

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

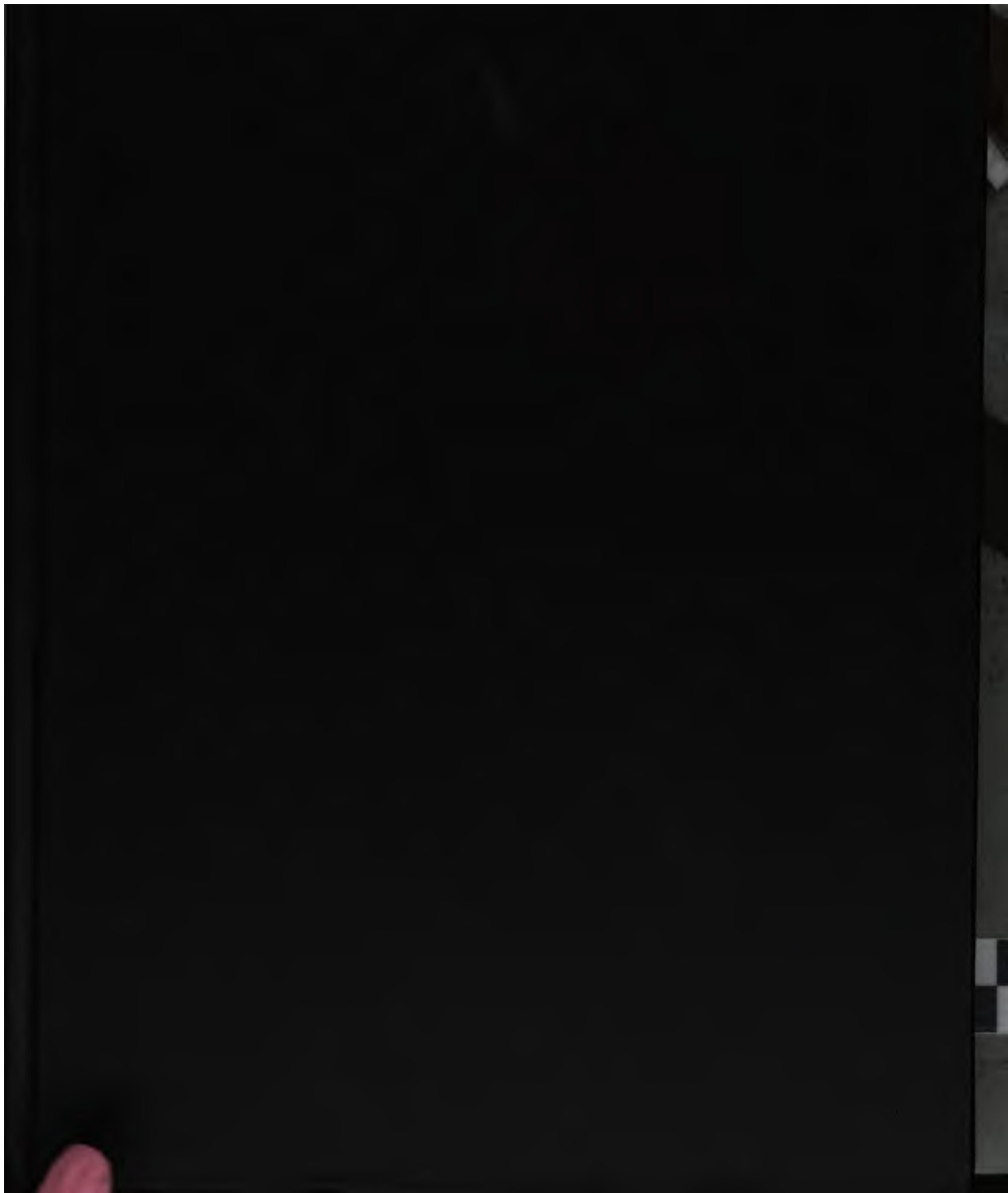
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD
LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY
STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
· STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRA
D UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STA
Y LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIV
UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD
LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSIT
STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
· STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRA
D UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STA
Y LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD
UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · ST
· STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD

TY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERS
ES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIE
RD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD
ANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STAN
IVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNITE
BRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRA
SITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY
RIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
RD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD
ANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STAN
IVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UN
RADIF · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES

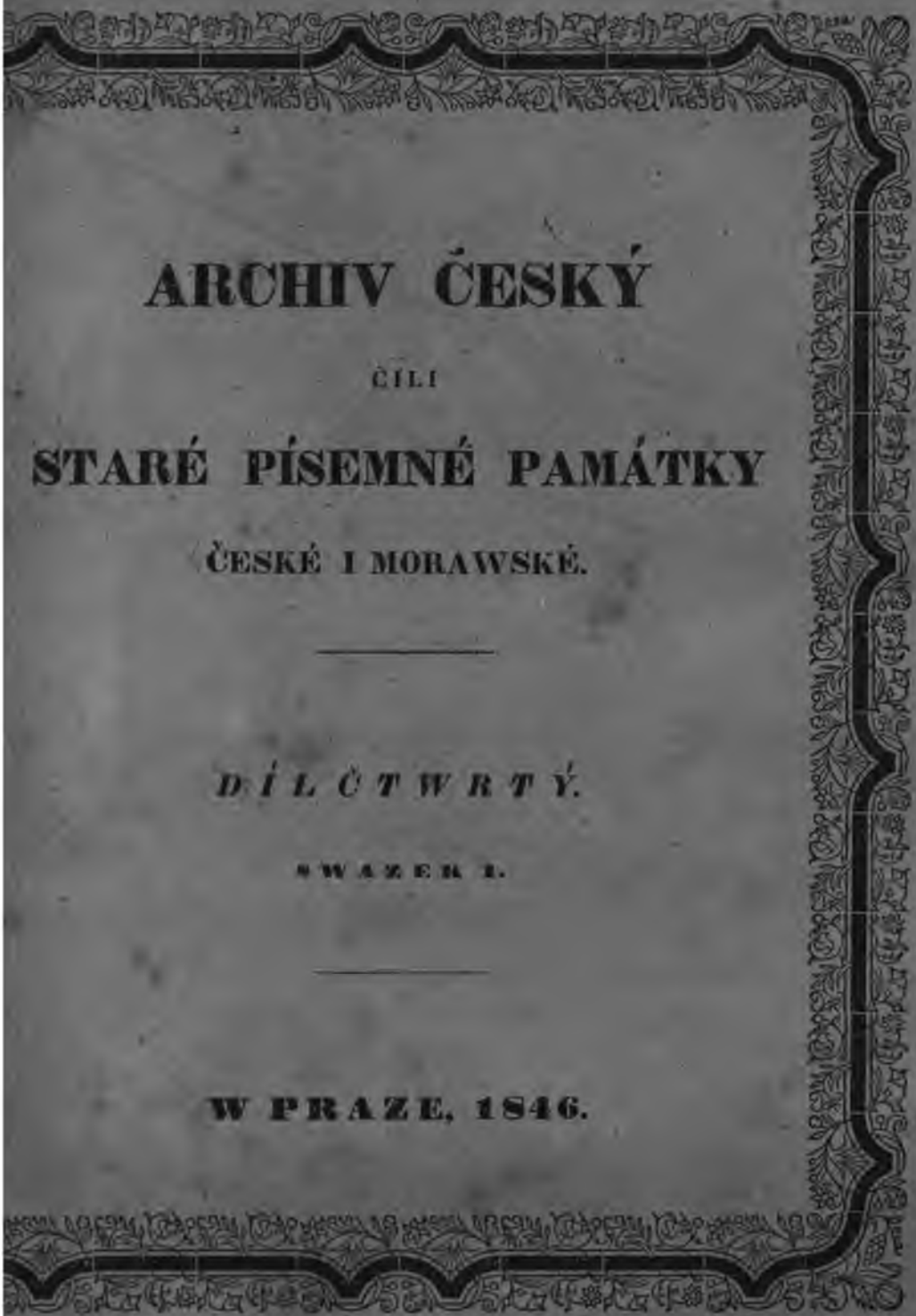

,

193
7
4

PLATY 1847
176
STACKE

ARCHIV ČESKÝ

CILÍ

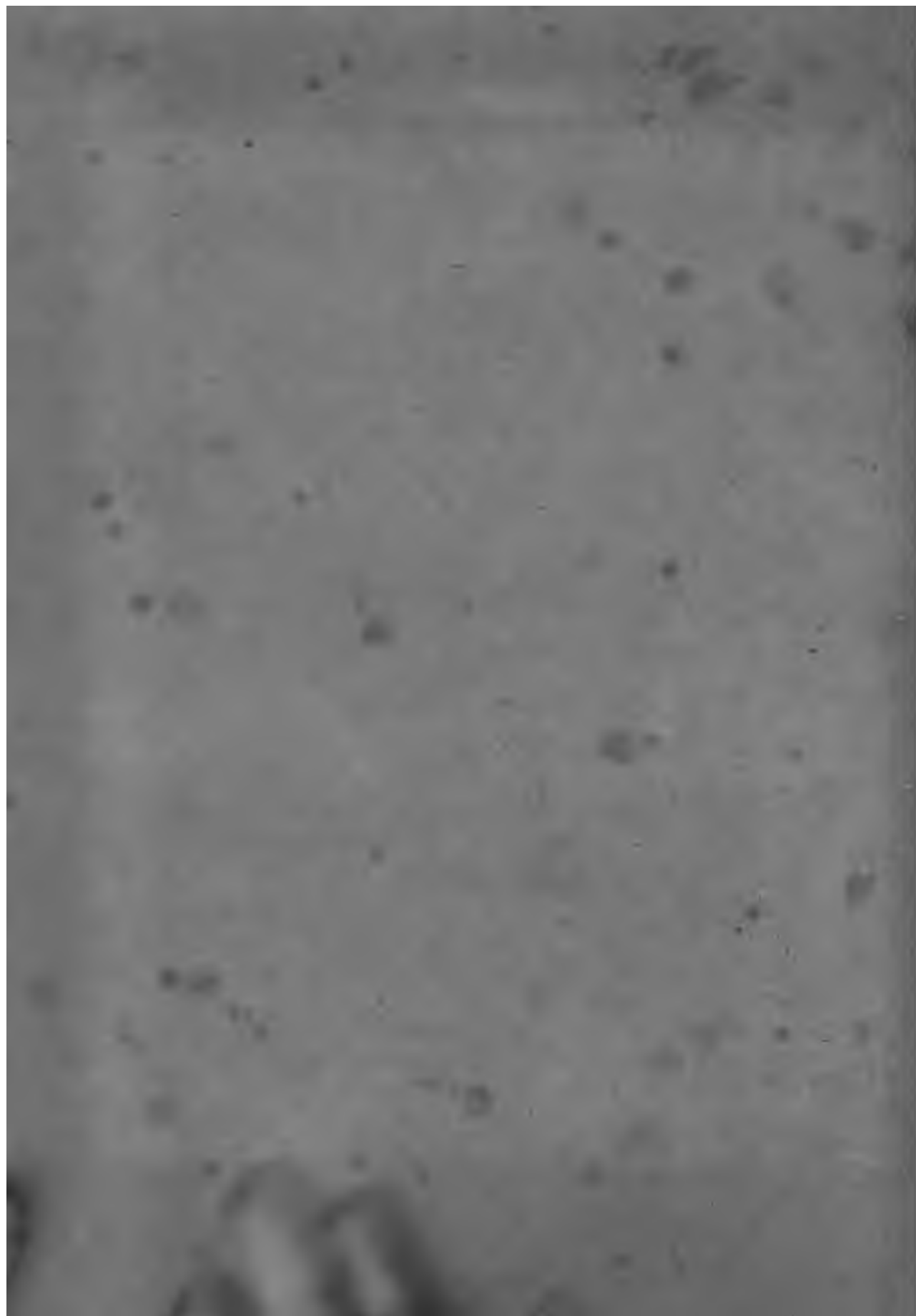
STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAWSKÉ.

DÍL ČTVRTÝ.

SWAZEK I.

W PRAZE, 1846.

ARCHIV ČESKÝ

Č I L I

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAWSKÉ.

Z ARCHIVŮV DOMÁCÍCH I CIZÍCH

SEBRAL A WYDAL

FRANTIŠEK PALACKÝ,

HISTORIOGRAF PP. STAWŮV KRÁLOWSTWÍ ČESKÉHO, WÝBOR A JEDNATEL SPOLEČNOSTI ČESKÉHO MUSEUM,
ŘÁDNÝ AUD KRÁL. ČESKÉ SPOLEČNOSTI NAUK, AUD KRÁL. BAWORSKÉ AKADEMIE NAUK WE MNICHOWÉ,
UHERSKÉ UČENÉ SPOLEČNOSTI W PEŠTI, SLEZSKÉ SPOLEČNOSTI PRO WLASTENSKAU OSWĚTU WE
WRATISLAWI, LUŽICKÉ SPOLEČNOSTI NAUK WE ZHOŘELCI, JEDNOTY PRO DÉJINY ZEMĚ
BRANDENBURSKÉ W BERLÍNĚ 26.

D Í L Č T W R T Y.

W PRAZE, 1846.

W KOMMISSÍ U KRONBERGRA I RIWNAČE.

Tiskem cis. kr. knihtiskárny synów Bohumilę Házce.

A. XIV.

D O P I S Y

R O D U H R A D E C K É H O,

od roku 1441 do 1451.

Dopisy tyto pocházejí všechny z bohatého archivu Třebonského, a protož také nejvíce tykají se pánův z Rosenberka: po dobytí však Prahy a jetí pana Menharta ze Hradce skrze Jiřího z Poděbrad dne 3 Září 1448 nabývají také vyšší historické znamenitosti. K lepšímu porozumění, proč Jiří z Poděbrad a Oldřich (páně Menhartův syn) ze Hradce, ačkoli proti sobě vůlčili, však na čas sobě v těchto listech bratrowali, připomínáme, že báby obau byly sestry, dcery pana Jana z Wilhartic: Kateřina, wdaná za Jana ze Hradce, otce někdy páně Menhartowa; Anna, wdaná za pana Jana z Wartenberka, jehožto a jejížto dcery obě stejného jména; Anna, manželka potom Viktorinowa z Poděbrad, byla matkou pana Jiřího, Kateřina pak stala se pana Oldřicha z Rosenberka první manželkou († 1436). Rozdílný smysl o věcech náboženství učinil tyto tak příbuzné pány hlavami dvou odporých stran w Čechách.

1.

Jan ze Hradce na panu Oldřichowi z Rosenberka sjezdu žádá o srownání roztrůek mezi nimi.

We Hradci, 1441, 13 Jan. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému:

Službu swú wzkazuji, urozený pane a příteli milý! Jakož sem s tebou mluwil w Benešowě o swých věcech, a na tom sme zuostali, abychme přátely mezi sebou

wydali, a rok tomu položen w Třeboni, kdyžby koliwěk twá přijezda zase od krále byla, žes mi řekl dáti wědět: protož milý příteli, jáť na to čekám obeslání twého, zwěděw žes doma, atby to konec mezi náma wzalo. Toho mi daj odpowěd, atbych já wěděl kerú chwili s přátely swými býti. Dat. in Hradecz fer. VI. in octava Epiphaniae Domini, anno oc. XL^{mo} primo. Jan z Hradce.

2.

Páně Oldřichowa z Rosenberka odpowěd.
Na Krumlowě, 1441, 15 Jan. (Koncept.)

Službu swú wzkazuji, urozený pane a příteli milý! Psaní twému sem srozuměl. A jakož dotýčeš, abych se s tebou srokowal do Třeboně, jakož si se mnú w Benešowě mluwil: přijel sem nyní z Rakús, měl sem a mám ještě mnoho činiti, žeť sem zapomenul tě w té práci obeslati. I zdáloby mi se, by to mohlo býti, by toho ponechal do tohoto sněmu w Praze, a by tu byl, a jáť také bohda budu; a tu přítelé nás ohledajť o ty věci mezi námi. Paklitby toho nemohlo býti, ale obešli pana Ptačka, a kdyžť nám do toho sněmu do Třeboni rok položť, tuť chci rád býti s přátely swými. Nebt bych nerád proti tobě w ničemž krátko učinil, a téhož tobě také doufaje. Dat. Krumlow, dominica ante Antonii anno XLI°.

Oldřich z Rosenberka.

3.

Menhart ze Hradce, najvyšší purkrabí, s p. Oldřichem z Rosenberka před sněmem unluwiti se žádá.

W Hradci, 1441, 24 Nev. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, bratru mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a bratte milý! A wědět dáwám, žeť sem jako wčera do Hradce k wědětí přijel. Protož zdálit se, prwé nežlibychom k sněmu do Prahy jeli, žebychom se spolu někde sjeli, žebych měl s tebou o pilné věci prwé rozmluwiti. Dat. in Hradecz, fer. VI. ante festum b. Catharinae virginis anno oc. XLI°.

Menhart z Hradce,
najvyšší purkrabie Pražský.

4.

Týž žádá téhož o průwod pro nebezpečnstwí cesty.

W Benešowě, bez r. 25 Dec. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, bratru milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a bratte milý! A prostím tebe, aby swé towaryše s Jankem purkrabí zajtra bohda welmi ráno do Ledwého proti mně po-

slal. Než sem již děkujíc pánu bohu s nocí do Benešowa přijel, ačkoli jsa truden a dosti nebezpečen; než je o mé jízdě veliký úklad uložen, jakožť tě toho sám lépe z úst zpravím. Dán w Benešowě, den buožieho narození.

Menhart z Hradce,
najvyšší purkrabie Pražský.

5.

Oldřich z Rosenberka p. Menhartowi z Hradce stížnost wede na panoše jeho Albrechta z Wydrí.

Na Krumlowě, 1442, 14 Jun. (Konc.)

»Panu Menhartowi.«

Službu swú wzkazuji, urozený pane a bratře milý! Weděti dávám, když sem nyní w Hradci se pány byl, tu Albrecht z Wydríe panoše twój opět mně, mým služebníkóm i panoším lál, přes takowé podání, jakož sem w Praze jemu po dáwal těch pánuow, kteříž sú tu byli, a on nechtěl, než podával mi Jana Hradeckého. Na tom sem opět i s jinými pány chtěl přestati, kteříž sú tu byli. A on wida, a já k konci měřím, opět to zwrhl, a přes to mně i mým služebníkóm i panoším laje, mé úroky dědičné swéwolně a bez práwa drží. I prosímť tebe milý bratře, aby se k tomu přičinil, jakožť wěřím, aby mi služebník twój mój dědičný plat propustil, k kterémuž žádné spravedliwosti nemá, a w twém městě dále mně i mým služebníkóm i panoším láti nedal. Neb sem dávno to jinak omyslití mohl, bych tebe w tom nešanoval, jakožto bratra swého. Pakliby mi se od něho rovně stiti nemohlo, nemohl bych jemu w tom dále seděti. A toho prosím odpowědi twé do tomto poslu. Datum Krumlow fer. V. ante Viti, annorum oc. XLII°.

Oldřich z Rosenberka.

6.

Menhart ze Hradce Oldřicha z Rosenberka zve ke sjezdu do Horažďějowic.

Na Welharticích, 1444, 14 Aug. (Orig.)

Urozenému panu Oldřichowi z Rosenberka, bratru mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a bratře milý! Jakožť sem po Rúsowi wzkázal o sjezdu w Oražďějowicích, aby k němu kohožby se zdálo wyslal oc. Weděti dávám, žeť jest na tom zuostáno, w úterý najprwé příští páni druží a zemené že tu mají se sjeti. Protož prosímť, wypraw swého kohožť se zdá k tomu hodného, ať také při tom bude, jehožby páni i zemené rádi widěli. I žádost toho

maji, by tu při tom mohl sám býti. Datum Welharticz, fer. VI^a in vigilia Assumptionis S. Mariae virginis gloriosae.

Menhart z Hradce,
najvyšší purkrabie Pražský.

7.

Wáclaw z Michalovic, mistr Strakonický, Oldřichovi z Rosenberka se oswědčuje, že jako on, do Horažďovic na sjezd jeti nemíni.

W^o Strakonících, 1444, 14 Aug. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosenberka, příteli milému.

Službu svú wzkazuji, urozený pane a příteli milý! Piše mi pan Menhart, abych zajtra byl w Horažďewicích, žeby druží páni i zemené tu býti měli. Poněwadž tu TM^o sám nebude, jáť také nemám poč tam jezdit. K čemuž TM^o neswoli, jáť také neswolím. Datum in Strakonicz, fer. secunda post Assumptionis S. Mariae.

Wáclaw z Michalovic,
seděním na Strakonících.

8.

Jan ze Hradce Oldřichovi z Rosenberka piše o swém jednání u krále Fridricha we Widni, a o novinách z Morawy.

W^o Těch, 1445, 13 Oct. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosenberka, příteli mému zvláště milému.

Službu svú wzkazuji, urozený pane, příteli zvláště milý! Jakož mi pišes o Wiasłowi, inbed sem ten list, kterýž TM^o piše, pani Katerině poslal. A rač wěděti, žeť sem já také jím psaly swé k K^o M^o poslal wedle těch umlaw; a wěřim, že se k tomu přičině tak, aby mi jít o to konec byl učiněn, bez dalšího odkládání: pakby mi se konec nestal, ale wěřit wěřim, že mi w tom stálem a pomáwen budeš. O panu Jirkowi sem nic nedřiel, a novin jiných newiem, než že panu Morawiti sjezd w Krumlowě jineti mají na S. Hawel. A porozuměmli tu kterým wěsem, dast TM^o wěděti. Dat. in Těch, fer. VI^a ante Gall. anno d. XLV°.

Jan z Hradce.

9.

Ta semni opět o sjezdu w Morawském Krumlowě, a o jednání swém we Widni.

W^o Těch, 1445, 22 Oct. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosenberka, příteli mému zvláště milému.

Službu svú wzkazuji, urozený pane a příteli zvláště milý! A rač wěděti, že na tom sjezdu w Krumlowě panu Morawiti nic jiného nepředěmli, než že panu

Peršteinského se panem Jiřkem Wranowským smířili, a K^m Mⁱ ze spolka obeslali aby jim ty škody, kteréž sú se jim od země Rakúské staly, opraweny byly; a nebudúli opraweny, jiného newiem, než že na tu zemi chťi sáhnúti. Také milý příteli, ješčet jsú poslowé moji u Wiedni, a já žádné odpowědi nemám. Protož wždyť wěřím, nebudulit konce mieti, že mi raden a pomocen budeš. Datum in Telcz, fer. II^a ante Simonis et Judae. Jan z Hradce.

10.

Týž prosí téhož, aby zjednal wazače k honici páně Zdenkowě ze Šternberka s panem Petrem Holickým ze Šternberka.

We Hradci, 1446, 26 Febr. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému zvláště milému.

Službu swú wzkazují, urozený pane, příteli zvláště milý! Jakož TM^u snad tajno (*sic*), kterak pan Zdeněk šwagr muoj a někteří jeho služebníci se páně Alšowým synem a také s některými jeho služebníky honici mají: protož prosím tebe, milý příteli, aby jemu wazače dobrého zjednal, anebo šwagra swého, pana Reinprechta, o to obeslal, aby on některého dobrého wazače zjednal. I wěřímť jako příteli, že se tiem spěšnějie k tomu přičiníš. Nebť ta honba má w Berúně o středopostie býti. Datum in Novadomo, sabbato post Matthiae apostoli, anno oc. XLVI°.

Jan z Hradce.

11.

Oldřich z Rosenberka odpowídaje témuž, žádá, aby poslal, komužby něco důležitěho jeho proň swěřiti mohl.

Na Krumlowě, 1446, 28 Febr. (Konc.)

Službu swú wzkazují, urozený pane a příteli milý! Jakož mi píšeš o wazače panu Zdenkowi, tomuť sem srozuměl. Byl mē pan Zdeněk před tím také obeslal, i psal, jestližeby jemu wazače potřebí bylo, abych jemu jej zjednal; a w tom času pan Šaumburský i pan Reinprecht jeli do Wiedně, a ještě tam jsú, a poněwadž těch doma není, newiem kde jinde wazače dobytí w této mierě. Také milý příteli dávámť wědět, že mi něco pilného zašlo, ježtoť se o tom psátí nehodí. I chtěl sem někoho swé raddy k tobě poslati, i nemohůť w této mierě bez nich býti. I prosím tebe, aby ihned Ctibora purkrabie swého sem ke mně poslal; a jáť jediné pomluwím s ním, a po něm ty wěci wzkáži, i hned jej zase wyprawím. I wěřímť, že to učiníš. Dat. Krumlow, fer. II^a post Matthiae, annorum oc. XLVI°.

Oldřich z Rosenberka.

A. XIV. Dopisy

12.

Jan ze Hradce žádá Oldřicha z Rosenberka ve Widni jsauciho o radu a pomoc, kterakby ku králi Fridrichowi bez nebezpečnství osobně wyprawiti se mohl.

Na Telci, 1446, 2 Apr. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli zvlášče milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane, příteli zvlášče milý! Jakož T^u M^u Stibor, purkrabie mój, w Hradci byl zprawil, kterak sem po gleit k Králowě M^u poslal, jakož mi dán jest, ale pro přičiny, kterýchž TM^u dobře swědom, nemohl sem tomu co učiniti, abych byl mohl i hned k JM^u přijeti, ale již přijew, rád bych k JM^u se wyprawil o swé wěci. I zprawili mě služebníci moji, kteréž sem do Znojma k sněmu byl poslal, žeby někteří páni z Rakús před pány Morawskými na mě osvědčowali, mieniec mi hanbu i škodu učiniti. Protož milý příteli, wěřimť, že mi w tom poradíš, kterak bych já k JM^u bezpečně mohl přijeti. Neb TM^u wěděl úmysl muoj, že sem se chystal k JM^u; a když sám tam chtěl jeti, nedals mi wědět, abych se s tebu wyprawil. Odpowědi spěšné prostm. Dat. in Telcz, sabbato ante Judica.

Jan z Hradce.

13.

Odpowěd páně Oldřichowa.

We Widni, 1446, 4 Apr. (Konc.)

Službu swú wzkazuji, urozený pane a příteli zvlášče milý! A jakož mi píšeš, že kleit od KM^u máš, a že si nemohl přijeti pro wěci kteréž wiem, a že jsi w tom osvědčen od některých pánów Rakúských na tom sněmu w Znojme oc. Milý příteli, mluwil sem o tě se panem Kašparem i s jinými twými dobrými přátely: i zdá se nám, že ještě na ten kleit dobře sem přijeti muožeš po hodech, než nyní w této miece se jim nezdá, protože KM^u chce do Nowého Města, a tu miení přes ty hody býti a bohu slúžiti. Dále jakož dotýčeš, že sem já sem jel, a tebe k tomu neobeslal: móžeš dobře rozuměti, když má jiezda pro mú potřebu tak náhlá byla, žeby nebylo platno, bych tě byl obeslal. Neb pro tu wěc, kteréž ste před sebou měli, bylby k této mé jiezdě nestačil. Dat. Viennae, fer. II^a post Judica, annorum oc. XLVI°.

Oldřich z Rosenberka.

14.

Menhart ze Hradce a Jiří z Poděbrad zwau Jana ze Hradce na sněm do Pelhřimowa.

B. m. 1446 14 Mai. (Kopie.)

Panu Janowi z Hradce.

Službu n^u
rak w úterý po
kteráž se dějí

ijem, urozený pane, příteli milý! Dávámeť wědět, které w Pelhřimowě spolu se sjewše, tu o mnohé neřady, které, spolu swa rozmluwila; přitom také rozličných ne-

̄dostatkuow wšech obywateluow králowstwie Českého tudiež dotčeno jest. A zdá se nám, což my rozumněti muožem, že takowí běhowé našim i jiných lidí mluwením samým toliko opraweni býti nemohú, nebudeli tomu statečného přičinění. Neb i ty na mnohých předešlých sněmiech od rozličných lidí ku pokoji a k obecnému dobrému rádnú řeč si slýchchal, i sám ji také mluwil: a však když to k skutku newedeno, řeč prospěchu neučinila. I ještěť se nám zdá toho pilné potřebie, s tebú také o ty wěci rozmluwiti. A protož prosíme, aby w tu středu po nynějším hodu Ducha swatého přišci tudiež do Pelhřimowa přijel; a my tu také na ten den býti chcem, a k témuž i jiné některé pány a přátely sme obeslali; wěriece, že pro chwálu božie a pro obecnie dobré to učiníš. Toho odpowědi žádáme listem twým po tomto poslu. Dat. sabbato ante Sophiae.

Menhart z Hradce oc.

Jiřík z Kunstatu oc.

15.

Oldřich z Rosenberka táže se pana Jana ze Hradce na to, co vlastně mezi panem Zdeňkem ze Šternberka a rytířem Břekowcem se zběhlo; též o Bechyňkowi.

Na Krumlowě, 1446, 28 Sept. (Konc.)

(Panu Janowi z Hradce.)

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož si mi wzkázal po Stiborowi purkrabí twém, že sme se měli shledati, a tohoť sem očekáwal až do st chvíle: i dávámť na wědomí, že nyní musím odjeti, a když bohdá zase přijedu, dámť nemeškaje wěděti. Takéť slyším, žeby pan Zdeňk zacházel s Břekowcem: i nemohuť konečně rozuměti těm běhóm, neb jedni tak prawí, a druzí jinak. I prosím tebe, daj mi wěděti, kterak se ty wěci mají; nebť mi welmi žel jest p. Zdeňka, jestli tak, jakož druzí lidé prawí, nébrž bych jemu rád všeho dobrého přál, jakožto přieteli swému milému. Také milý pane, píše mi Bechyňka, že Jan z Kozieho jest twój přikázaný, a že jsi jemu o něho psal. I prosím tebe, daj mi wěděti, jestli to tak či není; a zvlášť daj mi wěděti, kterak se máš, nebbych rád widěl, by se dobře měl se všemi swými. A prosím tebe, nedrž mi posla dlúho, aby mě ještě doma zastihl. Datum Krumlow, in die Wenceslai, anno oc. XLVI°.

Oldřich z Rosenberka.

16.

Jan ze Hradce odpowídaje na předešlé psaní, o zradě, kterau manželka pana Zdeňka ze Šternberka s Břekowcem proti panu swému obmýšlela, zpráwu dává.

Wc Hradci 1446, 5 Oct. (Orig.)

Urozenému panu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému zvlášť milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli zvlášť milý! A wědětiť dávám, žeť jest Dětrich paně Zdeňków ke mně přijel, a tenť mne těch wěcí o panu

A. Č. IV.

Zdenkowi jistotně zpravil. I račiž wěděti, že tak není, jakož sú lidé zprawowali. Dale mne zpravil jest tak, jakož se jest dalo i děje. Nejprwě, že jest pan Zdeněk listy našel i přešel, ježto měl otráwen býti od Brekowce i od nie také, s jejíe woli, tak že sú měli ženu zjednati i zjednána byla, ježto měl wždy otráwen býti, tak sú k tomu jednali; a také že jest newězil ženy své, aniž wězi, než chodit swobodně jakožto i prwě; a také žeť s ní nelhá, ani s ní ležeti chce, a také že jest poslal po otce jejíeho i po matě jejíe, a před nimi s ní mluwiti chce. A synaf mi svého jest poslal, a druhého mi mají přinesti, tak že jest dietky od nie pobral. A Brekowec byl jest u pana Jirika na Poděbradě, a mluwil, chtě z toho wyjiti; i musil slibiti panu Jirikowi pode cti a pod wěru, aby přede pány stál; a jestli pak že nestane, tehdy mu pan Jirik řekl, že chce panu Zdenkowi raden a pomocen býti, kdežby se koliwěk pana Zdenka kryti chtěl. A pouěwadž jest tak, Ctibera sem zase inhed newyprawil, leč mi wzkážeš po tomto poslu, anebo lečby co potřebie bylo. A také teď posielám přiepis, kterak Bechyňkowi piši. Dat. in Novadomo. fer. IV^{ta} post beati Francisci confessoris, anno d. XLVI^{ta}.

Jan z Hradce.

17.

Oldřich z Rosenberka Janowi ze Hradce zprávu o tom dáwa, co na sněmu w Praze zjednáno d.

1447, 29. Mai. Kenc.

P. Janowi ze Hradce,

Službu swú wzkazuj, pane a přáteli zvláště mily! Wěděti dáwanu, že sem již z Prahy domow přijel; a bohu děkujice na tom sněmu sme se se pány pěkně rozjeli, a naději se, že bobdá dobře bude. Pan Hertwik má přiměři se p. Krajeřem a se vši zemí Rakúsku; a p. Ilburk také má přiměři se p. Kasparem a s Loketským krajem. S Tábořskými jest také mluweno, aby přiměři měli s Rakúsku zemí; dali odpowěd, že toho mocni nejsú, než že to chtě na swe starši wznesti, a což jich úmyslu w tom bude, chtě mi dáti wěděti; i newiem pak, co učiní. Z lani, kteráž si mi poslal, velmi děkuji; a budešli chtieti mlade chowati, kazit jich lowcům některe polkawi zjednati. A zwiastě tebe prosím, mily přáteli, aby Wlaškwí, služebniku mému od služebnika twého další rok zjednal těch peniezom, jakož jemu nyní o S. Hawle dáti má, w takowe míře, jakož prwe umluwu mezi sebou mají; w tom mi zvláštni libost ukážeš. A by se dobře mel, tožbych velmi rád wědel; a wěsti jaké nowiny, prosím tebe, daj mi wěděti. Dat. Krumkow, fer. II post festum pentecostes.

Oldřich z Rosenberka.

18.

Týž témuž we příčině rozepří jejich služebníkúw, o Zdeňkowě ze Šternberka jízďě do Krakowa oc.

Na Krumlowě, 1447, 28 Juni. (Konc.)

Panu Janowi z Hradce.

Službu swú wzkazuji, urozený pane, přieteli zvláště milý! Jakož si mi před siem psal o služebníka swého a Pešika haituana mého na Třeboni, a jáť sem tobě zase odepsal, aby dobří lidé to ohledali mezi nimi, a toho se ještě nestalo: i prosímť tebe, milý pane, aby swého k tomu držel, atby to mezi nimi ohledáno, a k čemužby kdo sprawedliw byl, učiněno bylo, aby se to již dále nedlilo. A také jakožť sem psal a prosil, aby Wlaškwowi z Miloňowic služebníku mému rok uprosil od služebníka swého k těm peniezem, jakož mu nyní dáti má o S. Hawle, na to si mi nic neodepsal: i ještěť tebe prosím, milý pane, aby jemu rok k těm penězóm od tohoto S. Hawla do roka uprosil, aby Wlašek úroky z nich dáwal jakožto prwé; i wěřimť, že to učiníš, neb také něco dobrého mého na tom záleží. Takěť slyším, žeby pan Zdeněk jel do Krakowa; wiešli o tom? a kdyžby zase přijeti měl, a kterak se máš, daj mi wěděti; nebť bych rád widěl, by se dobře měl. A také milý přieteli, když sú nyní na Piesku byli Wáclaw Zmrzlik, Táborští i jiní, tuť sú se na mě oswědčowali pro ty dráby, ale ještěť mi žádný o nich nic nepíše. A takéť slyším, žeby i na tē horlili pro některé swé služebníky, ježto na twém panství pótku měli s twými služebníky; prosímť tebe, kterak se ty wěci mají, daj mi wěděti. Dat. Krumlow, fer. III^a post Johannis baptistae, anno oc. XLVII°.

Oldřich z Rosenberka.

19.

Jan ze Hradce odpowídá na předešlé psaní.

Na Telči, 1447, 6 Jul. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberku, přieteli mému zvláště milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli zvláště milý! Jakož mi píšeš, abych Wlaškwowi služebníku twému rok zjednal tym penězóm u Petřika služebníka swého: i wěz, žeť sem to učinil k twéj libosti, žeť mu jest rok dal o S. Hawle do roka. Pakliby jemu w tom roce dal čtvrt léta napřed wěděti, aby mu ty penieze dal a zaplatil, a list aby jemu obnowil, a w listě aby stáli zlatí dobří Uherští po polúkopi. A píšeš, abych dal wěděti, jel-li jest pan Zdeněk šwagr můj do Krakowa: i owšem jelť jest, ale newiem kterak mu se tam wede. A jakož sem prwé psal o Ščitného služebníka swého, wěřimť že se k tomu s pilností přičiníš,

aby se to již nedlilo, a konec aby se mezi nimi stal bez dalších nákladuow i starostí. Dat. in Telcz, fer. V^a post festum S. Procopii, anno oc. XLVII°.

Jan z Hradce.

20.

Menhart ze Hradce a Pražané žádají Hynka Krušiny ze Šwamberka o rychlau pomoc (proti Jiřimu z Poděbrad a jednotě jeho.)

1448, 1. Sept. (Kopie.)

Urozenému pánu, panu Hynkowi Krušině z Šwamberka, haitnanu kraje Chebského, příteli našemu dobrému.

Službu swú wzkazujeme, urozený pane, příteli náš dobrý, Twé M^o. Jakož ste nám před tím wzkázali, žeby nám lidi swé chtěl poslati i sám přijeti, kdyžby nám bylo potřebie a wědětí bylo dáno: již potřebie toho jest, nebt se nám škody veliké ději bez winy a neřádne, i k městům se nám již blízie. Protož milý pane TM^o prosíme, rač nám lidí jiezdných sto kont neb což muožeš nemeškaje poslati. A wěřimeť i ufáme, že tiem dlíti nikoli nebudeš, ne pro naše toliko ale i obecné všeho králowstwie dobré, a w tůž odplatu nebo lepši. Nebt sú nám již i odpowěděl. Dán w neděli, den S. Jiljie, anno domini oc. XLVIII°.

Meinhart z Hradce, najvyšší purkrabie Pražský, purkmistři a rady i obce starého i nowého měst Pražských.

21.

Oldřich ze Hradce Jiřibo z Poděbrad žádá o propuštění otce jeho Menharta, jež při dobytí Prahy byl jal.

B. d. 1448, c. 20. Sept. (Kopie.)

Urozenému pánu, panu Jiřikowi z Kunstatu odjinud z Poděbrad, bratru mému milému.

Službu swú wkazují, urozený pane a bratře milý! Jakož sem prvé psal, prose tebe, aby mi otce mého propustil, jakož jeho bez winy w swém wězení držíš: i odepsals mi mezi jinú řeč, prawě, žeby jeho chtěl postawiti a o některé věci k němu mluwiti před pány na sněmu. Wěřimť já tobě, že ty toho pane neučiníš mně tak k veliké hanbě i otcí mému, by jej měl stawěti, maje jej w swém wězení, jako člověka neřádného: nebo to dobře pane wíš, žeť jest on pán osedlý a swobodný w zemi, jakožto který z nás, a wždy býwal na sněmiech beze všech gleitów. I ještěť za to prosím, milý pane, račte jeho propustiti: a můj otec má státi na sněmu, a mu kto z čeho které winu, má odpowiedati a oprawiti, budeli komu winu; a jemu ať též se stane. Pakliby toho wždy neráčil

učiniti, než jej tak vždy stawěti k naše weliké hanbě a k utisku: pane, rač wě-
dětí, že bych musil na tě všem dobrým lidem žalowati i rozpisowati pánóm i
kniežatóm okolním, kterak mně a otcí mému neprawost činíš, a jej u wězení máš,
a nikdy se jemu neohradiw, an na tě izádné péče neměl. Jehožť vždy wěřím,
pane, že se toho neráčíš dopustiti, a mú službu zachowáš; nebť sme toho proti
tobě nikdy neprowinili. A tohoť prosím odpovědi. Oldřich z Hradce.

22.

Jiří z Poděbrad odpowídá na předešlé psaní.

B. m. 1448, 23 Sept. (Kopie.)

Službu swú wzkazují, urozený pane a bratře! Jakož mi opět píšeš o pro-
puštění otce swého, dotýkaje, kterak bych já tobě psal, že bych jej chtěl postawiti
na sněmu před pány, a o některé wěci k němu mluwiti: když lépe ohledáš mój
list, kterýžť sem prwé psal o tom, jehož sem sobě přiepíš ostawil, shledáš, žeť
w něm těch slow nenie, bych já jej chtěl stawěti před pány, nebo co k němu
mluwiti. Než psalť sem dosti přátelsky, by tomu rozuměti chtěl, proti tomu, kte-
rak jest otec twuoj netoliko proti mně, ale tak mnoho i jiným pánóm a přátelóm
jednoty naše učinil, jakožto nepřítel úhlawní, jednaje s Pražany wšeckno zlé proti
hrdlóm našim, netoliko řečí ale i skutkem, jakož se jest to očité okázalo. Dotý-
češ také w témž listu, že bych se proti otcí twému neohradil, a že by na mě péče
neměl. Zjewnáť jest wěc, že já i jiní páni a přátelé s jinými dobrými lidmi, wy-
střiehli sme se proti Pražanóm i jich pomocníkóm řádně, a pan Menhart byl jest
we všech wěcech proti nám jich pomocník, a nalezen jest mezi našimi nepřátely,
s přčinami již psanými. K němuž se dobrá wuole okázala i ještě se okazuje, wíec
než bych já s jinými pány a přátely byl powinen, ježtoť by tobě to mělo wděk
býti, ač jsi na otce swého laskaw. A můžeš rozuměti po prwniem mém psaní, že
to netoliko mne, ale tak mnoho jiných pánów a přátel jednoty naše dotýče se,
kterážto sú hrdla swá tak dobře wázili, jakožto já, jimžto se zdálo pro přčinu
hodné, jakožť sem prwé psal, aby dochowan byl do sněmu obecnieho w Praze
budúcieho. Protož zdátiť se, že bych já s jinými pány a přátely w tom tobě winen
byl, budiž na sněmu obecniem w Praze, kterýž o sw. Šimoniši a Judě býti má,
před pány i jinými dobrými lidmi. Tu budemli my w wině shledání proti tobě,
proč bychom neoprawili? před nimižto wiecebychom se styděli nežli jinde. Pakliť
winni nebudem, ale naučen budeš, což nám křiwdy činíš, aby toho potom jiným
nečinil. Také dotýčeš, že o mně rozpisowati chceš kniežatóm i pánóm: čímž wiece
o tom budeš rozpisowati neb mluwiti, i wětší křiwdu mně a pánóm i přátelóm
jednoty naše činiti budeš, přes toto naše rowné podáwanie, i také se wiece sty-

děti musíš; a já se pány a přátely buduť bohďá práwě odmlúwati. Dán w ponděli po S. Matúši, annorum oc. XLVIII°.

Jiřík z Kunstatu,
odjinud z Poděbrad.

23.

List smluwní a záškodní od Oldřicha ze Hradce Bedřichowi ze Strážnice daný, pro spojení se jejich proti jednotě Poděbradské.

B. m. 1448, 28 Oct. (Kopie.)

Já Oldřich z Hradce wyznávám tímto listem obecně před každým, ktož jej uzrie nebo čtúce slyšeti buduť, že znamenaw i skutečně shledaw lsti a úklady nepřátel swých, kterak pána a otce mého, winy k němu nemajíce, w mierné a pokojné zemi jali sú, a jeho k swé wuoli držie, mě chudé lidi hubie i o ně ukládají: protož já chtě se těch lstí a úkladów o sobě s boží i dobrých lidí a přátel pomocí wystrieci a uwarowati, učinil sem smlúwu s slowútným knězem Bedřichem z Strážnice, seděním na Kolíně, takowúto: že kteréž lidi kněz Bedřich přijme k sobě tu na Kolín nyní w této mierě inně ku pomoci, jiezdne neb pěšie, já swrchupsaný Oldřich slibuji knězi Bedřichowi tímto listem na ně službu wydáwati, jakož on s nimi umluwí, i za škody jemu státi, kteréžby ti, ježto k mé potřebě přijme, wzali. Také já swrchupsaný Oldřich swrchupsaného kněze Bedřicha, ačby kto naň sáhl, mám i slibuji neopúštěti, ale mám i slibuji jemu raden a pomocen býti; a jestližebych přiměrie neb smlúwu s swými nepřátely učiniti chtěl, nemám kněze Bedřicha opustiti a po sobě zuostawiti, lečby i on přiměrie a smlúwu jakožto i já jměl; a jestližebych pro mě obležen byl, tehdy mám i slibuji jemu raden a pomocen býti čeledi swú i wšelikterým obyčejem. A jestližebych pán buoli neuchowal, žeby pro mne zámek ztratil, tehdy mám i slibuji jemu dopomoci, aby jemu nadepsanému knězi Bedřichowi, což na tom zapsáno má, dáno bylo, a nebo k tomu zámku zase jemu dopomoženo bylo. A tato smlúwa mezi námi trwati má až do pána budúcieho w této zemi; a když pán w této zemi bude, chci před ním o kněze Bedřichowo poctiwé a dobré wěrně státi. A ktožby tento list měl s kněze Bedřichowú woli, ten jmá i mieti bude plnú moc a práwo tiento listem mě upomínati za službu i za škody, jakožto on sám. A to wšecko, což se tuto swrchu píše, slibuji pod swú cti a wěru wěrně a práwě zdržeti a zachowati jako dobrý člověk. A toho na potwření i swědomie swú vlastní pečet dobrowolně s mým wědomím k tomuto listu dal sem přiwěsiti. A pro lepš jistotu prosil sem urozeného p. Děpoka z Risenberka a z Dolan, a slowútných panoš Mikuláše z Plasné, Jana z Kocowa, Albrechta z Wydrbie, a Wratislawu z Mitrowic, že sú swé pečeti k mé prosbě na swědomie swrchupsaných wěcí přiwěsili k tomuto listu. Jenž jest psán léta od na-

rozenie syna božieho tisícieho čtyrštého čtyřicátého osmého, w pondělí den swatých Šimona a Judy, apoštolów božich.

24.

Oldřich ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka výstrahu dáwa, že páni jednoty Poděbradské do pole proti nim se chystají.

Na Hradci, 1448, 18 Nov. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a příteli milý! A wědětíť TM^u dáwám, žeť mám jisté poselstwie od Janka z Hrádku, žeby konečně chtěli nám do kraje nepřítelé naši wpadnutí, a nebo Mitrowice obehnati. I prosímť TM^u, pane a příteli milý! aby ráčil přikázati úředníkóm swým, ať káží lidem hotowu býti, abychom sobě hanby a škody w kraji učiniti nedopustili. Pakliby Mitrowice obehnati chtěli, wěřím TM^u, že mi ráčíš raden a pomocen býti, jakožto přítel zvláště muoj dobrý. Odpowědi od TM^u žádám. Dat. Hradecz, fer. II^{da} ante Elisabeth, anno oc. XLVIII°.

Oldřich z Hradce.

25.

Oldřicha ze Hradce manifest proti jednotě Poděbradské, Oldřichowi z Rosenberka poslaný.

Na Hradci, 1448, 22 Nov. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a příteli milý! A žalujit na pana Jiřika z Poděbrad, kterak mi jest newěrně a úkladně jal otce mého; nemaje winy žádné k němu, a jej vždy w swém wězení drží, a nikdy se jemu neohradiw, an péče žádné naň neměl jest. Také slyším, žeby lidem dobrým na mě oznamowal, žebych já počal wálku s Karlštýna. Milý pane a příteli, rač tomu newěřiti; nebt nenie toho, křiwduť mluwí. Nebt sem já mnoho dobrým lidem osvědčowal to, že s Karlštýna žádnému překážeti ani škoditi dopustiti nemiením, ani s jiných zámkuow mých. A w tom pan Zdeněk, neměw na tom dosti, že jest upadl w úřad otci mému swéwolně bez winy a bez práwa, nikdy se jemu neohradiw, an péče žádné naň neměl, potom také učinil jest ten počátek, že mi jest odpowěděl i s služebníky swými, a bral mi i mým služebníkóm. A potom hned pan Jiřík s městy Pražskými a s Zdeňkem Kostkú také mi jest odpowěděl. A tak chěliby mě swéwolně bez winy utisknutí proti řádu, obyčejí a práwu země této. Protož pane a příteli milý! wěřímť já tobě, žeť takowého neřádného bezprawie a útisku, kterýž se nám stal i podnes děje, líto bude. A prosím tebe, úplně w tom doufaje, že mně proti takovým sobě wolným nepokojníkóm, ježto nám swéwolně nepokoj a

záhubu w mierné zemi dělají, raden a pomocen budeš. Takéť teď posielám přiepisy listów, kterakť sem panu Jiřikowi psal, a kterakť mi on odpisuje. Dat. Novaedomus, fer. VI^a in die Coeciliae virginis, anno XLVIII°.

Oldřich z Hradce.

26.

Téhož dowěrné psaní k Oldřichowi z Rosenberka, spolu s předeslým manifestem poslané.

Na Hradci, 1448, 22 Nov. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a příteli milý! A rač wěděti, žeť se děkuje pánu bohu dobře mám, a žeť mi se dobře wede. A mámť na Kolíně wiece než na puol páta sta koní. Také jakož mě jest Wratislaw služebník mój od TM^u některých věcí zprawil oc., z tohoť welice děkuji, jako pánu a příteli swému milému. Také o knězi Bedřichowi a panu Bergowi i o Pieškowi rač wěděti, žeť o to hned poselstwie učiním. Ale pana Děpolda na každú chvíli čekám; nebť sem poň prwé poslal byl. A kdyžť s ním rozmluwím, toť bez meškání TM^u tajno nebude. A takéť sem Stajčowi služebníkú twému wšeccko propustiti a nawrátiti kázal. Datum Novaedomus, fer. VI^a in die Coeciliae, anno oc. XLVIII.

Oldřich z Hradce.

27.

Oldřich ze Hradce Bedřichowi ze Strážnice, pánu na Kolíně, slibuje zjednati koně potřebné, a dotazuje se na staw otce swého w zajetí na Poděbradech zdržowaného.

Na Hradci, 1448, 8 Dec. (Kopie.)

Urozenému knězi Bedřichowi ze Strážnice, příteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený příteli milý! A jakož si mi psal o koniech, atbych kúpil oc. Wědětiť dáváť, žeť sem p. Děpoltowi poručil, aby u Wiedni kúpil což muož najdrahnějšieho, peněz při tom nelituje. Pak kdyžť dáli buoh budú ke mně přivedeni, k sobě bez meškání je poslané jmieti budeš. A také prosím tebe milý příteli, daj mi wěděti čímž najspíše muožeš, kterakť jest o panu otci mém, kterak se má, a nebo rytieřsky a panský-li jeho chowají, jestli který komorník při něm, a blázen mužik, také mi wěděti daj. Prosimť dále, daj to wěděti, kterak se máš i s těmi dobrými lidmi, kteříž při tobě jsú; a jestliť co potřebie, daj mi wěděti. Datum Hradecz, dominico die Conceptionis beatae Mariae virginis.

Oldřich z Hradce.

28.

Oldřich ze Hradce Oldřicha z Rosenberka vystřihá i o pomoc proti nepřítelům žádá.

Na Hradci, 1448, 10 Dec. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazují, urozený pane a příteli milý! A wědětí TM^u dávám, žeť mi jest večeros jisté poselstwie přišlo, tak že všichni nepřítelé naši, kteříž nyní u Kolna polem leželi, u Benešowa hromáždně sú sjeli se, a konečně do kraje nám wtrhnúti mienie, a nebo k Mitrowicóm. Protož pane a příteli milý, prosím TM^u w tom úplně doufaje, aby prikázati ráčil lidem swým hotowu býti a do Soběslawě se strhnúti, anebo kdežby se TM^u jinde zdálo; a moji lidé tudiez také k nim přispěti mají. A tak abychom s pomocí boží w kraji hanby a škody sobě učiniti nedopúštěli a jim odolati mohli, a také i Mitrowic obránili. A tohož wěřím TM^u jako pánu a příteli swému milému, že mne vždy opustiti neráčís; nebť mi již toho pilné potřebie jest. Dat. Novaedomus, fer. III^a ante Luciae, anno domini oc. XLVIII°.

Oldřich z Hradce.

29.

Bedřich ze Strážnice oznamuje Oldřichowi ze Hradce o příměří, kteréž s jednotau Poděbradskau do nowého léta učiniti musel.

Na Kolíně, 1448, 19 Dec. (Kopie.)

(P. Oldřichowi ze Hradce.)

Službu swú wzkazují TM^u, urozený pane mně přiezniwý! Dávám TM^u na wědomie, žeť sem učinil příměrie se panem Jiříkem do Nowého léta, s tú přímienkú, že TM^u mám obeslati, ráčíšli w tom příměří dotud státi; a to jemu mám dáti wědětí bez meškánie. A za Twú M^e já jemu slibuji, ač budeš ráčiti w tom státi. I ráčíšli to učiniti, rač mi bez meškánie dnem i nocí to dáti wědětí, a swým všem prikázati na Mitrowice i na Karlštýn obeslati, ať již jезд do té chvíle ponechají. A pro kterou příčinu to stalo se, toho w krátké chvíli zprawen TM^e bude. A jáť sem již na Karlštýn obeslal, aby do obeslánie od TM^u již nikam nedali jezdití swým. A to příměrie má se počieti zajtra po západu slunečném. Dále Twú M^e ukazatel listu tohoto ustně zprawí. Dat. Coloniae, fer. V^{ta} ante beati Thomae Apostoli.

Kněz Bedřich ze Strážnice.

30.

Oldřich ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka o příměří od Bedřicha učiněním zpráwu dáwa i k němu přistaupiti se uwoluje.

Na Hradci, 1448, 20 Dec. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazují, urozený pane a příteli milý! Rač wědětí, žeť mi jest
A. Č. IV.

wečeros kněz Bedřich list poslal, jehožto přepis teď posielám. Tomu TM' porozuměje, rač wědět, žeť sě mi jest tak zdálo, i těm dobrým lidem, s kterými sem sě tázal, abych i já k tomu přtměří swolil. A to proto, nebt' mē jest posel od něho wyslaný ústně zprawil, že pro lepšie to jest učinil; neb w tom i sjezdu se nimi žádá. Protož pane a přieteli milý! jestližeť sě spolu sjedem, a načemkoli zůstaneme, Twé Mⁿ nemeškaje wědětí dám. Dat. Hradecz, fer. VI^a in vigilia Thomae Apostoli, annorum oc. XLVIII°. Oldřich z Hradce.

31. .

Oldřich z Rosenberka Oldřichowi ze Hradce nelibě nese, že ku prodlaužení přtměří swoliti nechce.

Na Krumlowě, 1449, 9 Jan. (Konc.)

Panu Oldřichowi z Hradce.

Službu swú wzkazují, urozený pane a přieteli milý! Jakož sem nyní Jarohněwa služebníka swého k tobě poslal, že se mám se panem Jiřikem sjeti w Soběslawi, aby dalš přtměří udělal, jakož sme ustně o to spolu i se panem Děpoldem rozmluwili: i rozumiem tomu, že se toho nezdá učiniti. Toť mī se nelíbí, wedle toho namluwent, jakož sme spolu učinili: a již jinák toho neproměním, než že k tomu sjezdu pojedu, tak jakož sem řekl. I prošmť tebe, aby zajtra na wečer někoho swého do Třeboni ke mně poslal, abych wěděl, kterak ty věci chcete před se bráti, a také o potřebné věci s tím kohož pošlete, rozmluwil; abych také wěděl, kterak ty věci dále mám před se wzieti. Dat. Krumlow, fer. V^a post Epiphaniam domini, annorum oc. XLVIII°. Oldřich z Rosenberka.

32.

Oldřich z Rosenberka Jana (Teleckého) ze Hradce žádá, aby k zápisu hlawnímu jednoty Strakonické (viz díl II, str. 214) pečet swau také poslal, a wzkazuje sumysl jednotníkúw swých, wytrhnauti do pole.

Na Krumlowě, 1449, 14 Feb. (Konc.)

Janowi z Hradce.

Službu swú wzkazují, urozený pane a přieteli milý! Wiem že tebe tajno nenie ode pana Oldřicha, na čem sme nyní w Strakonících zůstali i se zapsali, abychom sebe nedali po jednom tisknutí; jakož tobě teď toho spisu přiepís posielám, (jakož sme tē pane také w ten spis wepsali), a přiepís listu podáwanie ode pana Oldřicha i odewšech přátel a zápisníkúw jeho, rovně přijeti i od sebe zase učiniti. Protož milý pane, pošliť swú pečet k tomu po kom se tobě zdá, atby k hlawnímu listu byla přiwědēna. Také wědětí dávám, jestli žeby pan Jiřik nechtel w Planí na sněmu býti a od sebe rovněho učiniti panu Oldřichowi i přijeti

zase ode pana Oldřicha i odewšech jeho přátel, že sme na tom konečně zuostali, abychom druhú středu w puostě na poli byli bez odtazków konečně na ten den; doufajtc bohu, jestli žeby wzdy chtěl swú wóli s námi se všemi mieti, že toho ze spolka brániti budem, jako ti, nechtiece rádi obecnému zlému, než radše dobrému, králowstwie Českého k upokojenie. A zwěděllyby co takowého nowého, piš mi. A toho žádám odpowědi twé po tomto poslu. Dat. Krumlow, fer. VI^a die S. Valentini, anno oc. XLIX°. Oldřich z Rosenberka.

33.

Jan ze Hradce, odpowídaje na předešlé psaní, pečeti swé k zápisu odpírá, pomoc ale k wálce slibuje.

Na Hradci, 1449, 24 Feb. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazují, urozený pane a příteli milý! Jakož mi píšeš, abych také swú pečet poslal k tomu ustanowení, kteréž ste w Strakonických mezi sebu učinili: i nezdát mi se to učiniti. A také ty dobře wíš muoj běh s tebu. A také sem panu Oldřichowi strýci swému úmysl swuoj powědel, když k čemu bude, nebudulit' prwnit, také poslední nebudu. Dat. in Hradecz, fer. II^a post cathedram S. Petri, anno oc. XLIX°. Jan z Hradce.

34.

Oldřich ze Hradce a Bedřich ze Strážnice omlauwají u Oldřicha z Rosenberka jednotníka swého p. Koldy, že sahaje na nepřátely swé, pokoje proto mezi stranami nerušit.

W Hora:ďjowících, 1449, 16 Feb. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli dobrému.

Službu naši napřed wzkazujem, urozený pane a příteli milý! Jakož TM' nás obsielá, i list Jetřichów a Sobieslawów z Miletínka posielá, w němž dosti obšírně piší, kterakby služebníky obojje strany, kteréž w jich kraji jsú, drželi k tomu, aby pokoj měli, a kterakby pan Kolda w tom do jich kraje sáhl, a tak dále, jakož se w jich listu piše: račiž TM' wědět, že sú toho w jistotě se neuptali, cožť piší. Neb z toho kraje služebníci páně Jiřikowi, nechtiece pokoji, jehož oni dotýčt, nám odpowěděl, ze jména tito: Zdeňátko z Kopidlna, Petr z Kopidlna a z Lewina, Bořek Ušák, Kdúlinec, Wyšeňowský i jiní, kteréžto na mé škodě i na kněze Bedřichowě býwali, jenž jest pomocník mój, nechtě se té zradě díwati, kteréž se stala; a někteří z nich w tom jsú i zjímáni. A pan Kolda, náš pomocník, na takowěť w jich kraji sahá, jenž té swéwole bezprawné a zrady panu Jiřikowi pomáhají, nám odpowěděwše. A za to w celosti máme, žeť jiným nepřekážie;

nebt bychom my toho nerádi widěli, a chceme jej o to obeslati. I prosímeť TM^a, rač také je obeslati, atby oni pana Koldy, našeho pomocníka a jednotníka neutiskali. Nebť on nám na ně žaluje, že oni jej tisknú, chciece jej tudy od naše jednoty a pomoci odchýliti. A budeliť to od nich způsobeno tak jakžť píší, a že z jich kraje by nebylo pomáháno panu Jiřkowi, i toť také bude jednáno, aby pan Kolda toho kraje w pokoji nechal. Pakliť budú pomáhati kto z jich kraje panu Jiřkowi těch wěcí, kteréž zrádně a bezectně začal a čini: TM' ráčť rozuměti, žeby oni podle spravedlnosti a swých jednot nikoli neměli za zlé mieti, ani se tomu protiwiiti, že by od našich pomocníkůw a od nás toho bráněno muselo býti a odpieráno. A wěřímeť TM^a, že je o to ráčš s pilností obeslati, poněwadž s námi pan Kolda w jednotě jest, a swój list přiznawací pod swú pečetí má poslati podle utwření jednoty naše. Neb z některých wěcí, ježto nás zprawují, my jinému nerozumíemy, jediné že oni tuto toliko sobě proti němu omluwu a přičinu berú, skrze nižto by jej odtiskli od nás. Datum in Horaždíowicz, dominica post S. Valentini, anno oc. XLVIII.

Oldřich z Hradce,
a kněz Bedřich z Strážnice.

35.

Oldřich ze Hradce wzbízí Oldřicha z Rosenberka, aby již do pole wytrženo bylo.

Na Hradci, 1449, 27 Feb. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazují, urozený pane a přieteli milý! A tak jakož sme na tom ze spolka zuostali, aby na pole wytrženo bylo, rač wěděti, žeť já i s přátely swými pilně se k tomu strojím. Protož račš mi TM' dáti wěděti, na kterém místě sjeti bychom se měli. Nebť pane wždy wěřím, že to před se konáno bude, tak jakož sme sobě řekli; nebt nás tak přietelé naši wýstřehajíc obsielajít, že čímž najdéle dlíme, naše to wše horšie jest. Takěť teď posielám listy, kterak přietelé naši nás wýstřehajít; i také přiepisy listów z Morawy p. Jiřkowi psaných, z nichž porozumíš, kterak zwlášť w jednom i TM^a dotýčie winu dáwajít. Dat. Hradecz, fer. V^a post Matthiae apostoli, anno oc. XLIX°.

Oldřich z Hradce.

36.

Oldřich ze Hradce opět prosí Oldřicha z Rosenberka, aby Koldy z Nachoda proti jednotě Poděbradské brániti pomáhal.

Na Hradci, 1449, 28 Febr. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Služb wzkazují, urozený pane a přieteli milý! A teď posielám list knězi Bedř
dlna psaný, i také přiepisy listu Mrzákowa na Kolín psaného;

jinžto oběma TM' porozuměje, rač bez meškánie se k tomu přičiniti a Mrzákowi o to psáti, ať nedopúštie spolupomocníka našeho utiskati a křiwdu jemu činiti; a také jestliže TM' má jaké rčenie Mrzákowo, račiž jej z toho napomenúti, tak jakož z psanie jeho porozumieš. Také prostm, rač mi tyto listy zase poslati. Takéť byl Mrzák w pondělti nynie minulý se panem Jiřikem u Hory na sněmu. Dat. Hradecz, fer. VI ante dominicam Invocavit, anno oc. XLIX°. Oldřich z Hradce.

37.

Jan Kolda z Žampachu a z Náchoda prosí Oldřicha ze Hradce a jednotníků jeho o pomoc proti jednotě Poděbradské.

Na Náchodě. 1449, 10 Mart. (Orig.)

Urozenému pánu Oldřichowi z Hradce, přieteli mému zvláště milému.

Službu swú wzkazují TM^u, urozený pane a přieteli mně zvláště milý! Jakož mi píšeš, kteraktých psal knězi Bedřichowi, a žádaje, abyšte mne neopúšteli: netoliko knězi Bedřichowi, pane, ale i toběť sem psal, lečťby tebe list mój nedošel. Dále pane píšeš, že mne opustiti nechcete, a že ste o to i Mrzáka obeslali, aby mne od wás netiskl: i wěziž pane, list ten, kterýžs Mrzákowi poslal, a mně přiepísu listu toho, a cožť Mrzák na to odpisuje, tenť sem otewřel, a TM^u wěřím, že mi w tom za zlé mieti nebudeš; nebť sem to pro to učinil, aťbych se wěděl čím richtowati, nebť by mi, pane, bylo poselstwie wašeho dlúho čekati, a to proto, žeť již Mrzák na poli leží a táhne na mē. A cožť tu, pane, Mrzák o mně wypisuje, křiwěť a klamawě píše. Nebť píše, bychť já jim kraj hubil swéwolně; tohoť pane nenie, nebť já na kraj nesahám, než toliko na p. Jiřika a na služebníky jeho, kteřížť jsú nepřietelé waši i moji tudiež odpowědní. Protož pane Mrzákowi toho newěř, nebť pane Mrzák jde swú zpurností, a chce sobě slova dobyti a mē swéwolně od wás utisknúti, jakožto z jeho psanie pane muožeš rozuměti; a jáť bez wás nic učiniti nechci. Protož pane to wěda, žeť sem já pro wás zašel, a moha u pokoji býti, wěřímť, že tomu Mrzákowi w tom oblehčowati nebudete; než máte-li se k čemu přičiniti, neopúštějtež mne bez meškánie lidmi. Neb wězte, žeť oni wám psanie pěkného dosti dadie, a na mněť se snýkati budú. Také pane rač wěděti, že sem se s Šoffem spolu zapsal, žeť nám pomáhati má, a hradu Walšteinu tohoť mi jest stúpil. Protož pane to wěda, žeť já myslím prawě a wěrně o pomoc twú, pomysliž na to, aby mne také neopúštěl; neb sobě pane daleko přisedíme, a protoť já neučiním, než jako dobrý člověk. Neb i toto také pane rač wěděti, žeť kraj Chrudimský na poli leží, Kostka s jinými, p. Jiřikowi ku pomoci. A mēť sem od nich poselstwie osobnie i listnie skrze služebníky paně Žampachowy, abych s těmi kraji přiměrie měl: a já sem jim chtěl ku přiměři swoliti tiem obyčejem, aby p. Jiřikowi ku pomoci nebyli. I nerozumiemť; by to učiniti chtěli, než swé-

wolnět mě chtie od wás odtisknúti. A jáť wěře pánu bohu a wám, jich swéwolnosti se brániti budu. A wy již wěduce to, že oni chtie p. Jiřikowi jeho tance pomáhati, radčež jim některak jinak psáti; neb já jim již odpowiem; nebť mi neležie již než toliko snad tři míle od zámkuow. Dat. Nachod, fer. II post Reminiscere.

Jan z Žampachu,
seděním na Náchodě.

38.

Oldřich z Rosenberka Oldřicha ze Hradce zwe k sobě do Třeboně, dříwe než do pole wytrhnau.

Na Krumlowě, 1449, 16 Mart. (Konc.)

Panu Oldřichowi z Hradce.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi nyní s knězem Bedřichem píšete, a páně Koldowy listy ste poslali, tomuť sem srozuměl. Wěděti wám dáváw, že sem i hned tam obeslal, jakož ste mi nedáwno ó to psali; a teď jej i hned opět chci obeslati. Také jakož dobří lidé o sjezd do Plzně, neb do Pelhřimowa a do Hradce pracujt: ještě na to žádné konečné odpowědi nemám. Protož milý přieteli, prosímť tebe, aby tento čtwrtek na wečer se panem Janem a s knězem Bedřichem do Třeboně přijeli; nebť panu Janowi a knězi Bedřichowi o tóž také píš; a ten den tu bohda také budu; poněwadž nás rovné potkati nemůž, abychme již ty wěci předsewzali wedle potřebnosti a tak jakož sme w Strakonictich zuostali. A jestližebý mi w tom jaké poselstwí přišlo, dámt nemeškaje wěděti: a jestližebý tobě jaké poselstwí přišlo, daj mi také wěděti. A wždyť wěřim, aby toho času nezameškal pro nižádnú wěc. Dat. Krumlow, dominico Oculi, annorum oc. XLVIII°.

Oldřich z Rosenberka.

39.

Oldřich ze Hradce a Bedřich ze Strážnice opět Oldřicha z Rosenberka o pomoc panu Koldowi žádajt.

Na Hradci, 1449, 21 Mart. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli našemu milému.

Službu swú wzkazujem, urozený pane a přieteli milý! Jakož smy s TM^u mluwili, prawieco, že Mrzák ležie u Černikowic u páně Koldowy twrze: rač wěděti, že Martinek Smiřického přijel k nám do Hradce, a prawil nám w jistotě, žeť u té nadepaně twrze ležie a dobývajt. Protož to wěduc, prosíme, rač je poslem spěšným obeslati, ať toho dobýváníe nechajt. Paklibý toho neučinili, ale wěřimeť, že se TM^u k tomu přičiní, abychom wedle smluw našich učinili bez prodlení. Neb jestližebý Twa M^u tím dlil, panu Kolda by skrzy to w škody přišel, a tudy i od-

tistěn od nás by byl. A potom by se i jiní dobří lidé a přátelé rozpáčili nad námi, widúce naše již odtahování. Dat. Hradecz, fer. VI^a post Salus populi, annorum domini oc. XL nono.

Oldřich z Hradce,
kněz Bedřich z Strážnice.

40.

Titíž témuž o příměří, kteréž Kolda již učiniti musel, a o tažení Poděbradských proti Kunšowi z Dubé i z Kostelce zprávu dávají.

Na Hradci, 1449, 22 Mart. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli našemu milému.

Službu swú wzkazujem, urozený pane a příteli milý! Přišlo nám dnes poselstwie ústnie od pana Koldy skrze Holuba služebníka jeho, že pan Kolda utistěn jsa od nepřátel, musel w příměří s nimi wstúpiti; a že již Kostka s Pardusem a s jinými táhnú konečně na pana Kunše Rozkoši. I milý pane! již wěda to w jistotě TM^a, rač se přičiniti k tomu, atby pomocníci a přátelé naši po jednom tak utiskáni nebyli, atby se oni i jiní dobří lidé nad námi nerozpáčili, wěduce naše k tomu zanetbání. Dat. Hradecz, sabbato ante dominicam Laetare, annorum domini oc. XLIX°.

Oldřich z Hradce,
kněz Bedřich z Strážnice.

41.

Oldřich ze Hradce (po příměří mezi oběma jednotami 10 Apr. stvrzeném) žádá Oldřicha z Rosenberka o přípisy smluw veřejných w zemi (jež wiz w dilu I, str. 245 a 294).

Na Hradci, 1449, 17 April. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a příteli milý! Jakož sem s tebou mluwil, prose, i ještěť prosím, aby mi ráčil poslati přiepis listu mierného, přiepis smlúwy Pelhřimovské, i také máli TM^a přiepis smlúwy w Praze na obecném sněmu za legata najposlěz učiněné; pakliby té smlúwy wypsány neměl, ale rač mi to wypsáno dáti, kterak se pamatuješ, na čem ste zuostali byli; i ty rač mi wypsány dáti, jakožť sem prwé psal, kterýchbych já prositi měl, jeztoby rukojmě za mě býti měli w listu příměrném, a já jistcem w tom listu býtilibych měl sám, či jiní wedle mne z strany naše. Také wěřimť, že se k tomu přičiniti ráčíš, abychme pány k tomu sněmu obsielali, kteřížby k těm běhóm nám raditi uměli; a ty mi rač také dáti wypsány, atbych i já je obsielal; ufaje, že to wšecker wypsáno mi dáti ráčíš při tomto poslu. Dat. Hradecz, fer. V^a infra festa paschae, annorum domini oc. XLIX°.

Oldřich z Hradce.

42.

Odpověď na předešlé psaní.

Na Krumlově, 1449, 19 Apr. (Konc.)

Službu svou wzkazují, urozený pane a přáteli milý! Jakož mi píšeš o ty přiepisy listu průměrného, také smlúvy Pelhřimovské, a také ten spis, jakož si mi byl pójčil, toť všecko po tomto poslu posielám. Dále jakož dotýčeš, kterak jest zuostáno na posledním sněmu w Praze, tohoť spisu nemám, neb se nepamatují, byť se tu jaký spis stal, kromě cožť jest Králowě raddě i legatowi za odpověď дано. (Tohoť mi se nezdá, byť tobě toho potřebi bylo, neb je toho mnoho písma; pakliby se tobě zdálo, že by tobě toho potřebi bylo, daj mi wěděti, chciť je rád kázati přepsati i poslati.¹⁾ Než ustně umluweno a přestáno jest, aby někteří duchowní, já i jiní páni, zemené i města jeli k KM^u, kdyžby nám toho rok položil, a kdyžby kardinal ten rok nám oznámil, a listem svým wěděti dal; abychme tu na tom roce o krále Ladislawa mluwili, aby nám wydán byl wedle Pelhřimovské smlúwy. A té smlúwě jest plná moc dána od toho sněmu do roka, jakožby ta smlúwa ten den byla udělána. A také tu měl kardinal na panské požádání odpověď dáti, jakož to i učinil. A když mi kardinal ten rok, kterýž sme s KM^u měli držeti, oznámil a wěděti dal, obeslal sem i hned pány, kteříž k tomu sněmu jeli měli; a když sem sám na cestu wyjeti měl, přijel ke mně pan Jan z Rabí i někteří jiní; a když sme již u Wiedni byli, přišlo nám poselství, že Praha ztracena. Dále jakož dotýčeš o listu na průměři, a mášli sám w tom listu jistec býti, a kohožby měl rukojmí k sobě přistawiti: Jáť jinému nerozumiem, než že sám jistec musíš býti, a rukojmí wzie(?) kteréž budeš moci mieti, jeztoby za to dosti měli, jakožť sem i ustně s tebou o to mluwil. A jakož dotýčeš o obeslání pánuow k sněmu, kteréžkoli wies, jeztó při wpadení do Prahy nebyli, ty obesli, budte páni, rytieri, zemané i města; a jáť také chci rád obeslati. A když pan Dèpolt k tobě přijede, pošliž jej nemeškaje sem, jakož sem ustně o to s tebou mluwil. Dat. Krumlov, sabbato post festum paschae, anno oc. XLVIII°. Oldřich z Rosenberka.

43.

Oldřich ze Hradce k Oldřichowi z Rosenberka odpírá býti rukojmím za celou jednotu Strakonickau, a o zrušení pokoje skrze p. Zmrzlíka zprávu dáwa.

Na Hradci, 1449, 22 April. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu svou wzkazují, urozený pane a příteli milý! Jakož mi TM^u píše, zechť se zdálo, abych sám já jistcem byl w listu, w kterémž na ubrumany zaručiti

¹⁾ Slova w závorce postawená w konceptu zase wymazána.

máme: rač pane wěděti, žeťby mně samému těžko bylo, býti jistcem za wšecku stranu naši, nebťbych i rukojmí za to dobytí nemohl. Než zdát mi se, poněwadž také i wás se dotýče tak dobře jako mne, aby TM' nebo p. Jindřich, některý z wás, i jiní s strany naše také jistci byli, a ze spolku s radú přátelskú rukojmí abychom žádali, jichžto snadnějie dobytí moci budem, aby s strany naše žádná ruoznice a roztrzenie nebylo. Neb já s pomocí boží wšecko to, což smluwno jest, chci práwě zdržeti, jako dobrý člowěk. Protož pane wěřimť, že také ráčš se k tomu přičiniti, a jistcem s jinými přátely býti, a to ze spolku abychom se přičinieć, rukojmí žádati neobmeškawali. Také rač wěděti, žeť mi jest Wáclaw Zmrzlík w úterý o polední mým chudým lidem okolo Karlštýna pobral a welmi welikú škodu učinil; a TM' pane wiz, kterak jest Holický Zmrzlík s prwními w tu smlúwu podlé strany oně přimienil. I ráčž wěděti, žeť já chci je z základu cti a wiery napomínati; nebť mi se jest tak nestalo, jakož jest smluwno. Také jakož TM' píše o panu Děpoltowi: chciť pane to rád učiniti, kdyžť přijede ke mně, atby se stalo wedle psanie twého. Dat. Hradecz, fer. III ante festum Georgii, anno oc. XLIX°.

Oldřich z Hradce.

44.

Oldřich ze Hradce Bedřichowi ze Strážnice o rozpaustění wojenské čeledi, o wedení pře proti jednotníkům Poděbradským oc.

Na Hradci, 1449, 2 Maji. (Kopie.)

Urozenému knězi Bedřichowi z Strážnice, kmotru mému milému.

Službu swú wzkazují, urozený kmotře milý! A rádbych wěděl, by se dobře jměl, a byť se dobře a šťastně dalo. Jakož mi píšeš, že čeledi těžce odbýwáš, milý pane kmotře, mněť se též anebo tieže od těch kterýchž odbýwám děje; neb se mnú welmi těžce nakládají, widúce mě člowěka w tom nebýwalého. Také jakož píšeš o koniech mladých oc. Milý pane kmotře, jižť sem drahně koní rozdal, i ještě dáti jich mnoho mám, tak žeť nyní nemám co hodného poslati; než muožešli, zjednaj sobě prodlenie někaké, nebť očekáwám koní mladých, ježtoť mi přiwesti mají; a kdyžtkoli přiwedeni budú, nezmeškámť několiká poslati. Teď také posielám pomocníky swé napsané; pak slyšímť žeby pan Kolda a Šuoff nemienili s námi státi w tom příměrie, jakož z listów tuto zawřených porozumieš. Protož milý pane kmotře, byloliťby tak, opatř to, abychom základu pro ně nepropadli, a wymať je; pakliby chtěli w příměři státi, ale budte napsaní. Wěděliby také koho, ježto by s námi státi mienil w příměři, daj je wepsati, a pošli je na Podebrady tuto neděli přísti najprw. Teď také posielám swú při napsanú, kterážto ještě mám oprawiti; pak zdátiť se tobě co oprawiti, prosimť, oprav a pošli mi zase bez meškánie. Také zdátiť se swú při sepsanú mi poslati, abych swú při na ten den již

A. Č. IV.

položil na Wlaštmí; pakližby se zdálo s páně Koldowú při swú při zvlášť poslati, jakžť se koli zdá najužitečněji, tak učin. Dat. Hradecz, fer. VI^a die beati Sigismundi, anno XLIX°.
Oldřich z Hradce.

45.

Oldřich z Rosenberka žádá Oldřicha ze Hradce, aby přivedl s sebou na Krumlow pana Koldu, Waňka z Pecky a Šofa (Šafgoče.)

Na Krumlowě, 1449, 28 Mai. (Konc.)

(P. Oldřichowi z Hradce.)

Službu swú wzkazují, urozený pane a příteli milý. Jakož mi nyní píšeš že je k tobě přijel pan Kolda, pan Waněk z Pecky a Šoff, a že k tobě mluví, žeby rádi ke mně na některý můj bližší zámek přijeli, pakližby bližší býti nemohlo, ale žeby chtěli sem na Krumlow přijeti: milý pane, poněwadž sú již k tobě tu přijeli, prosímť tebe, powěziť jim ode mne službu a pros jich, jakožto přátel mých dobrých, a sám tebe také prosím, abyste spolu sem ke mně přijeli; a jáť wás welmi rád uzmím, jakožto přátely své milé. A tu bohda o potřebné věci spolu rozmluwíme. Wěřímť tobě pane, že to učiníš. Dat. Krumlow, fer. IV post Urbani, anno oc. XLVIII.
Oldřich z Rosenberka.

46.

Oldřich ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka: že odporná strana opět k wojně se chystají oc.

Na Hradci, 1449, 27 Sept. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazují, urozený pane a příteli milý! Rač wěděti, že posel ten, po kterémžs listy z Telče na Lipnici poslal, přišel jest práwě, že pan Trčka je ihned dále poslal; ale odpovědi žádné jiné nepřinesl. Kněz Bedřich nyní mi po Húskowi také wzkázal, žeby onna strana wolali na wojnu, a žeby srozumiewali tomu, že nikam oni jinam nemienie, než na pana Blankšteina a na pana Waňka z Pecky, přátely naše. I wěda to, rač je obeslati, atby toho nebylo. Neb tomu rozuměti muožeš, žeťby se nehodilo mně přátel těch nyní w této míře opustiti, i tobě pane tudiež. Wězni také Konopištského zemené dnes sú mi se stawěti, od nichžto sem zprawen, žeťby onna strana služebníkóm a lidem swým prikazowali, že ktožby měl dvě kráwě jnieti, aby měl jednu, a stodal jim také stawěti nedadie oc. A z toho pane porozuměti muožeš, žeť k jinému neměrie než k nesnázi. I račiž na to se dále zeptati, abychom uměli w tom se také opatřiti. A cožťbych jiného dále přezwoděl, toť nemeškaje dám wěděti. Také milý pane, prosímť zvláště rač poslati po Tulufúsa do Budějowic, a s ním mluwiti, atby mi těm penězóm,

keréž mu nynie plniti mám, rok další dal; a jakožt mi puol léta napřed již dal wědēti, ať to pozmine, a jáť úroky jeho meškati nebudu. Neb buoh wie, žetbych nynie tomu učiniti nemohl. Protož wěřim, že to pro mé dobré učiniti ráčiš; nebť to wiem, když sē přičiniš k tomu, žeť tebe nikoli on w tom neoslyši. Dat. Hradecz, sabbato ante diem S. Wenceslai, anno oc. XLIX°. Oldřich z Hradce.

47.

Týž témuž opēt wýstrahy dáwá, a o zastání se proti Poděbradským žádá.

Na Hradci, 1449, 2 Oct. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Teď posielám listy, keréžt mi p. Kolda a p. Waněk z Pecky píší; z nichžto porozumíš pane, kerakť se tam w kraji děje. I kněz Bedřich také mi píše podlé nich, a tēn najtůže. Protož pane a přieteli milý! prostmť, rač se k tomu přičiniti, aťby ti dobří naši přietelé od nás tištěni nebyli, aby také i jiní skrze to se nad námi nerozpáčili. Nébrž prosimť, rač s pilností Poděbradskému i hauptmanóm psáti, ať to staweno jest, aťby oni snad nad námi rozpakowánie neměli, řkúc, že zanetbawáme toho stawiti a mohúc. Nebť sú mi i ústně po Jeronymowi wzkázali, že nepřičiníme-li se k tomu, swú wěc musiliby opatřiti jakžby uměli. I wěřimť milý pane, že k tomu se tak mieti budeš, abychom po jednom utiskáni nebyli. A kerak pak psáti hauptmanóm pane budeš i Poděbradskému, rač mí přiepisy toho poslati, ať bych i já wedle toho hauptmanóm psáti uměl. Také rač wědēti, žeť izádné ještě odpowēdi nemám na to poselstwie, jakož si byl pane z Telče poslal. Rač mi tyto listy zase poslati při tomto poslu. Dat. Hradecz, fer. V^{ta} post festum S. Michaelis, anno oc. XLIX°.

Oldřich z Hradce.

48.

Týž k témuž winy od panůw Alše i Zdenka ze Šternberka jemu dáwané se sebe swodí.

Na Hradci, 1449, 14 Oct. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi nynie píšeš o panu Alšowi, i přiepisy z listów k němu psaných posieláš: najprw o těch dwú pěšich na Berún zjímaných rač wědēti, žeť tak nerie, jákožt Berunští i Boček tudiez píší, byť oni po silniciech chodiec lúpili. Nebť jsú lidé robotní, a jsúť zjímaní z sečení sena jdúc; takť mě zprawují. Ještě pak o to hned pana Děpolta obešli, aťby mi w prawdě o tom dal wědēti; a toť hned pane zjewim; a tu bohdá shledáš, žeť křiwdu na ty lidi píší. Než tak pane rozuměti muožeš, žeť sē jim swéwolnosti chce se mnú a s lidmi mými; neb byť to tak býti mělo, jáťbych.

z strany odporne nalezl mnoho mowitejsich, jezto bych je zjmal, a umeltbych teci, ze jsu luptenci, jakoz oni mým cinie, ale tohoz ja bohda neučinim. I wěřimť pane, ze račš se k tomu přičiniti, ať jsu mi propuštěna ta dwa pěšie; nebť winy k nim nemaji žádně. Také jakož Konopišský piše panu Alšowi, že bych mienil na lidi w Stodolkách sáhnúti: owšem pane rač wěděti, žeť ja z těch lidí poplatky bráti chci, a jich se pro nic nespustím, jakožto lidí, jichžto po otcí swém dobré paměti sprawedliwě w držení jsem. A najprwě sem jemu z těch lidí winu řádnú před wámi pány ubrmany dal, jakož teď ten kus wypsany posielám. Otporu mi na to žádného nedal, než miesto odporu zasě pro ty lidi winil, jakož teď také napsaná ta wina jest, i odpor mój na to také tudiez jest. Tomu pane opět rozuměti muožeš, že wždy se mnú a s lidmi mými swú wuoli jmieti chce, a mocí chce mi se w ně uwázati; a jáť dáli buoh jemu se nechci toho bezprawi díwati. Protož pane, wěřimť, že račš se k tomu tak přičiniti, atby mi Zdeněk bezprawně na lidi mé nesahal mocí, a jich ať u pokoji nechá. Neb i najposlěz týž Zdeněk z Jihlawy přijew, skopal mi rybntk mój w Stodolkách, a wylowil, nemaje k tomu žádného práwa; a z toho sem jemu také winu před wámi položil napsanú, i na to mi odporu nedal. Z toho opět pane rozuměti muožeš, žeť se jemu wždy chce swéwolnosti se mnú. Také o wes Hoholice pane rač wěděti a přičiniti se, ať Zdeněk na ty lidi nesahá swéwolně. Neb to pane wiewš, žeť sem před wámi wšemi ubrmany okázal listy widimus práwa služebntków swých na ty lidi. Protož pane a přieteli milý! wěřimť, že o to také psáti budeš, ať jsu ti lidé před stranú odpornú při pokoji. O úroku s lidí k hradu S. Wáclawa příslušejcich, rač wěděti, že netoliko swatojitský ale i swatohawelský bráti chci, podlé wasie wýpowědi. I o to wěřim, že se račš přičiniti, ať mi se děje podlé úmluwy wámi udělaně. Dat. Hradecz, fer. III° Calixti, annorum oc. XLIX° Oldřich z Hradce.

49.

Děpolt z Risenberka Oldřichowi ze Hradce: winy we předešlém psaní dotčené také na odpornau stranu swodí.

Na Karlsteine, 1449, 1. Nov. (Kopie.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Hradce.

Služba má TM", urozený pane! Jakož sem prwě psal, žeť nám přiměrie nedržt, najprwě žeť su nám rybntky w Stodolkách zkopali i ryby z nich pobrali, a potom teď nyní lidi z Hoholic zjmali, i držie je, nutiece je k dáni úroku. A těch lidí služebntei twoji od Ciesatowy M" slawně paměti w držení bez překazy až do té chwile byli su, a na to listy řádně majt. A také te polowice úroku, kterúžt su páni wýpowědělí, p. Zdeněk bráti dáti, ani lidem k nám choditi chce dopuštiti. A také Berumšt jali su nám dwa člowěky, a ty držie, iżádně k nim winy

nemajíce, w tomto příměří. A tohoť sem žalował p. Holickému. I zdálit se TM^u, rač wznesti na pana z Rosenberka, a na to mě odpowědi rač nemeškati. Dat. Karlstein, sabbato in festo omnium sanctorum oc. Děpolt z Risemberka.

50.

Oldřich ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka, jakožto spolu rozsudímu, nowé winy strany odporné oznamuje.

Na Hradci, 1449, 3 Dec. (Orig. w archivu Orlickém.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Rač wěděti, že nynie opr(*sic*) Janowi z Wrabie služebníku mému od služebníkóv Zmrzlikowých na Orlik wzeti jsú tři koni a pancieř, a to již jest optáno tu pod Orlíkem, a ze jména Němec to učinil s jinými. I milý pane, prostně, rač se k tomu přičiniti, atby to nawráceno bylo, a toho rač powážiti, práwělit se nám w tóh příměří od strany odporné děje, wěře jako súdci sprawedliwému, že základ ráčíš seznati, takto znamenitě propadený. Také rač wěděti, že někaký Matěj Kowář s jinými pěšmi w Stráži na páně Jindřichowě straně staw majte, odtud vycházejte po silnicích lidi lúpie a tepú, a zase do Stráže útočístě majt. A wie pane TM^u, že i to jest w smlúwách znamenitě přimieněno, aby takowí lúpežnici nebyli fedrowáni. I milý pane, rač mi dáti wěděti, mohlibych já je tu w městečku kázati zjmati, čili nic. Nowin jiných newiem, než že opět na wojnu sě z Prahy strojie. Dat. Hradec, fer. III^a ante Barbarae, annorum oc. XLIX°. Oldřich ze Hradce.

51.

Oldřich z Rosenberka Oldřichowi ze Hradce o sjezdu, kterýž na Zwíkowě s jinými ubrmany, a pak w Plzni s jednotau swau míti má.

Na Krumlowě, 1450, 20 Febr. (Konc.)

(P. Oldřichowi z Hradce.)

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož sem nynie Růsa služebníka swého u tebe měl o rozličné běhy, a na něm sem porozuměl, žeby se chtěl se mnú sjeti: i dáwámť wěděti, že se bohda sjeti mám se panem Alšem a s jinými ubrmany od tohoto pondělí přístieho w témdni na Zwíkowě, a potom od této neděli we třech nedělích, t. j. w tu neděli Laetare bohda u Plzně budu; a k tomuť sem obeslal wšecy naše jednotníky w Plzeňstě a w Žatečtě. Takéť wšem našim jednotníkóm do Hradecka píši, kteréž listy teď posielám, a prosím tebe, aby je dále rozeslal, komuž který swědčí, a jim sám také psal, bez meškání. A píšit jim tak, jakož w tomto přiepisu srozumieš. Protož milý pane, rozešle ty

listy, přijediz nemeškaje sem ke mně i se p. Janem, nebť jemu o též také píši, abychme o potřebné věci spolu rozmluwili, a také se i hned priprav, aby na swrchupsaný čas do Plzně přijel. A kleit p. Alšowi, jakož sem po Rúsowi přiepís poslal a potom psal, prosimť tebe, pošliž mi jej po tomto poslu, neb je toho veliké potřebí. Dat. Krumlow, fer. VI. ante Invocavit, anno oc. L^o.

Oldřich z Rosenberka.

52.

Oldřich z Rosenberka vybízí Jana Teleckého ze Hradce, aby již do boje nemeškaje lidi své wyprawil, aby na Tochowské zboží w den určený přitáhli.

Na Krumlowě, 1450, 9 Mai. (Konc.)

Urozenému pánu, panu Janowi z Hradce, příteli mému milému.

Službu swú wzkazují, urozený pane a příteli milý! Rád slyším, že jsi se w zdrawí domów wrátil. I prosimť tebe milý pane, aby se také ku poli strojil, a se panem Oldřichem wzhuoru byl, a spolu z Hradce wytáhli jakožto w tento úterý (a strhli se s Soběslawskými a s Třebonskými ¹⁾); neb syn mój bohda odsawad w středu wytrhne; a we čtvrtek abyste se shledali u Božejowic, jakož Jaroš seděl. Wěřimť pane, že toho nikoli nezmeškáš, neb sem jiné všecy jednotníky naše obeslal, aby každý w tento pátek na to miesto přitáhl na Tochowské zboží, a Wáclawowi Zmrzlíkowi odpowěděl. I prosimť tebe, aby mi listy odpowědacie sem poslal; a já je dále s jinými listmi (*sic*) a k jiným listóm na Zwiekow pošli; aby tu časem odpowědjeno bylo. Dat. Krumlow, sabbato post Stanislai, annorum oc. quinquagesimo.

Oldřich z Rosenberka ²⁾.

53.

Jan Telecký ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka o jednání swém s p. Alšem ze Šternberka k obnowení pokoje píše.

W Telči, 1450, 15 Mai. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazují, urozený pane a příteli milý! Rač wědět, že mi poselství od p. Alše již přišlo, a tak mi wzkázal, že se chce rád k jednání těch věcí se mnú sjeti, a to we čtvrtek najprw přišťi w Benešowě, lečby buoh naň

¹⁾ Slova zde w závorce postawená w půwodním konceptu opět přetržena jsau.

²⁾ Páně Jířikowa strana prawilo se, že okolo téhož času měla se spolu strhnauti u Čechtic. Dat. chybí.

co dopustil. I protož milý pane, rač těmi gleity nemeškati, a rač mi je poslati; a gleitowé ať sú tiem obyčejem dáni, jakož ste si dávali do Pelhřimowa od jednoty naše. A za to wždy prosím, aby někoho swého k tomu také poslal, neb bych těch wěci nerad bez twé rady jednal, jakožť sem prwé psal. A milý pane, jestližeby Lapka odjel bez listuow gleitowních, rač je po někom swém ke mně do Telče poslati, aby tiem ty wěci meškány nebyly; pakliby w tom twój úmysl jiný byl, rač mi dáti wěděti. Také milý pane rač wěděti, že p. Trčka odpověděl p. Oldřichowi strýci; i protož ať listy gleitownie swědčie p. Alšowi a p. Trčkowi do sta koní. Dat. in Telcz, fer. VI post Ascensionis.

Jan z Hradce.

54.

Týmž témuž zpráwu dáwá, kterak a proč s jednání we předešlém psaní oznámeného sešlo.

Na Telči, 1450, 20 Mai. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane, přieteli milý! Wědětť dáwám, že sjezdu mého se paněm Alšem o ty wěci, jakožť prwé tě Arkleb zprawil, nebude; a tak mi pan Aleš píše, že pro tu příčinu, že sú listy twé přejali, pan Jan Burian, w nichž píšeš p. Krušinowi, že Mišenský na ně nám ku pomoci táhne ¹⁾. I ještě mi se jedno poselstwie od p. Alše newrátilo; a což tu přewiem w tom poselstwi, toť wěděti dám. A radějie jsem tomu, že jich stranú schází nežli námi. Také rač wěděti, žeť sem k p. Oldřichowi listy odpovědné p. Jiříkowi, p. Alšowi, p. Zdeňkowi oc. poslal, budeli třeba, aby dodali; neb lidé moji podle něho polem táhnú. Dat. in Telcz, fer. IV infra Octavam Ascensionis domini.

Jan z Hradce.

55.

Oldřich ze Hradce Oldřichowi z Rosenberka: že Tábořským od Poděbradských odpověděno, a žeby oni rádi s jednotau p. Oldřichowau stáli.

Na Hradci, 1450, 6 Jul. (Orig.)

Urozenému pánu, panu Oldřichowi z Rosenberka, přieteli mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Rač wěděti, že dnes přijel ke mně Jan Škaredek od Tábořských s listem wěřicím, a tak mě od Tábořských jest zprawil, že Konopišský, Sádlo a Zdeněk Tichonický jim sú odpo-

¹⁾ Srown. o tom psaní w dílu III, str. 59.

wěděli, a že i jimi jim také odpovědí. I žádali sú, prosiec, abych pane TM^r obe-
slal, žádajice se pane s tebú a se mnú sjeti, kdežby ráčil, a zvláště jmenujic
w Soběslawi; pakliby sám TM^r nemohl, ale se panem Jindřichem synem twým. A
tak tomu rozumiem, žeby při nás rádi zuostati chtěli. Pak milý pane, což jest
úmyslu twého, to mi daj wěděti, nebt musím dáti jim spěšnú odpověd. Dat. Hra-
decz, fer. II póst festum S. Procopii conf. et patroni, anno oc. L^o.

Oldřich z Hradce.

(Odpověděl p. Oldřich z Rosenberka, že pošle syna swého p. Jindřicha
přístí neděli, d. 12 Jul.)

56.

Oldřich ze Hradce u Bedřicha ze Strážnice omlauwá se, že pro nemoc k určenému
sjezdu přijeti nemůže.

Na Hradci, 1450, 30 Aug. (Kopie.)

Urozenému knězi Bedřichowi ze Strážnice, kmotru mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený kmotře milý! Dávámť wěděti, že p. Děpolda
k tomu našemu sjezdu, o němž tebe tajno nenie, nikoli jmieti nemohu, nebt jest
na hrady swé odjel. A sám, buoh to wie, že k tomu jeti nemohu z dopuštění
božieho; neb nejednú, ale několika nemocmi jsem obtiežen, ježto skrze ty ne-
toliko ten sjezd, ale i jiné věci musím opustiti, ježtožby straně naše zvláště, i
také wšie zemi tiem mnoho dobrého přijiti mohlo. A jestliže tomu wěriti nechceš,
ale pošli ke mně někoho swého, a to shledáš, žeť tak jest, cožť píši. Než když
mi milý pán buoh pomóż, jehož nesmírné milosti silně doufám, mým sjezdem ne-
budeť nic obmeškáno, jakož pak vždy tebe tajno nebude. I wěřímť, milý kmotře,
že mi za zlé jmieti nebudeš. Dat. Hradecz, dominico die Felicis et Aucti, anno-
rum oc. L^{mo}.

Oldřich z Hradce.

57.

Oldřich ze Hradce osvědčuje se Bedřichowi ze Strážnice, že chce wšecko učiniti,
co jemu dlužen jest.

Na Hradci, 1451, 18 Jan. (Kopie.)

Urozenému knězi Bedřichowi ze Strážnice, kmotru mému milému.

Službu swú wzkazuji, urozený kmotře milý! Jakož mi píšeš, atbych dal
wěděti, chciliť učiniti od sebe sprawedliwé: kmotře milý, wieš dobře, kterak sme
přestali byli o to na pánu z Rosenberka, a žeť sem já nikdy neotpíral tobě ne-
učiniti po pánu, cožťbych učiniti měl, a ty mně též. A poněwadž pau z Rosen-

berka dli konce mezi námi učiniti, ale zdáti se, jáť chci o to přestati na p. Arnoštowi z Leskowce, jakožs ty kmotře prwé toho žádal, a tu se s tebu sjeti, když nám toho den položí; neb milý kmotře, wěz, žeť bych já rád w též přiezni jakožto i prwé s tebu zuostal. A jakož píšeš o wězních, ještěť já o těch wypo-wěděch nic newiem; než když mne dojdú, chciť se o to s přátely swými a s do-brymi lidmi poraditi, a toběť dám wěděti, nemeskaje, co budeš s tím mieti činiti. Dat. Hradecz, fer. II° in die Prisca, annorum domini oc. LI°.

Oldřich z Hradce.

Také zprawen sem, žeby hajtman twój oswědčowal na mē straně naši, žebych já tobě nechtěl učiniti od sebe sprawedliwého. I diwím se tomu, žeš toho dopustil jemu učiniti mně k hanbě, a wěda dobře, žeť sem nikdy nebyl otporen učiniti tobě, tak jakožť w listu šře o tom piši.

C. IX.

NĚKTERÉ ZÁPISY

KLÁŠTERA CHOTĚŠOWSKÉHO,

od roku 1272 do 1597.

Když r. 1591 probošt kláštera Chotěšowského od panůw z Raupowa rybník Janow, klášteru před husitskou wálkou náležewší, ale od císaře Sigmunda s jinými statky téhož kláštera zastawený, wyplatiti žádal, oni pak tomu odpor činili, sebráni jsau přepisowé wšech listin, které klášter ku průwodu práwa swého měl, aby r. 1593 při wedení pře u saudu zemského slaužití mohly. Ze zbirky té nám půjčené podáváme zde některé důležitější listiny, pohřichu we formě jazyka ne již půwodní a sawěké, ale přepisowateli wšelijak proměněné a obnowené.

1.

Řehoř papež X klášteru Chotěšowskému wšeka jeho zboží a práwa potwrzuje.

(Překladem Floriana Daniele Meystřického z Vatikánu.)

W Orvietu, 1272, 23 Máje.

Řehoř biskup služebník služebníkůw božích, milým w Kristu dcerám, mistryni kláštera Chotěšowského a jejím sestřám tak nynějším jako budoucím řeholní žiwot wywolujícím: apoštolská ochrana slušně přítomna býti má, aby snad ledajakés lehkomyšlné wýtržky je buďto od jich předsewzetí zpět neobrátily, aneb podstatu (ač bůh uchowej) swaté řeholy nezlehčily. Protož milé w Kristu pánu dcery, waším slušným a sprawedliwým prosbám milostiwě místo dáváme, a klášter Chotě-

šowský abbatyše vlastní nemající, ale kterýž skrze mistryni zprawován býwal, w arcibiskupství Pražském, w kterémžto božským službám ste se odewzdaly, pod ochranu S. Petra a naši přijímáme a tímto listem potvrzujeme. Napřed ustanowujem, aby řád kanownický, kterýž podle boha a S. Augustina reguly a řádu Premonstratenského bratřím w témž klášteře nařizen jest, na budúci wěčné časy tam bez porušení se zachowával. Při tom jaké koli statky a pozemská zboží týž klášter nyní sprawedliwě, a podle práwa cirkewního má, aneb budaucně z dowolení papezuow, nadání králůw neb knížat, z obětowání wěřících aneb jinými sprawedliwými prostředky s pomocí boží bude moci dostati, ať wám i budaucím waším jistá a neporušitedlná zůstawají. Kteréžto statky vlastními jmény tuto poznamenati za slušné sme saudili: místo to, na kterémž dotčený klášter jest, se wším jeho příslušenstwím, wes Chotěšowice s lidmi, Mantow s rynkem a právem časným a se wším k tomu příslušenstwím a příležitostmi wěcmi, městečko Dobřany s rynkem a dwěma kostely, totižto S. Wita a S. Mikuláše a se wším jeho příslušenstwím; wsi Úsuše, Losina, Černotín, Lažany, Přetino, druhý Černotín, Zwikow a Jicharce se wším jich příslušenstwím; wsi Ohučuow, Hnidausy, Střelice, Lelowo, Stod, Lisow a Bítowo se wším jich příslušenstwím; wes Sekyřany s kaplau S. Haštala, a druhau wes Sekyřany, wsi Přehýšow, Záluží, Kotowice, Sedlec, Hořikowice, Týnec, Zbuch, Aujezd, Úherce, Nýřany a druhý Aujezd a Ltně se wším jich příslušenstwím; polowici wsi Wejprnice, wsi Ježná a Trnowo se wším jich příslušenstwím; kostel S. Wawřince w Plzni na wrchu postawený, s kostely a kaplami k témuž kostelu příslušejícími, jako S. Jana, matky boží, S. Petra, S. Martina, S. Kříže, S. Wáclawa a se wším jich příslušenstwím; kostel S. Blažeje w Rokycanech a roční peněžítý plat, kterýž berete w městě Plzni, w Stříbře a Domažlicích, a na trhu téhož města; země, statky, auroky neb platy, práwo plné časné a jakékoli práwo w wesnicích a městech dotčených klášter wáš má, desátky weliké i malé, kteréž berete na hranicích králowských w Plzenském kraji postawených, clo we wsi Domažlicích; w Štáhlawech, w Sedlci, w Libakowicích a w Wodokrtech dwa lány, a w Tetíně dwě kaply, totiž S. Michala a S. Lidmily; wes Hrušowany s kaplau S. Kotharta, wes Prunnow s kostelem S. Mikuláše, wsi Trnowau a Wrúvice, Swařenice a Litochowice se wším jich příslušenstwím; a jiné země a statky waše, a jakékoli práwo w králowství Českém klášter wáš má, s zeměmi, lukami, winicemi, hájemi, dráhami, pastwami, na porostlinách i rowinách, na wodách neb mleyntích, na cestách i stezkách a we všech jiných swobodách a wýminkách jich. Item nowotiny waše, kteréž vlastním nákladem wzděláwáte, s kterých až posawad žádný ještě nebral, buďto k pći dobytka, žádný od wás desátku ať bráti neb dobýwati nesmí; a nechť wám jest swobodno, osoby swobodny z swěta utíkající k obcowání přijímati a je bez překážky jaké držeti. Při tom zapowídáme, aby

žádná z sester vašich, kteráž by w klášteře vašem professi učinila, bez powolení mistryně své z téhož místa, kromě pod způsobem útrpnějšího řádu, vycházeti nemohla; a pakliby wysla, aby jí žádný bez obecního vašeho listu přijiti a zdržowati nesměl. Kdyby pak veřejná zápowěd mši swaté slaužení w zemi byla, wám dopauštíme w zawření, wyžena z místa toho osoby, kteréby w klatbě byly, aneb na které by se zápowěd takowá wztahowala, bez zwonění temným hlasem služby boží wykonati, toliko když k zápowědi takowé přičiny nedáte. Křížmo a olej poswátný k poswěcowání oltářů neb kostelůw a swěcení mnišek, od biskupa w vašem arcibiskupství bráti budete, budeli katolický a w jednotě a poslušenství swaté Římské stolici trwati, a ten w té věci bez ošemetnosti všelijaké bude se chtíti wám propůjčiti. Při tom zapowídáme, aby w osadě fary waší, jestli jí máte, žádný bez powolení biskupa vašeho kaplu neb modlitebnici znou stawěti nesměl, pokudžby však bez ublížení privilegii Římských biskupů byly. Dále nowe a neobyčejné zbirky od arcibiskupa, biskupa, arcipřistů neb děkanů a jiných osob duchowních i swětských od wás aby brány býti měly neb žádány zapowídáme. Pohřeb také w témž místě swobodný wyhlašujeme, aby jich žádosti a poslední wůli, kteříž by se tu pochowati žádali, lečby snad w klatbě aneb w zápowědi aneb zjewní lichewníci byli, žádný neodpíral, však bez ublížení sprawedlnosti a práwa těch kostelůw, od kterých takowá těla mrtwá k pochowání se berau. Desátky také a statky k práwu far waších příslušející, kteréž by od swětských se držaly, wzkupowati a práwně wyswobozowati z rukau jich a k farám, k kterýmž příslušejí, zase připojiti swobodu mějte. K pokoji a také k dobrému vašemu podlé otcowské starosti prohlédajíce, mocí apoštolskau zapowídáme, aby žádný w okolku míst waších laupeže, krádeže provozowati, oheň klásti, krew wyléwati, lidi bráti, s nimi se wězeti neb jeho wázati, zabítjeti, aneb moc nad ním provozowati nesměl. Item wšecky swobody od předkůw našich Římských biskupůw klásteru vašemu propůjčené, tolikéž i wýminky, weysady i swobody swětské, od králůw a knížat neb jiných wěrných wám podlé rozumu a slušnosti dané, mocí apoštolskau potvrzujeme a tímto listem ohražujeme, ustanowujíce, aby žádný živý člověk dotčený klášter wšetečně bauiti aneb jeho statky bráti aneb pobrané držeti, zmenšiti aneb jakkoli snižowati nesměl, ale wšecko nechť w celosti zachowáno jest jim, pro kterýchžto zpráwu a wychowání propůjčeno jest, všelijak k užitku jim ať slauží, pokudžby stolici apoštolské i arcibiskupůw, duchownímu práwu a strany desátkůw dotčených nařízení sněmownímu odporné nebylo. Protož jestliby kdo napotom, buď on duchowní neb swětská osoba, toto naše nařízení a potvrzení wědomě přestaupil, a proti tomu wšetečně o něco se pokaušel, po druhém a po třetím napomenutí, jestliže hřích swůj slušným zadost učiněním nenaprawí, auřadu a cti své buď prázen a winným se božího saudu z přečiněné neslechetnosti býti znej a přeswatého těla a krwe boží a

pána vykupitele našeho Ježíše Krista buď prázen, a w nejposlednějši den nechť hrozné pomstě poddán jest. Všem pak w témž místě nařízení swá a práwa zachowávajícím buď pokoj pána našeho Ježíše Krista, aby i zde z dobrých skutkůw užitek brali, a u přisného soudce mzdu věčného pokoje našli. Amen.

Já Šimon S. Martina kardinal, já Anthenus S. Praxedy kardinal, já Řehoř katolické církwe biskup, já bratr Jan Portuenský a S. Rufiny biskup, já Jan S. Mikuláše w žaláři Pulianském diakon kardinal, já Ottobonus S. Adriana kardinal diakon, já Jakub matky boží w Kosmidinu diakon kardinal, já Gotfrid S. Jiří u zlatého rauna kardinal diakon. Dán w Starém Městě skrze mistra Jana Lertatonii S. Římské církwe místokanclíře, XXIII Máje, od wtělení páně 1272, papežství pak pána našeho Řehoře toho jména desátého léta druhého.

2.

Král Sigmund Janowi Hanowcowi ze Šwamberka patero wesnic kláštera Chotěšowského zapisuje.

W Kroměříži, 1422, 16 Mart.

My Sigmund z boží milosti Římský král oc. wždycky rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král, známo činíme tímto listem všem, jimž náleží, že my wsi Sekyřany vyšší, Záluží, Kotowice, Újezd Čerwený a Janow řečené, k klášteru panenskému do Chotěšowa náležející, se všemi w nich daněmi a důchody, wěrnému našemu Janowi Hanowcowi ze Šwamberka a na Třebli, tak za přičinau hájení, chránění a bránění jich, jako w tisíci kopách gr. Pražských, témuž Janowi za jeho služby skutečně nám činěné, a kteréž od datum listu tohoto až do S. Jakuba apoštola nejprwé přístiho w městě našem Stříbře a jeho hájení se dvěma sty zbrojnými jízdnými (kteréž týž Jan na swůj vlastní náklad chowati bude powinen,) má činiti, powinných, umínili jsme zastawiti; anobřž, jakž k tomu jakožto král Český práwo máme, zastawujeme tímto způsobem, když bychoim koliw my anebo budaucí naši anebo také ti, jichž se dotýče aneb dotýkati bude, nadepsané wesnice od téhož Jana Hanowce neb jeho dědicůw chtěli wyplatiti, že týž Jan aneb jeho dědicové, wezmauc peníze swé, napřed psané wesnice nám nebo těm beze wší odporosti postaupiti a odewzdati má a powinni budau. A kdožkoliw anebo kteřížkoli tento list náš s dobrau woli jeho Jana mítí budau, ten nebo ti práwo k tomu ke všemu, což se nadpisuje, mají. Tomu na swědomí pečet naši k listu tomuto přiwěsiti jsme rozkázali. Datum w Kroměříži, w pondělí po neděli Oculi, léta páně tisícého čtyřstého dwadacátého druhého, a králowství našich Uherského třidcátého pátého, Římského XII° a Českého druhého.

3.

Král Sigmund odvolává i ničí své zástavy zboží církevních v Čechách jak vůbec, tak i zvláště zboží kláštera Chotěšowského.

W Nurnbercz, 1422, 23 Aug.

Sigmund z boží milosti Římský král vždycky rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmatský, Chorvatský král oc. známo činíme tímto listem všem: jakož jsme k tomu velikou potřebu, pro odolání zlému předsevzetí a usilování kacířův v Čechách silně povstávajících, (kterých také svou velikou vzteklostí netoliko věrné křesťany ukrutně mordující, též na statech hubic, také i chrámy boží bořiti, a ještě v své neustupnosti zůstávajíc, jméno křesťanské až po dnes do konce vyhladiti usilují, neodpauštějíc pokolení ani věku), přinuceni, že jsme statky duchovní tak kostela Pražského, jako také jiných kostelův, klášterův a far jakéhož pak koliv řádu tehdaž jistým osobám zapsali a dali k držení, jako také statky kláštera Chotěšowského řádu Premonstratského urozeným Wilémowi ze Švihova, Janowi Hanowcovi z Třebě, Janowi Hradištskému rytíři a některým jiným to sme pominulého času tolikéž učinili. I znajice my takové dání a odcizení statkův duchovních osobám světským pod jakouž pak koliv příčinou aneb výminkou, žeby jakž při právě světském tak duchovním za nic býti a postačiti nemohly: protož ne z omylu aneb neopatrnosti, ale s rozváženou myslí, zdrawou všech kurfirštův říšských a mnohých jiných knížat, hrabat a obcí říšských a království Českého radou, nadepsané dání a odcizení statkův kláštera Chotěšowského dotčeným Wilhelmowi ze Švihova, Janowi Hanowcovi z Třebě, Janowi Hradištskému rytíři aneb jiným kterým koliv osobám a pod jakou koliv příčinou, výminkou aneb barvou učiněné, mocí královskou jakožto Římský a Český král, tímto listem odvolali jsme, zkazili, v nic obrátili, odvoláváme, kazíme, v nic obracujeme, a že žádné moci a podstaty míti nemají, pravíme, oznamujeme a vyhlášíme, ustanovujíc a chtějc tomu, aby ctihodný Hynek, probošt kláštera panenského v Chotěšově, spolu s konventem, také vlastní mocí svou, přijma sobě k tomu jestliby bylo zapotřebí své ochránce a přátely, do těch statkův kláštera předřečeného všech a jednoho každého, kdežby pak koliv byli, mohl se a powinen byl uwázati, je držeti a užívati bez překážky jednoho každého, by pak list náš na to jměl, aneb jinak moci to držel. A pro dosažení těch statkův bude moci sobě také poručníky, ochránce a pomocníky wyvoliti, a přijiti k svému dobrému, kolikrátžby se jemu zdálo a widělo. Tomu na svědomí pečet naši k tomuto listu přivěsiti jsme rozkázali. Datum v Normberce, léta páně tisícého čtyřstého dwacátého druhého, v neděli před S Bartolomějem apoštolem, a království našich Uherského 36, Římského 12 a Českého třetího oc.

4.

Probošt a konvent kláštera Chotěšowského Janowí Múchkowí z Bukowa zastawují wes swau Kotowice we 315 ℥.

1431, 9 Nov.

My kněz Petr z boží milosti toho času probošt, Anna přewora, Anna subpřewora, Markaréta kantrix i wešken konvent kláštera Chotěšowského a zákona Premonstratského: wyznáváme tímto listem i swědčíme před každým žiwým člověkem, kdož tento list uzří anebo čtúce slyšeti budú, že jsme dlužni za nejjasnější kníže a krále, Sigmunda Římského, Uherského, Českého oc. krále, pána našeho milostiwého, prawěho a jistého dluhu tři sta kop a patnácte kop gr. dobrých stříbrných rázu starého Pražského miery České na tom listu, kterýž jest pan Jan Hanowec dobré paměti prodal urozenému Zdeňkowi z Drštky, purkrabi na Teyně Horšowském za tisíc kop gr., w kterémžto dluhu nyní jmenowaném zapsali jsme, i sstúpili jsme a mocí listu tohoto zapisujem a sstupujem s naší dobrou wolí zboží kláštera našeho swrchupsaného, zejména Kotowice wes wšecku s platy, s poplatky, s kmety, se dwory kmetskými, s dědinami oranými, i s tú se wší zwolí, i se wším plným panstwím, i se wšemi swobodami, což k té wsi přísluší, w těch mezích a hranicích, jakož ta wes jest wysazena od starodáwna, tu sobě ani swým budaucím na tom na wšem nic nepozústawujíc, urozenému panoši Janowí z Bukowa řečenému Múchek i tomu každému, kdož by tento list jměl s jeho dobrá wolí. Kteréžto zboží swrchupsané jmají wěřící naši tím wlastí i jeho požíwati, jakž se jim bude zdáti, jakožto swého wlastního dědictwí bez překážky naší a práwa duchowního a swětského, dokudž bychom swrchupsaných peněz, totižto tři sta kop gr. a patnácte kop gr. nedali a nesplnili wěřícím našim nadepsaným. Pakli bychom my neb kdož koliwěk, kterakž koliwěk na to swrchupsané zboží sáhl kterým koliwěk prawem, buďto swětským nebo duchowních prawem, to my swrchupsaný kněz probošt i wešken konvent i naši budauci slibujeme naší dobrou wolí, křesťanskú wěru, rukú společnú a nerozdílnau, swrchupsaným wěřícím našim to wšecko zboží swrchupsané očistiti a oswoboditi, a to beze wší škody wěřících našich swrchupsaných; a wšak takové škody jmají býti, ježtoby wěřící naši prawem bez zmatku pokazali. Pakli bychom toho wšeho nezdrželi, což swrchu psáno stojí, (pane bože zachowej): tehdy my často jmenowaný kněz probošt i wešken konvent i naši budauci dáwáme tímto listem plnú moc i práwo, aby toho ke wšemu našemu zboží mowitému i nemowitému, kteréž jmáme nebo jmíti budem, wěřící naši často jmenowaní hleděli, i k našim lidem úročným, a naše lidi i našich budaucích budú jmíti plné práwo tímto listem stawowati, jim zajímati i bráti po městech králowých, panských i duchowních w České zemi i wžde jině. A to což wezmú nebo stawí wěřící naši

swrchupsaní, to nám jmají sraziti na swých škodách, a tak dlúho mají stawowati, zajímati i bráti, tak jakož výše psáno stojí, dokowadž bychom my swrchupsaní kněz probošt i wešken konvent i naši budauci toho všeho neučinili, což swrchu psáno stojí. A kdož koliwěk tento list bude mti s našich wěřících dobrú woli a dobrým swědomím, ten jmá i jmti bude všechna práwa, jakožto oni sami, k tomu ke všemu, což swrchu psáno stojí. A toho všeho na potvrzení, pewnost i jistotu dalši my kněz Petr probošt i wešken konvent swrchupsaný pečeti naše vlastní s naším wědomím i přiznáním, naši dobrú woli napřed k tomuto listu jsme přiwěsili, a pro dalši swědomí prosili jsme urozených pánuow i panoši Zdeňka Drštky, purkrabí na Týně Horšowském, času toho poručníka od Králowy Milosti našemu klášteru Chotěšowskému wydaného i poručného, pána pana Hynka z Šwamberka, Lwika z Jiwian, purkrabí na Primdě, Jindřicha z Sedlce řečeného Šwajda, purkrabí na Radyni, múdřých a opatrných purkmistra a konšelůw města Nowého Plzně, že jsú swé pečeti vlastní wedle našich na swědomí k tomuto listu přiwěsili, bez jich škody. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božího tisícého čtyřstého třicátého prwního, ten pátek před S. Martinem.

5.

Petr Brada z Nekmiře moří zápisy dlužní ztracené, kteréž měl na klášter Chotěšowský.
1446, 29 *Januar*.

Já Petr Brada z Nekmiře, seděním na Pořiči, wyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož tento list uzří anebo čtúce jej slyšeti budú, že ctíhodný kněz Wáclaw probošt kláštera Chotěšowského a jeho konvent splnili jsú mi a hotowými penězi zaplatili úplně a docela wšecku summu peněz jistinných a se všemi škodami na těch třech listech, jakož sem měl na ctíhodného kněze dobré paměti, na kněze Hynka a na kněze Petra, probošty kláštera Chotěšowského, a na jich konvent, kteréžto listy položili sme k wěrné ruce spolu, jménem s knězem Petrem dobré paměti s proboštem kláštera Chotěšowského, na hradě na Nečtinách u nebožce Zbyňka z Kocowa; a ty všechny listy ztraceny a wzaty jsú na hradě na Wilšteině po smrti nebožce Zbyňkowě toho času, když jest Swojše hrad Wilštein ztekl. Protož já swrchupsaný Petr Brada z Nekmiře ty všechny listy, což sem jich kdy jměl, buďto na peníze hotowé anebo na zboží kláštera swrchupsaného Chotěšowského, mocí listu tohoto kwituji a umořuji, prázdny činím a propauštím swrchupsaného kněze Wáclawa probošta Chotěšowského i jeho konvent i jich budauci z swrchupsaného dluhu, kterýž sem měl na těch listech swrchupsaných, a z toho jich slibuji wěčně nenapomínati ani moji budúci. Toho na swědomí swú sem vlastní pečet přiwěsil k tomuto listu s mú dobrú woli, a pro lepší swědomí prosil sem urozených pánuow toho času hajtmanůw kraje našeho Plzenského, uro-

zeného pána pana Hynka Krušiny z Šwamberka, a urozeného pána pana Hanuše z Kolowrat, a urozeného pána pana Buriana z Gutšteina seděním na Rabšteině, a urozených panoší Dobeše z Modřejowic seděním na Radyni, Jana z Prostiboře seděním na Podmoklech, Jana Hwozdieře z Prostiboře seděním w Pakoslawi a Jana z Ulic seděním w Luhowě, že jsú swé pečeti na swědomí podlé mne přiwěsili, sobě bez škody. Jenž jest psán léta po narození syna božího tisícého čtyřstého čtyřicátého šestého, tu sobotu před hodem matky boží, ježto slowe Hromnic anebo úwod matky boží.

6.

Jan Múchek z Bukowa wysazuje wes swau zástawní Kotowice právem zákupním (purkrechtním.)

1447, 11 Sept.

We jméno boží, amen. Známo buď nynějším i potom budaucím, kdož tento list uzří nebo čtúc-uslyší, že já Jan z Bukowa, seděním w Korowách, řečený Múchek, s dobrou woli a s přátelskau radau učinil sem swú lásku a milost, wida welikau záhubu na těch lidech swých we wsi w Kotowicích, kteráž přísluší k klášteru Chotěšowskému, i jich budaucím, prodal sem a mocí tohoto listu prodávám jim purkrecht za patnáct kop gr. peněz dobrých stříbrných rázu starého Pražského; neb já Jan z Bukowa nadepsaný dal sem ctíhodnému knězi Petrowi ten čas probostu kláštera Chotěšowského patnáct kop gr. za ty lidi w Kotowicích; těch patnáct kop gr. zase mi dali, kteréž jsem já za ně dal knězi Petrowi probostu za ten purkrecht; takowě, že ti lidé w Kotowicích a jich budaucí drží w té wsi šestnáct lánuw dědiny, a s každého lánu ti lidé a jich budaucí mají w budaucích časech a wěčně platiti úroku při S. Jiří čtyři a padesát kop gr., a k tomu při S. Hawle s každého lánu po pěti kbelcích owsa. Také znamenitě w tomto purkrechtu jim přidávám, byliliby kteří sirotci, pacholík nebo jich wic, že mohou děditi; pakliby byla děwečka, též muž děditi jako pacholík. A dále jestližeby umřel hospodář, a žena zůstala a owdowěla s kterými sirotky, tehdy dokudž swého stawu wdowského nepromění, nemá odtud tištěna býti, a kdyžby se wdala, má jí její díl podlé sirotkůw spravedliwě dán býti. Pakliby owdowěla nemajíc dětí, tehdy má zděditi jako hospodář; ale buďto hospodář nebo wdowa anebo sirotci kteřížkoli, na smrtné posteli mohou swé odkázati komuž chtějí. Pakliby kšaftu a rozkázání učinili na smrtné posteli, ale má to spadnutí nápad ten na nejbližší přátele. A jestližeby byla zemská berně králowa swolena po Čechách, tehdy nadepsaní lidé z Kotowic a jich budaucí mají tu berni dáti podlé milosti. A také přidávám jim těm lidem w Kotowicích a jich budaucím saud, jestliže jim toho potřeba bude, aby sobě w tom saudě spravedliwě učinili i každému cizímu; také jestližeby které hnutí

bylo kterého člověka z té vsi z Kotowic, a chtěl své prodati, tehda má prodati tomu, ježtoby se hodil hospodě nynější i budauci i těm sausedóm z té vsi. A tak mají nadepsaní lidé platiti a w tom purkrechtu seděti, jako swrchu psáno stojí w tomto purkrechtním listu. A to všecko což swrchu psáno stojí, slibují sám swú dobrou wěru wěrně zdržeti a zachowati. Toho na potwzření a lepší jistotu swú sem vlastní pečet k tomuto listu purkrechtnímu přiwěsil s swú dobrou woli i s plným přiznáním. A prosil jsem ctihodného kněze Petra probošta kláštera Chotšowského, a urozeného a statečného rytíře Zdeňka Kolwina z Ronšperka, Bohuslaw Chluma z Chlumu, Jana Čechynci (*sic*) z Řičan, Nedra(ha) z Nedražic seděním w Mírkowě, Jana Wichra z Roprechtic, maudrých a opatrných purkmistra a konšelůw města Týna Horšowského, že jsau své pečeti k tomuto listu purkrechtnímu přiwěsili podlé mne na swědomí bez swé škody. Jenž jest dán a psán léta po narození syna božihó tisícího čtyřstého čtyřicátého sedmého, ten pondělí po narození panny Marie matky boží.

7.

Rytíři Raupowští ruší a moří zápis ztracený, kterýž od císaře Sigmunda na rybník Janow měli.

1448, 21 Apr.

My Purkart a Hynek bratři z Raupowa, Jan synowec náš tudíž z Raupowa, i naši budauci, wyznáváme tímto listem obecně přede všemi i před každým živým člověkem, kdož jej uzří nebo čtauc slyšeti budau, že sme učinili smlůwu a konečnú úmluwu s ctihodným knězem, knězem Wáclawem proboštem kláštera Chotšowského, i s jeho konwentem i s jich budaucími, urozenými panoši Božděchem a Olbramem bratři z Kamenice, o rybník Janow a o rybník Sulkow, jakož toho listowé mezi námi plněji oznamují, a zvláště o list, kteréhož jest byl bratr náš nebožtík Jan starší z Raupowa dobyl nebo wyslaužil na Císařowě Milosti dobré paměti pána našeho milostiwého, na rybník Janow, na pět set kop grošůw, pakli buď na měň nebo na wíec: toho jistého listu my swrchupsaní bratři i Jan synowec náš pohřešili smy a ztratili po smrti bratra našeho. Protož my swrchupsaní bratři s naším synowcem i s našimi budúcími dědici napřed jmenowaný list mocí listu tohoto kwitujem, umořujem, prázdny činíme swrchupsaného kněze probošta i jeho konwent i jich všecky budúci napřed sami před sebau i před swým synowcem i přede všemi budaucími dědici i před každým živým člověkem, ač by ten list hlawní swrchudotčený s naší wuoli neb bez wuole z naší moci w čí moc wěsel, tak aby ten list wěčně izádné moci nejměl před právem duchowním nebo swětským k nižádnému upomínání swrchupsaného kněze probošta i jeho konwenta, ani jich budaucích, zjewně ani tajně. A to všecko, což swrchu psáno jest, slibujem

zdržeti ctně a wěrně i křesťansky i s našimi budaucími dědici. A toho na potwření a jistotu pečeti naše vlastné přiwěsili sme k tomuto listu s naši dobrau woli; a pro další swědomí prosili sme urozených pánuow, pána pana Hynka Krušinu z Šwamberka, w ten čas hajtmana kraje Chebského, pana Wiléma z Risemberka, odjinud ze Skálý, urozených panoší umluwci našich, Božděcha a Olbrama, bratří z Kamenice, Bohuše ze Skočec, Oldřicha z Lužan, že sú swé pečeti přiwěsili k tomuto listu, sobě bez škody. Jenž jest dán i psán od narození syna božího léta tisícého čtyřstého čtyřicátého osmého, tu neděli před S. Jiřím.

8.

Smlauwa mezi proboštem Chotěšowským a bratřimi z Raupowa o užíwaní rybníku Janowa.

1450, b. d.

My kněz Wáclaw z boží milosti probošt kláštera Chotěšowského, a my Purkart, Hynek a Jan bratří z Raupowa, wyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří anebo čtúci slyšeti budú, že sme udělali smlauwu mezi sebau o rybník Janow takowúto, a že toto spuštění, kteréž se nyní spustí, to jmáme spolu spustiti, a což jest ryb dorostlých, o ty se máme práwě na poly rozděliti, a kterýž by plod byl, ten máme zase wsaditi, a jestližeby jeho dosti nebylo s nasazení, tehdy máme se oboji o plod starati, a zespolka jej úplně nasaditi, a tak má státi budto do dwau let anebo do tří let nejdál, anebo prwé, jakž bychom se oboji o to swolili, a to opět když času spuštění dojde, abychom se o to práwě na poly dělili, což w něm bude, buď málo nebo mnoho. Také sme se o to swolili, ten dluh, kterýž jest prwé mezi námi byl, totiž dvě stě děberůw ryb, ty mezi námi mají minúti; a také kterýž plod nyní powezem do Suchanowa, ten aby byl ohledán, kněže jedním přítelem a naším druhým přítelem; a začez by stál, ten má Kněže Milost polowici zaplatiti, jakž ty dwa přítele říkú. A ten plod má seděti tu našich obojích zespolka, a budeliť nám toho potřebí zespolka, tehdy tu wezmauc, máme jej obojích zase wsaditi do rybníka Janowa. Pakliby ho nám nebylo potřebí, a žeby plodu dosti bylo, a jeho zbytku bylo, a Kněže Milosti jeho potřebí bylo, má Kněže Milost přítele wydati, a my druhého, jakž ta dwa dí, má jim Kněže Milost jich polowici zaplatiti; a w kterýž rybník Kněže Milost ten plod wsadí a ten rybník spustí, tehdy we čtyřech nedělich po spuštění má jim ty penize splniti bez odpory a bez zmatku. Pakliby ho Kněže Milosti nebylo potřebí, tehdy se o to oboji máme starati a jej prodati, a k užitku sobě přiwesti, jakž bychom nejlépe mohli. Také ty smluwní listy, kteréž oboji mezi sebau máme, ty sobě máme wrátiti o středopostí nejprw příštím, a rybníku postúpiti, kromě listů kwitanci, kteréž má Kněže Milost na majestátu; a také já nadepsaný kněz Wáclaw

probošt jmám jim list udělati bezpečný, aby oni tím jisti byli, což bude w tom rybníce, polowici prawú, buď málo neb mnoho, a to od sebe i od swého konventa i od swých budaucich tak ujistiti, aby tím bezpečni byli. Také toto jest znamenitě wymluwéno, jestližebý milý bůh neuchowal suchoty, a žeby rybník we třech létech wody neměl, a ryby nemohly vyrósti, ale buď až by ryby přišly w swú míru k prodání. A to všecko slibujem sobě oboji pode ctí a pod wěrau křestanskau zdržeti a zachowati úplně a w cele bez přerušení. A k té smlauwě sme zawolali přátely swé, urozených panošů Jana z Říčan, Zdislawy z Tropčic, Jana Kule z Hradku, wládaře kláštera, Jindřicha z Zahořan, a Drslawy z Tropčic, že sau pečeti swé na swědomí přitiskli sobě bez škody, léta syna božího tisícého čtyřstého a padesátého.

9.

Wáclaw Sekáč z Újezdce moří zápis dlužní kláštera Chotěšowského ztracený, a kwituje z dluhu.

1451, 28 Dec.

Já Wáclaw Sekáč z Újezdce wyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří anebo čtúce slyší, že jakož sem i s bratrem swým Janem z Újezdce dobré paměti listy jměl a mám na ctihodného kněze Wáclawa probošta i na wešken konvent kláštera Chotěšowského, i ten list, který swědčí s lehka na pět a na třiceti kop. gr., aneb na šest a na třiceti kop grošůw, jenž jest ztracený, w němž jsú rukojmě nebožtik Jan z Rúpowa, Lwík z Řenec seděním w Dolejší Lukawici, Jindřich z Záhořan a Michálek z Merklina, ten list i jiní listowé wsichni, žádného nepozústawuje, jsú mně i bratru mému dotčenému w plně a docela na jistinách i na všecných škodách a nákladich splnění a docela zaplacení, a znamenitě ten list s rukojměmi nadepsanými we všem swém položení, tak jakž swědčí, na něm nic nepozústawuje na jistině i na škodách, jest mi úplně a docela zaplacen a splněn. Protož já nadepsaný Waněk Sekáč neb jinak Wáclaw, jménem swým a všech budaucich dědicůw jménem i jménem těch všech, kdož by koli k týmž listům jakžkoli aneb kterakkoliwěk přišli, odjmám jim všechnu moc k napominání kterakkoli, a mořím je mocí listu tohoto wěčně, a znamenitě list ten, w němž nadepsaní dobří lidé jsú rukojmě; neb sem já swrchupsaný Wáclaw Sekáč již psané jistce i všechny jich budauci a dědice z těch ze všech listůw propustil i jich rukojmě, a dále mocí listu tohoto propauštím, i znamenitě z listu napřed jmenowaného propustil sem, a mocí listu tohoto swobodně propauštím, kwitowal sem a kwituji, a prázna i swobodna čním napřed jistce nadepsané, jich dědice a budauci i všechny jich rukojmě, slibuje dále mocí listu tohoto dobrú swú ctí a wěru napřed sám za se i za swé všechny dědice neb budauci, těmi listy mně neb bratru mému dobré

paměti swědčícími na již psané jistce a na jich rukojmě nikdá wěčně sám skrze se ani skrze koho jiného žádným obyčejem ani právem žádným, ježtoby mu kterakoli mohlo ku pomoci býti, slibuji nenapomínati zjewně ani tajně; jinak učině neb učině, to bych učinil aneb učinili proti swé cti a wíře, a mně i mým budaučím aneb dědicuom i tomu každému, kdožby těmiž listy aneb znamenitě listem napřed jmenowaným s rukojměmi dotčenými již psané jistce a jich rukojmě napomínal, ten každý neprávě by napomínal a činil by proti swé cti a wíře, a takowému žádné práwo swětské ani duchowní i ni mně a mým budaučím nemá žádným obyčejem proti této kwitanci a proti listu tomuto spomocno býti. Toho všeho na potvrzení i na jistotu a na swědomí pečet swú vlastní k tomuto listu swobodně a dobrowolně s plným přiznáním přiwěsil sem; a pro lepší swědomí prosil sem slowútné opatrnosti a urozených purkmistra a raddy města Klatowského, pana Oldřicha z Janowic, Bohuchwala z Hrádku, Jana Městčka z Wýškowa, Jetřicha z Wrhawce, Bohuslawa z Obitec a Jana Špičky z Draženowa, že sú swé pečete podle mé k tomuto listu však bezewš swé škody a úrazu přiwěsili. Jenž jest psán a dán léta po narození syna božlho tisícého čtyřstého padesátého druhého, ten čtwtetek, jenž slowe mladátek.

10.

Král Ladislaw ubezpečuje probošta Chotěšowského, že rybník jeho Janow nikomu w zástawu dáti nemíni.

We Wídni, 1455, 29 Apr.

Ladislaw z boží milosti Uherský, Český oc. král, wévoda Rakúský a markrabě Morawský.

Poctiwý a nábožný náš milý! Jakožs na nás wznesl, žeby někto mienil rybník Janow tak jmenovaný, k klášteru našemu Chotěšowskému příslušející, na nás wyprositi, prosiece, abychom toho neučinili a nedávali: nentř ten úmysl náš, bychomť jej komu dáti chtěli od toho kláštera. Protož ten rybník opatř a oprav a k swému a toho konwenta užitku, jakžt se nejlépe zdá, obrať, nebť my toho rádi přejem. Dán u Wiedni, w úterý před S. Jakubem a Filipem apoštoly božími, let králowství našich w patnáctém a Českého w druhém létě.

Ad mandatum proprium
domini regis.

Religioso Georgio praeposito Chotiessoviensi,
devoto nostro dilecto.

11.

Kláster Chotěšowský w dluhu 90 ℔ Drslawowi ze Stropčic sstupuje swé náprawy a wsi w Borku.

1155, 11 Dec.

My kněz Jiřík z boží milosti probošt, Dorota přewora, Anna subpřewora, Anna klíčnice, Anna kantrix, i wešken konvent klásteru Chotěšowského, zákona Premonstratenského, jistci dluhu w dole psaného, wyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří anebo čtauci slyšeti budú, že jsme dlužni jistého a sprawedliwého dluhu dewadesát kop grošuw dobrých stříbrných, obecně w České zemi berných, urozenému panosi Drslawowi z Stropčic, paní Markétě manželce jeho i jich dětem i tomu každému, kdož by tento list měl s jich dobruu woli. W kterýchžto peněžích swrchupsaných zastawili sme i sstúpili i mocí listu tohoto zastawujem a sstupujem náprawy naši a wsi Borku, kterážto náprawa a wéska leží za Janowem rybníkem našim, s dědinami ornými i neornými, s lukami, s porostlinami i s tím se vším, což k té náprawě a k té wsi Borku již jmenowané přísluší, tu sobě ani našim budaucim nic nepozustawujíc. A oni wěřitelé naši nadepsaní aby toho zboží, což k té náprawě a k té wsi přísluší, požíwali, jakožto swého vlastního dědičně, a my jim ani úřednici naši nemáme w tom překázeti, ani kterých záwad a zmatkúw jim w tom činiti tak dlúho, dokudby nám naši wěřitelé nadepsaní nedali od S. Hawla nyní nejprwé příštího potom rok napřed wěděti, anebo my jim; tehdy ihned po tom roce již jmenowaném máme i slibujem wěřícím našim nadepsaným nadepsaných dewadesát kop grošuw dáti a splniti úplně a w cele penězi hotowými. A kdyžbychom nadepsanau summu peněz dali a splnili wěřícím našim nadepsaným, tehdy wěřící naši nadepsaní mají nám toho našeho zboží nadepsaného bez fortele zase postúpiti i s stawením, s stodolú i s swětnicí i se vším což k tomu přísluší; i což jest hřebem přibito, aby tím nebylo hýbáno. A tento list potom dále nižádné moci nemá míti, ale má nám bez odpory nawrácen býti. Paklibychem toho všeho neučinili, což swrchu psáno stojí, tehdy wěřiteluom našim nadepsaným dáwáme plnú moc i plné práwo, mocí listu tohoto, naše lidi klásterské jich zboží, kdež jeho dosáhnú, sami o sobě nebo s pomocí kohož mohou požiti, stawowati, hyndrowati w městech, městečkách, we wsech i po silnicích w České zemi práwem nebo bez práwa, a to wšeccko w křesťanech nebo w Židech zastawiti anebo prodati, a to tak dlúho činiti mají, dokudž bychom wěřiteluom našim nadepsaným nadepsanú summu peněz i se všemi škodami, kteréž by oni wzeli pro to naše neplnění jezdic, tráwic, šelc, na to nakládajíc, nesplnili a nezaplatili úplně a w cele penězi hotowými; takowé však škody mají býti, ježtoby je naši wěřící práwem bez zmatku okázali. A (jestližeby) přimlawwali nám co naši wěřící, nebo

láli pro naše neplnění, toho jim nemáme odmlúwati, ale všudy znáti, že jsau oni práwi a my proti nim křiwi. Pakli bychom proti tomu co učinili nebo mluwili, to bychom učinili proti naší cti a wíře, a nám izádné práwo ani duchowní ani swětské proti tomuto listu nemá spomocno býti. A bylliby tento list kterak porušen nebo pokažen na písmě, na pergaméně oblitím, wolowými dírkami, na pečetech nebo pisařowým obmeškáním, to našim wěfctím na ničemž nic nemá škodno býti. Tomu na swědomí a na potvrzení swé sme vlastní pečeti proboštskau i konwentskau s naší všech dobrú a s jednostejnú wólí i wědomím k tomuto listu přiwěsili; a pro další jistotu a pewnost prosili sme urozených panoší Swatobora z Příkřice, toho času wládaře kláštera nadepsaného, Jana Čehnice z Říčán, Jindřicha z Zahořan, že jsau swé pečeti vlastní na swědomí podlé nás k tomuto listu přiwěsili, a však sobě i swým dědicuom bez škody. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božího tisícého čtyřstého a padesátého pátého, ten čtwrtek před S. Lucí.

12.

Bratři z Chotěšowic kwitují klášter Chotěšowský z dluhu jim odkázaného i z náprawy na Janowě.

1457, 4 Apr.

My Benedka a Otk bratři vlastní z Chotěšowic známo činíme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří nebo čtauc slyšeti bude, jakož (we) kšaftu cti-hodného a dobré paměti kněze Wáclawa probošta ten čas Chotěšowského se swědět, kterýž jest učinil swým rozkázáním při dobré paměti swú poslední hodinu, tak aby nadepsaným bratřím bylo dáno a zejména Otkowi za jeho službu šestmécitma kop grošúw ten čas berných: protož my nadepsaní bratři tímto listem kwitujem a prázdny činíme wšeckny probošty kláštera Chotěšowského i ten konwent, budauci i nynější, sami před sebau i před našimi všemi dědicemi a budaucími, tak aby žádný naším práwem se k tomu připomínati nemohl, i ni na kněze probošta i ni na ten konwent kterým práwem sáhl. Což se w tom kšaftu nadepsaném toho dluhu dotýče a dále, zawazujem se tímto listem a swú dobrú cti a wěru napřed, aby-chom na kněze probošta i ni na ten konwent již dále izádnými wěcmi nesahali zboží mowitých i nemowitých, a že jsau nám již ty nahore psané peníze úplně a w cele zaplacený. Také znamenitě jest toto mezi námi smluweño o to, což se dotýče té náprawy na Janowě, že jsme i o to smluweni, a na to nám jest přidáno patnácte kop grošúw. A ty wšecky věci, kteréž nahore psány stojí, slibujeme ctně, wěrně, křesťansky zdržeti bez porušení wšelikterakého. A té smlauwy na potvrzení i na pewnější jistotu swé vlastní pečeti k tomuto listu kázali sme dobrowolně i s plným přiznáním a wědomím naším přitisknutí k tomuto listu. A pro další swědomí prosili sme urozených panoší Jana Bebtana z Malewic, ten čas wlá-

daře na Chotěšovech a Wáclawa Železky ze Srb a Welika ze Hradce, že sú své pečeti vlastnie přitiskli wedle nás k naší prosbě bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božího tisícého čtyřstého padesátého sedmého, w pondělí na S. Ambrože biskupa.

13.

Král Jiří powoluje klášteru Chotěšowskému, aby všecky své statky, komukoli zastawené, wyplatiti mohl.

W Praze, 1459, 19 Apr.

My Jiří z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburský a Slezský wévoda a Lužický markrabě: známo činíme všem, že chtíce zboží klášterská k swatým a milostiwým užíwáním, k nimžto byly oddány, nawrátiti, ne skrže blud anebo neopatrně, ale s rozmyslem a s zdrawú raddau našich urozených a wěrných, s naším jistým wědomím, moci králowskau Českú, bohobojnému Jiříkowi proboštu kláštera Chotěšowského zákona Premonstratenského, nábožnému našemu milému, a jeho náměstkuom, dáwáme a půjčujeme plné odpuštění, práwo i moc k wyplacení, k wywazení všechna zboží mowitá i nemowitá aneb věci kteréž koliwěk jeho kláštera zawazené nebo zapsané, zastawená nebo zapsaná kterýmž koliwěk osobám, tak nejjasnějšími předky našimi, jakž jinými kterýmiž koliwěk. Protož welíme i půjčujem všem poddaným našim, kteréhož koliwěk úřadu nebo důstojenství, urození anebo stawu byli by, kteřížto zboží a věci kláštera předřečeného kterakžkoliwěk zawazené, zapsané, i zawazená i zastawená drží, aby pod uwarowáním rozhněwání našeho napřed jmenowanému proboštowi anebo jeho náměstkuom zboží ta aneb věci, když se dluhy wyplatí, bez odpornosti a dalšího prodlěwání úplně nawratili. Nechceme jemu také proboštowi i jeho náměstkuom dále zboží aneb věci kláštera předřečeného ani u věčnost, ani na dlauhé ani na krátké časy zawazowati, zapiso-wati, odlučowati aneb kterým koliwěk zápisem aneb obyčejem od řečeného kláštera odlučowati, listu tohoto pod zawěšením naší králowské pečeti k swědomí (*sic*). Dán w Praze, we čtvrtek před S. Jiří, léta božího tisícého čtyřstého padesátého dewátého, králowství našeho prwního.

14.

Dobrohost z Ronšperka smluwau postupuje klášteru Chotěšowskému majestátu císa. Sigmundowa na zástawu wesnic klášterských Janowi Hanowci ze Šwamberka r. 1422 daného.

1464, 17 Mai.

Já Dobrohost z Romšperka a na Týně Horšowském wyznávám tímto listem všem wübec, jimžto čten neb okázán bude, že sem učinil mocnau a dobrowolnau

smlauwu w dole psanú, radu přátel swých dobrých při sobě maje, s wysoce duostojným knězem, knězem Jiřkem proboštem kláštera Chotěšowského, o ten majestát, který sem měl dobré paměti po swém otci a po swém strýci, kterýžto majestát swědčí dobré paměti nebožci panu Janowi Hanowci ze Šwamberka slawné paměti od krále Sigmunda na summu tisíce kop grošůw, a w té summě tyto w dole psané wsi jměli sme a drželi sme, to jest Sekyřany Hořejši, Záluží, Kotowice, Újezd Čerwený, Janow wes; na kterémžto majestátě swrchupsaní předkové moji zapsali sú a dali služebníkuom swým za jich službu zejména těmto: nejprwé Kutlicowi sto kop a sedmdesáte pět kop grošůw; Ondráškowi z Lužan sto kop a čtyřiceti čtyři kopy grošůw; (a těch dwú listů já swrchupsaný Dobrohost mezi jinými listy nemohl sem nalezti; a swrchupsaný kněz probošt prawí, že jsú úplně a docela zaplacení a jsú u počtu mezi námi položeni; než jmám jich hledat, a když bych je našel, jmám je často jmenowanému knězi ukázati, a kněz mi je jmá zase wrátiti, a ty listy načby swědčily, mají mezi námi wedlé smlauwy té ohledány býti); item Oldřichowi z Lužan dewadesáte pět kop grošůw, Janowi Múchkowi tři sta kop grošůw, Sezemowi z Lomi čtyřiceti šest kop grošůw, Horčickému třiceti čtyři kopy grošůw, Něprowi z Mědražic čtyřiceti pět kop grošůw; a ostatek té summy tisíce kop grošůw, totižto bez čtyř kop gr. sto kop gr., často psaný kněz probošt mně swrchupsanému Dobrohostowi dal jest. A tak ta summa swrchupsaná peněz mně jest úplně a docela splněná a zaplacená, a já sem majestát celý a neporušený knězi proboštowi dal a nawrátíl, a ty wsi nahořepsané knězi proboštowi sem propustil a prázny učinil napřed před sebau i před swými budúcími. A což se dotýče wsi řečené Čerwený Újezdec, jestližeby kdo na tu wes od předkůw mých nebolito odemne které jistoty jměl a je řádně okázal, to já jmám zastúpiti a wywesti beze wšé škody kněze proboštowy i toho konventu do S. Hawla nejprw přístího; a jestliže bych toho neudělal, tehda jmám bez čtyř kop gr. sto kop gr. položiti dwě neděle po tom S. Hawle w moc kněze proboštowu až do wywedení té pře; a když bych wywedl, tehda kněz probošt má mi zase bez čtyř kop grošůw sto kop gr. nawrátiti. Také jest mezi námi znamenitě wymluweno, jestliže bych já nebo Jan Múchek toho majestátu potřeboval, nebo z nás jeden, tehda jiná nám k naší potřebě wydán býti a my máme jini za tisíce kop gr. rukojmě postawiti; a po tom wyručení w šesti nedělich pořád zběhlých týž majestát zase swrchupsanému knězi proboštowi wrátiti slibujem a jmáme pod základem swrchupsaným, jakož na tůž summu týž majestát swědčí. A tyto wěci nahořepsané slíbili sme sobě před dobrými lidmi rukau dáním pode ctí a pod wěrau ctně, wěrně a práwě zdržeti a zachowati. A těchto smluw na jistotu a na swědomí swú sem pečet vlastní přitiskl s plným mým wědomým i s přiznáním ku pečeti, a pro lepší jistotu sem urozených panošů Jana z Tasnowic seděním tudíž, Szemny z Lomi se-

děním w Swinné, Wojislawa z Branisowa seděním w Nahošicích, Buška z Bezwěrowa seděním w Horšowé, že sau k mé prosbě swé pečeti k této smlauwě přitiskli sobě bez škody. Jenž jest dán a psán léta božího tisícého čtyřstého šedesátého čtvrtého, ten čtvrtek před letnici.

— 15.

Smlauwa mezi proboštem Chotěšowským a pány z Romšperka o užívání rybníku Sulkowa.

1473, 23 Apr.

Já Jošt z Tupadl wyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří anebo čtauce slyšeti bude, že jsem učinil smlauwu o rybník Sulkow mezi ctihodným knězem, knězem Jiřkem proboštem i konventem kláštera Chotěšowského s strany jedné, a mezi urozeným pánem panem Břeňkem z Romšperka a na Hlohové s strany druhé, a to takto, aby pan Břeňek ten rybník nasadil swým plodem a ten rybník aby stál dvě horce s tím plodem; a když ty dvě horce minú, a přijde čas S. Wáclawa po těch dvou horcích, tehdy ten rybník jmá spuštěn býti; a když přijde k lowení, tehdy kněz probošt jmá swého jednoho aneb dva při tom míti, a pan Břeňek též. A což koliwěk pán bůh w tom rybníce nahodí, z toho kněz probošt napřed padesáte kop gr. z téhož rybníka Sulkowa jmá wzíti, a ostatek buď málo nebo mnoho, o to se kněz probošt a pan Břeňek právě rozděliti mají beze všech zmatkůw, což by z toho rybníka ryb prodali přes těch padesáte kop gr. Pakliby bůh neuchowal prwé rybníka lowení kněze Jiřka probošta Chotěšowského, tehda který by byl na kněze proboštowě místě, aneb tomu konventu jmá se tak státi, jakož smlauwa nahořepsaná káže. I též také neuchowalliby pán bůh pana Břeňka dítwe téhož rybníka spuštění, tehda se jeho dětem, aneb komuž by statek swůj poručil, jmá státi, jakož smlauwa nahořepsaná káže; a což by na lowce, na lodi, i na wazbu a na nádobí k lowení naložili, na to se oba starati i zespolka platiti mají. A to sau sobě strany přede mnau rukau dáním a pode cti a pod wěrau slíbily, že sobě tak bez wšelikterakého přerušení, i zmatku žádného newmietajíc, zdržeti mají. A této mé smlauwy na zdržení i jistotu toho lepš, strany swrchupsané pečeti swé přitiskly sú k tomuto listu, a mne sú jakožto smluwce prosily, abych swú také přitiskl, a urozených panoš Wiléma sky z Kněje, Wáclawa Ebrzwina z Hradiště, že sú swé pečeti k tomuto listu a k této smlauwě k jich prosbě přitisknutí dali. Jenž jest dán a psán léta po narození syna božího tisícého čtyřstého sedmdesátého třetího, w pátek na den S. Jiří.

16.

Probošt Chotěšowský kapitole Pražské (na ten čas w Plzni pod ochranau krále Matieše Uherského bydlící,) líčí winy synůw Múchkových proti němu.

Bez datum (asi od r. 1474.)

My kněz Jiřík z boží milosti probošt, i wešken konvent kláštera Chotěšowského, winíme Jana a Bohuslawa syny Múchkowy.

Důstojný otče a páni preláti milí! Winíme je nejprwé tímto kusem, že Múchek starý měl jest w své moci u sebe majestát pod menší pečeti od císaře Sigmunda slavné paměti na naše zboží kláštera Chotěšowského na tisíc kop grošůw summu položený; a ten majestát jest swědčil pánu Janowi Hanowci z Šwamberka a z Třebie; a on nadepsaný pan Jan učinil směnu s panem Janem z Romšperka strýcem paně Dobrohostowým o ten majestát a o nákau záponu; a potom pan Zdeněk swým služebnikuom zapisowal jest tři wsi w službě, kteréžto jsou w tom majestátu zapsány byly, a jim jistotu činil pod swú pečeti, jakož pak toho důwod mám w té službě, kteréž s panem Dobrohostem mám, kterému bylo co zapsáno z těch služebnikuow jeho. A předci moji i já také vypláčowali sau od těch služebníkůw ty listy, kteréž sau měli od pana Zdeňka strýce paně Dobrohostowa, a to až do dewadesáti kop a čtyř kop gr. a na to předci naši ani já žádně sine kwitanci neměli ani kwitowáno bylo jest. A Jan Múchek starý ten majestát wždy měl jest u sebe moci celý a neporušený.

Důstojný a ctihodný otče a páni preláti milí! Abyšte ráčili tomu porozuměti, když sem byl wolen od toho welebného konventu k tomu auřadu, tehdy auředníci, kteří sau u mého předka dobré paměti byli, a potom i u mne, mluwili sau ke mně a předkládajíc mi, kterak předek můj častokrát měl jest roky s Múchkem w Plzni o ten majestát, chtíc wywaditi, a nikdy s ním nemohl sobě konce učiniti. Tehdy sem já psal Múchkowi starému, aby mi o to konec a místo učinil, abychom se o to sjeti mohli: a on Múchek přijel jest ke mně na klášter, a tu sme se swolili, abychme spolu stáli w Plzni, a Múchek aby obeslal pana Buriana starého a pana Dobrohosta; i psal jest jim obsílaje je, aby k tomu roku stáli, a kdy sme stáli, tehdy jeden z nich nestál jest, že od toho roku nic něbylo. A potom sme se sročili do Stankuow, a tu jest pan Dobrohost stál a pan Burian nestál, že sem o to wždy nemohl konce a místa míti. A kdy sem z toho roku jel, tu sem na té cestě mluwil s Múchkem, své dobré lidi při sobě maje, mluwil sem k němu, poněwadž pánůw těchto sročiti nemůžem, aby ten majestát položil u někoho dobrého w Plzni, a já také co sem nedodal, abych při tom majestátu položil a dodal, a abychom jim psali, že to obě dvě položené, aby přijeli, že w tom dále státi nechceme, aby se oni o to srownali; paklíby toho učiniti nechtěli, však máme

krále a pána, že JM^a starati budem, žeť jim psáti bude, aby nám tomu konec učinili. A Múchkowi se to nezdálo učiniti, nebo řekl jest, že žádnému majestátu nechce wydati z swých rukau. A když sem tomu srozuměl, že konce od něho nemohu míti, w takowém nebezpečenství nechtě jim státi, poněwadž sem takowého i s předky mými dal a žádné kwitanci nemaje, a Múchek vždy majestát celý w swé moci měl jest: i staral sem pana Čenka, aby o to bylo s KM^u mluweno, aby JM^a ráčil psáti Múchkowi, aby mi tomu konec a místo učinil, jakž jest pak K^{ka} M^a jemu psal, nebť jeho listy má. Tak JM^a K^{ka} psal jemu, aby ten majestát položil u někoho dobrého w Plzni a kněz probošt peníze také. A jestliže ti páni nestanú, budem jim psáti, žeť wám konec a místo učiníme. A to wím, že pan Čeněk w swé paměti má, nebo Múchek s tím listem přijel jest do mého kláštera a ukázal mi jej. Tehdy řekl sem mu: Tobě se toho prwé nezdálo učiniti. A on mi jest za odpověď dal řka: Ještě mi se to nezdá učiniti, neb sem rčeni učinil panu Burianowi z Gutšteina, kdyžby jim potřebi bylo, že jim ten majestát od císaře Sigmunda mám ukázati. Tu jest ke mně mluwil, žádaje mne, abych s ním jel do Teyna, že chce s panem Dobrohostem mluwiti, aby o to vždy konec byl. Řekl sem jemu: Co mám o to jezdit? A já nikdy konce nemohu míti. A on řekl mi jest, že w tom déle býti nechce, že o to chce konec učiniti. I jel sem s swými dobrými lidmi do Teyna a s Zdeňkem z Lukawice a s panem Šebestianem z Malewic, a w tom jest Jan Múchek ten majestát vydal od císaře Sigmunda bez mého wědomí a bez mé wůle panu Dobrohostowi. A když jest vydal, tehdy pan Dobrohost přišel jest ke mně do té swětničky, kde paní manželka jeho přebývá, řka mi: Kněže probošte! Dej mi koláč, jižť já majestát mám; a ty listy, kteréž od mých předkůw máš, aby mi dal, a počti se se mnau, cos mi nedodal, aby mi dodal. I počel sem se s ním, a zůstal sem jemu na ten majestát bez 4 fl sto kop gr., a ty sem uručil panu Dobrohostowi, a hned sem mluwil s Múchkem: Poněwadž jsi vydal majestát panu Dobrohostowi, kdož mi sstúpí wsi Čerweného Aujezda? A on mi jest řekl, že mi znáti chce, že mají na tom majestátu dluh páni z Gutšteina, a že w tom drží wes Čerwený Aujezd. I řekl sem Múchkowi: Na tom pan Dobrohost nepřestane, a bude chtíti, aby mu jistotu ukázali. I smluwil sem s panem Dobrohostem, maje s sebau Zdeňka z Lukawice a Jana Beptana z Malewic: Poněwadž pane swé úplně chcete míti, kdož mi wsi sstúpí Čerweného Aujezda? I řekl jest pan Dobrohost: kterakúž koli jistotu řádně ukáží páni z Gutšteina od mých předkůw, chci já zastúpit, a sto kop gr. bez 4 kop gr. tobě zase nawrátiti; jakož pak ta smlauwá, kteréž s panem Dobrohostem mám, šřeji sama w sobě ukazuje.

Item z toho je winíme, důstojný otče a páni preláti mili! že w swé paměti máte, když jest mně před WM^u winil a prawil, že ten majestát císaře Sigmunda

že jsau jej měli w službě pan Burian starý od předkůw páně Dobrohostowých, i otec můj. I milí páni preláti! z toho já je winím i konvent můj, poněwadž sau měli, jakž sám wyznal před Waš M^u, proč ste jej vydali bez wůle pánůw z Gutšteina panu Dobrohostowi? a proto jsú mu páni z Gutšteina škodu činili, a to skrze wydání majestátu, ale ne pro mne, jakož mne winí. A kdyby Múchek byl newydával majestátu panu Dobrohostowi, a byl jej dal panuom z Gutšteina, tehdy páni z Gutšteina byli by odemne peníze přijeli, a wes by mi sstúpili a majestát by mi wrátili. A skrze jich takowé wydání toho majestátu mne i konvent můj k velikým škodám sú připravili, že sem panu Dobrohostowi sto kop gr. dal, že do dnes z nich úrok platím, a proto wždy páni z Gutšteina wes mi drží, a ji požiwají do roka nejméně na XII kop gr. se všemi poplatky, a z tohož já i s konventem Múchky winím.

Item winíme je, jakož ste Waše M^u slyšeli tu smlúwu, kterúz s panem Dobrohostem mám, kterak znamenitě jest wymluweno a psáno, jestližeby Jan Múchek toho majestátu potřeboval, že jej má wyručiti odemne w tisíc kop. gr. a jej zase položití w pěti nedělích moc má. A toho proto jest Múchek žádal, aby byla w té smlauwě zvlášť zmínka položena, když jest wydal majestát panu Dobrohostowi beze mne, tehdy sem mluwil k Múchkowi: Poněwadž jsi wydal ten majestát panu Dobrohostowi bez wůle mé a pánůw z Gutšteina, kdož mi wes sstúpi? Tehdy mi jest řekl Múchek: Wšak w smlúwě má státi, že pan Dobrohost řekl jest, máli kdo kterakú jistotu od mých předkůw a rádně bý ji okázal, že chce to zastúpiti. Tehdy sem k Múchkowi mluwil: Wišli, majli páni z Gutšteina jakú jistotu, žeby ji okázati mohli? I řekl mi Múchek: A já sem proto tuto wýměnkú učinil, abych ten majestát wyručil, aby w té smlauwě stálo, kdyžby mi potřeba byla, a že mi znáti chce před Králowú M^u i před panem Čěnkem i kdyžby mi potřeba bylo, že jest pánůw z Gutšteina dluh. A když jsem Múchka k tomu žádal, aby do Prahy jel o suchých dnech a k S. Wáclawu, nežby S. Havel přišel, aby mi to wyznal a majestát wyručil odemne, k tomu se neměl ani jel.

Item kdy sau páni z Gutšteina jeho lidem škody učinili, protože jest bez wůle jich majestát wydal panu Dobrohostowi, tehdy Múchkowé brali sau mým chudým lidem w Čerweném Aujezdě (neb já tu také lidi mám, kteréž sem z toho majestátu wyplatil, nebo vši wsi páni z Gutšteina nedrží,) těm také Múchkowé jich statky pobrali a je wězeli. A w té wsi jednoho člověka mám jménem Skálu, ten jest nebyl nikdy zastawen ani zapisowan žádnému, a tomu sau jeho všecken statek pobrali, z toho je i s konventem winím.

Item z toho je winím, že pro jich wydání toho majestátu bez wůle pánůw z Gutšteina, tehdy páni z Gutšteina potom zjednali sú sobě zápisy na tu wes

Čerwený Aujezd, chtíc ji sobě osobiti, a od toho záduší odtrhnúti. A to mně jest i tomu konventu k veliké škodě, a od toho já je winím, nebo to skrze Múchky mám.

Item z toho znamenitě winíme, když sau se Múchkové s pány z Gutšteina smluwili o škody, kteréž sú jim učinili, a to vše skrze wydání majestátu: tu Múchkové žádali na páních z Gutšteina, aby jim na to kwitancí učinili a je kwitowali, aby wic napomínání nebyli; jakož pak sú sobě zjednali tu kwitancí, že mne i toho konventa kwitují; a toho žádám, aby mi tu kwitancí ukázali před Waš M^u, že chci na ni bohdá slušně odepřti před Waš M^u, neb to mi jest k škodě i tomu konventu, nebť mne není potřebí kwitowati, neboť sem já za řádu pány z Gutšteina skrze pana Čenka prokurátora napomínal, aby mi ukázali, kterakú jistotu na tu wes mají. I pan Čeněk jim psal, když jest byl u mne několiko neděl na klášteře, aby mi wsi sstúpili, aneb, majli jakú jistotu, aby ji okázali. I odepsali sú, že chtie přijeti k němu do klášteera, a toho jest pan Čeněk očekáwal za některau neděli. A když sú nepřijeli, žádal sem na panu Čenkwowi, a pan Čeněk řekl mi: Pojeď se mnau do té wsi, jáť je k tomu chci mti a držeti, žeť tobě i konventu twému člowěčenstwí slíbí. A kteřž sú doma byli, ti sau mi člowěčenstwí slíbili; a potom těm lidem páni z Gutšteina hrozili, že sú doma nesměli býti, až sú se jim na milost dali. A jestliže milý pán bůh ráčí w této zemi jaký řád dáti a práwa půjdú, prwe sem žádal a žádati budu na páních z Gutšteina, kterakú jistotu mají na tu wes, aby ji okázali; a to vše skrze Múchka.

Item za pokojných časůw, dokudž sau řadowé byli a jednostejný pán byl a práwa šla, nikdy sú mne newinili, bych jim byl co powinowat, wím žeby mne nenechali: než w tomto nepokoji a neřádu mne winí i žalují i listy rozpisují, hyzdíc mne k dobrým lidem, a bohdá bez winy, a prawíc swými jazyky nepravými, že sú se mnú časté roky mřwali, a že sem člowěk nekonečný, že se mnú konce a místa nikdy nemohú mti. Jakož toho jich mám, (*sic*) mne jsú k velikým škodám a nákladuom připravili, nebť já stáwal k rokům i ještě dnes stojm všudy k rokuom, chtě nad nimi konec a místo mti. A já jim ani konvent nic wini nejsme, ale oni jsau nám winni; a toho důwod jest, že sem otce jich wždy winil za pokojných časůw, a předce byl bych ho winil, než že jsú práwa a řadowé nešli w tomto času nepokojném.

Důstojný otče a páni preláti milí! Wašich M^u prošm i s mým konventem pro pána boha a pro naši sprawedlnost, že nám ráčíte s nimi konec a místo učiniti, porozomějtc naši sprawedlnosti, aby mne i toho konventu k dalším škodám a nákladuom nepřiprawowali, a ty škody a náklady, w kteréž jest on mne newinně uwedl, ať mi sú zase napraweny a wráceny, i což jest mne na mé cti do-

týkal svým psaním i řečí před mnohými dobrými lidmi, jakož ste to sami Waše M^a alyšeli, když jest na mne žalowal, ať mi jest opraveno.

17.

Probošt a konvent Chotěšowský prosí Čenka z Klinšteina o přímluwu u krále za příčinou rybníka Janowa.

(1479? 24 Febr.)

Urozenému pánu, panu Čenkowi z Klinšteina, nejvyššímu prokuratorowi Českého králowství, pánu na nás přízniwému.

Modlitbu naši wzkazujem WM^a, urozený pane, pane nám přízniwý! Waši M^a prosíme pokorně pro pána boha a pro vašeho milého syna, kterýž w našem kláštere odpočiwá, abyšte ráčili náš dobrý přímluwce býti před Králowú Milostí, neb JM^a píšeme a prosíme, aby JKM^a ráčila nás při našich swobodách zachowati a milostech, kteréž máme od slawných paměti Českých králůw Jich M^a, i o rybník Janow, kterýž jest nyní pan Rúpowský spustil; i přiwodíme JKM^a ku paměti, kterak slawné paměti císař Sigmund byl zapsal ten rybník a některé wsi, a my zase wyplatili, a máme ten celý majestát, a to jest wám dobře swědomo; a od krále Ladislawa slawné paměti zwláštní máme majestát na ten rybník, i od krále Jiřího, (jenž) wšecky jest nám swobody a obdarowání (potwrdiw wšeckny rybníky, i kteréby potom udělány byly) potwrdil. I wěříme a plné doufání máme k Waši M^a, že ráčíte s pilností náš dobřepřímluwce býti před JKM^a, neb dobře znáte záhubu welikú našeho božího domu. A prosíme WM^a, račte se přičiniti, aby posel tento spěšněji byl wyprawen od JM^a; my za WM^a chcme pána boha snažně prositi. Datum in die S. Mathiae apostoli.

Kněz Jiřík probošt,

Margar. přeworyše,

Anna subpřeworyše a wšecken konvent
kláštera Chotěšowského.

18.

Král Wladislaw Půtowi Šwihowskému z Risenberka potwrzuje zápisu na wes Koto-
wice kláštera Chotěšowského.

W Praze, 1489, 22 Jun.

My Wladislaw z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě: oznamujem tímto listem wšem, že přistaupil jest před nás urozený Půta z Risenberka na Šwihowě, nejvyšší sudí králowství Českého, wěrný náš milý, a ukázal jest nám list kněze Petra probošta,

Anny přewory i všeho konventu kláštera Chotěšowského, kterýmžto sau zapsali a zastawili slowútnému někdy Janowi řečenému Múchek wes téhož kláštera řečenau Kotowice všicku s platy, poplatky, s dwory kmetcími, s plným panstwím i se všemi swobodami, což k té wsi přísluší, jakožto ta wes od starodáwna wysazena jest we třech stech a patnácti kopách grošůw Českých dobrých stříbrných rázu Pražského, jakož pak ten list ty věci šíře a swětleji w sobě drží a zawírá. A zprawil jest nás, že jest k tomu listu řádně přišel od slowútných Jana a Bohuslawu bratří z Bukowa, wěrných našich milých, synůw jmenowaného Múchka, a že jim summu swrchupsanau za to všecku dal a úplně zaplatil. I prosil jest nás, bychom naň a na dědice jeho práwo toho listu přewesti a jin toho potwrditi i také další je milostí w tom opatřiti ráčili. My znajíce wěrné pilně a ustawičné služby téhož Púty, kteréž nám činil, čini a činiti nepřestává, nám wěrně k obecnému dobrému pomáhaje, a potom tím lépe aby mohl a měl činiti, čímž nás milostiwějšího k sobě pozná, i jsauce w tom milostiwě k jeho prosbě nakloněni: s dobrým rozmyslem a raddau wěrných našich, mocí králowskau již psanému Putowi a dědicuom jeho swrchu dotčeného listu we všech kusích, člancích a klauzultích a artikultích, tak jakoby tu slowo od slowa wepsán byl, potwrdili sme, a tímto listem potwřuzjem, všecko práwo tím listem swědčící na téhož Putu i také na dědice jeho tímto listem přiwodíce a přenášejíce, tak aby oni již psanau wes Kotowice všicku s lidmi kmetcími, dědinami, lesy i se všemi a všelikterakými té wsi příslušnostmi, poplatky a požitky, i také s plným panstwím wedlé znění swrchu dotčeného listu měli, drželi, toho požíwali bez naš, budaucích našich králůw Českých i všech jiných lidí všeliké překážky tak dlaho, dokudž my neb budauci naši králowé Čeští, nebo ty osoby, jimžby ta weyplata sprawedliwě příslušela, těch tři sta a patnácte kop gr. Českých dobrých stříbrných rázu Pražského nedali bychom jim a úplně nezaplatili; tuto milost zvláště jim činitce a dáwajíce, že nemáme na nich my ani budauci naši králowé Čeští nižádnému dáwati žádné výplaty, což se jmenowané wsi Kotowic dotýče, kromě toho, leč bychom my neb budauci naši králowé Čeští chtěli to k našemu držení wyplatiti, to budeme moci učiniti, anebo ty osoby, komuž ta výplata sprawedliwě přísluší, to také budú moci wyplatiti k swému držení vlastnímu a jinak nic. A kdož by tento list jměl s již psaného Púty nebo dědicůw jeho dobrau wolí a swobodnau, chcem aby tomu příslušelo plně práwo všech wěcí swrchupsaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskau kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském, w pondělí před S. Janem křtitelem božím, léta božího tisícého čtyřstého osmdesátého dewátého, králowstwi našeho léta osmnáctého.

19.

Král Wladislaw káže proboštu Chotěšowskému splniti berni králowskou, jakž naň uložena jest.

W Praze, 1508, 4 Nov.

Welebnému knězi proboštowi kláštera Chotěšowského, nábožnému našemu milému.

Wladislaw z boží milosti Uherský, Český král a markrabě Morawský oc. Nábožný wěrný náš milý! Wěz že jest na tě položena tato summa, kteréž na ceduli napsanú poséláme, co na tě přišlo, aby nám dal na pomoc a splacení zámkůw Kristofa z Gutšteina, kterých jste podlé nás a země dobytí jměli. Protož prikazujem, aby ty tu summu bera s lidí i také s důchodůw, takú, jakož na tě položeno, poslal a položil na hradě Pražském konečně den S. Ondřeje nejprwé přístího. Jináč toho nečín pod uwarowáním hněwu našeho; neb znáš, že všickni stawowé králowstwí Českého to již dáwají, což na koho položeno jest. Datum ex arce nostra Pragensi, sabbato post Omnium Sanctorum: anno oc. XV^c VIII°, re-
gnoruu autem nostrorum Hungariae XIX, Bohemiae vero XXXIX°.

20.

Zdeněk Lew z Rožmitála, nejw. purkrabí, poraučí proboštu Chotěšowskému nakaupiti zbroje na 100 osob a rozdati mezi lidi swé.

Na Blatné, 1512, 20 Aug.

Službu swú wzkazují, welebný kněže probošte, příteli milý! Jest poručení pánuow zpráwcuow tohoto králowstwí Českého, abyšte lidi kláštera toho k tomu měli, aby zbroje pro všelikterakú krále JM^u pána našeho milostiwého a toho králowstwí Českého potřebu měli. A protož z Jich M^u rozkázání za to wás žádám a poraučím, že do S. Wáclawa nejprwé přístího nebo hned potom koupíte zbroje dostatečné na sto osob pěších, a rozdáte je mezi lidi toho kláštera, a co za to dáte, že zase na ně uložíte, aby wám to na časy slušné nawrátili, tak aby skrze to zvláštěn obtížení nebyli. I wěřím wám, že toho neobmeškáte, aby potom nebylo wám to k wině přičteno. A o též jest také do některých jiných klášterůw psáno. Dán na Blatné, w pátek po hodu slawném blahoslawené panny Marie matky boží na nebesa wzeti léta oc. VCXII^o.

Zdeněk Lew z Rožmitála a z Blatné,
najvyšší purkrabě Pražský.

21.

Karel kníže Minsterberský, jakožto nejvyšší hejtman král. Česk., povoluje proboštu Chotěšowskému, aby lidi, kteréž ve své zprávě má, za provinění jejich sám trestati mohl.
W Praze, 1525, 6 Oct.

Karel z boží milosti Minsterberské w Slezi, Olešnické oc. kníže, krále JMst nejvyšší hejtman království Českého oc.

Poctivý nám milý! Jakož si na nás žádal skrze urozeného vládyku Wáclawa Chlumčanského z Přestawlk, co se lidí a rychtářůw, kteréž pod swú zprávu máš, dotýče, abychom tobě k tomu powolení naše dáti ráčili, aby Ty je sám trestal skrze jich některá předsewzetí, jakožs na nás w Plzni o to znášel; kdež sme pak pro některá naše pilná zaneprázdnění na ten čas toho wykonati nemohli, než takowú wěc byli sme poručili panům hejtmanům kraje Plzenského, aby oni tu wěc wyslyše k nápravě přiwedli; neb sme i o tom rychtářóm i některým osobám psaní učinili, tak jakž ta psaní jich to w sobě zawirají: i poraučímeť, jestližeby z těch kteří co takowého před se bráti chtěli, že Ty je k nápravě osobau swau přiwozowati budeš, tak aby jich předsewzetí průchodu žádného ke zlému nemělo. A co se jich prwnějšího předsewzetí dotýče, tu moc dáwáme, aby je trestal podle zásluhy jednoho každého. W tom znaje wůli a poručení naše, tak se, jakžť píšem, zachowej. Datum in arce Pragensi, feria 6 post festum S. Francisci, anno salutis 1525.

22.

Jan z Raupowa posílá ku proboštowi Chotěšowskému wozy své pro slowené ryby.
Na Raupowě, 1531, 1 Mart.

Důstojnému a ctihodnému otci knězi Matiašowi proboštu Chotěšowskému, příteli mému milému.

Důstojný otče, kněže probošte, příteli můj milý! Byšte se we zdrawí dobře měli, toho bych wám přál. Kde ste mi psali wčera, abych poslal po těch XXX děberů kaprů jako dnes: byl sem toho úmysla, chtě se sám u wás stawiti; pro některé potreby i také hosti, kteří na mne připadli, nemohl sem wůle své naplniti, i tak náhle nemohl sem wíc wyprawiti wozů; než tyto, za to žádám, již podle slušnosti wyprawíte. Já, poněwadž sme w dobré přátelství wstaupili, buďeli wám potřebí, popřejeli nám pán bůh zdrawí, při S. Wáclawě, a wám potřeba bude, na Janowě založím wás rád; a což koliwěk by dnes nepobrali, pošli zítra bohda. Než za to prosím, když přijedú z Bělé s wozem, že jim kázete dáti na těch 30 děberů již w ten počet 5 děberů kaprů, a že mi připůjčíte děber štik aneb půl druhého, jakož pak nádobu budú jmti k štikám, aby uwezti mohli; a

á wám chci bohda na Janowě poctiwě oplatiti zase, což mi koliwěk pŕjčíte. A jza to wás prosm, že mi dobrých pošlete, já se wám rád oplatím zase, budeteli mne potřebowati. A s tím dej pán bŕh abychom se we zdrawí shledali. Dán na Raupowě, we středu o suchých dnech postních, léta páně oc. XXXI°.

Jan z Raupowa oc.

23.

Probošt Chotěšowský opowídá se u panŕw Raupowských k wýplatě rybníku Janowa.

Na Chotěšowě, 1591, 16 Febr.

Urozeným pánŕm, panu Štefanowi, panu Jiřimu bratřím z Raupowa na Libochowanech a Plané, pánŕm nám w pánu bohu milým a laskawě přizniwým, společně neb rozdílne, modlitbu swau Wašl M^u wzkazujem. Urození pání bratři z Raupowa, pání nám w pánu bohu milí a laskawě přizniwí! Dobrého zdrawí Wašl M^u na pánu bohu žádajíc toho za dlouhý wěk wěrně rádi přejem. Jakož dobré a chwalitebné paměti urozený pán, pan Křištof z Raupowa oc. někdy pan otec Wašl M^u nejmilejší, podle jisté milosti a majestatu slawné a swaté paměti někdy nejjasnějšího a nejnepřemoženějšího knížete a pána, pana Ferdinanda na onen čas krále Římského oc. jakožto krále Českého, po předcích swých s wyslowením jistých žiwotŕw na jisté osoby znějících rybník jménem Janow s příslušenstwím některých wísek s pustotinami, tak jakž týž majestát někdy krále Ferdinanda oc. jehož datum w Wídni w pondělí před SS. Fabiana a Šebestiana léta oc. MDXXXV^o to šife w sobě obsahuie a zawírá, w summě zápisné až do smrti swé w držení býti ráčil, kteréžto grunty k klášteru Chotěšowskému konventu našeho řádu a zákona Premonstratenského k záduší jsau příslušející; a poněwadž JM^u někdy pan otec Wašl M^u podle téhož majestátu swaté paměti krále Ferdinanda, w němž se dokládá jistých sum zástawau téhož rybníka Janowa s wyslowenými grunty, jakž zápisowé někdy weleslawné paměti krále Wladislawa swědčí, do wyjítí žiwota swého, po jiných wšech pánŕw předkůw swých téhož držení wytrwati ráčil, tak že po smrti jeho ty wšecky žiwoty a milosti královské pominuly a žádné delší moci nemají, ale takowýž rybník Janow i k tomu příslušející wšecky grunty náleží a postaupeny býti mají konventu našemu kláštera Chotěšowského proti odwedení summy zápisné, jakž k tomu dowolení JM^u císařské pána pána našeho nejmilostiwějšího jakožto krále Českého se jest konventu našemu stalo oc. Protož Wašl M^u, pání bratři z Raupowa, náležitě žádáme a tímto psaním následujem, že předkem nám takowých zápisŕw slawné paměti krále Wladislawa, kterýchž pan otec Wašl M^u w držení býti ráčil, jisté hodnowěrné wýtahy wydati, i tolikěž kde a kdy bychom na určítý den summu zápisnau na wyplacení téhož rybníka Janowa s grunty k tomu příslušejícími oc. Wašl M^u k wyčtení a odwedení proti dosta-

tečné kwitancí odeslati měli, že jisté místo a čas psaním svým nám jmenovati ráčíte. Nebo poněwadž na tento čas ten rybník slowený a pustý leží, aby w toto jaro přístí k užitku a k ruce konventu našemu tím časněji a dřeweji opatřen býti mohl, k Waši M^u důwěrnau a snažnau naději máme, že této slušné žádosti naši odporni býti neráčíte. Odpowědi, kterauž bychom se zprawiti mohli, po tomto poslu od Waši M^u žádáme. Dán na klášteře Chotěšowském pod pečetmi proboštskau a konwentskau našimi w sobotu po S. Valentinu, léta oc. LXXXXI°.

Kněz Laurenc Kastl proboš
klášteřa Chotěšowského s konwentem svým.

24.

Bratři Raupowští na předešlé psaní odpowídajíc, proti výplatě žádané odpor činí.

W Praze, 1591, 1 Apr.

Důstojným a ctihodným, knězi Wawřincowi Kastlowi proboštwi klášteřa Chotěšowského i s konwentem jeho, pánům a přátelům našim milým.

Služby swé wzkazujem, důstojní a ctihodní páni přátelé naši milí! Téhož zdrowí a w něm jiného všeho dobrého přejeme wám wěrně rádi. Učinili ste nám psaní, kterakby někdy dobré paměti pán otec náš nejmilejší podle jisté milosti a majestátu slawné a swaté paměti někdy nejjasnějšího a nejnepřemoženějšího kněžete a pána, pana Ferdinanda na onen čas krále Římského oc. jakožto krále Českého po předcích swých s wyslowením jistých žiwotůw na jisté osoby znějtčich rybník jménem Janow s příslušenstwím některých wísek s pustotinami w summě zápisné w držení až do smrti swé býti ráčil, kteréžto grunty k klášteřu Chotěšowskému konventu wašeho řádu a zákona Premonstratenského k zádušti příslušející býti pokládáte, toho při nás wyhledáwajíc, abychom wám takových zápisůw slawné a swaté paměti krále Wladislawa, kterýchž by pan otec náš w držení býti ráčil, jisté a hodnowěrné wýtahy wydali, i tolikéž kde byšće na určitý den summu zápisnau na wyplacení téhož rybníka Janowa s grunty k tomu příslušejícími nám k wyčtení a k odwedení odeslati měli, jisté místo a čas wám jmenowali, a jakž dáleji též psaní waše, (kteréhož datum na klášteře Chotěšowském pod pečetí proboštskau a konwentskau w sobotu po památce přenešení S. Wáclawa léta tohoto dewadesátého prwního, a nám teprwa w pátek po neděli postni Lactare dodané, to vše w sobě šifř obsahuje a zawírá. Na kteréžto psaní waše wám tuto swau odpowěd dáwáme: abychom před časem, k čemuž wy práwa a sprawedliwosti nemáte, wám wys psaného rybníka Janowa se wštm k němu příslušenstwím, k kterémuž se prawíte práwo a sprawedliwost jmti, proti odwedení summy nějaké nám zápisné, kteréž wy na sebe potahujete, na ujmu práwa našeho, postupowati a wám jakých

wýtahůw majestátůw wydáwati měli, neuznáváme se wám býti tím powinni a nejsme. A protož w té věci můžete se dobře proti nám spokojiti; my na jiném také nejsme, nežli dobré přátelství a sausedství k wám též zachowati dle náležitosti. A tak tauto odpovědi naši budete se wěděti čím zprawiti. S tím milost boží rač s námi se všemi býti. Dán w Praze w auterý po neděli postní, jenž slowe Judica, léta dewadesátého prwního.

Jan, Štefan a Jiří bratři vlastní z Raupowa,
na Libochowanech a Plané.

25.

Císař Rudolf II k tášteru Chotěšowskému k wýplatě všech jeho někdejších (nyní zapsaných) statkůw powolení dáwa.

W Praze, 1597, 31 Mart.

My Rudolf druhý z boží milosti wolený Římský císař po všecy časy rozmnožitel říše a Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král, arcikníže Rakauské, markrabě Morawské, Lucemburské a Slezké kníže, Lužický markrabě, oznamujem tímto listem všem: jakož jsme na poníženau prosbu někdy Wawřince Kastle, probošta kláštera našeho Chotěšowského, řádu a zákona Premonstratenského, arcibiskupství Pražského, pro dobré a užitečné téhož kláštera k tomu powoliti ráčili, aby on Wawřinec Kastl, doptawši se, žeby někdy urozený Kristof z Raupowa po předcích swých rybníka Janowa s některými jinými k témuž klášteru Chotěšowskému od starodáwna náležejícími wesnicemi, jako i nic méně též urozený Jan z Raupowa na Raupowě a Nezdicích, wěrný náš milý, po někdy Adamowi z Raupowa otci swém: wsi Lišiny a wsi pusté Jicharce, tudíž i slowútný Jan Markwart Chlumčanský z Chlumčan a na Bijadlech po někdy Jiříkowi Chlumčanském otci swém wsi pusté Maškrowa s některým jiným příslušenstwím, a luk po Jicharsku, jakožto statkůw duchowních w držení a užitwání byli, po smrti téhož Kristofa z Raupowa, dědice a syny po něm pozůstalé, totiž Jana, Štefana a Jiřího spolu s bratřimi jich Kristofem, Albrechtem a Wolfem Adamem, (poněwadž jest témuž někdy Kristofowi z Raupowa, otci jich, wedle Wolfa a Adama bratří jeho dotčený rybník Janow s jeho příslušenstwím od někdy císaře Ferdinanda pána děda našeho slawné paměti toliko do žiwobyti jich powolen byl, a oni Wolf, Adam a Kristof bratři z Raupowa toho po někdy Janowi z Raupowa otci jich w držení a užitwání wešli,) do saudu našeho komorního králowství Českého z wýplaty obeslati a toho se na nich dosuzowati mohl: podlé kteréhožto našeho milostiwého powolení, ačkoliw jest týž Wawřinec Kastl na to nastaupil a toho se práwně dosuzowati chtěl, však jsa w tom prostředkem časné smrti z tohoto swěta wyňat, toho jest k místu a konci přiwesti a dowesti nemohl. I jsauce my nyní od welebného

Lirika Šajtera, jakožto nowotného a na místo Wawřince Kastle od nás confirmowa-
ného probošta nadepsaného kláštěra Chotěšowského, wěrného našeho milého, za to
také w ponizenosti pokorně prošení, poněwadž jest na to, což od předka jeho
w té příčině začato kylo, zase znowu nastaupil, a slowútného Adama z Klenowého
a z Janowic a na Přestawlicích z swrchu psaného rybníka Janowa, wsi pusté Borku
a w ní rybníčku, wsi Blatnice a wsi Kamenného Aujezda, čeho po nadepsaném
Křistofowi z Raupowa někdy tudtž, i po Šebestianowi z Řičan, wsi Kotowice, wsi
na ten čas pusté Lažan, i s jiným wšim a wšelijakým k týmž wesnicím od staro-
dáwna příslušenstwím, w držení a užitwání jest, nic méně i také Jana z Raupowa
a Jana Markwarta Chlumčanského podle předešlého milostiwého našeho předku jeho
učiněného dowolení, do saudu našeho komorního z wýplaty obeslal, chtějíce se
toho všeho, jakž se nadpisuje, tomu kláštěru k dobrému práwně dosuzowati, aby-
chom mu w jeho začatém předsewzetí překážeti dáti nedopauštěli, nýbrž k tomu
milostiwě powoliti ráčili, aby týž i jiných dědin duchowních, jichž by se dále
uptal, tolikěž práwně neb jinak dobywati mohl. Kdež znajíce my ponizenau jeho
prosbu slušnau býti, a že se tu wzdělání kláštěra jakožto komory naší dotýče:
protož s dobrým rozmyslem, naším jistým wědomím, mocí králowskau w Čechách,
a s radau wěrných našich milých, k tomu sme milostiwě dowoliti ráčili, a jak
tomuto nynějšimu tak i budaucím proboštům oznámeného kláštěra Chotěšowského
dowolowati, při tom jim poraučeti a to jmíti chtieti ráčíme, tak aby týž probošt
po častém pořádu práwa, netoliko proti Adamowi z Klenowého a z Janowic, Ja-
nowi z Raupowa, též Janowi Markwartowi Chlumčanskému i tomu každému, kdož
by týchž aneb jakých koliw jiných wesnic a gruntůw neb čeho jiného, jakožto
dědin duchowních od starodáwna k kláštěru našemu Chotěšowskému přináležejících,
w držení a užitwání byl, a oni se co toho kde koli a u koho koli uptati mohli,
swobodně a wolně kráčeti, a toho všeho buď darmo neb jinak, jakž nejlépe wě-
děti bude aneb budau moci, tomu kláštěru k dobrému dosuzowati mohli a moc
měli, bez naší a potomkuow našich budaucích králůw Českých i jiných všech lidí
wšelijaké překážky. S tím při tom doložením a jeho probošta nynějšího i budauc-
cího s konwentem jich opatřením: jestližeby sobě buď týž Adam z Klenowého a
z Janowic, item Jan z Raupowa, též Jan Markwart Chlumčanský aneb kdo koliw
jiný na swrchupsané wesnice a rybník aneb co koliw jiného duchowního, což by
na wýplatě pozůstawalo a k témuž kláštěru Chotěšowskému přináleželo, odkud
jinud a z které jiné kanceláře, kromě komory naší České, tu kdež statkové du-
chowní a zástawní inmediate k zprávě a ochraně náležejt, jaké koliw obdarowání
žiwotné neb jinak na tom připsání wyjednali, a wyjednalli, že takové obdarowání
proti tomuto našemu dowolení žádné moci a platnosti jmíti nemá a nemůže ni-
žádným způsobem r časy budaucí. Poraučejíce při tom presidentu a rad-

dám našim dotčené komory České, nynějším i potomním, abyšte často jmenovaného probošta s konventem jeho i potomky jich při tomto dowolení našem skutečně drželi a neporušitedlně zachowali, žádných překážek jim w tom nečiníce ani jiným činiti dopauštějice. Tomu na swědomí pečet naši císařskou menší k tomuto listu sme přiwěsiti poručili. Jenž jest dán na hradě našem Pražském, w ponděli po neděli kwětné, léta tisícého pětistého dewadesátého sedmého, a králowství našich Římského třímecitného, Uherského šestmecitného a Českého též třímecitného.

Rudolf mp.

Ad mandatum domini electi
imperatoris proprium.

A. XV.

PŘE RACKA KOCOWSKÉHO S BUDĚJOWSKÝMI,

od roku 1472 do 1484.

Následující dopisy a listiny sebrány jsau pomocí p. K. Erbena všechny z originálůw, jenž dílem w archívu c. k. města Budějowic, dílem i w Českém Museum se chowají.

1.

Racek z Kocowa dáwa Budějowským zpráwu o swém newěrném služebníku Mikuláši Juristowi, žádaje, aby jej i jmění jeho u nich zabawili.

19 Jul. 1472.

Múdrým a opatrným pánom purkmistru a raddè města Českých Budějowic, přátelóm mým dobrým.

Službu swú wzkazuji, múdři a opatrní páni, přátelé milí! Prosila mne Katruše Brniečka, abych jie toho swědomie dal, že sem X fl gr. wzal, kteréž jest byla dlužna Mikulášowi Juristowi. To se jest tak stalo, že sem je wzal, a to pro tu příčinu, že jest Mikuláš Jurista člověk muoj dědičný a úředník muoj newyčtený. A ten mi jest mnoho statku pokradl a pryč mi jest utekl; a protož kdež bych se mohl čeho doptati, to cožby on prawil ježtoby jeho bylo, to bych já práwě wzal jako swé; nebž jest Mikuláš Jurista dosti málo měl, dokudž jest u mne

nebyl, a to jest vědomá věc; než kdež který statek jest, jetto on se k němu hlásí, ten mi jest pokradl. I milí páni a přátelé! jestli že by kdo co u koho bylo u vašem městě, věřímť vám, že wy toho jemu nedáte vydati; ať mně on prvé práv bude. A za to vás prosím, muožeteli jeho kde dosieci, abyšte ho dodrželi až do mého obeslání; nebť jest takový padúch, žeť o vás ani o žádném dobrém nic dobrého nemyslí. I věřímť vám, že to pro mě učiníte w tůž i větši libost okázanie. Datum dominico ante octavam S. Margarethae virginis eximiae, annorum domini oc. LXXII°.

Racek z Kocowa
a na Horaždějovicích.

2.

Budějovští odpovídají na předešlé psaní, že zabavili truhlici Mikulášovu Juristovu, pokládajíce o to rok oběma stranám.

18 Aug. 1472.

»Kocowskému.«

Službu swú wzkazujem, urozený pane Racku milý! Wědětiť dáwáme, že Mikuláš Jurista přišed, žádal na nás truhlici s tím statkem, kterúz někdy Ondřejowi Sowowi spoluměštěninu našemu dal k wěrné ruce schowati, aby jemu byla vydána. I powědienio jest, že tu truhlici i s statkem stawil ku práwu, mluwě, žeť tobě ukraden. A on podal se a podává ještě, že chce tobě i každému z toho, což naň řádně provedeš, práv býti. Protož aby miesto a konec mezi wámi věc ta wzala, pokládámeť oběma stranoma rok ten w pátek po sw. Jilji najprw přísti. Wedle toho již uměj se zprawiti. Datum f. iij post assumptionem oc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

3.

Jiřk ze Stráže píše Budějovským, aby jeho úředníku Juristowi truhlice jeho vydána byla.

W Pterowě, 14 Sept. 1472.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic Českých buď dodán.

Služba má běhu nynějšieho, múdří a opatrní přátelé! Wznesl jest na mě Mikuláš Jurista úředník muoj, kterak by dal k wěrné ruce schowati truhlici Ondřejowi Sowowi, spoluobywateli vašemu, a žádal jest již několikokrát nadepsaného Ondřeje Sowy, aby jemu tu truhlici zase vydal; ale wy žeby ste toho témuž Ondřejowi Sowowi zbraňowali, z té příčiny, že jest to Kocowský zstawil. Wiem že tomu rozumiete, kdož komu co swěří, žeť má wěrná ruka odewřiena býti, a žeť takové věci swěřené nemají býti zstawowány; i věřímť já wám dle spravedlnosti,

A. Č. IV.

že wy často psanému Ondřejowi Sowowi, spolusúsedu vašemu, toho zbraňovati nebudete, aby on služebniku mému wěrně a právě učinil s tím, což mu jest swěřil. Datum Pterow ipso die Crucis.

Jiřík z Stráže, nejvyšší
sudí království Českého.

4.

Budějowští oznamují p. Kocowskému, že na místě bratra jeho Jana pan Děpolt z Risenberka na statek Juristůw též zápowěd učinil, aby se s ním a s nimi o to srownal.

(Bez datum.)

»Kocowskému.«

Službu swú wzkazujem, urozený pane Racku, přáteli milý! Psaní twému sme porozuměli. Wědětí dáváme, že na bratra twého místě, paně Janowě Kocowského, pan Děpolt také jest statek ten zápowěděl, právě že k němu práwo jmá, a naši se naň také táhnú; a přes to s našimi posly mluwil, že chce o to s tebou mluwiti a srownati se. Protož píšemť nyní panu Děpoltowi, aby srownaje se s tebou, někoho ot sebe poslal, a ty učin též; a myť swým také státi rozkážem. Pak ktož wedle práwa k těmž bude sprawedliw, toť se najde. Datum ꝛ.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

Dominus Diepolt dixit nunciis in Benešow, quod vult propter hoc vobis damnum facere, et ob hoc volo concordare cum eo.

5.

Budějowští omlauwaji se Kocowskému, že jemu ničeho swěwolně nedrží.

(Bez datum.)

»Kocowskému.«

Službu swú wzkazujem pane Racku, přáteli milý! Psaní twému i Mikulášowu Juristowu nyní učiněnému sme porozuměli. Wědětí dáváme, že týž Jurista jsa sobě mocen, truhlici s statkem dal schowati k wěrné ruce Ondřejowi Sowowi, spoluměstěninu našemu, na kterýžto statek někteří u nás zápowěd učinili sů, potom bratr twój Jan nebožtík, maje od tebe listy a powolenie, a teď w nowě opět pan Děpolt z Risenberka. Také Jurista dokawadž jest od tebe byl, jinak nám psal i mluwil, než nyní ptše a mluwí, podáváje se ku práwu. I můžeš tomu rozuměti, žeť my tobě nic nedržíme swěwolně; protož když Sowa doma bude, chcemť proto rok složiti, a k tomu Juristu, i ty, kteříž se na ten statek táhnú, obeslati a konec učiniti bohda podlé práwa. Datum ꝛ.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

6.

Budějovští oznamují panu Děpoltovi z Řísenberka, že jim Kocovský pro statek Juristův škodami hrozí, protož aby se s ním a s nimi o to srovnal podle práva.

(Bez datum.)

»Panu Děpoltovi.«

Urozený pane příteli milý! Službu svú wzkazujem. Wědětíť wám dáwáme, že pan Racek z Kocowa nám piše, žádaje aby mu ten statek vydán byl, a jestli že se nestane a wezmeli které škody, proto chce k nám hleděti. I zapowěděli ste pane ten statek u nás také právem, tudiež i naši spoluměštěniné: protož srownáwajíc se se panem Rackem pošletež ot sebe k nám, a našiž také státi budú: ktož k němu pak sprawedliw bude, toho požiw. Datum oc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

7.

Budějovští domlauwají se na Kocowského, aby spoluměstkám jich statek, kterýž jim pobrán jest, nawrácen byl.

1 Oct. 1473,

»Kocowskému.«

Služba naše urozený pane Racku milý! Wznesly na nás spoluměštky naše, kterýmž jest statek jich před chwilí mezi Wodňany a Strpy pobrán, žež se Tuřek člověk twój, ježto o jich ztrátě wie, do Horažďějowic zase nawrátil, a žes k nim, když sú u tebe po té ztrátě byly, mluwil: by ho mohl, aneb ony po roce neb dwú jej optaly, žeby chtěl se k němu mieti jako k tomu, jenž jest jich statek zradil, otnesl a prodal w ciziem kraji, aby nawrátil. I milý příteli, poněwadž jest již doma, wěřímeť, že se k takowému mieti budeš, atby našim to zasě nawráceno bylo bez prátahów dalších, škod a nákladów wětších, nepochybujíc že tak učiníš. A tohož odpowěd žádáme při tomto poslu. Datum f. vj S. Remigii, anno oc. LXXIII°.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

8.

Budějovští žádají téhož, aby služebníky swé, kteří spolutrpicímú jich sukna pobrali, k nawrácení přidržel.

6 Aug. 1474.

»Kocowskému.«

Službu swú wzkazujem, urozený pane Racku milý! Zpraweniť jsme i psáno jest nám také od dobrého druha, že služebníci twoji, sládek s swými towariši,

kteří na Týně byli, pobrali spolutrpieciemu našemu sukna postavów bez ij xxx^u na swobodné silnici, koně k tomu formanóm wypráhše, a ti že sú s těmi koňmá a sukny na Horaždějowice k tobě přišli. To wěda, dle spravedlnosti žádáme, aby ty jisté služebníky své k tomu držal, ať našemu ta sukna zase nawrátie, jakož nepochybujem že to učiníš; neb jinak nestaloliby se, muselibychom na pana hauptmana a ředitele najvyššie wznést; a shledáš, žeť se nám dáliboh w zemi ti škódce neskryjí. Tohoť odpověď žádáme listem po tomto poslu. Datum f. vj^e S. Mariae nwis, anno oc. LXXIII°.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

9.

Tiž píší témuž, aby lidi jich, kteří od Šnoble pro Jerga staweni jsau, propustiti rozkázal, podávajice Šnoblowi spravedlnosti podle práwa.

(Bez datum.)

»Kocowskému.«

Služba naše, urozený přáteli milý! Zprawili nás naši formané i jiní, kteříž nyní w Horaždějowicích byli sú w městě twém, že sú ot Šnoble staweni pro Jerga oc. I diwno nám, žeš dopustil naše stawiti, neobžalowaw nám prwé wedle práwa na něho. Protož aby wědal, že týž Šnobl psal nám před chvílí, túže na Jerga formana, žeby jemu pytel s šatmi dal na wuoz, a ten žej' nawrátíl. Kterémuž sme odepsali, co Jerg prawí, a žej' za nic jemu neslibíl. A to jest w Lomech mluwil před dobrými lidmi, že mu za nic neslibuje, neb jsú časowé dworní; a on přes to, tak prawí, wždy wložil jemu, kterýž pytel wyspehowán a na cestě wzat ot Šnoblowych nepřátel, tak že mu jej Jerg nezmrhal. A toho má Jerg dobré swědomie, jenž toho přiepís zde zawřený posieláme, kterémuž porozumíš. I milý příteli! wěřimeť že naše propustiti kážeš, nebť našemu se zdá, že mu ničtímá winowat nenie; pakliť mu se přes to zdá, žeby mu wždy winowat byl, psalíť sme jemu prwé, i ještě prawime: ať přijde, z čehož koli jemū před námi winu dá, máť mu práw býti. Pakliťby se nestalo přes takowé rovné podání, tehdyť bychom musili našim zasě práwo propustiti k stawowání wašich, jehož bychme raději widěli, aby toho nebylo potřebie. Datum oc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

10.

Jiný list Budějowských Kocowskému téhož obsahu.

(Bez datum.)

»Kocowskému.«

Služba naše, urozený přáteli milý! Jakož sme ondy o naše formany psali, kteráť jest Šnobl pro Jerga staweni našeho w městě twém stawil, znáti tu wěc

dávajíc, přitom žádajice, aby propuštění byli; a jestli že Šnobl z čeho témuž našemu winu dá, že spravedlnosti chcem dost naň udati: to se nestalo, aniž na náš list od tebe jest nám která odpověd dána. I ještě téhož žádáme, prosiec, aby dle spravedlnosti a práva tak učinil a je propustil; nebt sú vždy proti právu staweni, wedle toho, že sme Šnoblowi práva k našemu nikdy neotpírali, než to jemu vždy podávali, i po dnes, ať k nám přijde; a jestli že se čeho obává a žádati bude, chcem jemu gleit plný před námi a našimi dáti; a což pak k němu tu přiwede, máť jemu práw býti. Neb sám tomu rozoměti můžeš, poněwadž se nezná k tomu, jakož jej winí, žeť práwem musí býti rozeznáno mezi nimi. Pak nepochybujemť, že tak učiníš. Datum oc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

11.

Tiž píší témuž, aby Šnobl stál s Jergem, když jim pan Lew z Rožmitála a z Blatné. hauptman kraje Prachenského, rok položí.

(Bez datum.)

»Kocowskému.«

Služba naše, pane Racku, přáteli dobrý! Jakožt sme prwé psali o lidi naše, kteréž jest Šnobl pro Jerga súseda našeho w Horaždějowicích stawil, podávajíc spravedliwého wedle práwa, a při tom žádajíc, aby naše propustiti kázal: toho se ještě nestalo do sie chvíle. I mluwilit sú poslowé naši se panem Lwem, hauptmanem Prachynským, na sněmu, o to žádajíc, atby psal, aby slušné přijal. Pakliby toho učiniti nechtěl bez práwa pohoršenie, když Jeho Milost rok složí, o to s Šnoblem náš státi má. Protož wěřimeť, že tak učiníš a je propustíš; a myť chcem dost prawdy na našeho jemu udati, a neb před panem Lwem státi. A tohož žádáme odpověd. Datum oc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

»Kocowský potom chlapy dával.«

12.

Budějowští panu Lwowi z Rožmitála, aby přikázal Kocowskému, ať lidi jich na rukojmě wydá, Šnoblowi pak že s Jergem rok pokládají.

5 Nov. 1474.

»Panu Lwu.«

Urozený pane! službu swú Twé Milosti napřed wzkazujem. Zprawenit jsme, že ste Rackowi Kočowskému w Strakonících přikázali po poslech jeho, aby lidi naše chudé na rukojmě wydal, a Šnobl w té míře aby našeho hleděl u nás

právem, a nechtělby se nález náš, doložil dále k Pražanům Staroměstským. I rač věděti, žeť jest za ty Stúpenský slíbil, a přes to je w moci své ještě má a drží; neb sú se nám newrátili od té chwile, jakož sú wsazeni. I slyšime, žeby týž Kocowský měl k Twé Milosti na Blatnú přijeti; prosímeť, jakožto hauptman rač mu ještě přikázati, ať je na rukojmě Stúpenského vydá. A myž Šnoblowi rok s našim ten pátek po sw. Martinu pokládáme, a z čehož jej koli winiti bude, žeť mu práw býti má wedle spravedlnosti práwa našeho města. I nepochybujemeť, že Twá Milost učiní; pakliby k Twé Milosti Racek nepřijel, ale rač mu psáti při tomto poslu. A tohoť odpověď žádáme při tomto poslu. Datum sabbato ante S. Leonardi, anno oc. lxxiiij^o.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

13.

Budějowští dotazují se pana Lwa, majlí na Kocowakého jakožto na nepřitele jich péči míti?

(Bez datum.)

»Panu Lwu.«

Urozený pane! Službu swú Twé Milosti napřed wzkazujem. Rač věděti, že o lidi naše s Kocowským žádného ještě miesta nemáme, než vždy je tam k wůli své drží. Prosimet Twé Milosti, jakožto hauptman rač mu při tomto poslu psáti, ať je propustí; a náš má Šnoblowi práw býti, wedle práwa města našeho, z čehož jej koli winiti bude. A když tak učiní, také lidé jeho z Horazdějowic propuštění budú; pakliby se nestalo, tehdy kterak koli on k našim mieti se bude, tak my zase k jeho. Dále zpraveni jsme, žeby služebníci jeho w Netolicích mluwili, žeby jim on přikázal, aby někoho z našich wzali. I wiete pane, co sú poslowé naši dali Twé Milosti za odpověď, což se smluw w Nepomuce dotýče; a také nás zprawili, což Twá Milost k nim w Strakonieích mluwil; protož rač nám dáti věděti, mámeli však naň přes to péči jmieti? Datum oc.

Purkmistr a radda města Budějowic Č.

14.

Kocowský omlauwá se panu Jindřichowi z Hradce, proč Budějowským odpověděl.

4 Dec. 1474.

Urozenému pánu, panu Jindřichowi z Hradce, pánu přezniwému.

Službu swú wzkazují, urozený pane p. A jakož mi WM^t píše, žebych Budějowským odpověděl: i ráčí WM^t věděti, že jest to tak, a to pro tu příčinu sem učinil, že statek mně znamenitý weliký pokraden jest a k nim wnešen; a od dáwné chwile já sem toho žádal, aby mi zase wrácen byl; a oni sú toho učinili

nechtěli, než tam jej k své vůli držie a mě skrze to k velikým škodám připravují svévolně oc. A statek nebožtíka pana Jana, bratra mého, kterýž jest znamenitý, dal tam také schovati, toho mi také vydati nechtie, než z toho dělají k své vůli, což se jim zdá. A o svém jarmarce mé mi měšťky zjímali a drželi k své vůli. Toho sem všeho žaloval panu Lwóvi, a proto mi nic opraveno nenie. I nerač mi pane za zlé mieti, žeť své lituji, poněwadž mi se taková křivda od nich děje; nebť bych já nerád svévolně s žádným nic počal, než od kohož mi se křivda děje. A jakož mi Waše Milost píše, že oni také najdú přátely, ježto jim pomohú: všakť já to pane dobře wiem, ktoť jest na koho laskaw, žeť ten tomu pomuož. A jáť jim ještě málo škodím, než žeť bych svého rád od nich. A budúlití mi oni škoditi, bohda takéť přátely najdu, žeť mi proti nim pomohú.

Datum dominica secunda in adventu in festo S. Barborae, anno oc. LXXIII°.

Racek z Kocowa
a na Horaždějowicích.

15.

Kocowský odpowídá panu Jindřichowi z Hradce na jeho dopis, aby nepřátelství s Budějovskými nechal a se s nimi ohledati dal.

11 Dec. 1474.

Urozenému pánu, panu Jindřichowi z Hradce, pánu přeznivému.

Službu swú wzkazuji, urozený pane, pane! A jakož mi TM' píše, abych s Budějovskými nesnáze nechal a dal se o to někomu s nimi ohledati: i račiž wěděti, žeť mě jest pan Lew o tu wěc prwé s nimi slyšel, a což jest rozkázal, aby mi statek muoj wrácen byl od nich, toho mi se jest nestalo. I když mi še to stane, což mi jest prwé nálezem nalezeno, a wrátie mi statek muoj, hotow jsem se dáti o mé wěci s nimi ohledati a nesnáze přestati. Datum dominica ante Luciae, annorum domini oc. LXXIII°.

Racek z Kocowa
a na Horaždějowicích.

16.

Swědectwí Kunrata z Petrowic a jiných o jednání poslůw Kocowského s Budějovskými pro statek Juristůw, i o wýpowědi práwa Šnoblowi na rathauze Budějowském.

16 Mai 1475.

My Kunrat z Petrowic purkrabie na Krumlowě ¹⁾, Přibík z Chlumu, Oldřich ze Dworce, Petr z Důdleb, Jan ze Strpie a Wáclaw Huolka z (sic) seděniem u Widowě, oznamujem tiemto listem všem, ktož jej uzřie aneb čtúci slyseti budú,

¹⁾ Wojtěch z Jiwowice přetřieno.

že moudří a opatrní páni purkmistr a radda města Budějovského žádali na prosieć, abychom k nim do města jich přijeli a při věcech, jakož se níže byli. To sme k jich žádosti učinili. Tu přišedše na rathauz Kocowského poslowé ten úterý po provedě, kterýmž bylo právo osazeno, i tázali je, přijeli-li sú ot pána swého, jakož jest u Praze rozkázáno? a oni odpowěděli, že proto přijeli i stáli o statek bratra jeho pana Jana Kocowského, dávajíc winu Johanesowi starému rychtáři a manželce jeho, že jim ten swěřen, chtiec aby jim ten statek najprw shromážděn a okázán byl, majíc za to, že k tomu statku žádný lepšího práwa nemá nežli pán jich. I odpowěděla radda jim, že oni nemajíc nic, aniž jim co swěřeno; než komu koliwěk z jich winu dadie, že k tomu práwa a sprawedliwosti dopomoci chtie; a jestli že se jim ortel jich líbiti nebude, aby dále doložili, tak jakož w Praze zuostáno jest. Toho přijeti nechtěli, leč statek okázán bude; a když jí winu dávali, odepřela, že jí nic dáno ani swěřeno nenie, aniž se weč uwázala, než aby se ptali, komu jest dáno a swěřeno a kto se w to uwázal. I řekli poslowé: provedem swědomím, že tu statek u nie byl. I wystawili jednoho z sebe, kterýž byl w té chvíli u pana Jana Kocowského, i wyznal, že ten statek páně Janów Wrabský zapečetil, a potom se oň dělili a wzali. I tázala jich radda o to, chtěli-liby práwo jmieti? a slyšewše, že se k ničemuž nemajíc aniž co počítí chtie, leč ten statek pohromadě bude, to sú hned nám oswědcili, prosieć, abychom w paměti měli, že jimi nic nescházie a že nálezu kniežete JM^u a páně z Šternberka dost učiniti chtie. Item, což se pak dotýče truhlice, z kteréžto Sowowi se wina dáwa, ta jest přinesena na rathúz, kteréž sú poslowé widěli, že jest zachowána tak wedle žádosti pod pečeti městskú, a widěwše přijali; proto také žádali, aby ten statek okázán byl, a kdyžby jej widěli a opatřili, že wedle práwa jich ty věci potom k konci a miestu wěsti by chtěli. A Sowa slyšew řeč jich, dal odpowěd, že se jemu nezdá, by ten statek měl ohledán býti, leč ta wěc prwe k miestu a k konci skrze práwo přiwedena bude, a ktož k tomu práwo mieti bude, ten ohledán (*sic*). Potom po wšech těch řečech tázala je opět radda před námi, chtieli na práwo o to přestati? A poslowé wzali sobě potaz jednu, druhé i třetie, a proto wzdy úmysla swého prwnějšího změnití nechtěli, leč statek ten prwe bude ohledán. Proti tomu Sowa wzdy otpieral, že se jemu toho nezdá učiniti, leč jemu prwe právem nalezeno bude; a oni, že jinak nemohú učiniti, aniž chtěli úmysl swój změnití, leč statek okázán bude. I to nám oswědcili. Což se pak Šnoble dotýče, tomu práwo jest wypowědjeno, tak že súsed jich při swú proti Šnoblowi právem obdržal. A to Šnobl přijal, maje wuoli doložiti. Také sú ku poslóm mluwili páni Budějowští, že jim wýpowěd a nález, kterýž se o wězně stal u Praze jich nezdržal, a že knieže JM^u a pan Zdeněk rozkázali, aby wěznové] byli, než k jich ruce zawázáni aby byli: a přes takowé roz-

kázanie že sú se wyručiti museli wěžňowé, aby se postavili již na Kunickú horu na sw. Jiří. Tyto wšecy řeči dály se před námi, a chtěli bychom i ústně seznati, kdežby toho bylo potřebie. Na swědomie všemu pečeti své vlastnie k tomuto listu přitiskli sme wědomě a dobrowolně. Dán w středu po swátctch letničnich, léta božieho oc. LXXV°.

17.

Wýpowěd králowského saudu komorního we při mezi Kocowským a Budějovskými.
W Praze, 1475, 28 Jul. (Z registr komorního saudu.)

Annorum domini oc. LXXV° fer. VI post festum Jacobi Apostoli.

W té při, kteráž jest mezi panem Rackem z Kocowa s jedné a měšťany Budějovskými s strany druhé, poněwadž ta wěc dotýče se wýpowědi kniežete Jindřicha a pana Zdeňka, JKM^t rozkazuje, aby zachowali pokoj mezi sebú, w řeči i w skutku, žádnú wěc na se nesahajíc; a na tomto sněmu, kterýž má držán býti o Matce božie na nebe wzetie, aby oboji zasě zde před JKM^u stáli; neb tu knieže Jindřich a pan Zdeněk také budú, anebo jeden z nich. A tu JM^t s jich i jiných pánuow raddy (*sic*) JM^u ráčt mezi nimi sprawedliwú wýpowěd učiniti. A w tom času aby wěžňowé s obú stranú rok měli; a to přimířie aby mezi nimi trwalo až do Matky božie narozenie; a wěžňowé aby také s obú stranú rok měli do toho času. Actum ut supra.

18.

Pamět paně Zdeňkowa ze Šternberka o wýpowědi, ježto se stala w Praze na sněmě obecném w rozepři mezi Kocowským a Budějovskými.

Na Witorazi, 10 Aug. 1475.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšího Uherského, Českého oc. krále najvyšší hajtman wšech zemí králowství Českého, na jeho KM^u místě, a najvyšší purkrabie Pražský, wyznávám tiemto listem přede všemi, kdež koli čten neb slyšán bude: jakož oswiecený kněz Jindřich knieže Minstrberské oc. najvyšší opravce kr. Českého, a já jakožto hajtman téhož králowstwie, složili sme Budějovským a Kocowskému o jich ruoznice, kteréž mezi nimi byly, rok na sněmě, kterýž obecný držán byl w Praze w puostě minulém, kdežto s pilností sme je slyšeli, přijewše k sobě pány rytierstwo a dobré lidi: tu jest Kocowský před námi na Budějovské učinil žalobu takowúto: najprw žalowal, kterak jemu purkrabie jeho ukradl statek a ten dal schowati do Budějowic Sowowi, a ten žeby Budějowští drželi ke škodě a sobě k zisku. Item žeby tíž Budějowští statek bratra jeho nebožce Jana Kocowského u sebe měli a dělali z něho, coby se jim zdálo, a kterak jemu toho po častém

jeho psaní vydati nechtěli. Item že se jest Šnoblowi, služebník jého, spravedlivé od Budějovských státi nemohlo, a proto že jest dopustil jemu w Horažďewicích stawiti lidi Budějovských. Item že sú jemu Budějowští o swobodném jarmarku swém zjímali měštky jého z Horažďewic, a proto jakož se swrchu píše, že jest swého dobýwal i s nimi wáel. Ku kterýmžto žalobám Budějowští takto sú odpowěděl a odpierali: Najprw že ten statek, kterýž Kocowský prawí, žeby jemu purkrabie jého ukradl, psal jest Kocowský, že jest s swým statkem purkrabie utekl, a již prawí, žej' jého, a ten že jest právem stawil, kterýž byl hned opatřen wedle práwa jich; měšťané také sú zápowěd na ten statek učinili pro dluhy swé; pan Jan Kocowský nebožtik také jest zápowěd naň učinil, a pan Děpolt také. Potom Racek Kocowský dal listem swým moc pánu Janowi bratru swému, aby toho statku dobýwal, o kterýž se i súdil s Sowú, chtè aby mu jej vydal; ale Sowa nechtěl, prawè žej' mu swěřen, a druhé, že on i jiní mají naň zápowěd. A tak pan Jan Kocowský potom srokowal purkrabí z města do předměstie Budějowského, daw mu gleit, zdaliby se s ním mohl přátelsky smluwiti; i nemohl, neb purkrabie žádal státi před právem a jemu i bratru jého odpowiedati bez gleitu, jedno aby mu se mocí nic nestalo. A w tom pan Jan Kocowský umřel a Budějovským se nezdálo toho statku vydati bez práwa; a w tom že jim Racek Kocowský odpowěděl, a že potom smlúwami královskými byla zdwižena wálka, a on přes to, neohradiw cti swé, bral, pálił, jímál a hubil proti smluwám královským, až já Zdeněk z Šternberka oc. swrchupsaný jeda na Zelenú horu zastawil sem to, aby sobè w Praze o sněmu swrchudotčeném práwi byli. Item což se statku bratra jého nebožce pana Jana Kocowského dotýče, že Budějowští o tom newědie, neb jest jim nic neswěřil ani co dal schowati, než dali Kocowský komu z jich winu, že jemu má býti práw. Item což se Šnobla dotýče, že jsú tomu nikdy práwa neodpierali, ale chtěli dopomoci, tu wèc Kocowskému znáti dáwajíc, a on přes to neobžalowaw dopustil Šnoblowi proti práwu stawiti lidi jich, a k tomu je wèzel a potom z nich XXX kop wzal. Item že proto sú měštky z Horažďewic staweny zase, ne w jarmarku, neb jest odwolán byl tehďáž, žadajice dle smluw královských, což se jim w těch stalo, aby jim opraweno bylo. Tyto žaloby a odpor slyšewše, jakož se swrchu píše a je wáziwše, takto jsme skrze urozeného pana Čeňka z Klinštejna wýpowěd mezi nimi učinili: najprwè což se toho statku purkrabina dotýče a statku bratra Racka Kocowského, poněwadž jest Kocowský stawil ku práwu a dáwá některým z druhého statku winu, aby toho hleděl w Budějowicích právem ten pondělí po prowodě, a Budějowští aby jemu neb těm, kteréžby k tomu poslal dali, a při orteli aby ti, kohožby Kocowský poslal, byli. Ale Budějowští že jest to proti jich práwu; ale proto swolili. A jestli žeby se Kocowský nelbil, aby doložil na wyššie práwo do Prahy wedle swo-

body starodávné; pak Šnobl též aby učinil. Dále vězňové aby propuštěni byli s obou stranú a k ruce naše zavázáni. Item což se pak škod dotýče, ježto z těch Budějovští Kocowského winie, že kněz Jindřich a já, když se spolu zase shledáme, w to nahlédnauti chceme a konec o ně učiniti wedle spravedlnosti. A tak sme tu wálku a nesnáz mezi nimi byli zdvihli a rozkázali, aby na se wiece moci žádnú nesahali, ale zachowali se wedle zřiezenie zemského. A tu sú oni wýpowěd oboji přijali. To mně jest Zdenkowi ze Šternberka oc. swrchupsanému dobře swědomo a w paměti, že sú se ty wěci tak jakož swrchu psáno stojí, dály; a to bych chtěl ústně seznati před každým člověkem na čas a místě slušném. Tomu na swědomie pečet swú k tomuto listu přitisknutí sem dal. Jenž jest dán na Witorazi, we čtvrtek den swatého Wawřince, léta božieho oc. LXXV°.

19.

Pan Zdeněk ze Šternberka dáwa Budějovským rozličné zpráwy o králi Matiašow Uherském, zakazuje se jim při tom ke všemu dobrému.

Na Witorazi, 31 Aug. 1475.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic, přátelóm a súsedóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní přietelé a súsedé milí! Měl sem nyníe u sebe posla jjezdného krále pána našeho Jeho Milosti, po kterémž mi JKM^o psal některé wěci, kterýchž wás poslowé a spoluměšťané waši zprawie. Také mi JKM^o wzkázati ráčil, abych ohyzdu swého k JM^o poslal, že mi po něm některé pilné wěci wzkázati ráčil, jakož sem již tak učinil; i waším jmenowaným poslóm aby od města wašeho a od wás JKM^o wěci waše potřebné po týchž poslech psali, se panem Hradeckým, synem mým milým, radil sem; jakož sú tak učinili a wedle notule, kterúz wám ukáží, psali sú; neb potom tak příhodného poselstwie snad nemělibyste, a také král JM^o, pán náš, jakž rozumiem, konečně w neděli před swatým Wáclawem na Turky (jemuž milý bože rač pomoci!) táhnúti míni. Také sem já JKM^o o waše wěci, což se Kocowského dotýče, wedle potřebnosti psal, jakož wždycky, cožbych k wašemu dobrému učiniti mohl, wolen jsem. Ex Witoraz f. V ante S. Egidii.

Zdeněk ze Šternberka, najjasnějšího Uherského, Českého oc. krále najvyšší hajtman všech zemí K. Č. na JKM^o místě, a najvyšší purkrabie Pražský.

Wýpowěd královského komorního saudu českého w též rozepři mezi Rackem Kocowským a Budějowskými.

8 Nov. 1475.

Léta božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého pátého, w středu před sw. Martinem: w té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Rackem z Kocowa s jedné a měšťany Budějowskými s strany druhé: najprvé, jakož jest ruoznice byla i ještě jest mezi týmiž o to, což se dotýče statku bratra téhož Kocowského, i také toho statku, kterýž jest někdy Juristů wnešen a dán schowati tu w Budějowicích, k kterémužto statku týž Racek se táhne, prawě, že k němu práwo má, i také o ty ruoznice, kteréž sú byly mezi nimi o stawování s obú stranú, tak jakož o ty o wšecky věci swrchupsané slyšání sú a súzení oswieceným kniežetem Jindřichem oc. a urozeným Zdeňkem z Šternberka oc., tak jakož výrok a rozsudek stal se jest mezi týmiž stranami, při tom jich rozkázání a usúzení tak je zuostawujem, a takto rozkazujem: aby oni Budějowští ještě gleit dadúce témuž Rackowi a nebo služebníkóm jeho, rozkážiece ten statek w celosti a beze lsi před se položiti, súd a ortel wedle práwa swého na to řekli; a jestli žeby se které straně nezdálo ortele toho jich přijieti, aby strana mohla wedle práwa doložiti k wyššiemu práwu; též i o jiné věci, což se stawování dotýče, aby též se zachowali wedle jich rozkázanie. A jakož též strany o jiné o wšecky věci mezi nimi potom zniklé, wálků i jinak, k našemu súdu sú se podaly, a my k rozeznání toho jednú, druhé i třetíe s pilností i také swědomie jich a duowody sme slyšeli i wázili, a takto o tom rozkazujem a wypowiedáme: najprvé, jakož on Racek Kocowský winil je Budějowské, že dawše gleit služebníkóm jeho, i za týmž gleitem jali sú jemu služebníka jeho Jošta; a oni Budějowští prawili, že týž Jošt gleitu jest nezachoval a jej přerušil, dowodíce toho slowy swými i také listowním i ústním swědomím; o tom takto prawieme a rozkazujem: že týž Jošt těmi slowy, kteréž sú oni naň wedli, gleitu jest nezrušil, ale oni Budějowští gleitu swého jemu sú nezachowali a nezdrželi; a protož takto rozkazujem: aby jeho ihned propustili, a což jest jemu wzato, a nebo což jest tu utratil a protráwil stawuje se, ježto to slušně bude moci okázati, aby jemu to wrátili a zaplatili. Také jakož oni Budějowští winili sú jeho Racka, že jest jim bral neohradiw swé cti, a neučiniw tomu dosti wedle smluw Benešowských, k kteréžto žalobě on Racek jest odpieral, prawě, že tak nenie, a že jest swé cti i také tomu dosti učinil a nad to wiece, jakož pak obojt w tom se srownali, jsúce tázáni, že jeho bráníe zjewně stalo se jest po jeho wýpowědi po tém dni, o tom takto prawieme a wypowiedáme: že on Racek tu proti swé cti a swolení Benešowskému nic jest neučinil; ale oni Budějowští což sú jeho winili a jeho cti dotýkali, že sú na tom krátko a křiwdu jemu učinili. Opět také, jakož Budějowští

winili sú téhož Racka, žeby on jim bral, nezachowaw příměří učiněného mezi králi Jich Milostmi a stranami, i také a nad to jsa obeslán oswieceným kniežetem Jindřichem a urozeným Zdeňkem z Šternberka, aby s nimi pokoj zachowal, přes to všeco sáhl jest na ně mocí, o tom takto wypowiedáme a rozkazujem: napřed, kteréž koli vězně on Racek zjmané w té wálce má jich, aby je propustil, a též zase oni Budějowští majili které, aby je propustili; a což koliwěk on Racek jim Budějovským buďto obywatelóm jich města a nebo lidem jich vlastniem pobral a škody učinil, to aby jim zase týmž obywatelóm a jich lidem zase nawrátil a neb zaplatil, tak, jakož by rozkázáno bylo Diwišem Malowcem z Libějowic a Petrem Wintberským z Sulewic, když by oni jim o ten den a rok položili mezi nynějším časem a hodem Matky božie, jenž slowe Hromnic (a) dvě neděli (napřed) jim wěděti dali, aby před nimi stáli; a ti všickni, komuž se jest škoda stala, jakož swrchu položeno jest, aby všichni osobně před nimi na den jmenovaný byli; a což by před nimi provedli a okazali, ježto by bylo hodno wěriti a oni to schwálili, to jmenovaný Racek má zaplatiti podlé jich schwálenie a rozkázanie, a oni také na tom mají přestati a dosti mieti; též zase oni Budějowští což by w té wálce jemu Rackowi nebo jeho lidem a služebníkóm wzali a uškodili, po týchž ubrmanech mají oprawiti a zaplatiti; a to což rozkázie, aby we čtyřech nedělích pořad zběhlých tomu dosti učinili a zaplatili. A také rozkazujem, aby od toho času oni i jiní všickni zachowali se spolu w pokoji; a mělliby kto kterou winu proti druhému, aby mocí na se nesahali, ale hleděli toho na těch miestech wedle zřiczenie a ustanowenie obapolního zemského.

Actum in consilio D. Regis anno et die ut supra. A při tom súdu tito páni byli: Jan z Janowic a na Petrspurce najw. purkrabie Pražský, Jan z Cimburka a na Boleslawi najw. sudí král. Českého, Ješek z Boskowic a na Rúdnici, Mikuláš z Lanšteina najw. písar desk zemských kr. Česk., Jindřich a Pawel bratřie z Jenšteina a z Skal, Albrecht z Kolowrat a na Opočně, Beneš z Kolowrat a na Libšteině, Čeněk z Klinšteina prokurator KM^u, Jan z Šelmberka, Beneš z Weitmile purkrabie na Karlšteině, Jan z Risenberka maršalek dworu královskeho, Jan z Košmberka, Štastný z Walšteina, Jan z Lobkowic, Jan Swině z Kolowrat, Petr Kdulinec z Ostroměře, Jan z Rúpowa hofmistr dworu královskeho, Samuel z Hrádku podkomořie král. Českého, Jaroš z Sowojewic a na Stranowě, Čeněk Wyšehněwský z Barchowa, Behuše z Drahobudic, Albrecht Ojieř z Očedělic purkrabie hradu Pražského, Petr Břekowec z Ostroměče, Jan Malowec z Pacowa, Pawel Knieže z Řehlowic, Bušek z Sulewic, Jiří Ohništka z Ohnišťan a Markwart Špina.

21.

Pan Wilém mladší z Rizberka píše panu Zdeňkovi ze Šternberka, že p. Kaplíř z Sulewic a p. Diwišovi Malowci, aby podle výpovědi královské Kocowskému a Budějovským rok položili, nedopatřením z kanceláře české psáno není, i o jiných věcech.

W Praze, 26 Dec. 1475.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi ze Šternberka, šwagru a příteli milému a mně přeznivému.

Službu svů wzkazujem, urozený pane šwagře a příteli milý a nám přeznivý! Jakož nám píšeš o tom, což se Kocowského a Budějovských dotýče, tomu sme srozuměli oc. a ač sme newšichni pritom byli, však sme k twé žádosti s Královskú Milostí mluwili, a JMK⁴ nám za odpověď ráčil dáti, že newie, kterak to sešlo, že Wintmberskému a Diwišovi Malowci není rozkázáno aneb z kanceláře psáno, ale však teď JMK⁴ ráčí psáti Wintmberskému i Malowci, aby ty věci k sobě přijali, a stranám rok složili, a w tom se měli podle smluw aneb výpovědi JM⁴K. O tom, což se dotýče toho listu, kterýž oni Budějowští okazowali k twé žádosti, JM⁴ kázal jej zase wrátiti oc. A jakož píšeš, žeby něký (*sic*) Hrzek pobral Budějovským, a že sú téhož Hrzka zastihli w Wodňanech oc., myš sme i o to s králem JM⁴ mluwili, a JM⁴ ráčil na to odpověď dáti, že je na to ani myslil, by se jim které škody měli dáti, a přes to, že ráčil dáti k Wodňanským list, aby Hrzka, ani kterého jiného u sebe nefedrowali; pakli by kto přes to byl, aby žádného u sebe nezastáwali, aby každému práwa dopomohli podle práwa dotčeného. A jakož nám pane píšeš, že si nám často psal, aby takové věci zastaweny byly: myš některi newieme o tom nic; ale přes to, což na nás jest, rádi se k tomu mieti budem, jedně ať wieme, kde se máme přičiniti; neb sme widěli list, kterýž píšeš panu Kdulincowi. JM⁴ má se k tomu, že neráčí se mieti k tomu, (*sic*) aby JM⁴ nikdež to přimětie rušeno nebylo. Datum Pragae, f. VII in die Stephani anno oc. LXXV°.

Wilém mladší z Rizberka a na Rabí,
nawyšší komorník KČ., Pawel z Jen-
šteina, a Jan z Rúpowa, hofmistr dworu
Králowy Milosti.

22.

Tya Budějovským tauš zpráwu dawa.

W Praze, 27 Dec. 1475.

Opatrným purkmástru a konšelom města Českých Budějowic, přátelóm milým.
Službu naši wzkazujem, opatrnú přítelě mili! Jakož nám píšete o té výpovědi, která se jest stala najjasnějšim kniežetem a panem, panem Wladislawem králem Českým oc. panem našim najmilostiwějšim, a radami JM⁴, mezi panem Rackem

Kocowským a vámi, a při té výpovědi že se klade, že Wintrberský a Diwiš Malowec měli vám rok složiti s tým Kocowským o škody učiněné oc., psaní vašemu sme porozuměli. I věztež, že o ty věci mluvíli sme s JKM^u, a JM^u tak nám pověděl: že byl rozkázal w kanceláři psáti Wintrberskému i Diwišowi, ale že z nepaměti ti listové nejsú poslání. Ale nyní opět píše JM^u Wintrberskému i Diwišowi, aby oni nemeškajíce vám rok před se složili s Kocowským, a k tomu aby se měli wedle té výpovědi, aby ty věci mezi vámi srownali, nebo i přepis se jim té výpovědi posielá. A což se dotýče toho Hrzka, JKM^u také píše Wodňanským, aby jeho ani žádného w tomto křesťanském přieměří proti vám nedrowali, ale k komuž byšte žádali práwa, aby vám práwo puštěno bylo; nebo jiný úmysl JKM^u nenie w tom, než aby JM^u i také JM^u poddanými to přieměrie rušeno nebylo. A jakož žádáte také, aby ten list odpovědňi služebnikow jmenovaného Racka byl vám wrácen, i tent' se vám wracuje a po tomto poslu posielá. Tiem se již umějte zprawiti a listy JKM^u Wintrberskému, Diwišowi, i také Wodňanským pošlete. Datum w Praze, f. iij in die S. Johannis evangelistae, anno oc. LXXV°.

Wilém mlazší z Rizmberka na Rabí, najw. komorník
K. Č., Jan z Rúpowa, hofmistr d'woru Králowy Milosti,
Bernart Bierka z Násilé, komorník JM^u.

23.

Petr Kaplěf z Sulewic wymlawá se Budějovským, že rownání mezi nimi a Kocowským na se wzítí nemúže.

Na Wintrberce, 2 Jan. 1476.

Múdré opatrnosti pánóm purkmistru a raddě města Budějowic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazují, múdré opatrnosti páni a přátelé milí! Jakož mi píšete a list posieláte od krále Jeho Milosti, pána mého milostiwého, kterýž sem přečetl, jemuž sem porozuměl oc., žádajíc za to, abychom vám rok složili, což jest mezi panem Rackem Kocowským a vámi: věztež milí přátelé! že já k králi k Jeho Milosti o to chci jeti, a JM^u za to žádati, aby mě ráčil té věci zbawiti, nebť mám swé některé věci pilné jednati. Ex Wintrberg f. III post circumcisionem, annorum oc. LXXVI°.

Petr Kaplěf z Sulewic
a na Winterberce.

24.

List odpovědňi Racka z Kocowa Budějovským.

17 Jan. 1476.

Ode mne Racka z Kocowa a na Horaždějowicích, tobě purkmistře s konšely města Budějowic. Jakož mi píšete, kterak z rozkazanie krále Wladislawa,

krále Českého JM^u, a pokládajíc mi rok s páně Děpoltowým synem ten pátek po swatém Vincencii: i newiem já, očbych měl s páně Děpoltowým synem státi před wámi; než králem JM^u a pány jest rozkázáno, kdyžbyšte mi dvě neděli napřed wědětí dali mezi časem hromnic najprw přístích, abych já stál a nebo k wám poslal, a že mi tu máte sprawedliwé učiniti o ten statek muoj sprawedliwý, z kteréhož sem wás winil před králem JM^u a přede pány Jich M^u. I newiem tomu rozumětí po vašem psaní: k tomuli mě obsieláte, čili k jinému, abych tomu mohl rozumětí, aby se tomu dosti stalo, co jest král JM^u se pány rozkázal. Pak když to bude, a wy mi sprawedliwé budete mieti učiniti wedle rozkázanie, tu buď přitom, komuž se zdá; neb sem tiem bohda jist, že žádný k tomu statku sprawedliwěji nenie než já. I nebudeli mi u wás wrácen, a sprawedliwé mi se nestane, budu wědětí, co mám činiti. I dajtež mi to rozumně wědětí, k tomuli obsieláte, jakož jest král JM^u rozkázal. Datum f. IV ipso die sancti Antonii confessoris, annorum domini oc. LXXVI°.

25.

Pan Zdeněk ze Šternberka Budějowským radu dáwá, jak se we při s Kocowským zachowati mají, doswědčuje se přitom, že jich neopustí.

Na Zelené Hoře, 27 Jan. 1476.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic, přátelóm a susedóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdřít a opatrní přielelé a susedé milí! Jakož ste mi psali, což se Wintrberského a Malowce dotýče, jakož tu wěc mezi wámi a Kocowským na se wzieti měli: když wáš list mně přišel, byl jest při tom Wintrberský, a tak mi zjewně powěděl, že toho na se wzieti nechce. A já w tom již jiného nic newiem, než zdá mi se, abyšte očekali až do hromnic, a potom hned synu krále Polského což najtůž abyšte psali, tudiež i mně, kterak wám ta wýpowěd JM^u a pány učiněná ndrží se. A jakož ste Kocowskému a jiným rok byli složili, což se té truhlice dotýče, že jest nestál: srozuměl sem tomu, a dobře jest, že wámi nic nescházie; i w té wěci se ke mně i jinde, kdež potřeba jest, oswědčte, ať lidé rozumějí, že wámi nic nescházie. Jáť sem s Kocowským o swé wěci smířen, ale ještě o opravu konce nemám; než byli sú tu pan Lew, pan Šwamberk, pan Hradecký, pan Beneš Libštainský a mnoho dobrých lidí, a všichni sú slyšeli, že sem řekl, že wás Budějowských u waší wěci proti němu neostanu ani opustim. A tak se bohda mieti chci. Ex Zelenahora, sabbato post conversionem S. Pauli, anno oc. LXXVI°.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého oc. krále najvyšší hajtman všech zemí K. Č. na JKM^u městě, a najvyšší purkrabie Pražský.

26.

Jiný list páně Zdeňkůw Budějovským téhož smyslu.

Na Zelené hoře, 4 Febr. 1476.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic, přátelóm a sú-
sedóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní přietelé a súsedé milí! Psaní wašemu, kterak ste se měli, když Kocowský k wám o ten statek poslal, porozuměl sem, a welmi sem rád, že ste se tak opatrně w té wěci měli, aby nemohla wám která wina dána býti, žebyšte neučinili té wýpowědi syna krále Polského; při wašem listu byli sú u mne kněz Hynek, pan Lew a pan Jan Towačowský, kdežto s nimi pilně mluwil sem, kterak wy všemu dosti činite wedle té wýpowědi, ale že již hromnic minulo a wám se ještě konce žádného wedle též wýpowědi krále pána jich nestalo. Chci také rád a se wší pilností o to radám syna krále Polského psáti, a wy též učinite. Bych Kocowskému psal o ten statek bratra jeho, z něhož wás winí, že wy jeho nemáte, zdá mi se, žeby sobě to w nějakú lehkost položil; ale wšakť netoliko mně, ale jiným mnoho dobrým lidem swědomo jest, že wy toho statku newzali ste, a také Kocowský dobře wie, že jest jej pan Dèpolt po-
bral. Milí přietelé! jakož sem wás prwé neopúšťel, též ještě neopúšťiem aniž opustím, ale proti komuž koliwěk wždy wám raden a pomocen býti chci, což naj-
wiece mohu, jako přátelóm swým dobrým a poďdaným krále pána mého milostiwého.
Ex Zelenahora, dominico post purificationem beatae virginis.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Če-
ského oc. krále najwyšší hajtman všech zemí K. Č. na
jeho KM^a místě, a najwyšší purkrabie Pražský.

27.

Královské rady w Praze dáwají Budějovským zpráwu, co král Wladislaw na stížnost
jich w rozepři s Kocowským dal za odpověď.

W Praze, 10 Febr. 1476.

Múdrým a opatrným purkmistru a konšelóm města Budějowic, přátelóm
milým.

Múdří a opatrní súsedé milí! Jakož nám písete o Kocowském, tomu sme
srozuměli, a wáš list králi JM^a, pánu našemu milostiwému, sme ukázali, a JMK^a
kázal Kocowskému poslati přiepis listu wašeho. Protož to wědúc, že král JM^a tak
mluwi, žeby tomu rád, aby každý, ktož má s kým činiti, jeden druhému práw
byl, a kteráž wýpowěď mezi wámi a Kocowským stala se jest, aby držána byla;
a cožť Kocowský dá za odpověď, nebudeť wás tajna. Tak král JM^a ráčil nám

kázati wám odepsati; protož to wědúc, tlm sě budete uměti zprawiti. Dán w Praze, w sobotu den swatě Skolastiky LXXVI°.

Wilém mlazši z Rizmberka na Rabí, najwyšší
komorník K. Č.

Pawel z Jenšteina.

Samuel z Hrádku a z Walečowa, podkomoříe K. Č.

28.

Kocowský stěžuje panu Lwowi z Rožmitála na Budějowské, že se jemu od nich sprawedliwé nečiní.

21 Mart. 1476.

Urozenému pánu, panu Lwowi z Rožmitála a z Blatné, najwyššímu hofmistru K. Č. a hauptmanu kraje Prachenského, pánu přiezniwému a kmotru milému.

Urozený pane, pane! Služba má Wasie Milosti. Jakož mi WM^r piše, a poslali ste mi list, kterak WM^u Budějowští piší, tēm wěcem sem wšem dobře porozuměl. I račiž WM^r wěděti, žeť já o tom nic newiem, byť Jošt jim co hrozil pro bratra swého, neb jest Jošt služebník muoj; a tak za to mám, že žádnému nic neučiní, komužby neměl učiniti, a zwláště proti swé cti oc. Než já WM^u na ty nešlechetné Budějowské wždy žaluji, kterak mi muoj statek sprawedliwý u sebe swéwolně držie, a mě skrže to k velikým škodám pripravili a pripravují, a po žádném mi se nemuož od nich sprawedliwé státi, jakož sem toho WM^u prwé dobře široce žalowal oc. a také WM^u žaluji na ty bezectníky Budějowské, na Jiru s jinými, kteříž sú mi wězni byli, kterak sú se nad swú cti zapomněli, a tak mi se nestawěli, kterak sú mi slíbili, jakož sem je zawázal. I musím to wše, pane milý! pánu bohu až do času poručiti. A by mi se mohlo po WM^u ještě sprawedliwé státi, rád bych to přijal. Datum f. V. Salus populi, annorum domini oc. LXXVI°.

Racek z Kocowa
a na Horaždějowicích.

29.

Králowské raddy w Praze pokládají Budějowským rok, aby stáli s Kocowským na sjezdu w Benešowě.

W Praze, 5 Apr. 1476.

Opatrným purkmistru a konšelóm města Budějowic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazujem, opatrní přátelé milí! Jakož ste nám na sněm do Prahy psali, což se Racka Kocowského dotýče, srozuměl jest král pán náš i JM^u

poddaní, který(ch)ž jest list váš došel, a též také on Kocowský se na vás osvědčuje; ale proto se ta cesta nalezá mezi vámi a Kocowským, abyšte oboji stáli tu na sjezdu w Benešowě od neděle prowadnie we dwú nedělí, a tu se bohdá bude s waší obojich wolí jednati, aby ty ruoznice mohly k dobrému konci přivedeny býti. Dán w Praze w pátek před kwětnú nedělí, léta božieho oc. LXXVI°.

Páni, rytieřstwo, radda i jiní poddaní JKM^u,
nynie při JM^u sebrani.

30.

Kocowský domlauwá se k Budějovským o swúj statek, s wýhrůžkami nepřátelskými, nestaneli se jemu sprawedlnost od nich.

19 Apr. 1476.

Ode mne Racka z Kocowa a na Horazdějowicích, wám hajtmané wšech čtwrtí města Budějowského a wšie obci w Budějowicích. I newiem, wámili mi to wší obcí scházie, čili kterými těmi, ježto wy jich poslúcháte w městě swém; neb sú tj někteří Robinhap a písar, ježto wás o waší čest pripravují, ježto se jest to zřetedně stalo w Praze před králem JM^u, ježto já wás některých w tom welmi lituji oc. A muož wám mnohým dobře w paměti býti, kterak král Matiaš JM^u, jakožto král a pán sprawedliwý, slyšew mú žalobu o muoj statek, kterýž mi jest pokraden a k wám wnešen, a druhý bratra mého statek, kterýž jest u wás schowati dán, ráčil jest JKM^u k wám poslati a wám rozkázal, jakožto pán váš, aby mi ten wšecken statek bez mé škody od wás wydán byl: a tohož ste neučinili, a tak skrže to že sem já k weliké škodě přišel. A potom w Strakonících na sněmu, když nás pan Lew o tu wěc slyšel, rozkázal jest JM^u abyšte mi sprawedliwé o muoj statek učinili: i to mi se jest také nestalo po rozkázání JM^u, a skrže to sem také weliké škody wzal. A pro takowú wěc, že sem swého statku od wás mieti nemohl, musil sem waším nepřitelem býti. A potom skrže knieže Jindřicha JM^u a pana Zdeňka JM^u, když sú nás o ty wěci u Praze slyšeli, tu sú Jich Milost rozkázali, abyšte mi sprawedliwé učinili o muoj statek; a já wedle Jich Milosti rozkázanie a za waším gleitem poslal sem služebníky swé k tomu do Budějowic, a chtě swuoj statek sprawedliwý od wás rád mieti bez nesnáze: tu někteří waší starší, majtc mi sprawedliwé učiniti, i neučinili, než za tiem gleitem služebníka mi mého wsadili a kuoň wzeli, ježto sem já skrže takowú wěc k welikým škodám přišel, a služebníka mého s hanbú mi propustiti musili. A potom sem s wašími některými, kteréž ste od sebe wysielali, několikrát u Praze stál před králem Wladislawem JM^u a před JM^u pány raddú, a JKM^u se pány slyšiece mú sprawedliwost, i ráčili sú wám rozkázati, abyšte mi sprawedliwé o muoj statek učinili, z kteréhož sem wás před JM^u winil; a když sem k wám o to poslal na ty časy, jakož bylo

rozkázáno, tu mi se jest nic nestalo, jak se jest státi mělo wedle rozkázanie JKM^u a panské. A skrže to já weliké škody bral sem a ještě wždy беру, kterýeh já opustiti nemientm. I newiem páni, obci wámili to jde, čili kým jiným, že já swého statku sprawedliwého skrže žádného dosieci nemohu. I jižť wás samých obci za to žádám, abyšte se k tomu přičinili, aby statek muoj, kterýž mi jest pokraden a k wám wnešen, i jiný statek nebožce bratra mého aby mi bez dalších škod wydán byl, a škody, kteréž sem skrže to wzal, aby mi opraweny byly. I muoželit to býti bez nesnáze, welmitť to rád od wás přijmu; než jestli že se to nestane, welmitť mi toho líto bude, a wezma pána boha na pomoc wšemohúcieho, a jiné přátely swé dobré, cožkoliwěk a kterakkoliwěk co proti wám učiním, nechci wám dále nic winen býti, neb ste mě prwé swéwolně k té wěci připravili; že sem wám proto odpowěděl. I jestli že se k tomu nepřičiníte, aby mi se dosti stalo o muoj statek, jakož wám píši, bude každý wědět, že swú wuoli se mnú mieti chcete; a ty, kteréž sem byl vaše zjmal, jestli že se tomuto dosti nestane, jakož wám píši, tyť budu zase napomínati, atby mi se zase stawěli a swé cti dosti učinili, tak jakož sem je zawázal a oni mně slíbili. Datum f. VI^a post pascha, annorum domini oc. LXXVI°.

31.

Pan Zdeněk ze Šternberka zwe Budějowské na sjezd do Strakonice, kdež i jich rozepře s Prindlem spoluměšanem jejich srownána býti má.

Wc Židtru, 6 Jan. 1475.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic, přátelóm a súsedóm milým.

Služba má, múdří a opatrní přátelé a súsedé milí! Zprawil mě Prindl spolusúsed wáš, kterak ste několiko neděl s Kocowským w odpowědi byli, a diwno mi, že ste toho na krále pána našeho JM^a newznesli, nebo námi ježto (*sic*) byšte nebyli opuštěni. Mám zato, že máte psanie od JKM^u o tomto sjezdu, jenž w Strakonících od této neděle w tém dni býti má; jakož pak páni, rytieřstwo, wy i Plzenští k témuž obesláni jste. A jáť wám wěřím, že tu také budete. Také mi týž Prindl prawil, kterak se jest mezi wámi a jím nějaké záštie stalo o některé wěci, ježto se jemu zdá, žeby ho od wás to potkati nemělo. I kázal sem Prindlowi býti na ten čas w Strakonících, a když wy tu také budete, já se mezi wámi rád přičiniti chci a tu wěc srownati; pakli se sami přátelsky prwé o to srownati muožte, to já rád widím. Ex Zdiar f. VI die epifanie.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého oc. krále najwyšší hajtman wšech zemí K. Č. na JKM^u městě, a najwyšší purkrabie Pražský.

32.

Pamět poslů Budějovských, kterak by při stání s Kocowským w Strakonících měli mluwiti.

»K Kocowskému, jestli žeby haněl, a že sme w Praze se zrádci newywedli.«

Odpowèd na to: že neprávè a neslechtnè mluwíš, jako zrádce naše cti, nikdy sme se o to s tebú w Praze nesúdili, což sè naše cti dotýče, aniž nám byl o to rok složen, ani se o to nález jaký stal; ačs ty nás dotýkal křiwè, neprávè a neđuowodnè, na to jest tobè dost před králem a pány w Praze otpowèdieno, že sme swú čest bohda lépe zachowali w swém stawu, nežli ty w swém, a což sme udělali, ohradili sme swú čest, jako lidé dobří, ježtoť se bohda za to nestydie. Ale ty wieš, kteraks neprávè nad pánem swým, králem našim JM^u, učinil, maje JM^t za pána, wzals sobè jiného, jakož listowé twoji před JM^u w Praze, a raddami i pány JM^u swètle sú okázali.

Na druhé straně lístku toho toto poznamendno:

Co sú z Prahy na páně psanie dali za odpowèd:

Aby opraveno nám bylo.

Nejsme jemu nic winni, swèdomè.

O Mladějovském.

O Prindlowi.

Jestli že by nás haněl, ut habet in cedula rursum.

Item k čemuž páni a města strany naše swolè.

33.

P. Diwiš Malowec pokládá Budějovským a Kocowskému rok w Strakonících.

Na Libějicích, 25 Mai 1476.

Slowútné opatrnosti purkmistru a raddè města Budějowic, pánóm a přátelóm mým dobrým.

Službu swú wzkazujem, slowútné opatrnosti páni a přátelé milí! A jakož od Královské Milosti list ste nám poslali, panu Petrowi a mnè, a JM^K žádá toho, co se tkne pana Kocowského a wás, abychme wám o to rok položili a wás wyslyšeli w vašich sprawedliwostech, zda bychom wás mohli smluwiti; pakli byšte byli nesnadni suobú stranú, ale tu wèc k JM^u přinesli, a tu JM^t (s) swú raddú cožby nám poradili a za sprawedliwé znali, to wám bude od nás powèdieno oc. I pokládawat wám rok tuto středu najprw přístí, abyšte stáli s swú sprawedliwostí w Strakonících, a swé wšecky potřeby k té wèci měli, cožby wám potřebie bylo, a také abyšte to opatřili, aby gleit měl bezpečný i jeho wšickni pánè Kocowského,

atby mohl bezpečně k tomu roku přijeti, i na své obydlí zase přijeti, a ten gleit nebo stánie ať stojí od úterého do pátku, a ten den do západu slunce. Neb páni vezte, žeť též pánu Kocowskému píšem oc. A zdáli se vám, že bychme spolu jeli, přijedtež ke mně w úterý na noc a neb w středu na úswitě: to mi dajte wěděti úmysl swój, chceteli abych wás počkal. Dán na Libějicích, w sobotu po božiem wstúpení, anno LXXVI.

Diwiš Malowec
z Libějowic.

34.

Nowý list odpovědňi Racka Kocowského Budějowským.

W Horaždějicích, 10 Dec. 1476.

Ode mne Racka z Kocowa a na Horaždějicích wám purkmistru, konšelóm i wšl obci města Českých Budějic. Jakož sem z rozkázanie krále JM^u wám nic nepřekážel, a w tom ste mi jali nynie nedáwno služebníka mého Skákala, i kuon wzali a zbroji: protož žádám toho na wás, abyste mi jej propustili beze wšie škody; pakli toho neučiníte, shledáte to, žeť se nad wámi tak pomstím, ježto toho každý dobrý pochwál oc. A ti bezecnici, kerž sú mi se nestaweli od wás, ježto sú mi wězni byli, a wědie dobře, že sú mi swú čest swú wěru slíbili, w mú moc se zase postawiti w Horaždějicích, a žádným obyčem (*sic*), kerž by sobě wymysliť mohli, aby prázdni nemohli býti, leč bych já je dobrowolně rukú dántm, jsa sebe dobře mocen, propustil ústně: a woni bezecnici, zapomněwše se nad swú cť, i nestaweli mi se. I jestli že mi mého služebníka nepropustíte, jakož wám swrchu píši, teprw opravdu zwiete, coť o wás mluwiti budu. A bohdat mi pán buoh pomuož, žeť wás některých ještě dosáhnu: a takowú nad wámi pomstu udělám, žeť se čertu líbiti bude! I dajtež mi toho odpověd po tomto poslu, abych se wědel k té wěci kerak mieti. Datum Horaždějic, f. III ante S. Luciae, annorum domini oc. LXXVI°.

35.

Králowské raddy w Praze kárají Budějowské z nedostatečného nápisu psanť jich k nim.

W Praze, 18 Dec. 1476.

Opatrným purkmistru a konšelóm města Budějowic, suseduom našim dobrým. Služba naše, opatrní susedé milť! Jakož nám písete, což se pana Racka do týde, pod jménem našim i jiným raddám w Praze: i newieme my, které wy to raddy mieníte? Myť sme raddy krále Wladislawowy oc. Protož budeteli nám psati, tak jakož na nás přiležl, odpověd zase mieti budete: ale nynie nezdá se nám na vaše psanie odpovědi dáti, poněwadž nerozumieme, které raddy pod jménem na-

ším w Praze mieníte, neb jest mnoho radů w Praze, Dán w Praze w středu před swatým Tomášem apoštolem hořim; anno oc. LXXVI°.

Wilém mlazší z Ryzmberka a na Rabí, najvyšší komorník K. Č.

Pawel z Jenšteina a z Skal.

Čeněk z Klinšteina, prokurator K. Č.

36.

Racek Kocowský oznamuje panu Bohuslawowi z Šwamberka, co králi Matiašowi na psaní jeho k němu o Budějovské dal za odpověd.

10. Febr. 1477.

Urozenému pánu, panu Bohuslawowi z Šwamberka, najjasnějšieho Uherského, Českého oc. krále najvyššiemu hajtmanu všech zemí K. Č. na jeho K^M městě, a najvyššiemu hofmistru K. Č., pánu přezniwému dd.

Urozenay pane, pane milay! Služba má Wašie Milosti. A jakož mi Waše Milost píše o Budějovské oc. král Matiaš Jeho Milost před clrwilť psal mi Jeho Milost, což se Budějovských dotýče, i o některé o jiné věci. Na to sem já Jeho Královské Milosti odpověd dal, i což se Budějovských dotýče, své věci také jeho královské věci (*sic*) sem oznámil, i jiné také věci, o které mi Jeho Královská Milost ráčil psáti, na to sem JKM^u odpověd dal, a w tom sem JKM^u prosil, aby se ráčil ke mně w těch věcech mieti jako pán milostiway a sprawedliway, a Budějovskaym rozkázati, aby mi statek můj wrátili a škody wopravili, keré sem skrže to wzal. I na to sem čekal i ještě čekám podnes odpovědi od JKM^u; a když mi JKM^u odpověd na to dá, kterak se ráčil w těch věcech ke mně mieti, a já tu wěc od JKM^u již wěda, budu se uměti w těch věcech kterak mieti; neb i Wašie Milosti jest swědomo, keraká mi se křiwdá a škoda od nich děje od Budějovskaych. Datum f. III^a post Scolastice, anno oc. LXXVII°.

Racek z Kocowa
a na Horaždějowictch.

37.

P. Kaplěř z Sulewic oznamuje panu Bohuslawowi z Šwamberka, pro které příčiny s Diwišem Malowcem rok Budějovským a Kocowskému před se složiti nemohau.

Na Wintberce, 21 Febr. 1477.

Urozenému pánu, panu Bohuslawowi z Šwamberka, najjasnějšieho Uherského, Českého oc. krále najvyššiemu hajtmanu všech zemí K. Č. na JKM^u městě, a najvyššiemu hofmistru K. Č. pánu mně přezniwému.

Službu swú wzkazuji Wašie Milosti, urozený pane, pane mně přezniwý! Jakož mi Waše Milost píšete, co se pana Racka Kocowského a Budějovských mezi

nimi ruoznic dotýče, abychom jim rok o to s Diwišem Malowcem před se složili a je slyšeli a srownali oc., král a pán muoj milostiwý ráčil jest mně psáti, a s Diwišem také o to mluwiti, abychom tu wěc na se wzali a rok jim před se složili a o ty wěci je slyšeli. Rač WM^t wěděti, že Diwiš Malowec w Praze, a do suchých dni doma nebude; a já také odjezd před sebu pilný mám, ježto se naději, že brzo doma nebudu, neb některé (pilné) wěci před sebu mám. Než chci já o to s králem a s pánem swým JM^u mluwiti, aby tu wěc dále JM^t opatřila. Ex Wintberg f. VI ante kathedram S. Petri, annorum oc. LXXVII°.

Petr Kaplér z Sulewic
na Wintberce.

38.

Lew z Rožmitála lituje Budějowských pro škody, ježto se jim od Kocowského staly, a radí, coby nyní činiti měli.

W Blatné, 7 Oct. 1477.

Múdrým a opatrným purkmistru, raddě a starším města Budějowského d. b. Služba má susedé! Psaní wašemu, co se dotýče pana Racka Kocowského, porozuměl sem oc. I buoh wí, že toho nerád widím, co se wám stalo. I protož obešlete pana Šwamberka, hajtmána wašeho, kterýž té wěci také opravce jeden jest, ať se do kraje přiblíží; tu se chci o tu wěc rád s ním sjeti, neb nejsem přece zdráv, bych mohl daleko jeti, a chci se s ním o to raditi a ke všemu sprawedliwému přičiniti. A jestli že ste krále pána mého JM^t o to neobeslali, ale obešlete JM^t ještě; a což mi JKM^t w tom rozkáže, w tom chci se také sprawedliwě jmieti we všem wedle JM^u rozkázanie oc. A jakož mi píšete na ceduli, žeby waši některé kráwy swé na Hlubocé, a sic we wsi, optali oc., to buoh wí, že o tom nic newiem. I píší teď Pakostowi; list ten jemu pošlete, atby nawrátiti kázal, kdeby koli waši swého na mém zboží optali; neb buoh wí, že tomu nechci, by se komu jaká křiwda ode mne neb od mých státi jměla. Ex Blatna, f. III post S. Francisci, anno oc. LXXVII°.

Lew z Rožmitála a z Blatné,
najvyšší hofmistr KČ.

39.

Čeněk z Klinšteina poslá Budějowským odpověď Rackowu, jižto dal na žalobu jich králi Wladislawowi.

W Praze, 23 Oct. 1477.

Múdrým a opatrným pánóm purkmistru a konšelóm města Českých Budějowic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Jakož ste prwe psali některým pánóm raddám Jeho Královske Milosti, i také mně podle nich, žalujce

na pana Racka Kocowského, že vám té výpovědi neдрží, kteráž JKM^t pán můj milostivý s raddú swú mezi wámi a týmž panem Rackem učinil, a k tomu že on nyní w tomto křesťanském příměří wám jest odpověděl, osvědčující se proti němu, jakož pak ty věci šife w tom vašem listu jsú wypsány: dána wám na to odpověd, že jest ten list wás JKM^u ukázán, a že JM^t ráčí pana Racka obeslati, aby takových věcí proti wám přestal, a pana Lwa že také ráčí JM^t obeslati, aby téhož pana Racka k tomu wedl jakožto hajtnan toho kraje, aby on takových věcí proti wám před se nebral, a aby ty věci mohly přetrženy býti. I stalo se jest tak, že sú s tú věcí obesláni; co pak on pan Racek králi JM^u na to odpisuje, to hoť wám teď přiepis posielám, ježto se tiem budete moci zprawiti. I rozumějice tomu, že JKM^u nic w té věci nescházie, JM^t wám věří, a já wás zato prosím, abyšte wy nic takového před se nebrali, cožby mělo býti k zrušení toho příměrie, kteréžto jest mezi JKM^u a wámi. A jestli žeby již psaný pan Racek nechtěl swého předsěwzetie proti wám přestati, a chtěl to příměrie rušiti, JKM^t tak prawi, že se w tom jinak mieti neráčí wedle zpuosobu toho příměrie, než jakožto král a pán sprawedliwý. A protoť já nyní wám sám o té věci píši, nebo některých pánuow, kterýmž ste prwé o to psali, nenie nyní při JKM^u. Datum Pragae f. V ante festum Simonis et Judae apostolorum, anno oc. LXXVII°.

Čeněk z Klinšteina,
prokurator Králofské Milosti.

40.

Odpověd Kocowského králi Wladislawowi na žalobu Budějovských.

W Horažďowicích, 17 Oct. 1477.

Najjasnější králi a pane, pane milostivý! Služba má Waší Králofské Jasnosti. A jakož mi Waše Králofská Milost píše, žeby Budějowští psali některým radám WKM^u, žeby já neдрžel té výpovědi, kteráž se jest stala WKM^u a radami WKM^u mezi mnú a Budějovskými: i milostivý králi! rač WKM^t wěděti, žeť křiwdu píši WM^u radě, bych já nechtěl byl tomu dosti učiniti, což jest wypořáděno těch časuow. A poněwadž sem já na WKM^u dvoře nemohl s nimi o to konce wzieti, ježto sem se nadál, že tu konec wezmu, a že odtud nikam o swú sprawedlnost podán nebudu, a poněwadž WKM^t se pány ráčili ste wypořáděti, abych do Budějowic poslal, a Budějowští aby mi o můj statek sprawedliwé učinili, z kteréhož sem je winil před WKM^u a raddú pány WM^u, a dále před kým sme měli o škody státi, jakož WKM^u wypořádě ukazuje: tomu sem já těch časuow všemu hotow byl dosti učiniti; ale WKM^u i pánóm raddě WKM^u muož dobře w paměti býti, kterak sem já toho žalowal WKM^u i pánóm raddě WKM^u, kterak Budějowští mně té wy-

powědi dráctví nechťe a tomu dosti učiniti, jakož jim jest rozkázáno; a toho sem WKM^o i pánóm žalował, kdy sem wedle té wýpowědi dobré lidi své k nám do Budějowic poslal, a chtě aby se tomu dosti stalo, co jest WKM^o rozkázáno bylo. Tu sú moji žádali, aby se wedle té wýpowědi tomu dosti stalo. Tu Roinhaub (*sic*) s jinými okřikli sú mě dobré lidi, a prawiec: hledte, atby wám čepci na wasich hlavách zůstali! A moji widúc, že po kněze Jindřichowě a páně Zdeňkowě wýpowědi vsadili mi služebníka, když sem o túž wěc k nim poslal za gleitem, a toho wězeli dláždě časy, chtiec jej o hrdlo připrawiti, a tito moji služebníci, milostiwý králi, bojcece se' téhož, i musili mčeti. A když mi tu žádného konce neudělali wedle WM^o wýpowědi, i tak moji služebníci od nich pryč odjeli, a té wěci mě zprawili. A já potom WKM^o i pánóm té wěci sem žalował, a rady i pomoci sem od WKM^o žádat; a když sem rady a pomoci od WKM^o dosieci nemohł, i wial sem to tak sám před se s radú pánuow a přátel swých, aby na nich swého dobywal, jakž mohu. A tak ten úmysl bohda mám, že dobudu jistiny i s škodami, kteréž proto беру, jakož mě ti Budějowští neslechetní lidé k tomu připrawují. A Wasie Královske Milosti prosím, abyšte mi w tom neráčali má zlé mieti, zeť sebe lituji, poněwadž sem jinak nemohł od nich své sprawednosti dosieci: a newiem, proč se to děje, že WKM^o tak proti mně o ně píše, ano jest wědomá wěc, že oni WKM^o i WM^o poddaným nic dobrého nepřejí, než toho wždy očekávají, jako Židé mesiáše; skuoroli se k nim ten přiblíží, kterýžby WKM^o rád škodu učinil a oni wedle něho. I wěda WKM^o mú sprawednost, ráčieteli mě od nie tisknutí, welmi bych toho nerád widal; i musilbych se rozumem zprawiti a w tom se opatřiti, jakžby mohl. A jakož WKM^o dotýče nějakého příměří: já s Budějowskými o žádném příměří nic newiem, aniž jest kto o to se mnú mluwil, ani mi kto psal; než když sem zwěděl, ani poslali k králi Uherskému, ku pánu swému, že chtiec pustíu JM^o lidi, kohož ráčí, na města: a já nechťe toho dočkati, aby mi potom hrdi nebyli, i hledám toho, abych swého na nich prvé dobył, jakžbych mohl. Datum ex Horazdějowic, f. VI post festum sancti Galli, anno oc. LXXVII°.

Racek z Kocowa a
na Horazdějowicích.

41.

P. Hynek z Šwamberka píše Budějovským o napravení škod, jako služební jich lidem jeho i jiným učinili, vytýkáje jim v dušce, že málo lidí u Horažďovic mají.

W Třeboni, 2 Apr. 1478.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějovic Českých, susedóm milým dd.

Službu swú wzkazují múdři a opatrní susedé míli! Přišli opět před mě lidé pána z Roznberka a moji z Bukowska, zprawujíce mě, kterak wčera jim též jakožto i Neplachowským pobrali sú statky jich: samostřiely, kteréž sú jim úředníci rozkázali kúpati pro potřebu, i jinú braň, a k tomu slaniny, šaty, i železa jim s pluhú objeli, máslo, sýry i jiné domowité wěci, jim pokoje wybiwše, pobrali a škodu nemalú jim učinili. I psal sem wám wčera i ještě toho žádám, abyšte se přičinili, aby to skutečně lidem mým bylo opraweno; nebo ste prawili, kterak ste se těmi služebnými ujistili, aby bez vašeho wědomie a wuole nic nepočínali: i wěřimť já wám, že to tak opatříte, atby to lidem opraweno a nawráceno bylo aneb zapláceno; pakliť se toho nestane, budu wěděti, že mi se to z toho zámku a k wám stalo. Datum Třebon f. V post conductum pasche, anno oc. LXXVIII°.

Hynek z Šwamberka.

(*Duška.*) Také wám wěděti dávám, že mi hajtnané od Horažďovic psali, že vašich lidí nenie nežli XL^u na baště: i diwno mi to, že se w té wěci nemáte, jakož se mieti máte, ano jest ta nesnáž wšeka pro wás znikla. ¹⁾ I wěřimť wám, že wy tu wěc opatříte, abyšte ty pěšie měli, jakož je mieti máte pro uwarowanie škody i hanby nás wšech; neb tomu tak rozumiem, že se o to pokúšejí, aby do luow sešli. Odpowědi žádám listem wáším.

¹⁾ *Mluvit zde o obležení města Horažďovic, o kterémž Script. rer. Boh. III, na str. 212 takto se zmiňují: Téhož léta Horažďowice Kocowského obleženy, a w roce to město hladem velikým ledwa jest dobyto oc. O témž obležení Štěpan z Krumlowa, písař a měšténin Horažďowický we své Knize práw založené l. 1495, poznamenal takto: A proto ktož pána boha hněwá, a chce wíec dosáhnúti, než rozum stačí, w pochybení tápá. Jakož se jest znamenité přihodilo o městě Horažďowicích, kteréž jest pán jeho ztratil w nemúdrosti rozumu, a pro něho obec města téhož veliký zámutek měla jest, a w něm zámutku celý rok tápala, nejsúc u kraje břehu, aby se drželi pro utonutí, a zvláště pán města oc. A proto aby wěděli všichni měšténé města Horažďowic nynějši i potom budúci náměstkowé, že skrze veliké zachowanie cti tím obležením města — ačkoli byl jest pán ukrutný, mnoho zlého čině obci města, wšak proto měšténé proti cti své nic sú neučinili, ale do hrdel swých trwali sú, dokudž sú mohli, a z mušenie smluwú město pustili, nemohúc dále pro hlad trwati — a pro jich takowú stálost obdařeni sú od najjasnějšieho kniezete a pána, pana Wladislawa, krále Uherského a Českého oc. listem s přiwěšením pečeti JKM^u, aby wosk čerwený nesli atd. Datum listu tohoto jest 4 Mart. 1502.*

42.

Kunrat z Petrowic posílá Budějovským nějaký list Rackův.

W Krumlowě, 17 Sept. 1478.

Múdrým a opatrným pánóm purkmistru a raddě města Budějovského, přátelóm dobrým.

Službu swú wzkazují, múdří a opatrní páni a přátelé milí! Jakož mi písete o list páně Rackův oc., porozuměl sem a posielám wám jej teď; a což bych mohl pro wás učiniti, to bych rád učinil. Datum Krumlow f. V post S. Ludmilae, anno oc. LXXVIII°.

Kunrat z Petrowic,
purkrabie na Krumlowě.

43.

Lew z Rožmitála zve Budějovské ke sjezdu na Blatnau, přitom jim dáwaje zpráwu o sjednání mezi králem Wladislawem a králem Matiašem.

W Blatné, 24 Dec. 1478.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowic, súsedóm milým.

Služba má, súsedé milí! Psaní vašemu porozuměl sem oc. Wěztež že ještě páni a přátelé moji nesjeli se; ale teprw o těchto hodech sjeti se mají. Protož byloby dobře, abyšte i wy k tomu poslali z sebe, aby u mne na Blatné byli konečně w neděli přieští na noc; neb tu o ty i o jiné věci s pány a přátely našimi jednati budem, a wy abyšte při témž byli, neb též w ničemž opuštění nebudete: a zvlášť, poněwadž všemohúcí pán buoh sjednání a jednotu ráčil jest dáti mezi králi JM^{mi}. To znajíce nemeškajte ke dni nadepsanému poslati oc. Ex Blatna f. V Largum sero anno oc. LXXVIII°.

Lew z Rožmitála a z Blatné,
najvyšší hofmistr K. Č^o.

(*Duška.*) Neb se tu také některé věci jednati budú, co se dotýče krajuow našich dobrého obecného.

44.

Jan z Rúpowa posílá Budějovským list knížete Hynka Minstrberského, w přičině nových žalob pro škody od Racka Kocowského Budějovským učiněné.

W Praze, 18 Febr. 1479.

Opatrným purkmistru a konšelóm města Budějowic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazují, opatrní přátelé milí! A jakož ste psali panu Čeňkowi a mně také, což se dotýče pana Racka Kocowského, žeby pobral súsedóm vašim oc. král JM^o pán náš najmilostiwější ráčil jest psáti knězi Hynkowi o tu wěc, a což

kněz Hynek WKM na to odpověd dávat, což want ten list postelám. Item se
zpravíte. Datum Pragae, f. V post Valentini. Jan Rápoza, hofmistr
dvoru krále Českého.

45.

Hynek kníže Minstrberské omlauvá se králi Wladislawowi, že se od Racka Kocow-
ského na Konopišti škody Budějovským bez jeho vědomí staly.

W Poděbradech, 15 Febr. 1479.

Najjasnějšiemu kniežeti a pánu panu Wladislawowi, králi Českému a markrabí
Morawskému oc. pánu milostiwému.

Najjasnějši králi a pane, pane milostiwý! WKM^a službu swú wzkazují. Ja-
kož mi WKM^a píše, kterak by se Budějovským škoda stala od pana Racka na
Konopiště, dotýkajíc toho, jestli žeby týž pan Racek winen byl, abych jeho k tomu
držal, aby jim byla škoda jejich nawrácena oc.: já hned o tu wěc panu Rackowi
psáti budu, a jestli že se jest to stalo skrze něho a nebo služebníky jeho, roz-
kázati chci, aby zasě bylo nawráceno, a tak se k tomu mieti chci, že WKM^a po-
tom uslyšíte, že se jest stalo to bez wuole i vědomí mého. Datum Poděbrad, f. II
post Valentini, anno oc. LXXIX°.

Hynek knieže Minstrberské,
hrabě Kladské oc.

46.

»Item, škody, kteréžto jest Racek Kocowský Budějovským a jich lidem učinil,
znamenají se.«

Item, Jierowi na rynku wzato 6 koní, 35 kraw. Item, w porážce wzata
jemu kuše, klíky, tůl s šipy, šaršún, a synowi jeho 1/2 šp hotových samostriel,
šaršún a zbroji všicku. Item, ot wězení ot sebe dal richtáři 1 1/2 šp, a 1 šp za
syna; item, protráwil w hospodě i s synem 1 1/2 šp, na cestě sem a tam stawujíc
se 2 šp. Item, Khocncoglowi koň za 4 šp. Item, Puojslowi a synu jeho owec
2 1/2 šp a 4 owce. It. Lomnickému 54 owec. Cigarowi súkentkowi w Hodějowi-
cích 23 owec. Woizowi 10 kraw, 4 jalowice, 3 býky, 6 swiň, opět jalowici.
Wáclawowi bratru písařowu 21 owec. Ramšislowi 2 koně, opět 4 koně. Stain-
milnarowi 2 koně. Item, Pražákowi 6 koňow, 1 1/2 šp a 12 owec, 12 kraw, 5 ja-
lowic; wěznem byl, protráwil 20 gr. Šitěfowi 11 kraw, 1 býk, 3 jalowice, 12
swiň, 3 koně. It. Wolflowi řezníkowi 1 1/2 šp a 3 owec, 3 koně.

Rožnowským.

Longinklowi 2 kráwě, 2 býky, 1 jalowici. Janowi 3 jalowice, 20 owec;
w porážce jali (jej a wzali jemu) samostriel, šawli, 20 gr. hotových, klíky, tůl
s šipy, přední kus; protráwil 1 šp, ot lečení 1 šp. Michalowi 5 kraw, 1 býk, 3 owce

Ksmachlowi 2 kráve, 2 býky, 2 jalowice, 4 owce, 4 koně; w porážce jej jali a wzali mu šawli, samostřiel; ot wězenie dal $1\frac{1}{2}$ fl, protrávil 1 fl. K. pacholku jeho wzata sukne za 40 gr. Ebrlowi 2 kráve, 1 jalowice, 3 koně za 11 fl bez 15 gr.; w porážce když jej jali, wzat mu samostřiel a zbroje za $1\frac{1}{2}$ fl, přední kus, tobolka s 70 gr., šawle; biřici dal a za strawu 2 fl. Matesowi Klewbrowi 5 kraw, 3 býky, 2 jalowice, 10 owec, 2 koně za 10 kop. Pairhanzlowé 1 jalowice. Jehlowi 9 owec. Woichnoglówi 4 owce. Lieble jal, samostřil wzali, kliky, tůl, opásání, šawli, kuoň za 4 fl, 20 gr. hotových, přední kus a zadní; protrávil u wězení $1\frac{1}{2}$ fl, ot wazby 1 fl 20 gr.; w tobolce čepici beranici; item w stawném protrávil sám druhý 5 fl a $\frac{1}{2}$ fl; it. 30 fl musili dáti.

Z Ladans neboli Mladého.

Wirtowi 9 kraw, 1 býka, 2 jalowice, 82 owce, 12 swiň, 2 koně. Wolfowi 7 kraw, býka, 2 jalowice, 15 owec, 12 swiň, 4 koně. Hanušowi Wolfowi býk, jalowici, 9 kraw, 26 owec, 8 swiň, 4 koně. Peplowi 4 krávy, 1 býk, 1 wolka, 11 swiň. Lugarowi 10 kraw, 1 wól, 10 swiň. Steinhazlowi 5 kraw, 2 býky, 1 wól, 1 jalowici, 4 koně, 9 swiň. Smidowé 2 kráve, 5 swiň. Lugarowé sestře 1 krawu.

Z Českého Wrbného.

Hanzlowi Wasruerarowi 6 kraw, 2 býky, 16 owec; vyplacený we 3 fl, 2 fl holdu, 3 koně. Joštowi mlynáři 8 kraw, 4 jalowice, 1 býka, 2 telat, 10 swiň, 2 fl holdu. Hojmanowi 5 kraw, 2 jalowice, 1 kuoň. Jaxowi 4 krávy. Neunhasarowi 3 krávy; jat byl, dal ot wězenie 80 gr., protrávil $1\frac{1}{2}$ fl, wzata mu kuše, kliky, tůl, opásání, šaršún a jiné wěci. Welicarowi 1 krawu. Maškowi 3 krávy, 1 býka. Planklowi 4 koně. Gajrowé 1 kobyly.

Z Dworów.

Fenclowu synu 8 koní, 6 kraw, 8 swiň. Matesowu synu 2 býky, 4 jalowice, 18 swiň. Dyrcajslowi $1\frac{1}{2}$ fl 3 owce, 5 kraw, 2 býky, 1 jalowici, 4 koně. Zajwoldowi 5 kraw, 4 jalowice, 4 býky, 1 kuoň, 17 swiň, 25 owec; wiece 3 krávy, jalowici. Hanzlowi jeho přieteli 4 krávy, 3 koně, 4 swině; samostřil, zbroji, sukni, šawli. Rysákowi 4 krávy, 2 býky, 2 jalowice.

Z Lince.

Kotrowi 3 krávy, 1 samostřil spálil, 3 koně, sukne, kabát, nohawice shorelo. Hanzlowi 7 koní, 5 kraw, 2 sukne, kuklu, předen 10; jali ho, dal ot klády 34 fl, poslóm bez 1 50 gr., protrávil 1 fl. Knajslowi 1 krawu, 3 jalowice, 1 kuoň, 1 sukni. Wellfowi 2 koně.

Z Dubičné.

Nymerfolowi 4 krávy, 2 jalowice, 3 swině. Lorencowi 3 krávy, 1 jalowici, 3 býky, 3 swině. Wellfowi 3 krávy, Stainbajalowi 2 koně, 1 jalowici. Fenclowi

1 krávu. Tueswoldowi 1 krávu, 1 jalowici, 3 swině. Stokpawrowi 2 koně, 1 býk, modrú sukni. Fenclovi Krajslovi 1 krávu.

Wratským.

Smidowi 2 koně, 3 krávy, 2 sukně, kožich, zpálil ho. Mlynáře zpálil s obylna plnú stodolu a píci. Michalowi 4 krávy, 4 koně, 3 jalowice, 6 swiň; zpálil ho, a jal; dal za strawu a ot klády 40 gr. Wes spálili. Miklowi Hofnarowi 2 koně, 3 krávy, 1 swini. Tomáskowi 4 swině, 2 jalowice; jal ho, dal $\frac{1}{2}$ fl ot wězenia; a dal poslóm bez 1° 50 gr., protrávil 1 fl. Hanzlowi Simonowu 4 krávy, 3 koně, 2 swině. Waxowi 3 krávy, 1 jalowici. Matěsowi 2 koně, 3 swině. Ondráškowi Welflowu 4 swině, 3 koně, 1 býka. Ondráškowi 2 koně, 4 krávy, 11 swiň; zpálil mu dwór. Libnicrowi 3 krávy, 6 swiň. Medkowi 6 kraw, 4 jalowice, 1 býka, 2 koně, 4 swině. Partlowi 7 kraw, 6 koní, 4 swině; zpálil jej; wzali mu kabát a nohawice, samostřil stkali (*sic*) a šaršún. Vincenciowi 6 swiň, 1 býka. Nyklowi Singarowi 11 swiň, 7 kraw, 2 koně. Tešnarowi 5 koz, 1 swini.

Litwinowickým.

Katruši z starého města 1 jalowici. Hanušowi Plob (*sic*) 3 swině, 3 koně. Jírowu synu 4 krávy, 1 jalowici, 3 swině, Čechowi 1 swini. Mlynáti 3 krávy, 1 jalowici. Bláhowi Suskému 4 krávy, 2 koně. Jílkowi 2 kráwe, 1 jalowici, 20 owec, 12 swiň. Lorencowi 8 kraw, 2 jalowice, 2 koně, 2 swině. Pawlowi 2 kráwe, 1 býk, 1 swini. Šimonowi z Mokrého 3 krávy. Hanušowi 2 kráwe, 1 jalowici, 1 swini. Dauharowi 2 kráwe, 8 owec. Matějowi 2 koně, 3 swině, sedla. Stoklasowi 2 kráwe, 2 owce, 2 swině. Witowi 5 kraw, 2 swině, 1 kuoň. Hojdpnowi 3 koně, 2 kráwe, 1 jalowici, 1 býka, 3 swině, 18 owec; jal ho a umořil jej. Bláhowi 3 krávy, 1 jalowici, 2 koně, 4 swině. Fridlowi cihláři 4 swině, 1 krávu, 1 jalowici.

Z Haklowých dworów

wzali Řehořowi 3 koně. Jírowi Chudobowi 2 koně, sukni za 42 gr., 5 bielych wzeli. Klouber dal za koně 4 fl, kteréž jest wyručil Stúpenský.

Z Německého Wrbného.

Šwábowi 1 krávu, 2 jalowice; holdu 6 fl, poslu a za list $\frac{1}{2}$ fl.

Mokrským a z Šintlhofu.

Staré písarowě 4 koně. Šimonowě 3 krávy, 1 jalowici, 2 swině. Pfajfarowě 1 swini. Swačkowě z Šintlhofu 1 krávu, 1 jalowici.

Z Faráfowých dworów.

Markowi 2 koně, 4 krávy, 2 woly, 2 jalowice, samostřil, řetěz. Hodkowi 1 krávu, 2 jalowice. Matějowi 2 kráwe, 2 jalowice, 1 wól, 3 koně. Tomanowi 4 koně, 3 krávy, 4 jalowice a sítky, pás, sestře bawlnu.

Z Mečowy hory.

It. Jankowi 2 koně. It. Martinowi 7 koní, 1 krávu. Richtáři 4 koně, 7 do-
bytky, 12 swiň.

Puklicowým lidem.

It. Spálili dva nejlepší dwory i s obilím, ježto nic newymlátili, krom co
potřebovali k semeni, a několik dobytčův; it. 4 zlaté uherské dali holdu, 3 koně
jim vzali, tak že jim se škoda stala dobře za 100 fl. gr.

Z Rúdného.

Ješkowi 3 jalowice, 2 koně, klok ženě, 4 rúchy a orudie na koně za 1 fl.
Radúchowi 7 kraw, 4 koně, 10 owec, samostriel, ženě klok, orudie s koní. Pe-
trowi 2 býky, 6 swiň, 10 owec, 2 jalowice. Markowi 3 krávy, býka.

Z Chodče Sowowi lidé.

W Chodči se holdowali we 25 zlatých uhersk.

Srubec.

Srubec se holdoval w 10 zlat. uh. (*přetrženo.*)

Z Borów.

We Zborowě vzali 9 koní, a ty koně pokládají lidé 38 fl. gr. po najlaci-
nějším. W té jíezdě byl Troch.

Újezdským.

It. faráři 3 koně. Ondráčkowi 3 koně. Jonákowi 2 koně. Kotlíkowi 3 koně
a hřebec. Cípowi 1 kuoň. Kliwáčkowi 2 koně. Puchtowi kuoň. Jíwowi kuoň. Fa-
ráři 10 dobytka. Wáclawowi 3 dobytka. Ryblowi 4 krávy. Štěpanowi 2 kráve.
Mackowi 2 kráve. Koluchowě 2 kráve. Kliwáčkowi 1 krávu. Cípowi 2 kráve. Pi-
látowi 2 kráve. Kotlíkowi 1 krávu. Kowářowi 1 krávu. Mikšowi 5 kraw. Wrab-
cowi 6 kraw. Ratajowi 4 krávy. Ryněš wyplatil krávy w 5 fl. It. Racek Kocowský
ubezpečil faráře Újezského, když u něho sám byl a o koně jezdil, i w tom se
jemu škoda stala, neb žádné péče naň neměl. It. zabili 3 člověky: It. Jiřík lazeb-
ník jat byl, vzali mu kuši dobrú, hewer, šawli, tůl, opásanie, špy; 2 kopy sta-
wuje se a trávě utratil. It. Nožierowi wzata pištala 50 gr., šawle, a raněn. It.
Khemsecarowi wzato It. ot Hanzle, ot noziere a Khemsecara lékáři 3 fl. Pe-
trowi Studihrachowi vzali 7 den. s měséčkem, nuož, koblúk, pás; item dal ot
klády 20 gr., protrávil 1 fl. a raněn.

Wok z Rosenberka žádá Budějowských, aby se Šifanowi z Netolic, kterýž za jich lidí Kocowskému slíbil, náhrada učinila.

W Krumlově, 16 Sept. 1482.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Budějowického, susedóm milým.

Službu swú wzkazují, múdří a opatrní susedé milí! Wznesl na mě Šimon mistr Netolický, kterak jest slíbil za vaše lidi z Rožnowa Kocowskému; a on jest wám o to několikrát žátoval, a nemuž se jemu státi spráwedliwé. I žádam, abyšte jemu spráwedliwé od lidí vašich učinili; pakli by se toho nestálo, já bych mu práwa nemohl hájiti k stawování. Ek Krumlov f. II in die Ludmilae, anno domini oc. LXXXII°.

Wok z Rosenberka oc.

48.

Jan syn nebožtíka Mikuláše Juristy, odkazuje truhlici, kteráž w Budějowicích na rathauze položena jest, i se vším statkem w ní, Wáclawowi Alderowi z Lazska.

W Praze, 1 Sept. 1483.

We jméno božie amen. Já Jan syn nebožce Mikuláše Juristy z Budějowic, w Starém městě Pražském obywjící, wyznávám tiemto listem obecne přede všemi kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ačkoli z dopuštění božieho nemocen jsem a nedužiw na těle, však proto paměti dobré a swobody rozumu zdrawého požitwaje, nechťe tomu rád, by o statek po mně zuostalý, z daru jeho božské milosti mně pójčený, a po nadepsaném otci mém nebo po komž koli jiném příslušný, kteří swarowé a nesnáze mezi příbuznými a přátely mými po mé smrti se dály, toto mé poslednie poručenstwie a konečný úmysl wuole mé o témž statku mém mocí tohoto kšaftu mého řiedím a způsobuji obyčejem takowýmto: tak že tu truhlici mú, kteráž w Budějowicích na rathúze položena jest, se vším tiem statkem, kterýž w ní jest, a k nemužto já po otci mém mám práwo a spráwedlnost, dal sem dobrowolně a tiemto kšaftem mým se vším a plným mým právem po smrti mé odkazují a mocně otdávám slowútnému panoši Wáclawowi Alderowi z Lazska a na Horách Kutnách, příteli mému, a slowútnému také Tomášowi od Zlaté Hwězdy, městěntnu nadepsaného Starého města Pražského, k dobývání toho mocnému a k upomínání z toho statku, i jeho ke jmění a požitwání i s tiem se vším, když a což se jim nebo jednomu z nich líbí nebo líbiti bude, jakožto s jich vlastním učiniti bez každých lidí všelikého odporu a překážky. Na potvrzenie i budúci pamět toho prosil sem slowútného Hawla Pštrosa, w ty časy rychtáře, múdřých a opatrných pánuow Stanislawa Kadeřawka z Šárky, a Kristana s Lúže, konšeluwu přísěžných swrchu-

paného Starého města Pražského, že o pečeti své dali přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narození syna božského tisícého čtyřistého osmdesátého třetího, v pondělí den svatého Jiljje.

49.

Wáclaw Alder z Lazska žádá Budějovských, aby jemu s těmi, kdož se na jeho statek u nich táhnau, podlé listu královského k rozeznání rok položili.

Na Horách Kutných, 17 Nov. 1484.

Slowútné opatrnosti pánuom purkmistru a raddě města Budějovic Českých, přátelóm mým milým.

Službu svou wkazují, slowútné opatrnosti páni a přátelé milí! Najjasnějšie knízte pán, pan Wladislaw král a pán muoj najmilostiwější JM^u račil jest wám o mě a o statek nebožce Mikuláše Juristy psáti několikrát, i já wedle toho také sem psal, žádaje roku položení, jakož pak z JM^u listuow i mých dobře wyrozuměti ste mohli. Ješto žádám dle práwa i sprawednosti, abyšte mi tomu rok k rozeznání sprawedliwému položili, a ty, kteříž se na ten statek táhnú, k tomu času obohlali, ať o to wiece krále JM^u nestarám; pakli wzdý tú wěcí prodléwati budete, opowěda se JKM^u právem i jinak k wám o to hleděti budu, ačbych nerad wás hněwal, ale snad musím. Datum Montibus Cūtn. f. IIII ante Elisabet beatae, anno oc. LXXXIII°.

Wáclaw Alder
z Lazska.

B. VII.

AKTA MEZI KRÁLEM JIŘÍM A JEDNOTAU PANSKAU W ČECHÁCH, od roku 1463 do 1468.

Prameny, ze kterýchž sme tyto w historickém ohledu dosti důležité listiny vybrali, jsou kromě některých originálův archivu Třebonského i Hradeckého, zvláště rukopisové tři: 1) Rukopis Rosenberský w archivu Třebonském, pramen to původní i authentický jednoty té k r. 1465 a 1466, psaný rukou tehdejšího pisáře Rosenberského, s častými korekturami, a obsahující na 48 listech we kwartu také německé dopisy, od nás zde nepodáváné. 2) Rukopis Lobkowský, dříve Šternberský, obsahující tak řečenou Cancellaria regis Georgii, t. j. zbirku listin vůbec z kanceláře krále Jiřího vyšších; k důležitějším latinským listinám tam obyčejně i český sawský překlad (pro krále Jiřího, latiny nepovědomého) připojen jest. Bibliotéka knížat z Lobkowic w Praze nyní dva toho druhu rukopisy chová. 3) Rukopis Talmberský, chovaný w Českém Museum, a již vůbec známý.

1.

Jošt z Rosenberka, biskup Wratislawský, ku předním pánům Českým žádost saw jewi, aby učiněn byl sjezd wšech přidržejících se církwe Římské w koruně České.

W Nise, 1463, 27 Mai. (Orig. arch. Třeb.).

Urozeným pánóm pánóm, panu Janowi z Rosenberka, panu Zdenkowiz Šternberka najw. purkrabí Pražskému, panu Zbyňkowi Zajjecowi z Hasenburka najw. sudiemu zemskému, panu Janowi Zajjecowi z Kosti, sudiemu u dworských desk, panu Wilémowi z Rabie a z Risenberka, bratru a přáteluum našim milým.

Službu naši bratrskú a přátelskú wzkazujem wám, urození páni a páni, bratře a prietelé milí! Máme za to, že wás tajno nenie, kteracti sú listowé sem do Slezi z Říma přišli, i wám také sú někteří psáni, ač sú-li již wám dodáni; a tak slyšíme, že ještě takowých psaní a jednáni wiece na se čekáme. My pak bēřeme tu

węc před se, jako ten, ježtoby chme srdečně rádi widěli dobré a poctiwé jazyku a koruny naše; a co by se k hanbě i k škodě a k zkáze i k roztržení slawného králowstwie našeho Českého dalo, to nám welmi přikře k srdci jde, jakožto milovníku obecného dobrého země naše; a rádi bychme to rozvodili, coby škodného bylo, a coby bylo dobrého a poctiwého i užitečného nás všech, to bychme rádi wěrným upříemým českým srdcem jednali. A protož mluwili sme s pány a přátely našimi kniežaty zdejšími i s jinými dobrými lidmi o to, abychme obecní sněm udělali, a z sebe některé k jednání těch wěcí vybrali; a nám by se zdálo, abyste ráčili též učiniti, a s námi se na některém podobném místě sjeli. A o téžt písem do Morawy, do Šesti Měst i do Lužnické země; Loketsko a Chebsko budete moci sami obeslati. A dobréby nám se zdálo, abyste při tom preláty kostela Pražského měli, a ty, ktož k nim zřiedlo mají, a ktož swatého kostela Římského, jakožto naši dědowé a pradědowé i jich předci posluchají, a řády křesťanské a kostelnie zachowávají wedle zpuosobu kostela Římského a zpráwy kostela Pražského. A z těch wybrani, s plnú mocí jiných, aby se s námi sjeli na místě trefném, a předsewzeli to, coby bylo platné a potřebné ke cti a k chwále milému pánu bohu, wiere křesťanské, koruně naše České, a k zachowání míeru a pokoje, kterýžto milý pán buoh ráčil zjednati skrze našeho pána milostiwého, Králowu Milost. A tu wezmúc ty wěcí před se wedle potřebnosti, abychme w tom dále pracowali k Otcí swatému, i ku pánu našemu milostiwému KM^u, i jinde, kdežby se nám zdálo toho potřebie. A protož prosíme wás, zneste tuto węc na jiné pány, rytiere a rytierské lidi, také i na miesta, i na wšecky obywatele w koruně naše, ktož stojie pod zpráwu kostela Pražského a úřadu arcibiskupského. A dajte nám toho rozumnú odpowěd, atbychme se uměli podlé toho zprawowati a ku obecnému dobrému pomáhati s radú a pomocí kniežat, i jiných dobrých lidí duchowních i swětských wezmúc pána boha napřed na pomoc. Datum Nisse, feria sexta dominica post Exaudi, anno oc. LX tertio.

Jošt z božie milosti
biskup Wratislawský oc.

2.

Jan Kaplicer, sekretář paně z Rosenberka, pánowi swému zpráwy dáwá o jednání swém s některými pány a o nowinách na dvoře králowském w Praze.

W Praze, 1164, 27 Apr. (Orig. arch. Třeb.)

Urozenému pánu, panu Janowi z Rosenberka, pánu inému milostiwému.

Urozený pane, pane milostiwý! Modlitbu swú napřed wzkazují WM^u. Rač wěděti, že Kněze M^t toho welmi wděčen, že mě WM^t se panem Pawlem sem wyprawil; a na tomť jest, že na Růdnici se panem Zdeňkem pojedem ku ohledání těch wěcí. I nezdálo mi se, bych wšemi wěcmi dlil do našeho domów nawracení,

zvláště pak poměradl tam jeti mastně. Jakož WM^o poručil, ubychom pilnost měli, zdalibychom Kněze M^o do kraje wyprawiti mohli: w tétoť mierě z toho nič nebude, pro příčiny znamenité, kteréž WM^o když bohda přijedu uslyší. Z kterýchžto příčin i tato jedna jest, že JM^o úmysl má, domów zase jeda, jeti na zámky páně Zajjecowy. A poněwadž sú nyní králi zlatí přineseni, zdaliby w tom co prospěti mohl, aby pan Zajjec swého dluhu dobuda, tu pójčku učinil WM^o. Psalt jest sem pan Zajjec WM^o, ten sem list otewřel z rozkázanie kněze biskupa, a teď jej WM^o posielám. Jáť tomu tuším, zatocielit se páni Zajjeci brzo za nynějšie chuti, žeť jim král diel dá toho dluhu. Nebť jest pan Hanuš Rorbochar se panem kancléřem cestú přijel, a tak slyším, že králi samému krom jiných přinesl xx^m zlatých. Pak o Budějowských, toť jest zjednáno, a teď WM^o list králów k nim i také přiepis toho listu posielám; což sú nechtěli WM^o k wůli učiniti, jižť to wždy učiniti musejí. Od pana Jindřicha Kolowrata V^c zlatých přijal sem, a tiť zde lezie zapečetěni u hospodáře. Byloliby jich tak brzo potřebie WM^o, dřewe našeho domów wráćenie, rač poslati; ktož přijede s listem WM^o, tomuť dáni budú. Pakliby tak pilně jich potřebie nebylo, ale přinesemť je s sebou, newezmeli jich w té mierě WM^o. Pan Beneš Wajtmüllner také sem přijel, a s ním sem mluwil o těch pět set zlatých bez XX° zlat. Takť on prawí, jestli WM^o k wůli, že je chce dáti hrabi Reckému a měloliby co dodáno býti, aby to WM^o ráčila opatřiti. Pakliby se toho nezdálo WM^o, a ráčil mieti aby zde dáni byli, to jemu račte dáti wěděti kdy a kde, i toť chce rád učiniti.

Nowiny rač wěděti, že pan Hanuš Rorbocher s těmi posly, kteréž KM^o u ciesaře jiněl, sem přijew, nad tu odpověď, kteréž sú poslowé měli, dál najprw ozdobnými slowy wděčnost welikú, pokládaje Ciesařowa wyswobozenie z rukú nepřátel oc. králi i pánóm děkuje z té příčiny, a na to se poddává podle námluwy w Korneuburce a w Encensdorfě učiněné, cožby mohl a uměl ke cti a k dobrému tohoto králowstwí i králi učiniti, že to chce rád učiniti, žiwota swého i statku nelituje; a že o to, což jest mezi papežem s jedné a králem i korunú s strany druhé, poselstwie i psanie učinil, čini a činiti chce; nébrž budeli toho potřebie, i sám osobně ku papežowě Swatosti jeti chce a přičiniti se, aby ta wěc k dobrému konci byla přiwedena. A ačkoli mnoho jiných řečí bylo, však na tom zawřieno, že biskup jeden jenž jest legatem, jménem Lawantioenský, již do Říma wyprawen o to, aby wždy sem k nám do Čech legat s plnú mocí wyprawen byl k srownání těch wěcí, kteréž sú mezi papežem a králem. Buoh milý wie, načť přijde. Pak o bratřiech, kteříž lezie w Rakúsiech a w Štyrště, tuším že zlatí přineseni tomu cestu najduť, k kterému konci ta wěc má přijiti. Nepochybujit, že tomu již král cestu nalezne: ale zlatýmť jest býti. Již dnes také kněz biskup s knězem Mikulášem miesto a konec má. Kněz Mikuláš má zámku a zbožie knězi biskupowi sstú-

páti, snad III^c hřivem platu bez jiných požitkuow, a kněz biskup jemu na wáziocce dáti má XVI^c zlatých. It. mezi knězem Henrichem testem wařim a knězem Mikulášem také o tu při konec miestný, tak že kněz Mikuláš knězi Henrichowi má dáti na masopust XIII^c tisíce zlatých. Jiných pak věcí WM^c spraven bude až dálebuoh přijedem. Datum .Pragae, fer. VI^a ante Vitalis, anno .oc. LXIII^{mo}.

Kněz Jan Kaplicar,
farář Miličinský.

3.

Král Jiří rozpisuje sněm obecný království Českého ke dni 23 Sept. do Prahy.

W Praze, 1465, 19 Aug. (Orig. tamte.)

Jiří z božie milosti král Český a markrabie Morawský oc.

Urozený wěrný milý! Položili sme sněm obecní wšeho tohoto králowstwie w pondělí po Sw. Matúsi nyní přštiem; na kterémžto pilně wěci wšeho králowstwie se dotýčicie, o něžto z dáwna nesnáze w této zemi jest, i jiné potřebné wěci před se wzięti mieníme. A že ty wěci wšech se dotýčí, hodné jest, aby se wšech radú a pomoci jednány byly. A protož wšecy pány, zemeny i města obšieláme, aby w Praze na ten den byli. I žádáme od tebe, aby také na ten den zde w Praze byl, pro žádnú wěc toho nezmeškáwaje. A zemeny znamenitějšíe také přisiedicie také oběšli, aby k tomu dni také přijeli. Dán w Praze, w pondělí .oc. roku matky božie na nebe wzetie, králowstwie našeho léta osmého.

Ad mandatum Domini Regis.

Urozenému Janowi z Rosenberka,
wěrnému našemu milému.

4.

Wzrost članky od jednoty panské proti králi Jiřimu na sněmu pronesené.

W Praze 1465, 25 Sept. (Z rkp. Rosenberského i Talmberského.)

*Abrenuncowanie pánúw králowstwie Českého skrze p. Jana Zajicee králi učiněné
w Praze po Sw. Wáclawě, anno MCCCCLXV^{mo}.*

*Wáclawský králi! Důstojný w boze kněz, kněz Jošt biskup Wratislawský,
pan boš i křižobratřiu bratr jeho, pan Zdeněk ze Šternberka najwvyšší purkrabie
křižobratřiu; pan boš i křižobratřiu i Hanešburka, najwvyšší sudí dworu králowského w Čechách,
i křižobratřiu i křižobratřiu bratr můj, i jiní páni přátelé naši, Waši Král.
Wáclaw, nasměleli nás k tomu přisiedicím.*

*i. jakžto sme byli porozumeli, ty wěci mezi sebou wáziocce i přemietajíce o po-
stupu wěci i panské, najwřed WKM^o i wáie koruny; neb bychom rádi widěli*

WM^u čest i vše dobře jakožto pánův světlý milostivého, i raději také obecně dobré, a powinni jsúci na to mysliti a o to počovati, ale vidíme, že w těch deprosplewino. Neboť WKM^u obecně ctkoli před se wozněto, o to se s pány prwe neradíte, jakožto tak předci waši činili; a s několika osobami se uradicee, ježto na nich zemská wěc i swobody pánubw a zeman nezálezie, teprw na pány wnesete, a chliece tak jmieti. A jestli že se proti tomu kdo přimluwi, od WM^u nechut má, a od některých okřičen býwá. Pakliby podlé dáwnieho obyčeje páni se chtěli rozmysliti a potaz wzieti, k tomu nebywají dopuštěni. A ti zvláště, ktož WM^u radie, to wždy tak wedú, aby po jich wuoli bylo, a říkají: »nechcete, ale musíte.« Ježto sú to předci jich předkuom našim říkati nesměli, za dřewních králuow a předkuow WM^u.

2. Že sme zpraweni, že WKM^u radili, abyšte tu rotu Bratři přijali na Wratislawské. To bude k záhubě zemí a kniežat; a pustiee je do země, potom byšte rádi je z země wen wywedli, byšte mohli. A skrze to mohlaby weliká ruoznice přijiti, a snad i dotčeno některých zemí neb kniežat.

3. Také žeby WM^u o to státi ráčil, aby jeden z synów Wašich byl wolen za krále. I máme WM^u za krále, a k WM^u wždy se máme a mieníme mieti jako ku pánu swému podlé swobod swých; a buoh wie, co ještě pán buoh WM^u dá; pakli co pán buoh dopustilby na WM^u; čehož buoh zachowaj, w tom bychme se slušně měli. Ale nynie dwú pánów nemieníme jmieti.

4. Také mistr Rokycana s swými některými kněžými na nás i na naše wždy wolají smyšlenými a neduowodnými wěcmi, búřice, hanějice a poštwajice; říkúce: Ó že nenie, kto toho pomstie! Jakoby nás wždy chtěli w hromadu spolu swaditi.

5. Dále také milostiwý králi! W. král. M^u páni prosie i my také, doufajice jako pánu swému milostiwému, že se ráčíte milostiwě rozpomenúti, a podlé řčení a přisahy wašit, pánuow i rytierstwa i wšie obce králowstwie českého při našich práwech, rádech i obyčejích a swobodách zachowati, jakož sú předci WM^u předky naše drželi a zachowáwali.

6. A zvláště o tu pomoc úroká žádáme: jakož za slawné paměti krále Ladislawa předka W. král. M^u, pána našeho milostiwého, bylo swoleno k úroku, pro pilnú zemskú potřebu, aby tiem králowstwie bylo wyplaceno, a i hned tehďáž od JM^u wšit zemi přirčeno, a WM^u od JM^u to bylo poručeno, aby to i dskami i listem pod JM^u majestátem bylo upewněno a zapsáno, aby wiece w potomní čas od JM^u i od potomních králow toho na zemi nikdy nebylo žádáno. A tak přes to přesewše potom za WM^u dwakrát jest žádáno, s obtiežením welikým zemským i wšie chudíny. I prosíme W. král. M^u, abychom ještě w tom my i wšiecka země byli opatřeni, aby wiece toho žádáno nebylo, a ta registra byla spálena. Nebo k tomu wiece swoliti nemieníme ani powinni jsme, k škodě potomnie proti swobodám našim zemským.

7. Také o vojny: že W. král. M^u několikrát ustanově se s malým počtem, i hned obeslali ste pány a rytierstvo, prikazujice, aby hotowi byli a táhli. A to jest velmi proti swobodám zemským, ano se w jiných zemích tak manuom neděje. Neb páni jich, chtějí-li jakú wojnu zdvihnutí, to učinie s radú jich; a kteříž podle nich táhnú, plnú potrebu jim i koňóm dávají a za škody stojie. I za to také W. král. M^u prosime, abyšte w tom nás i všie země neobtěžowali, ani nežádali, neb se toho wiece pro škodu potomní a zlehčení swobod dopustiti nemientme. Ale což a pokudž WM^u z práwa máme učiniti, ačby toho kdy potřebie bylo, we všem se chceme slušně a právě jmieti.

8. W statutích zemských takto stojí: Také ustanowujem panskú raddu, aby všiecka zbožie, dědiny swobodné, manské nebo městské spravedliwě odumřené, na krále českého měly připadnutí; a ty on má dáti a rozdávati, komuž se jemu líbí oc. W práwích stojí »wšiecka zbožie«, a »dědiny« nad to zvláště jmenuje: tehdy jiná zbožie nemuož dáti, také odumrti, jakož se berú do komory W. král. M^u, jakožto listy na penieze, hotowé penieze, klénoty, koně, šaty i jiné swrchky; ježto podle starodáwných práw na WM^u nespádají, než toliko dědiny.

9. Těž také že po lehkých lecjakýchs registrách swobodní w manstwie se uwodie: i za to všie prosime W. král. M^u, aby se toho wiece nedálo.

10. Také že listy, swobody, obdarowánie zemská, i koruna i klénoti zemští, wždycky za předkůw WM^u to jest bylo w moci panské. A kterémuž pánu to sweteno a poručeno bylo, ten přísáhl wěrně a právě s tím učiniti pánuom i rytierstvu i vši zemi České: a za tež ještě W. král. M^u prosime.

11. O minci, jakožto W. král. M^u dřiewe sám říekal, že w té zemi nemuož nikdy škody býti, než kdež nedobrá a lehká mince jest: a to se zde nyní děje, a w nízkých okolních zemích bráti jí nechtie. A tak zlatí proto velmi wysoce: a tudiez všiecky věci přiliš drahy, k škodě vši zemi, pánóm i rytierstvu, jakož polowici dóhodów swých ztratili; neb což prwé kúpili za groš, to již za 200. I za to prosime W. král. M^u, aby naprawena byla podle wysazenie i ustanoweni starodáwního předkůw W. král. M^u.

12. Ačkoli nechťelibychom W. král. M^u w ničemž zamúti, jako pána swého: ale k swědomí to sobě berúce, že jsme toho powinni WM^u i sami pánóm, rytierstvu i vši obci, i pro potomní vaše, WM^u prawdu a práwa, a o tédy, práwa a swobody zemské státi, že to ráčíte powolně, milostiwě, a wěrně, jakožto král múdrý, milostiwý, spravedliwý před se wzieti: a za to prosime: neb se to děje pro naši čest a dobré i všie koruny. I ráčíte se wěrně a wěrně, netoliko nyní sami na se, ale i na potomnie věci. Neb w práwích pánůw korune učinite, toť se bude hoditi na potomnie časy vši koruně, a pokudž WM^u bude jmieti a přichylnost od lidí. A tež také zase což

škodného proti swobodám, wám slými by zpomínáno bylo. I na to račte pomnieti, dokudž ste w nižším dostojenství byli, kterak ste WM^u snažně a páně, jako jeden pán, o swobody zemské stáli a mluwili. Neračte nám w témž za zlé jmieti; neb mieníme bohda s nimi w Čechách zuostati i s dětmi swými. A proto o ně stojme, jakož též předci naši činili, k král. WM^u plně doufanie majíce, jakožto k milostiwému pánu, netoliko abyšte nám jich měli ujímati a jsa Čech, ale račte jich milostiwě přičiníti; poněwadž dřewní králi někteří cizozemci bywše, a však sú nám jich přičíněli.

Léta od narozenie oc. LXV°, w středu před Sw. Wáclawem, p. Jan Zajiec z Kosti s p. Jaroslawem páně Zdeňkowým synem toto jest poselstwie nahoře psané dál JM^u we všem sněmu, od kněze Jošta biskupa Wratislawského, od p. Jana z Rožemberka, od p. Zdeňka ze Šternberka, od sebe sám a od p. Oldřicha bratra swého i jiných přátel swých. A tu jest KM^u tázal jeho, kteří jsú to přátelé jich, aby je jmenowal: a on jest žádného wiece nejmenowal.

Item potom KM^u sám od sebe neráčil jest žádné odpovědi dáti, než podal toho na pány, na zemany i na města, byliliby s nimi w té při, anebo kto z nich, aby powěděli. A páni wyprosiwše sobě potaz a přisedše zasě, toto sú za odpověd dali KM^u předewším sněmem, i před p. Zajiecem: »že sú o tom nic newěděli až do té chvíle; a což jest pan Zajiec tuto mluwil a poselstwie dál od napředpsaných pánuow i od sebe, že sú toho neměli učiniti bez jiných pánuow wědomie a wuole.«

5.

Odpověd od krále Jiřího daná celému sněmu na napředpsané stížnosti jednoty panské.
W Praze, 1465, 25 Sept. (Z rkp. Rosenberského.)

»Odpověd kráľovská.«

1. Jakož teď někteří páni stranně dotýčt nás, prawiece i rozpisujice mezi jiné pány a zemany i města, a jakož osvědčují sě, žebychom my uradiece sě s některými osobami, jezto na těch osobách nezáleží zemské wěci a swobody pánuow a zeman, a uradiece sě s nimi, žebychom to tepruw na pány wznášeli oc.

Odpověd kráľowa: Toto sě nám nezdá by tak bylo, ani sě w tom pamatujem, bychom my s některými takowými osobami rady miewali aneb na nich co zawazowali, a což sě s nimi uradíme, abychom to teprw na pány wznesli. Neb to všichni wiete, kterak jsú páni, rytieři, zemané i města woleni a wybráni do naše raddy; a což sě obecných zemských wěcí dotýče, že sme wzdy rady jich wšech w tom požíwali a ještě s boží pomocí požíwati mieníme. Pakli přes to které

takové osoby vědie, ať je jmenují; abychom netoliko my, ale i wy všichni abyste to slyšeli a tomu porozuměli, budemliť my tu w čem scestni, čili kto jiný. Neb to vědie ti, kteříž w naše raddě býwají, kteráž wěc obecně před nás přijde, žeť napřed každého kázem tázati, a což se komu zdá, aby tomu radil wolně, a každý že jest slyšán beze všeho útisku a okřikowanie; a což se tu swolé jednostajně, že na tom býwá přestáno, poněwadž se všech wuobec takový běh dotýče. Ale nám se jest nezdálo za podobné, jim dáti w radu stranně a po rotách odstupowati o to, což se dotýče obecného dobrého: než což jest obecných wěcí, aby ze spolka všickni wěrně a prawě radili i pomáhali, poněwadž se všech dotýče, jakož se jest i prwé za našich předkuow přiházelo. Pro něž se nám zdá, že ti páni, kteříž toto poselstwie k nám teď stranně dějí a rozpisují, od nás ještě odpovědi nemajíce; a kterým úmyslem, pán buoh všech srdce zná: námť se vždy zdá, žeť sú to mohli prwé učiniti, když sú se sem sjezděli, wšie wolnosti bez útisku požiwajíce, wedlé řádu a práwa.

2. *Item* jakož prawie, žebychom chtěli proti Wratislawským Bratřie přijeti, při tom pokládajíce, žeby se mohlo mnoho zlého státi oc.

Odpověď králowa: Pomysleť na to všichni, co se nám i wám i koruně této neprawě a nesprawedliwě děje od Wratislawských, k hanbě a k veliké škodě. Kterážto z dáwna k koruně České příslušejí, a i za našeho kralowanie sem do Prahy přijewše nám sú wěrnost a člowěčenstwie prawě slibowali; a potom sú toho všeho nezdrželi, ani držeti chtie; a w čí naději, toť potom tajno nebude. A předepsaní páni, kdežby nám z powinnosti a wedle přísah swých měli proti nim radni a pomocni býti, jakož sú prwé řekali tak činiti, i činili a radili: tu teď toho žádají, aby proti všemu řádu i práwu, a nám i wám a této koruně k veliké škodě a k hanbě, w pokoji odpočiwali. Ježto my s pomocí boží a wás všech radů je k miestu přiwesti mieníme, buď skrze bratřie neb kterakžkoliwěk jinak, jako lidi naše neposlušné a k této koruně připojené. Ježto to bōhdá wšecko máme úmysl učiniti k dobrému a poctiwému této koruny, a našemu i wás všech wespolek.

3. *Item*, jakož dotýčie o synu našem, žebychom jej chtěli w Čechách králem učiniti za swého žiwota oc.

Odpověď králowa: Také wiete, že netoliko syna našeho, ale i sami sebe králem sme nemohli udělati, leč jest k tomu pánuow, rytieřuow, zeman i měst všech powolenie bylo. A z toho muož každý rozuměti, cožť smy jednali neb jednati bychom chtěli, žeť bychom toho nechtěli jednati proti řádu a práwu a bez wuole wás všech. Pakliby přes to kto co jiného sobě smýšlel, proti nám snad scestně přičiny hledaje, nechť to powie a provede, tak abyste tomu všickni porozuměti uměli, budemliť prawdu mluwiti: pakli jinak, abyste to také uměli wážíti.

4. *Item*, jakož prawie o M. Rokycanowi a o jeho kněžích, žeby búrili proti nim oc.

Odpověď králowa: Také wiete, že takowá búrívá a hanlívá kázanie jim i druhé straně wždyckyť sme zapowiedali a zapowiedáme, nebtť se nám welmi nelibie od obojí strany. A teď proto nynie kázali sme M. Rokycanowi wšecky knězie do Prahy swolati, prikazujice dále, aby wšech wytržkuow nechajice i stáli w kompak-tatíech; a oni sú to slúbili učiniti. Pakliť kto přes to učiní, buď této neb oné strany, žeť toho žádnému trpěti nebudemy.

5. *Item*, jakož žádaji, abychom je wedle řčení a přísahy, kterúz sme zemi učinili, zachowali při práwíech, řádíech, obyčejíech a swobodách oc.

Odpověď králowa: Čehoťť na nás k sobě žádají, ať nás w témž proti sobě zasě zachowají wedle swých slibuow a přísah. Neb my bohda zachowali sme se i zachowáwáme, aby každý při swých práwíech, swobodách a řádíech zachován byl. Pakli přes to zdá se jim anebo komu, žebychom z čeho wystúpili, nechť to pro-wedú přede wší zemí, myť jsmo to hotowi naprawiti. Pakliby oni také scestni nalezeni byli, ať též zasě učinie a naprawie, poněwadž se obecných wěcí dotýče.

6. Jakož dotýčí o pomocíech a o úrocíech oc. Jestliže ste kterou učinili, to ste učinili k naše žádosti a prosbě, a z swé dobré wuole; ježtoť su někteří nám k tomu sami radili. A přes to pak, wšak smy to wždy dále obracowali k obec-nému dobrému, jakožbychom to okázati chtěli, ač by tolo potřebie bylo. A ne-toliko k obecnému dobrému, ale i k zwláštńiemu každému našeho zemanína aneb města, kdežby se jemu křiwda a bezprawie dalo od kohokoliwěk proti práwu, žeť-bychom netoliko takowé berně, ale i našeho wlastńieho chtěli proň powážiti, a jeho nedati utisknúti.

7. *Item*, jakož nás dotýčí o wojnách, a prawiece, žebychom my se ustano-wiece s malým počtem, i hned obsielali pány a rytierstwo, aby táhli na wojnu oc.

Odpověď králowa: Newieme kde to mienie neb mienili; tuli když sme ciesaři ku pomoci jeli, tu jest nebylo času o to sněmuow dělati, neb jest ta wěc welmi rychle byla přišla. A toť sme také proto učinili, když se jest ciesaři pánu našemu a přieteli křiwda weliká dala od JM^u poddaných, jakožto od Wiedeňských, když sú JM^u u Wiedni na hradě dobywali, i chtěli sme JM^u w tom poslúžiti a pomoci jako pánu swému; jakož smy tak učinili, a skrze to této koruně a zemi mnoho dobrého přiwedli.

8. *Item*, jakož dotýčí o odúmrtích, žebychom některé brali aneb rozdávali proti práwuom oc.

Odpověď králowa: Nedávaliť sme ani dáwáme nikdá cizieho, než toliko naše práwo, ačbychom které měli, ale wždy bez pohoršenie jiných práw. A to naše práwo komuť dáme, súdíc páni u dworských desk aneb u zemských wedle

práva a úřaduow swých; ježto to všie země tajno není. A ti někteří páni, ježto tyto cedule rozpisují, sami sú slavné paměti krále Ladislawa předka našeho i Nás za takové odúmrtí prosili, sobě i swým služebníkúom.

9. *Item*, jakož dotýčí, žebychom po lecjakýchs rejstrách na swobodné dědiny manstwie uwedli.

Odpověď králowa: Tohoť není. Neboť rejstra ta, kteráž sú nalezena na Karlštejně a při deskách, dobře stará jsú, po kterýchž se manstwie ukazuje; a wedle toho my smy kázali našemu prokuratorowi sahati na many, a kteříž sú se manstwie odpierali; i toho sme sami nesúdili, ale na súd dworský neb zemský toho sme podávali, aby to súzeno bylo. A ty pane Zajčce, jsa sudí náš, nikdy si toho na nás newznesl, by to lehká neb leckakás rajstra byla, a takbychom tebu najwiece zmýleni byli: ale prawils nám, že ta rejstra lezie při deskách a téhož písáře rukau psány jakož i dsky.

10. *Item* o minci, jakož prawie, že jie nechtie w jiných zemích bráti oc.

Odpověď králowa: To muož dowedeno býti, že mince naše srownáwá se zrcem se všemi zeměmi okolními, a ještě wyše. Také na sněmu o hromnicích kterak jest bylo, to také muožte pamatowati. A při tom jest rada naše téměř wšiecka byla, kterak sú o to obesláni měli býti Ciesar i Miešenský i jiní, o srownánie mince; a to jest námi nikdá nescházelo, ani ještě sjiti má.

11. *Item*, jakož dotýčí o listy, swobody a obdarowánie zemská, i korunu a klénoty zemské, že za předkuow našich to jest býwalo w moci w panské, a kterémuž pánu bylo swěřeno a poručeno, že jest ten přísáhl s tím wěrně a prawě učiniti pánuom, rytierstwu i všie obci:

Odpověď KM^u: Také wědomé jest, že smy to položili w moc urozeného tehďáz Viktorína z Kunstatu a z Poděbrad, syna našeho, aby s tím wěrně a prawě udělal zemi, ačby nás pán buoh smrti neuchowal. A to sme také oznámili prwě i tehďáz když sme chtěli na pole wytrhnúti Cies. M^u. A ač jest koliwěk předepsaný syn náš již wyššieho duostojenstwie dosáhl, jakožto kniežetstwie, protot panstwie i zbožie w Čechách má a dobře jest usedl, aby wedle přísahy swé zemi wěrně a prawě učinil. Paklitby přes to chtěl kto jemu z čeho winu dáti, máť to před sebou; wšak jest každému ku práwu dobře usedl.

12. *Item*, jakož w jednom kusu dotýčí nás pamatujice, poněwadž prwní krali předci WM^u a jsúce cizozemci, nám jsú swobod přičtněli, abychom i my jsúc Čech, též učinili, a jich přičtněli a neujmali oc.

Odpověď králowa: Již musíme mluwiti, ačkoli welmi těžké jest samému se chwáliti, ale poněwadž nás dotýčí, jižť musíme prawdu powědieti. Ufámet pánu buoh, že sme na tom wždycky byli, abychom swobod této zemi a koruně přičtněli; jakož sme to při těchto wěciech kteréž prawiti budeme, znamenitě učinili.

Najprw. Wědomá wěc jest, že koruna tato zawázána jest byla, krále odjinad nebrati, nežli z kniežetstwie Rakúskeho; při kterémto zawázání mnohých pánuow pečeti byly sú přiwěšeny. A my s pomocí boží tu sme swobodu zjednali koruně, že kniežata Rakúska to sú práwo propustili a jeho se odřekli nikdy wěčně se na to netáhnúti ani nařiekati; a Ciesar jakožto knieže Rakúske též jest učinil, a jakož Ciesar Římský toho jest majestátem swým pótvrdil, tak že jste již wyswobozeni, že kdyžby krále nebylo, a o koho by ste se swolili, ten má králem býti; ježto ste toho prwé neměli.

Druhé, že Ciesar chtěl hajtmany saditi do zemí našich k koruně příslušejitich, ačkoli práwa jest k tomu neměl wedle oswobozenie koruny, ale také nebyl jest zawázán aby toho činiti neměl: ale již tak sme zjednali, že Ciesar sám se i swé budúcie Ciesare a krále Římské k wěčnosti zawazuje, žádných hajtmantuow saditi, ani kterých wěcí řiediti w zemích k koruně České příslušejitiech.

Třetí: Jakož králowé Čestí a koruna byli sú k tomu zawázáni, kdyby král Římský k korunowání na ciesařstwie táhl, aby jemu bylo posláno tři sta oděncuow neb tři sta hřiwen stříbra: tak sme zjednali, že jest prawú toho polowici doluow spuštěno k wěčnosti; tak že nejsme zawázáni my ani koruna wiece poslati než puol druhého sta oděncuow, neb puol druhého sta hřiwen stříbra dáti.

Čtvrté: Králowé Čestí byli k tomu zawázáni, kdežbykoli aneb kamžkoli Ciesar dwuor položil, že sú musili tam jeti; ježto jest to bez wšelikých škod a nákladuow nemohlo býti: ale my takto sme zjednali, že my ani budúcí králi Čestí nebudú zawázáni ke dworu jinam jezdití, než do dwú měst toliko, do Normberka a do Pamberka, kteréž k králowstwie Českému blízko přílezie.

Páté toto sme k dobrému a poctiwému této koruně přiwedli, jestližby ciesar nynější bez dědicuow mužského pohlawí umřel, že kniežetstwie Rakúske na korunu Českú má připadnúti. Pakliby se přihodilo, žeby kto prawem sprawednost k témuž kniežetstwi okazal, proto nemá kniežetstwie Rakúske od koruny České puštěno býti, jediné lečby prwé sto tisíc zlatých uherských králi Českému a koruně bylo dáno a položeno tu, kdežbykoli králem Českým bylo ukázáno. A na tyto wšecky kusy mámy listy s zlatú bullú a majestáty ciesařskými zapečetěné a utwřeně, a ty jsú položeny na Karlštejně.

Nuž pohledtež na to wšickni, žeť sme bohda nic swobod neujali, ale že sme jich přičinili wiece nežli kdy koruna Česká jich měla od Ciesare Karla až do této chwile. Protož jest nás nebylo potřebie tak stranně dotýkati: nebť smy tak učinili a jednali wždycky, cožby bylo k dobrému a poctiwému králowstwie toho a koruny; a ještě činiti a jednati budem, buď komu libo nebo žel, s pomocí boží oc.

Item nazajtrie we čtvrttek (26 Sept.) zemané všichni jednostajně dali sú odpověď skrze p. Buriana Trčku dobře přísnú, praviece že sú toho napřed psaní páni neměli učiniti, a široce přísně na ně domlúwajíce a praviece, což jest jim KM^u wčera za odpověď dal, že w tom wedle JKM^u státi miení do těch hrdel a statkuow, jako wedle pána swého milostiwého; to rozumějíce, že jim ani jinému žádnému od KM^u bezprawie žádné se jest nedálo ani deje, než oni že sú toto poselstwie stranné sobě smyslili proti JKM^u bez wuole jiných pánuow, ryticuow, zeman i měst; ježto takowá wěc obecnie, kteráž se wšie země dotýče, měla by jednána býti s powolením wší země, ale ne stranně a wýtrzně, jakož sú předsaní páni učinili.

Item páni Pražané i wšeka města jiná wedle nich dali sú odpověď skrze p. Samuele takowúto: že wedle pánuow zeman i jiných pánuow, kteří se KM^u přidrží, chtějí radni i pomocni býti KM^u do těch hrdel i do statkuow, jako pánu swému najmilostiwějšímu. A při těch při wšech řečech prwe psaných byl jest napřed jmenowaný p. Jan Zajiec, kterýž jest poselstwie toto stranné a wýtrzně dál a jednal.

6.

Odpověď stawůw králowství Českého na stížnosti jednoty panské.

W Praze, 25 Sept. (W rkp. Rosenberském.)

»Tato jest odpověď od panuow zeman králi JM^u proti té ceduli, kterážto sú někteří páni, stranně se dawše seznati, JKM^u sepsanú poslali.«

Najjasnější králi a pane, pane náš milostiwý! Ta cedule, kteráž sú WKM^u někteří páni po p. Zajecowi a po p. Jaroslawowi sepsanú poslali; jakož sme je wčera před přítomností WKM^u čtúci od p. Zajíce slovo od slova slyšeli, w nietto prwnie položení se klade těch pánuow mezi sebou wáženie a přemietanie a t. d. (celau tuto přeobšírnu a o wěrné oddanosti stawůw Českých králi swému jasně swědčící, ale na historické data dosti jalowau odpověď nemůžeme zde nyní podati; končí pak se w následující slova:)

... a my všichni WKM^u toho chcem poddaně, powolně a hotowě zaslubowati, a proti každému hrdly i statky swými pomáhati.

7.

Hlawní zápis, kterým se šestnácte pánuw Českých wespolek w jednotu k hájení swobod zemských proti králi Jiřimu na pět let zawazují.

Na Zelené hoře, 1465, 28 Nov. (Z rkp. Talmb.)

We jméno swaté a nerozdílné trojice, amen. Jakož všickni a jeden každý zvláště dobří lidé mají se starati o obecné dobré w té vlasti neboli w zemi,

w kteréž přebývají, a na to pamatowati, což jest skrze našeho pána boha, skrze císaře Římské, krále a knížata Česká přišlo ke cti i k wyswobození a swobodám pánuom, rytířstwu i obci, skrze týchž pánuow i rytířstwa předkuow našich a skrze jich snažné služby i weliké náklady a krwe proléwaní, w kteréžto koruně páni a rytířstwo wyswobození jsú nad jiná králowstwi a jiné země okolní, jakož sme to od swých předkuow často slýchali, i mnohé weliké wyswobození sami widěli. Kterýchžto swobod předkové naši požíwali sú, i my také od dáwných časuow welice z nich jsúc wywedeni, z kterýchž to věci žalost majíc a pomnic na to, kterak jest weliká wěc, tak dobré a znamenitě weliké swobody opustiti a z chwalitebné chwały a cti, w tak nechwalitebné neswobody dáti se uwesti, i swým budúcím to potomně ostawiti, znajíce na jiných králowstwi a knížetstwi, kdež sú kteří podmaněni w swých službách nebo w dání a pomoci jich chudí lidé, žeby rádi byli z toho wyswobození, aby swobodni byli, o to hrdel i statkuow nelitowaliby, by mohli k takovým swobodám, jako my je máme od Římských císařuw a králuow Českých JM^u panuo našich milostiwých a po swých předcích, jakož za to máme, že není jednoho rytířského muže, by o nich široce neslýchal, jakož také za to máme, že jsú ještě pamětníci, když Král Wáclaw Český JM^u slawné paměti za řádu a pokoje dobýwal Hasnšteina a Štědré pro některé přičiny: tehdy od J. král. M^u žádní páni, ani rytířstwo nebyli k tomu nuceni ani napomínáni, aby táhli na pole a těch zámkuow pomohli dobýwati, než J. král. M^u komorú dobýwání, a kteréž páni i rytířstwo k tomu J. král. M^u ráčil jmieti, těm JKM^u musil žold dáwati; a jest wěc wědomá, že jest to tak, i sami sme to od mnohých slýchali, kteří při tom byli, když těch zámkuow dobýwali. I hledmež na to milí Čechowé, což sú nám naši předci odumřeli, a což my chcem swým zanedbáním potomným swým ostawiti. Neb se již po hřichu tak děje, když král Český JKM^u rozkáže do pole do druhé země táhnúti a mnoho a častokráte nám píše, abychom hotowi byli, a zemanuom všem, kteří u nás jsú, wzhůru kázali i těm, kteřížto k zámkuom našim přisedí, ježto u nás nejsou, také s našimi dworany a lidmi poddanými, a když nás druhé obešle J. král. M^u, abychom i hned k určenému místu táhli. A o to se Král. M^u neradí s námi. Za to máme, že jest tak w prawdě, že okolní knížata Jich. M^u, kteréž mány pod sebou mají, ježto JM^u mají z práwa slúžiti k poli, k wojnám i jinak, že ti již lepší swobody mají, než my již nyní. Neb jich páni knížata žádného pole newyzdwihnú, než s jich radú; a když wedle swých pánuow táhnú, tehdy musejí jim dáti z práwa a dájají jísti a píti a obrok koňuom a za plné škody jim stojí; ale když my s swým pánem a králem JM^u táhnem, tehdy nám J. král. M^u žádných potřeb nedává, ani za žádné škody stojí, a my majíce tak weliké swobody, že swému pánu a králi JM^u nejsme tím powinni, ani zawázáni takovými službami, než toliko potud, pokudž naše swobody ukazují, a jiná krásná i mnohá wyswobození, kteráž jsú

wzděcky byla w panské moci za jiných králuow Českých Jich M^u, pánuo našich milostiwých, i jiné wšęcky klénoty zemské, a kterýžto pán Český w swé moci jiněl, ten musil přísahu učiniti pánuom a rytířstwu i wšl zemi, aby jim s tím wěrně a práwě učinil. Ale již král Český J. J', pán náš milostiwý, nyní ty wšęcky wěci sám w swé moci má, proti wšem swobodám, práwu i wyswobození našemu, proti kterýmžto wyswobozením a práwuom našim nám mnohé a weliké wěci se dějí. Neb jsú také zápisowé, kterak král Český J. J' kterakú minci má býti, a kterak páni Čestí jednoho swého přísežného mají k tomu přidati, aby mince sprawedliwým zrnem opatřena byla, a tak wšickni obywatelé tohoto slawného králowstwi byli opatřeni, neb sme to prwé od krále J. J^u slýchali, že nemuož wětši škoda zemská býti, než když w kterém králowstwi neb knížetstwi zlá a lehká mince jest; jakožto před nedáwným časem stalo se, když páni Rakúští a rytířstwo králi Českému JM^u, pánu našemu milostiwému, túžili sú na císaře Římského JM^e pána jich milostiwého pro lehkú minci; jakož pak král Český JJ' pán náš milostiwý pro tu příčinu je w swú obranu přijal byl, ale ty wěci jsú J. cí. M^u brzo opraweny. Jakož my také JKJ^u prosili sme, aby mince oprawena a dělána byla, jakožto za JKM^u předkuow, i připomínajíc to JKJ^u, když jest najlehčejši mince slawná J. král. M^u předkuow, že jest nikda lehčejši nešla, než za JM^u zpráwy, když jest zpráwci byl za krále Ladislawa JM^u slawné paměti pána našeho milostiwého, tu chwili byl zlatý Uherský po dwú a po polúkopí grošl. I zdálo se nám, že jsme tím obtíženi proti prwní minci JKJ^u předkuow: ale již jsme po hrjechu i nad to obtíženi, že zlatý Uherský jest po třech a po padesáti grošlch túto minci, kteráž se dělá nyní za našeho pána a krále Českého nynějšiho JJ^u pána našeho milostiwého; kterýžto minci w žádných okolních zemích od nás nechtl bráti, a wšickni páni, rytířstwo i obec máme jí nenabytú škodu pro její lehkost, neb což sme dříwe. kúpili za peníz, to již nyní musíme dáti dwa, co za groš to dwa, co za kopu to dvě, a tak každý z nás pro tu lehkú minci jest škoden swého polowice platu. A o tu minci s JKM^u sme častokrát mluwili, aby jí J. král. M^e ráčil oprawiti; toho se nestalo až do sí chwile. Za krále Ladislawa JM^u slawné paměti pána našeho milostiwého, páni, rytířstwo a wšęcka obec dobrowolně swolili se, aby dali JKM^u po úroku, aby JKM^e mohla swé duchody králowské wyplatiti a mezi námi tím lépe pobyti a Českému jazyku se naučiti. Tu potom wšickni páni, rytířstwo i obec prosili sú krále Ladislawa JM^u pána našeho milostiwého slawné paměti, aby JKM^e ráčil dáti k tomu swé powolení, aby bylo dskami i listy utwrzeno podlé najwvyšší potřebnosti, aby nikdá JKM^e ani budúci žádný král Český nežádal úrokuow ani daní na páních a na rytířstwu; a k tomu jest král Ladislaw slawné paměti swolil a JKM^e rozkázal panu zpráwci, tomuto králi, JM^u pánu našemu milostiwému, aby to tak dskami kázal zapsati a zápisem podlé potřebnosti najwvyšší, pod JKM^u majestátem utwrđiti, aby to tak za-

chováno bylo v budoucích časech; a o tu věc všichni páni a rytířstvo JMst prosili ty chvíle pána zprávcí, aby to tak opatřil wedle JMst rozkázání a wedle potřebnosti a našich swobod. Potom když sme krále Jiřího JMst za pána wzali, tehdy dwakrát na nás žádal, abychom JKMst dali po puol úroku, kteréž sme dali přes wyše psané zpuosoby a věci a přes swá práwa i swobody, neb jest králowská žádost na poly rozkázání; a tak bychom skrže ty věci swých swobod nezachowali, a nikdy z dáwání pomoci a wojen newyšli, ani naši chudí lidé. Také JKMst proti našim swobodám odúmrtí swrchky beře, jakožto listy na peníze, zlato, stříbro, peníze, koně, nábytky a jiné věci, nemaje JKJst k jinému práwa než k dědinám. A když JKMst o které weliké a znamenité věci zemské w radě nás má, brání nám JKMst potazu, ježto králowé Čestí JMst předci našim předkuom nikdá toho nehájili, pro obecné dobré potazy bráti; a o kteréžkoliwěk věci zemské k JKMst se mluví, nic jiného w tom nenajdem než nelibost a tajný hněw od JKMst. Ale my jsúc tím milému pánu bohu powinni, všem pánuom a rytířstwu, sami sobě i wšl obci dlužni, takowých a znamenitě welikých swobod nepústěti a o ně s JKMst mluwiti, aby nám i wšl zemi opraweny byly, abychom w týchž swobodách ostali, jakož sme w nich wysoce wyswobozeni od Římských císařuw a králuo Českých, JchMst pánuow našich milostiwých, a též jich požíwali, jakož sú jich naši předci požíwali, též hledíc obecného dobrého zemského, jakož sú předci naši hleděli, neb takowých wojen, kteréž JKMst činí, nejsme JMst powinni pomáhati wedlé práw a swého wyswobození, i jiné mnohé věci, kteréž se tuto newypisují, ježto se nám dějí proti práwuom, ráduom a swobodám zemským.

Jestli pak žeby pro takowé zemské věci a znamenité potřeby co protiwného a zlého nás neb koho: z nás aneb z našich potkalo, neb pro jiné kterékoli věci, bože rač ostřieci: tehdy sme sobě winni a dlužni wedle sebe státi, do swého největšího přemožení, a sobě pomáhati; slibujíc pod najwyšším základem cti a wíry ztracent, a jestližeby milý buoh na které aneb na kterého dopustil wězení, nebo o hrdlo připrawent: tehdy my všickni slibujem a každý zvlášť pod najwyšším základem wýš psaným cti a wíry, tomu a těm nepřitelem se učiniti a býti skutečně každý wedle swého možent, konečně w témž dni, a jakýmižkoli nesnáze a záhubami wálku wedúc a těch nikterakž žádným wymyšleným obyčejem neopústějíc, ažby jemu s boží pomoci z toho wězení wen pomohli, a jej tak swobodna a prázdna učinili jako prwe; a neuchowalliby milý pán buoh, žeby kterého muže o hrdlo připrawili, tehdy jiní všickni i každý zvlášť w témdni swrchupsaném mají se nepřátely jich učiniti, a jakýmiž největšími záhubami toho mstíti wšelikterak a najměň do roka žádný žádného stání nečiniti; a doniž tento zápis trwá, žádný jeden bez druhého žádného stání ani příměří nečiniti, ani žádných wýmłuw, ani omluw proti tomu nemieniti žádným wymyšleným obyčejem. Než w těch wěcech sobě wěrně a

právě pomáhati i stále, a své zvláštnosti žádné nehleděti, ani zvláště svého co sobě jednati, než všechny věci ze spolka. A jestližebý kteří dobří lidé v království a koruně České svými jednotami nebo přiznávajícími listy dají vědět nás již psaný dobrý úmysl pro obecné dobré a v témž vedlé nás státi, páni budou jmíti moc je přijíti, kohožby se jim zdálo. A králi JM^u, pánu našemu milostivému, což bychom z práva učiniti měli, to chcem rádi učiniti, JKM^u prostě, aby nás k jinému neručil tisknutí. A jestližebý kdo z našich jednotníkuow chtěl svévolnou válku počíti, nemá toho učiniti bez našeho a jiných jednotníkuow vědomí, a také jestližebý která ruoznice byla mezi některými našimi jednotníky, nemají proto s sebou zacházeti, ani váletí: ale mocně mají toho přestati na dvou z našich jednotníkuow, kteříž mají jim spravedlivý konec a místo učiniti konečně ve čtyrech nedělich pořád čítce.⁴ Toto jest také wymieněno, jestližebý na pana Buriana z Gutšteina sazeno bylo na hrad Rabstein, neb na zboží k němu příslušná, kteráž drží v poručenství po panu Caltowi, pro zdržení práva, toho jemu nejsme povinni pomáhati. A tento zápis této naší jednoty má mezi námi věrně a právě trvati i moc jmíti v těch ve všech věcech, jakož se svrchu píše, od datum listu tohoto za plných pět let pořád zběhlých. A těchto všech věcí pán božský všemohúci reč nám pomocník býti a k dobrému konci přivesti. A my všickni, kdož sme v této jednotě a zápisu, Jošt z boží milosti biskup Wratislavský, Jan z Rožmberka, Zdeněk z Šternberka, nejvyšší purkrabí Pražský, Jan Zajíc z Hazmburka, nejvyšší sudí dworu králova v Čechách, Oldřich z Hazmburka, Bohuslaw z Šwamberka, Wilém z Ilburka, Henrich starší z Plawna, Děpolt z Rizmberka, Jaroslaw ze Šternberka, Jan ze Šternberka, Jindřich ze Hradce, Burian z Gutšteina, Henrich mladší z Plawna, Louhart z Gutšteina a na Klenové a Dobrohost z Romšperka: slibujem swú dobrou věc a věru křesťanskú, sobě věrně a právě pomáhati, a tyto všechny věci a kusy i každý zvláště svrchupsané ctně, věrně, řádně a právě v celosti i bez proměny zachováti, zdržeti a v skutku naplniti, jako dobří lidé, pod své cti a věry strážiti. Pakli bychom kterého kusu v skutku nenaplnili, čehož pane bože nedaj: vědomí ti a ten wyznávají sami na se tímto listem, že swú čest a věru ztratili a k němu žádným wymyšleným obyčejem světským i duchovním právem nemají a nemá pomoci býti. A těch všech věcí svrchupsaných na potvrzení a zdržení i zachování jakéti naše vlastní sme dali a kázali s dobrým vědomím i plným přiznáním přivesti k tomuto listu dobrowolně. Jenž jest dán a psán na Zelené Hradě, leta od narození syna božího MCCCCLXV, ten čtvrtek před sw. Ondřejem apostołem křesťanem.

8.

Forma přiznávací jiných pánůw a rytířůw k témuž zápisu.

Bez datam. (Z. rkp. Talmb.)

Já Burian z Lažan a na Bechyni tímto listem všem wuobec a všady wyznávám: jakož wysoce duostojný w boze otec a pán kněz Jošt biskup Wratislawský oc. JM^t a urození páni o obecné dobré wší koruny české práw a swobod zasadili se a těch s boží pomocí opustiti nemíní, a zawázali sú se a zapsali, kdožbykoliwěk chtěl je od nich kteréi mocí tisknutí kterýmžkoliwěk wymyšleným obyčejem, že sobě mají radni a pomocni býti, a to za plných pět let pořád zběhlých, jakož ten zápis šíře okazuje: a protož já Burian z Lažan tímto mým listem otewřeným pod swú pečeti slibuji swú dobrou wíru a čest, wedle JM^u kněze biskupa a pánuow zemských we všech těch wěcech státi a tak se jmti, jakož ten list hlawní ukazuje we všech těch kusech a zawazcích, punktich i slowich, jakoby ten zápis w tento muoj přiznávací list slowo od slowa postawen a wepsán byl, a z toho žádným obyčejem wymyšleným se newymlúwaje ani se wymluwiti moha držeti a zachowati pod swú cti a wěru. Paklibych těch wěcí neb které z nich nezdržal, jakož ten list hlawní ukazuje, tehdy sem swú čest a wíru propadl, a to na se sám wyznávám a k ní mě nemá ani muož nawrátiti nižádné práwo duchowní, ani swětské. Toho na potwření a zdržení oc.

9.

Páni jednotníci omlauwají se u Pražan a stawu městského, že pro swé u krále křiwe osočení na sněmy do Prahy wíce jezdití nesmějí.

Na Zelené hoře, 1465, 30 Nov. (Z rkp. Talmbersk.)

Múdrým a opatrným purkmistruom a raddám měst Pražských, i jiným raddám z jiných měst, přáteluom milým!

Pozdrawení, přížeň a službu naši wzkazujem, opatrní susedé a přátelé milí! Došla nás weliká a najwětší wěc od našeho přítele kněze biskupa Olomúckého JM^u i od jiných našich přátel; kterýžto kněz biskup JM^t mluwil před panem Janem z Rožemberka a před panem Zdeňkem ze Šternberka oc. žebychom králi JM^u neměli psáti »Pán náš milostiwý«, ale mělibychom psáti, že »Pán náš nemilostiwý«; a žeby JM^t knězi biskupowi ukázal nějaký spis, kterýž se dotýče naší duše, naší cti, našeho hrdla — a statek jest najmenší. Ukázaw jej, tu že jest JKM^t jistil, že jest jistě tak, že když sem já Zdeněk ze Šternberka byl nynie w Rakúsih u najjasnějšiho pána Ciesáře Římského w Novém Městě, a s JM^u o swú sprawednost smlúwal, že sem já jednal se panem Hanušem Robocharem, bychom J. král. M^t otráwili, neb zpuosobili, aby JM^t zamordowan byl; a že sme sobě Ciesářowa syna

za pána vzali, a že pan Zdeněk ze Šternberka má u JM^u zde w Čechách zpráwei býti, a že jemu vydáwáno bude deset tisíc zlatých na každý rok; a kněz biskup Wratislawský JM^e a pan Jan z Rožemberka že mají od JM^u Ciesářowa Syna we všech zemích Slezkých wlásti a hajtmané býti, a že jim na každý rok má patnácte tisíc zlatých wydáno býti; a p. Jan Zajiec a p. Oldřich bratr jeho že w Lužické zemi mají hajtmané býti, a že jim na každý rok má šest tisíc zlatých vydáwáno býti; a pan Hanuš Robochar že markrabě w Morawě má býti. Ty weliké věci i mnoho jiných věci kněz biskup JM^e nám z nějaké cedule prawil, dále toho dotýkaje, kterak jest mnoho jiného, ježto se nás také dotýče, že wyše býti nemuže. To tak JM^e za naši welikú a plnú službu nám oplacuje. W kterýchžto věcech my ani předei naši ufáme bohu skutkem, radú ani pomyslením winni nebyli. Kteréžto weliké věci a neslýchané a přieliš neslechetné a křiwé JM^e král i jiným, komuž se JM^u zdálo, ukazowal jest; ježto sme tím široce ohlášení w této zemi bezewši winy. Neb bychom takowými věcmi winni byli, čehož pane bože ostřez, nechtěl bychom na tomto swětě žiwi býti, sami sobě i swým přáteluum k hanbě. Ale král JM^e wzal k nám zlu wuoli pro naše sprawedliwá JM^u napomenutí a pro wšecku zemi, pro dobré obecnie zemské, pro práwa, swobody, a pro prawú sprawedlnost. I uelituje JM^e naši cti bohda bez winy. A kdyžby J. král. M^e takowých welikých neslechetností o nás neukazuje, a tak nás JM^e na naši cti nemaže, byl obeslal a dal nám to JM^e wědět: jestliž bychom se z toho řádně newywedli jako newinni, dosti jest JM^e času měl o nás takowé neslechetnosti ukazowati a rozsélati. Neb milí páni a přátelé, ufámeť milému pánu bohu, že se nám před jeho swatú milostí weliká křiwda děje i předewšemi dobrými lidmi; a wšcko křesťanstwo má bohda naši newinu shledati, a tak což budem najdál moci, oznámíme. Neb se pan Zdeněk ze Šternberka toho táhne najprwé na Ciesáře Římského JM^e, na JM^u raddu, kniežata duchowní i swětská, i na wšecky hrabata, pány, rytieře, JM^u dworjany, když pan Zdeněk tam u JM^u byl w Nowém Městě, že jest tu pana Hanuše Robochara newiděl, aniž jest zase do Nowého Města přijel, až jest on přeč ujel. Téhož se táhne na knieže Mišenské mladé, kterýž má králowu dceru; téhož se táhne na wšecky pány Rakúské, kteříž tam byli, zejména biskupa Pasowského, probošta Wiedeňského a hrabi Sigmunda z Chawuk, bratra jeho, pana Štumbergara, pana Lichtensteinara, pana Puttendorfara, pana Erkharcaura, pana Erdrzdorfara, pana Ozwalda Eicingara, pana Sigmunda Eicingara, pana Tiece, pana Sewsengara a jiných mnoho, ježto od dáwních časuo tak mnoho jih u Ciesáře na Nowém Městě uelbylo, že pan Zdeněk tam pana Hanuše Robochara nikdiež newiděl, ani za jeho přítomnosti zase přijel, až jest on pan Zdeněk odjel. A buoh to wí, že jest pana Robochara newiděl, jakž w Čechách byl, když králi zlaté urukowal; a jest tomu bez udelu dvě létě. I znamenaj vaše milost, by takowá weliká wěc a neslechetná

stwie KM^u pánu našemu milostiwému i nám dieli, aby oni páni ráčili přijeti z těchto tří měst na jedno, totiž do Plzně, do Klatow, neb do Budějowic Českých, a že tu z pánuow, rytierstwa i z měst sjezi se s pány minie, a to konečně ten den před hromnicemi. A tu se pány že by rádi rozmluwiti, jakožto s přátely swými: aby ty nesnázky, kteréž sú koliwék znikly, k konci k dobrému, dali pán buoh, přiwedeny byly, a dobré KM^u pána našeho milostiwého i tohoto králowstwie obecne aby jednáno a posobeno bylo. A jestližeby třeba bylo gleituow knězi biskupowi Wratislawskému a pánóm od KM^u neb od koho jiného, to má jim zjednáno býti. A budáli mieti páni choli k takowému sjezdu tu a tak, jakož se píše: to aby dali wěděti na Kamenici p. Jindřichowi ze Stráže, najwvyššiemu hořmistru králowstwie Českého; a to konečně do božieho křtění.

11.

Jan z Rosenberka i Zdeněk ze Šternberka žádaji na biskupu Olomuckém Tasow, z Boskovic, aby se přiznal k tomu, co jim byl oznámil o řečech, kteréž na dvoře králowském w Čechách o nich šly.

Ve Strakonících, 1465, 31 Dec. (Z rkp. 1465.)

Najduostojnějšiemu w boze otci a knězi, knězi Tasowi biskupu Olomuckému, příteli našemu milému.

Najduostojnějši w boze otče kněže kněže milý! Službu naši napřed wkazujem WM^u. Rač WM^u wěděti, že když nynie před Králem JM^u na tomto obecniem sněmu potreby zemské a naše od kněze biskupa Wratislawského a od nás i přátel našich králi JM^u, pánóm i rytierstwu a wšl zemi široce sú ohlášeny, kterakbychom od swého pána a krále držáni a zachowáni měli býti wedle našich starodawných práw a swobod, w tom jest také položeno, kterak král JM^u WM^u jest spis ukázal, kterýž se nás a našich přátel některých wysoce dotýče, ježto wyše býti nemóže, duše i cti; kteréžto wěci WM^u od krále JM^u ukázány jsú, a WM^u panu z Rosenberka a mně na Zelené Hoře, jako pán a přítel náš, jest nám ty wěci powěděl s někaké cedulky; a zwláště, že bych já Zdeněk ze Šternberka, když sem u najjasnějšieho pána Ciesáře Římského w Nowém Městě byl, že bych já tu se p. Hanušem Rorbocharem jednal, aby král JM^u otráwen aneb zamordowan byl; a že sme sobě Ciesáře JM^u Syna za pána wzali, a že já Zdeněk ze Šternberka mám u JM^u gubernatorem w Čechách býti, a že mi Ciesář JM^u má na každý rok x tisíc zlatých wydáwati; a kněz biskup Wratislawský a pán z Rosenberka že mají hajtmáné we wšech Slezských zemích býti, a že jim na každý rok XV tisíc zlatých má wydáwati; a páni Zajieci že mají hajtmáné w Lužnické zemi býti, a že jim na každý rok má wydáwati VI tisíc zlatých, a p. Hanuš Rorbochar že má markrabě

w Morawě býti, a mnoho jiných wěci, ježto se naši cti dotýčí. A když sú ty wěci a potřeba naše newinná ohlášena, tu král JM' přede wšim sněmem tak prawil: že jest JM' nikdy o nás WM' takowych wěci neukazowal ani nás jmenowal; a potom ihned p. Jičinský někaký list ukázal před králem i předewšim sněmem od WM', kterýž on prawil že jemu píšete, žeby nám WM' tak daleko těch wěci neprawil. A i hned tu král tuhú řeč učinil: hleďte, nuž widíte že tak není. Wie to WM' dobře, že ste nám ty wěci prawili jako přítel náš, a že sme my sobě takowych wěci newymyslili, kterúž hanbu král JM' wede na Was i na nás, jakož o tom sněmu před našimi služebniky weliká řeč o WM' i o nás byla, žeby toho král WM' nikdy neukazowal, a žeby to wěci byly smyšlené. Ježto my WM' plně wěřime jako pánu a příteli swému, že nám toho dáte swědomie listem swým wedle té potřebnosti naše: neb sme my swú newinu ohlásili najjasn. Ciesari Římskému, králuom i kniežatóm, jako ti nejsúce takowými zlými a nešlechetnými wěcmi winni. Neb král ten list od p. Jičinského i hned schowal jest; a takowé wěci mohlyby nám i wám k weliké škodě býti a k budúci hanbě; jehož ufáme pánu bohu wšemohúciemu, že my pro žádného nechceme w takowych hanbách zuostati. Neb WM' wiete, že ste nám po služebniku a úředniku mém Wrabském též wzkázali, ježto sú také při tom jiní dobří lidé byli; a od WM' nemáme jiné naděje než tu, že se na tom práwě mieti budete, a že nám toho WM' jinak nepromění a swědomí to po tomto poslu pošle. Datum Strakonicz, fer. III' ipse die S. Silvestri, anno MCCCCLXV^o.

Jan z Rosenberka

a Zdeněk ze Šternberka, najwyššie
purkrabie Pražský.

12.

Tiž oznamují panu Jindřichowi ze Stráže, že ke sjezdu swolují, ale w čas pozdější a jim příhodnější.

Na Strakonicích, 1466, 1 Jan. (Z rkp. Rosenb.)

Urozenému pánu, p. Jindřichowi ze Stráže, najwyššiemu hofmistru králowstwie Českého, příteli našemu milému.

Službu naši wzkazujem, urozený pane a příteli milý! Jakož nynie po našich a přátel našich dobrých lidech a služebnicích, kteříž od nás wysláni byli na sněm minulý od některých z pánów a zeman, také některých i z měst, po sepsané cedule na nás a přátelích našich žádán sjezd, a toho aby chom dali odpověď tobě na božie křtění: toho my sjezdu neodpíráme, než poněwadž čas tak krátek, buoh to wie, že my se tak w krátkém času knězem biskupem Wratislawským JM' a se pány přátely jinými shledati nemužem. Než chceme se což najspíš budem moci shledati, a zvláště bohda o masopustě. Tu se pak spolu shledajice, dáme

abý na Kamenici ze spolka bez meškání wěděti po swém poslu, kdy a který čas, kde a w kterém místě bychom se s těmi pány a zemaný i z měst k tomu jmenovanými chtěli sjeti a shledati; a k tomu a k takowému sjezdu atby kněz biskup JM^s swými dobrými lidmi jedá tam i zase, i my tudiež, gleity podle potřeby byli opatřeni, abychom bezpečně přijeti a odjeti na swá obydlé mohli. Datum Strakoniec, ipso die Circumcisionis Domini, anno MCCCCLXVI^o.

Jan z Rožemberka a Zdeněk ze Šternberka,
najvyšší purkrabie Pražský.

13.

Pana Jindřicha ze Stráže odpověď na předešlé psaní.

Na Kamenici, 1466, 3 Jan. (Z rkp. Rosenb.)

Urozeným pánóm, p. Janowi z Rožemberka, a p. Zdeňkowi z Šternberka najvyššímu purkrabi Pražskému, pánóm a přátelóm milým dd.

Službu swú wzkazují, urození páni a přátelé milí! A jakož WM^s odpisujete na tu ceduli, kteráž jest WM^s po vašich poslech dána, psaná od pánuow, zeman i měst: to já dám hned bez meškání wěděti pánóm, zemanóm i městóm. Datum Kameniec fer. VI ante Epiphaniae oc.

Jindřich ze Stráže, najvyšší
hofmistr králowstwie Českého.

14.

Král Jiří pokládá všem stawům Českým sněm obecný do Prahy ke dni 23 Febr. 1466.

W Praze, 1466, 22 Januar. (Orig. arch. Třeb.)

Jiří z božie milosti král Český a markrabie Morawský oc.

Wěrný milý! Jakož při sněmu o těchto suchých dnech wánočních w Praze držaném s radú pánuow a rytířstwa, kteříž na tom sjezdu byli, pro dobré obecné a pro zachování pokoje králowstwie našeho Českého sněm obecní do Prahy položili sme w první neděli w puostě přísti: i žádáme od tebe, poněwadž všech wás se to dotýče, aby také na ten sněm ke dni již psanému do Prahy přijel, a toho nikoli neobmeškával. Dán w Praze, den S. Vincencia, králowstwie našeho léta esmého.

Ad mandatum
domini Regis.

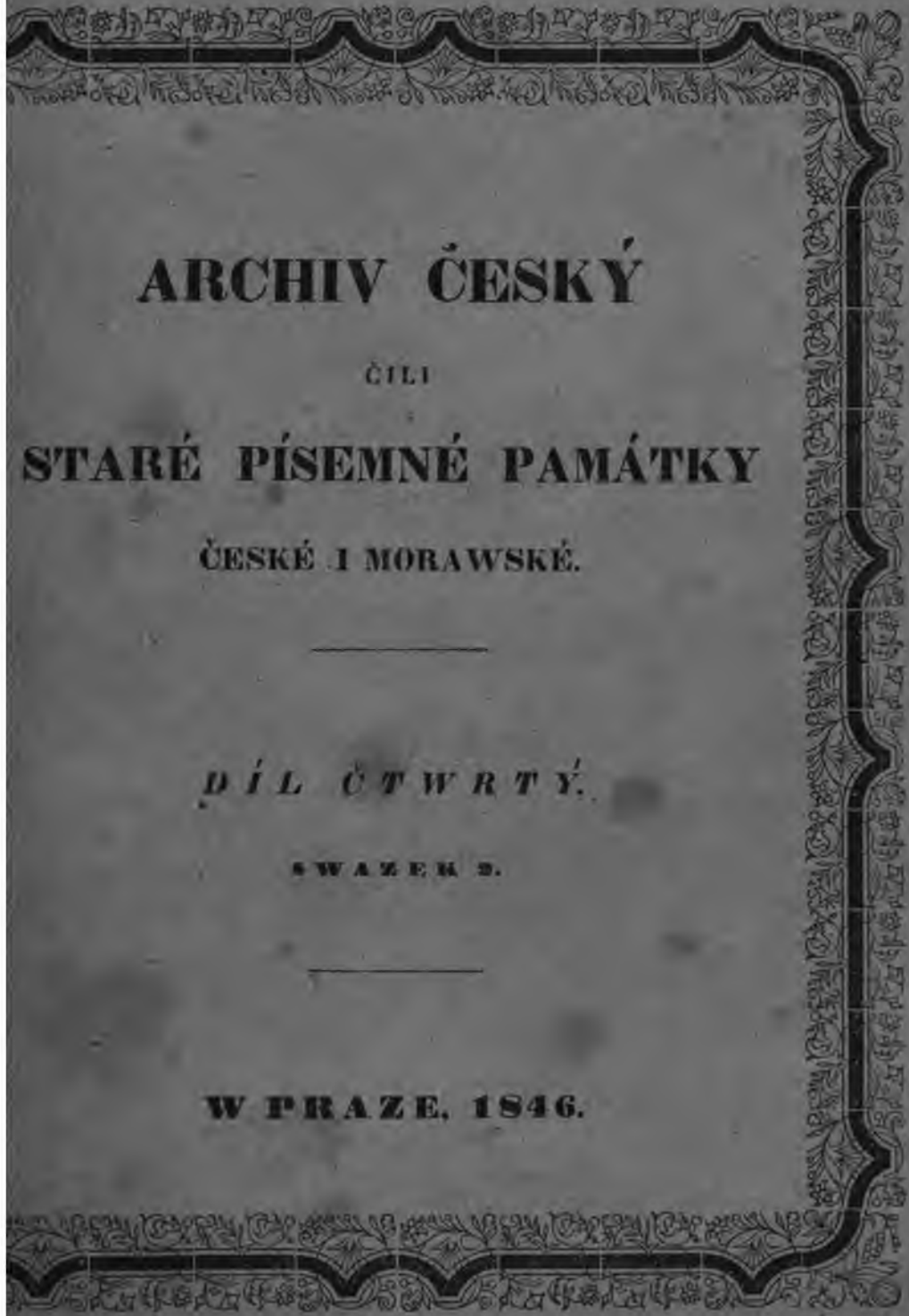
Slowútnému Janowi z Dobronic,
wěrnému našemu milému.

O B S A H.

	Stránka
A. XIV. Dopisy rodu Hradeckého od r. 1441 do 1451	3
C. IX. Některé zápisy kláštera Chotěšowského od r. 1272 do r. 1597	34
A. XV. Pře Racka Kocowského s Budějovskými od r. 1472 do r. 1481	64
B. VII. Akta mezi králem Jiřím a jednotou panskou v Čechách od r. 1463 do r. 1468	99

*Připomenutí. Při výběrateli Archivu českého, koupíce
svazek jeden, hned i k dobruší celého pětisvazkového díla zavazují
se; a to stčí předplacením spolu na svazek poslední. Cena
kupická jednoho svazku jest 45 kr. stříb. čísla.*

ARCHIV ČESKÝ

ČILI

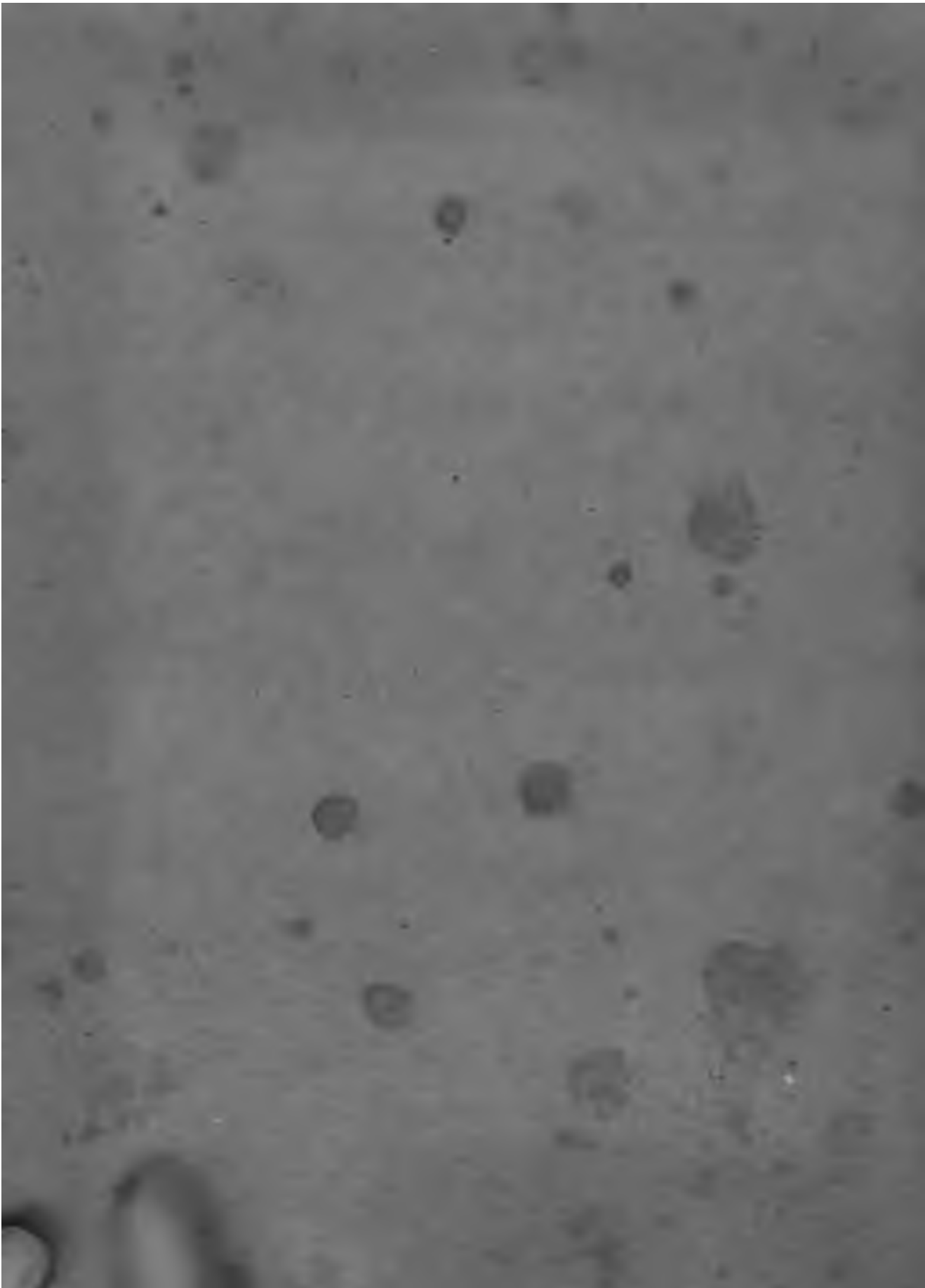
STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAWSKÉ.

DÍL ČTVRTÝ.

SWAZEK 2.

W PRAZE, 1846.

Tas z Boskowic, biskup Olomucký, králi Jiřimu dáwa zpráwu o jednání swém we Wratislawi s biskupem tamějším a s legatem papežským.

We Wratislawi, 1466, 20 Fěbr. (Z rkp. Sternbersk.)

Najjasnějši králi a pane, pane muoj milostiwý! Modlitba má WM^u!

Zdráw, pánu bohu děkuje, w tuto minulú sobotu do Wratislawi sem přijel, a od swého kněze otce bratrsky přijat i wítán. Ten večer legata widěw, a jemu se i s jinými okazaw, w neděli kwasil sem s knězem biskupem a dosti mluwil. Pro milý buohl račte jedné řeči nestatečných kázati uskrowniti, wšet bohda dobre bude; o tom by bylo mnoho psáti. Když koliwěk se bohda sjedú, ať jest jedné rok pro ně prostranný a bezpečný, uziti dálibuoh WM^u, žeť nebude tak mnohé shledáno, jakožt sobě rozprávějí. A kázalť jest WM^u swú modlitbu i službu psáti, ač snad newděčnú; ale on wždy swú powinnost činí. Mnoho jest dobrého o WM^u mluwil, to ~~bohl~~ wie; to k tomu prawě, že wšeco což kto učiniti muož, žeby on též rád pro WM^u osobu učinil. W pondělí kněz legat městóm slyšenie dal, kteríž potreby i prosby ~~se~~ slušně předložili. Se mnú i s samým snad o čtyři hodiny po obědě byl, a na mnohé wěci se ptal, a o mnohých zle byl naučen, kteréž se WM^u i mne dotýkaly. Wšecy wěci pěkně a ochotně přijal, a tak prawil, by se semnú byl před rokem shledal, že by za to byl mnoho dal. Muož tomu WM^u rozuměti, že w tom času dosti mluweno bylo. W úterý masopustní ten celý den s knězem biskupem a jeho preláty sem byl, i tam s nimi ležal. Tu opět mnoho mluweno, a s nimi najwiece. Wčera pro odpověď kněz legat přijiti kázal. W té pěkně mluwil, děkuje z té pokory, kteréž se jest od nás, a jemu čest na místě Otce swatého státi, a že pro tu wšecy kletby a processy skrze něj wyslé zdvihá a mrtwí, lečby jemu to bylo znowu rozkázáno, neb Otec Swatý sám, neb jiný legat přijel-li by, rozkázal; a že to chce Otci Swatému psáti, a jiných mnoho dobrých řeči. Než toho processu, kterýž jest Wratislawským ku pomoci od Pia papeže wysel, že zdvihnutí nemuož, než aby proti nim nebyli. Radost a kratochwil měst byla weliká a děkowanie; a což se Wratislawských dotýče, že to chce na swé staršie wzněsti a w tom slušně mieti. Potom sem sám s ním zuostal; neb při tom byli, když slyšenie i odpověď dáwal, kněz biskup i jeho kostela přeláti a mnozi dobři lidé. Tu sem s ním mluwil, a mnoho jemu prawil, co tiemto sjezdem mieni, o kterémž WM^u snad wie, že druhú neděli we Wratislawi býti má. Prawil mi mnoho, omlúwaje se, že to činí což se jemu rozkáže: než že se proto w tom tak mieti chce, že WM^u ke škodě ani k hanbě bude; tiem račte jisti býti; bych tomu jinak rozuměl, bylbych jeho dočecal, a s těmi kteréž bych by WM^u dobře jednal. Také o Wratislawských sem mluwil; wše bohda dobře.

bude; a bylbych hned něco jednal, ale neměl moci; než bez meškání poslal, aby jemu dána byla; a že w tom času nic nechce proti WM^u jednati. Protož já WM^u prosím, jako swého milostiwého pána, že se w tom času také upokojiti račíte. Neb já shledaw jeho taký úmysl a WM^u i nám všem bohda užitečný, něco sem i přirekl, jestli že se on tak zachowá, ať nejsem zaweden.

Páni Wratislawští mne ctili rivoty, wlaským, a welmi dobrými lososy; w kostelích i na ulicích jako dobří w tom lidé činili. A wčera jich haitman a starší u mne byli, obyčejem swým poddávajice se; a potom když sedli, předkládali welmi pěkně, kterakby naslyš byli, žeby před krále Českého (tak mluwili) jim škodné řeči přišly, kterakby oni měli legáta i Otce Swatého proti němu búríti; newinu swú w tom kladúc, a bulli několiko ukazujíc, kterak jim Otec Swatý obtiežně psal, a tak zawázal, že jinak učiniti nemohú. Než toho dne, té hodiny, když on neb jeho legat rozkáže, že jsme hotowi jej přijeti a za pána mieti, a mnoho wiece. Odpowěděl sem jim, že jest to tak, a že sem to sám z ust WM^u slyšel; a což sem rozuměl na WM^u, že toho jest daleko želeji, že od nich, nemajice na tom dosti, cožby sami sobě zjednali, a že se i jiní nutie a pripravují, aby w táž protiwenstwie WM^u wesli. Prosili mne welikú prosbú, abych je před WM^u i jinými dobrými lidmi omluwil, a sám tomu také newěřil. Já jim také prawil, kterak dopústěji WM. haněti, a že se mi zdá, by WM. nikdy w tom duostenstwi nebyla, a s tolika pán taký jakýž prwé byla, žeby WM. radší za přieteles nežli za nepřieteles měli mieti. Tak prawili, že kdež takowé zwědie, že je káži a kázati chtie, že to každý shledati jmá. Také túžili, kterakby rozličnými běhy trápeni byli kupci jich i jiní. Prawil sem, že to WM^u nejde, a jestliže se oni také některak pěknějie k WM^u mieti budú, že se chci k tomu wěrně před WM^u přimluwiti, aby to, což najdéle muož, staweno bylo. A tak napiwše se, šli s dobrú a ochotnú myslí přeč.

A tak, milostiwý králi, mnohé se podejde, ježto se nepřeskočí. List tento prosím WM^u račte celý poslati, a o peníze, jako muoj milostiwý pán, wida mú práci, starost i náklady, milostiwú odpowěd dáti. Pro milý buoh! neračte se tak welmi na kněze legáta hněwati. Muož se lépe než tříe jiní hoditi, maje již tyto zpráwy; a muoj kněz otec se w tom práwě má, tomu račte úplně wěriti. Widěl sem u kněze legáta list kněze arcibiskupa Ostřehomského, w kterémž píše, že jest již kardinála S. Angela obeslal, kterak se u WM^u sjeti má a co jednati i toho napomíná, aby těch wěcí tak těžce před se nebral. I nejsem tomu rád, že se ten sjezd tak dlí.

Sestře panně Barboře cti i všeho dobrého přeji, a WM^u z nowin, i z toho dobrého, což jie WM. učinila, jako pánu swému milostiwému děkuji. A pán buoh daj, abychom toho wsichni WM. zaslúžiti mohli. Dnes zase domuow jedu, a w Olawě

aby přísahu učinil k zemi, podle starodávného obyčeje; pakliby tu na Karlštaině čeho nebylo, a jinde na jiných zámcech to JM^l měl, aby to zase tu ráčil při jiném položení. A tu bohdá nahlednuce w ta práwa a swobody zemské zespolka, k JKM^u plné doufanie máme, že nás i wšecku zemi ráčí při nich milostiwě zachowati při wšech řádíech, práwíech, swobodách a starodávních obyčejíech; a že o nic o jiného nestojíme, než o takowé wěci; a cožkoli z práwa a powinnosti k JM^u jako pánu swému učiniti máme, to chceme rádi učiniti. Tu sú nám na to páni a rytierstwo odpowěděli, že se jim to dobře libilo a líbí, že stojíme o řady, práwa a swobody zemské; jediné, že se jim to nelíbilo, že sme toho prwé také na ně newznesli, abychom zespolka toho na JKM^u žádali; ale že nám to odpúštějí, jediné abychom do Prahy přijeli, a zespolka my s nimi a oni s námi o to stáli. A netoliko to o čež sme stáli, ale byloliby čeho wiece potřebie a co spomenuli, a práwa a swobody co ukázaly, což se řádów, práw a swobod zemských dotýče, o to zespolka mluwiti, státi i KM^u prositi. A že jest dobře slušné a prawé, což jest naše a zemské, aby to w naše moci bylo; a o řady, práwa a swobody zemské státi, mluwiti a JM^u prositi, že w tom podle nás stojie a státi chtie, a my podle nich. A my slyšiece ode pánów a rytierstwa takowú wěc, že se w tom řeči i úmyslem s námi srownali: i swolili sme na takowú wěc ku obecniemu sněmu do Prahy přijeti, jediné abychom prostrannými i bezpečnými gleity byli opatřeni pro přičiny. Jakož sme pak pánóm a přátelóm swým i rytierstvu řeči to prawili a oznámili. Pakliby kteří z nás pánów přijeti k tomu sněmu nemohli, ale podle jiných pánów s plnú moci poslati mají.

17.

Beneše z Daupowa list odpowědni proti králi Jiřimu, ku pomoci města Plzně.

W Plzni, 1466, m. Apr. (Kopie arch. Třeb.)

Proti najjasnějšiemu kniežeti a pánu p. Jiřiemu králi Českému a markrabi Morawskému oc. Jakož jest pan Čeněk z Klinšteina s některými dobrými lidmi odpowěd učinili pánuom Plzenským, w té odpowědi jim se za nepřátely kladúce, a wysoce jich na jich cti dotýkajice w swém psaní; a já sem od nich žádné zlé powěsti neslyšal w žádných zemíech okolních křesťanských, a o nich toho newěřím, než že jsú dobří lidé a křesťané dobří, a po wše časy zachowawše se na swé cti a wíere jakožto dobří lidé. Protož já Beneš z Dúpowa wstřiehám se proti Waši Králowské Milosti, a swú čest proti wám ohrazuji, a proti služebníkúom i poddaným wasím swětským i duchowním tiemto listem odewřeným, že WKM^u a wasím služebníkúom a poddaným swětským i duchowním nepřitel chci býti, jim (Plzenským) jich sprawedlnosti pomáhati a wedle nich w miru i nemiru státi, dokudž jsem w jiu¹ bě, i s těmi se wšemi mými služebníky, ktožby při mně byli. A

pečeti páně Čenkové z Klinšteina, neb sme swých pečeti při sobě neměli,
anno oc. LXVI°.

Mikuláš Střela z Rokyc,

Jan z Břístie, a Mikeš ze Chcebuze,

19.

List odpovědní hejtmanůw wojska královskeho proti Plzenským a pomocníkům jejich
Bez datum (r. 1466, m. Apr.) (Kopie arch. Třeb.)

My Mikuláš Střela z Rokyc, Jan z Břístie, a Mikeš ze Chcebuze: tobě pane Jindřiše z Risenberka a wám Benešowi z Dúpowa, Mikulášowi z Štiawawu (*sic*), Matesowi z Hradiště, Janowi mladšiemu z Nešowa, Heřmanowi z Žernownika, Janowi Zádubskému z Šontawy, Hynkowi Mlsbabu z Poděapl, Prokopowi z Trnowé a Buškowi ze Hřešihlaw: my všickni swrchujmenowaní wám:

Jakož ste psali najjasn. kniežeti a pánu p. Jiřiemu králi Českému a markrabi Morawskému oc. pánu našemu milostiwému a našemu i wašemu pánu dědičnému, wyznávajíce sě, že chcete JKM^u nepřítelé býti, a toho sobě příčinu k JM^u berúce, že sme my i jiných mnoho pánuow a dobrých lidí psali sme Plzenským, jim to připomínajíce, kterak sú oni nepravě a nešlechtně a zrádně učinili nad KM^u; jim to wěděti dávajíce, že JKM^u nám jakožto swým wěrným rozkázati ráčil jest, abychom je Plzenské z toho treskali, jako lidi poddané JM^u. A položili ste w swém psaní, žebychom my jich dotýkali wysoce na jich cti, a že wy o nich tomu newěříte; a píšete, žeby sě oni dobře zachowali na swé cti, poněwadž směli takowú kriwdu psáti JKM^u; to ste předsewzieli, aby nešlechtným zrádcem jim Plzenským jich zlosti a nepravosti pomáhali proti swému dědičnému pánu. Rozumieme tomu, že je zrádce Plzenské wiece milujete nežli pána swého, ježtoť toho neslušie žádnému činiti, ktož čest a sprawedliwost znáti umie: než wy toho netbajíce, i chtělbyšte jich zlost a zradu swým psáním a řeči s nich swésti a je očistiti. Protož newieteli, ale wězte, že wám to nepřislušie, abyšte wy swým psáním je očistiti mohli; a brž i to také na žádného neslušie, ktožby chtěl za dobrého zuostati, aby z úmyslu bezewšie hodné příčiny měl sě učiniti nepřitelem pána swého. Než wy wzali ste před se dwojt zlost: jedno, že naše jim Plzenským prawé psanie pokládáte, jakoby nebylo prawé; a druhé, že z úmysla, swéwolně, bezewšie hodné příčiny, učinili ste se nepřítelé pána swého dědičnému, ježto ste toho obého učiniti neměli se cti. A protož abyšte wěděli, tak jakož sme i prwé psali jim Plzenským o tom, kterak sú oni nad KM^u učinili, též i ještě o nich prawíme a prawiti budem, že sú nepravě, nešlechtně a zrádně učinili nad KM^u pánem naším, tudíž pánem waším i pánem swým dědičným. A to také prawíme, že i ten každý, ktožby jim pomáhal, žeby pomáhal — wosti. A wy zwlášť swrchupsaní všickni, jsúce Čechowé, učinili ste to — ste toho se cti učiniti neměli, byšte jim zrádcem pomáhali

proti pánu swému. A toho na wás dowesti cheme jakožto dobři o zachowalí lidé dowesti mají rukú oděnú, w rovném počtu, ač smieti budete, na miestě slušném a tu, ježto nám i wám bezpečno bude; jináče krom to, abyšte wy swrchupsaní byli, a my také ti kteříž se swrchujmenujeme, přijmúce k sobě dobrých lidí do téhož počtu, cožby wás bylo. A tu se s wámi bítí cheme společně a nebo jeden s jedním, a tak až do všech swrchujmenowaných. A jestliže i wiece kto jsú ti, ježtoby jim Plzenským zrádcem wedle wás jich neprawosti pomáhali, buď do kteréhokoli počtu, buď jezdných neb pěších, dajtež nám to wěděti: my týž počet wezmúc k sobě dobrých a na cti zachowalých lidí, chcem se s wámi bítí, tak jakož se wyše píše. Krom to wymiňujíc, kteřížby tu na Plzni byli ti nešlechtní zrádci, kteřížto sú na Markburce byli a pány swé o jich zámek zradili, též jakož sú i Plzenští učinili, ti atby w tom počtu mezi wámi nebýwali: nebť bychme takovým jim rovných zrádci k té bitwě za towaryše dáti neměli, aniž ho mezi sebou máme. Dajtež nám to wěděti, chceteli se s námi bítí, tak jakož se napřed píše. A tohož wám přejem, chceteli i tu zradu Plzenských sobě wzieti, to budete moci učiniti. A my bohďá pána boha všemohúciho, kterýž prawdy pomáhá, sobě proti wám ku pomoci běrem, a sprawedlnost KM^u našeho i wašeho pána dědičného.

20.

Druhá pamět pana Jana z Rosenberka o jednání swém u krále Jiřího, (po kterémžto s králem se smířiw, od jednoty panské odstaupil).

1466, m. Mai. (Z konceptu w arch. Třeb.)

Léta oc. LXVI^{to} třetí neděli w postě. Když sme se w Budějowicích s pány, rytířstwem, s přátely našimi sjeli a obecně dobré zemské jednali, tu sme spolu mluwili a jednali ty věci. A o ty věci mluwice a jednajíce, mnohé řeči byly sú mezi námi, až bylo přišlo na listy a cedule s obú stran, z toho byl přišel konečný rozstrk; však tak potom, že sme se swolili, opustiwše cedule, jednostajně jednosworně abychom všickni ze spolka stáli, což se dotýče práv, swobod i oswo-bození všie země, abychom všickni stáli oni wedlé nás a my wedlé nich; i také Karlšteina, klenotuw, koruny, privilegia, aby tak chowáno bylo, jako za JKM^u předkuow; a jestližeby co wiece nalezeno a wyhledáno w těch práwiech bylo, než oě my stojíme: tehdy wěříme JKM^u, že nás ráčí při tom při všem zuostawiti, zachowati a držeti; a byloliby co kde jinam odloženo, aby zase k tomu bylo polo-ženo; a my cožkoliwěk JKM^u učiniti máme wedle práwa a z powinnosti, to cheme rádi učiniti. A na ty kusy sme všickni jednostajně swolili, abychom do Prahy jeli, a tu se se všemi pány, s rytířstwem, než k KM^u přistúpíme, srownali, my s nimi a oni s námi; a tu abychom se sešli a prwé spolu rozmluwili, a rozmluwie z jedné wuole abychom spolu předstúpili, a zespolka všickni prosili a žádali, aby

B. VII. Akta mezi králem Jiřím

JKM' ráčil nás při těch našich práviech, swobodách a oswobození zachowati a držeti jako páni naš milostiwý.

A také jest k nám mluweno ode pánów w Budějowicích, chcemeli JKM' oprawiti, jestližbychom co učinili proti JKM' neb proti práwu a řádu: a my že smo řekli wedle práwa a řádu učiniti a oprawiti JKM' i každému dobrému. Wszak tak, aby JKM' ráčil prwe obecné wěci naprawiti. A jestližeby JKM' ráčil kterému z nás wínu dáwati nebo nám: tehdy abychom měli w tom příjezdu wuoli odpowiedati uob nechat. Pakliby se nám nezdálo, abychom mohli gleitu požiti a na swá obydlé odjeti; a po tom odjezdu řekli sme JKM' i každému dobrému prawi býti, jako swrohu psáno stojí.

Item když sme do Prahy přijeli, tehdy w sobotu na den S. Kříže (3 Mai) na Králowě JM' dwore w dole u weliké swětnici tu sme se všickni sešli s pány a rytierstwem i s obci; a to jakož sme se smluwili w Budějowicích, to sme na ně wznesli skrže p. Zajiece a p. Kostku, mluwiec k nim, abychom spolu w tom stáli, jakož jest pak zemská wěc, ježto se nás i wšie země dotýče. JKM' zespolka mluwili a prosili. Tu sme se všickni spolu smluwili a swolili, abychom před JKM' předstúpili, a z jedné wuole JKM' prosili se pány, s rytierstwem a se wš obci, aby JKM' ráčila nás nechat a držeti při našich práwiech, swobodách a wyswobození, jakož JKM' předkové předky naše zachowali sú a drželi. A na to všickni zespolka páni, rytierstwo i wšicka obec prosili mne, abych od nich s KM' mluwil a prosil a to z jedné wuole. A na to sme přistúpili před KM'. A když sem powědel wedle jich žádosti a poručenie: tu sú všickni řekli, že to jich jest wšech wuole a k tomu swolujem; a tu jest žádný neodepřel. Tu KM' ráčil dáti odpowěd: žej' to prawě a sprawedliwé, a že sprawedliwého žádáme, a že to chce rád učiniti. A při tom byli s mocí Olkmar od kněze biskupa a Wrabský od p. Zdeňka i od jiných pánów, kteříž sú tu s mocí při tom byli. A na to JKM' mluwil, chcemeli JM' při jeho duostojenstwí, práwiech, swobodách a podlé desk a nálezów panských držeti a zachowati, abychom to JKM' powěděli. A my sme řekli: že chceme rádi JKM' zachowati při JM' práwiech, jakožto pána našeho milostiwého, jediné aby prwe JKM' ráčil naprawiti zemské wěci. A JKM' řekl, že to ráči učiniti a naprawiti. A my sme všickni JKM' zespolka děkowali, jako pánu swému milostiwému.

A na to sme prosili, aby JKM' jednomu pánu zemskému zachowalému hradu Karlšteina, klenoty, korunu a privilegia w moc dal; a ten pán aby pánom, rytierstwem i wšie zemi přísahu učinil, aby s tím wěrně a prawě uob. A JM' řekl, žej' to opatřil knězem Viktorinem. A na to sme sobě uprosili potaz; i vyšli sme na sieň, a tu powěděli vše se, i zuostali sme na tom, aby knězi biskupowi a ku pánom přátelóm wsláno bylo. I prosili sme p. Zajiece aby k nim jel, a jich prosil, aby přijeti k tomu; a jim se jest nezdálo přijeti. Tu jest kněz

Viktorín slíbil pánóm, rytieřstwu i wšl zemi s tiem wěrně a práwě učiniti, až do wyhledání práw, swobod a wyswobozenie. A ta wěc jest tak zuostawena až do wyhledání.

Tu a potom prosili sú opět wšickni kniežete kněze Konrada a p. Jana Bezdruzického, aby jeli ku pánóm, knězi biskupowi, p. Zdeňkowi na Růdnici, a jich prosili ode pánuow i od rytieřstwa, aby do Prahy přijeli. Tu kněz Konrad a p. Jan přijewše zase, i dali tu odpověď od nich, že se jim přijeti nezdá.

Potom po wšech wěcech zemských zjednánie, což se dotýče pánów, rytieřstwa i wšie obci práw, swobod a oswobozenie, tu jest p. Jan Zajiec mluwil, a přitom sú byli kněz biskup Olomúcký a páni, o Plzenské, aby mohli také u pokoji zachowáni býti. Na to jest kněz biskup Olomúcký s pány s KM^u mluwil, aby Plzenští mohli při pokoji zachowáni býti, a JKM^e (aby) ráčil se k nim milostiwě mieti, a jich při pokoji zachowati, a to do Sw. Hawla.

A na to KM^e ráčil odpověď dáti, že jich chce do S. Jana w pokoji nechati; a w tom kněz biskup a p. Zdeněk aby k JM^u přijeli, nezdáli se jim do Prahy přijeti, ale na některý zámek JM^u aby přijeli. Toho se nezdálo knězi biskupowi a p. Zdeňkowi i těm pánóm, jakož spolu sú w závazku, učiniti. A toho jest p. Zajiec od nich odpieral ode pánów těch, a to se p. Jaroslawem a se p. Ilburkem; a žeby páni newěděli nač lidí odbyti, a žeby toho nemohli učiniti, než aby stánie Plzenští měli do Sw. Hawla pokojné. Na to p. Jan z Rožemberka prosil kniežat i pánów, aby ráčili wedle něho prositi KM^u, aby JKM^e ráčil s nimi milostiwě nałožiti a jich w pokoji do Sw. Hawla nechati; a to aby bylo mocně přestáno na knězi Konradowi i na pánech. A na tu prosbu JM^e ráčil jest dáti odpověď, jakož toho cedule nížepsaná šře w sobě ukazuje oc. (A.)¹⁾

A ta cedule již nadepsaná donesena jest na Růdnici k knězi biskupowi a ku pánóm; a tu ode pánów při p. Zajieci dodána jest jim. A opět se jim toho učiniti nezdálo. A na to p. Zajiec přinesl jest jiné cedule od kněze biskupa a ode pánów z Růdnice, jakož pak ty cedule šře w sobě obsahují oc.

A když se podlé těch cedulí nemohlo srownati, tehdy KM^e k žádosti kniežat a pánów ráčil jest slowy řéci, a řekl před kniežaty a přede pány a před p. Zajiecem, že Plzenských chce nechati w pokoji až do Sw. Hawla a w pokojném stání, jakož cedule panská nížepsaná šře ukazuje. A na ta slowa již psaná opět p. Jan Zajiec k knězi biskupowi i ku pánóm na Růdnici jest jel a ta slowa na ně wznesl. A přijewš řekl, že se jim toho přijeti nezdálo: ale přinesl jest cedule, kterakby JKM^e měl s pány i s Plzenskými w dobrotiwé stánie wstúpiti, jakož ty cedule teď nížepsané w sobě šře ukazují, a zase též páni a Plzenští k JM^u. A ty cedule JKM^e také jest cedule swé ráčil wydati, a těch se jim také přijeti nezdálo.

¹⁾ Viz dále štálo 21.

Pamět o tom, co pan z Rosenberka Plzenským uprosil na králi Jiřím. (A)

W Praze, 1466, 9. Maí. (Kopie arch. Tréb.)

Na prosbu a žádost pana Jana z Rosenberka, kterúž KM^u učinil jest o Plzenské:

Král JM^u tuto odpověd dal: že ráčí toho w stání dobrém a pokojném nechati s městem Plzní až do Sw. Hawla n. př., s takowúto však wymitnkú: najprw budeli moci býti skrze duostojného kněze biskupa Olomuckého a oswiecené knieze kněze Konrada Starsícho Olesnického aneb jiné pány zjednáno, aby měšténé Plzenští skrze ně mohli k milosti J. král. M^u přijíti a w dobrou vůli uwedeni býti, JM^u toho neodpiera, a cožby w tom slušného bylo, ráčí přijeti. Pakliby co nemohlo až do Sw. Matúše k konci přijíti, tehdy JM^u ráčil se k tomuto konečně swoliti, aby na den S. Matúše Plzenští stáli w Praze, a mocně přestali na knězi Konradowi již psaném, na p. Janowi z Rosenberka, na p. Zdeňkowi ze Šternberka, na p. Jiřichowi z Michalovic, na p. Jetřichowi z Janowic a C.ance, na p. Janowi Zajícowi z Hasenburka, na p. Wilémowi mladšim z Rosenberka a z Rabi, na p. Oldřichowi Zajícowi z Hasenburka, na p. Janowi z Kolowrata z Bezdružic, na p. Wilémowi z Ilburka, a na p. Zdeňkowi Kostkowi z Postupic. A skrze ty nadepsané pány aby to bylo ohledáno, což jest koli mezi JK^u a měštány Plzenskými; a cožbykoli již jmenowaným pánóm za slušné aneb za spravedlivé se zdálo a wypowiedeli, že J. král. M^u ráčí to přijeti a učiniti, a od Plzenských též aby se stalo. A jestlipak žeby oč rozniéc byla mezi nadepsanými pány: tehdy k kteréžby straně již řečené knieze kněz Konrad přistúpil, na tom aby přestáno bylo. A jestližeby z již psaných pánów kterého buoh neuchowal, aneb žeby tu býti pro kterú příčinu nemohl: tehdy jina z nahořpsaných, kteříž tu budú, aby toho plnú moc měli, jakoby všickni tu byli. A přijmúli tuto námluwu Plzenští měšténé: tehdy KM^u ráčí je i jich služebníky i poddané při pokoji zachowati do S. Hawla; a měšténé Plzenští i jich všickni pomocníci, služebníci i poddaní též aby pokoj zachowali k J. král. M^u i všem JK^u poddaným i služebníkóm, i také proti všem pánóm i rytierstwu i obywateluum králowstwie Českého do čast swrchupsaného. A měšténé pak Plzenští mají toho rozmysl učiti do tří nedělí, chtěli w tyto námluwy wstúpiti; a toho w těch třech nedělích odpověd konečně J. král. M^u mají dáti, a w třech nedělích ráčí s Plzenskými i jich služebníky i poddanými pokoj zachowati; a Plzenští měšténé proti J. král. M^u i všem JM^u služebníkóm a poddaným mají se týmž obyčejem jako swrchu se píše pokojně zachowati. A budeli chtěli Plzenští měšténé to podání přijeti, a mocně při těch páních přestati, mají se listem pod pečetmi ctihodnými, i také pod města toho pečetí k tomu přiznati. Pakliby Plzenští nechťeli této námluwy přijeti a ji držeti: tehdy páni nadepsaní

aby jim nebyli radni a pomocni. Také jestližby kteří z těch pánců swrchpisaných gleitu k tomu sjezdu žádali, mají jim gleitové bezpečí od KM^a podle potřeby dáni býti jakožto i prvé. A vězňové všickni s obů stranů zjimaní roky aby měli až do Sw. Hawla n. p.

Item w této miece kněz biskup Wratislawský, páni ti, jich poddaní, služebníci i pomocníci, kteříž sú se ještě s KM^a nesprownali, mají celý pokoj od KM^a míeti i JM^a všech poddaných duchowních i světských i pomocníkůow. A též zase již řečený kněz biskup Wratislawský, páni s swými se všemi w témtž pokoji k JKM^a pomocníkóm i všem poddaným duchowním i světským mají se zachowati, vše wěrně a prawě bezelstí. Actum Pragae, anno oc. LXVI° fer. VI post Stanislai.

22.

Zápis na příměří mezi králem Jiřím a jednotau panskau až do 23 Apr. 1467 umluvené.
Bez místa, 1466, 3 Oct. (Kopie arch. Třebon.)

Léta božieho tisícieho čtyrstého šedesátého šestého, w pátek před sw. Frantiskem, stala se smlůwa skrze nás ze jména Konrada Černého kniežete Olešnického oc. Jindřicha z Michalovic, nejvyššieho komornika králowstwie Českého, Jana Zajíce z Hasenburka a z Kosti, nejvyššieho sudieho dworu králowského po Čechách, a Zdeňka z Postupic, mincmistra na Horách Kutných, takowáto:

Najprvé aby stánie bylo mezi Král. M^a a JM^a všemi poddanými a pomocníky, a mezi knězem biskupem Wratislawským, p. Zdeňkem ze Sternberka, p. Zajícem z Hasenburka oc. p. Wilémem z Ilburka, p. Bohuslawem ze Šwamberka, p. Burianem z Gutšteina, i s jinými jich všemi státeley, pomocníky i zápisníky, i také s městem Plzenským, týmž všem obyčejem, jakož jest bylo prvé do sw. Hawla ujistěno a utvrzeno. Než opravce, cožby se w tom příměří stalo, mají býti p. Zdeněk ze Sternberka nejvyšší purkrabie Pratzký a p. Jindřich z Kolowrat. Pakli by se oni oc. děhli, tehdy kněz biskup Olomucký má býti toho nejvyšší opravce a rozdielce. A to stánie má býti a trwati až do S. Jirie najprvé přístieho.

Item sjezd aby byl w Jindřichowě Hradci na hromnice najprw přístie; a tu kdyžby biskup Wratislawský a páni a přátelé jich k tomu sjezdu jeli, kteřížby žádali, má jim Král. M^a dáti glejty a bezpečtie listownie též jako prvé bylo.

Item, což z práv a zemských swobod bude wyhledáno, to aby na cem sjezd do Jindřichowa Hradce skrze některé pány a rytieřstwo bylo přineseno; a také kněz biskup Wratislawský a páni takových věcí měli, aby tu také přinesli, a tu aby spolu sneseno bylo a shledáno. A byloliby co palezeno, žeby KM^a nebo

páni a rytířstvo z čeho vystúpili, to aby bylo napraweno, cožby se stalo od kohokoli proti právu a řádu i swobodám zemským; tak aby JM^č při řádu a právu i swobodách zemských pány a rytířstvo ráčil zachowati, a jestližby w čem bylo z toho wykročeno, aby ráčil to naprawiti; a páni i rytířstvo též aby učinili Král. M^č.

Item cožby pak stranných věcí se dotklo, ježtoby KM^č měl mluwiti a winu dáwati knězi biskupu Wratislawskému, p. Zdeňkowi ze Šternberka, panóm Zajiečóm z Hasenburka, p. Wilémowi z Ilburka, p. Bohuslawowi ze Šwamberka, p. Burianowi z Gutšteina, i k jiným ke všem jich přátelóm, zápisníkóm a pomocníkóm, aneboli zase kněz biskup a páni nahořepsaní i jich přátelé, zápisníci i pomocníci také Král. M^č mluwiti a winu dáwati, toho mají mocni býti rozdielce tyto čtyřie: kněz biskup Olomucký, Konrád Černé knieže Olešnické, Jindřich z Michalowic a Jan Zajiec z Hasenburka. A ty čtyřie budú mieti slyšeti ty winy, a jakž komu oni rozkáží, to aby naprawili; a oni mají toho mocni býti. A jestližby z těch tří, totižto kněze biskupa Olomuckého, Konrada Černého kniežete Olešnického, a Jindřicha z Michalowic, který z nich pro která-koli přčinu hodnú bezelsti na tom sjezdu býti nemohl, tehdy KM^č miesto toho, kterýžby tu nebyl, bude moci jiného k tomu vybrati a jmenowati. A jestližby pan Zajiec také tu nemohl beze lsti býti, tehdy kněz biskup Wratislawský a páni přátelé jeho mají jiného miesto něho k tomu wydati týmž obyčejem, jakožto KM^č; a jakžkoli w které věci skrze ty čtyři rozkázáno bude, tak má naprawenie se státi.

Item což se jest koli stalo w tomto stání předešlém, nebo gleitech od kohokoli, aneb ještě staloby se co do S. Hawla, to má těmi osobami, kteříž opravce toho jsú, wedle prwnie umluwy ohledáno a rozeznáno býti; a což oni rozkáží komu opraviti s obú stranú, to má každý skutečně učiniti a naprawiti.

A my Jiříe z božie milosti král Český a markrabě Morawský 3c. tuto smlúwu swrchupsanú přijali sme a řekli i slowem naším králowským říkáme w celosti a skutečně zdržeti a zachowati bezelsti. Tomu na swědomie pečet naši králowskú kázali sme přitisknúti k tomuto listu.

A my Zdeněk ze Šternberka, Jan a Oldřich bratříe z Hasenburka, Wilém z Ilburka, Boh. ze Šwamberka a Burian z Gutštaina tuto smlúwu swrchupsanú přijali sme a slibujem swú dobrou wěru w celosti a skutečně zdržeti a zachowati bezelsti. Tomu na swědomie pečeti naše vlastnie kázali sme přitisknúti k tomuto listu.

Tas z Boskovic, biskup Olomucký, stěžuje sobě do jednoty panské na ta příkofi, která pro věrné své při králi setrwání snáseti musí.

Na Wyškowě, 1466, 27 Oct. (Z rkp. Lobkowsk.)

Urozeným pánuom, p. Zdeňkowi ze Šternberka, najvyššiemu purkrabi Pražskému, p. Janowi Zajiecowi, najvyššiemu sudiemu dworu královského w Čechách, p. Oldřichowi Zajiecowi, bratřim z Hasenburka, a p. Wilémowi z Ilburka, bratruom a přáteluom našim milým.

Pozdrawenie a modlitba naše, urození páni, bratři a přátelé naši milí! To wieme a o tom nepochybujem, že jest wás dojiti mohlo, kterak před časem některým nám dodána jest bulle Otce našeho najswětějšího, w kteréž Jeho Swatost nám welikú přisností prikazuje, abychom pána našeho milostiwého Králowy Milosti všemi obyčejí prázdni byli; předkládaje, že naše obcowanie s JM^u zlý lidem příklad dáwa, a škodliwé a Jeho Swatosti netrpěliwé jest. Když sme JM^u a to k tomuto minulému sjezdu obeslali, a rady JM^u w tom i rozkázanie žádali, prosiec aby nás té jiezdy k tomuto sjezdu nyní minulému zbawiti ráčil: měl se jest k nám JM^u milostiwé. Tu ten ktož jest od nás byl poslán, M. Jakub kanclér náš, shledal jest se s tebú, p. Jane, příteli milý; s kterýmžs mluwil sám od sebe i jiných přátel našich, abychom wěc tu, znamenitú a po všem téměř křestianství hlasitú, kteráž jest mezi Králowú Milostí a wámi, wedlé jiných k zjednanie na se wzali; a k tomu že jest to žádost a prosba twá i všech jiných, abychom toho jinak nikoli nečinili. Pán náš Králowa Milost, máje dosti jiných, k wuoli snad wašie, k témuž swolil, i tak po témž našem poslu wzkázal. Wiete wy to všickni, dokudž sme my sobě wólni byli a listy wšowými nesúzeni, že sme obecnie dobré pána swého, i všech obywatelí koruny naše, vlasti i jazyku našeho s dobrú myslí, w tom nic nelitujíc jednali: ale k tomuto račte sami raditi, poněwadž nás také wěci potýkají, kady my muožem w tu wěc wjiti, aneb tu jednati, majíce pána swého všemi běhy prázdni býti? Wie pán buoh a swědomie naše úmysl náš we všech těch wěcech, kteréž sme po wše časy s JM^u jakožto pánem swým jednali, bez poskwrny že jest wždycky byl, a ke všemu slušnému a dobrému wedl a té koruně poskwrny. Také teď kterýsi den lístek od Jeho Swatosti nám dodán, kterémuž ~~mu~~ říkají; w tom nám JS^u wšeljaká jednanie kostela našeho což se statku tělesného dotýče zapowiedá; jakobychom již nějaký zhúbce a marný útratce toho zbožie a wládarstwie byli. Muožete opět rozuměti, zwláště wědúc potrebu naši a toho kostela, při kterémž powahy rozličné powstáwají a jedno druhým se musí hraditi, druhdy přibyti, druhdy ubyti, a časem prostě pánu bohu a štěstí se poručiti. Bychom my pak pro každú potrebu, kteréž nás rozličné potýkají, k Otci

swatému měli státi, nežby se nám posel zase wrátil, a rozváženo bylo, zisk-li či újmu na wdu na sobě má, žebychom snad obojiego neseznali. Kudy my opět, w takowé newuoli jsúce, muožem která práci podstúpiti, kteráž újru nese, strach touto před očima majte; a wědúc, coby z toho pojiti mohlo, a jaké nástrahy a úšidlo se nám připravují? jakož i toho brewe wám přepis posieláme. A protož milí páni bratři a dobří přátelé, ráčíte w čem naše práce požiti, račtež o to státi před Otcem Swatým, ať jsme k swobodě dřewnie nawráceni. Za to my s pilnowsti prosíme; neb k JS^u wyprawiti mieníme, a proti řečem, kterýmiž sme osuoceni, newinu swú JS^u ohlasiti. A wám wěříme, že w tom naši swědci budete prawim swým, že sme křestanského zlého bohda nič nejednali, a wšem wuobec, pokuda sme najdale rozumeli, při JM^u jakožto pánu našem milostiwém dobře činili. Toho JM^u i wy swědomi máte býti. Také kostel náš jest na oce, ochudiliiti sme jej, či co jiného. Týmž my wám modlitbami našimi a přátelskú dobrou wuoli, dáti nám pán buoh žiwu býti, wěrně oplatiti se mieníme. Dán na Wyskowě, w pondělí u wigilií Swatých Šimona a Judy apóstoluw božích, an^o domini oc. Sexagesimo Sexto. Tas z božie milosti biskup Olomucký.

24.

Páni jednotnici napominají pana Jana z Rosenberka, aby dle žádosti papežowy a legatowy, i také dle zápisu swého, k jednotě panské skutečně se připojil.

W Jindr. Hradci, 1467, 9 Febr. (Orig.)

Urozenému pánu, p. Janowi z Rosenberka, příteli a zápisniku našemu.

Službu swú wzkazujem, urozený pane, příteli a zápisníče náš! Teď posieláme přepis ortele a odsudku najswětějšího Otcę swatého, a list duostojného kněze legáta JM^u, kterýž tobě i nám swědět; jimž srozumíš. I napominámeť tě a žádáme wedle powinnosti wiery křestanské, i také podle zápisu twého a pečeti twé, aby tomu dosti učinil, a tak se k nám měl, aby nám potřebie nebylo šite toho ohlasowati a na tě najswětějšímu Oci swatému i Jeho Swatosti wšem kardináluom, ciesari Římskému, i jiným králuom, kniezatuom a pánuom křestanským žalowati. Toho žádáme od tebe konečné odpowědi listem twým po tomto poslu. Neb bychom wždy ještě nepřáli, by měl w takowé škodné wěci dále wpaďnůti; jakož jim rozumíš, leč se sám toho chceš dopustiti. Ex Novadomo, ipso die S. Apolloniae martyris, anno oc. LXVII°.

Zdeněk ze Šternberka najwvyšší purkrabie Pražský oc. Jan z Hazmburka a s Kosti, najwvyšší sudie dworu král. po Čechách, Oldřich z Hazmburka a s Kosti, Bohuslaw ze Šwamberka, Wilém z Ilburka, Heinrich Starší z Plawna, Depolt z Rismberka, Jaroslaw ze Šternberka, Jindřich ze Hradce, Buriau z Gutšteina a na Nečtinách, Heinrich mladší z Plawna, Linhart z Gutšteina a na Klenowě, a Dobrohost z Romsperka.

(Tentýž den psali totiž zápisníci list německý panům Bernhartowi hraběti na Šaumbercu a p. Reinprechtowi z Walsee, posílajíc jim přípisý odsudku papežova, listu legatova, a listu jich vlastního p. Rosenberskému dnes psaného; *proste*, aby se přičinili, aby p. Jan Rosenberský w zápisu jednoby jejich stál, a své duše i své cti nezruodil. Podepsali se nejprw Jost biskup Wratislawský, kterýž se byl w listu předeslém nepodepsal, a pak pořádkem ostatních 13 zápisníků, w Hradci Jindřichowě, den S. Apollonia.)

25.

Pamět do desk zemských zapsaná o swobodách zemských králem Jiřím na sněmú obecném potvrzených.

(W Praze) 1467. 27 Febr. (Z rkp.)

Quinto libro Johannis Plana. G. 6.

Serenissimus Princeps et Dominus, D. Georgius Dei gratia Bohemiae Rex etc. zapsati kázal tyto věci wdolesané:

O B e r n i.

Najprwe: že berně, na zemi České žádati ani bráti nemá bez swolenie zemského JM^a ani jeho budúci králowé Čestí, než tak wedle tobo způsobu, jakož prwotní králowé Čestí obyčej bráti měli; jakož pak listowé od předkuow JM^a králuow Českých na to wydání swědčíe.

O ú r o k y.

A o úroky, kteříž se dáwání JM^a, též JM^a kázal utwrditi a utwrtzaje deskami týmž wám obyčejem a mocí zápisu tohoto, jakož jest slawné paměti král Ladislaw předek JM^a utwrdil deskami. A registra tá, po kterýchž sú nyní úrokové bráni, te JM^a chce je hned kázati spáliti.

O w o j n á c h.

Item o wojnách též že JM^a k žádným wojnám nutiti nemá pánuow a rytierstwa země České mimo řády a práwa prwotní; jakož králowé prwotní Čestí zachowali pány a rytierstwo, též JM^a chce se zachowati, a mimo to k nižádným wojnám on ani jeho budúci králowé Čestí nutiti nemají.

O k l a d e n i e w e d s k y.

Item JM^a toto powolenie učinil ráčil, jest, aby potom páni a rytierstwo nobli swobodně kupowati wšelikeraké dědiny swobodné od sněstan, dědiastkuow a smlákuow. A ty dědiny, kteréž by tak kupeny byly, mají kladeny we desky býti páni a rytierstwu, aniž třeba bude powolenie k tomu žádati JM^a.

O úřednících cizozemcích.

Item že JM^r ani jeho budoucí králové Čestí nemají na zámky a úřady zemské cizozemcům sázeti.

O odúmrtích.

Item o odúmrtích tak JM^r kázal zapsati: že odúmrti všelikeraké JM^r dává těm, kteříž JM^r za to prosie. Ale že to stojí na súde dworském a na páních, kteříž w súde dworském sedají, jestližby to bylo přisúzeno súde dworským, což by JM^r za odúmrt dal komužkoli, tehdyby jemu ostalo; nebo JM^r nedává než to, k čemuž by právo měl. A w té we všie věci JM^r ráčí se zachowati ku pánóm, rytierstwu i ke všie zemi tak, jakož JM^u předkové zachowávali sú se králové Čestí. A páni i rytierstvo mají se také k JM^u král. práwě zachowávati, jakož sú předkové jich k předkóm JM^u králóm Českým se z starodáwna zachowávali.

O grošiech a zlatých.

Item že JM^r ráčí kázati groše u Hory dělati takové w této míře, a to s radú panskú i všie země, aby zlatý Český, Uherský a dukát byl po pětmezcieta grošiech, a aby těch pětmezcieta grošuw za zlatý stáli a zlatý za pětmezcieta grošuw spravedliwě; ale to bez pohoršenie práw starodáwních.

O fersuchary.

A o fersuchary má se tak státi, jakož list ciesaře Karla a krále Wáclawa swědčí, ale však bez pohoršenie práw, kteréžby páni a zemané z starodáwna měli o to což mezi sebou s obú stranú činiti mají.

Super hoc nuntii ad tabulas ex parte Regiae Majestatis referentes praemissa fuerunt: Joannes de Rosenberg, Leo de Rosenthal supr. magister curiae regni Bohemiae, Henricus de Michalowic supr. camerarius, Theodoricus de Janowic et de Chlumce supr. judex ejusdem regni, Wilhelmus junior de Risenberg et de Rabij, Henricus de Kolowrat et de Bušiewes, Zdenko Kostka de Postupic magister monetae regni Bohemiae. Actum anno domini MCCCCLXVII^o, fer. VI^a post Matthiae apostoli.

26.

Zdeňka ze Šternberka list odpovědňi a stížný proti králi Jiřimu.

Na Zelené hoře, 1467, 2 Mart. (Kopie arch. Třeb.)

Najjasnějšiemu kniežeti a pánu, panu Jiřimu králi Českému a markrabí Morawskému, pánu milostiwému.

Najjasnějši králi a pane, pane milostiwý! Službu swú Waš Milosti wzkazují.

Jakož mne Waše M^r o tomto sněmu bohda neduowodně haněl, žebych já jednal, aby město Stříbro vypáleno bylo, a že ste toho, kterýž to na mne práwí, u wězení od roku jměli a jmate, a že ste mne w tom šanowali, jako úředníka

wysokého, pána zemského a služebníka svého: jakž jsem žiw, Wašim služebnikem prikázaným sem nebyl; i sprawedliwě ste mne šanowali, neb jistě wiete, že tiem winen nejsem. Ale poněwadž na mne smyšlené a neduowodné jiné wěci prawíte: by to prawda bylo, dáwno byste tobo na mne nebyli tajili. Také mne dotýkáte, žebych Wám čtyřikráte přísahu učinil: toho nikdy nedowedete. Udělal sem přísahu do raddy: a dokudž sem radiewal, radiewal sem práwě před bohem i před lidmi, ježto ste Wy toho čest i tato koruna miewali počestnější a užitečnější než nyní. A kterýžť úřad zemský mám, za krále Ladislawa slawné paměti pána našeho milostiwého, jehož duši pán buoh rač milostiw býti, učinil sem wedle úřadu svého přísahu. Potom za Wás ji sem neobnowowal: než tak ste mne při prwní přísaze nechali. A bych pak obnowil, protož sem bohda proti přísaze své ani proti úřadu swému nic neučinil. Než Wy králi rádi byste mi k hanbě mluwili: ale děkuje pánu bohu nemáte co w prawdě. Také ste řeč postavili o Wittemberském; dobře že sem se w těch we všech wěcech měl jako dobrý člowěk, chtě rád widěti, aby pod Wami země zkažena nebyla na práwíech, swobodách i na statciech; i nemáte mne proč haněti. Také mne dotýkáte, že bych já zawedl ty dobré lidi u Wiedně u šturmu. Ufám to bohu, bohda, že sem já jakžiw žádného nezawedl. Takéť sem já lidmi newládl než swými. Nebť jest tu Ciesarowých třikrát wiece dobrých lidí bylo, než Wašich; a kterýžť sú Waši byli, tēmít jest syn Wáš kněz Viktorin wládl. Než hrdlem swým já co sem měl učiniti, wedle jiných dobrých lidí učinil sem, jako dobrý člowěk; ježto jest swědomo mnoho dobrým lidem tēm kteříž sú při tom byli, a snad některým líto ktož mi toho nepřáli. Než jest wěc wědomá mnoho dobrým lidem, co jest kněz Albrecht slawné paměti o té wěci rozprávěl o nás mezi dobrými lidmi, co ste 'Wy JM^u z svého wojska rozkázali; ježto tomu muožete rozuměti, skrzě Wás-li sú ti dobří lidé o swá hrdla zawedeni, čili skrzě koho jiného? A také mne dotýkáte, žebych já kletby anebo processy na Wás jednal. Wiete to králi dobře, od koliká let Wás napomínají Otec Swatý prwnější i nynější, i jiní znamenití preláti; a o které wěci Wás napomínali přísahami Wašimi, pečeti Waši, i jiných dobrých znamenitých lidí pečeti. I chcete to na mé přátely a na mne uwesti, čím jste sami winni. Také wiete to dobře, když ste takowé přísahy a zápisy na swatém čtení činili, pod pečeti Waši, i jiných znamenitých osob pečeti se zapisowal: žeť sú přátelé moji ani já o tom nic newěděli, a za to mám, i všechna země, kromě těch několiká osob, kteříž sú s Wami tu a při tom byli. Také mne dotýkáte o měšťanech Plzenských, žebych já je k sobě přiwínil. Wiemť já to dobře, žeť město Plzeň mé není. A když ste se Wy města Plzenského chtěli zmocniti a ty wěci puosobiti, za to mám že ste to od Plzenských šře slyšeli, proč sú se toho dopustiti nechtěli. Tehdyť sem já té chvíle u weliké nemoci a kázni boží ležal, o těch wěcech nic newěda. Oniť sami o swú čest mluwiti

budú. Než králi, najdete toho wiece na dobrých lidech, než se nebudú chtieti dáti o swé duše pripravowati Wašim zawedentim. Jakož ty věci široce w jiných zemích i w této zemi již jdú a již se hlásí a ohlašují. A proč na tuto zemi kletby jdú? A teď Wám přiepis toho wyznání posielám, na čem jest ten zločinec umřel; a kteří sú dobří lidé při tom byli, při jeho smrti. A Wy ste mě krajčiemu Wašemu Martinkowi haněti kázali, bez winy; a když o to w neděli s bratrem mým p. Michalcem služebníci moji mluwili, kterak Wáš krajčít listy o mně po pranětích tepe i jinde mne nešlechtně a nepravě haněje, abyšte to zastawili a nedali mi takowé neslýchané křiwdy činiti: králi, měli ste se w tom jako ten, ježto se s Wašim wolt dalo. Neb i potom na mne ten krajčít listy bil, dotýkaje mne mnohými i nešlechtnými zradami, i rodu mého bez winy; jakž o tom dobře wiete. A jáť bych králi také dosti chlapuow nalezl, kteřížby Wáš ještě wiece haněli, než mne Wáš krajčít haní. A wiete dobře, že mi se we všem weliká křiwda děje. I muožete rozuměti tomu, žeť bych já také uměl rozkázati psáti: ale ještě nechci. Neb mi jest mé cti tak žel, jako komu na swětě.

Dále, králi, nechtěli ste slyšeti poselstwie našeho, kteréž od urozených přátel mých i mne učiněno jest na ten sněm do Prahy bylo; neb jest s těmi pány a zemany na tom w Hradci zuostáno, abychom na ten sněm poslali. A kdož zlý nebo dobrý chtěl o nás co zlého mluwiti a nás haněti, tu sú všickni wyslyšáni byli a swobodu jměli; ježto před bohem i před lidmi weliká křiwda nám se dala. A ten Bohuše z Drahobuzic mluwil před Wámi, žeby poselstwie naše pletichané a klamawé bylo. To ste Wy králi ty všechny věci přezřeli, a dali ste nám takú křiwdu činiti, bez boha a bez práwa. Netoliko také poselstwie o zemské dobré a o naši sprawedlnost, ale o jiné desetkrát lehčejší věci ciesař Římský JM, duostojnějši jsa nežli Wy králi, milostiwě služebníky naše wyslyšal a wyslychá, i jiní křestanští králi Jich M. I protož králi, poněwadž jsi pán náš tak nemilostiwý, a že slyšíte ty, kteříž nás bez winy hanějí, a našich sprawedliwostí slyšeti nechtiece: ale musíme se tu poddati, kdež se nám tak dobře stane jako těm, kdož o nás křiwě a nepravě mluwie. Ex Zelená Hora, feria secunda post dominicam Oculi, anno oc. LXVII°.

Zdeněk ze Šternberka,
najvyšší purkrabie Pražský oc.

27.

Králowna Johanna psaním ku p. Zdeňkowi ze Šternberka pokauší se ještě o smírliwé mezi oběma stranami sjednání.

W Praze b. d. (1467, m. Mart.) (Kop. arch. Třeb.)

Johanna z boží milosti králowá Česká oc.

Urozený wěrný milý! Jakož nám po Kobianowi a Mrakšowi wzkázal některá

podáwanie, co se KM^u pána a manžela našeho najmilejšého, tebe i jiných přátel twých dotýče, tomu sme porozuměli, ale ne dokonce; však hledíce obecního dobrého, i také k twé prosbě, wznegli sme ty věci na JM^u královskou podle waší potřeby, i swú sme přimluwu w tom učinili, aby JM^u nám w tom swú wuoli ráčil dáti, abychom w tom pracowali a tu wěc k dobrému konci přiwesti mohli. Tu JM^u předložiw široce co škodného jest z takového prodléwání slo, však JM^u královská naši pilné prosbě dal jest nám to vše konečně w moc, co se stranních i obecných věcí mezi JM^u, tebú a twými přátely dotýče. Protož chceš ty také o ty wšecky věci obecní i stranní na nás mocně přestati, i swé přátely k tomuž wěsti, dajž nám to listem swým wěděti: a my s pomocí boží to na se wziti chceme, tak se w tom mieti a tak jednati budem, aby napřed pánu bohu čest z toho šla, obecnímu dobrému slúžilo, KM^u, tobě i přátelóm twým k dobrému konci přišlo. A jestližety již tak učiniti chceš, a po těchto poslých i listem twým nám wěděti dáš bez meškání, tehdy sme na JM^u to již obdrželi, že JM^u od S. Jiříe do dwú nedělí ráci w dobrowolném stání se zachowati, aby w tom času ty věci s pomocí boží mohly býti zjednány. A ty také s přátely swými aby se též w témž příměří zachowal až do téhož času, a w listu swém nám o tom wěděti dal. Dán w Praze oc.

Urozenému Zdeňkowi ze Šternberka.

28.

Krále Jiřího list odpovědní proti Zdeňkowi ze Šternberka.

W Praze, 1467, 20 Apr. (Kop. arch. Třeb.)

My Jiří z božie milosti král Český oc.

Tobě, Zdeňku ze Šternberka. Wědětiť dáwáme, že sme tě w swú nemilost wzeli, pro příčiny a winy twé, kteréž teď tobě wypisujem: *najprwe*, že jsa úředník i radda naše, nezachowal's se k nám tak jakož na tě příslušelo, a neslušně a nepravě proti nám jakožto králi Českému pánu swému se jmáš. *I také* že jmaje podle swého úřadu Pražského purkrabstwie práwa dopomáhati proti těm, kdožby proti práwu činili: ty pak těm, kdož swú wuoli proti práwu wedú, jakožto Buriánowi z Gutšteina, jeho swéwolnosti pomáháš a jej zastáváš. *I zes* ty zrádné Plzenské, kteříž sú nás o město naše Plzeň zradili a připravili, k sobě přijal, jim radu a pomoc dáwáš. *I pro* takové twé neslušné běhy a twá předsewzeti, s boží pomocí a přátel, pomocníkuow, poddaných i služebníkuow našich, chceme tě zjawně a swětle, po wyjití tohoto stání z toho trestati, jakž na to slušeti bude. Dán w Praze, w pondělí před Sw. Jiřím, anno 'oc. I.XVII°.

29.

Krále Jiřeho list odpovědní proti Burianowi z Guttenšteina.

W Praze, 1467, 20 Apr. (Kopie arch. Třeb.)

My Jiří z božie milosti král Český oc.

Tobě Buriane z Guttenšteina na wědomie dáwáme, že sme tě w swú ne-milost wzeli pro příčiny a winy twé, kteréž tobě teď wypisujem: *najprwe*, žeš takú smělostí řád a práwo zemské, zlehčuje nález panský, cožť jest w súdu zem-ském nalezeno a rozkázáno o zbožie sirotkuow Caltowých, opowrhl, swé wuole a moci proti práwu zemskému užíwaje. *I také*, že se proti nám, jakožto králi Českému pánu swému, jsa poddaný a radda naše, nepravě a neslušně máš. *I také*, žeš ty zrádce Plzenské, kteříž sú nás o město naše Plzeň zradili a připrawili, fedrowal, radu a pomoc dáwaje. I pro takowé twé neslušné běhy a twá předse-wzetí, s boží pomocí a přátel, pomocníkuow, poddaných i služebníkuow našich, chcem tě zjewně a swětle po wyjiti tohoto stánie z toho trestati, jakož na to slušeti bude. Dán w Praze, w pondělí před Sw. Jiřím, anno oc. LXVII°.

30.

List odpovědní od Pražanůw proti Zdeňkowi ze Šternberka.

W Praze, 1467, 23 Apr. (Rkp. na radnici Pražské.)

My purkmistr a radda i wšeka obec starého města Pražského, tobě urozený pane Zdeňku ze Šternberka wěděti dáwáme, že chcme twoji nepřielé býti i twých wšech synów, i wšech služebníków twých, i wšech lidí poddaných duchowních i swětských, wedle najjasnějšieho kniežete a pána, pana Jiřieho krále Českého, markrabi Morawského oc. pána našeho najmilostiwějšieho; a to z té příčiny, ježto sám wieš, že skrze tě pokojnost této země naše České, a řád a práwa ruší se, ježto nám se zdá, že wedle úřadu swého a přísahy swé a jakožto radda JKM^m mělš a mělby k tomu, totižto ku pokoji a k práwům pomáhati. Protož swú čest proti tobě ohražujem a proti wšem swrchu dotčeným, a wedle swrchu dotčeného pána a krále našeho w míru i newmíru státi, a dále ničímž winni nechceme býti. Dán w Praze, we čtvrtek den S. Jiří, let božích tisícieho čtyrstého šedesátého sedmého.

31.

List odpovědní služebníkůw pana Zdeňka ze Šternberka proti králi Jiřimu.

Na Šternberce, 1467, 23 Apr. (Kop. arch. Třeb.)

My Rús hajtman na Šternberce, Žich z Opatowa, Mikuláš z Opatowa, wy-strieháme se proti W. Jasnosti, najjasnějši králi Jiří oc. i proti Wašim wšem slu-žebníkóm, pomocníkóm i poddaným, i se wšemi swými pomocníky i služebníky

swětskými i duchowními, wedlé uroz. pána, p. Zdeňka ze Šternberka, najvyššieho purkrabie Pražského; pána našeho milostiwého, a swú čest obražujem, že W. král. Jasnosti i wašich všech chceme nepriatelé býti, a wedlé pána našeho JM^u chceme w mieru i w nemieru státi, dokudž jsme w službě u JM^u. Datum in Šternberk, fer. V. die Georgii.

W táž slova a pod tijnž datum psali:

1. Jindřich Rús z Čemin, Oldřich Štegar z Mirowic, Wilém z Němčic.
2. Jindřich Wayrek z Rizmberka, Borotin z Wesce, Jetřich Škola z Jieřně.
3. Oldřich z Podwek, Ondřej Dèvečka z Šidlowa, Wáclaw Ocásek z Pozdyně.
4. Tunczolt z Fundrolsinczt, Gabriel z Czabiczar, Kuncz z Fumaczt. (*sic*)

32.

List odpovědňi a tuhé domluwy od pana Ctibora Towačowského z Cimburka proti biskupu Olomuckému, Tasowi z Boskovic, který také králi Jiřimu byl se zpronevěřil.

Bez datum (r. 1467, s počátku m. Jul.) (Z rkp. Lobk.)

Stibor oc. duostojnému w boze otci, knězi Tasowi biskupu Olomúckému, tiemto listem známo činím: že znamenaw záhubu swú a jsa k tomu přinucen, pro hruozy a přinucowánie a mnohé nabádánie nepokojné bratruow i přátel wašich, k tomu na psanie swé, kteréž sem před tiem psal, odpovědi nemaje, ač nerád, ale bezděky, pro waši zlu wuoli, tiemto listem čest swú ohraditi musím. I diwná mi jest to wěc, že stojiece prwé o pokoj a řád země této, již ste to zpět obrátili, oheň, mord lidský i ženský, neslýchané záhuby již ste počali, ježto pohanským málo odolawaji, Kristowi následowníci chtiece býti slowem ale ne skutkem. Wiece nasledujete ustanowenie Mahometowých, nežli prikázání božských; nebo Mahomet prikázal jest, ktož kořhu die newěřiciemu jako jest Mahomet wěřil, co o wieru, aby hned zamordowal; a mečem wiery hájil: ale pan Ježíš Kristus prikázal jest s pokorú nepřátelóm strpěti wšeliké bezprawie, a proti nepřieteli odpustiti winu sedmdesátkrát a sedmkrát; a kdyžby we jméno jeho poslaných nepřijeli, wětšie pomsty nekázal jest učiniti, než na swědectwie z obuwi swých prach na praziech jich wybiti, a dali kto poliček w líce jeho, aby nasadil druhého. Proto múdry se z prawdy hněwati nemá; ale wšecy wěci radú a rozumem rozwážiti. Kde jest nyní rozum twuoj, kde jest nyní wýmluwa twá, kde jest nyní práce a úsilé twé? Rozum, jimžs se domníwal wšecy předjiti, wýmluwnost, chtě jí každému odolati, práce twá, chtě jí daleké cesty zputowati, rozširuje w řečech swých a lahodě wšeccko porozenie tejto doby medowými slowy nerozumějícím: již pak se to wšeccko na tobě opak shledáwa. Za medowá slova jedowatá proti králi pánu swému i pridržejícím se Jeho Milosti, za múdrú wýmluwa s lidmi neslechetnými obcowánia,

za dalekost cesty blízké přiblížení k ohněm, k mordům i k nešlechtným skutkům. Neměj, bychť toho bez prawdy dotekl; neb wědomá wěc jest, že příkazani Kristowu swrchu dotčenému odporny swé obce býti dopúštíš, a wedeš miesto pokory bujnost w oděnie, miesto poličku strpenie mord a proléwanie krwe křestanské, miesto wybitie prachu z obuwi oheň we wsech na chudé lidi z swých rukú wypúštíš, miesto odpuštění sedmdesát a sedmkrát, ženy swýma rukama rúbají a šestinedělky z loží wymietají. Dotkni tu sebe, jestli na tobě infula sw. Augustina. Bojím se, spíš biskupa židowského Kaifáše, kterýž jest rozkázal bojně w oděnie kročiti sebe poslouchajícím pro krew sprawedliwú, domniewaje se tím slúžiti bohu. O pro buoh, rozpomeňte se a wzhlédnete w zrcadlo lidí předešlých, co jim chwáleno a co jim hyzděno, pána a krále wasého nezapomínajte, čím jste Jeho Milosti powinni, to w srdci rozvažte; nerodte býti knězem Trojanským, kterýž ukradl jest z chrámu Pallas k zkáze vlasti a města swého; neukrádajte toho Pallas, jenž se wykládá sladký pokoj; ale okažte se wěrnú Judyt, kteráž jest pro vlast nebezpečně čest i hrdlo swé wázila; též i Judas Machabaeus činil až do smrti. Zdá se mi, žeš týmž powinowat, wěda tajné a skryté rady krále a pána swého, jichžto těžko jest mně myslí dosáhnúti. Neobcuj s těmi, ježto tajné a falešné jidášné zrady o Jeho král. Jasnosti skládají, a nad swými přísabami wysoce se zapomenuli; nechwal zlým zlého, nemlč dobrého; okaž se podle urozenie swého smělym w prawdě, podle učenie swého hotowým k jednotě. Ale bojím se, že tato má napomínanie tobě jsú nowa a nepřijemna: neb chceš se wiece líbiti lidem nežli prawdě. Nediwím se tomu: nebo málo nalezeno býti muož ruoznic a wálek, by skrze kněze a ženy počátku neměla; i nejsili této ruoznice hlawa, ale wždys jie prst. A protož napomanul sem tě, což sem najkratčejí mohl, to na myslí maje, žeš mi w přiezni. Ale nepřátelsky bratr twuoj mi činí, i králi pánu mému najmilostiwějšiemu jest odpowěděl s twého zádušie, kteréž ty od králuow a předkuow i krále pána našeho nadáním držíš. Čtě w tom swú čest opatřiti, tiemto listem sám swú, swých služebníkúow, pomocníkúow, lidí poddaných swětských i duchowních čest obražují, a ničímž nemiením powinowat býti proti tobě i twým všem poddaným, což w těchto mierách počtati budu....

33.

Tas biskup Olomucký panu Čiborowi na předešlé psaní odpowídá.

W Olomauci, 1467. 9 Jul. (Z rkp. Lcbk.)

Protasius z božie milosti biskup Olomucký: urozenému pánu, panu Štiborowi z Cimburka, bratru milému!

Urozený pane, bratře milý! List twuoj odpowědný twých wýmluw dobře dláhý sme četli, w kterémž netoliko krawám našim, ale i cti odpowiedáš, a nám

té bez winy wysoce, všeliké přiezně sic dobré i přirozené zapomenuw, dotýčeš. Welmi nám toho, a do tebe wiece než do jiného, žel, a býti má. Welmi bychom rádi, by takých smysluow nestatečných na někoho jiného chowal, wěda dobře, žeť my takowí nejsme ani bohda budem kdy. Než což čintme, k tomu jsme diel bezprawim welikým, kteréž se nám a kostelu našemu děje, bráním, mordy i pálením za naše weliké a mnohé wěrné služby Jeho Milosti i obecnému dobrému připraweni, kterémuž sme wždy rádi pomáhali. A by nás také bylo poslúcháno tolik, jako toho krwe nenasyčeného Rokycana a snad někoho k tomu, nikdy by vlast naše w swé krwi se tak nekochala; jakož to pak všem dobrým lidem swědomo. A což jest nám tajně kdy swěřeno, w tom sme se wždy měli jako člověk dobrý; pakliby se komu zdálo co jiného, a nám ten to napsal, neb z toho wimu dal, na to bychom odpowěd dali. Druhé, powinnost naše weliká a welmi weliká, ta nás k tomu puď, kteréž sme pánu bohu napřed, a Otcí swatému zawázáni, ne jednu ale mnohými přísahami; jakož sme wždy oswědčowali, že nám jinak učiniti nelze, než Jeho Swatosti poslúchati. A by Jeho Milost též učinil, jakož toho pak powinowat jest z mnohých záwazkuow, i z toho že král křestánský chce slúti, nikdy bychom té žalosti na sobě a na swé zemi newiděli. A protož bratře milý, poněwadž při křiwú umíš ozdobiť, této porozuměje, takého nešlechtného hanění přestaneš, a ne s naši ctí, ale s naším statkem wáleti budeš. A wedlé toho, jakož se zdá, že swú čest dobře opatřil, k kteréž my tobě nesaháme, nám téhož přieti budeš, at to, což jsme powinni wedle duostojenstwie našeho, tak čintme. Neb to dobře wěděti muožeš, žeť twé i takých k tobě podobných hanění, kdež se to w křestanstwí roznese, čest naše jest, kteréž sme my sobě wždycky wiece wázili, než řád twého i s jeho následowníky Rokycana. A na to také mysl, žeť pře naše nenie, než toho; ktož jest nás wšecky sliby swými zawedl, tēm, jakož ti prawí, kterýmž se zawázal, dosti nečině, abychom se oň tak wadili; abychom po něm, neb dalliby pán buoh jeho kdy s Otcem Swatým sjednání, jakož se pak i o to pracuje, přáteli býti mohli. Dotýčeš našeho duchownieho statku, žeť se s něho odpowědá: tuť se nenie čemu diwiti. Wšak jest toho prwé dosti býwalo, a tohot jest otec twuoj, náš milý přietel nebožtik dobře swědom byl. Nebť my, jakož i náměstkové naši bezpawí tomu welikému, kteréž se nám děje proti bohu i všemu práwu, že ste nám statek swatých našich a dědici, Wáclawa, Wíta a Christina a jiných roztrhali a dědičně zawázali, doufanie w jich orodě majtc a w milosti pána všemohúcieho, že jeho zase na wás dobudem, a neb to, což na nás pán buoh pro naše hřiechy dopustí, trpěti budem. A shledáte, že swého nasadíte, poněwadž se jeho wám chutí chce, že jeho z rosola nezaziwete. Myť tobě bez písma píšem: ale muožeš tomu dobře rozuměti, žeť swého darmo nedáme. To pak s swým towarýšem panem Dobešem jednati budete; a myť za tiem pánu bohu poslúžime. Ktož

jest Jeho Milosti k této věci radil, odpustiž mu pán boteh než myš tá krvi winni nejsme. A tiem jist budí bratře milý, ačť se nám a kostelu našemu křivda a škoda stala velká, přijdeš k čemu, žeť námi ruoznoe bobdá žádná nebude: ale to wia, žeť na nás nic nezáleži, neb jsme my pro Jeho Milost velmi wa zlema domněni. Dajť pán buoh, aby dobře bylo. Dán w Olomúci, we čtврtek po S. Prokopě, let botich oc. LXVII°.

34.

Pan Ctibor téhož biskupa, pokrewného swého, ještě tužší domluwau stihá.

W Přerově, 1467, 11 Jul. (Z rkp. Lobk.)

Duostojný oc. Odemne Stibora oc. Psaní twé, kteréž na list moej odpisuješ, přečet, w něm sem srozuměl, žeť ne wšeccko odemne příjemno jest, jakož sem i prwé toho dotekl, že se snad z něčeho hněwati budeš. Již se w skutku nalina. Neb mně w nedostatečných smyslech nesmyslného nazýwaš, a na jiného než na se chowati toho welíš, a s twým statkem, ale ne se ctí wáleti welíš. Jáť s twú ctí newálém ani wáleti chci, jedné ty sám s ní newálej. W tomť já se znám, žeť w rozumech malý jsem a w učení nedospělý: ale diwné mi to, že ty, (jenť) w učení a w múdrostech chceš dospělý slúti, tak ostře kážeš hlúpost mú. Jetto mi se zdá, žeby pod někakým přikrytím měl mi kázeň dáti, abych tak na jawo swé hlúposti do sebe newěděl, než něčeho múdrejšieho do sebe se domněl. Ale poněwadž mne sobě tak nesmyslného béreš, chci to k sobě přijieti příslowie, že zblázen a dietě najspieš prawdu powie. Snad sem něco prawdy napsal, a tiem sem za nemúdreho položen; neb lidé najspieš se o prawdu hněwaji i jiných dotýkaji. Kus ten kterýž pišeš, že což činiš, žeš k tomu prinucep velikým bezprawím; a druhý, by tebe poslúcháno bylo, a ne Rokycana a někoho k tomu, žeby nikdy wlast neby w swé krvi se nekochala: ta oba kusy podobna jsta k sobě, protož na ně se krátce odpověď dáwa: By biskupa Wratislawského a biskupa Olomúckého, pape Zdeňka ze Šternberka a jiných k tomu nebylo pomocu kuow wažich a neslechetných měst pozdwiňnutie, nikdyby w zemi naše tak slawného pokoje zrušenie, a takowých bůrek nebylo, ani krwe lidské tolik prolito. Neb wies kněze, že miesto své podlé najmilostiwějšieho krále pána našeho wždycky jest bylo, ale ne Rokycana, a na tē podanie najprwé wšech rad a žádostí Králowy Milosti. Wy i já i jiní sme slýchali, že Jeho Milosti napomínanie i prosba k tomu byla jest, abyšte při Jeho Jasnosti stále stáli, radili i pomáhali k pokoji i k řádu, k jednotě slawného králowstwíe Českého a koruny té; a tak šře řeči byly sú, jetto je pamatowati ma, žeš. Protož toho ukrátím. I tu sám rozuměti muožeš, jestli tu swáwuole, kdež se žádá rady, pomoci, k řádu a k pokoji. A což skrže J. Milost napraveno by býti mělo k dobru, w tom hotový jsa dal se wždy najiti, i we wšech nelibých př-

hodách J. Milost tě za prwnieho ubrmana jest wydáwala. I zdá mi se, že z těch kusuow bezpotřebně sobě ku pomoci béřete, w neposlúchání vašem křiwě pána mého i swého dotýkáte: neb sami ste rozuměli, i já což dnes rozuměti mohu, že Králowa Milost, pán náš i váš, najmensieho uposlúchalby, ktoby Jeho Milosti k dobrému a k rozšíření té koruny radil. Ale bojím se, by se w lýčka uwázati dal, pro dobré od wás w horsie by mu to obráceno bylo. Také píšeš, že diel bezprawím (jsi) k tomu přinucen, pro sbožie swé. Co twého jest zkaženo, okolo Černé hory, nic newiem: a newiem, co jiného máš k tomu, než pleš. Než biskupstwie Olomúcké jest krále Českého pána mého: a ty jsa kaplan jeho, proč jej křiwě wintš, jeda a pije jeho, jako kaplan a man přisežný, proč se proti witi smieš? Ale w prawdě jest to, že což ste wy učinili, to na jiné cpáte, a wýmluwu najdete k swým schytralým šibalstwóm. I libilo se wám nepokoj mieti: ten máte; neb oň stojte. Neb w listu swém nikdiež mierně k pokoji nedotýčeš, než wždy k wálce, a k dobytí zase statkuow vašich a zbawenie nás našich jednati mieniš. Jakýž koláč napečete, takýž sniete! Wiece pokládáš powinnost swú welikú, kteréž si pánu bohu napřed a papeži přísahami wysokými zawázán, že podlé wuole papežské mieti musíš. Chwálím to, což by se podlé wuole božie měl, neb buoh dobrému chce; a newiem co chwáliti o papeži, neb jeho dobrých skutkuow newidím, ani o nich slyším: než wiece z jeho listuow slyším lstiwyh hánění, kleteb a k wálce a k krwe proléwanie ponúkání, nežli čeho dobrého. I poslúchášli ho w tom zlém, newiem toho chwáliti. Neb on znamenie kříže swatého, kterýmž sme my wykúpeni k pokoji wěčnému, k morduom požíwati welt; a kohož z Čechuow a Morawčicuow zabijí, rozhrěšenie dáwá a hřiechów prázdny činí, jako dietě po krstu očištěné. I zdá mi se podlé boha, žeby to poslušenstwie zwrci měl. Neb wies, že žádný swatý za dobrého jest neumučen, než každý jest zlým nazwán. Hodnějie bylo w tom neposlušnu býti, nežli w tom, žes se proti wil jeho nadanie, když školy w nowoti stawěli sú pro chudé žáky k chwále boha; a wiece we zlém chceš poslušen býti, nežli w dobrém. O hada starého srdce! O křiwá a falešná wýmluwo, že smieš se tiem lidem wýmluwati a to široce rozsiewati, co před bohem i lidmi pewné nenie, jedno schytralost řeči, křiwé při k ozdobe. Zahyň to s tebu, ta prawda na twú hlavu, newiemť jie chwáliti, jakož píšeš, neb twá pře prawá nenie. Než prawát jest, kteréžť sem psal a pší: snadnát jest psáti i mluwiti, neb se w skutku nalezti muož. Též i o mistru Rokycanu rozumiem, že od wás jest zlým nazwán, že na swém kázání wysoce se welí bohu modliti a prositi za mier a pokoj, a boha poslúchati wiece, nežli stwořenie jeho, jenž sobě moc božskú připisuje. Daleko jeho neřád, kterýž ty píšeš býti, jest podobnějši k swatým následowanie, nežli váš řád, kterýž wy wedete, swatokupčiec oc. A by též činil a k témuž ponúkal, snadby od wás dobrým nazwán byl. Také zahyň to od pána

mého i twého, tak jasné krve knížecie i vždy ctného krále, takové poslušens-
twie, kteréž ty wedeš, toho papeže, by tak slavný král skrze jeho rozvazky ne
mocné ale falešné dosti nečinil, a taký prolévač krve lidské měl býti: a jsú řeči
ty od tebe vymyšlené lži, by J. Jasnost královská kterým slibóm swým a přísahám
dosti nečinil. Aniž ten člověk jest, by to směl říci a dowoditi w prawdě: pakli
ty kterého wíš, powěz jej nám, uslyšť odpověď miestnú ode mne i od jiných;
a sám uptaje se lépe, potom prawdu piš o pániech swých. Ne protoť piši, chtě
se s tebu swáriti a w nelibost wjiti: ale proto, aby se poznal, cos, žes kněz z řádu
pánuow Boskowských, a duostojenstwím a zbožím welikým od JM^a jsi obdařen; i
želejie mi jest toho skutka do tebe, žes mi w přezni, wiece než od jiného; a na
čems při zawěsil, aby to seznal, že na lži mylné a na posměchu lidském a na
falešných, křiwých troštech. Protož se nehněwaj, že chwáliti nemohu twého
bláznowstwie, kteréž wedeš k urozenie swému: ochraňuje, omlúwaje i ctě lidi zlé
i s nimi kwase. Ktož se s smolú obierá, rád se zčerní, i jí zmaže, až potom i
smrdí. Waruj se té smoly a smradu, a smyj za času, ač muožeš. Neb wšecká
twá vymyšlená schytralá omluwa nespomuož. Aniž toho ohně w luoně wašem
schowati muožete, který ste zažhli, by wás nespálil a na jew okázán nebyl; aniž
barwa waše tak misterná jest, by to zmazala, co ste zašpínili; co ste na ložích
septali, w ulicích wolají.

Psals na konci, ač mi bez písma píšeš, že darmo swého nedáš. I nediwím
se, že mi z písma nepíšeš, nebo podlé písma nečiníš, ani žiw jsi. Protož rozumiem
že se jím stydiš, a o něm nerád slyšíš. Bez zákona žiwi jste, bez zákona zhynete.
A newiem, jakby mi z písma psal, leč formu máš, že listy na formu tepeš. A
což já se panem Dobešem w těch mierách s towaryšem swým počnati budu, že
ty za tím bohu slúžiti chceš. Ufám bohu, shledámli se s ním kde, že s ním též
počnati budu, že s ním též jednati budu, jako u Packowa s lidmi biskupa Niského;
a žeť pán všemohúci týž diw ukáže pro waši křiwdu, jako jest tu ukázal. A wěť
mi kněze biskupe, žeť na to hotových chowati nemiením, bych waše platiti a u
wás kupowati chtěl; a ufám bohu, že twým a o twém bez kupowanie žiw budu
za dlúhé časy. A nebudeli mi se zdáti záziwno z rosola, ale udělám s kořením,
žeť wám bohdá peprno býti musí. A na konci píšeš kněze biskupe, ktož J. Mil.
král. k té wálce radil, odpusť mu buoh, že ty tú křwí winen nejsi. Zdá mi se;
žeš se zle umyl s Pilátem spolu, a žeť sú se skrze to ruce osypaly, žeť přiskwrna
zuostala, anebs zle ubruscem setřel. Jáť za to pána boha prosím, aby tém všem
čert hlavu strhl, kteří jsú křiwí přisežníci a křiwí slibce nad pány swými, aby
dobří a wěrní zuostanúc, w pokoji přebýwati mohli. Dán w Pferowě, w sobotu
po S. Prokopě.

35.

Příměří mezi panem Janem z Rosenberka a jednotau panskau.

Na Krumlowě, 1467, 9 Oct. (Z orig.)

Já Jan z Rosenberka wyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtuce uslyšie, že sem wstúpil a mocí listu tohoto wstupuji w prawé a křesťanské příměří s urozenými pány, p. Zdeňkem ze Šternberka a p. Jindřichem ze Hradce i všemi jejich služebniky a lidmi poddanými, duchowními i světskými, skrze najduostojnějšieho w boze otce a pána, p. Wawřince biskupa Ferrarského a legata Otce swatého učiněné od dání listu toho až do Hromnic nyní najprvé přístích, i ten den na Hromnice celý až do západu slunce během swým přirozeným. A pakliby se w té míře přihodilo co bezelsti a co uškozeno bylo již psaným p. Zdeňkowi a p. Jindřichowi neb z jejich kterému: tehdy toho mají opravce býti mezi námi čtyři z našich obojich služebnikuw, s mé strany dwa, a s jich strany dwa. A cožkoli ti čtyři rozkáží, tak opraviti konečně we čtyrech nedělích po tom účinku a škodě. A to vše co se tuto píše, mám a slibuji od sebe i ode všech swých služebnikuw i lidí poddaných pode ctí a wěrú, zdržeti ctně wěrně a křesťansky bez přerušenie welikého. A toho na zdrzenie a pewnú jistotu pečet swú vlastní kázal sem k tomuto listu přiwěsiti. A pro dalsie swědomie prosil sem slowútných panoší Oldřicha Rúbika z Hlawatec, purkrabi na Maidstaině, Jarohněwa z Úsusie, Kunaše z Machowic purkrabi na Weleštně, a Wlaška z Miloňowic, že sú swé pečeti wedle mé a mne na swědomie swrchupsaným wěcem přiwěsili k tomuto listu. Jenž jest psán a dán na Krumlowě, léta od narozenie Syna Božieho tistieho čtyrstého šedesátého sedmého w pátek na den S. Dionysii.

(Sigilla V. appensa laesa aut attrita.)

36.

Odpowěd daná od krále Jiřího na poselstwi od poslůw Kazimíra krále Polského učiněné.

(W Praze), 1467, 26 Oct. (Z rkp. Lobk.)

Poslowé od krále Polského byli přijeli a zdáli poselstwie; jimžto zase tato jest odpowěd dána od najjasnějšieho pana Jiřího krále Českého, na poselstwie najjasn. pana Kazimíra krále Polského, w pondělí před S. Šimonem a Judú, léta božieho MCCCCLXVII^o.

W tomto poselstwi našem, které ste od jasného kněze pána vašeho Polského krále, našeho milého bratra, dáli, trojí wěc znamenali sme. A prwnie jest toto, že náš najswětější pan papež legata swého s jinými dvěma towaryši měl jest u pána vašeho, kterýžto žádal, i pod poslušenstwím s přisností prikazowal, aby pán váš a bratr náš milý oděnie wezma proti nám a našim wojensky se pozdwihl;

kterémuž legátu s tovaříštwem jeho podle slušnosti dána jest odpověď, a to zvláště dotčeno jest, že o takové věci poselstwie své k nám učiniti chce. Druhé připomíná se nám, kterak před časem w širokém poselstwí našem a osvědčování i toho dotčeno jest, mělilychom ještě co wiece se proti Swatosti Jeho podati, že rady bratra našeho milého w tom žádáme, a všecko učiniti chceme, jakož na krále křesťanského slušie a pokawadž sprawedliwě učiniti máme. Třetí, že k takové již k násie jako otázce bratr náš milý swú prosbu, swú radu i swé žádanie na nás wzkládá, abychom my napřed s najswětějším pánem naším papežem w duši, w spasitedlných wěcech se shodli, a s králi jinými s křesťanskými se srownali; a té věci nám užitek, čest i dobré osobě násie i králowstwí předkládajíc. A aby takové věci podle slušnosti a bez překážek jednati se mohly, zdá se bratru našemu užitečné, abychom s těmi nám zprotiwilými přiměře wzali oc. Jakož pak poselstwie waše, ač w širších a múdrých slowiech, wšak rozumu tom, před námi a raddú naši powědělo se jest.

Item k najprwnějšiemu kusu, totiž k poselstwí legatowu, kteréž on před bratrem naším milým pósobil jest, my takto prawíme: že legát, leč z rozkázanie najswětějšieho pána našeho, leč o swém vlastniem úmysle, neb kterýmkoli lstiwým nawedením nepřátel našich zprawuje, od takových búrliwých wěcí proti nám i proti našim, kteréž wiece hanby nežli cti slawné stolici apoštolské, wiece škody než užitku obecnému křesťanstwu přinášeji, owšem onby nechati měl, pro naše rowná, sprawedliwá a křesťanská najpokornějšie podáwanie. Ale rozumiemy, že hněw a nepřízeň, kteréž proti nám přieliš se swéwolně béře, jest oči jeho zaslepila. Kteréž my pak věci na tento čas poprawiti nemohúce, pánu bohu všemohúciemu porúciemy. Ale že bratr náš najmilejší takových smrtonosných žádostí k srdci jest nepřipustil, na to pomně, co zlého, co nebezpečenstwie a mnoho zámutkuow z toho by se přihoditi mohlo, a najwiece pomně na bratrstwie, jednotu a záwazky, kteréž mezi námi a korunami wysoké jsú: takowú wěc my s wděčností srdce přijímámy, a bratru našemu welmi děkujem, w tom celém úmysle jsúce w takových i w wětších wěcech nynie i budúcně, kdyžby se to přihodilo, přátelsky se oplatiti. Ačkoli k tomuto artikuli štreby psáti slušelo: ale nepochybujice o wysoké paměti wašie, a široké sprawedliwé násie wýmłowě, i předložení o nátisku našem, kteréž sme pak osobně k wám učinili, že bratra našeho podle potřebnosti zprawite.

Item k druhému kusu. Pak kdežto bratr náš prosí, radi i swé dobré zdánie prawí, abychom se s Otcem swatým shodli, a s stolici slawnú apoštolskú w jednotu přišli, tudiez i s králi křesťanskými w tom se srownali pro čest a pro mnohý užitek oc. K tomuto my takto prawíme, že w prawé jednotě církwe swaté matky násie a přeslawné stolice apoštolské stáli sme, stojíme, a státi bohdá mieníme,

jakož ná krále křesťanského služie. O tom také štěby psáti slučelo, ale naše křesťanská řeč a práwa, kteréž ste od nás slyšeli, wieme že wám dobře w paměti bude. Owšem buohdá pewný ten úmysl majíce, té se jednoty pro nižádný nátisk nespústěti, jako prawý a dobrý buohdá křestan. Ale že náš najblahoslawenější otec skrže křiwá obžalowanie a lstiwá znašenie, owšem té věci skutku prawdy newěda, nemilost swú na nás jest obrátil, a již powěst zlá a křiwá, kteréž k ušima Swatosti přicházela, bojíme se, že i w srdci zkořenila se, tak již, že nehlediece na žádné naše křesťanské a sprawedliwé podáwanie, nemilostiwě usiluje nás i naše poddané zkaziti, jakož wám šře swědomo jest; a ačkoli takowými příkrými wěcmi Jeho Swatost již od dáwné chwile s námi wókol šla jest, tak že ledwa křehkost tělesná strpěti muož: wšak wždy z tiché obyčnosti a z ctnostné paměti hleděli sme tu přisnost pokorú naši zlomiti, jenž pohřiechu až do sie chwile nic jest platno nebylo; alebrž znamenitě sme poznali, že pokora naše, kteréž sme wždycky obykli stolici apóstolské zachowáwati, wsie ukrutnosti cestu ukázala jest. I slušnět jest wěděti bratru našemu, že až do sie chwile usilowali sme, jakož najpilnějie sme mohli, newinu naši zprawiti: wšak marná jest práce naše byla před Swatostí Jeho, neb owšem wždycky oslyšeni sme se wšemi přátely našimi. Již široce rozuměti muož bratr náš i každý, že námi nic nescházie wšecker učiniti, což sprawedliwě učiniti máme. A poněwadž bratr náš milý nás prosí, nám řadí i zdá mu se býti užitečné takowé srownanie, kteréž od nás do sie chwile nemohlo jest přijato býti: my také prosíme, i rádi jednanie přieti chceme, aby pilnost swú před najswětějším pánem naším učinil, zdaby Swatost Jeho wšeckeru nemilost odlože, i ráčil nám dáti newiny naše milostiwě zprawenie na místě podobném, tu kdebychme osobú naši bezelstně státi mohli. Ne abychom w která hádanie wjiti měli, ale aby Welebnost Swatosti jeho poznala skutek prawdy, prawěli či křiwé věci na Jeho Swatost znašejt. Pakli bratr náš milý jinými dobrotiwými prostředky w tu wěc wkročiti ráci, i toho my wděčni budem, a rádi pracowati dopustíme; a skrže bratra našeho milého radějšie přijieti i učiniti, nežli skrže koho jiného. A jestli pak žeby takowá dobrota se naleznúti nechtěla, ale opět žádáme, aby miesto súdné slušné způsobeno bylo wedle křesťanského běhu, řádu a obyčeje, podlé appellacie naše, tu a na těch miestech, ježto bychom my opět ubezpečeni jsúce podlé potřebsnosti té osobně se postawiti mohli bezelstně.

Item k posledniemu kusu. Což se nám zprotiwilých dotýče, taktó prawíme: Ačkoli jest wěc přeweliká a přetěžká nám učiniti, wšak my zvláštní bratrskou milostí hnuti jsúce, a najčistším srdcem wieru bratru našemu přiložiwše, o tom konečně nepochybujíc, že on čest, užitek náš a koruny naše úplně a w celosti miluje, jemu pánu wašemu a bratru našemu milému králi Polskému ke cti a k bratrstwi, té prosby a rady a dobrého zdanie oslyšeti nemohúce, a chtiece aby

sprawedliwá rovnost naše wsudy poznána byla, ačkoliwěk my a koruna naše wysoce oswobozeni jsme žádnému wen z koruny naše k súdu nestáti ani se podáwati; však takto bez ujmy těch swobod a obdarowání toto učiniti chceme, a mocně pánu našemu a bratru našemu milému tu wěc w ruce dáti umienili sme i owšem dáwáme, tak aby on náš bratr milý té wěci mocen byl smluwiti dobrotú, nebo právem rozdělití, w přímírie křestánské od tohoto S. Martina najprw přístieho, až do druhého nowého léta wstúpiti chceme. Wsak tak, aby bratr náš milý w tom času a hned nemeskaje pracowal a jednal dobrotiwě; totižto ode dne S. Martina najprw přístieho w plném roce konečně. Anebo ti naši zprotiwili w tom času s námi slušně uhodie, tehdyby bratru našemu milému práce ubylo; pakliby se ta dobrota najiti nemohla aneb nechtěla, tehdy aby bratr náš milý konečně do času již jmenowaného nám práwo řekl, a právem nás o to rozdělil, bez zhawenie, z čehož jim od nás wina dána bude, a zase též, aby wždy bylo poznáno, že my we wsie najwvyššie rovnosti nalezti se dáme.

Mužie urození! wieme úplně, že múdrost vaše i pamět tak dostatečna jest, tyto i wiece wěcí podlé potřebnosti spatowati, i před pánem našim, neboli na místě kdežby toho třeba bylo, podlé potřebnosti powědieti, tak jakož od nás šíře a dostatečně slyšeli ste, nežli tuto sepsáno jest. Ale že častokrát se jest přiházelo, že wókolstojící posluchači naše řeči jináč a w jiném rozumu přijimali, a w jiném rozumu jináč jinde prawili, ti kteříž nám dobře nepřáli: a pro takowú wěc pamět tohoto našeho rovného podání učiniti sme rozkázali.

37.

Druhá odpověď krále Jiřieho týmže poslům Polským we příčině jednoty panské učiněná.
(*W Praze*) 1467, 11 Nov. (*Z rkp. Lobk.*)

»Odpověď najjasnějšieho kniežete pána Jiřieho krále Českého, daná poslům najjasnějšieho kniežete pána Kazimíra krále Polského, na tu odpověď, kterýž Zdeněk ze Šternberka s swými zápisniky na podání Králowy Milosti dáwá. Dána w Praze, den S. Martina, léta božieho oc. LXVII°.«

Tak jakož ste poselstwie dali od najjasnějšieho kniežete pána Kazimíra Polského krále a našeho bratra milého před námi a raddú naši, kterémužto poselstwi bratrskou myslí we wšem přátelstwi porozuměwše, naši odpověď dostatečnú učinili sme; ježto se buohdá zdá, že před bohem a lidmi upriemá jest, nic sobě jiného nechtějíc ani žádajíc, jediné konci a slawné náprawě. Kterúžto odpověď naši tem nám zprotiwilým podlé poručenstwie vašeho okázali ste jim, a podlé wsie potřebnosti před oči drželi ste. Jakož my pak o vaše múdré a pilné práci owšem nepochybujem. A což ste tú swú wší pilností a práci za odpověď přijeli, to též před námi a před raddú naši s dobrým pořádem slušně wyprawili ste.

Najprwé, že ten z Šternberka a ten z Hasenburka, oba nám se zprotiwila odpovědi naše, kterou sme pánu vašemu a bratru našemu milému učinili; on nehanějí, alebrž že úmysl jich bylby k tomu swoliti, a na králi Polském radějšie přestati, než na kterém jiném člověku, buďto na Ciesari neb na kom na jiném: ale že bez wuole swých přátel, pomocníkůow a zápisníkůow oni moci té nemají, odpovědi konečně na to dáti. A že wěduce o přijezdu vašem, s přátely swými obeslali sú se a do Jihlawi se sjeli, i na tom konečně zůstali, aby přimířé do Sw. Wojtěcha učinili, ač je to potkati moci bude; však tak přimířé prawé učiníce, všeska pole a wojska aby i hned stáhla. Oni také i hned na den S. Ondřeje se sjeti chtějí w Břehu, a tu jednati a swé přátely k tomu wěsti, aby též od nich králi Polskému to mocně w ruce dáno bylo, jakož se jest od nás stalo; a tak že moci wiece nemají nyní co přifěci, a prosiece wás, abyšte tiem obyčejem přimířé učinili; a že ste na nich nic wiece na ten čas dosáhnúti nemohli oc. Jakož pak vaše slowa slušně položená širšie byla jsú, však w tom rozumu.

Wy pak jakožto múdři poslowé, a jako ti, ježto w těch wěcech bezelstně pracujete, chtěie rádi takowú škodnú wěc přetrhnúti, nás ste prosili, abychom k takowé žádosti jich swolili, a od zámku Konopiště abychom odtrhnúti kázali, pro mnohý užitek králowstwie tohoto; a že wy k takowému jich sjezdu sami sjeti chcete, a tak k tomu mluwiti a jednati, aby to všesko záštie slušně zjednáno mohlo býti. Také že i hned poslati chcete do Polsky k knězi arcibiskupowi a jiným pánóm Polským, aby oni s wámi spolu té se wěci obwázali na místě pána swého, aby naše podanie při králi jich zůstalo, a my abychom k témuž roku také raddy naše seslali; jakož pak žádost vaše i prosba širšie jest byla w tom rozumu.

K takowé pak odpovědi jich i k žádosti vaše my takto prawíme, že se nám zdá žádost jich welmi neslušná, nám nikoli naplniti nemožná. Nebo proti našemu rovnému a sprawedliwému a konečnému podání odpověd učinili sú welmi nerownú, nám škodnú a sobě zisťnú a owšem welmi nekonečnú. Ježto my pak na takowý nekonec, neřku od zámku jako již dobytého odtrhnúti, aby čehož sú moci retowati nemohli, již slowy barewnými a nekonečnými swé wuole dosáhli; protož i přimíří, i všech tadinkuow nekonečných jest úmysl náš se wystrěci a nikoli w ně newcházeti.

Wšak jakžkoliwěk ta wěc jest, vaše pilnosti a práce litujíce aniž chtěie rádi wás oslyšeti, nébrž pokudžby nám to možné bylo wuoli waši rádi naplniti chtěie, a ačkoli prwé k konci dosti sme učinili podanie, né i wiece než se jest na nás žádalo, wše bratru našemu ke cti, k wuoli, k radě i k žádosti, a wám zlým poslóm býti nedadúce, a najwiece aby wždy naše rownost sprawedliwá swět-lejšie se wám okázala, tak aby ta jich planá wýmluwa owšem poznána byla, ani nemožnost sjezdu jich, na kterémž oni prawie se všesko též učiniti jako i my,

našeho podání rovného nezastierala ani prikryti mohla, totot učiniti chceme: Že jim gleituow bezpečných k tomu sjezdu dosti dáti chceme, tak aby nám toho konečná odpověd dána byla, chtieli oni to též králi Polskému mocně w ruce dáti jako my. Druhé, chceli to král Polský bratr náš milý mocně w ruce své přijeti bez zbawenie. A když nám to koli připowědiono bude, i hned chcem w příměrie křestánské s nimi wstúpiti, w tak dlúhé, jakož sme se prwé podali, neb kratšie, jakož je wy učiniti chcete; jedné aby se nám w tom příměři konec bez zbawenie stal podle prwnieho našeho podání.

Item jestližeby se naše to podání zdálo obtiežené, chcem, aby wždy wědiono bylo, že wiece milost než ukrutnost, wiece powolnost než zpurnost mysli nám panuje: tohoto opět učiniti neodpíráme, a s nimi se všemi i jich pomocnky w křestánské příměře wstúpiti chceme až do hodu božieho křtěníe najprw přístieho, tak aby se w tom času oni sjeďuce, nám odpověd konečnú učinili, jakož nahore psáno stojí. A w tom také času hrad Konopiště i s baštami wám bud swěřeno a w ruce vaše postúpeno. Dadieli pak ti nám zprotiwili odpověd takú, jakož se jí chlubié; a jakož se jie w poselstwi vašem dotkli, žeby též učiniti chtěli jako i my, a bratru našemu králi Polskému to mocně w ruce dadie a král Polský to přijme k sobě obyčejem nahore psaným: bud již Konopiště w mocť bratra našeho, jako i jiné wěci na něm přestálé. A my opět státi chceme w příměři, dokudž je učiníte, krátkém neb w dlúhém, podle prwnieho našeho podání, wždy k konci chtiee bez zbawenie. Pakli oni toho neučinie, jakož mluwie a wy o nich powědéli ste, budte nám naše bašty wráceny a jemu zámek jeho bez prodlenie; wšak s tůž se wšl špiži, brani, střelbú i se wšl potřebú, což jie nyníe mají, té nepřičinějice, ani s něho co odwozujice. Ale wšecker w celosti, tak jak jest; zuostaň. A wámi jakožto pány múdrymi a sprawedliwými ta wěc opatřena bud, aby se w tom nám i jemu rovně dosti stalo. Pakli on wám toho swěřiti nesmie, aneb nechce, nech swuoj zámek chowá, jakž on najlépe rozumie, aneb umie, a my své bašty též, a měj na něm třeba dobře málo podle wuole své; my w tom času, dokudž se ta konečná odpověd nestane, a dokudž příměrie mezi námi trwati bude, totižto ze jména do božieho křtěníe, nic proti nim činiti nechcem, jedno křestánsky to příměrie držeti; a též zase wámi opatřeno bud, proti baštám a i našim aby se nic nepočínalo. A jestliže to tak od nich králi Polskému bratru našemu mocně w ruce dáno bude, jakož se chlubié z toho roku učiniti, stoj ten zámek wždy podle jiného přestání našeho při králi Polském bratru našem. Pakli se jich chlúba jinak najde a smlúwa by nedošla, tíž kteříž nyníe nahore jsú, zase na zámku budte a braňte se což najlépe mohú: my také w tom příměři toho jim dopustiti chceme, aby jim nahoru špiže za jich peníze kupowána byla, cožby jie w tom času ztráwiti mohli; jediné w tomto abychom wámi opatření byli, ať zámek mimo jich potřebu w tom

na špihowán nenie špiti, ani žádnú potřebú na hradě potřebnú a k brani přibějící; druhé, ať z hradu nic wozeno nenie; a třetí, aby ten z Šternberka i inými nám zprotiwilými dosti tomu učinil, což bratr náš milý Polský král zjedná no právem rozkáže, ač k tomu přijde.

Pak jakož žádáte, abychom raddy své doluow seslali, když oni rokowati tu: toť se nám zdá něco neslušno, byť raddy naše za nimi jezdití měli. A také s nimi nebudem miati co činiti, jedné s králem bratrem našim neb raddami o, po němž se již zprawiti máme. A nepochybujem, žeť nás w tom pán wáš bratr náš milý dobře opatří, což k naše cti královske slušeti bude.

38.

Třetí odpověď téhož způsobu, jako předešlé.

W Praze, 1468, 11 Januar. (Z rkp. Lobk.)

Odpověď najjasnějšieho kniežete a pána, p. Jiříeho krále Českého a markrabi Morawského oc. poslóm najjasnějšieho kniežete a pána, p. Kazimíra krále Polského oc. na tu odpověď, kteréž ti poslowé dali sú, wrátiwše se z toho sjezdu Wratislawského, k kterémužto k wůli témuž králi Polskému a k žádosti poslow JM^u Králowa Milost dopustiti jest ráčil. Dána jest w Praze w pondělí po božiem křtěnie, léta oc. LXVIII°.

Jakož odpověď od těch zprotiwilých nám skrze wás slowy powlovnými d námi a raddú naši s múdrú rozsáfností powědiena jesti; kdežto my z cedule jejich, ježto nadporučené poselstwie wám tu cedulí swú neslušnost ohrazenu ti chtie, trojie wěci wyrozuměli sme:

Najprwe, neslušnému a přeneprawému hanění, kteréž se od nich proti bohu, i sprawedlnosti nám a poddaným našim děje, i proti smluwám a přímířím wami učiněnému, w kterémžto přímířím znamenitě wymieněno jest, aby hanění přestala.

Druhé, že na kterýž běh k žádosti vaše, a bratru našemu milému králi Polskému ke cti, k příměří skrze wás umluwenému sú swolili, a chlubie se w koněm přestání na našem milém bratru králi Polském též jakož my učiniti, a pánu našemu a bratru našemu milému to w moc a w ruce dáti, jakož jich štědrý klam písmě i w slowiech dosti pamětliv jest, že skutkem i myslí teház sú mluwili, o učiniti najblíž sú byli: ale nyníe kterak se to barwí, a kterak se tomu klamu noc dáwa, dobře rozumiemy.

Třetíe pak, ačby snad waši welikú a znamenitú práci mohlo k něčemu přileno býti, to sú přeneslušnými artikuli přesadili, tak aby wždy poznáni byli své neupříemnosti; a jediné lečbychom ty artikule učinili a naplnili, jinak k něčemu rovnému nechtiece, příměrie žádaj.

Protož ačkoliwěk my i jich lest, newěru, nestydatý kłam dobře a častokrát poznali sme, ne jich klameur omýlení jsúce, ani tiem zklamáním, což u nich obecně jest; nebo nikakož schytralost řeči jich lstiwých nenašlaby prospěchu před očima našima: ale žádajice naplniti wuoli, radu i zdanie jasného našeho milého bratra Polského krále, žádajice také skutečně okazati naši rownost, naši sprawedlnost, naši litost, ktertíž nad záhubú zemi našich máme, i našich poddaných: wšecko to i wiece než se jest na nás žádalo, k wůli, ke cti bratru našemu učinili sme. Ale oni zachowalili sú se w swých slíbiech, w swých řečech, toť wám i každému swědomo jest. Nebo každý, ktož rozumu uštwá, uslyše naše podáwanie a jich odpowědi, znamenitě poznati moci bude, kterými wěcmi s námi wuokol jdú, a coť w srdci jich miesto sprawedlnosti zkořenilo se jest, aneb hledielit srownanie čili roztržky, najposléze pořad napsanými artikulemi každý sobě oči otewřieti muož. Ale že wy milí páni w tom, w čem ste od pána swého posláni, wšit swú prací i múdrú opatrností tomu dosti učiniti žádáte, aby wždy to zlé, kteréž se jest nyní w zemiach našich přihodilo, ukročeno býti mohlo: neniet jinému rozuměti, nežli weliké lítosti těch zlych běhuow, tudiež lásce i přátelstwí a celému bratrstwí bratra našeho, kteréž k nám a našemu králowstwí má. A nechtiece té wěci dáti bez konce ruozno, opět žádáte, abychom w příměrie do S. Jiřie s nimi wstúpili. Ne-
pochybujemť, že to čistým srdcem a prostú sprawedliwú myslí činite: ale nám jich točky, jich sliby, jich potworná wrtkost dobře k waystraze swědomá jest; a jistě marna i owšem neuzitečna wšeliká jich žádost nekonečná před námi a raddú naši bylaby: ale my (hlediece) na práci, na pilnost i na srdečnú péci, ktertíž osoby waše mají, rozjímajice také lásku a bratrstwíe i znamenitý náklad našeho mileho bratra krále Polského, takowé wuole a přátelstwí, neniet našeho úmysla žádosti wašie owšem oslyšeti. Ale pokudž najdale nám možné učiniti jest, našemu milému bratru we wšem libost okazati chtiece, ku příměří swoliti cheme až do božieho wstúpenie, tak, jakož pak oni nám zprotiwili skrze wás prwe žádali sú; kdezto my konce spěšnějšieho žádajice přiwoliti sme nechtěli, jediné do S. Pawla na wieru obráćenie; ježto již nyní želejice práce wašie, tiem wšim během w již powěděné příměrie k wašie wuoli i žádosti a ke cti bratra našeho krále Polského wstúpiti cheme, i moc wám plnú dáwáme to učiniti i utwrditi obyčejem prwnieho příměrie. Wšak pilnosti mieti žádáme, aby nám a našim od strany zprotiwilé lépe držáno bylo. A již poznáte a rukama omačete, že my dosti wýstrahy před očima majice, wždy bratru našemu milému králi Polskému slíbiti se chceme, a nikdiež znáti nedámy na sobě přičiny wálečných wěcí, ale abychom pokoj, kterýž dražší wšech wěcí jest, králowstwí našemu a našim poddaným uwesti mohli. Pakliby oni nám zprotiwili již tohoto od nás přijeti nechtěli, než wždy k tomu wedli, aby jich neslušná wuole a jich nepodobné předsewzetí, w těch artikulech popsané, to za př-

mãrie od nás měli, neboť nikdy, našim ani žádnú moci, dostáti si nemohli: budeť pánu bohu všemohúcim to svědčno, žeť na nás nás nesešlo, jest, ale na nich. Ježto pak my nás podobného, ani spravedlivého, dosáhniti nemoháme, pánu bohu to poručiti musíme, a našemu najmilejšímu bratru králi Polskému se vši wděčnosti z jeho veliké štosti, kteráť má nad záhuby království našeho Słowanského jazyka, wděčni jsíce všie práce, všech nákladow, kteréž jest pro nás naše poddané učinil, opět děkujeme; v celém úmysle tom jsíce, nyní i wděcky, rovně i výše, jemu, bratru našemu milému, a dátem jeho odplatiti chceme, i jeho všem poddaným zvláštní milost, kdeby se událo, nahraditi.

Prosíme také bratra našeho milého krále Polského, aby tento nynější a znamenitý nátisk, kterýť se nám a království našemu děje bezewšie winy i příčiny spravedlivé, kterak ti nám zprotiwil: hledíce hanby a zkažení království našeho, Otce swatého na to wedú, aby takowú nemilost proti nám ukázal; usilujice o to, bychom k žádné správě a slyšení dopuštění nebyli. Kdežto my pak wzdy nepřestáváme wolati pro boha a pro najwyšší spravedliwost, aby miesto tak velké přisnosti milostiwé nám spravedliwosti uděleno bylo na miestech slušných, ješto bychom newinu swú spraviti mohli; a byloli by co na nás nekřesťanského, jehož bohda nemáme, neziet úmyslu našeho w tom státi, ale se zachowati jako pravý král křesťanský. A protož prosíme i žádáme, jakož i w prwnie odpovědi naše učinili sme, aby nás milý bratr král Polský tyto věci k srdci wezma nás před Stolicí Apoštolskú sobě poručena měl: abychom tak nemilostiwé od té Stolicie prot; všie spravedliwosti tistěni nebyli.

39.

Zvláštní notule poslána Polským od krále Jiřího wedle třetí odpovědi podaná.

Bez datum. (W. Praze, 1468, 11. Jan. ?) (Z. rkp. Lohk.)

Urození mužie! Pělná přde krále a bratra našeho milého, kterýž o nás a koraně naše má; dokonalost bratrské lásky ukazuje. Nebo: ejwně ni nákladóm ni práci swým urozením pro čest a dobré naše a koruny naše neodpúštie se; a jistě ne omýlně, ale sama slochetnost pána wašeho zbudila jest štost záhuby w Słowanském jazyku našom. I abychom té wuolě bratrské i té slušné péče, nákladow i všie práce sawžitýma odima nepominuli, jako newdčim té věci, kteréž skutek prawdu okázal jest, wděčně w srdci našem uwázili sme, wděčněje i děkujem bratru našemu milému, w tom celém umysle jsíce; takowé bratrské lásky nezapominati, ale rovně i výše wděcky, našemu milému bratru a pánu wašemu i koraně jeho oplacowati miertmo e chceme. Ale te přesarputilé mysli zlost těch našich zprotiwilých pracím wašim prospěcha nedala jest, tobo želáme. A naše spravedliwá rovnost před bohem a pánem wašim a našim milým bratrem, wami i wšim

swětem nás wymluwena mti bude. A o wás owšem nepochybujem, že před pá-
nem waším naše rowné a sprawedliwé podáwanie, kteréž sme ustně šře wám po-
wěděli, nežli w těchto i w prwních spisech stojí, waše múdrá a vysoká pamět na
miestech potřebných dobře to zjewno učiní. A poněwadž ti nám zprotiwili tak
neupriemú myslí a lstiwým srdcem k záhubě nás a koruny naše nealušným wnu-
knutím nachýleni jsú, owšem se nic nerozpomínajice na nitádnú powinnost, kterouto
nám jakožto králi a pánu swému, matce swé slawné koruny české, i wšem přáte-
lóm swým, obywatelóm koruny naše, powinowati jsú: ale najnešlechetnější ne-
milostí a točliwými klamy z jedné do druhé zlosti potworně se wrtie, usilujice
lstiwú chytrostí těžkú powěst a wěcnú záhubu na nás a na králowstwie naše uwesti.
Ale buoh wšie sláwy, jenž nemilostiwých cesty nenáwidí, skrze milost swú nám a
radde naše daw jich jednoty klam poznati, tak že owšem wšech jich nekonečných
a točliwých tadyknouow úmysl náš jest se uchowati, a konečně s nimi w ně ne-
wcházeti. Nebo odpověd jich, kterouž ste před nás a raddu naši přinesli, přetěžká
jest, a přineslaby úraz jménu králowskému a škodu nenabytú králowstwi našemu.
Nebo nikoli sme se nenadáli, aby naše najrownější podáwanie, kteréž sme pro
čest bratra našeho najmilejšího krále Polského, a pro ukrocenie zlých wálečných
wěcí učinili, aby od nás přijato nemělo býti: poněwadž wám, jakožto múdrým
poslóm líbilo se jest i schwáleno tudiez, i těmi nám zprotiwilými přijato a pře-
stáno; jakož šře odpověd jich prwnie skrze wás powěděná w sobě sama zawiera.
I pohleďtež kam sú se od cesty prawdy šinuli, prwe naši odpověd oblíbiwše, wám
i nám skrze wás připowědewše, že k tomu swolují, i přátely swé jiné k tomu
wěsti chtie: tuto pak již nynie to wšeccko opowrhše, swú nešlechetnost znamením
kříže swatého prikryti chtiece, nestydie se lžiwe ponúkati našeho bratra milého
krále Polského i jiného lidu křesťanského proti nám a králowstwi našemu. A pra-
wiece se o wieru křesťanskú bojowati, nás býti násilnka též wíery mluwiti se ne-
stydie; ježto doufáme milému pánu bohu, že takowí nikdá nalezeni nejsme, ale
rozmnožitel a obránce té swaté wíery podle najwyššie možnosti statku i těla, jakož
prawý král křesťanský i s poddanými swými býti se zjewně wyznáváme. Nebo
přeswědomá wěc jest wšem okolním zemiem, pro které příčiny ta wěc wálečná
powstala jest; i kterak pak nám možné učiniti jest, abychom kterým tadyknem ne-
konečným jich státi chtěli? Poněwadž tak zjewně we wšie neprawosti, lsti a úkla-
dech znáti se dají. I dobřeť nám to sprawedliwě k srdci přicházie, abychom již
déle jim toho netrpěli, želejice křiwdy naše i našich poddaných, s pomocí pána
boha wšemohúcieho proti nim se tak měli, aby jich zlost širsieho prospěchu ne-
brala, ani jich lstiwí klamowé wíec stieny prawdy před dobrými lidmi neokazowali.
A když sú se pak nestyděli nás pána swého tak hanebně haněti, owšem my pak
prawdy o nich mlčeti nebudem. A wíec k nitádnému stání ani přiměří pro takowé

jich hanění i pro takový jich toliový klam přivoliti nemieníme. Náš první naše svolenie k přiměří na jich chlůbu a přirčenie, kdežto hlasitě byli sú připověděli všecko též učiniti a na králi Polském bratru našem doocně přestati jako my, jedině aby se spolu sjeli: a sjewše se, kdež sú najbliže konice býti měli, tu najdale do Říma se odvolávají na radu. A k tomu, aby wždy k konci netlo artikule sú popsali, kdežto ledwa by slišelo učiniti najutíštěnějšímu králi, i de fámef jeho swatě milostě božské, že nám rádi dáti, že my bohda sami se i naše poddané od jich nepravých a lstiwých jednání dobře uchowáme, a je takové lidi s boží pomocí k odliwě swětu přiwedem, tak aby každý takového těnku dopustiti se wystřihal. A my proto wždy jako ten, ježto pokoj miluje a (we) wšie rovnosti býti shledán žádá, na též úmysle jakož i prwe stojime a státi bohda chceme, aby wždycky nás milý bratr král Polský nás mocen byl, všecko rovné a sprawedliwé od nás učiněno bylo, a nic méně. A jakož w swých barowných odpovědech oni naši zprotiwili prawie, že když se jim z Říma poselstwo wrátí, žeby na králi Polském přestati chtěli: ač my té wiery žádné nemáme, by oni pro swú neprawost tak sprawedliwého krále súd podstúpiti směli: a wšak staneli se, i schdli nás milý bratr král Polský nás mocen buď podle prwnieho našeho podanie. Nabo prwe, i na ten čas, jej nášeho milého bratra mimo wšecky za smluwce a jednatele rádi mieti chceme wěci té, aneb by i wětšie byla....

40.

Odpor jménem krále Jiřího učiněný proti článkům a pomluvám od Rudolfa Lawantského biskupa i mnicha Gabriele na něho smítaným. (Sawěký překlad z latiny.)

Bez datwn. (Z rkp. Šternb. nyní Lobk.)

Jakož odpověd naše, kterůž sme najmilejšímu bratru našemu králi Polskému učinili na žádost, radu i dobré zdanie bratrstwie jeho, a bohda slušnú, sprawedliwú, křestanskú, srdcem i myslí upřiemú; kterážto pak odpověd w jiném úmysle i w jiném rozumu lapawě, ježto bohda úmysl náš takový nenie, skrze Rudolfa biskupa Lawentského, kterýž se býti prawi stolice papežské legatem, a Gabriele mnicha bosáka, potworně a neprawě wykládána jest, a we čtyři artikule dosti neslušně rozdělena jest:

W prwniem nás prawie nestydatě lháti, bychom w jednotě najswětější matky a swatého kostela byli; nás také i jinnú (wieru) wěřiti, nežli najmilejší obecnu křestanskú; při tom také prwniem artikuli wintu znamenitú dáwajíce, žebychom my též swatě wiery matky zjewný protiwník byli, wieru zrušiwše, sami se zjewnějie kacieřem ukázali, zbožie duchownie rozpisowali, tělo a krew boží pod obojím způsobem rozdáwati kazowali, mistra Bohyosnu hlawu kněžstwa ustawili, jeho za

papeže jměti, jeho přidržeců se za kostel oc. Jakož při tom prvním slovo od slova napětno jest.

Item v druhém pokládají, že my lživě skrže najmilejšího bratra našeho Polského krále od nejvyššího biskupa Římského slyšení žádáme, a modíce jeho dobře a často mieti: a taková kacířskou chytrostí že lidi obhuzujem; také že i naše zjavné vyřčení poházi jsme, a přes čas určený čekáno stání naše; a že bychom mnoho křivdy stolici papežské připisovali. Jakož i ten druhý klam nestydatě popsáný v sobě šife ukazuje.

Item třetie pak, tuto nesnázi že najjasnějiemu bratru našemu Polskému králi poručili sme rozsúdíti přátelsky neb súdem; kdatto naše podání chytře wěru obložiw, prawi, že články wiery dali sme témuž králi Polskému w súd neb w dobrowolné jednanie. W kterémžto třetiem kusu pokládá znamenitě, že my stolici slavné apoštolské nikterak se poddati nechceme, a že wždycky we wšie nepravosti a nešlechtnosti poznati se dáwáme. Jakož opět ten chytře přepremovaný klam psáný šife w sobě ukazuje.

Item, čtvrtý pak artikul prawi býti, že by nám od stolice papežské slyšení dáno nebylo, že od té stolice odwołanie učinili sme: jážto, bychom jinak kacíř nebyli, to jisté odwołanie zjavně nás kacířem okazuje. Jakož opět i ten artikul nepravý šife popsáno ukazuje.

K takowýmto kusóm, kteříž se o nás píší a prawi býti, sama ctnost královská a zachowalost od mladosti dobrého obecnstwie, a najwiece nás připuzuje newinná powěst a hanebná, kteráž se o nás prawi, poněkud odpowiedati. Ale najvyšší pokorú, kteráž my k té slavné stolici máme, a přehodná ctnost, kteráž powinně zachowána býti má, tudiež i prawú wierú křesťanskú ustrašení sme a w srdci napomenuti, abychom snad z hněwu křivdy swé litujíce, najswětější stolici papežské i najmilostiwějšího úřadu apoštolského kwapnými slowy neurazili; neurážejíc, i owšem wymiehujíc wšeliký swatý úřad i duostojenstwie, takto odpowiedáme ku prwniemu artikuli:

Jakož sme se prwe chlúbili w jednotě kostela swatého býti, a hodného swatého poslušenstwie u najmilejší matky církwe swaté Římské obecné, kteráž my syn pokorný, aě nehodný, bez studu se zjavně býti wyznáwamy: neb owšem úplně nepochybujíce i cele wěříme, že on wíkář Kristuow prawý jest, zprawuje lodě Petrowu, za kterážto pán náš Ježíš Kristus etei swému modlil se jest, aby nikdy nepotomala. Onť jest také ten, kterýž zápalem ducha prawdy zprawuje se. A umálibychom podlé potřebnosti k těm wšem wěcem odpowiedati, z kterýchž nás křiwě winie: ale k čemabychom to přičinili proti tak blakotným mužóm krwe, kteráž znamenitě znáti jest, že darowé oči jich oslepili sú, nestydie se swých lži w krsi lidské smácti. Obyklíe sme najisté strpěti nešlechtnost takowých zakup-

ných lhatův, kteřížto ku podobnosti psa proti nám popuzují, aby tudý míru své nešlechtnosti naplnili. Nebo zajisté známa jest otnost slávy, pokora, střízlivost, dobrota najmilostivější matky, cirkwe svatě obecně a biskupův nejvyšších, známa jest také zajisté všeliké múdrosti, opatrnosti, a všem pak také ne mnoho milosrdenství lékuow; nebo nejvyšší wřetostu dojstano býti, která bez krve proliti jest. I kterak pak muož wěřeno býti, aby od studnice plné otnosti, tak krewní mužow a jazyka lžiwoho wysli? Nemieť jest jiné podoby, než že mammona nešlechtnosti jich mysli přewrácené učinila jest i skutky; neb jimž wiece ta nepravá člowěky nás protiwná wieny swatě býti oplasuj, tiem wiece hodnú pokoru zachowávajíce, od milostiwé matky wieny žádáme přiwiniti býti. Kdež se pak nám wina dáwa, že bychom duchownie zbožie zapisowali, ačkoliwěk tmo i práwo, jakožto řádný král mazaný a korunowaný máme; však sme tiem kwapni nebyli. Ale týž nadepsaný Rudolfus, kterýž se i legatem stolice apoštolské býti prawí, proti bohú, cti a spravedlnosti, kláštery, wsi i městečka pol' knížatw Českém swětskému panowán' poddávati se jest nestyděl¹⁾; jestto té wěci znamenitě on začátek jest chtěl býti, práwa k tomu žádného nemaje. Dotýká nás také, že bychom my mistra Jana Rokycana hlavu kněžstwa učinili, jej za papeže měli, a jeho přidržejice se za kostel. Té potworné blázniwé najwšetečnejšie lži obecnie swědomie jsú, že ještě za našich mladých let skrze slawné paměti Sigmunda ciesaře mistr Rokycana hlawa kněžstwa wolen i ustawen jest. A kohoť my za papeže a co za kostel držíme, wěřitny, máme i wyznávamy, nahoře psanie naše tu lež habnebnú jima w hrdlo tlačí.

Item w druhém pak artikuli, kdež nás prawíta lšiwé žádati slyšenie skrze bratra našeho najmilejšieho Polského krále u slawné stolice apoštolské, a že často-krát slyšenie nám dáno jest, kterémuž nikdy sme státi netbali, a že zjewně po-
hnání jsme skrze edikt obecní oc. K tomu tak prawíme: Známa jest pilnost naše najjasnějšiemu ciesaři Římskému, známa jest žádost a práce jasnému králi Polskému i všem kniežatóm swatě Říše, i jiným znamenitým králóm a kniežatóm křestanským naše žádost a pilná péče, skrze kteréž sme wždycky milostí hleděli dosáhnúti u slawné stolice apoštolské, se wši pokorú toho hlediece; jakož i dnes hleděti nepřestávamy, abychom k milostiwému slyšení a k naše newiny zprawení milostiwé připuštění byli. Známa jsú také najduostojnějšiemu kollegium kardinálskému naše častá poselstwie, naše pokorná psanie, kteráž najswětějšiemu pánu

¹⁾ K tomuto místu w rkp. Sternberském někdy Balbin vlastní rukou na kraji připsal slova tato: „Ut apparuit in concilio Teplicensi.“

našemu činili sme. Ale jistě (pro) nehodných sokuow zřiwist a najnešlechternějšich lidí schytralost, pro jich nešlechterná a křiwá wznášení, naše práce a irdečná žádost nemohla jest prospěchu míeti. Kdež pak my Otci vše milosti nikdli připisowati umyslii sme, a utrhačóm i jich přeostřým jazykóm lživým. Aniž jest nepodobné, by o nás od nepřátel našich před stolicí apoštolskú mluweno nebylo, poněwadž o bitce jsúce, owšem o nás w prawdě nic zlého newědúce, a wšak nepřestáwate swých hanlivých zjewných lži rozsiewati. O póhonu a státě našem buoh a spráwědnost, čas, osoba naše, spráwědliwěť nás wymlúwati budú. Ješto my pak pro čest Otce swatého o té věci skúpe umyslii sme mluwiti; nechté té věci skutek i pamět prawdu ukazuje.

Item k třetímu pak artikuli, kdež prawita nám súdci wicry sobě zwolúti: swědomát jest wěc těmuž králi Polskému i mnohým dobrým lidem, kterýchž wěci král Polský súdce býti jest měl a má. Swědomát jest wěc také všem zemiem okolním, z které přičiny ti nám zprotiwili proti nám powinnost swú zlámali sú a zrušili. O přenestydaté hrdlo, že usliněné powětríe lži z sebe wypúštíe! O nemilostiwý nedwěde, proč mumleš? O wlíce hltawý, proč wyješ okolo chodě, a nechceš se nasytiti marchy lidské, kteréž z přičiny lži twé padly sú? Než lžiwě řeweš, búříš, jednáš a ponúkáš, aby wyssál krew newinnú, kteréž buoh všemohúci a vše prawdy, twé nenasyčenú mysl znaje, z rukú twú požádá. Běda tobě, jenž kneš, sám najprokletějši jsa! Poznaj blázne wzteklý swuoj wěčný odsúdek, a žeť newinní rukama a čistí srdcem w chrámě božiem postaweni budú: ale ty nemilostiwý krwe newinné prolewači, kde se octneš?

Item čtvrté pak a poslednie, kdež prawita, bychom jinak kacieť nebyli, že appellacie naše zjewně nás kacieřem býti ukazuje. Osle hlúpý! kacieřskět jest hleděti tmy a kútnow: ale appellacie naše, obyčejem křestanským udělaná, tať swětla žádá, swětla hledí. A ač my appellaci slušnú učinili sme, nic méně prawé nadeje nemáme, že náš najswětějši pán skrze stfewa milosrdenstwie naše slušné a křestanské žádosti miesto dá. A toť by twé bylo nelhati, neřwati obyčejem hlúpého osla. I radať jest naše, aby přestal swých lži o nás rozsiewati a rozpisowati; kterýchž ač nepřestanešli: buoh, jenž lživého jazyku nenáwidí, najhorším setřením setře tě!....

Zápis na příměří mezi králem Jiřím a jednotau panskau ode dne 14 Januaría do 14 Febr. 1468 zjednané skrze posly krále Polského.

Bez místa, 1468, 14 Jan. (Z orig. arch. w Jindř. Hradci.)

My Stanislaw z Ostroroha wévoda Kaliský a Jakub z Dubna králowstwí Polského podskrbie, starosta Krakowský, obecni radda a spoluposlowé najjasu

kniežete a pána, p. Kazimira krále Polského, velikého kniežete Ljtawského, Ruského, Pruského pána a dědice oc. pána našeho milostiwého, wyslaní k najjasnějšímu kniežeti a pánu, p. Jiřímu králi Českému, markrabi Morawskému, Lucemburskému a Slezkému wéwodě a markrabi Lužnickému oc. a k duostojným biskupóm a prelátóm, oswiećeným kniežatóm, mnohomocným a urozeným pánom, statečným a slowútným rytierstwu, múdrým a opatrným w městech s strany druhé.

Tak jakož J. král. Mⁱ porozoměl jest záhubám velikým a ukrutným, kteréž sú vznikly s obú stranú a dějí se w té České koruně, a kdyžby to nebylo w skuope pilnosti a opatrnosti zastaweno, že by strach byl zkažení a zahynutie té slawné koruny a toho našeho přirozeného jazyka Slowanského: i tú přirozenú lásku a dobrotiwosti JMⁱ hnut jsa a lítost maje, i wyslal nás k pracowání w těch wěcech, a s pána boha všemohúcieho pomocí, k ukrocení těch záhub a nesnází. A ny z rozkázanie J. král. Jⁱ pána našeho milostiwého, pilnú snažnost na obú stranú přičiniwše a pracowawše, i takto sme snesli, zriedili a zjednali s powolností s obú stranú a s jich dobrú wolt:

Že wyznáváme tiemto listem wuobec předewšemi lidmi, že sme zřiedili a učinili, a mocí tohoto listu činíme delšie prawé křesťanské přímířie, mezi najjasn. kniežetem a pánem p. Jiřím králem Českým předřečeným i JMⁱ všemi poddanými a služebníky i pomocníky duchowními i swětskými s jedné, a mezi duostojnými otci a pány knězem biskupem budúcím Wratislawským a kapitolú Wratislawskú, a knězem Protasiem biskupem Olomúckým i jinými preláty, a oswiećenými kniežaty knězem Mikulášem kniežetem Opolským, knězem Henrichem kniežetem Frejštatským, a mnohomocnými a urozenými pány, p. Zdenkem ze Šternberka, najvyšším purkrabí Pražským, p. Janem a p. Oldřichem Zajeci z Hasenburka a z Kosti, p. Bohuslawem ze Šwamberka, p. Wilémem z Ilburka, p. Henrichem starším z Plawna, p. Jaroslawem ze Šternberka, p. Puotú z Ilburka, p. Wáclawem starším z Biberšteina, p. Fridrichem a p. Oldřichem odtudž z Biberšteina, p. Děpoltem z Risenberka, p. Hanušem z Kolowrat, p. Jindřichem ze Hradce, p. Janem ze Šternberka, p. Štefanem z Lichtenburka, p. Burianem z Gutšteina, p. Henrichem mladším z Plawna, p. Linhartem z Gutšteina, p. Dobrohostem z Ronšperka, a múdrymi a opatrnými purkmistry, raddami i všemi obcemi měst Wratislawě, Plzně, Olomúce, Brna, Znojma, Jihlawy, i mezi jinými všemi preláty, kniežaty, pány, zemany, městy i obecnými lidmi duchowními i swětskými, jich swrchupsaných prelátów, kniežat, pánow, zeman a měst všemi přátely, pomocníky, zápisníky i služebníky a poddanými lidmi duchowními i swětskými w Čechách, w Morawě, w Slezi, w Šestiměstech, w Lužnické zemi i jinde kdež ti koli jsú, s strany druhé. A to swrchupsané přímířie má trwati od dání listu tohoto až do S. Valentina najprw přístieho, a ten celý den až do západu skucečného během swým přirozeným. A jestližeby

se w tom času komu neb kterým bezelsti která škoda stala, jehož buoh ostřez: tehdy toho mají mǎcni opravce býti oswiecené knieže kněz Viktorin knieže Ministerberské oc., a urozený pán p. Zdeněk ze Šternberka oc. oba jednosworně co wyřknú. Pakliby kterého z těch opravci pán buoh neuchowal w té mieře, jehož milý pán buoh zachowaj: tehdy najjasn. Český král bude mieti moc, jiného na místo toho umrlého postawiti, a druhá strana též. Pakliby se oč dělili a nemohli se oč srownati: tehdy toho swrchní rozdielce my swrchupsaní poslowé býti máme. A po wyřčení prwních dwú rozdielci a nebo nás poslednějšich, jakož se swrchu jmenuje, podlé toho wyřčení strana straně to má a powinna bude opraviti we čtyrech nedělích pořád zběhlých. Mají také w tom času wšecky šacunki přestati. Také wězhové wšickni s obú stranú aby rok měli, rytierští na čest a na wieru, a městští a neb sedlstí na rukojmě na podobný základ; a tak každý podlé zachowanie swého. Nemají také w tom času žádní holdowé bráni býti, ale wšecky věci holdownie mají w dobrém stání býti zachowány, wyměňujíc holdy, kterýchž roky již sú přešly. Item haněnie wšeckna aby přestala konečně. Item silnice i wšecky cesty aby swobodny byly, a bylilyby kteří na kterých lúpetiech zjímáni a w tom ujistěni byli podlé rádu, o ty žádná strana nestuoj, ale aby dáni byli w ruce a moc těch opravci, to jest knězi Viktorinowi a p. Zdeňkowi. Item aby ode dne dánie listu tohoto žádné osazenie nových hradów a posádek s obú stranú z nowa nebylo osazowáno.

A my Zdeněk ze Šternberka, najwyššie purkrabie Pražský, Jan a Oldřich bratřie z Hasenburka a z Kosti, Bohuslaw z Šwamberka, Wilém z Ilburka, Henrich starší z Plawna, Jaroslaw ze Šternberka, Děpolt z Risenberka, Hanuš z Kolowrat, Jindřich ze Hradce, Jan ze Šternberka, Štefan z Lichtenburka, Burian z Gutšteina, Linbart z Gutšteina a Dobrohost z Ronšperka wyznáváme tiemto listem wuobec předewšemi lidmi, že sme slíbili a mocí tohoto listu slibujem swú dobrú wěru, sami za se i za naše wšecky jmenowané zejména i nejmenowané přátely, zápisníky i pomocníky, služebníky a poddané lidi, duchownie i swětské, to swrchupsané přimířie od mnohomocných a urozených pánów raddy najjasn. kniežete a pána p. Kazimira krále Polského oc. již jmenowaného, pána našeho milostiwého, zapsané a uložené, wěrně ctně a prawě křesťansky zdržeti, a w skutku bez wšelikeraké lsi zachowati, a žádným wymyšleným obyčejem toho nepřerušiti. Pakliby se co w tom bezelsti stalo, jehož bože ostřez, to napraviti též slibujem jakož se swrchu wypisuje.

A tomu na swědomie my Stanislaw z Ostroroha wéwoda Kališský, a Jakub z Dubna králowstwie Polského podskrbie a starosta Krakowský, obecni radda a spoluposlowé najjasn. kniežete a pána, p. Kazimira krále Polského oc. swé sme vlastnie pečeti kázali přiwěsiti k tomuto listu. A my swrchupsaní Zdeněk ze Šternberka najwyšší purkrabie Pražský, Jan a Oldřich bratřie z Hasenburka a z Kosti,

Bohuslaw z Šwanberka, Wilém z Ilburka, Henrich starší z Plawna, Jaroslav z Šternberka, Děpolt z Risenberka, Hanuš z Kolowrat, Jindřich z Hradce, Jan z Šternberka, Štefan z Lichtenburka, Burian z Gutšteina, Linhart z Gutšteina a Dobrohost z Ronšperka, tomu na pewnost, jistotu a skutečné zdrzenie, sami za se i za wšecy přátely, zápisníky, pomocníky i služebníky, a poddané lidi, duchownie i swětské, swé sme vlastnie pečeti dali přiwěsiti k témuž listu. Jenž jest psán léta od narozenie syna božieho tisícieho, čtyřstého, šedesátého osmého, ten čtvrtek před S. Antoniem.

42.

Zdeněk ze Šternberka pro wýstrahu Budějowských posílá k nim některé služebníky swé s listem wěřicím.

Na Hradci Jindřichowě, 1468, 21 Jan. (Kopie w Třeb.)

Zdeněk ze Šternberka, najvyšší purkrabie Pražský a najvyšší hajtman prelátuow, kniežat, panuow i obci křesťanských w poslušenství Otce Swatého stojících slavné koruny České oc. Službu swú wzkazují moudrým a opatrným purkmistrowi a raddě i wšie obci města Českých Budějowic, suseduom a přáteluom milým.

Wěděti wám dává, že přišlo ke mně poselstwie, tak mě zprawujíc, žeby na to příměří dále mezi námi a stranú odpornú uděláno bylo, aby Viktorin syn toho odwołaného, kterýž do Rakús táhne, chtěl k wám a k městu wásemu s lidmi přiuhánuť; i některé susedé wáši kázali sú lidem swým hotowu býti, wěduce že s námi w zápisu nejste ani w příměří; a tudyby wás chtěli připrawiti, aby na zámek wáš puštěni byli a zámku se zmocnili, a nad preláty, kněžími i nad wášimi hrdly a statky zlý skutek a wuoli okazali, aby se wám též stalo jako w Kadani se stalo oc.; a chtěllych já wám co jako hajtman od otce swatého stwrzený a ode wšech JM^u poslušných přijety, pomocen a raden býti s přátely swými, strana odporná napomenula by mně příměří, prawiece, že s námi w zápisu nejste, že také w tom příměří nejste. Pak milí přátelé a susedé, což tuto dělám k wám posielaje, a wýstrahu dává, tož z toho úmysla dělám z powinnosti a úřadu mého od najswětějšího otce papeže usazeného a stwrzeného, abych křesťany wěrné a poslušné obhajowal; a jim pro swatú wieru křesťanskú raden a pomocen byl. A já wždy maje tu naději, že bohda křesťané dobří jste a budete, napominám wás, aby zápis s námi a preláty, kniežaty, pány, městy oc. duchowními i swětskými a zeměmi Slezskými udělán a učiněn byl pro swatú wieru křesťanskú, a já, jestližeby kto na wás sáhl neb sáhnúti chtěl w mieru i w nemieru, s přátely swými mohl wás zastati, že jste s námi w zápisu, aby na wás nesahali, a já se cti abych wás mohl neopustiti. A protož teď k wám posielám urozené panoše Markwarta z Ra-

kwic hajtmána svého, Petra z Hauzdne a z Stupného a Jiřka z Sedce, slatěbnky své, dodawatele listu tohoto, úmysla mého úplně zpráwené. Protož, což nyní s wámi odemne w tomto poselství mluwiti budú, abyste jim toho úplně wěřili jako mně samému. Ex Nova domo, fer. V ipso die Agnetis, anno oc. LXVIII°.

43.

Zdeněk ze Šternberka osvědčuje se, že ku příměří prvé umluwanému přistupuje také s Rakauskými hrady swými.

Na Jindř. Hradci, 1468, 4 Febr. (Kop. w Třeb.)

Zdeněk ze Šternberka, najvyšší purkrabie Pražský a najvyšší hajtman prelátuow, knížat, pánuow i obcí křesťanských w poslušenství otce swatého stojících slawné koruny České oc. Jakož welikomocní a urození páni, p. Stanislaw z Ostroroha wévoda Kališský a p. Jakub z Dubna králowství Polského podskrbie a najvyšší starosta Krakowský, obecnie radda a poslowé najjasnějšího knížete a pána, p. Kazimíra, krále Polského, welikého knížete Litewského, Ruského, Pruského pána a dědice, pána našeho milostiwého oc. udělali sú mezi stranú odpornú a námi příměří až do božieho wstúpenie najprw přiščího, a w tom sú také tak smluwili, chcili já do toho času s zámky s těmi, kterýchž jsem w drženie w Rakúsich, s Witorazi, s Ottenslagen a s Grauffschlagen i se všemi zbuožimi, kteráž w Rakúsiech mám až do toho času božieho wstúpenie w pokoji býti, abych jim to we dwú neděli listem swým pod wisutú pečetí dal wěděti; a že strana odporná mně na těch zámcích a zbuožich do toho času škoditi nemá: A protož já swrchupsaný Zdeněk ze Šternberka oc. tímto listem všem wuobec, ktož jej uzřie, nebo čtúce slyšeti budú, wznáwám, že to příměří tak držeti chei a té smlúwě dosti učiniti a zachowati, a s těch zámkuow straně odporné ani jich žádnému neškoditi až do božieho wstúpenie, tak jakož sú páni Polští swrchupsaní ty věci smluwili. Toho na potvrzenie swú sem pečet k tomuto listu přiwěsiti kázal. Jenž jest psán w Jindřichowě Hradci, léta od narozenie syna božieho MCCCCLXVIII, we čtvrtek po S. Blažěji.

A. XVI.

PŘÍKLADY LISTŮV HOLDŮVNÍCH

Z XV STOLETÍ.

(První dva vzati jsau z originálu w archivu Třebonském; ostatní všickni pocházejí z též knihy někdy kláštera Chotěšowského, nám od důst. p. J. H. Karlíka půjčené, z které sme i zápisy nahore na str. 34 — 63 podané vybrali.)

1.

My purkmistr a radda města Hory Tábor, wám richtáři, konšelóm i wšie obci města Milewska přiezeň naši wzkazujem, prikazujíc přisně, aby konečně do neděle nynie přístie třj sta žita čebrow a padesát kop grošów nám bez wýmluwy dali. Pakli toho neučinite, tehdy s pomocí boží wás k tomu wšelikým obyčejem a nad to ohněm připrawíme, že naše rozkázanie musíte učiniti. Dat. fer. V^{ta} ante Augustini, annorum oc. tricesimo octavo, nostro sub secreto.

(L. S. appress.)

2.

My purkmistr a radda města Hory Tábor, wám richtáři a konšelóm se wšie obci w Benešowě přiezeň naši wzkazujem, prikazujíce přisně, aby hned jakž tento list uzříte, k nám s plnú močí od swě obce wyslali, újezd, ježto k richtárství wašemu přísluší, k témuž s sebu pojmutce, a s námi se smluwili. Pakli toho ne-

učiníte, po tento den nechcem vám ničtímž winni býti, jestliže vás co proto potká.
Dat. ser. IV° post Ludmile, anno oc. XXXVIII°.¹⁾

(L. S. appress.)

3.

Na Kamenný Újezd hold.

Odemne Otika z Žitna, purkrabie na Bělé, vám richtáři na Kamenném Aujezdě i wšl obci. Obslámť wás k holdu, abyšte přišli bezpečně na Bělu aneb Tůskow, a holdowali se. Pakli nepřijdete, chciť wás k tomu připrawowati moci, pálením, jímáním, jakž budu moci, škodú wás všech. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

4.

Na Čerwený Újezd hold.

Odemne Otika z Žitna, purkrabie na Bělé, vám richtáři i wšl obci. Obslámť wás k holdu na Bělu, aneb na Tůskow, a jděte bezpečně wy w Čerweném Újezdě, a kdož nepřijde a nepřijdu, chci wás k tomu připrawowati pálením, jímáním, šacowáním, jakžkoliwěk budu moci, škodú wás všech. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

5.

Na Teynec hold.

Odemne Otika z Žitna, purkrabie na Bělé, vám richtáři i wšl obci w Týnci. Obslámť wás, abyšte přišli k holdu na Bělu aneb na Tůskow, a holdowali se; a kdož pūjdau, jděte bezpečně, a kdož nepūjdau, hned chci wás k tomu připrawowati jímáním, pálením, šacowáním i jinými všemi škodami wás všech. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

6.

Na Líně hold.

Odemne Otika z Žitna, purkrabie na Bělé, vám richtáři i wšl obci w Líněch. Obslámť wás k holdu na Bělu, abyšte přišli bezpečně a holdowali se na Bělu aneb Tůskow. Pakli nepřijdete, hned chci wás k tomu moci připrawowati, jakž budu moci, jímáním, šacowáním, pálením všemi wašimi škodami wás všech. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

¹⁾ Podobnými listy žádáno: dd. 1438, 28 Aug. od Millčinských 500 čebrow žita a 100 kop. gr. — s. d. od Sapekowakých 60 čebrow žita a 20 řp. —

7.

Na Tlučnú hold.

Odemne Otíka z Žitína purkrabie na Bělé, wám richtáři i wšl obci w Tlučné. Obsilám wás k holdu na Bělú aneb Túskow, abyšte šli bezpečně, a holdowali se. Pakli nepřijdete, chci wás k tomu připrawiti moci, jímáním, šacowáním, pálením, jakž koliwěk budu moci, škodú wás wšech. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

8.

Na Auherce hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bělé, wám richtáři i wšl obci w Auhercích. Obsilám wás, abyšte přišli k holdu na Túskow aneb na Bělú a holdowali se; a kdož k holdu jdú, jděte bezpečně; pakli nepřijdete, chci wás k tomu připrawowati pálením, jímáním, šacowáním, jakž koliwěk budu moci; a to hned abyšte přišli. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

9.

Na Nýřany hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bělé, wám richtáři i wšl obci w Nýřanech. Obsilám wás, abyšte přišli k holdu a holdowali se do Túškowa aneb Bělé; a kdož koliwěk k holdu půjde, jděte bezpečně. Pakli nepřijdete, chci wás k tomu přidržeti a připrawiti jímáním, pálením, jakž koliwěk budu moci, šacowáním; a to hned abyšte šli. Dán na Bělé, w úterý před S. Janem.

10.

Na Stod hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bělé, wám richtáři i wšl obci w Stodě. Obsilám wás k holdu, abyšte přišli na Bělú aneb na Túskow a holdowali se; a kdož přijdú, jděte bezpečně, a kdož nepřijdú, hned chci wás k tomu připrawowati pálením, jímáním, šacowáním, jakž koliwěk budu moci, škodami wás wšech. Dán Bělé, w úterý po S. Kříži.

11.

Na Hořikowice hold.

Odemne Otíka z Žitína, purkrabie na Bělé, wám richtáři i wšl obci w Hořikowicích. Obsilám wás, abyšte přišli k holdu na Túskow aneb na Bělú; a kdož půjdú, jděte bezpečně, a kdož nepůjdú, hned chci wás k tomu připrawowati jímáním, pálením, šacowáním i jinými wšemi wěcmi, jakž budu koliwěk moci. Dán na Bělé, ten úterý po S. Kříži.

12.

Na Záluží hold.

Odemne Otika z Žitna, purkrabie na Bělé, vám richtáři i vši obci w Záluží. Obsílám vás k holdu, abyšte přišli na Bělú aneb na Tůskow hned; a kdož pŕjdu, jděte bezpečně, a kdož nepŕjdu, chci vás k tomu připrawowati jímáním, pálením, šacowáním, i jakž budu moci škodowati všech. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

13.

Na Losinu hold.

Odemne Otika z Žitna, purkrabie na Bělé, vám richtáři i vši obci w Losině. Obsílámť vás k holdu na Bělú aneb na Tůskow, abyšte přišli hned a holdowali se, a kdož pŕjdu, můžete jiti bezpečně, a kdož nepŕjdu, chci vás k tomu připrawowati pálením, jímáním, šacowáním, jakž koliwěk budu moci, škodú vás všech. Dán na Bělé, w úterý po S. Kříži.

14.

Úherce toho času holdovní.

Purkmistr a radda města Nowého Plzně, tobě richtáři a susedé z Úherce wědětí dáwáme, abyšte nám tento týden nebo konečně po neděli každý z vás wůz sena přivezli do Plzně. Neb jestli byšte toho neučinili, již bychme tomu rozuměli, že wlc fedrujete kacírůw, nežli nás, a žeť bychme musili dopustiti králowským lidem, kteří u nás leží, aby sami u vás pícowali.

15.

Na Šlowice hold.

Purkmistr a radda města Nowého Plzně, tobě richtáři a robotní lidé w Šlowicích wědětí dáwáme, abyšte nám tento týden anebo konečně w pondělí každý z vás wůz sena přivezli do Plzně, jinak toho nečině; nebo jestližebyšte toho neučinili, již bychme tomu rozuměli, že wlc kacírůw fedrujete nežli nás, a žeť bychme pŕ na vás dopustili, aby ti dobří lidé králowští, kteří u nás leží, u vás pícowali, proto byšte skrze to škodu velikú wzeli.

16.

Hold na Nýřany.

Purkmistr a radda města Nowého Plzně, tobě richtáři a sausedé z Nýřan wědětí dáwáme, abyšte nám tento týden nebo konečně po neděli každý z vás po

wozu sena přivezli k nám do Plzně. Pakli byste toho neučinili, již bychme tomu rozuměli, že víc fedrujete kacířův nežli nás, a že bychme museli dopustiti královskému lidu, který u nás leží, aby u vás sami pícowali.

17.

Hold na Týnec.

Purkmistr a radda města Nového Plzně, tobě richtáři a susedóm w Týnci weděti dáwáme, abyšte nám tento týden anebo konečně onen týden každý z vás po wozu sena přivezli do Plzně, toho jinak nečiníc; neb jestliže toho neučiníte, již bychme tomu rozuměli, že víc fedrujete kacířův nežli nás, a že bychme museli dopustiti těm dobrým služebným královským, aby sami u vás pícowali, ježto sme to až do té chvíle na sobě drželi. Dán w Plzni.

18.

Holdovní žold in genere.

Burian z Gutšteina oc. Fenclu kněže proboštův sestřenče milý! Jakož mi za ten hold lidé ledakés listy nesú, urokuje oc. i však wieš, žeť tak smlauwa nenie, než tak, že ste mi list měli udělati na summy jednostejný, jakož sečteno jest, ale nic každá wes zvláště. Protož wěz, žeť jinak nepřijmu, než ať mi jest list udělán jeden nebo dwa na tu wšecku summu, jakož sečteno, a to na pargaméně s wisutými pečetmi, jakož teď připis toho posílám; a to středu konečně aby mi listové na Rabšteině položení byli bez dalšího prodlévání, neboť bych potom nechtěl ničímž winen býti, jestliže byste to obmeškali a lidé proto která škodu wzali.

19.

Na Šlowice hold.

Odemne Buriana mladšího z Gutšteina a na Wšerubech, tobě richtáři i wšit obci w Šlowicích: přikazuji wám, abyšte hned k holdu přišli tento čtvrték najprw přísti, ač se chcete škody uwarowati; a jestli toho neučiníte, wězte žeť wás k tomu připrawowati budu pálením i jinými záhubami, že se holdowati musíte. Dán na Wšerubech, po kwětné neděli.

20.

Hold na Nýřany.

Odemne Buriana mladšího z Gutšteina a na Wšerubech, tobě richtáři i wšit obci w Nýřanech. Přikazuji wám, abyšte hned tento čtvrték nejprw přísti k holdu přišli na Wšeruby: a jestli to neučiníte, wězte, žeť wás k tomu připrawowati budu

pálením i jinými záhubami, že se holdovati musíte. Dán na Wšerubech, w úterý před welikonocí.

21.

Hold na Zbuch.

Odemne Buriana mladšího z Gutšteina a na Wšerubech, tobě richtáři i wšé obci we Zbuchu. Prikazuji wám listem tímto, abyšte hned k holdu přišli tento čtvrték nejprw přísti na Wšeruby, ač se chcete škody swé uwarowati. I jestliže toho neučiníte a k holdu nepřijdete, wěztež, žeť wás k tomu připrawowati budu pálením i jinými záhubami, že se holdovati musíte. Dán na Wšerubech, w úterý před welikonocí.

22.

Do Šlowic hold.

Dobrohost z Romšperka a na Týně, najwvyšší prokurator králowstwí Českého. Sausedé we Šlowicích! Žádám wás a prikazáji wám, abyšte mi pomohli a dali každý z wás s lánu kbelec žita, kbelec ječmene a kbelec owsa, a to mi položili konečně tu středu po S. Bartoloměji na Týně. Jestliže byšte toho neučinili, budete k tomu bohdá připraweni; i toho se nedopauštějte, ale dobrowolně raději učinte. Actum Týn, feria secunda Bartholomaei.

23.

Hold do Nýřan.

Dobrohost z Romšperka a na Týně, nejwvyšší prokurator králowstwí Českého. Sausedé w Nýřanech! Žádám a prikazuji wám, abyšte mi pomohli a dali každý z wás s lánu kbelec žita, kbelec ječmene a kbelec owsa, a to mi položili konečně tu středu po S. Bartoloměji na Týně; a jestliže byšte toho neučinili, budete k tomu bůhdá připraweni; i toho se nedopauštějte, ale dobrowolně raději učinte. Actum feria quarta Bartholomaei.

24.

Na Nýřanské hold.

Jan Mareš z Olbramowic, hejtman na Zelené Hoře: wám Nýřanští! Posilám k wám teď, jestliže mi nepřijdete k holdu hned zjitra w sobotu a nesmluwiteli se se mnú, že wás k tomu chci připrawowati, buď ohněm aneb jakžkoli budu moci. Nechal sem tu služebníka páně w Plzně Jana Bílého; k tomu přijďte a s ním se smluwte; a toho mi dejte odpověď ihned zjitra, chceteli to udělati čili nechcete, též jakož jiné wsi se smlauwají. Dán na Zelené Hoře, ten čtvrték na Suché dni.

25.

Hold na Týnec.

Newlas z Kněžic purkrabie na Kolowčci: richtáři Matěji z Týnce, Jene Berane a Dauši z Stodu! Napomínám vás za kecu a za hlavu, abyšte vyplnili pánu mému JMⁿ šest kop gr. a dvě libře pepře a půl libry šefranu, a to zejtra bohda do poledne. Pakli mi plniti nebudete, wěztež, žeť na vás po poledni hned w Židech zejtra wezmu, abyšte nerekli, že sem wám wěděti nedal. Wěztež, žeť toho jináč neudělám. Dán na Kolowčci, w středu před božím tělem.

26.

Na Týnec hold.

Odemne Pawla hejtmana z Watmberka a na Kolowčci: wám sausedé z Týnce! Wěděti wám dávám, abyšte mi úrok dali, který ste mi slíbili dáti. I wěztež, jestliže mi ho nedáte konečně tuto neděli, že wás chci hubiti, kdež koliwěk budu moci, pálením, šacunky. Wězte že sem o wás psal na Královske Mⁿ zámky, že lidé nejste propuštěni. Dán na Kolowčci.

27.

Hold na Černotín.

Odemne Pawla hejtmana z Watmberka a na Kolowčci: wám sausedé Černotínští! Wěděti wám dávám, abyšte mi aurok dali, který ste mi slíbili dáti. I wěztež, jestliže mi ho nedáte konečně tuto neděli, že wás chci hubiti, kdežkoliw budu moci, pálením i šacunky. Wězte žeť sem o wás psal na Královske Mⁿ zámky, že lidé nejste propuštěni. Dán na Kolowčci.

28.

Hold na Zbuch.

Odemne Pawla hejtmana z Watmberka a na Kolowčci: wám sausedé ze Zbucha wěděti dávám, abyšte mi aurok dali, který ste mi slíbili dáti. I wěztež, jestliže mi ho nedáte konečně tuto neděli, že wás chci hubiti kde budu moci, pálením i šacunky. Wěztež že sem o wás psal na Královske Mⁿ zámky, že lidé nejste propuštěni. Dán na Kolowčci.

29.

Hold na Hořkowské.

Odemne Pawla hejtmana z Watmberka a na Kolowčci. Sausedé Hořkowští! Wěděti wám dávám, abyšte mi úrok dali, který ste mi slíbili dáti. I wěztež,

jestliže mi ho nedáte tuto neděli konečně, že vás chci hubiti, kdežkoliwěk budu moci, pálením i šacunky. Wíte že sem o vás psal na Královské M^o zámky, že lidé nejste propuštění. Dán na Kolowci.

30.

Hold na Stodské a Mantowské.

Já Stibor z Wolšteina wzkazuji wám Stodští, abyšte mi se přišli holdowat ihned z wizení listu tohoto na Hostún. Pakli toho neuděláte, wězte jistě, žeť wás káži wypáliti, neb mi jest wáš nynější probošt w Hradenicích dwa dwory kázal spáliti; jáť wás jistě páliť nechci, jestliže se mně holdowati budete; pakli toho neučinite, udělám wám též a káži wás spáliti. A také Mantowským sauseduom swým powězte, ať se přijdau holdowat. Dán tu neděli před S. Wawřincem.

31.

Hold na Mantow.

Linhart z Gutšteina a na Klenowém: wám richtáři a konšelé na Mantowě. Obsílám wás k holdu na Koloweč, abyšte přišli zejtra ten den a umluwili se se mnau, žeť wás chci k tomu připrawowati moci. Jakož sú jiní měli, mé lidi k tomu připrawowati, že sú se museli holdowati, také já wás chci k témuž připrawiti. Dán na Kolowci.

32.

Hold na Úherce.

Linhart z Gutšteina a na Klenowém: wám richtáři a konšelé w Úhercích. Wobsélám wás k holdu na Koloweč, abyšte ke mně přišli a umluwili se se mnau: zejtra ten den do večera máte lhótu, jakož moji lidé sú se museli holdowati. Pakli nepřijdete zejtra ten den, žeť wás chci moci připrawiti k holdu, a toho sobě jinak netroštujte. Dán na Kolowci.

33.

Hold na Hořikowské a Teynské.

Odemne Jana z Střebolec purkrabie na Raupowě: wám lidé w Hořikowicích a w Teynci! Jakož wás tajno není, kterak w Rokycanech zůstáno jest wedle prwní smlauwy w Německém Brodě učiněné, tak že každý w swé holdy uwázati se má: i mám za to, že wás tajno není, že též jinde dáwno holdují. Protož abyšte k holdu přišli tak, jakož ste se prwé holdowali, abyšte k škodě nepřišli. Pakli toho neučinite, buduť wás k tomu připrawowati bráním, i jakž budu moci; a konečně abyšte přišli do čtwtka od datum listu tohoto. Dán w úterý po S. Brikci, léta oc. LXXII.

C. X.

ZÁPISY PANSTVÍ PARDUBSKÉHO,

od roku 1357 do 1536.

(Wzaty jsou větší dílem z rukopisu knihovny Raudnické r. 1548 psaného s nápisem: »Připisy všech potřebných listův k panství Kunětickohorskému, Pardubskému i k jiným zboží k týmž panstvím připojeným«, pod signat. V, Dc. 51, na str. 99—215. Jen dvě listiny vybrány z originálu v archivu Pardubském dosavad chované.)

1.

Karel IV císař a král Český bratřím Arnoštovi (arcibiskupu Pražskému), Bohušovi a Smilovi z Pardubic potvrzuje mýta na Labi u Pardubic vybírávaného.

W Praze, 1357, 10 Sept. (Z rkp. Raudn. str. 193.)

In nomine sanctae et individuae trinitatis feliciter, amen. Karolus quartus divina favente clementia Romanorum Imperator semper Augustus et Boemiae rex, ad perpetuam rei memoriam. Quamquam ad universos et singulos imperialis clementiae dexteram extendere teneamur: illos tamen praerogativa uberioris favoris et gratiae praemiandos merito reputamus, quorum recta fides comprobata operibus dinoscitur, et pro quibus assidua et praeclara sinceritatis et obsequiorum merita apud nostram Celsitudinem oc.

Tento list jest rejstrowaný v starých knihách (fol. 307) ale však výklad téhož listu na česko tuťo jest pro vyrozumění toho, jakž níže postaweno, wepsán:

We jméno swaté a nerozdílné trojice šťastně, amen. Karel čtvrtý z boží milosti Římský císař vždycky rozmnožitel a král Český, k věčné věci paměti.

Ačkoli ke všem i jednomu každému císařskau milost činiti powinni býti ráctme: tĕm pak obzvláštne a hojnĕjší příznĕ milostí slušně odplacowati uznáwáme; jichžto wĕrnost upřímná skutky se nalézá, a kterýchž ustawičná a swĕtlá upřímnost a zásluhy powolně u Milosti Naší mnohými způsoby se předkládají a wznášejí. Tak s strany welebného Arnošta swatĕ Prazské stolice arcibiskupa, přední raddy a nábožného našeho milého, i také poctiwého Bohuše, probošta Litoměřického, kaplana, služebnika a domácího našeho stolníka, a Smila z Pardubic, synůw někdy Arnošta z Hostinnĕ, předloženo jest před nás: že když jest od dáwna řečený Arnošt, otec jich, z Hostinnĕ za žiwnosti swĕ zámek neb hrad swůj dědičný řečený Weisenberg s zbožím k němu příslušejícím s Crhů z Dubĕ a Hejmanem z Náchoda s powolením jiných bratrů swých za zboží Pardubské smĕnil a zfreymarčil, a Crha s Hejmanem z Náchoda nahore dotčenĕ, jmĕní a držení již psaného zboží Pardubského se všim a všelijakým jeho příslušenstwím, a obzvláštne s meytem, kteréž na řece Labi u mĕstečka Pardubic dotčeného s každého lesu, kteréžto lesy pleyty slowau, po 4 1/2 gr. se od starodáwna dáwalo a dáwá, tĕmuž někdy Arnoštowi z Hostinnĕ k dědičnému držení oddali sau; kteréžto cla a meyta užívání neb brání woni Crha a Hejman z Náchodu často psaní od dáwních časůw držitelĕ sau byli, jakož pak i dotčený někdy Arnošt, a Arnošt arcibiskup, Bohuše probošt, a Smil, dotčenĕ synowĕ jeho, téhož zboží držitelĕ se až do tohoto času nachází: a protož Důstojenstwí Našeho na místĕ řečených Arnošta a Bohuše a Smila bratrů s ponížeností jest prošeno, abychom jim takowého starodáwního meyta i obyčejného, dědicům i potomkům jich, swĕ powolení dadauc, potwrditi, obnowiti a znouu propůjĕti ráčili dobrotiwostí naši. My pak zřetedlnĕ widauce a spatřiwše mnohé a přtjemné i wdĕčné jich služby, kteréž sau Welebnosti Naší mnohau bedliwostí od dotčených arcibiskupa, raddy naši, Bohuše a Smila tĕchto časůw skutečně ukazowány, a w částích (budaucích) tím lépe i platněji aby se ukazowaly, k jich prosbám jsauc dobrotiwĕ naklonĕni, swrchupsaným bratrům, Arnoštowi, Bohušowi a Smilowi, dědicům a budaucím jich, na wĕčnost dotčenĕ meyto se všemi a všelijakými jeho duchody a pōžitky i práwy, s dobrým rozmyslem, ne z omylu ani nějakĕ neopatrnosti, ale s naším jistým wĕdomím, mocí králowskau w Čechách přiwolujem, stwruzujem, obnowujem, znouu paušĕíme, upewňujem, a z přirozenĕ swĕ dobroty (a) milostiwosti štĕdře stwruzujeme. A protož ať hned žádnĕmu nenáleží listu tohoto Našeho Důstojenstwí rušiti, ani co proti němu z wšetečnosti před se bráti. Jestli žeby pak kdo něco tomu na odpor předse bráti pokusil a podjal: kromĕ toho a nad to, že žádnĕ mocnosti aby takowĕ předsewzetí nejmĕlo, jmiti chceme pokutů podle práw aby takowý trpĕl nemilost naši, propadnauce sto hřiwen zlata čistého; a toho jedna polowice do komory králowské českĕ, a druhý díl na ty, jimžby se ublížilo, k jich úžitku obrácena býti má, sme ustápowiti ráčili, a to tolikrát, koli-

krátž by se toho dopustili a w to upadli. Což sme předešle pod titulém králowským, pokudž sme w kralowání Římském stáli, w létu 1347, kralowství našeho léta prwniho, wšecky nahore psané věci podlé paměti naší dopustiti ráčili.

Znamení nejjasnějšího knízete a pána, pana Karla Čtvrtého, Římského císaře nejnepřemoženějšího a nejpřeslawnějšího, krále Českého. Swědkowé této věci jsau: welební Předslaw Wratislawský, a Theodricus Mindenský kostelůw biskupowé; oswicení Petr z Borbonu, Bolek Swídnický, Přemek Těšinský a Kundrat Olešnický, knízata; wysoce urození Purkhart purkrabie Magdeburský, hofmistr dworu císařského, Albrecht z Anhaltu, Ot z Fürstenberku a Jan z Reče, hrabata; urozený Rudolf z Warty, Fridrich z Walče, Tíma z Koldic a Jindřich Banat z Lompardie a mnozí jiní. Tomu ná swědomí pečet Důstojenství Našeho císařského k tomuto listu přiwěsiti sme rozkázali. Dán w Praze, léta páně 1357, měsíce září desátého, kralowství našich léta Římského 12°, Českého 11°, a císařství třetího.

2.

Sigmund císař Diwišowi Bořkowi z Miletínka zastawuje hrad Kunětickau horu, městečko Bohdaneč, a zboží kláštera Opatowského w půl pátu tisíci kopách grošů.

W Praze, 1436, 21 Sept. (Z orig. arch. Pardubic.)

My Sigmund z božie milosti Římský císař, wždy rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmatský, Chorwatský oc. král. Wyznáváme tímto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúce slyšeti budú: že spatřiwše na tu snažnost, kteréž jest statečný Diwiš Bořek z Miletínka, wěrný náš milý, tyto časy učinil pro zemské dobré, a také že jest nemálo pracowal o naše počestné a dobré jako pána přirozeného a dědičného, my chtiece jemu také naši milost a wděčnost okázati, aby nám k zemskému a obecnému dobrému tím lépe a pilněji slúžiti mohl: protož sme s dobrým rozmyslem a radú naši s ním uhodili a uhozujém milostiwě, jakož dole psáno stojí: tak že mocí tohoto listu jemu a jeho erbóm zastawujem a zapisujem hrad Kunětickú horu, městečko Bohdaneč, a wsi dolepsané kláštera Opatowského, jménem Niwčice, Bystřeč, Rybitwí, Lhotka u Blatníka, Neratow, Žiwanice, Přelowice, Sopřeč, Habřinu, Žarawice, Břehy, Křičeň, Kasaličky, Rohoznice a dwuor poplužní, Osice a dwuor poplužní, Osičky, Polizy, w Dobřenici tři člowěky, Ždánice a dwuor poplužní, Podolsany, Opatowice a dwuor poplužní, Lhotku, Pohřebáčku a dwuor poplužní, Hrobice, Němčice a dwuor poplužní, Kunětice, Brozany, Hradišče, Ohrazenice, Srch, Rosice, Trnowá, Dúbrawice, Lohynice, Měleč, Hrádek, Poyhranow, Černá, Weliké Kawčiny, Malé Kawčiny, Steblowá, Dřieteč, Bukowina, Borek, Újezd, Rokytno, Bohumileč, Dražkow, Dolany a dwuor poplužní, Ozuchow, Črná za Bohdančí, Stolany a dwuor poplužní; s úroky, lesy, k hájným hradu, městečka i wsi swrchupsaných příslušnými, horami, doly, rybníky, Labem, jezery,

potoky, lukami, mlýny, póżitky a práwy všelikakými, kteréž k hradu, městečku i wsem swrchupsaným příslušejí, ježto na dáni tohoto listu w držení má w puol pátu tisící kopách grošuw Pražských stříbrných a dobrých; a to tak: aby jmenovaný Diwiš ta jistá zboží, jakož se swrchu píše, držal a jich požíwal za čtyři léta plná ot dánie tohoto listu pořád počítajíc bez vyplacenie, a w tom abychme my ani naši úředníci jemu nepřekáželi; a po čtyřech létech, když my, nebo naši budoucí, neb ty osoby, kteříž tu výplatu spravedliwě mieti mají, jemu neb jeho erbóm dáme a zaplatíme, neb dadie a zaplatie těch puol páta tisíce kop gr., a toho vyplacenie žádati budú, dadúce jim čtvrt léta napřed wěděti, tehdy nám a těm ihned bez prodlenie mají těch zboží i s příslušenstwím vším sstúpiti bez odporu i bez zmatku. Však jest wymieněno, aby mimo spravedliwé póżitky lidí chudých neobtěžowali k pohoršení toho zboží, a aby nám a komoře královské ty summy obyčejné podlé práwa předkuow našich wydávali, cožby z swrchupsaného jeho drženie spravedliwé bylo, a kdyžby tej summy na chudých lidech požádali, aby mimo to nebrali wiece. Také swrchupsaný Diwiš nemá na žádného moci sahati ani swéwolně būiti, než právem každého hleděti jakož slušie, a že nám také z toho zboží wěrně slůžiti má; a jestližeby kto nám se protiwil aneb swéwolně būřil a škodil w zemi České, proti takowému neb takowým má nám wěrně pomáhati, což najlépe bude moci beze lsti, jakož sme jim té služby swěřili. A ktož tento list s swrchupsaného Diwiše a jeho erbów dobrú woli mieti bude, ten má w tomto zápisu všecko práwo mieti jako oni sami. A toho na swědomie náš ciesařský majestát kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán w Praze, léta od narozenie syna bož. tisícieho čtyřstého třicátého šestého, den S. Matúše apošt. a evang. božieho, let králowstwí našich Uherského oc. w padesátém, Římského w šestimezidcietmém, Českého w sedmináctém a ciesařstwie w čtvrtém letě.

Ad relationem Johannis
de Chotiemicz.

3.

Císař Sigmund Waňkowi z Miletinka zastawuje wsi opatstwí Sedleckého w 1000 kopách grošů.

W Praze, 1436, 21 Sept. (Z orig. arch. Pardubic.)

My Sigmund z božie milosti Římský ciesař, wždy rozmnožitel říše, a Uherský, Český oc. král. Wyznáváme tiemto listem obecne všem, kteříž jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú: že spatřiwše na tu snažnost, kterouž jest słowútný Waněk z Miletinka wěrný náš milý tyto časy učinil pro zemské dobré, a také že jest nemálo pracowal o naše počestné a dobré jako pána přirozeného a dědičného: my chtiece jemu také naši milost a wděčnost okázati, aby nám k zemskému a obec-

nému dobrému tiem lépe a pilněji slúžiti mohl: protož sme s dobrým rozmyslem a s raddú naši s ním uhodili a uhozujem milostiwě jakož dole psáno stojí: najprwé moci tohoto listu jemu a jeho erbóm zastawujem a zapisujem wsi Sedleckého opatstwie, jménem Týnec městečko, Winarce, Bělušice, Kojice, Selmice, Chrčice, Krakowany a Lhotku, kterýchž swrchupsaný Waněk nyní nadání tohoto listu w držení jest, s rybniky, s lesy a háji, s úroky, póžitky a práwy wšelikakými, kteréž k tomu zboží příslušeji, w tisíci kopách gr. Pražských stříbrných a dobrých. A to tak aby jmenovaný Waněk to jisté zboží Sedleckého kláštera jakož se swrchu píše držal a jeho požíwal, a w tom abychme my ani my ani naši úředníci jemu nepřekázeli. A když my nebo naši budúci, neb ty osoby, kteréž tu výplatu sprawedliwě mieti mají, jemu neb jeho erbóm ten tisíc kop gr. dadie a zaplatie, a toho vyplacenie žádati budú, dadúce jim čtwrt léta napřed wědět: tehdy nám a těm ihned bez prodlenie mají těch zboží i s příslušenstwím wším sstúpiti bez odporu i bez zmatku. Wšak jest wymieněno, aby mimo sprawedliwé póžitky lidí chudých neobtěžowali k pohoršení toho zboží, a aby nám a komoře královské ty summy obyčejné podle práwa předkuow našich wydávali, cožby z swrchupsaného jeho drženie sprawedliwé bylo, a kdyžby tej summy na chudých lidech požádali, aby mimo to nebrali wiece. Také swrchupsaný Waněk nemá na žádného moci sahati ani swéwolně búřiti, než právem každého hleděti jakož slušie, a že nám také z toho zboží wěrně slúžiti má; a jestližeby kto nám se protiwil anebo swéwolně búřil a škodil w zemi České, proti takowému neb takowým má nám wěrně pomáhati, což najlépe bude moci beze lsti, jakož sme jim té služby swěřili. A ktož tento list s swrchupsaného Waněka a jeho erbuow dobrú woli mieti bude, ten má w tomto zápisu wšeco práwo mieti jako oni sami. A toho na swědomie náš ciesařský majestát kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán w Praze, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého třicátého šestého, den S. Matúše apošt. a evang. božieho, let králowství našich Uherského oc. w padesátém, Římského w šestimezidcietmém, Českého w sedmináctém a ciesařstwie we čtwrtém létě.

4.

List na papíru Pawla biskupa Olomúckého, jimž zastawuje Jestbořice Mikulášowi Bochowcowi w 500 fl gr. a wznává, aby se w ně bez překážky mohl uwázati.

W. Brně, 1442, 21 Juli. (Z rkp. Raudn. str. 152 sq.)

My Pawel z boží milosti biskup Olomúcký wznáváme tímto listem obecně předewšemi, kdož jej čísti nebo slyšeti budou: že to zboží kostela našeho Olomúckého, kteréž sluší k Jezbořicem w Čechách, kteréž jest držel nebožtík pan Jindřich Lacenbok do dwú žiwotů, a po těch dwú žiwotů na nás sprawedliwě spadly, jakožto listowé předktůw našich na ty zástawy plněji swědčí, s dobrým

rozmyslem a s powolením kapitoly kostela našeho Olomúckého zapsali sme, zastawili sme i postaupili sme w pěti stech kopách grošów Pražských urozenému Mikulášowi z Bochowa do dwau žiwotů, a poručili sme a plnú moc jemu dali, aby on se na našem místě w ta jistá zboží úplně a mocně uwázal, jakobychom sami osobně při tom byli, je držal a jich požíwal na všem jich příslušenstwí, jakož toho list nebo zápis hlawní od nás jemu wydaný plněji swědčí a ukazuje na zastawu toho zboží. Protož wás urozených pánůw, Bohuše z Postupic hejtmána i jiných pánůw rytířůw a zeman kraje Chrudimského prošme s žádostí, aby (*sic*) swrehu psaného Mikuláše Bochowce w držání prwe psaného zboží ráčili dopustiti, aby se w ně uwázal, držel a jeho požíwal dle sprawedlnosti a k naší zvláštní prosbě. A byl-li by kdo, ježtoby jemu w tom chtěl překázeti, račte jemu toho býti radni a pomocni práwem; neboť (k) tomu zboží w tu míru nižádný jiný nemá práwa, než on Buchowec, od nás sobě zapsaného. Tomu na swědomí pečet naši kázali sme přidawiti k tomuto listu. A pro wětší jistotu připrosili sme urozených pánůw: pana Jana z Cimburka a z Towačowa, hejtmána Morawského, pana Jana z Lomnice a z Meziříčí, pana Beneše z Boskowic, podkomořího markrabstwí Morawského, pana Petra z Konic, pana Waňka z Boskowic; a slowútných paností: Zdeňka z Šwábenic a Mikuláše z Milonic, že sú k naší prosbě své pečeti k tomuto listu přitiskli. Jenž jest dán w Brně, léta od narození syna božího tisícího čtyřstého čtyřicátého druhého, tu sobotu před swatau Maří Magdalenau.

5.

List krále Jiřího, kterýmž zapisuje podlé prwního zápisu císaře Sigmunda šest set 13 gr. panu Mikulášowi Berkowi na wsi Libišanech.

W Praze, 1465, 18 Juni. (Z rkp. Raudn. str. 135 sq.)

My Jiří z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburský a Slezský wévoda, a markrabě Lužický oc. Oznamujem tímto listem všem, jakož šťastné paměti nejjasnější pán, Sigmund císař Římský a král Český, předek náš, zapsal jest a zastawil někdy Zdeňkowi Šwábowi z Chwalkowic dwůr a wes Libišany, kláštera Opatowského, se třmi pluhy rolí, s rybníkem, i jiným toho dworu a wsi příslušenstwím, we dwů stů kopách grošůw, kterýžto zápis s woli naší wyplatil jest urozený Mikuláš Berka z Dubé, purkrabě Hradecký, wěrný náš milý, penězi swými k swému a swých dědicůw držení, a nám ten zápis nawrátil, a že také nám některé summy peněz jest půjčil: chtíce jej opatřiti, aby těmi penězi jist býti mohl a žádné škody toho půjčení neměl, s dobrým rozmyslem a radau wěrných našich, mocí králowskau témuž Mikulášowi Berkowi a Elišce z Okoře, manželce jeho, i jich dědicům na již psaném dworu a wsi Libišanech, na rybníce, dědinách, lukách, i na všech příslušenostech toho dworu a wsi, poplatcích i pát-

clch, tři sta kop grošův připsali sme a tímto listem připisujem, a ku první sumě přiražujem, sto kop grošův na dílo a opravení toho dworu jim přidávajíce, tak aby on to zboží měl, držel a jeho požíwal, bez naší, budaucích našich králůw Českých i všech jiných lidí wšeliké překážky, nejša z toho splacowan bez své wúle až do své žiwnosti. Než po smrti jeho, kdyžbychom my neb budauci naši králowé Čestí, nebo ti, jimž ta wýplata sprawedliwě příslušelaby, manželce jeho swrchu psané nebo jeho dědicům plný rok napřed k wýplatě wěděti dali, má a jmíti budú, rybník slowtce, obilé i wšecky swrchky odtud poberúce a odwozíce, a wezmúce od nás sumu těchto obau zápisůw, to jest šest set 17 gr. peněz dobrých w zemi české obecně berných, nám neb těm, od nichž ty peníze přijmú, dworu a wsi swrchu psané se wším příslušenstwím bez odpornosti i zmatku postúpiti. Nemá také již psaný Mikuláš Berka, manželka i dědicowé jeho, lidí wsi swrchupsané nowými nesprawedliwými a těm lidem neobyčejnými poplatky a robotami obtěžowati proti jich wůli obyčejem nižádným, a má i míti bude on i dědicowé jeho synům našim k hradu Kunětické Hoře hleděti a tu službu z toho zboží činiti, kdyžby toho potřebí bylo, a od synůw našich neb úředníkůw jich s Kunětické Hory byl neb byli napomenuti, má jednoho pacholka pěšho s samostřilem a jinú zbrojí střelcowskú na hrad Kunětickau Horu poslati; a ten má tu býti, dokudžby toho potřebí bylo, a potřeba tomu má dána býti od jídla a pítí jako jinému čeledínu. A kdožby tento list měl s již psaného Mikuláše neb po smrti Elišky manželky jeho, neb dědicůw jeho dobrú wůli a swobodnú, chcem aby tomu příslušelo plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskú kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze, w úterý po swatém Witu, léta od narození božího syna tisícího čtyřístého šedesátého pátého, králowstwí našeho léta osmého.

Ad relacionem d. Czenkonis
de Klingstein, procuratoris.

6.

List krále Jiřího na manství Neratowské Majnušowi z Chwalkowic.

W Praze, 1465, 26 Jul. (Z rkp. Raudn. str. 132 sq.)

My Jiří z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburský a Slezský wévoda a markrabě Lužický oc. Oznamujem tímto listem wšem, že wzhledše na mnohé pilné a wěrné služby, kteréž slowutný Majnuš z Chwalkowic, wěrný náš milý, nám činil jest, činí a potom tím lépe aby činiti mohl a měl, s dobrým rozmyslem a raddu wěrných našich, moci králowskau témuž Majnušowi a dědicům jeho dali sme a tímto listem dáwáme dwúr poplužní we wsi Neratowé s krémú tudíž a třmi podsedky k tomu dworu příslušnými, s dědinami, lukami, lesy i s rybníkem, i jinými wšemi toho dworu příslušnostmi, kterýž jest příslušel

k klášteru Opatowicm, tak aby již psaný Majnuš i jeho dědicové ten dwůr s příslušnostmi k tomu dworu příslušnými měl a měli, drželi a požívali, bez naší, budoucích našich králův Českých i všech jiných lidí všeliké překážky, jakožto svého dědictví vlastního, s túto však výminkú: že již psaný Majnuš nám a synům našim k hradu našemu, k Kunětické Hoře, s toho dworu s samostřilem i jinú zbrojí střelcovskou, kdyžbychom my neb synové naši toho potřebovali, slúžiti má, aneb místo sebe střelce pěšho poslati má. A kdyžby od nás neb od synův našich, neb od úředníka našeho, kterýž nyní na Kunětické Hoře jest neb potom bude, byl obeslán a napomenut, má sám ihned s samostřilem beze wšl odpornosti na hrad náš Kunětickau Horu přijíti, aneb místo sebe má i moci bude jednoho střelce pacholka dobrého poslati; a týž Majnuš neb ten, kteréhožby místo sebe poslal, na hradě našem Kunětické Hoře býti má, dokudžby toho potřebl bylo, ztrawu také na hradě míti, jakožto jiní naši služebníci, kteréž tu máme neb míti budem; a též i jeho dědicové, jsauce toho dworu w držení, kolikrátkoli je k tomu napomenul bychme my neb synové naši nebo úředníci, kteréž na témž hradě měli bychom, nám, synům našim i jich budúcím ty služby dlužni a powinni budú činiti beze wšl odpornosti. Tomu na swědomí pečet naši královsckú kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze, w pátek po swatém Jakubu apoštolu božím, léta od narození božího syna tisícího čtyrstého šedesátého pátého, králowstwi našeho léta osmého.

Ad mandatum dom. Czenkonis
de Klingstein procuratoris.

7.

List krále Jiřího, jimž zapisuje podlé prwního zápisu Maslojedy i jiné wsi Petrowi a Benešowi bratřím z Ostromíře w 2500 M^{p} gr. českých.

W Praze, 1468, 7 Apr. (Z rkp. Raudn. str. 159 sq.)

My Jiří z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburský a Slezský wévoda a Lužický markrabě oc. Oznamujem tímto listem všem: jakož statečný Petr Kdulinec z Ostromíře, wěrný náš milý, wyplatil jest s wolí naší od urozeného a statečného Buriana z Lípy, nejvyššího písaře desk zemských, wěrného našeho milého, zboží a wsi kláštera našeho Opatowského, totižto wes Maslojedy s poplužním dworem tudíž, Račice a Benátky s dworem poplužním, a wes Habřinky, s dědinami, rybníky, lesy, lukami i všemi a všelikými těch wsi a dworůw úžitky a příslušenstwím, z těch zápisůw, kteréž na to měl: jeden zápis nejjasnějšího někdy pána, Sigmunda císaře Římského a krále Českého, šťastné paměti předka našeho, kterýmžto někdy statečnému Alšowi z Rismburka Wřeštowskému ta zboží w patnácti stech kopách grošich zapsal jest byl a zastawil; a my potom témuž Burianowi, když ten zápis kaupil, dvě stě kop grošů na těch zbožích sme připsali, jakož tíž zá-

pisové šíře to okazují: my wzhledše na mnohé wěrné a pilné služby, kteréž již psaný Petr Kdulinec nám k obecnému dobrému království našeho Českého činil jest, činí a potom tím lépe aby mohl a měl činiti, s dobrým rozmyslem a raddú wěrných našich, mocí královskau již psaná zboží, totižto wsi Maslojedy s poplužním dworem, Račice a Benátky s poplužním dworem a Habřinky, s dwory kmetci, dědinami, rybníky, lesy, lukami, pastwišti, i všemi a wšelikými těch wsi a dworůw úžitky a příslušenstwím témuž Petrowi Kdulincowi a dědicům jeho w půl třetím tisící kop grošůw peněz dobrých zapsali sme a zastawili, a tímto listem zapisujem a zastawujem, pod takowúto úmluwú: aby již psaný Petr Kdulinec již psaná zboží měl, držel a jich požíwal bez naší, budaucích našich, králůw Českých, i všech jiných lidí wšelikteré překážky, nejsa s toho bez své wůle splacován od žádného do své a bratra jeho Beneše žiwnosti; než po smrti jich obů, když bychom my neb budauci naši králowé Čestí, nebo ty osoby, jimžby' ta výplata sprawedliwě příslušela, dědicům řečených Petra a Beneše bratří z Ostromiře těch půl třetího tisíce kop grošůw peněz dobrých, té chwile w zemi naší České obecně berných dali a úplně zaplatili, rok plný napřed k té výplatě jim wěděti dadauc, mají beze wší odpornosti již psaných zboží těm, od nichž ty peníze přijmú, postúpiti. Také řečeným Petrowi Kdulincowi a Benešowi, bratru jeho, tuto naši zvláštní milost dáwáme: jestli žeby jim zdálo se a líbilo, aby ty dwory poplužné oba nebo jeden mohli lidem pod plat rozdati a wysaditi, jakž jim nejlépe zdáti se bude a líbiti. Nemá také řečený Petr Kdulinec, dědicowé i budauci jeho, těch lidí mimo jich poplatky sprawedliwě obtěžowati žádným obyčejem. A kdožby tento list měl s swrchupsaného Petra Kdulince dobrou a swobodnú wůli, chcem aby tomu příslušelo plně práwo všech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskou kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze we čtvrtek před kwětnau neděli, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého šestdesátého osmého, království našeho léta desátého. Ad mandatum domini regis.

8.

Dobrá wůle na list pod čísl. 5 od pana Mikuláše Berky knížeti Jindřichowi Ministerberskému daná.

Bez místa, 1470, 17 Febr. (Z rkp. Raudn. str. 139 sq.)

Já Mikuláš Berka z Dubé, purkrabě kraje Hradeckého, wyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří neb čtauc slyšeti budau, že ten list a zápis s majestátem nejjasnějšího knížete a pána, pana Jiřího krále Českého a markrabie Morawského oc., pána mého nejmilostiwějšího, kterýž swědčí na šest set kop gr., kteréžto sumu peněz jmenowaných JKM' zapsal jest mně a paní Elišce z Okoře, manželce i mým dědicům na zboží kláštera Opatowského, na dworu a

na wsi Libišanech, na rybníce, na dědinách, lukách i na všech příslušnostech toho dworu a wsi, poplatcích a pŕížitcích, tak jakož w tom listě s nadepsaným majestátem to i jiné všecko šife a plněji napsáno stojí; kteréhožto zboží já swrchupsaný Mikuláš postaupil sem dobrowolně oswícenému knížeti a pánu, panu Jindřichowi wéwodě Minsterberskému a hrabi Kladskému oc. JM^u a ten list a zápis s nadepsaným majestátem JM^u dal sem s mú dobrú a swobodnú wólí a mocí tohoto listu dáwám se vším práwem, sobě a manželce mé ani dědicům mým k tomu práwa žádného nepozústawuje. Toho na potvrzení a pro lepší jistotu já swrchu psaný Mikuláš pečet swú wlastní s jistým mým wědomím dobrowolně k tomuto listu sem přiwěsil. A pro lepší a širší swědomí prosil sem urozených, statečných, slowútých pana Albrechta z Rismburka, pana Wáclawa Donáta z Těchlowic, a Čehka z Křebŕowa, aby pečeti swé podlé mne k tomuto listu přiwěsili. A my již jmenowaní Albrecht, Wáclaw a Čeněk; jsauce od swrchú psaného pana Mikuláše osobně prošení, pečeti naše wlastní s jistým naším wědomím k tomuto listu na swědomí dali'sme přiwěsiti. Jenž jest dán léta od narození syna božího MCCCCLXX^o, tu sobotu po swatém Valentínu.

9.

Dobrá wúle na týž list od Jana Črta z Hradce témuž knížeti Jindřichowi.

Bez místa, 1475, 22 Juli. (Z rkp. Raudn. pag. 139 sq.)

Já Jan řečený Črt Skalický, měštěnin města Králowé Hradce, wyznáwám tímto listem obecně předewšemi, kdež a před nimiž čten nebo čtúci slyšán bude: že ten list a zápis s majestátem od slawné paměti Jiřího krále českého, kterýž swědčí na šest sět kop gr. urozenému panu Mikulášowi Berkowi z Dubé, ty časy purkrabí kraje Hradeckého, a paní Elišce z Okoře, manželce jeho i dědicům jich na zboží kláštera Opatowského, na dwúr a wes Libišany, na rybník, na dědiny, lúky i na všechny příslušnosti toho dworu a wsi, poplatky a pŕížitky, tak jakž w tom listě s nadepsaným majestátem to i jiné všecko šife i plněji napsáno stojí; kteréhožto zboží já swrchupsaný Jan postaupil sem dobrowolně oswícenému knížeti a pánu, panu Jindřichowi knížeti Minsterberskému a Kozelskému, hrabi Kladskému oc. pánu přizníwému, a ten list a zápis s nadepsaným majestátem, kterýž swědčí dotčenému panu Mikulášowi Berkowi z Dubé a paní Elišce z Okoře i dědicům jich, i s těmi dobrými wolemi, kteréž od Jeho Milosti Knížecí na ten majestát nám dal, dal sem mu s mú dobrú wólí a swobodnú dotčenému knížeti Jindřichowi JM^u a mocí listu tohoto dáwám se vším práwem, sobě, ani manželce mé, ani dědicům swým k tomu žádného (práwa) nepozústawuje, w dotčené sumě šesti stoch kopách grošich. Na potvrzení i budaucí pamět toho já Jan nadepsaný pečet mú wlastní s jistým mým wědomím dal sem přiwěsiti k tomuto listu dobrowolně; a

pro lepší a širší svědomí prosil sem urozeného pána, pana Albrechta z Rismburka, statečného rytíře pana Wáclawa Donáta z Těchlowic, a slowútného panoši Čenka z Křečowa, aby pečeti své podlé mne k tomuto listu přiwěsili. A my již jmenovaní Albrecht, Wáclaw a Čenek, jsúce od swrchu psaného Jana osobně prošení, pečeti naše vlastní s jistým naším wědomím k tomuto listu na svědomí dali sme přiwěsiti. Jenž jest dán léta od narození syna božího tisícého čtyrstého sedmdesátého pátého, tu sobotu den S. Maří Magdaleny.

10.

List od knížete Jindřicha Wáclawowi Zahrádkowi na grunty w Dřiči a Bukowině.

Na Kladště, 1476, 28 Nov. (Týž rkp. str. 143 sq.)

My Jindřich starší z boží milosti kníže Minsterberské, krabě Kladský oc. Žnámo činíme tímto listem wšady, kdež čten, nebo čtúci slyšán bude: že jakož jest slowútný panoše Wáclaw z Zahrádky, wěrný náš milý, u lidí našich zápisných w Dřiči a w Bukowině dědiny, a u Haška z Březhradu pustinu za své peníze skúpil, kteréž dědiny i pustinu, wěrná znajíce zasluhowání, kteréž nám swrchu psaný Wáclaw činil, činí a tím lépe aby činiti mohl, jemu se wšemi swobodami, důchody a práwy našimi, nic nám a potomkům našim pánům těch wsí swrchu psaných, na těch dědinách a pustině nepozústawujíce, dali sme a dáwáme moci tohoto listu z milosti a štědroty naší knížetské do jeho žiwnosti tak, že na těch dědinách a pustině swrchu psaný Wáclaw muž a moci bude sobě k swému púžitku udělati rybník, a jej zastawowati, nasazowati, spauštěti i slowowati, a ryby jakž se jemu zdáti bude k swému púžitku obracowati, bez naší, dědicůw a potomkůw našich i také úředníkůw wšelikteraké překážky; a kdyžby jeho swrchupsaného Wáclawa pán bůh neuchowal smrti, a my, neb dědici a budaucí naši, aneb ten, komužby výplata těch wsí příslušela, chtělbychom dědinu, pustiny i s rybníkem na nich udělaným zase míti, máme a powinni budem slowútné paní Markétě z Hustiřan a z Chwalkowic, manželce jeho, a jeho dědicům wšecky peníze, kteréž jest za dědiny a pustinu swrchu psané dal, wedle seznání lidí a obywatel swrchu psaných wsí našich, dáti a wrátiti se wšemi náklady, kteréžby na dělání rybníka naloženy byly; a bylliby takový rybník nasazen dřewe, nežlibychom my, neb dědici a potomci naši, peníze a náklady swrchupsané paní Markétě manželce, aneb dědicům swrchu psaného Wáclawa dali, mají a moc míti budau, jej, když času dostojí, spustiti, slowiti a ryby z něho k swému púžitku, jakž se jim zdáti bude, obrátiti bez naší, dědicůw a potomkůw i také úředníkůw našich wšelikteraké překážky. Toho na potvrzení a svědomí kázali sme pečeti naší knížetskau k tomuto listu přiwěsiti. Jenž jest dán na Kladště, we čtврtek po swaté Kateřině, léta božího tisícého čtyrstého sedmdesátého šestého.

11.

Dobrá vůle na list č. 5 od knížete Jindřicha Wáclawowi Zahrádkowi.

Na Hoře Kunětické, 1477, 17 Jul. (Týž rkp. str. 141 sq.)

My Jindřich starší z boží milosti kníže Minsterberské, hrabě Kladský oc. Wyznáváme tímto listem zjavně předewšemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude: že ten list a zápis s majestátem od slavné paměti nejjasnějšího knížete, pana Jiřího krále Českého, pána a otce našeho milého, kterýž swědčí na šest set kop gr. urozenému panu Mikulášowi Berkowi z Dubé, w ty časy purkrabí kraje Hradeckého, a paní Elišce z Okoře, manželce jeho, i dědicům jich, na zboží kláštera Opatowského, na dwůr a na wes Libišany, na rybník, na dědiny, lúky i na všeccky příslušnosti toho dworu a wsi, poplatky a púžitky, tak jakož w tom listě s nadepsaným majestátem to i jiné všeccko šíře a swětleji i plněji napsáno stojí, kteréhožto zboží nadepsaného my kníže swrchu psaný w sumě swrchu dotčené postau-pili sme dobrowolně slowútnému panoši Wáclawowi z Zahrádky, wěrnému našemu milému, a paní Markétě z Hustiřan, manželce jeho, a jich dědicům, a ten list a zápis s nadepsaným majestátem, kterýž swědčí dotčenému panu Mikulášowi Berkowi z Dubé a paní Elišce z Okoře i dědicům jich, s těmi dobrými wolemi, kteréž od téhož pana Mikuláše a od Jana Črta z Skaličky, měštětna Hradeckého, na ten zápis a majestát mámy, dali sme s naší dobrú woli a swobodnú, a dáwáme moci tohoto listu nadepsanému Wáclawowi z Zahrádky, paní Markétě z Hustiřan a jich dědicům, se wším právem, nám ani dědicům našim k tomu žádného práwa, ani které moci nepozústawujice, w dotčené sumě šest set kop gr. Na potwření toho i budauci pamět kázali sme naši knížetskau pečet k tomuto listu přiwěsiti s naším jistým wědomím; a pro širší swědomí žádali sme urozených pana Jiříka z Miletínka a na Pardubicích, Jana Hlawáče z Maštowa, a slowútného panoše Jana Horušanského z Roztok, maršalka dworu našeho, aby pečeti swé wedle naší k tomuto listu přiwěsili. A my Jiřík z Miletínka na Pardubicích, Jan Hlawáč z Maštowa, a Jan Horušanský z Roztok, jsauce od swrchu psaného knížete, pána našeho milostiwého, osobně žádání, pečeti naše vlastní s jistým naším wědomím k tomuto listu na swědomí dali sme přiwěsiti. Dálo se na Hoře Kunětické, léta od narození syna božího MCCCCLXXVII^o, we čtwrtek před S. Marketau.

12.

List krále Wladislawa, jímž připisuje bratřím z Ostromiře na wsi Maslojedech a jinými wsemi šest set kop grošůw českých.

W Praze, 1477, 4 Nov. (Týž rkp. str. 161 sq.)

My Wladislaw z boží milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburské

a Slezské kníže, a Lužický markrabě etc. Oznamujem tímto listem všem, že přistaupil před nás statečný Petr Kdulinec z Ostromiře, hejtman kraje Hradeckého wěrný náš milý, a ukázal jest nám list nejjasnějšího krále Jiřího, předka našeho šťastné paměti, w kterémžto se vypisuje, že on jest wyplatil s woli téhož krále Jiřího od statečného někdy Buriana z Lipy wsi kláštera Opatowského, totižto wes Maslojedy s dworem poplužním tudíž, Račice a Benátky, a wes Habřinky, s dědinami, rybníky, lesy, lukami a všemi i všelikými příslušnostmi, w některé sumě, a že pak již psaný král Jiří zapsal jest jemu ty všecy wesnice, s dwory poplužními i se všemi příslušnostmi, w půl třetím tisici kopách groších peněz, s tú milostí, aby týž Petr s statečným Benešem z Ostromiře, bratrem swým, wěrným našim milým, nebyli s toho splacování bez swé wúle do jich obú žiwnosti, jakož pak ten list ty wěci šře a swětleji w sobě drží a zawírá; i prosil jest nás, abychom jemu a témuž Benešowi, bratru jeho, jich dědicům, toho potwrditi a při tom je zústawiti ráčili. My w tom znamenajíc slušnou prosbu, i také wěrné služby již psaných Petra a Beneše, kteréž nám činili, činí, a potom tím lépe aby mohli a měli činiti, s dobrým rozmyslem a radau wěrných našich, mocí králowskou témuž Petrowi a Benešowi bratru jeho, i jich dědicům, swrchu dotčeného listu krále Jiřího we všech kusích a klausulech, tak jakoby tuto slowo od slowa wepsán byl, potwrdili sme a tímto listem potwruzujem, a je při tom zústawujem milostiwě, tuto další milost jim činíce a dáwajíce, že jim na swrchu psaných wesnicích a dwofích se všemi jich příslušnostmi připsali sme a tímto listem připisujem pět set kop grošůw peněz dobrých, a ku prwní summě přiražujem, takowýmto obyčejem: kdybychom my neb budauci naši, králowé Čestí, nebo ty osoby, jimžby ta wýplata spráwedliwě příslušela, chtěli po smrti již psaných Petra a Beneše od dědicůw, neb budaucích jich, ty wsi s dwory poplužními a příslušnostmi wyplatiti, máme jim za wýplatu dáti těchto pět set kop grošůw peněz dobrých, obecně w zemi České berných, s prwní sumú: to jest: tři tisíce kop grošůw peněz dobrých, w zemi České berných; a oni wezmauce tu sumu w cele a úplně, mají nám, neb těm, od kohož tu sumu přijmú, těch wsi s dwory poplužními i se všemi příslušnostmi zase postaupiti, a list tento i s jinými listy, kteréž mají na ty wesnice s jich příslušenstwím, nawrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti. A kdožby tento list měl s již psaných Petra a Beneše neb dědicůw jich dobrou woli a swobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné práwo všech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskou kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze w auterý před S. Linhartem, léta od narození syna božního tisícého čtyřstého sedmadesátého sedmého, králowstwí našeho léta sedmého.

Ad relacionem dni Nicolai de Landstein,
supr. notarii tabular. regni Bohemiae.

Líst krále Wladislawa, kterýmž potvrzuje těch listůw napřed psaných Wáclawowi Zahradkowi na wes Libišany, a k tomu připisuje C 10 gr.

W Práze, 1477, 14. Nov. (Tyž tkp. str. 145 sq.)

My Wladislaw z boží milosti král Český, markrabě Moravský, Lucemburské a Slezské kníže, a Lužický markrabě oc. Oznamujem tímto listem wjsem, že přistaupil jest před nás oswícený Jindřich, wévoda Minsterberský, hrabě Kladský oc. kníže a ujec náš milý, a ukázal nám připsy listůw: jeden najjasnějšího krále Jiřího, předka našeho šťastné paměti, kterýmžto zapsal a zastawil urozenému Mikulášowi Berkowi z Dubé, wěrnému našemu milému, a Elišce z Okoře, manželce jeho, i jich dědicům, zapsal jest a zastawil dwůr a wes Libišany kláštera Opatowského, se třemi pluhy rolí, s rybníkem i s jinými toho dworu a wsi příslušnostmi, w šesti stech kopách gr. peněz; a druhý přips listu dobré wůle, kterýžto již psaný Mikuláš udělal jmenowanému knězi Jindřichowi na swrchu psaný list krále Jiřího, i na list dobré wůle již psaného Mikuláše slowůtnému Wáclawowi z Zahradky, wěrnému našemu milému, Markétě, manželce jeho, i jich dědicům; i prosil jest nás týž Jindřich, abychom témuž Wáclawowi, Markétě, manželce jeho, i jich dědicům (týchž listůw) potwrditi ráčili. My znajíce w tom slušnou prosbu již psaného Jindřicha, i také wěrné služby již psaného Wáclawa, kteréž nám činil, činí a potom tím lépe aby mohl a měl činiti: s dobrým rozmyslem a radú wěrných našich, mocí králowskou témuž Wáclawowi, Markétě manželce jeho i jich dědicům swrchu dotčených listůw we všech klauzích a klausulích, tak jakoby tuto slowo od slowa wepsáni byli, potwrdili sme a tímto listem potwruzujem, wšeccko práwo těmi listy swědělci na téhož Wáclawa, Markétu, manželku jeho, i na dědice jeho tímto listem přewodíce a přenášejíce; tuto milost zwláštni témuž Wáclawowi, Markétě, manželce jeho, i jich dědicům činite a dáwajíce: že jim na již psaném dworu a wsi, i na jich všech příslušnostech, připsali sme a tímto listem připisujem, a ku prwní sumě přirážujem 100 100 gr. širokých českých dobrých stříbrných rázu Pražského, tak aby oni již psaný dwůr se wšl i se wšemi jich příslušnostmi měli, drželi a tobo požíwali, bez naší, budaucích našich králůw Českých i všech jiných lidí wšeliké překážky, tak dlúho, dokudž my neb budaucí naši, králowé Čestí, nebo ty osoby, jimžby ta wýplata sprawedliwě příslušela, těchto 100 100 gr. širokých českých dobrých stříbrných rázu Pražského s prwní sumú nedalibychom jim a úplně nezaplátili; a kdyžby jim ty šumy byly dány a zaplacený, mají nám, neb těm, od kohož ty šumy přijmú, swrchupsaného dworu se wšl i se wšemi příslušnostmi postúpiti, a list tento s swrchu dotčenými listy nawrátiti, bez zmatku i wšeliké odpornosti. A kdožby tento list měl s již psaných Wáclawa, Markéty manželky jeho, nebo jich dědicůw

dobrú woli a swobodnú, cheem, aby tomu příslušelo plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskou kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze, w pátek po swatém Briktí, léta od narození syna božho tisícého čtyrstého sedmadesátého sedmého, králowství našeho léta sedmého.

14.

List knížat Minsterberských, jímž zastawují městečko Přelauč s jeho příslušenstwím Štěpanowi Andělowi wo 2000 zlatých uherských.

Na Poděbradách, 1482, 19. Nov. (Týž rkp. str. 101 sq.)

My Jindřich a Hynek bratři, z boží milosti knížata Minsterberská, hrabie Kladší se. Wyznáváme tímto listem zjawně předewěmi, kdež čten aneb čtoci slyšán bude, že sme dlužni prawého a sprawedliwého dluhu dwa tisíce zlatých a dewět set zlatých uherských, zlata, rázu a wáhy dobrých a prawých, slowútnému panosi Štěpanowi Andělowi z Ronowce a na Štěpanowě; w kteréžto sumě zlatých swrchu psaných nadepsanému Štěpanowi Andělowi městečko naše zápisné Přelauč nad Labem, s domy šenkowními, s krčmami, s dwory kmecími, s podsedky, s dědinami ornými i neornými, s pustými i s osedlými, lidmi, s platy, s ospy, s rybníkem, s haltěří, s oběma mlýny, s Labem, s přívózem, s kostelním podacím, se všemi jezery, s tóněmi, s potoky, potočinami, s lesy, s chrastinami, s wrbinami, kterýchž Purkhart Kamarét z Žirownice, a po něm Jan Mandelik z Chrastu w držení byli sau, a k tomu se všemi a wšelikterakými sprawedliwými púžitky, důchody a příslušenstwími, žádných newynímajice ani pozústawujice, kromě dworu poplužního a popluží Petřikowa a jeho rybníkůw; a k tomu tyto pořádné wesnice: Weliká Lhotu, Malú Lhotku, Jankowice, Kozasice, Škudly, wšeccko celé wai s dwory kmecími, s lidmi, podsedky, s dědinami, s platem, s robotami, s lesy, s pastwami, s pastwišti, i se všemi a wšelikterakými jinými sprawedliwými púžitky, příslušenstwími a důchody i se wšit zwolí, a k tomu čtyry a dwadceť groši w Labětině, a šestnácte groš w Benešowicích na lidech platu ročního, se wšim příslušenstwím, zastawili a postaupili sme, zastawujem a postupujem mocí tohoto listu, k jmění, k držení a ku požiwání bez naší, dědicůw a budaucích našich wšelikteraké překážky. Také nadepsanému Štěpanowi Andělowi a jeho dědicům k wšelikteraké mlýnůw, stawůw a břehůw opravě máme a zawazujem se na lesích neboli bořích našich Přelaučských lesů dáwati, kdyžkoli potřeba kázati bude, a na nás aneb na dědicích našich toho požádají; k tomu také lidé naši, kteříž sau prwe za nadepsaného Kamaréta aneb Mandelika, buďto k mlýnům, stawům aneb břehům robotowali, jemu nadepsanému Štěpanowi Andělowi robotowati mají: než nowými robotami, ani kterými daněmi jich proti jich wůli obtěžowati nemá. Z kteréhož městečka a wesnic nadepsaných, s jejich všemi a wšelikterakými příslušenstwími, nade-

psaného Štěpana Anděla, a jednoho z synůw jeho, kterýby starší po něm zůstal, slibujem a nemáme do jich obau žiwotůw wyplacowati; než kdyby koli jeho staršího po něm pozůstalého syna pán bůh neuchowal smrti, tehdy my, aneb dědici naši, neboli ty osoby, jimžby na tom výplata příslušela, daudac dědicům nadepsaného Štěpana dwa tisíce zlatých a dewět set uherských dobrých, budem a budú se moci zase moci w nadepsané městečko a w wesnice s jich všemi a všelikterakými příslušnostmi uwázati, bez všelikterakého dědicůw nadepsaného Štěpana Anděla odporu. A kdožby měl s nadepsaného Štěpana Anděla, anebo jeho staršího po něm zůstalého syna, neboli s jich obů dědicůw a budaucích, tento list s dobrau a swobodnau woli, ten má a mítí bude tauž plnau moc i práwo k tomu ke všemu, což w tomto listu psáno stojí, jakoby jemu ze jména slowo od slowa zapsaný swědčil. Tomu na potvrzení jisté a zdržení pečeti naše wětší dali sme k tomuto listu přiwěsiti s naším jistým wědomím. Dálo se na Poděbradech, w úterý den S. Alžběty, léta páně tisícího čtyrstého osmdesátého druhého.

1581. 1771. C. ~~Kunětická Hora~~ *in* *in*
 List krále Wladislawa, jimž dáwa powolení knížatům k té zástawě napřed, pomě.
 W Praze, 1483. 10. Mart. (Tat. rkp. str. 103 sq.)
 My Wladislaw z boží milosti král Český, Morawský markrabě, Lucemburské a Slezské kníže a Lučický markrabě oc. Oznamujem tímto listem všem, kteří před nás před nás oswíceni Jindřich a Hynek bratři, wěwody Minsterberské, hrabie Kladští oc. knížata a ujci naši milí, a zprawili sau nás, že sau zastawili městečko Přelaučí s jeho příslušenstwím we dwau tisících a w dewěti stech zlatých uherských dobrých, příslušející k hradu našemu Kunětické Hoře, slowůtnému Štěpanowi Andělowi z Ronowce a dědicům jeho, s některými wýmáhání, jakož pak i ten list, kterýž sú jim na to udělali, nám sau okazali; i prosili sau nás již páně Jindřich a Hynek, abychom k té zástawě powolení naše dáti ráčili. My w tom znajíce jich wěrně u ustawicené služby, kteréž nám činili, činí a potom tím kope aby mohli činiti, i jsúce w tom k jich prosbě milostiwě nakloněni, s dobrým rozmyslem a radú wěrných našich, mocí králowskau swolili sme a tímto listem swolu-
 jom, powolení naše králowské k tomu dáwajíce, tak: aby již psaný Štěpan Anděl a dědicowé jeho již psané městečko Přelaučí s jeho příslušnostmi wedle swrchu dotčeného zápisu knížecího měli, drželi a jeho požíwali, bez naše, budaucích našich králůw Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky, pod takowanto wýmávkau: jestližebychom my, neb budauci naši králowé Česti, chtěli kdy Kunětickau Horu s jejími příslušnostmi wyplatiti, a již psané městečko Přelaučí s jeho příslušnostmi té miery zase nebylo přewedeno a wyplaceno k Kunětické Hoře, tehdy přé wyplatě zápisůw, což se dotýče již psané Kunětické Hory, má nám s jiti již

psaná suma, to jest: dva tisíce a devět set zlatých uherských, že dodatí toho při výplatě jmenovaného hradu s jeho příslušnostmi nemáme. Pakli by již psané městečko Přelaučt prvé vyplaceno a obráceno zase bylo s jeho příslušnostmi k Kunětické Hoře, tehdy při výplatě již psané Kunětické Hory budem powiani my, neb budoucí naši králové Čeští, dáti ty sumy w cele a úplně již psaným Jindřichowi a Hynkowi, nebo dědicům a budoucím jich, kteréžto na té Kunětické Hoře s jejími příslušnostmi zapsány mají od předkůw našich králůw Českých, w cele a úplně; a oni přijmauc od nás ty sumy w cele a úplně, mají nám neb budoucím našim králům Českým, od kohož ty sumy přijmau, již psaného hradu s jeho příslušnostmi postaupiti, a zápisy, kteréž na to mají, nawrátiti, bez wšeliké odpornosti. A kdožby tento list měl s již psaného Štěpána neb dědicůw jeho dobruu woli a swobodnu, chcem, aby tomu příslušelo plné práwo wšech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši královskú kázali sme přiwésiti k tomuto listu. Dán w Praze w pondělí před S. Řehořem, léta božího tisícího čtyrstého osmdesátého třetího, králowství našeho léta dwanáctého.

Ad relacionem dni Johannis de Šelnberk,
cancellariū regni Boemiae.

16.

List wywazený od pana Wiléma Zuba, zástawní od knížete Jindřicha na městečku Bohdanči a jiných některých wescích.

Bez místa, 1488, 27 Jun. (Týž rkp. str. 122 sp.)

My Jindřich starší, z boží milosti kníže Minsterberské, hrabě Kladský oc. wyznáváme tímto listem přede wšemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude: že sme dlužni urozenému panu Wilémowi Zubowi z Landšteina a na Chlumci a jeho dědicům prawého a sprawedliwého dluhu čtrnácte set kop grošůw českých širokých stříbrných, rázu a čísla Pražského, na každau kopu šedesáte grošůw českých počítajíc, w kterémžto dluhu a sumě grošůw nadepsaných, s dobrým našim rozmyslem a radau wěrných našich, wěřiteli našemu nadepsanému a jeho dědicům zapsali a zastawili sme a mocí listu tohoto zapisujem a zastawujem zboží naše od Opatowského kláštera zápisané, k Hoře Kunětické, zámku našemu, příslušející, ze jména: městečko Bohdaneč s lidmi, s domy, s krčmami, s zahradami, s dědinami ornými i neornými, s platem ročním, s warným, s tržným, s robotami, s řeznických krámtůw užitky, i se wšemi jinými sprawedliwými pūžitky a důchody; wes Bystřec s lidmi, s dwory kmetcími, s robotami, s platem; wes Niwčice s lidmi, s dwory kmetcími, s robotami, s platem; wes Hrádek s lidmi, s dwory kmetcími, s kúry i s platem; wes Pojhranow s lidmi, s dwory kmetcími, s kúry i s platem; wes Kawčinky Malé s lidmi, s dwory kmetcími, s robotami, s platem, a w Welikých Kaw-

činách jednoho člověka jmenem Haše s platem, s robotami a jinými důchody, vše na groš český počítajíc; a k tomu od hajných našich nynějších neb potom budaucích, kteříž lesy naše Žiwanské a Semtinské mytce prodávají, má každý rok vydáváno býti padesát kop groší, půl páta groše českého; také že nadepsaný pan Wilhm Zub i s jinými dědici zboží swrchu psané má a mti bude držeti, a jeho w sumě již psané, platy i jiné důchody spravedliwě vybíraje, požiwati, bez naší a našich dědicůw i budaucích pánůw na Hoře Kunětické, i také úředníkůw všelikteraké překážky, tak že prostě my a dědici i budauci naši, aneb úředníci, lidem w městečku Bohdáně a w nadepsaných wesnicích slibujem a nemáme w ničemž rozkazowati, ani na ně kterým obyčejem wymyšleným sahati, bez powolení wěřitele našeho neb jeho dědicůw, dotad, dokawadžbychom my neb dědici a budauci naši, jemu wěřiteli našemu anebo jeho dědicům, aneb on wěřitel nadepsaný náš neb jeho dědicové nám, neboli dědicům a budaucím našim, zase nedali k vyplacení nadepsaného zboží půl léta napřed wěděti, a to při swatém Jiří aneb při swatém Hawle obě straně budau moci učiniti, kdyžkoli se nám zdáti a libiti bude; a po tom wypowěděni w plném polauletí my nahoře psaní Jindřich, kníže oc. sumu groší nadepsaných máme a slibujem slowy našimi knížecími i dobrau wěru křesťanskau, i dědice a budauci naše, pány na Hoře Kunětické, k témuž zawazujem, wěřiteli našemu nadepsanému, neb jeho dědicům, dáti a splniti a hotovými dobrými stříbrnými, širokými groši českými zaplatiti a w jeho moc položiti, bez dalších odtaňůw a zmatkůw všelikterakých, a on nám, zase sumu swau od nás přijma, má tento list wrátiti a zboží nadepsaného postúpiti: však důchody a platy své s lidí, cožby jemu spravedliwě zadržáno bylo, wybera bez odpirání všelikterakého. A jestli žeby z zboží nadepsaného kterýmkoli prawem, buď swětským neb duchowním, wyweden byl: tehdy my máme, a též jakož se nahoře píse slibujem, i dědice a budauci naše, pány na Hoře Kunětické, k témuž zawazujem, nadepsanému wěřiteli našemu a jeho dědicům na jiném našem zboží tak mnoho platu jistého ročně, jakož tuto jest, w moc postúpiti, tak a tím všim obyčejem, jakož jest swětěho dotčeno, k držení a ku požiwání. A my Mikeš Hložek z Žampachu a na Boloňsti, Jindřich z Rychnowa a na Petrowickách, Hylbrant z Kafilku a na Homolě, Aleš z Šonowa a na Hostinném, Kuňat z Dobřenic a na Winatěch, Zbyněk Bouchowec z Buchowa a na Skalách, Jindřich z Dluhěwsi a na Wyschorowicích, Prokop Liška z Wysoké a w Běrunicích, Jan Otec z Chrastě a w Osicích, Matěj Sudlicka z Borownice hejtman na Liticích, Jindřich Haugwic z Biskupic a na Těmenici, a Ctibor Sezema z Bukowky a na Raudnici, rukojmě za swrchu psané kůze, s JM a za JM slibujem všickni jednotejně rukau společně a nerozdílnau, tak aby žádný z nás w tom slibu ani w pokutách pro nezdržení těchž slibu níže psaných od druhých se nedělil, ani se kterák děliti k odbyti mohl: ze to wsecko, w ne

se tuto JM' swému i našemu wěřiteli zaplňuje a zawazuje, zdrží a w celosti naplní, jemužto i my naši dobru wěru křesťanskú také zdržeti i skutečně naplniti máme a slibujem, bez přerušení wšelikterakého. Pakliby JM' kterému z kusůw swrchu psaných dosti neučinil, anebo kteréhožkoliw nezdržel, a my proto od wěřitele našeho nadepsaného, neb od jeho dědicůw, ústně neb listem a poslem napomenuti byli: tehdy my wšickni rukojmně nadepsaní máme i slibujem po napomenutí a obeslání hned na zejtr, žádný z nás druhého nečekaje, ani se nebytím doma kterého z nás, neb čimkoli jiným wylauwaje, každý sám swým žiwotem s jedním pacholkem a se dvěma koňoma, aneb místo sebe jiného panosi řádu rytířského wyprawě, též s jedním pacholkem a se dvěma koňoma, wlehnúti nebo wložití w prawě a w zemi České obyčejně lezení do měst Hradce Králové nad Lábem aneb do Mladého Bydžowa, z těch dvou do jednoho, w dům ctného hospodáře, tu kdež nám od wěřitele našeho nadepsaného, neboli od jeho dědicůw, ústně neb listem a poslem byloby ukázáno. Jestližebý pak ode dne napomenutí a obeslání nás pořád čtauce minulo čtrnácte dní, a groši swrchu psané jistiny ještě wždy wěřiteli našemu neb jeho dědicům dáni nebyli a zaplacení, aneb plat roční, jestližebý z toho prawem byl wyweden, w osmi nedělích po wywedení jiný nebyl postaupen: tehdy buď od nás ležáno neb neležáno, dáwáme wěřiteli našemu nadepsanému a jeho dědicům sami na se tímto listem plnú moc i celé práwo, swrchu psanau sumu groši wzeti w křesťanech nebo w Židech, a dobytí na naši wšech společní a nerozdílnú škodu; a my wždy proto máme i slibujem, tu a tak, jakož se swrchu piše, ležeti, a z toho lezení žádným obyčejem newyjžděti, ani kterakkoli wynikati, dotud a tak dlouho, donizby wěřiteli našemu nadepsanému, neb jeho dědicům, jistina groši swrchu psaných dána a zaplacena nebyla, neb plat roční, ač bylliby z toho prawem wyweden, w osmi nedělech po wywedení jiný nebyl postaupen i se wšemi škodami, kteréžby pro nezaplacení jistiny swrchu psané aneb pro nepostaupení platu jiného wzal, ježtoby je hodným swědomím bez přísah a wěrowání pokázati mohl. Umřeliby w tom času který z nás rukojmí swrchu psaných, jehož pane bože ostřez, tehdy my žiwí zůstali máme i slibujem jiného žiwého místo toho, jenž by umřel, tak jistého a mohowitého, ode dne jeho umření pořád čtauc k nám w týž slib a w též rukojemství přistawiti w jednom měsíci pořád zběhlém, a list tento wždy w táž slova obnowiti, pod ležením swrchu psaným. A kdožbykoliw tento list měl, aneb máti bude s často psaného wěřitele našeho neb jeho dědicůw a dobru a swobodnu woli, ten má i máti bude túž moc i též práwo ke wšem wěcem w něm položeným a zapsaným, a jakoby jemu samému ze jména, swědčil. Tomu na swědomí a jisté zdržení my jistec i rukojmně nadepsaní početi naše jistým našim wědomím dobrowolně dali sme přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán w pátek po hođu S. Jana narození, křtitale božího, léta páne MCCCC° LXXVMI° počtájtice.

17. Svědomí od Náwoje na výplatu pod čisl. 19.

Na Kunětické Hoře, 1490, 17 Oct. (Týž rkp. str. 129 sq.)

Já Kristof Náwoj z Starchuwic, ty časy hejtman na Kunětické Hůře, známo činím tímto listem obecně přede všemi, kdož jej čísti a nebo čtúci slyšeti budau, že z rozkázání nejdůstojnějšího w boze otce, pána, pana Jana biskupa Waradinského oc. pána mého JM^u, vyplatil sem tyto wsi, ze jména Trojowice, Skalice, Blížňowice a w Komárowě tři člowěky, we dwanácti stech zlatých uherských, od slowútného panoše Jindřicha z Jezera, kterýchžto dwanácte set zlatých již psaných swrchu psaný pan biskup JM^u ráčil jest mi dáti k výplatě těch wsi; s kterýmižto zlatými posílal sem Duchoně, ty časy purkrabí na Kunětické Hůře, kteréž jest do Chrudimě donesl a na místě mém položil panu Sigmundowi Šarowcowi, a on je přijal na místě swrchupsaného Jindřicha, a list, kterýž jest byl udělán na tu zastawu, vydán jest tému Duchonowi; a když sem chtěl, aby mi týž Duchon dal ten list wywazený, abych já jej byl dal urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššímu hofmistru králowstwi Českého JM^u, tu mi jest Duchon powěděl, že jest ten list profezal, a že jej dal knězi Jindřichowi JM^u, nerozmysliw se na to, by k čemu ten list měl platen býti. A já swrchu psaný Kristof Náwoj potom w ty lidi w swrchu psaných wsech uwázal sem se, a od nich přísahu a člowěčenstwi přijal k ruce swrchu psaného pana biskupa JM^u, a potom při sstupowání zámku Kunětické Hory ty lidi swrchu psané zase z toho slibu propustil sem, aby člowěčenstwi slibowali swrchu psanému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina oc. JM^u, jakož pak tak sau učinili. A tobych já swrchu dotčený Kristof Náwoj ústně seznaní chtěl, což se w tomto listu píše, kdežby toho potřeby bylo. Tomu na swědomí pečet swau k tomuto listu sem přitiskl. Jenž jest dán s psán na Kunětické Hůře, w neděli po S. Hawle, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého dewadesátého.

18.

Svědomí od Duchoně z Rybitwi na tauž výplatu.

Na Kunětické Hoře, 1490, 17 Oct. (Týž rkp. str. 130 sq.)

Já Duchon z Rybitwi, ty časy purkrabě na Kunětické Hoře, známé činím tímto listem předewšemi, kdož jej čísti a nebo čtauci slyšeti budau, že z rozkázání urozeného panoše pana Kristofa Náwoje, ty časy hejtmana na Hoře Kunětické, jezdil sem do Chrudimě, a těch dwanácte set zlatých uherských, kteréž jest mi týž pan Náwoj dal za wyplatu těchto wsi, ze jména Trojowice, Skalice, Blížňowice a w Komárowě tři člowěky, kterýchžto dwanácte set zlatých swrchu psaných přijal

jest ode mne pan Sigmund Šarowec na místě pana Jindřicha z Jezera, kterémuž ti zlatí příslušeli; a když jest ode mne ty zlaté přijal, tu mi jest také vrátil ten list, kterýž jest byl na tu zástawu: a já přijaw jej, i probodl sem jej. A potom když sem se shledal s knězem Jindřichem, knížetem Minsterberským oc. JM^a, tu JM^a ráčil se jest ptáti na ten list, abych jej dal JM^a; tu já na to se nic nerozmysliw, by ten list měl k čemu platen býti, dal sem jej knězi Jindřichowi JM^a. A to bych já swrchu psaný Duchoň ústně seznaťi chtěl, což se w tomto listu píše, kdežby toho potřebí bylo. Tomu na swědomí pečet swau k tomuto listu sem přitiskl. A pro lepší jistotu připrosil sem swrchu psaného pana Kristofa Náwoje, že jest pečet swau podlé mé na swědomí k tomuto listu přitiskl sobě bez škody. Jenž jest dán a psán na Kunětické Hůře, w neděli po S. Hawle, léta od narození syna božího MCCCCLXXX^o.

19.

Swědomí biskupa Jana takowé, že ta weyplata stala se z rozkázání jeho.

Na Wýškowě, 1490, 6 Nov. (Týž rkp. str. 128.)

My Jan z boží milosti biskup Waradinský oc. oznamujem tímto listem našim všem wůbec, i každému zvláště: že sme wyplatili tu zástawu, kterauž jest Jindřich z Jezera od zámku Kunětické Hůry sobě zastawenau měl we dwanácti stech zlatých uherských, kterýchžto dwanácte set zlatých my z Wýškowa Náwojowi, auředníku našemu na Kunětickau Hůru poslali sme, a týž Náwoj jest témuž Jindřichowi ty peníze do Chrudimě po Duchoňowi poslal, tak jakž my od něho spraweni sme, od kteréhožto Duchoně ty peníze urozený panoše Sigmund Šarowec jest na místě jmenowaného Jindřicha přijmal; potom když jest již ten list zástawní wyplacen byl, ten jest kněz Jindřich JM^a w swau moc od jmenowaného Duchoně wzal. Protož my to wyznáváme, že sme my ten list a tu zástawu našimi penězi vlastními wyplatili, a tobychom austně znáti chtěli, kdežby toho koli potřebí bylo. Dán na Wýškowě, w sobotu w ochtab všech swatých, anno dni oc. LXXXX.

Johannes episcopus
ecclesiae Waradinensis m. p.

20.

Swědomí od knížete Jindřicha, že Náwoj, Kunětickohorský hejtman, wyplatil od Jindřicha z Jezera dvě wesnice, Cankowice a Blížnowice, z rozkázání pána swého.

W Prostějowě, 1490, 16 Nov. (Týž rkp. str. 127.)

My Jindřich starší, z boží milosti kníže Minsterberské, hrabě Kladský oc. známo činíme tímto listem obecně předewšemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude: že jakož urozený panoše Kristof Náwoj, w ty časy hejtman na Hoře Kunětické,

A. Č. IV.

z rozkázání pána svého vyplatil jest dvě wesnice, jménem Cankowice a Blížnowice, od urozeného Jindřicha z Jezera, kteréž sau jemu we dwanácti stech zlatých uberských zastaweny byly, a tu výplatu nadepsaný Kristof hejtman s naším powolením jest učinil, a list ten, kterýž jest na tauž zástawu swědčil, jest nám týž hejtman vydal; a my sme jej zkaziti rozkázali, a to z té přičiny, aby těm dobrým lidem, rukojmím našim, pečeti jich byly nawráceny, jakož pak nawráceny sau. Tomu na swědomí, pečeti při sobě naši nemajíce, sekret náš dali sme k tomuto listu přitisknauti. Jenž jest dán w Prostějowě, w auterý před swatau Alžbétau, léta od narození syna božího MCCCCLXXX.

21.

Smlauwa s knížetem Jindřichem starším, Minsterberským o Horu Kunětickau.

We Žďáře, 1491, 8 Jan. (Týž rkp. str. 116 sq.)

Léta od narození syna božího tisícího čtyrstého dewadesátého prwního, w sobotu po hodu tří králůw, we Žďáře, námi knězem Hynkem knížetem Minsterberským a hrabí Kladským oc. pánem z Kunstatu a z Poděbrad, a Janem Bočkem z Kunstatu a z Polné, stala se jest smlauwa mezi oswíceným knížetem a panem Jindřichem starším knížetem Minsterberským a hrabí Kladským, pánem z Kunstatu a z Poděbrad oc. s jedné, a urozeným pánem, panem Wilémem z Pernšteina a na Helfenšteine, nejvyšším hofmistrem králowství Českého, z strany druhé, o hrad Kunětickau Horu a zboží k tomu zámku příslušející, a o ty zápisy a sprawedlnosti, kteréž swrchu psaný kněz Jindřich na swrchu psaný zámek má: že na ty wšecky zápisy a sprawedlnosti kněz Jindřich má udělati dobruu wůli swrchu psanému panu Wilémowi z Pernšteina a jeho erbům dostatečnau wedle řádu a obyčeje země České, tak jakž pan Wilém přepis toho vydá, aby swrchu psaný pan Wilém z Pernšteina oc. a jeho erbové měli k tomu práwo a sprawedlnost ke všemu, což se w těch listech a zápisích a sprawedlnostech swrchu psaných zapisuje; kromě těch vsí, kteréž Hradečtí drží, a za ty jest kněz Jindřich wzal osmnácte set zlatých, a těch osmnácti set zlatých není powinen panu Wilémowi z Pernšteina wycišťowati. Item také, kteréžkoliw zástawy jsau od Kunětické Hory za kněze Jindřicha nebo prvé, ty wšecky zástawy kněz Jindřich má přewesti na swrchupsaného pana Wiléma z Pernšteina: kteréž jsau dskami, ty dskami zemskými opatřiti wedle řádu země České, a kteréž jsau listmi, ty listy opatřiti, a jim to všem oznámiti, kteříž takowé listy mají: že kněz Jindřich prodal jest swrchu psanému panu Wilémowi z Pernšteina to wšeccko swé práwo, kteréž měl k Kunětické Hoře, aneb k těm zástawám; kdož co drží od Kunětické Hory, že s sebe a s swých erbůw naš a na jeho erby wšeccko to přewodí, kterýmitžby jmény kde co mohlo jmenowáno býti; a též i na Sezemice i na wsi k tomu příslušející, i na Maslojedy, Benátky, Račice, na Chru-

stow i na jiné wesnice, kteréžby se tuto nejmenowaly a mohly se doptati, ježto by kněz Jindřich k tomu práwo a sprawedlnost měl: že ty všecy sprawedlnosti kněz Jindřich od sebe i od swých erbůw na pana Wiléma z Pernšteina a na jeho erby přewodí, a jich jeho zmocňuje, a sobě tu nic ani swým erbóm nepozůstawuje. Item což se rybnika Pěžického dotýče, kterýž leží u Bohdánče, ačkoliwěk w zápisích těch také gruntowé stojí, na které zápisy kněz Jindřich dal jest dobru wůli panu Wilémowi z Pernšteina: ten rybník má také k tomu býti, s tím se vším práwem, kteréž kněz Jindřich k tomu má, i s tú vsí Pěžice, kteráž kněz Jindřich přikaupil dědičně, a to, co jest we dskách, dskami ujistiti tak, jakož sám má od Jana Dobřanského a od strýcůw jeho. It. žiwotowé, jakož jsau zapsáni na Přelaučí, na Osicích: tu kdežby králowské potwření bylo, to má pan Wilém z Pernšteina tak při tom nechati, a to tak zachowati podlé potwření králowského. It. toto jest znamenitě wymíněno: jestliže by kněz Jindřich kdy přišel w držení Pardubic, že jmenowaný pan Wilím z Pernšteina má jemu pustiti wodu wěsti přes grunty swé od Lhoty, však sobě bez škody, a lidem také aby za to dosti uděláno bylo. It. kněz Jindřich již na ty všecy zápisy, listy a sprawedlnosti swrchu psané má swrchu psanému panu Wilémowi z Pernšteina dobrou wůli udělati dostatečnú wedle řádu a obyčeje země České, a to w tu neděli posledni masopustni přísti; konečně má tu dobrou wůli položiti u pana Jana Bočka na Polné k ruce páně Wilémowě z Pernšteina swrchu psaného a jeho erbůw, i ten zápis na Maslojedý s dobrými wolemi. A to jest uručil kněz Jindřich tak učiniti těmito osobami: Jiříkem z Fulšteina, Janem z Fulšteina, Hanušem Panwicem, Prokopem Liškú, Wáclawem Zahrádkau a Janem Wrabcem. It. též pan Wilém z Pernšteina má položiti ten list, který swědčí na šestnácte tisíc zlatých, i s těmi dobrými wolemi na to, u téhož pana Jana Bočka na Polné, též na ten den k ruce kněze Jindřichowě a jeho erbůw. It. také swrchu psaný pan Wilém z Pernšteina má knězi Jindřichowi na swatý Jiří přísti konečně dáti bez odtahůw všech tři tisíce kop grošůw širokých, a ty peníze mají býti položeny na Litomyšli u pana Bohuše Kostky a nebo jeho bratra na ten den swatého Jiří k ruce kněze Jindřichowě a jeho erbům. A to jest pan Wilém z Pernšteina uručil těmito rukojmiemi: panem Janem Bočkem z Kunstatu a z Polné, panem Jiříkem Štětinským, Sigmundem Wáleckým a Petrem Kralickým. Item, také toto jest znamenitě wymíněno: jestliže by kteří lidé a nebo kdožkoliwěk na tom zboží Kunětické Hory byli w jacích záwazcích a nebo w jakých rukojemstwach, ti všickni již mají túto smluwú toho všeho prázdni a swobodni býti. Item, také toto jest wymíněno: zástawy, kteréžkoliwěk, jakékoliwěk drží od Kunětické Hory, buď dskami, a nebo že listy na to mají, a mimo sprawedlnost a práwo jich užíwali sau a užívají: s těch muž swrchu psaný pan Wilém z Pernšteina je napomínati a winiti, a s těmi má moc učiniti tak, jakož se jemu

zdání bude, jako sám swrchu psaný kněz Jindřich, neb tu již všecku věc naň přewodí. Item, toto jest také znamenitě wymíněno: což se těch zástaw od Kunětické Hory dotýče, ježto na to listy mají: ty všechny listy pan Wilém z Pernšteina od tohoto swatého Jiří přístího přes dvě létě má wyjednati, a knězi Jindřichowi neb jeho erbům nawrátiti, a kněz Jindřich jest powinowat w tom rukojemství státi až do toho času jmenowaných dwau let; pakliby mohl swrchu psaný pan Wilém z Pernšteina před tím časem ty listy wyjednati, k tomu se má přičiniti. Pakliby kdo také žádal, aby jemu byli listowé obnoweni, a chtěl pana Wiléma z Pernšteina za to přijíti, má se jemu jistcem udělati; pakliby kdo toho přijíti nechtěl, tehdy kněz Jindřich má předce w těch rukojemstwach státi, a pan Wilém z Pernšteina má těm všem rukojmím za kněze Jindřicha podporu býti; a tak ty věci mají se jednati, aby w těch dwau létech kněz Jindřich ani erbów jeho k žádným škodám nepřišli, a to od tohoto swatého Jiří nejprwé přístího počna: neb ačby po tomto přístím swatém Jiřím jaké škody přišly pro ty přičiny, jakéž se swrchu píší, ty škody nebylyby kněze Jindřichowy ani jeho erbów, než bylyby paně Wilimowy z Pernšteina aneb jeho erbów; a také již pan Wilém z Pernšteina swrchu psaný hned od tohoto swatého Jiří přístího má (a) bude míti moc, ty zástawy wypowídati, komužkoliw bude chtíti; nebo kněz Jindřich nemá do toho již nic míti. A tuto smlauwu swrchupsaný kněz Jindřich oc. a pan Wilém s Pernšteina oc. sami sobě slíbili sau wěrně, w celosti tak zachowati a zdržeti beze všech zmatkůw a fortelůw wšelijakých, a na swědomí a pro lepší jistotu pečeti své k této smlauwě přitiskli sau. A my swrchu psaní smlauwci také sme své vlastní pečeti přitiskli k těmto smlauwám.

22.

List knížete Jindřicha, kterýž psal biskupu Waradinskému o majestáty a listy na Horu Kunětickau, kteréž mu byl schowati dal.

We Žďáře, 1491, 8 Jan. (Týž rkp. str. 121.)

Wysoce důstojnému knězi a pánu, panu Janowi biskupu Waradinskému oc. pánu a příteli našemu zvláště milému.

Jindřich starší z boží milosti kníže Minsterberské a hrabě Kladský oc. Wysoce důstojný kněže, pane a příteli náš zvláště milý! Račte wěděti, že o všecko naše práwo a sprawedlnost, kteréž podlé zápisůw nám kterakkoli swědčících k zámku Hůře Kunětické s jeho příslušnostmi měli sme, s urozeným panem Wilémem z Pernšteina, králowství Českého hofmistrem, celú a dokonalú smlauwu učinili a wzali sme. A protož WM^u plnú a dokonalú naši moc dáwáme, abyste témuž panu hofmistrowi zápisy na týž zámek s jeho příslušnostmi swědčící, a u WM^u k wěrné ruce položené, wydati ráčili, z kterýchž zápisůw a swěření WM^u tímto listem propauštíme, kwitujeme a prázdna činíme wěčně. Tomu na swědomí kázali

sme naši menší pečet k tomuto listu přitisknauti. Jenž jest dán we Žďáře, w sobotu po hodu swatých tří králí, léta paně MCCCCLXXXI.

23.

List knížete Jindřicha, jímž přewodí wšeccko práwo swé na wsi Libišanech panu Wilémowi z Pernšteina.

We Žďáře, 1491, 8 Jan. (Týž rkp. str. 148 sq.)

Jindřich starší z buoží milosti kníže Minsterberské a hrabě Kladský oc. známo činíme tímto listem wšem wšec, před nimiž čten anebo čtúci slyšán bude, že wšeccko naše práwo ke wsi Libišanům, s dworem poplužním a s poplužím, nám kterakkoli sprawedliwě příslušející, ježtoby se toho sprawedliwě wyptati mohlo, urozenému panu Wilémowi z Pernšteina a z Helfenšteina, nejwyššímu hofmistru králowství (č.), příteli našemu zwlášť milému, dali a naň přewedli sme, dáwámé a přewodíme tímto listem, žádného práwa, ač mēlili sme na tom které, ani vlastnosti sobě ani dědicům našim na tom nepozústawujíce: tak že nadepsaný pan Wilím s tím zbožím, pokudž nám na tom práwo příslušetí můž, bude moci učiniti jako s swým vlastním, bez naší a dědicůw našich wšelikteraké záwady a překážky. Tomu na swědomí pečet naši knížetskau dali sme k tomuto listu přiwěsiti dobrowlně. Jenž jest dán we Žďáře, w sobotu po hodú swatých tří králí, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého dewadesátého prwního počítajíce.

24.

List krále Wladislawa, jímž dáwá wýplatu na těch předepsaných wsech Sigmundowi Kurbachowi.

Na zámku Balatu w Uhřích, 1491, 28 Aug. (Týž rkp. str. 164 sq.)

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král, markrabě Morawské, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě, oznamujem tímto listem wšem: že jest přistaupil před nás statečný Sigmund Kurbach z Witkowa, komorník náš wěrný milý, a prosil jest nás, abychom jemu a dědicům jeho weyplatu na wsech, zejména těchto: na Maslojedech s dworem, na Račicích s rybníkem, na Benátkách s dworem, a na Malé Habřince, kteréžto wsi s jich příslušnostmi k klášteru Opatowicím, w kraji Hradeckém, příslušely sau, a nyní, tak jakž jsme my od téhož Sigmunda zpraweni, jsau zapsány od předkůw našich, králůw Českých, w patnácti stech kopách grošůw českých stříbrných dobrých širokých rázu Pražského, dáti ráčili, a při tom jej některú další milostí opatřiti. K kteréžto prosbě, hledíce k wěrným ustawičným a pilným službám, kteréž jest nám již psaný Sigmund činil, činí a činiti skutečně nepřestává, jsauce

milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a radou věrných našich, mocí královskou svolili sme a tímto listem svolujem, powolení naše královské k tomu mocně dávající, tak aby již psaný Sigmund, aneb dědicové jeho, když by se jim koliwěk zdálo a líbilo, mohli a moc měli w patnácti stech kopách grošůw českých stříbrných dobrých širokých rázu Pražského od nynějších držitelůw swrchu dotčené wsi, totiž Maslojedy s dworem, Račice s rybníkem, Benátky s dworem a Malau Habřinku, i se všemi jinými těch wsi příslušnostmi, a zvláště s platy, s poplatky, s lesy, s potoky, s lukami i se všemi těch wsi důchody, jakýmiž jmény mohau jmenowány býti, ježto k těm wsem spravedliwě příslušejí, wyplatiti a w jmenowané sumě w své držení uwesti, bez wšeliké odpornosti držitelůw nynějších; a kdyžby tak učinili, a swrchu dotčené wsi s jich příslušnostmi, tak a w té sumě, jakož se swrchu píše, wyplatili, tedy chceme a tímto listem našim ustanowujem, aby on Sigmund i dědicové jeho ty swrchu dotčené wsi se všemi jich naboře dotčenými příslušnostmi měli a drželi a jich spravedliwě požíwali, a to bez naší, budaucích našich králůw Českých, i všech jiných lidí wšeliké překážky; tuto zvláštní milost jmenowanému Sigmundowi a dědicům jeho při tom činite a tímto listem z milosti naší královské jim dávající: tak že my, ani budauci naši králowé Čestí, ani žádný jiný, již psaného Sigmunda, ani dědicůw jeho z těch wsi swrchu psaných s jich příslušnostmi splacowati nemáme ani moci budem obyčejem nižádným; než kdyžby opat řádně uведенý a utwrzený w tom klásteře Opatowickém s konwentem byl, a chtěl swrchu jmenowané wsi s jich příslušnostmi wyplatiti: to bude moci učiniti, dada již psanému Sigmundowi, neb dědicům jeho, půl léta napřed wěděti; a po wyjiti toho polauletí má a powinen bude swrchu dotčený opat a konwent těmuž Sigmundowi aneb dědicům jeho patnácte set kop grošůw českých stříbrných dobrých širokých rázu Pražského za výplatu swrchu psaných wsi dáti a konečně vyplniti a zaplatiti; a když tak učiní, tehdy jmenowaný Sigmund, aneb dědicové jeho, přijmúce tu summu w cele a úplně, mají a powinni budau již psaným opatu a konwentu těch všech wsi postaupiti s dwory, i se všemi jich příslušnostmi, a zápis tento náš i jiné wšecky zápisy nawrátiti bez zmatku i wšeliké odpornosti. A kdožby tento list měl s dobrú wůli a swobodnau swrchu psaného Sigmunda neb dědicůw jeho, chceme, aby tomu příslušelo plné práwo všech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naší královskou přiwěsiti sme kázali k tomuto listu. Dán na zámku Balatu, w neděli po Š. Bartoloměji, léta božského tisícého čtyřstého dewadesátého prwního, králowství našich Uherského druhého, a Českého jedenmécítmého léta.

Wladislaus rex m. p.

25.

List od pana Jiřka Pardubského z Miletínka, jímž právo své, ačby které měl na Sezemice, na pana Wiléma z Pernšteina přewodí.

Na Pardubicích, 1492, 17 Apr. (Týž rkp. str. 191 sq.)

Já Jiřík Pardubský z Miletínka wyznávám tímto listem všem wúbec, kdež čten nebo okázan bude: jakož mně se zdá, že bych měl mítí nějakou sprawedlnost k Sezemicím a k tomu zboží, což k tomu přísluší, po předcích swých, i již o tu wšecku sprawedlnost, ačbych který měl, konec sem wzal s urozeným pánem, panem Wilmem z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšším hofmistrem králowství Českého, a tu wšecku sprawedlnost s sebe a swých dědicůw mužského i ženského pohlawí na JM^a a na dědice JM^a přewodím, kterúzbych koliwěk měl, a jí se wěčně odříkám sám za se i za své dědice, mužského i ženského pohlawí, že tú sprawedlností swrchu psaného pana Wiléma z Pernšteina oc. ani jeho dědicůw, wíce napomínati ani naříkati nemám, já, ani moji dědici; a to tak mocně tímto listem činím, jakobych to zemskými dskami zapsal. A já swrchu psaný Jiřík Pardubský slibuji sám za se i za své dědice, mužského i ženského pohlawí, swú dobrou ctí a wěru, to wšecko zdržeti tak, jakobych se dskami zemskými zawázal. A tato smlauwa má konečně we dsky wložena býti ode mne Jiřka Pardubského, kdyžby toho koliwěk na mně požádal swrchupsaný pan Wilém z Pernšteina oc. neb JM^a dědicowé, na mně neb na mých dědicích: tehdy budau powinowati moji dědicowé, mužského i ženského pohlawí, ačby mne swrchu psaného Jiřka Pardubského pán bůh smrti neuchowal, též to we dsky wložiti, jako já sám swrchu psaný Jiřík Pardubský. A k tomu na swědomí swau vlastní pečet přitiskl sem k tomuto listu, a připrosil sem urozených wládyk: pana Heřmana z Sulic a na Slepoticích, a pana Waňka z Zámrsku, a pana Neptalima z Frimburka a na Holicích, a Jana Buška z Hodkowa, w ty časy purkrabí na Pardubicích, že sau své pečeti podlé mne na swědomí k tomuto listu dali přitisknauti. Jenž jest dán a psán na Pardubicích, w auterý před S. Jiřím, léta buožího tisícího čtyrstého dewadesátého druhého počítajíce.

26.

List dobré wúle na ten list krále Wladislawůw, jímž wšecko právo své Sigmund Kurbach přewodí panu Wilémowi z Pernšteina.

Bez místa, 1493, 11 Febr. (Týž rkp. str. 167 sq.)

Já Sigmund Kurbach z Wítkowa wyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude: že ten zápis na pargaméně s wisutú pečeti nejjasnějšího knížete a pána, pana Wladislawa, krále Uherského a Českého, markrabí Morawského oc. pána mého milostiwého, jímžto JM^aK své powolení a ob-

darování zvláštní milostí ráčil jest dáti a zapsati mně a mým dědicům k výplatě na těchto wsech, ze jména na Maslojedech s dworem, na Račicích s rybníkem, na Benátkách s dworem a na Malé Habřince, kteréžto wsi s jich příslušnostmi příslušely sau k klášteru Opatowicm w kraji Hradeckém, totižto s platy, poplatky, s lesy, potoky, lukami i se všemi těch wsi důchody, jakýmiž jmény mohú jmenování býti, ježto k těm wsem spravedliwě příslušejí, wyplatiti w sumě w patnácti stech kopách grošůw českých stříbrných dobrých širokých, rázu Pražského, tak a s těmi příměnkami, jakož pak týž zápis pod JKM^u pečeti wisutú to w sobě šite a plněji zawirá, dal sem dobrowolně i mocí tohoto listu s mú plnú a swobodnú, dobrú woli dáwám urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina a na Helfenšteine, nejvyšštmu hofmistru králowství Českého i jeho dědicům, moc i plné práwo mé jim neb jednomu z nich při tom dáwaje, to wše, načež týž zápis JM^u wýš dotčený swědět, jmti, držeti a toho wšeho mocně požíwati, a s tím zápisem králowským i s tím se wšim, když a co se jim líbí nebo líbiti bude, aby mohli učiniti jako s jejich wlastním, bez wšelikého mého a mých dědicůw i jiných wšech lidí odporu a překážky. Na potwření a budaucí pamět toho pečeti mú wlastní dal sem přiwěsiti k tomuto listu wědomě a dobrowolně, připrosiw urozených pánuw, pana Pawla z Jenšteina a z Skal, pana Arnošta z Jenšteina, a urozených panošů Mikuláše z Mrákotic a Hynka Bradleckého z Mečkowa, že sau také swé wlastní pečeti dali podlé mne jim bez škody přiwěsiti k tomuto listu a na swědomí dobrowolně. Jenž jest dán léta od narození syna božího MCCCCLXXXIII^o, ten pondělí po S. panně Školastice.

27.

Dobrá wúle na ty dwa listy předeepsané krále Jiřího od Mikuláše Kdulince panu Wilémowi a Pernšteina.

Bez místa, 1493, 1 Mai. (Týž rkp. str. 168 sq.)

Já Mikuláš Kdulinec z Wostromiře a na Smrkowicích, wyznávám tímto listem obecně předewšemi, kdož jej uzří neb čtaucí slyšeti budau: jakož mám zápisy a majestáty od králůw JM^u, jeden krále Jiřího slawné paměti, w němž JM^u zastawuje w XXV stech kopách grošůw peněz obecně berných wsi zejména tyto: wes Maslojedy s poplužním dworem tudíž, Račice a Benátky s dworem poplužním, a wes Habřinku s dědinami, rybníky, lesy, lukami i wšemi a wšelikými těch wsi a dworůw úžitky i příslušnostmi, jakož týž majestát šite a plněji w sobě wypisuje a okazuje, urozeným a statečným rytířům, panu Petrowi a panu Benešowi bratřim z Wostromiře; druhý majestát nejjasnějšího knížete a pána Wladislawa krále Českého JM^u, w kterémžto majestátu JM^u potwzuje a z milosti swé králowské ráčil jest přidati a připsati pět set kop gr. peněz obecně berných týmž bratřim, panu

Petrowi a panu Benešowi z Ostroměře, na těch swrchu psaných, i na jiných wšech příslušnostech, jakož týž list w sobě šíře swědět a ukazuje: protož já swrchu psaný Mikuláš Kdulínek z Ostroměře dal sem a mocí tohoto listu dávám swú dobrou a swobodnou wůli swé wšecho práwo, sobě tu nic nepozůstawuje, ani swým budoucím, ani žádnému jinému, urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyššimu hofmistru králowství Českého i JM^u dědicům, k držení, k požiwání a s nimi učiniti, jakož se JM^u nejlépe zdáti a libiti bude. A pro lepš a širš swědomí swau sem pečet vlastní přitiskl k tomuto listu, a připrosil (sem) urozeného pána, pana Viktorína z Ronowa a na Kunstberku, urozených wládyk, pana Jana z Sekeřic a na Zdechowicích, a pana Hynka z Malejowa a na Dobříkowě, pana Jana Buška, auředníka na Pardubicích, že sau pečeti swé přitiskli wedle mne k tomuto listu. Jenž jest napsán léta od narození syna božího MCCCCLXXXIII^o, w středu den S. Filipa a Jakuba.

28.

List od Mikuláše Kduličky, jímž wyznává, že o wšecy majestáty a listy, kteréž otec a strýc jeho měli, konec a smánwu má se panem Willmem.

Na Pardubicích, 1493, 1. Mai. (Týž rkp. str. 170 sq.)

Já Mikuláš Kdulínek z Ostroměře a na Smrkowicích známó činím tímto listem obecně předewšemi, kdož jej uzří nebo čtauci slyšeti budou: jakož sem měl listy s majestáty králowskými JM^u jeden list nejjasnějšího knížete a pána, pana Jiřího krále Českého oc. slavné paměti, w němž JM^u zapisuje wsi, ze jména Maslojedy s poplužním dworem tudíž, Račice a Benátky s dwory poplužními, a wes Habřinky, s dědinami, s rybníky, s lesy, s lukami, i se wšemi i wšelikými příslušenstwými těch wsi a dworůw, úžitky, zapsati a zastawiti jest ráčil urozeným a statečným rytířům, panu Petrowi a panu Benešowi bratřím z Ostroměře, strýci a otcí mému, w půl třetím tisící kopách peněz obecně berných, jakož týž majestát w sobě šíře zawírá a swědět; a druhý list s majestátem nejjasnějšího knížete a pána, pana Wladislawa krále Českého JM^u, w kterémžto listu JM^u potvrzuje majestátu krále Jiřího slavné paměti, a w němž připisuje JM^u pět set kop gr. peněz obecně berných swrchu psaným strýci a otcí mému na wsi swrchu dotčené, jakož tíž majestatowé w sobě šířeji okazují: protož já swrchu psaný Mikuláš z Ostroměře učinil sem smlúwu dobrowolně o ty majestáty, a dal sem je a mocí tohoto listu dávám dobrowolně urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššimu hofmistru králowství Českého JM^u, a dědicům JM^u, aby JM^u polože patnácte set kop gr. českých, w ty wsi a lidi, s rybníky, s lesy i se wšemi jejich příslušnostmi se uwázati mohl, a já swrchu psaný Mikuláš oc. pánu JM^u mocně postupuji swrchu dotčených wsi a lidí k mocnému držení a požiwání, sobě nic

w tom nepozůstawujice, ani swým budaucim, ani žádnému jinému. Tomu na swědomí a pro lepší jistotu pečet swau vlastní přitiskl sem k tomuto listu, a připrosil sem urozeného rytíře, pana Mikuláše z Hořic a na Pece, purkrabie kraje Hradeckého, a urozených vládyk pana Jana z Sekeřic a na Zdechovicích, a pana Jana Buška z Hodkova, ty časy úředníka na Pardubicích, že sau swé pečeti wedle mé k tomuto listu přitiskli, jim bez škody. Dán a psán na Pardubicích, w středn den S. Filipa a Jakuba apoštolůw buožích, léta od narození syna buožiho MCCCCLXXXIII^o počítajice.

29.

List knížete Jindřicha, jimž wyznává, že jest neprosil krále, aby co Zahrádkowi na Libišanech připsowati měl.

Na Poděbradech, 1493, 16 Juni. (Týž rkp. str. 147 sq.)

My Jindřich z boží milosti kníže Minsterberské a hrabě Kladský oc. známo činíme tímto listem všem wúbec, kdož jej uzří nebo čtauci uslyší: že sme nejjasnějšího knížete a pána, pana Wladislawa, Uherského a Českého oc. krále, pána našeho milostiwého, za to, aby nebožtikowi Wáclawowi Zahrádkowi na Libišanech jakau sumu peněz nebo groší připsati ráčil neprosili; toliko se w tom dobře pamatujem, že sme JM^oK prosili, aby jemu JKM^o toho zápisu, kterýž sme témuž Zahrádkowi byli s dobrau wůli na Libišanech (dali), potwrditi ráčil. Připisowalli pak jemu JKM^o co z swé milosti, za to sme my JKM^o neprosili. Tomu na swědomí kázali sme pečet naši knížetskú k tomuto listu přitisknutí. Jenž jest dán na Poděbradech, w neděli po hodu swatého Wita, léta páně tisícího čtyrstého dewadesátého třetího.

30.

Dobrá wúle od Markéty z Hustiřan a Doroty z Zahrádky, kterauž přewodí wšeccko swé práwo na Libišanech panu Wilémowi z Pernšteina.

Na Rychnowě, 1493, 1 Jul. (Týž rkp. str. 149 sq.)

Já Markéta z Hustiřan a Dorota z Zahrádky wyznáwáme tímto listem zjewně předewšemi, kdež čten neb čtúci slyšán bude: že ten list a zápis s majestátem od slawné paměti nejjasnějšího knížete a pána, pana Jiřího krále Českého oc., kterýž swěděl na šest set kop grošůw urozenému panu Mikulášowi Berkowi z Dubé, w ty časy purkrabí kraje Hradeckého, a paní Elišce z Okoře, manželce jeho, i dědicům jich, na zboží kláštera Opatowského, na dwůr a wes Libišany, na rybník, na dědiny, lúky i na wšeccky příslušnosti toho dworu a wsi, poplatky a púžitky, tak jakož w tom listě s nadepsaným majestátem³ t³ i jiné wšeccko síře a swětletji i plněji napsáno stojí: kteréhožto zboží nadepsaného my swrchu psané w sumě swrchu dotčené postřpily sme dobrowolně urozenému panu, panu Wilémowi z Pernšteina a

na Helfenšteině, nejvyššímu hofmistru království Českého, a dědicům i erbům JM^u; a ten list a zápis s nadepsaným majestátem, kterýž svědčí dotčenému panu Mikulášovi Berkovi z Dubé, a paní Elišce z Okoře a dědicům jich, s těmi dobrými wolemi, kteréž od téhož pana Mikuláše a od osvědčeného knížete a pána, pana Jindřicha, knížete Minsterberského, bratří Kladeckého oc. a od Jana Črta z Skaličky, měštentna Hradeckého, na ten majestát a zápis mámy, a majestát, kterýž nám přidán od nejjasnějšího knížete a pána, pana Wladislawa krále Českého oc. markrabě Moravského oc., s tím zápisem, kterýž sme. měly od swrchu dotčeného knížete a pána, pana Jindřicha knížete Minsterberského oc. na rybník Bukowský: ty všecy majestáty a zápisy s dobrými wolemi daly sme s naší dobrau woli a swobodnou, a dáwáme moci tohoto listu nadepsanému panu, panu Wilmowi z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyššímu hofmistru království Českého a dědicům i erbům JM^u se wšim právem, nám ani dědicům našim k tomu žádného práwa ani které moci nepozústawujíce, w sumě dewiti stech kopách grošich, kterůž sumu sme wzaly a přijaly z auplna a docela od urozeného pána, pana Wiléma swrchupsaného oc. od JM^u. Na potvrzení toho i budauci pamět pečeti naše s našim jistým wědomím k tomuto listu přiwěsily sme dobrowolně, a připrosily sme urozených pánůw, pana Albrechta z Rychnowa, a urozeného pana Heřmana odtudž, a slowůtného panoši Jindřicha z Lochowic. A my Albrecht z Rychnowa, Heřman odtudž, Jindřich z Lochowic, ¹⁾ jsúce prošení osobně od swrchu psaných Markéty z Hustiřan, a Doroty z Zahrádky, pečeti naše wlastní s jistým našim wědomím k tomuto listu dali sme přiwěsiti. Dálo se na Rychnowě, w pondělí před S. Prokopem, léta od narození syna buožního tisícého čtyřstého dewadesátého třetího počítajíce.

31.

Dobrá wůle od Bawora z Hustiřan na ten list krále Jiřího předeepsaný panu Wilmowi z Pernšteina daná.

Bez místa, 1495, 4 Dec. (Týž rkp. str. 134 sq.)

Já Bawor z Hustiřan a na Bukowce, známo činím tímto listem všem wůbec, kdež čten nebo čtúci slyšán bude: že tak jakož slawné paměti nejjasnější kníže a pán, pan Jiří král Český a markrabě Moravský oc. někdy pán můj milostiwý ráčil jest urozenému wládyce Majnušowi z Chwalkowic dobré paměti, otci mému, a jeho dědicům dwůr poplužní we wsi Neratowě s krčmú i tudíž se. třmi pedsedky k tomu dworu příslušnými, s dědinami, s lukami, s lesy, s rybníkem i s jinými všemi toho dworu příslušnostni dáti jest ráčil, tak jakož dáti toho JM^uK majestát štre ukazuje a svědčí; pak já nadepsaný Bawor, jakožto dědic prawý po otci swém,

¹⁾ Jméno to psáno w rkp. chybně „z. Lobkowice“ i „z. Bozkowice.“

na toho dworu se všim jeho příslušenství w držení, své všeko právo, kteréž k tomu majestátu a zboží příslušejícímu mám, sám od sebe i od svých dědicůw a budaucůch, moci listu tohoto dobrovolně dal sem a dávám tímto listem urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina a na Helfenšteině oc., nejvyššímu hofmistru království Českého, a JM^u dědicům, tak s tím se všim právem, tak jakož sem sám měl, držal a požíval i s dědici svými, tu sobě ani dědicům svým nic nepostawuje, kromě toho: jakož pán JM^r rybníka Neratowského, ani JM^u dědici i budauci nemají powyšowati, a také téhož rybníka pán JM^r a JM^u dědici i budauci mají upauštěti mně, dědicům i budaucím mým, jakož pak smlůwy mezi JM^u pánem a mnau učiněné ukazují dostatečně. Toho na swědomí i konečnú jistotu swú přirozenú pečet přiwěsil sem, a připrosil sem urozeného pána, pana Albrechta z Kolowrat a na Mokrowších, a urozených vládyk Jana staršího z Dobřenic, Bořka z Dohalic, že sú své pečeti dali přiwěsiti wedle mé k témuž swědomí. Jenž jest dán léta od narození syna božího MCCCCLXXXV, w pátek den S. panny Barbory.

32.

Dobrá wůle od Opršala panu Wilémowi z Pernšteina na zápisy na wes Chrčice.

Na Krumlowě, 1496, 20 Sept. (Tyž rkp. str. 178.)

Já Wáclaw Opršal ze Zher wyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej čísti, nebo čtauci slyšeti budú: jakož mám list s majestátem od nejjasnějšího knížete pána, pana Sigmunda císaře Římského a krále Uherského oc. kterýmžto listem JCM^r ráčila mi jest zapsati na wsi řečené Chrčice tři sta kop, a druhý list také mám od nejjasnějšího knížete pána, pana Wladislawa, Uherského, Českého oc. krále a markrabie Morawského oc., kterýmžto listem také JM^r ráčila jest mi připsati na dotčené wsi dvě stě kop, jakož pak ti listowé JKM^u to w sobě všeko šíře a swětleji zawírají a okazují: že já swrchu psaný Wáclaw Opršal na ty swrchu psané listy dal sem a moci tohoto listu dávám swú plnú a swobodnú dobrou wůli, i ná to na všeko, což se w těch listech zawazuje, urozenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššímu hofmistru království Českého, JM^u pánu mému milostiwému, tak aby JM^r měl plnú moc a práwo k těm listům nahoře psaným, a k těm wěcem w nich zapsaným, tak jakož sem já nahoře psaný Wáclaw měl, bez uměnění, a s tím aby ráčil učiniti jako s swým vlastním. Tomu na swědomí swú pečet vlastní k tomuto listu přiwěsil sem, a pro lepší jistotu a širší swědomí připrosil sem urozeného pána, pana Jindřicha z Lipého nejvyššího maršalka království Českého, a urozených vládyk Sigmunda Waleckého z Mírowa, Matěje Wacka z Bezděkowa, pana hofmistra JM^u dworu hofrichtěre, Jirího Kusého z Mukoděl, Alexandra z Chlewského, Jana z Jestřebí, že sú své pečeti podlé mne na swědomí k tomuto listu přiwěsili, sobě a erbům

swým bez škody. Dán na Krumlowě, w úterý u. vigíli S. Matuše ewangelisty božibo, léta paně MCCCCLXXXVI°.

33.

Dobrá vůle od Opršala na list na pana Michala z Weitmle panu Wilémowi z Pernšteina.
Na Třebíči, 1497, 3 Jan. (Týž rkp. str. 179 sq.)

Já Wáclaw Opršal ze Zher známo činím tímto listem všem wúbec, kdož by uzří nebo čtúci slyšeti budau: jakož mám list hlawní na pargaméně s wistými pečeti na urozeného pana, pana Michala z Weitmle na šest set kop gr. českých rázu Pražského, kterýž list swědčí mně a mateři mé, jakož pak ten list hlawní to šíře a rozumějí oznamuje a w sobě zawírá: a protož já swrchu psaný Wáclaw Opršal na ten swrchu psaný list dávám swú dobrou wóli swobodně urozenému panu, panu Wilémowi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššímu hofmistru králowství Českého, aby on k tomu ke všemu práwo též a sprawednost měl, což se w tom listu zapisuje, jako já sám swrchu psaný Wáclaw Opršal, beze všeho umenšení. Tomu na swědomí a pro lepší wětu i potvrzení swú vlastní pečet k tomuto listu dobrowolé přiwěsil sem, a pro širší swědomí připrosil sem urozeného pana Sig-munda z Daubrawice a na Hrutowicích, a urozeného a statečného rytíře pana Mi-kuláše z Hořic a na Pecce, purkrabí kraje Hradeckého, a urozených wládyk Jin-dřicha z Oferic, Oldřicha z Marezí, Melchiora z Lomu, a Hefmana z Hrochowa, že sau pečeti swé podle mé přitiskli k tomuto listu na swědomí, sobě a er-bům swým bez škody. Dán na Třebíči, w úterý před křtěním božím, léta bo-žiho MCCCCLXXXVII°.

34.

List krále Wladislawa, jímž dáwa výplatu Teyneckého zboží panu Wilémowi z Pernšteina a synům jeho, panu Janowi a panu Wojtěchowi.

Na hradě Prutském, 1502, 27 Febr. (Týž rkp. str. 172 sq.)

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužické markrabě oc. oznamujem tímto listem všem: že sme prošeni od urozeného Wiléma z Pernšteina, nejvyššího hofmistra králowství Českého, wěrného našeho milého, abychom jemu a synům jeho výplatu dáti ráčili na twrzi a městečku Teynei nad Labem ležícími, s jejich příslušenstwím; k jehožto prosbě nakloněni jsauce pro alužby téhož Wiléma, kteréž jest nám činil a činiti nepřestáwa, a dobrým rozmyslem a radde wěrných našich, moci králowskou w Čechách, dali sme nadeptarým Wilémowi a Janowi a Wojtěchowi synům jeho, výplatu twrze a městečka Teynes swrchu psaných, se vším jejich a wělníjakým příslušenstwím, a tímto listem dáwáme: tak aby oni té

od držitelůw nynějších aneb budaucích wyplatili a wyplatiti mohli a moc měli kdyžby se jim koliwěk zdálo a libilo, položice jim za výplatu též twrze a městečka s jich příslušenstwím sumu zápisní, kterůžby na tom zapsanú měli w cele a úplně podlé znění zápisůw jejich, kterůž od nich přijmúc, mají jim toho a powinni budau w moc jejich hned postaupiti; kteraužto twrz a městečko když swrchu psaný Wilém aneb synowé jeho wyplatie, držeti jich a je požiwati mají a moci budau, nejsauc odtud bez swé wule od žádného splacowání, leč od nás aneb budaucích našich králůw Českých, aneb od těch osob, jimžby ta výplata sprawedliwě příslušela, však tak: kdyžbychme to sami k swému vlastnímu jmění, držení a požiwání wyplatiti chtěli, to učiniti můzem a moci budeme, kdyžby nám se koliwěk zdálo a libilo, dadauce jim podlé znění zápisůw jejich napřed wěděti, a po wyjiti času wypowědělého položic jim sumu jejich zápisnú, kterou sú za wyplatu týchž twrze a městečka dali, w cele a úplně; kterůž přijmúce od nás, mají nám hned a powinni budau twrze a městečka swrchu psaných se wším jejich příslušenstwím, s kterým sau to sami drželi, postaupiti, a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, nawrátiti bez zmatku a wšeljaké odpornosti. A kdožby list tento měl s swrchu psaného Wiléma a jeho synůw dobrú a swobodnú wůli, chcme, aby tomu příslušelo plné práwo wšech wěcí nahoře i dole psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskú k listu tomuto přiwěsiti sme kázali. Dán na hradě Pražském, w neděli postní, kteráž slowe Oculi, léta buožího MDII^o, a králowstwí našich Uherského XII° a Českého XXXI°.

Ad relacionem magnifici dni Johannis de
Selnberg, supremi cancellarii regni Bohemiae.

35.

Smlauwa mezi urozenými pány, panem Wilimem z Pernšteina a panem Jindřichem z Waldšteina o zatopení roli měšťanům Pardubským wodau z rybníka Jesenčanského.

Bez místa, 1503, 22 Mai. (Týž rkp. str. 205 sq.)

Léta božího tisícého pětistého třetího, w pondělí před božím wstaupením, o ty pře, kteréž sau byly wznikly mezi wysoce urozeným pánem, panem Wilimem z Pernšteina, nejvyšším hofmistrem králowstwí Českého, a poddanými JM^o z strany jedné, a mezi urozeným pánem, panem Jindřichem z Waldšteina a na Rychumburce a lidmi jeho z strany druhé, stala se smlauwa takowá:

It. nejprwé, kdež jest winil JM^o pán, pan hofmistr, pana Jindřicha JM^o, že čini škodu velikú měšťanům Pardubským, poddaným JM^o, tu kdež jim dobře mnoho rolí potopila ta woda, kteráž se z rybníka jeho Jesenčanského táhne: tu my Sigmund z Šarowa a na Slatiňanech, a Jan z Kunšího a na Zaječicích, k žádostem obau stran JM^o mocně to k sobě přijawše, na to místo sme wyjeli, i dali, a tu škodu tak sme našli, i to také, že se ta woda z rybníka

čanského táhne; našli sme také při tom hned od toho místa, kdež ta voda stojí, příkopy staré zapuštěné, kteřížto příkopové, i podle rozumu našeho, i podle zprávy lidí starých, někdy dávno proto sú uděláni byli, aby ta voda jimi pryč scházela a v těch rolích nestála; protož o tom kusu takto vypovídáme: aby hned od toho místa, kdež ta voda stojí, ti staří příkopové vyděláni byli, tak zhloubí a zšíří, aby ta všecka voda z těch rolí měšťan Pardubských vypadnutí mohla: pokud jsú w gruntech pana Jindřicha JM^u, potud aby je pan Jindřich JM^u vydělati rozkázal; a pokud jsau dále w gruntech JM^u pána, pana hofmistra, to také aby JM^u pan hofmistr vydělati rozkázal. A též i při cizení týchž příkopův kolikrátžbykoliw toho potřeba byla, aby se obě straně JM^u zachowali, i JM^u potomci na časy budaucie. Jtem, kdež sau lidé JM^u pána, pana hofmistra Nemošičtí hájili lidem pana Jindřicha JM^u Dražkowským té vody, kteráž jde z gruntůw jich, pústěti přes grunty Nemošické, proto že sú jim nechtěli pomoci příkopa toho dělati, kterýmžby ta voda scházeti měla, o tom kusu takto vypovídáme: poněwadž oni Dražkowští pro swú wodu toho příkopa také potřebují, aby jim Nemošickým toho příkopa ciditi pomáhali, kdyžbykoli a kolikrátžbykoli toho potřeba kázala na časy budaucie. A těch všech věcí na potvrzení my smlůwce swrchu psaní pečeti swé vlastní přitiskli sme k tomuto listu smluwniemu. Jenž jest psán a dán léta a dne swrchu psaného.

36.

Smlauwa mezi panem Wilimem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o různice, kteréž byly mezi nimi vznikly z strany sirotkůw, jak je sobě a které propaustějí, a kterých pozůstawují, též i o dluzích obapolních a o lidech zběhlých.

Bez místa, 1503, 25 Jul. (Týž rkp. str. 186 sq.)

Léta buožího tisícího pětistého třetího, w auterý na den swatého Jakuba apoštola páně, a ty pře, kteréž sau byly mezi wysoce urozeným pánem, panem Wilimem z Pernšteina a na Helfenšteině, nejwyšším hofmistrem KČ., a prwotně od wydání sirotkůw a lidí JM^u, kteříž sau osedlí za pány Hradeckými z strany jedné, a mezi wzácné opatrnosti panem purkmistrem a raddú i wší obcí již dotčeného města Hradce nad Labem, též o wydání sirotkůw a lidí jeho, kteříž za JM^u pánem, panem hofmistrem sedí, z strany druhé, stala se jest smlauwa konečná na tento způsob: It. nejprwé wšickni ti sirotci a lidé obojího pohlawí, kteřížkoli osedlí jsau, aneb kteříby se přitenili aneb wdáním na ta místa přišli až do dnešního dne, buďto ti kteříž jsau za pánem JM^u pánuw Hradeckých, anebo ti, kteříž jsau pána JM^u za pány Hradeckými, wšickni we swých místech, kdež kteří jsau, zůstati mají na časy budauci obapolně, ani jich budauci nemají se na ně nawracowati. Než což se sirotkůw neosedlých dotýče, kteříž nowé jsau, aneb potomně budauci, buďto při mateřích swých aneb při jiných jiných lidí, kteřížby od pána swého

zhostu neměli: těch aby žádná strana na své grundy nepřijímala bez powolení pána jich dědičného. It. těch všech sirotkůw a lidí swých psaných, kteréž tauto smluwau strana straně propúštíe, odměnice sprawedlnosti, kteréžkoli mají, buď po rodičích neb po přátelích, aby obapolně puštění byli, a o ty aby strana s stranú se sročila ke dni jmenowitému, a tu hned bez odtahůw aby konec o to učiněn byl. It. o dluzích obapolních aby též zachowáno bylo, aby každý sprawedlnosti své užiti mohl, cožby kdo hodným swědomím provedl. Pakliby se přihodilo, žeby která pře mezi stranami samými srownána býti nemohla, tehdy aby sobě oboji dobrých lidí w kraji powolili, aby skrze ně ta pře bez odtahůw rozeznána byla a konec wzala. It. páni Hradečtí to opatřiti mají, aby žádní lidé zběhlí pána JMⁿ do města jich a na grundy jich přijímání nebyli; pakliby se přihodilo, žeby který saused buď z města neb z podměstí, aneb který jich poddaný z které wsi kterého člověka pánu JMⁿ zběhlého k sobě přijal, takový každý od pana purkmistra a pánuw má skutečně trestán býti: však oni páni Hradečtí nebudú powinni toho člověka pánu JMⁿ wydati, neť mají jemu hned s gruntůw swých přeč kázati, a to dotud má státi, dokudž se pány JMⁿ a se pány rytířstwe JMⁿ páni města o ta wydávání lidí zběhlých konce máti nebudú; neť potom se ku pánu JMⁿ tak zachowati mají, na čemž všěcka země zůstane. Tuto smlawu swrchu psanau učinili sau urození pan Heřman z Sulic a na Slepoticích, pan Mikuláš z Mezilesic a na Teynci, pan Jan z Kunšihó a na Zaječicích, pan Jan Bartušowský z Labauně hejtman na Pardubicích, pan Hynek z Heřmenína, pan Matiš z Kosoře, úředník na Potuštejně, na místě JMⁿ pána, pana hofmistra, a pan purkmistr i všěcka radda města swrchu psaného Hradce sami od sebe i ode wší obce. Jenž jest psána a dána léta a dne swrchu psaného.

37.

Smlauwa mezi panem Wilimem z Pernšteina a panem Mikulášem z Mezilesic o kus řeky pode mleynem Dwakačowským.

Na Pardubicích, 1504, 21 Dec. (Tyž rkp. str. 203 sq.)

Léta buožihó tisícihó pětistého čtvrtého, na den swatého Tomáše, mezi wysoce urozeným pánem, panem Wilimem z Pernšteina na Helfenštejně nejvyšším hofmistrem KČ. z jedné, a mezi urozeným wládkau panem Mikulášem z Mezilesic a na Teynci z strany druhé, o kus řeky, kterýž jest měl již psaný pan Mikuláš pode mleynem Dwakačowským, od obecné řeky Dwakačowské dolůw nade Lhotú Úřeckú až po hráz, kterauž pán JMⁿ ráčil rozkázati dělati nad stawidly, stala se jest smlauwa takowá: že JMⁿ pán, pan hofmistr dal jest jemu panu Mikulášowi za ten kus jeho řeky jiný kus své řeky nad Teyncem, od meze řeky Teynecké zhůru až po mostek Bartošůw proti Skalici; kteréžto řeky pan Mikuláš má požíwati týmž

způsobem, jako oné první, totižto vody, lowentm ryb, než břehůw nic. Toto jest také znamenitě wymíněno, aby lidé břehůw swých užíwali tak jako prwe, i wrby raubáním, i to což do vody wisí. It. kdyžby řeka cízená býti jměla ode pána hofmistra JM^u, ta kterauž má ode pana Mikuláše pod obcí a řekau Dwakacowskau: cožkoli do řeky wisí, buď wrby neb jakéhožkoliw dříví neb prutí, to aby wyraubáno a wyvrženo bylo, aby řeku wolně cíditi mohl. A též i pan Mikuláš, kdyžby toho potřeba byla. Jestli žeby kdy od JM^u pana hofmistra Hora Kunětická s tím zbožím wyplacena byla, a držitel Hory chtěl té řece zase: tehdy pan Mikuláš má a powinen bude jim zase postaupiti a swú přijiti. A toho na potwrzení my Wilém z Pernšteina na Helfenšteine nejvyšší hofmistr KČ., a Mikuláš z Mezilesic a na Teynci swé vlastní pečeti dali sme přitisknauti k tomuto listu, a wedle nás smlauwci swé pečeti přitiskli sau: Heřman z Sulic a na Slepoticích a Jan z Kunšihó na Zaječicích. Jenž jest dán a psán na Pardubicích, léta MDIII^o.

38.

Smlauwa mezi panem Bohuňkem z Jenišowic a Janem Pulatým, rychtářem Rowenským, o skopání sausedůw se Zwonice a o wedení vody na rybníček jeho.

Bez místa, 1507, 15. Nov. (Týž rkp. str. 210 sq.)

Léta božího tisícího pětistého sedmého, w pondělí po swatém Martinu, mezi urozeným wládkau panem Bohuňkem z Jenišowic a w Šňakowě s jedné, a mezi Janem Pulatým, rychtářem Rowenským, s strany druhé, námi Mikulášem z Mezilesic a na Teynci, Janem z Kunšihó a na Zaječicích, stala se jest smlauwa dokonalá o kusy dolepsané na tento způsob: Nejprwe, kdež jest pan Bohuňk winil již psaného Pulatého, rychtáře Rowenského, že se Zwonice sausedy okopal jemu mocí proti práwu w gruntech jeho wodu, kteréž jest sobě wedl na rybníček swůj ku potřebě swé; Pulatý k tomu odpowěděl, že jest to učinil z rozkázání úředníka pana Hynka; a pan Hynek, jsa přítomen, k tomu jest se seznal: tu my smlauwce swrchu psaní, wážíwše nejprwe ten nález obecní, kterýž jest w zemi této o wedení vody učiněn; wyptawše se také na to, že všickni první držitelé Litětín, jakož jest týž rybníček udělán, napauštěli sú sobě jej z tohoto potoku beze wší překážky, ten kus na tomto postavili sme: poněwadž se jest pan Hynek k tomu přiznal, že se to stalo jeho rozkázáním, za slušné sme našli, aby to panu Bohuňkowi řeči napravil; a tak jest pan Hynek učinil. Dále o tom kusú takto wypowídáme: aby pan Bohuňk té vody užíwal, a rybníček ten sobě napauštěl časem slušným, tak jakž jest od starodáwna bylo. Item, kdež jest pan Bohuňk winil téhož Pulatého, že ty zástawy, kteréž sau měli lidé jeho na wsi w potoce pro napájení dobytka a močení konopi, jim jest skopati kázal a zkazil, a škodu jim na konopích učinil: tu my smlauwce, ohledawše to a očima spatřiwše, že ty zástawy žádnému ke škodě

býti nemohau; wyptawše se také na to, že lidé té wsi wždycky sau zástawy ku potřebám swým w tom potoce míwali, takto o tom wypowiedáme: aby sobě ti lidé páně Bohuňkowi ty zástawy zase opravili, a je drželi na časy budaucí bez překážky. Item, kdež jest wínil pan Bohuňk Pulatého: žeby jemu mocí proti práwu ten rybníček jeho spustil a škodu znamenitú jemu učinil; Pulatý k tomu opět odpowěděl: žeby jemu pan Hynek po rychtáři pana Štěpana Ostrowského rozkázal ten rybník skopati, a že on ještě tak neučinil, než že jest jej toliko spustil: tomu jest pan Hynek hned odpor učinil, že tak není, a táhl se na pana Štěpana Ostrowského, že jest tu byl, když jest rychtáře jeho prosil, aby to, což jemu poručí, Pulatému powěděl; i wyznal jest hned tu pan Štěpan, že jest pan Hynek po rychtáři jeho o rybníčku nic Pulatému nerozkazowal, než o stržení wody toliko; protož my smlauwce swrchu psaní, poznawše to, že jest Pulatý ten skutek neslušný proti práwu wšetečně sám z sebe učinil, takto o tom wypowiedáme: aby Pulatý čtyry neděle u wězení skutečném držán byl, a když z něho wyjde, aby pana Bohuňka odprosil, což jest proti němu učinil, aby jemu to odpustil; a za tu škodu, kterauž jest jemu učinil tím spuštěním rybníčka, aby dal jemu panu Bohuňkowi šest kop grošůw českých, jednu polowici o wánocích, a druhau polowici we čtyrech nedělích potom. Kterézto smlauwy na potvrzení my smlauwce swrchu psaní pečeti swé vlastní přitiskli sme k tomuto listu. Jenž jest psán a dán léta a dne swrchu psaného.

39.

Smlauwa mezi pánem, panem Wilémem z Pernšteina, a panem Mikulášem Trčkau o zadělání tokůw rybníkem nowým nad Třebechovicemi.

Bez místa, 1507, 27 Nov. (Týž rkp. str. 207 sq.)

Léta Páně tisícího pětistého sedmého, w sobotu před swatým Ondřejem, stala se jest smlauwa mezi urozeným pánem, panem Wilémem z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyšším hofmistrem KČ. s strany jedné, a urozeným a statečným rytířem panem Mikulášem mladším Trčkau z Lipy a na Lichtmburce, s strany druhé, takowáto: jakož jest pan hofmistr JM^e udělati ráčil rybník nowý nad Třebechovicemi, kterýmžto rybníkem zadělal jest JM^e dwa toky, jeden kterýmžto tete na Třebechowský rybník nad městečkem, a druhý na mlýn korečnů a haltěr u téhož mlýna; kdež pak na týchž tocích JM^e trůby položiti ráčil, že tá trubú jednu JM^e, kteráž leží na tom toku, kterýž jde na mleyň a haltěr, má a powinen bude i s dědici swými na času budaucí púšceti tau trubau vody, tak zhlaubi a zšíti, jakž tato míra na tomto listu napsaná ukazuje; a ta woda má wždycky jíti w létě i w zimě bez hindrunkůw pana JM^e i dědicůw JM^e. Než jestli žeby JM^e, neb dědicowé JM^e ten rybník kdy sušiti ráčili: tehdy té vody nebudau jemu mlynáři ani

na haldě povinni dáwati wedle té míry, dokudžby rybník suchen byl, než by mlynář a budoucí jimi mlynáři na též mlýně budou sobě mezi tou trubou wodu wěsti; a i druhý tok, budeli ma se zdáti pojíti k té trůbě po rybníce JM^a, to bude mezi učiněti bez překážky JM^a i dědicům JM^a, kterýžto tok slouže Hlinský potok, však tak: nebudeli té vody potřebowati na rybník pan Mikuláš a dědicové jeho, již s ním o to mlynář uházej; než jakžby zase JM^a aneb dědicové JM^a rybník zastawili, tak hned podlé té míry powinni jsau a budou na týž mlýn a haldě tu trubú a na tu míru zase pauštěti, tak jakž nahoře psáno stojí. It. jakož jest JM^a ráčil strůbu položiti druhú na tom toku, kterýž jde na rybník swrchupsaný: ten rybník JM^a a dědicové JM^a mají naháněti tak, aby byl pln wodú panu Mikulášowi a dědicům jeho, a to konečně mezi swatým Jiřím a swatým Duchem; a nad to wíc, pan JM^a i dědicové JM^a má tu trubú na ten rybník pro dolůwku púštěti wody w létě i w zimě: ta wždycky aby šla s půl druhé wráky takowé, jako na mřeny kladau a smldí obyčejně pletú; než pan Mikuláš a dědicové jeho z toho rybníka Trěbechowského nemají bez potreby wody pauštěti. Než jestližby rybník pana JM^a pust aneb suchen byl, tehdy nebude JM^a ani dědicové JM^a powinni toho rybníka na ten čas naháněti: než pan Mikuláš a dědicové jeho smluwí se s mlynářem o ty toky tak, jakž se nahoře píše; než pan hofmistr JM^a ani dědicové JM^a w těch tocích panu Mikulášowi a mlynáři žádné překážky činiti mají dastud, dokudžby ten rybník pust byl. Než kdyžby týž rybník zase zastawen byl, tehdy woda má pauštěna býti podlé smlauwy nahoře psané. A jestližby rybník Trěbechowský chtěli suchiti, tehdy mají dáti pan Mikuláš a dědicové jeho JM^a wěděti aneb dědicům JM^a, kdyžby jej měli suchiti, aby na darmo wody nepauštěli, hned při pauštěním kem což se lesůw dotýče: jakož jest pan hofmistr JM^a týmž rybníkem zatopil pana Mikulášowi Trěkowi les, kterýž slul Lán, i oddal jest pan hofmistr JM^a tu hned pod týmž rybníkem, tak a potud, jakož sau meze a kopcowé zdeláni. Item jakož sau mluwili Trěbechowští prawice, žeby jim týmž rybníkem lesowé jejich podmokati měli: tu pan JM^a má struhú udělati na swých gruntích až do starého toku, tak aby jim les nepodmokal a škoda se nedála. Item, jakož sau mluwili Trěbechowští, žeby se jim do předměstí škoda dala, kdyby ten rybník spuštěn býti měl tu trubú, která má jíti na mlýn a haldě wodu: jestližby JM^a pan hofmistr aneb dědicové JM^a té trubú spuštěti chtěli, tehdy má w swých gruntích to opatřiti, aby se jim Trěbechowským tím opáštěním škoda nestala; však tak: aby oni Trěbechowští na swých gruntch také struhy dostatečně wydělalí, kudyby ta woda jíti měla. A to sobě smluwjem my swrchu psaní Wilém s Pernšteina na Helfensteine, nejwyšší hofmistr KC., Mikuláš mladší Trěka z Lopy a na Lichemburce, i s swými dědicí a budoucími potomky, wšech, což se w tomto listě píše, wěrně a prawě zdelati a zachowati bez wšech fortelůw na budoucí časy. Tomu na swědomí své

wlastní pečeti dali sme přiwěsiti k tomuto listu, a pro lepší jistotu připrosili sme urozených wládyk Jana Janowského z Sautic a na Žumberce, Bohuslawa Chrta ze Rtina, Bohuslawa Běškowce z Běškowic, Oldřicha z Pařízku, že sau pečeti své podle našich k tomuto listu přiwěsili na swědomí, sobě a erbóm swým bez škody. Jenž jest dán a psán léta a dne swrchu psaného.

40.

Swolení od pana Heřmana z Sulic panu Wilémowi z Pernšteina o pauštění wody do rybníka nowého pod Dubowcem.

Bez místa, 1508, 16 Jul. (Týž rkp. str. 213 sq.)

Léta Páně 1508, tu neděli po rozeslání XII^u apoštolůw buožich, toto se swolení stalo od urozeného pana Heřmana z Sulic a na Slepeticích, uřčenému pánu, panu Wilémowi z Pernšteina a na Helfenšteině, nejvyššimu hofmistru KČ.: že pan Heřman pánu JM^u wodu pauštěti má od toho rybníka pod Dubowcem do nowého, beze škody páně Heřmanowy, a z swé dobré wůle pánu JM^u tu wodu chce pauštěti, a tēm smluwám beze škody, které sau učiněny mezi panem Dašickým a mezi panem Heřmanem, kteréž JM^u pán ráčí w swé moci míti, a pan Heřman také: na tůž smlawu tēmi splawidly ať jest woda hnána na ten rybník nowý, kdež se přwé hnala za pana Dašického, což bude té wody moci přibytne stačiti, tau struhau nowau, kteráž jde z Turowského rybníka; budeli se zdáti pánu JM^u, žeby ta struha úzká byla, a málo wody jí wyslo, tehdy aby pán JM^u aby jí ráčil rozkázati pošřiti, pokudžby pan Heřman ukázal, a wycíditi, kdyžby jim dal pan Heřman wěděti, a měly se jaké škody státi panu Heřmanowi. Než toto sobě pan Heřman wymíňuje: stawidla kterážby w té struze zdělal a na weliký rybník hnál, wokaly, kterébykoli přišly, aby tēmi stawidly pustil na swůj rybník, i wod, cožby mu potřebí bylo na weliký rybník. A w tom pán JM^u, byloliby co potřebí oprawy w struhách w tēch, a struha se zawezla a zašlemowala, w tom pán JM^u wůli má od pana Heřmana, rozkázati oprawiti, pokudžby pánu JM^u potřeba kázala, aby woda wolně šla, ale však tak: aby pan Heřman tím nic neškodil, jestližeby pán JM^u oprawiti nerozkázal. Toto sobě pan Heřman wymíňuje znamenitě: kdyžby na rybník wodu hnál, a pustil wodu pánu JM^u, a škoda se stala jaká na tom rybníce pánu JM^u, aby pan Heřman tím nic powinowat nebyl pánu JM^u, ani žádnému. Item také, což pán JM^u ráčí za tů wodu pánu Heřmanowi učiniti, kteráž JM^u pánu do rybníka pauštěti má pan Heřman dobrowolně do swé wůle: též pan Heřman to držeti má, cožby mu postaupeno bylo od JM^u pána za tu wodu, též do wůle pána JM^u. Item, když pan Heřman wodu trubau tau na JM^u pána rybník hnáti má: tu ploty aby pán JM^u dostatečně opatřiti rozkázati ráčil, aby ryby JM^u pánu nahoru nešly proti wodě; i páně Heřmanowy ryby aby též s wodú do JM^u pána rybníka

ročily. Jestližeby která ryba s wodau do rybníka skočila páně Heřmanowa, a aby woda sražena byla, aby na rybník nešla, pan Heřman úředníkům pána oznámí má, aby k tomu autedníci dojele aneb poslali hned němeskajíc. a, struhu, kdež pan Heřman žene do Turowského rybníka od stawu wodu, ližeby kdy přišel k sušení, ten rybník panu Heřmanowi Turowský, kdež skrze rybník wodu žene až do struhy nowé: jestli žeby potřeba wody bylo pánu na rybník nahoře psaný, pán JM' ať ráčí rozkázati w témž rybníce struhu wrci až k nowé trúbě, kterauž jest pan Heřman wložil, a tau trubau aby woda až do struhy nowé, kdežby pan Heřman ukázal; pak kdyžby osušen byl rybník b. sušiti se jměl, tehdy pán JM' aby sobě struhu dělal od stawu z řeky, kdežby do té nowé trauby, až do nowé strauhy. Item, kdyžby ten rybník měl sušiti Heřman obecni, tehdy struhu JM' pán můž rozkázati k té traubě, kdež ji pan man wložil, aby ji JM' pán ráčil rozkázati dělati, budeli JM'' pánu potřeba. To Heřman JM'' pánu z swé dobré wúle wšecker činí do swé wúle, dokudž jest pan Heřman, a zdáti mu se bude. Také, jakož pan Heřman pánu JM'' podle urwy, kterauž se panem Dašickým jměl, wodu do téhož rybníka pauštěti měl, na na swatého Jiří až do dwau neděl pořád zběhlých: jestližeby k tomu od pána, neb od úředníkůw JM'' napomenut nebyl, tehdy to k žádné škodě panu manowi býti nemá. Item, toto sobě pan Heřman wymiňuje, do swé wúle JM'' u swému tu wodu pustiti; a kdyžby se nezdálo, tehdy pan Heřman můž to ití, kdyžby se panu Heřmanowi zdálo tu smlúwu oc.

41.

List krále Wladislawa, kteréž wsi nejsau wepsány w prwní list, a w starých zkaže-
i se najdu, ty w tento list uwodí.

Na hradě Pražském, 1509, 21 Oct. (Týž rkp. str. 99 sq.)

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc., markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě oc., uznjem tímto listem všem: jakož sme před některým časem urozenému Wi-
owi z Pernšteina na Helfenšteině, nejvyššímu hofmistru KČ. wěrnému našemu
mu, wšecker zápisy a listy, kteréž od předkůw našich slawné paměti králůw
kých na Horu Kunětickau a zboží klášterůw Opatowského a Sezemického, i na
zboží s jejich wštm a wšelijakým přislušenstwím má, w jeden list uwesti a
sati rozkázati ráčili; i zprawuje nás týž Wilém, kterakby některé wsi a wesnice
ména w témž listu sepsány a uwedeny s jinými přislušenstwími z nepaměti ne-
; žádaje nás w tom za milostiwé opatření, aby on skrze takowau nepamět
níto obmeskáni při témž zboží k žádným škodám nepřisel. K jehožto prosbě
oněni jsauce, pro služby jeho, kteréž nám wěrně činil a činiti nepřestáwa,

s dobrým rozmyslem, našim jistým vědomím, s radou věrných našich milých a mocí královskou v Čechách, ty všechny vsi a vesnice k Kanětické Hoře a k náboře psaným klášterům a jinému zboží příslušející, kterážkolivěk v první list náš ze jména wpsané a uvedené jsou, a v starších zkažených listech nám od něho vrácených se najdou, ty mocí listu tohoto wpisujem a uvozujem, tím vším způsobem a obyčejem, jakoby v první list náš neb tento ze jména se všemi příslušnostmi wpsány a uvedeny byly, a též wedle prvnějšího zápisu našeho má je a mocí bude s dědici a budauctví svými též Wilém vypláti, a vypláti dčeti a stiwati wedle zápisůw svých, jakoby se jim nejlépe zdálo a líbilo, a to bez všech lidí všelijakých překážek. A kdožby list tento s nadepsaného Wiléma, dědčím neb budauctích jeho s dobru a swobodnou woli jměl, chcem aby tomu všechno práwo ke všemu, což se w tom listu píše, příslušelo jako jim samým. Tož na swědomí pečet naši královská k listu tomuto přiwěsiti sme rozkázali. Dán na hradě našem Pražském, w neděli den swatých jedenácti tisíc panen, léta božského tisícého pětistého dewátého, králowství našich Uherského dwacátého a Českého třiatého dewátého. Ad relationem magnifici domini Alberti de Kolowrat et Liebstain, suprmi cancellarii regni Bohemice oc.

42.

List krále Wladislawa na výplatu Teyneckého zboží psau Wilémowi z Pernšteina a synům jeho, a s toho aby nebyli splacováni od žádného, leč od těch duchowních osob; též i o nawrácení pro naložení na to zboží.

Na hradě Pražském, 1510, 31 Jan. (Týž rkp. str. 174 sq.)

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwátský oc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezké kníže a Lužický markrabě oc. oznamujem tímto listem všem, že sme prošení od urozeného Wiléma z Pernšteina na Helfensteině, nejvyššího hofmistra králowství Českého, věrného našeho milého, abychem jemu výplatu dáti ráčili na twrzi a městečku Teynci nad Labem ležícím s jeho příslušenstwím. K jehožto prosbě nakloněni jsauce, pro služby tétož Wiléma, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem, našim jistým vědomím a radou věrných našich milých, mocí královskou w Čechách, dali sme nadepsanému Wilémowi výplatu na twrzi a městečku swrchu psaném se vším jeho a všelijakým příslušenstwím, a tímto listem dáwáme: tak aby on to od držitelůw nynějších aneb budauctích vypláti mohl a moc měl, kdy by se jemu keliwěk zdálo a líbilo, polože jim za výplatu té twrze a městečka Teynce s jeho příslušenstwím sámu zápisů, kteréž na tom zapsanú mají, wcele a úplně podlé znění zápisůw jejich; kteréžto od něho přijmauce mají jemu toho a powinni budau w moc jeho

hned postoupiti. Kterážto tvrz a městečka již swrchu psané Wilém vypláti, držeti i jí požívati má z moci bude do své živnosti, neještě odtud bez své vůle od žádného živého člověka nikterakž splacován; a po smrti jeho aby chom od synůw jeho Jana a Wejtěcha my, dědicowé, neboť bádaucí naši králowé Čestí, ani žádný člověk toho nikterakž vypláti nemohl; leč ty osoby, kterýmžby tu výplata spravedlivě příslušela, to uěiniti moci budú na ten způsob, kdyby to k swému vlastnímu jmění, držení a požívání vypláti chteli; a jinaké nic, dáduce jim pečně změni zápisůw jejich napřed wědėti, a po wyjiti času wypowieděného položiti již sumu jejich zapsanú úplně tuto nadepsanému Wilému a synům jeho. Při tom také zvláštní milost čince: cožbykoli on a neboli synowé jeho na opravování rybníkůw starých aneb dělání nových na tom zboží naložili, jestoby to hodnowěrným swědomím neb registry dostatečně pokázati mohli: takový náklad aby jim ty osoby nadepsané i s hlavňi sumú zápisnú zase nawrátli a vyplátiš powinnny byly; kterážto obojí sumu oni od nich přijmauce zauplna a docela, mají jim hned a powinni budati twrze a městečka swrchu psaného se vším příslušenstwím, s kterýmž sú to sami drželi, postúpiti, a list tento i s jinými, kteréžby na to měli, nawrátli, bez zmatku a wšelijaké odpornosti. Tomu na swědomí pečeti naši králowskau k listu tomuto přiwěsiti sme rozkázali. Dán na hradě našem Pražském, we čtvrtek před hodem matky boží na hromnice, léta božého tisícého pětistého desátého, králowství našich Uherského dwacátého, a Českého třicátého dewátého.

Ad relationem magnifici dni Zdenonis Leonis de Rozmital oc.
supremi purgrauii Pragensis.

43.

Smlauwa učiněná Bohuslawem Běškowcem a Matiašem z Kosoří mezi pánem Wilémem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o lidi usedlé na gruntech pána z Pernšteina a Hradeckých.

Bez místa, 1510, 4 Jan. (Týž rkp. str. 197 sq.)

Léta páně MDX^o, w auterý před swatým Bonifacem stala se smlauwa (mezi) urozeným panem Bohuslawem z Běškowic, hejtmanem na Pardubicích, a panem Matiašem z Kosoří, úředníkem též na Pardubicích, na místě urozeného pána JM^o, pána Wiléma z Pernšteina na Helfensteině, nejvyššího hofmistra králowství Českého, s strany jedné, což se hdi jmenowaného pána JM^o dotýče, kteréž jsou usedlí na gruntech pánuw Hradeckých, po té smlauwě, kteréž mezi sebou mají, ze jména těchto: Bartoš Wyskočilůw w Urbanicích, Jan z Welin w Plávicích, Kuba Pískůw w Hřibsku, Jan z Welin w Stezeticích, Jiřík z Maslojed Sladownik, Šarban z Habřiny, Těwarkia w Rudnici; (a mezi) opatrnými panem porukmistrem a radcím městu Hradce nad Labem; s strany druhé, což se hdi jich dotýče, kteréž jsou usedlí na gruntech pána JM^o, ze jména těchto: Marjeta z Chrasnic w Hradisti, Katerina též

z Chrastnice w Pedulianech, Hawel z Řípeka w Opatowicích, Šimek w Beysti, Skmoček w Bělci, Wondráček Motowáz w Bukowině, Marek w Opatowicích; ti všickni lidé již jmenovaní s obou stran mají na svých místech, kdež kteří jsou, zůstati na časy budoucí, a strana straně je obapolně propausti, a na ně se navracovati nemá věčně, kromě co se Jana z Welin, který jest w Plačicích, dotýče: ten poněwadž má paustku pod pánem JM^u w Welinách, ta paustku aby pána JM^u osadil, a nebo nemožlivo osaditi, aby sám dosedl konečně do swatého Jakuba nejprwé přistáho. Což se pak sirotkůw s obou stran dotýče, buďto kteříž pána JM^u na gruntích pánůw Hradeckých u lidí slauží, aneb pánůw Hradeckých zase na gruntech u lidí pána JM^u, kteréž jest strana straně wypsane na cedulech dala; ti mají všickni na svých místech dosláti do wánoe nejprw přistáti bez přestáky; a když wánoe přijde, tehdy strana straně mají sobě je wydávati, lečby strana na straně kterého z těch přistawních sirotkůw na delší slaužu obdržeti mohla, ten toho má užiti; než co se lidí a sirotkůw, ježto ani usedli ani přistawni nejsou, dotýče, ti všickni s obou stran wydání a puštění býti mají podle cedulek wydanych, kdyžby toho keliw strana na straně požádala a pro ně poslala; kromě což se Kuby piwowarnika dotýče, který jest w Hradci: ten má rok do jarmarku Hradeckého podzimního, že přitom času má se postawiti pánům auředníkům na Pardubicích. Dále pak nadepsané strany mají se k sobě zachowati o sirotky a o lidi zběhlé podle smlauwy a cedule tezané, kteráž mozi sebau před šesti lety mají. Stalo se oc.

44.

List krále Wladislawa daný panu Wilémowi z Pernšteina i s dědici jeho, že z statkůw duchowních w Čechách ani w Morawě splacování býti nemají, jakž šif wýminka w listu swědčí.

Na Budíně, 1514, 13 Dec. (Týž rkp. str. 183 sq.)

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě oc. oznamujem tnto listem všem: jakož urozený Wilém z Pernšteina a ze Helfenšteině, wěrný náš milý, w králowstwi Českém a markrabstwi Morawském některá zboží duchowní w jistých sumách a zápisích má a drží: i chtěe jemu pro jeho wěrné a platné slaužby, kteréž nám vždycky rád činil a podnes činiti nepřestáwa, při držení těch zboží duchowních některú milost učiniti, aby také wděčnost naši zašti mohli: protož s dobrým rozmyslem, našim jistým wědomím, moci králowskau w Čechách, a jakožto markrabě Morawský, tuto sme téměř Wilémowi milost učinili a tnto listem činime, že on s dědici a budaucími swými s těch zboží duchowních, kteráž keliwěk drží, od nás, budaucíoh našich králůw Českých, ani od žádného jiného člověka žádným obyčejem splacování býti nemají a moci nebudú, leč od těch osob

duchovních, kterýmžby kterého toho duchovenství výplata spravedlivě příslušela, a to toliko vlastními jich penězi k jejich vlastnímu držení a požívání, a jinaké nic. Jestližeby pak ty jisté duchovní osoby pod jakým jiným způsobem ta zboží duchovní, kterážby jim příslušela, vyplatiti chtěli aneb vyplatili, aneb my komu jinému mimo toto obdarování naše na tom výplatu dali: to tímto listem zdviháme, kazíme, moříme a w niwec obracujem, chtěce tomu, aby to žádné moci nemělo, ani mti mohlo, nyní i w časech budoucích. Než ty toliko osoby duchovní, kterýmžby které to zboží příslušelo, to k swému vlastnímu držení a požívání wedle znění zápisůw wyplatiti budou moci, beze všech lidí všelijakých překážek a odpor-
nosti; a on Wilím, dědici neb budoucí jeho, přijmauce od týchž osob duchovních sumu tu, kteráž na tom zapsána jest, mají a powinni budou týmž osobám toho zboží postaupiti, a listy, kterážby na to měli, nawrátiti bez zmatkůw a všelijakých výmluw. Toto také zvláště wymiňujem: jestliby nahoře psané osoby pod jakým jiným způsobem, jakž se nahoře pře, to wyplatit jinému zastawili, tehdy týž Wilém s dědici a budoucími swými položit týmž osobám duchovním tu sumu, kteráž za výplatu dali, budou moci zase se w to zboží uwázati a držeti dotud, dokudžby ty osoby duchovní to k swému vlastnímu držení a užíwání a swými penězi newyplatily. Tomu na swědomí pečet naši králowskau k listu tomuto rozkázali sme přiwěsiti. Dán na Budíně, den swatě Lucie, léta buožího tisícího pětistého čtrnáctého, králowství našich Uherského pětmečtého, a Českého čtyřicátého čtvrtého.

Ex commissione propria regiae maj.

45.

Smlauwa na ceduli řezané o Přelauč se panem Štěpanem Andělem učiněná.

Bez místa, 1518, 11 Sept. (Týž rkp. str. 106 sq.)

Léta buožího tisícího pětistého osmnáctého, w sobotu po narození matky boží, stala se jest smlauwa mnú Janem Janowským starším z Sautic a na Žumberce, mezi urozeným pánem, panem Wilímem z Pernšteina a na Helfenšteine oc. JM^u s jedné, a urozeným a statečným rytířem panem Štěpanem Andělem z Ronowce a na Přelauči s strany druhé, a to taková: že pán JM^u panu Štěpanowi Andělowi za tu spravedlnost, kteráž na městečku Přelauči, wesnicích, Labi, mlýních, i jiných všech důchodích a platích k tomu příslušejících, on pan Štěpan po otci swém má, jměl, držel a užíwal, tak jakž listowé od králůw JM^u a od kněze Jindřicha a kněze Hynka na to vyšli swědčtí a zawírají, dáti má JM^u půl třetího tisíce kop grošůw českých, na způsob dole psaný: It. na swatého Hawla nejprw přístího neb dvě neděli potom má pán JM^u neb dědicowé JM^u panu Štěpanowi Andělowi neb jeho dědicům puol druhého tisíce kop grošůw českých dáti, a na tisíc kop grošůw českých má JM^u pán list dostatečný s rukojními udělati hned při tom času swatého.

Havla, aby těch tisíc kop grošův českých hned při svatém Jiří sejmě přistupil aneb dvě neděle potom, jemu panu Andělovi neb dědicům jeho pán dáti ráčil. A když JM^o pán jemu panu Andělovi těch pnel druhého tisíce kop grošův českých a na tisíc kop grošův českých jestota dáti ráčil, tehdy hned pan Anděl má maceško Přelauči pánu JM^o i s wolením a jeho wšim příslušenstwim i lidmi wšemi k tomu příslušejtími postaupiti, a k tomu také wšocky listy a majestáty, kteréž má to má, i na most, s dobrými wolení pánu JM^o a JM^o dědicům dáti má. It. jestliže jest co pan Anděl sirotčích peněz wzal, jako jsou sirotci živi od těch peněz, a jej pana Anděla žeby ti sirotci z toho winili: to má mnau Janem Janowským, jakotto smlauwci, ohledáno býti, a na mně pan Anděl i sirotci, cožby mně wyrčeno bylo, přestati mají. It. jestliže jest pan Anděl co kterému člověku sprawedliwě dlužen, to každému zaplatiti má. It. pan Anděl w domě tom, w kterémž jest, aby byl do roka, a jeho tak užíwal sám se wšim, jakož nyní užívá, a z něho aby nic neplatil; a w tom roce aby jej prodal, a pánu JM^o osadil pod týž plat, což jest od starodáwna; a zač ten dům prodá, ty peníze aby sobě zaň bral pan Anděl bez překážky. It. sirotka Lawičkova, toho sobě pan Anděl wymáhaje, aby jemu panu Andělovi dědičně zůstal, i s jeho wšim sprawedlnosti. It. důchody wšocky Swatohawelské i Swatomartínské, ty aby sobě pan Anděl wybral wšocky bez překážky pána JM^o i JM^o dědicůw; pakliby co těch důchodůw nedobral, aneb jakýchkoliw dluhůw, jestoby jemu, panu Andělovi, sprawedliwě powinowati byli, žeby jemu nedali a nesplnili a z úplna nezaplatili, a w tom žeby JM^o pánu postaupil: tehdy aby pán JM^o ráčil rozkázati úředníkům swým, aby ty lidi k tomu připravili, aby jemu panu Andělovi beze wšech nesnázi a odtahůw dodali a zaplatili. Pakliby jaká rozepře mezi panem Andělem a lidmi o jaké dluhy byla, kromě důchodůw Swatohawelských a Swatomartínských, to mám já Jan Janowský ohledati, a podle mého w tom rozeznání má pan Anděl i lidé přestati. A to sau sobě stihili ctně, wěrně a práwě zdržeti, bezwšit zlé lsti i fortele wšelijakého, JM^o pán, jako na etného pána sluší, a pan Anděl jako na etného rytíře sluší; kdež každé straně jedna codule řezaná, pánu JM^o i panu Andělovi jest dána. Stalo se léta a dne, jakž se nahore pte.

46.

Potvrzení krále Ludwika na wšocky majestáty předešlé Kunětickohorské a klášterůw Opatowského a Sezemského.

W Olomáci, 1523, 6 Apr. (Týž rkp. str. 109 sq.)

My Ludwik z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Chorwatský oc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě oc., osamujem tímto listem wšom: že jest přistupil před nás urozený Wejtšch z Perastina na Pardubicích, wěrný náš milý, a ukazal nám list celý a neporušený nejjasnějšího

knížete pána, pana Wladislawa, Uherského, Českého oc. krále, otce našeho nejmilejšího slavné paměti, w kterémž na žádost urozeného někdy Wiléma z Pernšteina zápisové a listové předkůw našich, králůw Českých, na zámek Horu Kunětickau a zboží kláštera Opatowského a Sezemského daní se jmenují, a sumy sečtené jsou, prose nás při tom, abychom jemu těch všech věcí a listu toho milostiwě potvrditi ráčili, kterýžto slovo od slova takto zní:

My Wladislaw z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě oc. oznamujem tímto listem všem: že jest před nás přistaupil urozený Wilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr králowství Českého, wěrný náš milý, a oznámil nám, kterak má mnohé a rozličné listy a zápisy nejjasnějších někdy knížat: pana Wáclawa, pana Sigmunda, pana Jiřího, králůw Českých a předkůw našich slavné paměti, a některé také od nás, na hrad Kunětickau Horu a zboží klášterůw Opatowského a Sezemského s jejich příslušenstwím, kteréž w těch zápisích má a drží, prose nás: abychom ohledajíce ty všechny listy a zápisy, kteréž na ten zámek a zboží klášterská swrchu psaná má, sčítali na něm sumy zapsané rozkázati ráčili; a co se jich w těch zápisích najde, ty abychme jemu w jeden list náš wepsati a přewesti ráčili, tak aby ty všechny sumy, což jest jich koliwěk w listech a zápisích, buď předky našimi swrchu psanými, aneb námi na tom zámku Kunětické Hoře a zboží klášterních prwe jmenowaných s jejich příslušenstwím zapsáno, w jeden list náš wepsati a uwesti ráčili: kromě opravowání starých rybníkůw a dělání nových, na kteréž má prwe zvláštní list náš; a přewedauc ty všechny sumy s listůw a zápisůw swrchu psaných do jednoho listu našeho, abychme ty staré zkaziti a zrušiti rozkázati ráčili, aby potom moci žádné neměli. Jehožto prosbu slušau znajíce, poručili sme ty všechny listy a zápisy swrchu psané pilně ohledati, a je dokonce a dostatečně přehlídnauti a přečísti (sme) rozkázali, a k tomu všechno saumowati, co jest w nich wší sumy zápisné, kteráž na často psaném hradě a zboží klášterůw swrchu psaných s jejich příslušenstwím zapsána sau, a k tomu také i žiwoty, do kterýchž to zboží týž Wilém s syny swými jmíti a držeti má; kdež jest se z wohledání těch listůw a zápisůw na zámku jmenowaném a zboží klášterůw Opatowského a Sezemského s jejich příslušenstwím wší sumy zapsané našlo a sečtlo: jeden a třiceti tisíc kop a šest a třiceti kop grošůw vše českých, dobrých, stříbrných rázu Pražského. Kterážto věci shledawše w prawdě a w jistotě, rozkázali sme napřed všechny nadepsané listy, zápisy, kteréž jest týž Wilém i s dobrými wolemi na hrad Kunětické Hoře a zboží klášterůw Opatowského a Sezemského s jejich příslušenstwím měl, zkaziti a zrušiti, a moci listu tohoto kazíme a rušíme a w níweč obracujem, tak aby již po tento čas žádné wíce moci nikdy ani které platnosti neměli ani jmíti mohli, nyní ani w budoucích wěčných časech; než ponewadž se jest suma swrchu

psaná w listech a zápisích napřed dotčených w prawdě našla, s dobrým rozmyslem a raddú wěrných našich, moci kráľowskau w Čechách swolili sme k tomu a tímto listem swolujeme, a práwo všech těch listůw a zápisůw prwé jmenowaných do tohoto listu našeho přewedli sme a přewodíme, chtěce tomu konečně, aby swrchupsaný Wilém s Janem a Wojtěchem syny swými hrad Kunětickau Horu a zboží klášterůw Opatowského a Sezemického s jejich příslušenstwím w zápisu jmenowaném měli, drželi a jich požíwali, ze jména těmito: městečkem Bohdančem, s Niwěci, Bystřici, Rybitwau, Lhotkau u Blatníka, Neratowem, Žiwanicemi, Přelowicemi, Sopřečem, Habřinau, Žarawicemi, Břehy, Křičeniem, Kasaličkami, Rohoznicemi, Wosicemi, Wosičkami, s Polici, se třmi člowěky w Dobřenicích, s Ždanicemi, Podulšany, Opatowicemi, Kuněticemi, Brozany, Hradistěm, Ohrazenicemi, Srchem, Rosicemi, Trnowau, Daubrawici, Lohenicemi, Měleci, Hrádkem, Pojhranowem, Černau, Welkými Kawčínami, Malými Kawčínami, Libišany, Stéblowau, Dřítezi, Bukowinau, Borkem, Újezdem, Rokytne, Bohomilci, Dražkowem, Dolany, Otuchowem, s Černau za Bohdančt, s Stolany, se vsí s Wtkowem, kterauš wyplatil, s městečkem Sezemici, a wesnicemi k tomu klášteru příslušejcimi; s městečkem Přelauči se dwěma mlýny nad Labem, přiwoz na Labi, s rybáři, Labem a jezery k tomu od starodáwna příslušejcimi; s Lhotau Wětš, s Lhotau Menš, s Mokoštnem, s Jankowici, Bukowinau u Hradce, s Pohřebčkau, s lesem Křiwoem, s Kozašici, s Škudly, s jedním rybářem w Labětně, Maslojedy i s dworem poplužním, s Račici, s Benátky, s Habřinkami, s lesy, luhy, lukami, chrašinami, pastwami, pastwištěmi, roli ornau i neornau, s čekami, potoky, s rybníky starými, kteréž jest opravowal, a s nowými, kteréž jest dělal aneb ještě dělati bude, a na kteréž prwé od nás zápis a list má, a všelijakými pužitky a příslušnostmi, kterýmižby se koli jmény a slowy jmenowati mohly, k zámku a zbožím swrchupsaným od starodáwna příslušejcimi, jměli, drželi a toho požíwali a požíwati mohli w sumě swrchupsané, to jest w jednom a we třiceti tisícich kopách grošch českých dobrých stříbrných rázu Pražského, nejsauce s toho zámku a zboží klášterských napřed psaných s jejich příslušenstwím bez swé wúle od nás ani od budaucth našich kráľw Českých, ani od žádného člowěka splacowáni: a to do žiwnosti oswloených Jindřicha knížete Minsterberského a Wolešnického, Albrechta, Jiřtho a Karla synůw jeho, a do swé, obau synůw swých swrchupsaných žiwnosti; neš po wyjiti těch wšech žiwotůw my aneb budauci naši, kráľowé Čestí, aby ty osoby, jimžby ta wyplata zboží swrchu psaných sprawedliwě příslušela, ti to k swému vlastnímu jměni, držení a požíwání wyplatiti mohau a moci budau, kdyžby se jim koli zdálo a líbilo, dadauc držitelům těch zboží rok napřed wěděti; a po wyjiti toho roku přijmauc sumu swau podlé zápisůw wcele a zaupna, mají nám a powinni budau zámku a zboží často psaných postaupiti, a list tento s jinými, kteréžby na to jměli, na-

wrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti. Což se pak opravování starých rybníkův aneb dělání nových na zboží swrchu psaných dotýče; a také což jest kolivěk pro dělání těch rybníkův kaupil aneb ještě s syny swými kaupil; a na to naložil aneb naloží: to jim všecko při vyplacování těch zboží po vyjití těch životůw swrchu psaných my neb budauci naši králové Čestí, aneb ty osoby, jimžby ta výplata spravedlivě příslušela, zase dáti a zaplatiti máme podle znění listu toho, kterýž od nás na opravování a dělání těch rybníkův prvé mají, kdež toho při tom necháváme a zůstawujem; kteříž když od nás wezmu sumu swau podle sumy zápisné, kteréž naložili buď na opravování starých aneb na dělání nových rybníkův, též co sau pro dělání těch rybníkův příkaupil: mají také nám aneb budaucím našim králům Českým, aneb těm osobám, jimžby ta výplata spravedlivě příslušela, všeho toho postaupiti, tak aby ti rybničníci při zboží swrchu psaných na budauci věčné časy zůstali bez zmatku i všelijaké odpornosti. A kdožby tento list jměl s již psaného Wiléma, Jana a Wojtěcha synůw jeho, dobrau woli a swobodnau, ten má a míti bude plné práwo všech věcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowskau k tomuto listu přiwěsiti sme kázali. Dán na hradě Pražském w středu den nalezení swatého kříže, léta božího tisícího čtyrstého dewadesátého sedmého, králowství našich Uherského sedmého a Českého šestmécítmého léta.

Kdež my prohlédajíce k mnohým, wěrným, pilným a platným službám téhož Wojtěcha, kteréž nám wždycky hotowě činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem, našim jistým wědomím a raddau wěrných našich milých, mocí králowskau w Čechách, témuž Wojtěchowi, dědicům i budaucím jich, tohoto listu otce našeho nejmilejšího i jiných listůw, kteréž od téhož otce našeho urozený Wilém a Wraťslaw bratři z Pernšteina na zboží od zámku Kunětické Hory a klásterůw Opatowského a Sezemického k vyplacování měli; a také aby dwa tisíce zlatých uherských a dwa tisíce kop grošůw českých, potom pět tisíc kop grošůw českých na týž zámek prostawěti mohli; a cožkoli do těch sum rejstry řádnými neb swědomím hodnowěrným, že na týž zámek prostawěti, pokáží, že jim to wedle jiných sum při vyplacování nawráceno má býti, we všem jejich znění, položení, w punktech a člancích, jakž w tento list náš wepsán jest, potwrdili sme, a tímto listem, jakoby jim slowo od slowa též wepsáni byli, mocně potwruzujem, chtíce tomu, a všem poddaným našim králowství Českého, nynějším i budaucím, wěrným našim milým, prikazujíce: aby on Wojtěch, s dědici a budaucími swými, od každého člověka při tomto všem, což w těch listech položeno, a tomto našim potwřením jmíni, držáni a zachowáni byli, beze wší odpornosti a všelijakého přerušeni. Jakož také swrchu psaný někdy Wilém z Pernšteina, maje k tomu powoloni, wyplatil jest zboží Pre-laucké se všim jeho a všelijakým příslušenstwím, jakož listowé na též zboží to w sobě také šířeji zawirají; i prošení sme od nahore jmenowaného Wojtěcha:

popřevzdá to zboží také k Hofs Kunětické přísluší, a on toho w držení jest, aby-
 chom se také k prvním zápisům a sumám připojiti rádi; kdež té sumy na čem
 zboží Přelauckém zapráno jest dva tisíce zlatých a dewět set zlatých uherských
 dobrých. Kdež znajet w tom wěc slušnou i sprawedliwau, a že za to swé peníze
 dáti musili, k prvním sumám a zápisům také to zboží w těch sumách, jakž se
 drží, k Hofs Kunětické připojujem, tak: kdyžby k výplatě přišlo, že wedlé jiných
 sum téžně Wojtěchowi, dědicům neb budaucím jeho, těch dva tisíce zlatých a
 dewět set zlatých uherských za zboží Přelaucké se wšim jeho příslušenstwím dáno
 a položeno byti má bez wšech wýmłuw a wšelijaké odpornosti. A kdožby tento
 list s téhož Wojtěcha, dědicům neb budaucím jeho dobrau woli měl, chceme, aby
 jemu přislácelo plné práwo wšech wěcí nahoře i dole psaných. Tomu na swědomí
 počet naši králowskou k listu tomuto rozkázali sme přiwěsiti. Dán w Olomáci,
 w pondělí velikonoční léta božského tisícého pětistého tříměsíčního, králowství
 našich Uherského a Českého osmého.

Ad relationem Illustr. principis domini domini Karoli ducis
 Münsterbergensis, supremi reg. maj. capitanei regni Boemiae,
 ac aduocati superioris Lusatie.

47.

List krále Ludwika, jímž potvrzuje předepsaných listůw a zápisůw na zboží Teynecké
 psau Wojtěchowi z Pernšteina oc.

W Olomáci, 1523, 10 Apr. (Týž rkp. str. 176 sq.)

My Ludwik z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král,
 markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže, a Lužický markrabě oc. ozna-
 wujem tímto listem wám: že jest před nás přišel urozený Wojtěch z Pernšteina
 na Pardubicích, wěrný náš milý, a ukázal nám listy a zápisy předkůw našich krá-
 ľůw Českých, i také dobré wálky, w kterýchž on po otcí swém a předcích swých
 má a drží w jistých sumách twrz a městečko Teynec se wšim jeho a wšelijakým
 příslušenstwím, tak, jakž tíž zápisowé to wšeco w sobě již drží a zawirají; proče
 nás přitom, abychom jemu a jeho dědicům wšech těch listůw, zápisůw a dobrých
 woli potwrditi rádi. K jehožto prosbě pro služby wěrné, pilné a plátné, kteréž
 nám týž Wojtěch skutečně činil a činiti nepřestává, nakloněni jsauoc, s dobrým
 rozmyslem, našim jistým wědomím a raddú wěrných našich milých, močí králow-
 skau w Čechách, wšech těch listůw a zápisůw předkůw našich kráľůw Českých, i
 také otcé našeho nejmilejšího, kterákoli na zboží Teynecké jsau wydáni, buď na
 opravowání rybnkůw starých, na děláni nových, i také na stawení mostů u Teynce,
 a na osazení téhož městečka, stawení domůw, piwowárůw, masných krámůw, sla-
 downy, jakž se pak to wšeco, což jest na oprawy a stawení wynaloženo, registry

hodnowěrným a swědomím dostatečným sklázení a přewpění máy potwrdili, sme a tímto listem wšem jejich znění, položení, w punktích, klauzulích, artikulech, tak jakoby slowo od slowa wliční wepsáni w tento list byli, mocně potwruzjem, chtěće tomu, aby on Wojtěch s dědici a budaucími swými při tom všem od každého člověka jmín, držán a zachowán byl bez všeho porušení, a to bez naší, budaucích našich králůw Českých i všech jiných lidí wšelijakých překážek a odporností. A kdožby tento list měl od swrchu psaného Wojtěcha neb dědicůw a budaucích jeho dobrú woli, ten má a míti bude plné práwo všech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králowská k listu tomuto rozkázali sme přiwěsiti. Dán w Olomúci, w pátek po welicé noci, léta božího MDXXIII, králowství našich Uherského a Českého osmého.

Ad relationem illustr. principis et dni dni Karoli ducis
Minsterbergensis, supremi reg. maj. capitanei regni Boemiae
ac advocati superioris Lusatiae.

48.

List krále Ludwika, jímž potwruje všech předešlých listůw a zápisůw na lesy Králowství panu Wojtěchowi z Pernšteina.

W Olomúci, 1523, 10 Apr. (Týž rkp. str. 180 sq.)

My Ludwik z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě oc. oznámujem tímto listem všem: že jest nám ukázal urozený Wojtěch z Pernšteina na Pardubicích, wěrný náš milý, některé listy a zápisy, kteréž po otci swém, urozeném někdy Wilímowi z Pernšteina, na lesy, kteréž Králowství slowau, w kraji Hradecském má, prose nás přitom, abychom jemu ty listy schwáliti, a jich milostiwě potwrditi ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsauce, znajíc mnohé a pilné služby téhož Wojtěcha, kteréž nám činil, čini a činiti rád chce; protož s dobrým rozmyslem, našim jistým wědomím, mocí králowskou w Čechách, wšeckny ty listy, obdarování a zápisy, kteréž swrchu psaný Wojtěch na jmenované lesy, jenž slowau Králowství, má, ježto sme je celé a neporušené widěli, schwálili sme a jich potwrdili, a tímto listem mocně schwalujem a potwruzjem, chtěće tomu konečně, aby on Wojtěch s dědici a budaucími swými při těch zápisích a listech, jakoby w tento majestát náš slowo od slova i s dobrými wolemi wepsáni byli, bez umenšení od každého člověka ze všech stawůw jmín, držán, zachowán neporušitedlně byli, bez naší, budaucích našich králůw Českých a markrabí Morawských, i jiných všech lidí wšelijakých překážek a odporností. A kdožby tento list měl s swrchu psaného Wojtěcha neb dědicůw a budaucích jeho dobrú woli, chcem aby tomu příslušelo plné práwo všech wěcí swrchu psaných. Tomu na swědomí pečet naši králow-

skau k listu tomuto rozkázali sme přivěsiti. Dán w Olomóci, w pátek po welicé noci, léta božho tisícého pětistého XXXI, králowství našich Uherského a Českého osmého. *Ad relationem illustr. principis et dñi dñi Karoli ducis Minsterbergensis, supremi reg. maj. capitanei regni Boem. ac advocati superioris Lusatie oc.* *49.* *List krále Ludwika daný panu Wojtěchowi z Pernšteina i s dědicí jeho, že s statků duchovních splacování býti nemají, jakž šir výminka w listu swědčí.* *JK Prajpurce, 1523, 29. Oct. (Týž rkp. str. 182 sq.)*

My Ludwik z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král a markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě oc. oznámujem tímto listem všem: že majíce w paměti, i také w dobré wědomosti služby platné a wěrné urozeného Wojtěcha z Pernšteina a na Pardubicích, wěrného našeho milého, kteréž jest činil slavné paměti králi Wladislawowi, otcí našemu nejmilejšimu, i nám také, a činiti nepřestává; pak aby, čímby wětší milosti od nás poznával, tím pilnějši byl nám platně a wěrně slúžiti, tuto zvláštní milost jemu i dědicům a budaucím jeho činíme s raddau wěrných našich milých, z moci naši králowské, jakožto král Český: aby on nadepsaný Wojtěch a dědicowé i budauci jeho s statků duchovních, kteréž drží w králowství Českém, splacowan nebyl od žádného jiného, kromě duchovních osob těch, kterýmž ta zboží k výplatě spravedliwě náležejt, a k jich vlastnímu držení a užívání, a to tehdy na ten čas, kdyžby jiná wšeka duchowenství w králowství Českém k weyplatě přišla, a prwé nic. A kdyžby jim sumy, na kteréž zápisy mají, zaupna a docela položeny byly od těch osob swrchu psaných, kterýmž ta výplata náleží, tehda on Wojtěch aneb dědicowé a budauci jeho budau powinni sumu swau přijíti a zboží napřed jmenowaných osobám těm, kterýmžby náleželo, postaupiti. A kdožby tento list měl od swrchu psaného Wojtěcha z Pernšteina, aneb dědicůw jeho, s jich, neb jednoho z nich, dobru a swobodnu wolt, chcem aby tomu přílušelo plně práwo wšech wěcí swrchu psaných bez uměnění. Tomu na swědomí pečet naši králowskau k tomuto listu rozkázali sme přivěsiti. Dán w Prešpurce, we čtврtek po swatých Šimoniši a Judy apoštolůw božích, léta božho tisícého pětistého třimecítmého, králowství našeho Uherského a Českého wosmého.

Ludovicus Rex $\frac{m}{p}$

Potvrzení krále Ludwika na smlauwu mezi panem Wojtěchem z Pernšteina a měšťany hradeckými o ostrow při stawu Opatowském učiněnu.

W Prešpurce, 1524, 14 Jan. (Týž rkp. str. 199 sq.)

My Ludwik z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě oc. oznamujem tímto listem všem: že sme žádáni od urozeného Wojtěcha z Pernšteina a na Pardubicích, wěrného našeho milého, aby chom té smlauwě, kteráž jest mezi týmž Wojtěchem a purkmistrem a raddau i wšl obcí města Hradce nad Labem učiněna o ostrow, kterýž jest při stawu Opatowském, a o nějaké grunty, kteréž sau sobě dobrowolně směnili a o ně sfreimarčili, tak jakž mezi nimi smlauwa učiněná w tento list náš slowo od slůwa wepsaná šife a swětleji ukazuje, milostiwě potwrditi ráčili. Kterážto smlauwa mezi nimi stala se léta božího MDXXIII w pátek před na nebe wzetím panny Marie, slowo od slůwa takto:

Léta paně MDXXIII, w pátek před na nebe wzetím panny Marie, stala se jest smlauwa celá a dokonála mezi urozeným panem, panem Wojtěchem z Pernšteina a na Pardubicích s jedné, a maudrými a opátrnými pány purkmistrem a raddau i wšl obcí města Hradce nad Labem, s strany druhé, o tyto níže psané artikule, a to takowá: Nejprwé o ten ostrow při stawu Opatowském a laučku Worowskú, kteráž jest na tom ostrowě, s lesem i s mýty, i s jespem, o kterýž jest jesepep rozepře byla mezi panem z Pernšteina a pány Hradeckými, kterýžto jesepep jest pod týmž ostrowem oc. (Ta smlauwa jest zrejstrowána a zkorrigowána w starých knihách fol. 537.)

(Než zawěrek potwření té smlauwy krále Ludwika jest tento:) Kdež my známe slůwau žádost téhož Wojtěcha, a majic w paměti jeho wěrné a nám platné služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a raddau wěrných našich, mojí králewskau w Čechách, jakožto král Český, té smlauwy mezi napřed jmenowanými Wojtěchem z Pernšteina a purkmistrem, konšely a wšl obcí města Hradce nad Labem učiněné, we všech kusých, člancích a klausulích, tak jakž jest w tento list wepsána, potwrdili sme a tímto listem potwruzujem, tak aby oni i budaucí jich, držitelé týchž gruntyw, duchowní i swětští, podle té smlauwy k sobě se zachowali, je drželi, bez naší i budaucích našich králůw Českých wšelijaké překánky; i w všech jiných lidí duchowních i swětských. Tomu na swědomí počet naší králewskú k listu tomuto rozkázali sme přiwěsiti. Datum w Prešpurce, we útwrtek po oktáwa swátých tří králůw, léta božího tisícého pětistého dwacátého čtwrtého a králewství našich Uherského a Českého osmého.

Smlauwa mezi panem Janem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o platy a desátky i jiné povinnosti, kterých se lidé Hradeckých z Wysoké a z Raudničky k záduší Opatowskému zbraňovali platiti a dostáwati.

Bez místa, 1535, 22 Aug. (Týž rkp. str. 188 sq.)

Léta tisícího pětistého tricátého pátého, w neděli před swatým Bartolomějem, stala jest se smlauwa celá a dokonalá mezi urozeným panem, panem Janem z Pernšteina a na Helfenšteine oc. s jedné, a maudrymi a opatrnými purkmistrem a radau i wšl obci města Hradce nad Labem, s strany druhé, o platy a desátky i jiné povinnosti, kterýchž lidé poddaní pánuw Hradeckých z Wysoké a z Raudničky k záduší Opatowskému zbraňovali se platiti a dostáwati, proto že sau tu přes Labe wolného přichodu ani příjezdu o potřeby swé k těmž záduší Opatowskému jmiti nemohli; a to takowá smlauwa: že JM' nadepsaný pán z Pernšteina, jakožto pán podací toho záduší Opatowského, ty wsecky poplatky, desátky a jiné povinnosti na těch lidech, což jest jich tu koli w Wysoké a w Raudniče, poddaných pánuw Hradeckých, pustiti a dáti jest ráčil na snažnu žádost opatrného Lukáše Formana, jich Hradeckých spoluměštěnina, k tomu kosteliku, kterýž wystawěl týž Lukáš s woli a pomoci pánuw Hradeckých i jiných dobrých lidí ku památce mistra Jana Husi na gruntech jich obecních, a to prawým trhem a kupem, jmenowitě za pul druhého sta kop mišenských, kteraužto sumu peněz hotových JM' pán zauplna jest přijiti ráčil; a protož JM' ty lidi z Wysoké a z Raudničky těch wsech poplatkůw, desátkůw i jiných povinností, od starodáwna k záduší Opatowskému přináležejících, před týmž záduším Opatowským, před dědici swými, i přede wsemi téhož záduší držiteli, nynějsími i budaucími, prázdne a wolné činiti ráči, tak aby tíž lidé nadepsaní z Wysoké a z Raudničky, nyní i na časy budauci, těch poplatkůw a desátkůw a jiných povinností k tomu Opatowskému záduší nebyli powiazani platiti ani dostáwati, nežli k tomu kosteliku již psanému mistra Jana Husi; kdež pak hned přítom týž JM' pán z Pernšteina za těch pul desátého sta kop mišenských zauplna přijatých ráčil jest zase ukázati a dáti k budaucímu uztwání tomu záduší Opatowskému, s woli lidí swých i pánuw Hradeckých k těmž záduší přilusejících, tři pruty lok w swých gruntech po Labi nad Opatowicemi wyměřené, tak aby úžitek z těch tří prutů lauk nyní i na budauct časy obracován byl k tomu záduší Opatowskému místo těch wš jmenowaných platůw, desátkůw a jiných povinností, a oni osadní toho záduší to sobě opatrowati mají. A poněwadž podle obsahu smlauwy, této faje a neboli faráři Opatowskému, nynějsímu i budaucímu, se tu nic neujmá, než s nimi se zadosti nahražuje, tehdy se i to také w této smlauwě wyslowuje; ač přislaliby kdy toliko z bezelstnosti potřeba na lidi z Wysoké anebo z Raudničky lidi pánuw Hradeckých, a oni faráři pro bezelstnost jmiti nemohli, tehdá jim faráři

Opatovští nyní i budouci posluhovatí povinni býti mají, tak na ten konec, jakž to nahore dotčeno jest, acby toho kdy z bezelstnosti potřebovali. Toho všeho na zdržení my svrchu psaní Jan z Pernšteina, purkmistr a radca výš jmenovaného města Hradce, pečeti naše k těmto smlouvám přitisknauti sme vědomě dali. Jenž jsou psány a dány léta a dne svrchu psaného.

52.

List Stanislava biskupa Olomuckého, jímž přidává životův třem synům pana Jana z Pernšteina, panu Jaroslavovi, panu Wratislawowi a panu Wojtěchowi, aby do svých životův bez výčlekové překážky, ves Jezbořice s jejím příslušenstvím, nejsauc s toho splacování, držeti mohli.

Na Kroměříži, 1536, 19 Aug. (Tjž rkp. str. 156 sq.)

My Stanislav z boží milosti biskup Olomucký oc. oznamujem tímto listem všem vůbec, jímž eten nebo ukázan bude: že jakož důstojní u božě otcové, páni, pan Pawel a pan Jan slavně paměti biskupové Olomuckí, předkové naši, pro dobré kostela našeho Olomuckého a z příčin slušných zbožň k kostelu Olomuckému přislušející v Čechách, ze jména: wsi Jezbořice, Orkan, Barchow, Bezděkow, Opočen, Náhaj, Lány, Opočeniec Malý, ty všecky wsi s lidmi platnými, s roh ornau i neornau i s tím lesem, ježto slowe Bor, i s jinými lesy, mlýn ježto slowe na Weselici, s řekami, i s tau řekau, kteráž skrze Barchow teče, i s Labem, i s jiným plným vším právem, panstvím a příslušenstvím již psaných Jezbořic a wsi zapsali a zastawili w sumě šesti stech kopách groších Horských, dobrých, stříbrných, urozenému a statečnému rytíři panu Mikulášowi Bochowcowi z Bochowa a synům jeho Zbyňkowi a Štěpanowi do jejich všech tři životův, na tom sobě wyplatu pozůstawiše, a potomkům svým, kdyžby ti tři životové svrchu psaných Bochowcůw sešli, jakož pak ti listové předkůw našich w sobě sami šíře a světleji ukazují a uvírají: na kteréžto listy máje dobré wále urozený pán, pan Wilém z Pernšteina, nejvyšší hofmistr králowství Českého, přítel náš zvláště milý, nás snažně prosí, abyctom ty životy Mikuláše Bochowcowsy a synůw jeho Zbyňka a Štěpana na něho a na urozené pány, pana Jana a pana Wojtěcha z Pernšteina syny jeho vlastní, přewedli; jakož k snažné žádosti a pro skutečné přátelství téhož pana Wiléma z Pernšteina, nám i kostelu našemu Olomuckému činěné, tak sme učinili, a w sumě swrchu dotčené Jezbořice se vším jejich příslušenstvím na něho a na urozené pány, pana Jana a pana Wojtěcha z Pernšteina, syny jeho vlastní do jejich životůw toho w drčení sme uwedli, jakož zápis náš jim na to dány to w sobě šíře a světleji obsahuje a zawiré. A poněwadž pak dopuštěním pána boha wienohřetého pána Wiléma z Pernšteina a pana Wojtěch syn jeho s tolioto swete sešli na y jejich dobrem pan bůh milostiw býti rač! přeseň sme od urozeného pána

pana Jana z Pernšteina a na Helfenšteina, našeho zvláště milého přítele, abychom synům jeho, urozeným pánům, panu Jaroslawowi, panu Wratislawowi, panu Wojtěchowi držení a užívání Jezbořic se vším jejich příslušenstvím do jejich živnosti w sumě prvé dotčené přáli a dopustili. My pak znajíce, slušnou žádost již jmenovaného pana Jana z Pernšteina, a poznawše, že neuměňuje nám i kostelu našemu Olomúckému užitečného přátelství činiti, tímto našim listem, s dobrým rozmyslem, urozeným pánům, panu Jaroslawowi, panu Wratislawowi a panu Wojtěchowi, vlastním synům paně Janovým dáваме a na ně přewozujeme, tak aby oni, všickni tři bratři do jejich všech tří žiwotůw, kterýžby toho w držení byl z nich, užívati mohli se vším a wszeljakým příslušenstvím dotčených Jezbořic, tak jakž sau toho pan Wilém, pan Wojtěch a pan Jan z Pernšteina, děd, strýc a otec jejich užívati a užívají, bez uměnění a překážky naši i budoucích našich, biskupůw Olomuckých; pakliby pán bůh na nás smrt dopustiti ráčil, a ti tři žiwotové těch pánůw nás přetrwali, anebo který z nich; tehdaž aby toho přece w držení a užívání byli; než po wyjiti těch tří žiwotůw zase na nás a budoucí biskupy Olomucké a kapitoly Olomucké připadnutí má, kdyžby od nás neb budoucích našich a kapitoly Olomucké držitelům toho statku suma zápisná dána byla. Tomu na potvrzení a pewnost a ujistění pečeti naši wětši k tomuto listu přiwěsiti sme rozkázali. Jenž jest psán a dán na Kroměříži, w sebotu před swatým Bartolomějem, léta paně M^oDXXXVI^o počítajíce.

53.

Powolení kapitoly Olomucké na přidání žiwotůw k držení wsi Jezbořic a jejím příslušenstvím, synům pana Jana z Pernšteina, panu Jaroslawowi, panu Wratislawowi a panu Wojtěchowi.

W- Olomúci, 1536, 10 Sept. (Týž rkp. str. 153 sq.)

My doktor Bernard Zaubek ze Zdětína, děkan i všecka kapitola kostela Olomúckého, známo činíme tímto našim listem: jakož sau důstojní w boze otcové a páni, pan Pawel a pan Jan slavné paměti biskupové Olomučtí JM^o, pro dobré kostela našeho a naše, statek stolní swůj někdy urozenému a statečnému rytíři pánu Mikulášowi Bochowcowi z Bochowa a synům jeho Zbyňkowi a Štěpanowi zastawiti ráčili, kterýžto statek ač w králowstwi Českém leží, ale biskupu a kostelu našemu Olomuckému přísluší, a ze jména tento jest: wsi Jezbořice, Črkan, Barchow, Bezděkow, Opočen, Náhaj, Lány, Opočnec Malý, ty všeckny wsi s lidmi platnými i neplatnými, s roli ornau i neornau i s tím lesem, ježto slowe Bor, i s jinými lesy, mleyn, ježto slowe na Weselici, s řekami, i s tau řekau, kteráž skrže Barchow teče, i s Labem i s jiným se vším právem, panstvím a příslušenstvím již ných Jezbořic a wsi w sumě w šesti stech kopách horských, stříbrných,

dobrych. Kdež pak týž statek Jezbořický od jmenovaných Bochovětův přišel jest na někdy urozeného pána, pana Wiléma z Pernšteina JM', kteréhožto statku k držení a užívání témuž panu Wilémowi a urozeným panu Janowi, panu Wojtěchowi z Pernšteina JM' potvrditi a do JM' životův držeti, a užívati dopustiti ráčil důstojný v božě otec a pán, pan Stanislav biskup Olomucký JM'; a poněwadž již pán bůh pana Wiléma a pana Wojtěcha s tohoto swěta powolati ráčil; i ukázal jest nám urozený pán, pan Jan z Pernšteina a na Helfensteině JM' list, kterýmž již psaný pán, pan Stanislav biskup Olomucký JM' opět, znouwu dáwati a powolowati ráčil, aby s toho statku Jezbořického po smrti pana Jana z Pernšteina urození páni, pan Jaroslaw, pan Wratislaw, pan Wojtěch do živností swých bez umenšení a wšelijakých překážek w užívání držeti mohli; přitom nás JM' pan Jan z Pernšteina žádá ráčil, aby k tomu powolení své dal, aby již psaní páni, pan Jaroslaw, pan Wratislaw a pan Wojtěch, vlastní synové páně, do swých živností toho w držení byli. My pak, znajíce mnohá dobrodipí a přátelství kostelu našemu od JM' pánův z Pernšteina činěná, a na žádost pana Jana z Pernšteina, poněwadž také wůle nynějšího kněze biskupa Olomuckého JM' w tom jest, také powolení naše tímto listem dáwáme, tak aby urození páni, pan Jan z Pernšteina, pan Jaroslaw, pan Wratislaw a pan Wojtěch odtudž, synové JM', často psaných Jezbořic a toho wšeho statku w držení a užívání bez wšelijaké překážky byli w samě zapsané swrchu s tolik, a po wyjiti životůw jejich, aby na kněze biskupa a ná kostel Olomucký zase připadlo, jakž list kněze biskupa nynějšího JM' swrchu psaným pánům daný w sobě šite obsahuje a zawirá. Tomu na swědomí pečeti naší kapitoly dopustili sme přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán w Olomúci, w neděli po narození matky boží, léta páně MDXXXVI°.

A. XVII.

D O P I S Y D O M A Ź L I C K É,

od roku 1450 do 1509.

1.

Přibík z Klenového přimlouvá se u Domažlických, aby Annu Sedikowu z vyrábem propustili.

Bez místa a bez datum. (Z orig. w archivu města Domažlic.)

Múdrým mužóm, purkmistru a konšelóm w Domažlicích, bratřím u Bóze milým. Služba má napřed s žádostí všeho dobrého, bratřie u boze milí! Zprawilát mě jest paní Anna Sedikowa z Čelakow, přietelnice má, že jsú jí waši ny(ní w) pátek zajeli kráwy i owce, a to všecko wyručila jest od nich na poli w kopě grošów. Prosimť wás, učinite to pro mú službu, a kažte jí swým z té kopy propustiti, neboť jest k zákonu božiemu přichylna, a takět jest welmi zahubena. Wěřimť wám, že to učinite, w takúž i w lepší odplatu, a zvláště wám toho zasluhewati miením; a takět ona sama i lidé její ke mně se smlúwajít a holdujít.

Přibík z Klenového.

2.

Pražané přimlouvajít se, aby Domažličti podlé nich drželi s jednotau páně Jiřího z Poděbrad proti panu Jindřichowi z Rosenberka a jednotníkúm jeho.

Bez místa, 1450, 8 Mai. (Z orig. tamže.)

Opatrným purkmistru a konšelóm města Domažlic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazujem, opatrní přietelé milí! Jakož nám píšete, kterakby pán wáš na wás wznesl, že sme jemu i jeho služebníkóm a poddaným odpověděli,

tu winu jemu dávajíc, že se spojil se panem Oldřichem z Hradce oc. Owšemť swéwolně se jest podle téhož pána Hradeckého položil nepřitelem pána a zpráwce našeho i naším, moha bez toho dobře býti; a netoliko to, ale i jiněť winy má proti němu strana naše. Muožteli wy ho pak nawesti, aby učinil spráwedliwě, komužby z naše jednoty winowat byl, rovněť místo má míti. Než jakož ste na konci lista swého dotkli, wěděti žádajíc, máte li wy na nás pěti míti? Wieta, že z dáwna wždycky spolu byli sme w dobré wuoli, i ještěť námi neacházie, lečbyšte podle pána Jindřicha, jehožto swým pánem jmenujete, chtěli páně a zpráwce našeho také býti nepřitelé, a tak pomocmi jemu býti nákladní. A toť žádáme rozumně wěděti po listu wašem, chceli pomocni jemu býti; jehožby nám bylo městóm najpodobnějie, w dáwné jednotě spolu držeti se a w lásce. Dán w pátek den swatého Stanislawa; anno domini oc. L^{mo}.

Purkmistři a raddy starého, nowého
menšieho měst Pražských.

3.

Jan Jiskra z Brandýsa týmž píše, aby wdowy a děti Zeidlowých při spráwednosti jich zachowali.

We Widni, 1461, 5 Nov. (Z orig. tamže.)

Múdrým a opatrným pánóm purkmistru a konšelóm města Domažlic, přátelóm milým.

Službu swú wzkazuji, múdři a opatrní páni a přítelé milí! Wznesl jest na mě služebník mojí Sigmund Lapka a zprawuje mě, kterak by byl sestry swé a děti nebožce Zeidlowých poručník najwvyšší, a zprawen jest, žeby sestře jeho i těm sirotkóm statek jejich dědičný odjat byl; i žádal mě jest, abych jeho domuow odpustil, žeby chtěl o to státi, k čemu by sestra jeho a sirotci spráwedliwi byli, aby se jim křiwda nedála. A já nyní pro swé pilné potřeby nemohu jeho pryč odpustiti: ale prosím wás, abyste to udělali pro mů službu, a sestře jeho a sirotkóm křiwdy nedali učiniti, ale k čemu by spráwedliwi byli, abyste jich přitom nechali, neboť jich Sigmund w ničemž neminie opustiti, a já Sigmunda jakožto služebníka swého w těch i jiných wěcech opustiti nemám. Datum Wine, feria quinta ante Martini LXI°.

Jan Jiskra z Brandýsa,
hrabě Šariský, hajtman wrchních
krajín králowstwie Uherského naj-
vyšší, a hajtman země Rakúské.

Matias, pisar na Rabštejně, prosí Domažlických, aby jeho i dětí jeho w spravedli-
wosti jich neopouštěli. *Bez místa, 1467, 23 Dec. (Z orig. tamže.)*

Słowútné múdrosti pánóm purkmistru a raddě města Domažlic, pánóm mým
na mě laskawým béd.

Služba má napřed, słowútné múdrosti páni na mě laskawí! Rád slyšim o
wašem zdraví, že se dobře máte. A těch věcí, kteréž sú se w této miece wám
daly, jest mi líto a žel věrně. I došlo mne jest, že někteří spoluobywatelé (w) wa-
šem městě některú závistí hnuti jsouce, jimžto sem nelibosti izádně w ničémž ne-
oházal, ale rád jim slúžil, usilujice proti mně i mým dítkám, kteréž sem mezi
wámi zústawil, znamenaje wždycky od wás přezniwost a lásku k sobě, i zase
bohda mezi wámi časem swým úmysl máje s nimi se ohrnutí, pěči mají o tom,
chtiece náš našeho domku, kterýž mezi wámi s waší wólí kúpil sem, zbawiti, a
wznášejice na králofskú Jasnost, že jest odběžný. Wšak wiete páni dobře, že sem
byl u nebožce pana Racka, a po něm u nebožce pana Caltý, dobré paměti pá-
nnow tehdež wašich i mých, kteříž to město držete od Králowy Milosti zprawowali,
a tehď opět u pana Buriana nenie pána swěbo jsa zastížen w službě poručěnstwím
nebožce páně Caltowým, tu sem se držal a držím pro swé i swých dítek tudiež
dobré a puctiwé; a tohož ste mi přáli dobrotiwé; bohda wám i wšá obci k škodě
izádně, ale wiece w této miece k lepšímu, cožbych najdale mohl, w tom pěči
mám, a tohož sem hleděl a hledím, abych wás sobě zachowal we wšem, jakožto
pány na se laskawé. A také wiem, že s toho domku bez mé přítomnosti což jest
bylo a jest potřebie wedle obce dálo se a děje: pakliby co bylo obmeženo, ale
to wše bohda naprawiti se má wedle wuole wašie. Pak milí páni, poněwadž mé
dítky jsú při wás zústaweny, a mezi wámi trpěly i s přátely mými zlé a dobré,
za to mám, i tohož se bohda držeti chcem, že odběhlé nenie; neb bohda může sem
neměl izádně mezi wámi, abych swěho statku odběhl a dítek tu nechal. Pak
zprawen jsa srozuměl sem, že ste o ty věci Králowě Milosti psali ku pomoci nám,
tak jakož ta wěc w sobě jest: z té pěče a starosti, kteréž w tom máte, a nás od
našeho statečku utisknutí, nedáduce někomu k libosti, welice a snažně děkuji, i
w potomních časech wám s swými dítkami i wašim zasluhowati chci, a wždy
w té věci plně doufanie k wám máje, že mě i mé dítky fedrowati ráčíte, a nás
od naše spravedliwosti wedle práw města wašeho utiskati nedopúštějice pro po-
tomné wašich práw zachowanie, a pro mé i s mými dítkami wám a wašim bohda
zasluhowanie, a dle spravedliwosti to učiniece, a že mých dítek z toho wywesti
nedopustíte; a také bohda Králofská Milost srozuměw psaní wašemu, kerak ta wěc
jest, že našeho statečku izádnému dáwati neráčí Jeho Milost, neb sme proti Jeho

Královské Milosti ničímž neprowinili. Ale ufám bohu, že s waší radú a pomoci takowý, ktož jest na náš stateček spadl, před Královskú Milostí lhářem ostane; jakož pak já wždy nepochybující nádeři mám, že mne i mých dietek w naši spravedlnosti opustiti neráčíte. Paklibyšte snad tomu nemohli odolati, a někomu žeby se wždy našeho chudého statku chtělo, tó buď pánu bohu poručeno; protožby nám bohdá časem swým z toho někto odpowídati musil. A s tiem buďte pánu bohu poručeni, a buoh daj, abyšte se všichni dobře a zdravě měli. Datum f. IIII post sancti Thomae apostoli, annorum oc. LXVII°.

Matiáš pisař na Rabšteineh.

5.

Král Jiří napomíná Domažlických, aby na újnu pana Lwa z Rožmítálu, držitele hradu a kláštera jejich, nic nečinili.

W Praze, 1470, 10 Mart. (Z orig.)

Opatrným purkmistru a konšeluom města Domažlic, wěrným našim milým. Jiří boží milostí Český král a markrabie Morawský oc. Opatrní wěrní milí! Wznesl na nás urozený Lew z Rožmítálu, najvyšší hofmistr náš, wěrný milý, kterakbyšte některé wězně zjmané i jiné věci k ruce swé bez wuole jeho obracowali, ježto se to za jiných, kteří sú hrad držali, nedálo, jakožto za urozeného Ješka z Boskovic. Zdát se nám, i prikazujem, abyšte toho bez wuole jeho neb bratra jeho nečinili; nebo skrze to mohli by oni k wám horší wuoli mieti, ani lidí tu k wasie potřebě měli by, neb by jim tu bylo těžko lidi chowati, poněwadž sú se w holý zámek uwázali, a k tomu sú užitkové k zámku zahubeni. A také na klášterstwie s příslušenstwím, jakož jest držal od nás urozený Ješek již psaný, jim nesahajte; oni to od nás budú držeti a zprawowati do našeho dalšího rozkázanie. Dán w Praze, w sobotu prwú (w) puostě, let božích oc. LXX°, pod signetem prstena našeho.

Commissio propria
domini regis.

6.

Pan Jan z Lobkowic na Hasišteineh panu Benešowi z Kolowrat Libšteinskému přeš o dluh sirotčí p. Bawuorkowi, dáwaje přitom zpráwu, že s králem do Opawy nepojede.

Bez místa, 1473, 30 Jul. (Z orig. tamže.)

Urozenému pánu, panu Benešowi z Kolowrat a na Libšteineh, fojtu šesti měst a hajtmanu kraje Slanského, bratru mému zvláště milému.

Službu swú wzkazují, urozený pane a bratře zvláště milý! Napřed bych rád slyšal, abyste se dobře měli a zdráwi byli všicni. A jakož ste mi psali o ten dluh sirotčí panu Bawuorkowi, i prosím was, milý pane bratře, že se k tomu přičinite, a tu wěc jednatí budete, jakž se wám najlépe zdáti bude. Máť jest k tomu dobrá

wuole, abychme jedno wywazeni byli, aby nám tak šeredně neláli; neb sem se tobo jakž sem žiw warowal, že mi pro mé neláli, než teď pro jiné. I prosím wás, milý pane bratře, opatřte tu wěc wedle zdánie a rozumu swého. A také jakož ste mi skázali, abych wám dal wěděti, pojeduli s králem Jeho Milostí do Opawy, i dávám wám wěděti, že nepojedu, a to pro některé swé pilné potřeby, že edjeti nemohu. Dán w pátek po swětiem Jakubě, léta oc. LXXIII°.

Jan z Lobkowic a na
Hasišteine.

7.

Střibrští stěžují Domažlickým na Henčuka Mikuláše z Prus, že neohradiw se náležitě, škodu jim učinil.

W Střibrě, 1476, 12 Jul. (Z orig.)

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě města Domažlic, přátelóm a susedóm našim dobrým.

Službu naši wzkazujem, múdři a opatrní přátelé a susedé milí, na wědomie dávajíce, a wám jakožto přátelóm a susedóm dobrým toho túziece, kterak Henčuk Mikuláš z Prus s swými towařiši w tomto příměři křesťanském sú nám neprávě učinili, stádo zajewše, a nám se neohradiwše tak wedle zřiezení země České w Benešowě ustanoweného, tři dni nám napřed wěděti nedawše; jediné stádo nám zajewše, list potom k bráně sú poslali, že to pro klášter činie, a pro mnicha nám se ohrazujíce, ježto wedle wšie země zřiezení po ohražení do třetieho dne, pod wiery a cti ztracením a zase k ní nenawrácením, jeden nemělby nic počinati na druhého. Susedé milí! tomuto příměři křesťanskému a zřiezení zemskému račte powážiti, dostili sú učinili, wo stádo nás pripraviwše, a dwa robotné člowěky při jich diele zabiwše a jiných za mrtvé odjedše, ano se jim dávaji, jich přijmati nechciece, a my ani naši na ně neměli sme žádné péče. I wěříme wám, že takowé křiwdy a takowého mordu w tomto příměři křesťanském nám učiněného, a kterého ještě nepřestávají činiti, litowati budete jako přátelé a susedé naši dobří. Ex Střiebro f. VI ante Margarethae, anno oc. LXXVI°. Purkmistr a radda města Střiebra.

8.

List pohrůzčiwý pana Zdeslawa ze Šternberka Domažlickým, pro útisky, jež tito straně pod jednau w městě swém činí.

Na Zelené hoře, 1478, 18 Mart. (Z orig.)

Zdeslaw z Šternberka oc. wám purkmistru, raddě i obci města Domažlic.

Psal sem wám prwé, slyšew kterak ste na swé mysli ustanowili, ty, jenž obyče: přijmati pod jednu zpuosobú, wen z města utiskati, anebo aby se

s wámi srownali; žádaje, nébrž i proše, abyšte takowé věci swéwolné nepočínali, zvlášť proto, že se oni we všech věcech w městě wěrně a práwě k wám zachowáwají, a s wámi všecko trpie. I rozumiem tomu, že toho swého všetečného úmysla změniti netbáte, a je vždy předse tisknete. Wěztež, že sem já jim přikázal, aby se žádným obyčejem z města nehýbali, leč je mocí wen wyženete: pak budeteli tak všeteční, uzřím, kto je wyžene, a shledáte, žeť wám ta vaše všetečnost nic dobrého nepřinese. Ex Zelená hora f. IIII post Palmas, anno oc. LXXVIII°.

9.

Wladislaw král píše Domažlickým, aby ku korunování syna jeho Ludwika do Prahy s dary přijeli.

Brno, 15. 6. 1509. (Z orig.)

Opatrným purkmistru a konšelóm města Domažlic, wěrným našim milým. Wladislaw z božie milosti Uherský, Český oc. král, a markrabie Morawský. Opatrní wěrní naši milí! Jakož wás tajno nenie, že (ji)ž s králem Ludwíkem JM^u, synem našim najmilejším, do králowství Českého pro korunování JM^u a pro uložení mnohých výtržností jedeme, a to brzo buohdá předse wzięti i dokonati mienieme. Protož žádáme toho na wás, abyšte wy k témuž korunování, kteréž druhú neděli w puostě, totiž na den přenešení swatého Wáclawa, buohdá šťastně býti má, do Prahy přijeli, a tu při korunování JM^u s nějakými dary, pro poctiwost naši a syna našeho najmilejšího se okazali, a ty JM^u tu dali; kdež wy, znajíce slušnú wěc a žádost naši býti, nepochybujem o wás, že se tak zachowáte, a my to wám milosti naši a všim dobrým i s králem Ludwíkem JM^u spomienati rácieme. Datum Brunnae die sanctae Dorotheae, anno domini XV° nono, regnorum autem nostrorum Hungariae XIX, Boemiae vero XXXVIII.

Ex commissione propria
regiae majestatis.

C. XI.

Z Á P I S Y D O M A Ź L I C K É,

od r. 1404 do 1526.

1.

Bohuše, Jan a Aleš bratři z Přivozce prodávají kmetům svým ve vsi Milawcích háj řečený Tomin.

Bcz místa, 1404, 27 Jan. (Z potvrzení r. 1454, viz č. 5.) →

My Bohuše z Přivozce, Jan a Aleš, všichni tři bratři vlastní tudíž z Přivozce, ženy naše oddané, děti naši, i všichni naši potomní i budoucí, wyznáváme tímto listem všem, kteřížto jej viděti, čísti nebo slyšeti budú, že sme s dobrým rozmyslem, radú přátelskú i naši dobrú wuoli les náš i se dnem, řečený Tomin háj, prodali wěčně za jisté i hotové peníze owšem a úplně wybrané i nám w celo zaplacené, ničehož sobě na tom lesu i na tom dnu zachowawajice, i prodali sme i prodáváme tímto listem w prawé dědicstwie našim šlechtným i ctným lidem i kmetům, jich dětem nynějším i budoucím, i jich potomním, a všem wuobec, chudému i bohatému wěky wěkoma tu w naši wsi u Milawcích; i slibujem pod naši wěru i při naši cti, beze wšie zlé lsti, jim všem wuobec našim kmetům, jich dětem nynějším i jich potomním i všem budoucím, na tom jich lesu i na dnu toho lesu nepřekážeti, ani jim dáti překážeti, ale že mají w něm, i we dnu, i na dnu, plnú wuoli jmieti, oholiti jej, porubiti, prodati, wykopati nebo zkopati, orati, a s tím učiniti lesem i se dnem, jakožto s swými vlastními zbožimi, a obrátiti tu nebo tam, kdež se jim, nebo každému jich jednomu, bude zdáti za podobné. A nadto slibujeme jim, aby tento list jměl tůž moc, jakožto jiní hantfestowé i listy mají moc, ježto oni naši kmetowé jmají na naši dřewerěčenú wes Milawce. A na

wěčně potwrzenie té wšie wěci swrchupsané přiwěsili sme naše vlastnie pečeti s našim wědomím i s naši dobrú wuoli; a prosili sme také pana Dobrobosta z Mělnic, seděním we Lětěni, a Bohuše z Štědré, toho času purkrabie w Domažlicích, a také ctných pánuow konšelów města Domažlického, aby na swědectwie swé pečeti k našim přiwěsili k tomuto listu, jim i městu i wšie obci bez škody. Jenž jest dán od narozenie syna božieho tisíce a čtyry sta let léta čtvrtého, ten pátek po swatého Jana i swatého Pawla, jinak řečených swatého Buriana.

2.

Boreš z Oseka na Přimdě kwituje Domažlické ze 200 š gr., kteréž jemu král na nich odkázal.

Bez místa, 1413, 26 Jan. (Z orig.)

My Boreš z Oseka, pán na Přimdě, wyznávámy tímto listem obecně všem, což jej uzrie anebo čtúce uslyšie, že opatrní a múdří lidé richtář, purkmistr a konšelé přisežní i wšicka obec města Domažlického těch dvě stě kop grošuow, jakož mi je Králowa Milost byl na nich odkázal, úplně a docela hótowými penězi sú mi zaplatili; z kterýchžto dwú stú kop grošuow swrchu jmenowaných já Boreš nadepsaný propúšciem, quittuji je nadepsané měščeniny a prázdny činím tímto listem, a slibuji swú dobrú wěru křesťanskú beze wšie zlé lsti, že oni swrchupsaní richtář, purkmistr i konšelé přisežní a wšicka obec města dřiewe jmenowaného z těch dwú stú kop grošuow od nás a od mého strýce, sirotków i od našich budúcích nebudú wěčně napomináni. A toho všeho na potwrzenie pečet sem swú vlastní k tomuto listu přiwěsil, a pro lepší swědomie prosil sem urozených panoši, totižto Bohuši z Štědré, toho času purkrabí na Přimdě, a Jindřicha z Sedlce, a Jaroše z Blahotic, tej pře mezi námi smluwcí i ubrmanów s obú stranú, že stú swé pečeti wedle mne také přiwěsili k tomuto listu. Jenž jest dán léta po buoziem narození tisícieho čtyřistého třinadcetého, w ten prwní čtvrtek před hromnicemi.

3.

List dlužní Janka z Bezdědic na Lešanech, měšťanům Domažlickým na 34 š gr. swědčící.

W Domažlicích, 1420, 24 Jul. (Z orig.)

Já Janek z Bezdězic, seděním na Lešanech, wyznávám tímto listem zewně přede všemi, že jsem dlužen prawého a sprawedliwého dluhu čtyři a třidceti kop grošów dobrých stříbrných rázu a počtu Pražského, múdřým mužóm purkmistru a konšelóm i wší obci města Domažlického, kteréžto peníze já jim dáti a zaplatiti slibuji dobrú wěru beze lsti od dnešnieho dne we čtyrech nedělech, anebo w té chvíli se jim postawiti, a se s nimi wedle jich wuole umluwiti; a to slibuji pod

wěrú a pode cti. Paklibych toho neučinil, tehdy se napřed odsuzuji wěrú a cti, a potom dává m jim tímto listem plnú moc a plné práwo, mě i mé wšecky stawowati, kdezkoli budú moci, a mně proti tomu iżádné práwo nejma spomoci. A toho na swědomie přitiskl sem swú pečet napřed, a k mé prosbě urozený pán Hanuš z Kolowrat wedle mé pečeti a pro lepšie swědomie také přitiskl jest k tomuto listu. Psán we Domažlicích, w středu před swatým Jakubem apoštolem, léta od bozieho narozenie tisíc čtyrstého a dwadcatého.

4.

Město Horšůw Týn vstupuje w příměří s městem Domažlickým, s paní Annau z Frimburka a s městy Klatow a Sušicí.

Bez místa, 1431, 23 Apr. (Z orig.)

Já Zdeněk z Drštky, purkrabie na Týně Horšowském, Zdeněk z Drštky, řečený Kolwin, a my purkmistr a konšelé i wšeckna obec města Týna Horšowského wyznáváme tímto listem obecně všem, ktož jej uzrie, nebo čtúce uslyšie, že sme wstúpili a mocí listu tohoto vstupujem w prawé a křesťanské příměrie s urozeným panoším s Janem z Bezdědic, hajtmanem na Domažlicích, a s múdrymi purkmistrem a konšely i wší obcí téhož města Domažlického i s jich se wšemi panošemi, služebníky a poddanými i s těmi se wšemi panošemi, kteříž s nimi na Domažlicích přebývají, a s urozenú paní Annú z Frimburka seděním na Kasejovicích, a s opatrnými a múdrymi purkmistry a konšely měst Klatow a Sušice, i s jich se wšemi služebníky a lidmi poddanými, kteréž oni, tocižto Jan z Bezdědic a purkmistr a konšelé i wšeckna obec města Domažlického k sobě sú přijeli w to příměrie, od dání tohoto listu až do swatého Hawla nynie najprwé přístieho, a ten den celý až do západu slunce swým během přirozeným. Pakliby se nám w tom příměří až do toho roku swatého Hawla státi nelíbilo, tehdy jmáme dvě neděle napřed wěřicim našim do Domažlic listem swým, nebo po rytieřském panoším dáti wědēti, a tē dvě neděli, i ten den poslední tū dwú nedělí až do západu slunečného jmá mezi námi to příměrie státi a trwati bez porušení wšelikterakého. A w to swrchupsané příměrie přijímáme k sobě ctihodnú kněží, kněze Racka opata kláštera Teplského, a kněze Petra probošta kláštera Chotěšowského, s jich se wšemi panošemi, služebníky a lidmi poddanými, a urozené panoše Lwíka z Jiwan purkrabí na Přimdě i s jeho bratřimi, Zbyňka z Kocowa, Břeňka z Drštky, Bohuší z Tasnowic i s jich se wšemi panošemi, služebníky a lidmi poddanými. Kterěžto příměrie slibujeme sami za se i za swé panoše, služebníky a poddané, i za ty za wšeckny, kteréž sme w to příměrie k sobě přijali, wěrně, pode cti a pod wěrú, křesťansky bez přerušenie zdržeti a zachowati, a k tomu pod základem tisíce kop grošów dobrých stříbrných rázu Pražského. Paklibychom co proti tomu příměří,

listové na jich práva swědčie, jich potvrzujice, i na jich swobody, na řeky, na lesy, i na to všeckno, což od staradawna požiwali sú a požiwaji, jakožto w týchž listech dole popsaných slowo od slowa shledáno bude, a nás také w našich platech sprawedliwých ničimž neobmeškawali sú, ani obmeškawati jmienie, w kterýchž sedie a listové jejich na to swědčie, i poslušenstwím nám hotowi jsúce, jako pánóm swým na se laskawým. I majice k nim lásku a milost, jakžto k swým wěrným, a nechtiece jich w budúciech časech a jich dědicuow i budúcích w nátisciech, w zmatciech a w bezpráví pro ty listy moly shřizenými zuostawiti, tñ sme jim listuow potwrdili, dědicóm i budúcím jejich, a mocí listu tohoto potwruzujem milostiwě, kterýchžto listuow znění a držení slowo od slowa každého tuto wepsati kázali sme. Jenž prwnieho listu držení takto znie:

Nos Chotěbor dictus de Herštein una cum uxore nostra domina Offka oc. Datum in Milawecz, anno domini M^oCCC^oXXIII^o, in die beati Bartholomei apostoli.

Druhý list:

Nos Chotiborius filius condam Pirchesii dicti de Herštein, una cum uxore nostra domina Offka oc. Datum in Milawec anno domini M^oCCC^oXXV^o, in die beati Martini pontificis.

Třetí list:

My Bohuše z Přewozce, Jan a Aleš wšichni třie bratřie vlastní tudiež z Přewozce, oc. Jenž jest dán od narozenie syna božieho tisícce a čtyři sta let, léta čtwtřého, ten pátek po swatého Jana i swatého Pawla, jinak řečených swatého Buriana.

Kteréhožto potwřenie a listuow obnowenie my swrchupsaní Bozděch z Kamenice seděním we Pteně, Olbram z Kamenice, a Jan Muchek z Bukowa, seděním w Borowách, na swědomie swé vlastní pečeti s naším dobrým wědomím a s přiznáním k tomuto listu přiwěsili sme. A pro dalsie wědomie a jistotu prosili sme urozených panošů Jana Swestřima(?) z Hradiště, Wojslawa z Branišowa seděním w Nahošicích, a múdré opatrnosti pánuow purkmistra a konšeluow města Domažlického, že sú swé pečeti wedle našich k tomuto listu dali přiwěsiti, sobě i jejich budúcím (beze šk)ody. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho počítajice tisícieho čtyřstého padesátého čtwtřého, w sobotu před kwětnú neděli.

6.

Sigmund Černín ze Stanětic prodává dwůr swůj swobodný w Staněticích robotnému muži Pawlowi ze Zahořan za 14 fl^ř bez 20^u grošůw stř.

Bez místa, 1465, 14 Oct. (Z orig.)

Sigmund Černien, přijmie z Stanětic, prwní jistec prodávající trhu dole psané vám tímto listem obecně před každým člověkem, což jej wědět,

O B S A H.

	Stránka.
A. XVI. Příklady listův holdovních z XV století	165
C. X. Zapisy panství Pardubského, od r. 1357 do r. 1536	173
A. XVII. Dopisy Domažlické, od r. 1450 do r. 1509	230
C. XI. Zapisy Domažlické, od r. 1404 do r. 1526	236

Připomenutí. Páni vzhovatelé Archivu českého, koupíce svazek jeden, hneď i k dobruání celého přístavkového dílu zavazují se; a to své předplacením spolu na svazek postavit. Cenu kopecku jednoho svazku jest 45 kr. stříb. čista.

ARCHIV ČESKÝ

ČILI

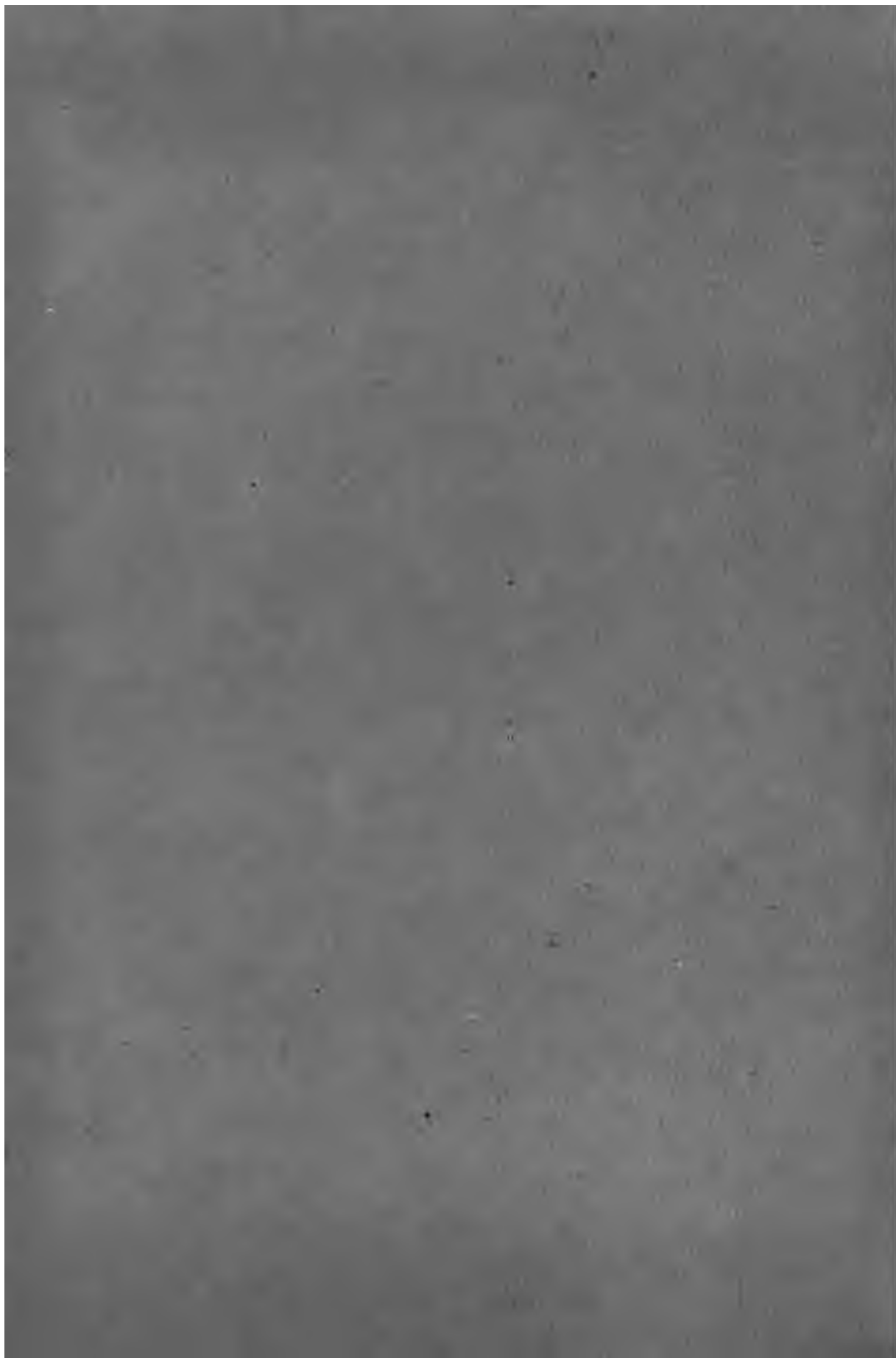
STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAWSKÉ.

DÍL ČTVRTÝ.

SWAZER D.

W PRAZE, 1846.

nebo čtúc slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a s přátel swých zdrawú radú prodal sem a stúpil sem, a moci listu tohoto prodávám a stupuji dworu swého swobodného tu w Stanětících, na kterémžto sem sám dwoře seděl, kterýžto dwor leží wedle dworu Ježowa, s dědinami ornými a neornými, s lukami, s porostlinami, tak jakž ta dědina w swých mezích a hranicích k tomu dworu swrchupsanému přísluší, tak jakž sem sám koli držel, i to swé práwo všeccko, kteréž sem we ckách na již psaný dwor jměl, nic tu sobě, ani swým dědicóm a budúcím nepozuostawuje, než tak sem prodal, jakož sem sám držal a otec muoj přede mnú, robotnému muži Pawlowi z Zahořan i jeho buduocím dědicóm a náměstkóm, i tomu každému, ktožby tento list měl s jich neb s jednoho z nich dobrú a swobodnú woli, za čtrnácte kop grošuw bez dwadeceti grošuw dobrých stříbrných, a neb za dobré peníze a groše, jakož té chvíle w České zemi mezi lidmi puojdú; a ti jistí swrchu psaní penězi jsú mi úplně a docela zaplacení Pawlem saukupem mým swrchu psaným, tak že Pawel swrchupsaný muož a má práwo i swprawedlnost to dědictwie již nahore psané dáti, zastawi(ti), prodati, změnití, učiniti jakž se jemu libiti bude, tak jakžto s swým vlastním a dědičným dědictwím, bez mé i mých dědicuw buduocích wšeliké překážky. A jestli žeby kto z mých buduociích jemu co chtěl na tom dědictwie překážeti právem mým, kteréž sem já měl we ckách po otci swém Černinowi, a naň sáhati, já Černín dědictwie swrchupsaného moci listu tohoto práwo swé i swých buduociích, kteréž mám we dskách zemských po otci swém, umořuji, aby to práwo mně we dsky wložené od dáwných let žádné moci nemělo, iní práwo swprawedlnosti proti tomuto listu. A jakož sem já sedě na tom již psaném dwoře, byl sem se poručil wuoprawu na Rizmberk dobrowolně, a za tu opravu sem platil na Rizmberk caltu a dvě kur o wánocech, i též Pawel to jest podstúpil, a tauž opravú má slušeti wěčně a budúcně k hradu Rizmberku. A dále Pawel, náměstek muoj swrchupsaný, má platiti a wydáwati desátek knězi k fife Stanětické, též jakožto já, po wěčné časy z dědin a z dworu swrchupsaného bez wšeliké odpory. A jestli žeby berně zemská byla prowolána, jakož wedle obyčeje země České, tauž berní má platiti wedle uloženie, wedle jiných swobodných dědin. I protož já Sigmund dědic prodávající trhu swrchu psaného, nemaje swé vlastnie pečeti, prosil sem urozeného pána, pana Arnošta z Welhartic a na Heršteině, a wedle něho múdrých a opatrných purkmistra a konšeluow města Domažlického, a urozených panoší Kumpánce z Widhostic, té chvíle purkrabie na Rizmberce, a Wojislawa z Branišowa seděním w Nahošicích, že sú k mé prosbě a žádosti tomuto wšemu, což swrchu psáno stojí, na jistotu a na zdrženie a na wěčné pamatowánie pečeti swé vlastnie swým jistým wědomím i s celým přiznáním dobrowolně, sobě bez škody, dali sú přiwěsiti. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta šedesátého pátého, ten pondělí před swatým Hawlem.

7.

Dobrohost z Ronsperka na Týně (Horšovském) vstupuje w příměří s p. Rackem ze Šwamberka purkrabím na Domažlicích, a s tím městem.

Bez místa, 1471, 6 Mart.

Já Dobrohost z Romsperka a na Týně, najvyšší králowstwie Českého, wyznávám tiemto listem obecne přede všemi, ktož jej uzrie, nebo čtúc slyšeti budú, že sem wstúpil a mocí listu tohoto wstupuji w prawé a w křesťanské příměří s urozeným pánem, panem Rackem z Šwamberka, purkrabí na Domažlicích, a s múdrymi i opatrnými purkmistrem a raddú i obcí téhož města teprw jmenowaného, i se všemi jejich služebníky a lidmi poddanými, od danie listu tohoto až do swatého Jakuba welikého apoštola božieho najprw přístieho, a ten den celý až do západu slunce během swým přirozeným. W kteréžto příměří přijel sem a k sobě přijímám urozené pány, pana Bohuslawa z Šwamberka, najvyššieho hofmistra králowstwie Českého, pana Breňka z Romsperka a na Hlochowě, bratra swého, a slowútné a wzácné opatrnosti purkmistra a raddu i všicku obec města nowého Plzně se všemi jich služebníky a lidmi poddanými. Za kteréžto příměří já swrchupsaný Dobrohost z Romsperka slibuji, že má wěrně, prawě a křesťansky zdržáno býti i zachowáno beze wšeho přerušenie. Paklibychom my nebo naši služebníci a lidé poddani proti tomu příměří co učinili, jehož pane bože nedaj: tehdy slibujem a máme to opraviti po opravcích těch, kteréž sme zwolili a k tomu wydali: s naše strany urozeného panoši Wiléma z Hermesperku, purkrabie na Týně, a múdrého a opatrného Jana Srba, rychtáře našeho, a s strany druhé urozeného panoši Jindřicha z Krásného dwora, a opatrného Sigmunda, měštěna Domažlického; a ti opravce mají toho mocni rozeznawatelowé býti bez zbawenie, ktožby koliwěk co prowinil a přečinil, a příměří nezdržel, oni utiežice se wýpowěd učinte k oprawení; w tom my jich pode cti a pod wěrú slibujem poslušni býti a oprawiti, a ta oprawa buď což muož najspieše, nemuožli hned, ale konečně we dwú neděli. Toho na swědomie a zdrzenie pečet swú vlastni wědomě a dobrowolně dal sem přitisknutí k tomuto listu. Jenž jest psán a dán léta po narozeni syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého prwnieho, w středu po přenešení sw. Wáclawa.

8.

Jira, syn Pawlůw ze Zahořan, a Marie, manželka téhož Pawla, prodawaji dwůr swůj w Staněticích Petrowi Mikšowu synu z Řichowic za 4 l^l bez 12^u grošůw.

Bez místa, 1480, 4 Dec.

Já Jira z Zahořan, syn Pawlůw tudiež z Zahořan, a Marie, manželka již psaného Pawla, wyznáváme listem tiemto obecne přede všemi, ktož jej uzrie a

nebo čtúce slyšeti budú, že jsúce osamělí a jakožto osířalí, nemajíce hospodáře, kterýž se jest nad námi zapomenul a od nás swéwolně pryč odšel, a my čekawše naň již na sedm let, a wyrozuměti nemohúce, by se k nám mienil nawrátiti, nechtějice rádi, by to naše dědicstwie dokonce mělo opustnutí, kterémuž sami nemuožem dosti učiniti, s dobrým rozmyslem a s přátel swých zdrawú radú udělali sme oba spolu z jedné wuole smlúwu a konečný trh o to swé swobodné dědicstwie, tu kteréž sme jměli a drželi prawým trhem w Staněticích po nebožci Sigmundowi Černinowi, a to dědicstwie prodali sme trhem prawým robotnému muži Petrowi Mikšowu synu z Říchowic, dědicóm jeho i tomu každému, ktožby tento list jměl s jich neb jednoho z nich dobrú a swobodnú wólí, za čtyry kopy grošuw bez dwanácti grošuw, kteréžto peníze již jmenowané od již psaného Petra úplně a docela wzali sme, tak že nám nic powinowat nenie. My pak chtiece rádi Petrowi již psanému a dědicóm jeho, aby toho dědicstwie nám úplně zaplaceného, to jest dworu toho swobodného w Staněticích s dědinami ornými i neornými, s lukami, s porostlinami i se wší zwólí od staradawná příslušející k tomu dědicstwi, mohl w prawé drženie wjiti a jeho užíwati k swé swobodné dobré wuoli, s dobrým rozmyslem a radú zdrawú, přátel swých swobodně nebezděčně, ale s naší dobrú wólí beze wšeho přinucenie wydali sme jemu list trhowní, swědčící Pawlowi a nám po něm také daný a učiněný nám od nebožce Sigmunda Černína, předka našeho, z Stanětic, na to swrchu jmenowané dědicstwie, a mocí listu tohoto dáwáme; na kterémžto listu trhowniem hlawniem pečeti na swědomie jsú tyto: jedna urozeného pána, pana Arnušta z Wilhartic a na Nowém Herštýně, druhá múdrych a opatrných purkmistra a rady města Domažlic, třetie urozeného panoše Kumpánce z Widhostic, času toho purkrabie na Rimberce, a čtvrtá urozeného panoše Wojislawa z Branišowa, seděním w Nahošicích; aby již psaný Petr a dědicowé jeho i náměstci podlé toho listu hlawnieho toho dědicstwie užíwali, je jměli, držali za swobodné beze wší přiekazy, jakož pak to wšhecko šře a swětlejše list ten hlawní w sobě zawierá a wyswědčuje, a tak jakož sú to pak předci naši we dskách jměli, jakož pak ten list hlawní na dsky ukazuje; a aby učinili s tím swým dědičným dědicstwím, jakž se jim najlépe zdáti a líbiti bude, podlé swé dobré a swobodné wuole. A dále my nadepsaní Jíra a Marie zawazujem se, a slibujem naší dobrú wěru křesťanskú i cti, tak jestli žeby častojmenovaný Pawel, aneb ktož koli jeho jménem neb prawem a neb naším také chtěl na to dědicstwie sahati a překážky Petrowi častopsaněmu, neb jeho dědicóm na tom činiti, slibujem to my před každým jemu neb jim oswoboditi a očistiti, tak že k iżádným škodám nemají proto přijiti, ale my to máme wšhecko podestati. A té naše smlúwy, trhu i dobré wuole danie na list již jmenovaný hlawní a trhowní na swědomie a na jistotu lepš, pečeti swých nemajíce, prosili sme urozeného pána, pana Jindřicha z Rimberka a

na Černikowě, a urozených panůši Hendricha Soffky z Findelfelzu a na Chocomyšli, Jana Swestršuna z Hradiště, Wiléma z Čachrowa seděním w Kanicích, a Jana Wojislawa z Branišowa, seděním w Nahošicích, že sú swé pečeti přirozené k naši prosbě a sobě bez škody k tomuto listu dali přiwěsiti. Jenž jest dán a psán w ponděli den swatý panny Barbory, léta od narozenie syna božieho počítajće tisícieho čtyřstého osmdesátého.

9.

Hynek a Petr bratři z Chřiňowa na Merklině kwittují Domažlické za 200 fl gr. českých, pro zabiti Wáclawa z Chřiňowa, bratra swrchupsaných, podlé smláuwy na záduši jeho zaplacených.

W Týně Horšowském, 1521, 3 Mai.

My Hynek a Petr bratři nedielní z Chřiňowa a na Merklině wyznáváme tiemto listem zjewně přede všemi, ktož jej uzří a nebo čtúce slyšeti budú: jakož smlúwa nepohnutá a dokonalá skrze urozené vládyky a přátely naše milé, jmenowitě pana Petra Sudu z Řenec, toho času na Janowicích, pana Bohuslawa Rochci z Wotowa, a pana Mikuláše Wojislawa z Branišowa, purkrabi na Domažlicích, smlúwceci mezi námi a všemi pány přátely našimi s jedné, a múdrymi a opatrnými purkmistrem a konšely i wší obcí města Domažlic s strany druhé, o mord dobré paměti urozeného vládyky Wáclawa z Chřiňowa, bratra našeho milého, který tu w Domažlicích od domácích obywateluow jest zabit, stala se takowá: že oboji strany slíbili sme sobě wěrně a práwě křesťansky tu smlúwu zdržeti a ničím zlým na časy budúci nezdwihati; a oni Domažlicti tau smlúwau powinni sú nám byli za duši bratra našeho napřed jmenowaného na záduši, aby mše wěčná tau summú byla zpuosobena, dvě stě kop grošuow českých bielych, na miešensko čtyři sta kop, w moc naši, jakož toho list hlavní pod ležením řádným na tu summú nám sú učinili, wydati, i tu summú nyní jmenowanú dvě stě kop grošuow českých bielych, na miešensko čtyři sta kop, my bratři Hynek a Petr z Chřiňowa od purkmistra a konšeluow i wšie obce města Domažlic úplně a docela w swú moc skutečně a konečně již sme wyzdvihli a k sobě přijali, a jim list jich sme vydali. Protož my častojmenowaní Hynek a Petr bratři nedielní z Chřiňowa opatrné purkmistra a konšely i wšicku obec města Domažlic, nynější i budúci, z té summy předeřpsané tiemto listem mocně kwitujem, propauštieme a konečně toho prázdny činíme prwotně sami před sebu, před dědici našimi i budúci našimi. Na swědomie toho všeho, a na prawé zdržení i zachowání my Hynek a Petr častojmenowaní swú pečet vlastní přirozenú přitiskli sme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán w městě Týna Horšowského, léta po narození syna božieho tisícieho, pětistého dwadecátého prwnieho w pátek, na den swatého kříže nalezení.

10.

Mikuláš z Branišowa, purkrabí na Domažlicích, přiznává se k témuž městu pro dwůr tu na předměstí kaupený.

Bez místa, 1526, 21 Sept.

Já Mikuláš z Branišowa, toho času purkrabie na Domažlicích, oznamuji tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří neb čtúc uslyší, že jakož sú mi na mú žádost múdíř a opatrní páni purkmistr a spolu radní i všeccka obec města Domažlic dopustili kúpiti dwuor na předměstí od Wawřince Deyhlika téhož města, s dědinami a s lukami, i s jinými některými grunty, jakož se všeccko to registry lužními najde, a já nadepsaný Mikuláš budu a jsem powinowat dokud bych toho w držení byl, poplatky a šos městský i jiné powinnosti z toho gruntu i z těch gruntuow, i budúci moji jako hořejší a nebo dolejší saused zprawowati; také jestli že bych platuow a jiných powinností s těch gruntuow, nebo moji budúci nezprawowali, budú moci nadepsaní páni purkmistr a rada a obec toho města k těm gruntuom se zachowati podlé práwa a řádu nadepsaného města, tak jakož město Domažlice za práwo má. A také jestli žebych kdy zase těch gruntuow nebo budúci moji odbyti, neb je prodati chtěli: tehdy nemám wuole ani moci, ani budúci moji, jich odprodati, najiti ani zastawiti, ani dáti nižádnému, než obywateli téhož města s městem trpícím, k tomu na žádné záduši těch gruntuow ani budúci moji oddáwati a odkazowati nemaji a nemám. A neuchowalliby mne pán buoh smrti, a já těch gruntuow w držení byl, tehdy nápadnici, ktožby po smrti mé to měl, též bude powinowat to zachowati, jakž se nadpisuje, jako hořejší a dolejší saused bez odpornosti všelijaké. Paklibych já nadepsaný Mikuláš neb moji budúci tak se nezachowali, jakž nahoře stojí psáno: tehdy panu purkmistru a raddě i wšě obci města Domažlic ty grunty tiemto zápisem w slušnosti peněz ujiti dávám a dopauštím, začby sprawedliwě stály a proti tomuto zápisu moci míti nebude žádné práwo swětské ani duchowní. Pro dojistění a stálejší pewnost i zdržení wěcí nadepsaných já nadepsaný Mikuláš z Branišowa pečet swú wlastní k listu tomuto dal sem přiwěsiti, požádaw urozených wládyk pana Zdeňka Uličky z Ulic, a pana Jana Kanického z Čachrowa, aby podle mne swé k tomuto listu přiwěsili pečetí, wšak sobě bez škody. Jenž jest psán od syna božho narození léta tisícieho pětistého šestmezctmého, w pátek na den swatého Matauše ewangelisty a apoštola božho.

C. XII.

ZÁPISY MĚSTA HORAŽDĚJOWIC.

1.

Oldřich z Prachně postupuje Bětě, materi své, lauky pod Prachni we čtyrech kopách úroku ročního podle rozkázání nebožtíka otce svého Matiaše.

1417, 6 Mai. (Z knihy městské.)

Já Oldřich syn Matiašow, tehdyž na Prachni, wyznávám tímto zápisem, že sem postúpil Bětě, materi své, lúky pod Prachni na břehu, we čtyřech kopách úroku ročního, kteréž jje mám wydati rozdielně: na swatého Jiříe dvě kopě a na sw. Hawla tolikéž, tak jakož Matiaš dobré paměti, otec můj, rozkázal jest. A jestli žebych já úroka swrchupsaného, který rok z roków předeapsaných budto na swatého Jiříe neb na sw. Hawla, newydal, a neměllibych ten den, ale prwnie dvě neděli potom: tehdy do tey lúky k úžitkóm nemám nižádného práwa mieti, tak dlúho, dokudžbych jje materi své jinde na tak dobrém úroku neukázal, aneb třidcieti kop newydal, wedle rozkázanie křestního otce mého a muže jejieho. A na to ku potwrzení list kaufrechtní na tu lúku položil sem w konšelskú moc měštěním Horaždějowských, takú wěci: že kdyžbych materi své předpsané jinde jejie úrok, jakož předpsáno jest, ukázal, aneb jje třidcieti kop, tak jakož rozkázáno jest, wydal, aby můj list byl mi wráčen a lúka swobodna. Také kdyžby buoh w tom času mateře mé neuchowal, tehdy lúka má má mi swobodna býti a ke mně se nawrátiti i s listem kaufrechtním, a tento zápis nemá nižádné wiece moci mieti. A tento zápis stal se léta od narozenie božieho tisícieho čtyřistého w sedmnáctém létě, ten čtwrtek po nalezení sw. Kříže, před panem Drslawem purkrabí z Wilhartie, před Petrem Krtieškým, tehdyž purkmistrem, Petrem Hrneckem, Čermoheřem, Řehoř Filipowic, i před plnú raddú konšel, s powolením s obú stranú, Oldřicha i Běty, materi

2.

Týž Oldřich postupuje práva předkupního ke wsi své Prachni Drslawowi z Jindřichowic.
1418, 29 Jul. (Z knihy městské.)

Já Oldřich wyznávám těmito kniehami, že chtělly bych kdy Pracheň, wes mú, prodati, abych najprwé wznesl na Drslawa z Jindřichowic, toho času purkrabí na Wilharticích, abych jemu prodal; a pakliby on nechtěl kúpiti, tehdy bych mohl ji prodati jinému wedle listu mého. Actum anno domini M^oCCCC^oXVIII feria VI proxima post Jacobi, coram nobili domino Menhardo de Novadomo, Benessio Snecone tunc magistro civium, Hrneckone, Petro Kolinense, Joanne Neuracský ceterisque juratis.

3.

Týž postupuje 3 kopy a 12 grošů platu ročního na lidech svých na Prachni Martinowi z Horažďějovic, testí swému, proto že zaň slíbil we 32 kopách Drslawowi z Jindřichowic.
1418, 29 Oct. (Z knihy městské.)

Já Oldřich, Matějuow syn, z Prachně, wyznávám tiemto zápisem, žeť jest test muoj Martin řečený z Horažďějovic slíbil za mě za dvě a za třidceti kop grošuow k Drslawowi z Jindřichowic, tehdy purkrabí z Wilhartic, tuť jest sám dal, a já jemu na tom stupuji na Prachni tři kopy platu a dwanadšt grošuow, pod takú úmluwú: aby já Oldřich swrchupsaný, nebo moji děti měli výplatu od něho, nebo od jeho děti. Pakliby já Oldřich předepsaný prodal to zboží, jeho peniezi mají napřed býti bez otpory, totižto třidceti kop a dvě kopě grošuow. Pakliby Martin měštěnin z Horažďějovic swrchupsaný w swú potřebu zastawil w těz práwo, jakož jest swrchupsáno, a on Martin po své smrti má obrátiti kam chce, wedle své wóle. A ten jistý plat má bráti na Tomáškowi, a na Martinowi, a na Wawfincowi, a na Ješkowi rybářowi tudiež na Prachni a na Janowcowi. Acta sunt haec anno domini M^oCCCC^oXVIII^o, sabbato ante festum omnium Sanctorum, coram Petro dicto Trieska, magistro civium, et Petro Kolinský, et Petro Mleziwa, et Benešo dicto Snek, consúlibus civitatis Harawic.

4.

Zápis purkmistra a raddy města Horažďějovic o městišti Benešowu krejčího odběhlém.
1431. (Z knihy městské.)

Anno M^oCCCC^oXXX^o. Známo činíme tiemto zápisem před nynějším i budúciem wěkem, že jest pán náš, pan Menhart z Hradce, městiště Benešowu krajčietowu odběhlé, dal jesti dědicky Dětrichowi z Újezdce, služebníku swému, hauptmanu w ty časy na městě Horažďějowicích; a on jest to městiště prodal Martinowi

Robenkowi, a dále Martin Robenek toho městistě diel nebo částku prodal jest Wrabci šewci, a to má jemu zprawiti, tak jakož město za práwo má. A to sě jest stalo léta božieho narozenie tisícieho CCCC^oXXXI^o, za purkmistrstwie Martina Dúbrawského, a za konšelów ze jména: Hanuška krajčieho, Žežhule, Triesky, Maška, Jakúbka sladowníka, Prokopa sladowníka, Jéchy krajčieho oc.

5.

Narownání před raddau města Horaždějowic a před Janem starším z Běšin učiněné we při mezi Oldřichem z Prachně a Martau sladowníkem z Horaždějowic, pro nedoplatení zboží Prachně, jež Marta od Oldřicha koupil.

1433, 8 Dec. (Z knihy městské.)

My Petr Letków zeť, purkmistr toho času, Petr Trieska rychtář, Řehoř jezník, Jan Špalek, Ondrášek koželuh, Wáclaw Borowský, Wáclaw Sotna, Wáclaw syn Dúbrawského, Matěj Břicháč, Wáclaw Babinský, Marta sladowník, Štěpán sladowník, Zdata, konšelé téhož času, známo činíme tímto zápisem a těmito knihami obecně před každým člověkem nenějšieho i budúcieho wěku lidmi, ktož tento zápis čísti, nebo čtúce slyšeti budú: že když wstúpil před nás před plnú raddu Oldřich, syn Matíášów dobré paměti z Prachně, a před slowútného panoši Jana staršieho z Běšin, purkrabí toho času na Wilharticích, túže na Martu sladowníka a spolusúseda našeho, žeby jemu zboží toho, kteréž jest prodal Martowi nadepsanému, jménem Pracheň, nedoplatil, a také žeby toho zboží Prachně k dědicstwi neprodal: tu Marta častopsaný před námi a před purkrabí Janem Běšinem, lidmi hodnými wěře, před kterýmiž se jest o to zboží trh stal, okázal, i před mnoho slowútnými panošemi wdolepsanými, že jest to jisté zboží Pracheň dědicně kúpil u Oldřicha nadepsaného, a úplně a docela hotowými penězi zaplatil, kromě desieti grošów, kteréž jemu mimo jistinu slíbil dáti a pomoci. Tu purkrabie i s námi řekli sme Martowi, aby Oldřichowi těch deset grošów dal; a Marta stojí před námi, i řekl: páni, netolik X gr., ale XV gr. chci jemu dáti. I řekl jest purkrabie: Oldřiše, wezmi ty peníze a nechájj Marty u pokoji, a což si prodal, ať trh jde před se. A Oldřich pohlzel, něchtě od Marty peněz wzieti. Tu purkrabie kázal je smířiti mírem křéšťanským, aby sobě toho oba suobú stranú ničímž zlým nezpomínala, ani se súdem kterým honili a napomínali. I stalo se jest, že sú smířeni a sinluweni dobrými lidmi o wšecky věci mezi nimi zaslé: aby Oldřich nikdy ani jeho budúci Marty častopsaného z ničehož neupomínal wěčné časy budúcie, ani Martowých budoucích, wezma těch XV gr.; a tu úmluwu aby sobě zapsali knihami městskými. I tázali sme obojích s obú stranú, jestli jich wóle k tomu zapsání? Tu sta oba plnú swú wóli přidala, i prosila, aby to w knihy městské wešlo a zapsáno bylo. Tu spatřiwše wóli jich obú a prosbu hodnú, i swolili sme

k tomu zápisu, aby w knihy městské zapsáno bylo. Při kteréžto smlůwě byli jsú: swrchupsaní purkmistr, rychtář a konšelé, a Jan starší z Běšin, purkrabie toho času na Wilharticích, a slowútné panoše Wšeslaw z Jindřichowic, Jan Nosek z Němčic, Mikuláš ze Lhoty, Zdeněk z Němčic, Otík z Myšlowic, Oldřich Chuchel z Obytec, Alexí z Nowéwsi, Oldřich z Přestanic a Bóhuslaw Chuchel z Obytec, i jiných mnoho obecních a dobrých lidí. Datum et actum anno Domini M^oCCCC^oXXXIII^o, feria III, in die conceptionis Marie Virginis.

6.

Wšeslaw z Jindřichowic wyznává, že koupil domek chudým w Horažďjowicích, kterýžto domek purkmistr a radda téhož města všech platůw sprostují i jiné swobody jemu propůjčují.

(*W Horažďjowicích*) 1438, 21 Mai. (Orig.)

Já Wšeslaw z Jindřichowic, bydlel tehdy w Horažďjowic(ich) wyznávám tiemto listem přede všemi lidmi nynějšieho i budúcieho wěku, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že sem kúpil domek chudým w městě w Horažďjowicích za puol osmy kopy grošów dobrých stříbrných Pražského rázu, kterýž sem úplně zaplatil penězi hotowými, na památku duší předkůw mých i také mé duše a budúcích, tak aby tu chudí a pracní w tom domku odpočinutíe jměli wěčné časy. A kdyžby mne swrchupsaného Wšeslaw pán buoh neuchowal, tehdy toho zádušie mocné poručníky činím opatrně purkmistra, rychtáře, konšely, nynějšie i budúcie, aby oni ty chudé, kteříž w tom domku budú, zprawowali we jméno božie. A my swrchupsaní purkmistr, rychtář, konšelé, nynější i budúcí, i wšecká obec města Horažďjowského ten jistý domek swoboděn činíme ode všech úroków, platów, daní, šosow i hlásek, i toho každého, ktožby w tom domku chudé zprawowal a s nimi pracowal je opatruje, že jmá všech poplatkůw prázděn býti, tak jakož se swrchu píše. Dále my swrchupsaní purkmistr, rychtář a konšelé, nynější i budúcí, i wšecká obec přidáváme tomu domku plnú swobodu: cožby kto chtěl we jméno božie polepsiti stawením na tom domku, že mól stawiti na wýsost, na šif i na dél, což to miesto záleží, a trámy w zeď městskú wlomiti i na zdi položiti bez škody městské, ale chodbu okolo domku po městské zdi prostu učiniti a ostawiti. Při kteréžto trhu a zápisu byli sú, a za nichž se dalo, opatrní Waněk, syn Dúbravského, purkmistr toho času, a Petr Třiška rychtář, Řehoř fezník, Matěj Krawařík, Marta sladowník, Aleš Mašek sladowník, Jakub Dudík, Petr Letków zeť, Ondrášek koželuh, Hawel Kořenec, Kříž kožišník, Ondrášek kramář. A k dalšíe paměti a pewnosti my tepruw jmenowaní k prosbě hodné swrchupsaného Wšeslaw a žádosti, pečet města našeho s plnú woli přiwěsiti kázali sme k tomuto listu.

Jana jest dán a psán leta po narození syna božieho tisícého čtyřstého třicátého pátého, tu sobotu před swatým Urbanem papěcem božím.

7.

Mikuláš z Chrastu prodává Wáclawowi Sotnowi, Wáchowí Brukowi a Martinowi Kozeiuskému, sausedům swým, některé swobodné dětiny okolo města Hbraždějowic.

1435, 28 Sept. (Z knihy městské.)

Anno domini M^oCCCC^oXXXV^o feria III^a in die Wenceslai.

Já Mikuláš z Chrastu wyznávám těmito knihami i tímto zápisem obecně před každým člověkem nynějšího i budoucího weku, což tento zápis čísti nebo čtúc slyseti budú, že swú dobrou woli prodal sem, i mocí tohoto listu aneb zápisu prodávám Wáclawowi řečenému Sotna XII jitr, a Wáchowí řečenému Bruk čtyři jitra dědin swých, kteréž sem držal sám od starodáwna tu okolo města Hbraždějowic, za čistú a za swobodnú, sám sobě na té dědině ani swým dědicóm i budoucím žádného práwa ani které zvláštnosti nepozuostawuje. Také sem též mocně i tůž mocí zápisu tohoto prodal sem Martinowi Kozeiuskému šest jitr dědiny bez dwú prowazcí; od nichž sem úplně a docela hotové peníze přijal. Při kterémžto zápisu a osvědomeňi trhu byli sú opatrní Jakub řečený Dudík, purkmistr toho času, Ales Mašek sladownik, Waněk syn Dúbrawského, Marta sladownik, Ondrášek koželuh, Petr Letków zeť, Ondrášek řečený Zbádek. A já Mikuláš z Chrastu prodal sem dědiny nahore psané suseduom swrchupsaným beze všeho úroku, i bez všelikých poplatkuow.

8.

Wojtěch a Janek bratři z Dražowic prodávají swůj dům w Hbraždějowicích Wáclawowi z Jindřichowic.

1435. (Z knihy městské.)

My Wojtěch a Janek bratři z Dražowic wyznáváme tímto zápisem obecně přede všemi, což jej čísti nebo čtúc slyseti budú, že to swé práwo, kteréž jest měl dobré paměti Wýšek z Dražowic, otec náš, dané ot nebožky panie Margrety Držkové, na tom domu, kterýž Wšeslaw z Jindřichowic drží, že my ten jistý dóm témuž Wšeslawowi dobrowolně prodali sme za padesát kop grošow dobrých stříbrných Pražského rázu, od něhož sme úplně peníze hotové wzeli a zdwihli; protož my ten jistý dóm propůstíme mocně a konečně, aby jeho swrchupsaný Wšeslaw požíwal i jeho budoucí dědicně a věčně, a my se na to nemáme i slibujem nenawracowati věčné časy, ani jemu na tom překázeti, ani naši budoucí. Datum et scriptum coram Maškone braseatore, pro tunc magistro civium, Petro

Trieška judice, Gregorio carnifice, Alšone Petro Letek, Jacobo Dudík, Andrea cerdone, Andrea institore, Wenceslao Dúbravský, Marta braseatore, Cruce pollifice, Gallo Kořenec, Mathia Krawař, anno dni M^oCCCC^oXXXV^o.

9.

Zápis Blažka Zbijáka, že se nad raddau města Horáždějovic, byw od ni kázán, nebude mstiti.

1438, 19 Mart. (Z knihy městské.)

Já Blažek Zbiják wyznávám tiemto zápisem i těmito knihami obecně přede všemi nynějšieho i budúcieho wěku lidmi, ktož tento zápis čísti nebo čtúce slyšeti budú, že když sůť mě páni moji, pan purkmistr, rychtář a konšelé města Horáždějowského byli jali pro některé činy neřádné, i wsadili mě u wazbu swú, tu wsadiwše mě, i kázali mě wedle milosti a lásky swé, a z té kázni, milostiwě naložiwše se mnú, i propustili sú mě jiti a bráti se kuobydli jinam, kamžby mi se zdálo; a já swrchupsaný Blažek i s swými budúciimi Jich Milosti děkuje, a úmysl plný maje za ně boha prositi, i dále se jim i jich budúciim já sám s swými se budúciimi zapisuji těmito knihami, a napřed pánu jich i úředníkóm jeho a panošem, j-poddacim jeho, neb města Horáždějowic, abych proti nim žádným kusem toho nezpomínal; kterýžbych sobě wymysliti mohl, ani w pití, w jiedle, w cestách, wuobcowání, buď na triezwě nebo w opití, ani mluwením které řeči, ani podle mne ten, žádný, ktožby pro mě co chtěl učiniti nebo nechati, beze lsti; než to vše dobrowolně slibuji napřed pode ctí i pod wěru křesťansky zachowati, a pod najwyšším právem. Pakli bych w kterém kusu popaden a osvědčen byl, buď w skutku nebo w radě, tehdy (se) sám odsuzuji hrdla swého. Kterýžto zápis já Blažek swrchupsaný dobrowolně sem učinil před múdrymi i opatrnými lidmi: Kodrlí šewcem, purkmistrem toho času, a Petrem Trieškú, rychtářem téhož času, a pány konšely Hawlem Kořencem, Maškem sládkem, Matějem Břicháčem, Martú sládkem, Wawřencem Skopcem, Hanuškem krajčím, Waněkem synem Dúbravského, Petrem Borowským, Jiechú Želwickým, Maškem Štěpanowé, Matějem Malkowským. Anno domini M^oCCCC^oXXXVIII^o feria quarta ante Salus populi.

10.

Zápis městský, že Wozka mlynař mlýnu swého w Kozlowě Petřikowi Sádlowi z Kladrubec w poplatcích zadržalých postupuje.

1438, 19 Mart. (Z knihy městské.)

Kodrle, purkmistr toho času, Petr Trieška rychtář, Hawel Kořenec, Mašek sladownik, Matěj Břicháč, Matěj Malkowský, Hanušek krajčí, Wawřinec Skopec, Waněk syn Dúbravského, Marta sladownik, Jiecha Želwický, Mašek Štěpanowé,

Petr Borowský) známo činíme, že wstúpili před nás slowútný pannoše Petřík Sádlo z Kladrubec a Wozka mlynář, wyznávajíc před námi, že Wozka swrchupsanému Petříkowi mlýnu w Kozłowě se vším nadobím toho mlýnu w poplatcích jeho zdržaných dobrowolně a mocně jest stúpil i wzdal všecko swé práwo, kteréž jest tu měl, a to s přimluwú dobrých lidí, že jest s ním milostiwě naložil, a to od něho přijal, a jeho propustil, tak že Wozka z toho nemá wěcně žádného neupomnati (*sic*), ani jeho budúci. Actum coram supra scriptis, anno domini M^oCCCC^oXXXVIII^o feria III ante Salus populi.

11. Tóma měštěnin Horazdějowický zapisuje Dorotě ženě swé, Bužkowi z Dlauhewsi w Pakojnicích, a Racháčowi z Dlauhewsi we Lhotě, luku a dvě niwy we stu kopách grošich. 143.. (*bez datum. Z knihy městské.*)

Já Tóma měštěnin z Horazdějowic wyznávám těmito knihami před nynějším urozeným pánem, panem Menhartem z Hradce, seděním na Wilharticích, i s JM^o powolením, a před Drslawem z Jindřichowic, jeho purkrabí, a před nynějšimi konšely i budúcími, že já Tóma dobrowolně Dorotě ženě mé zapsal sem i zapisuji, i Bužkowi z Dluhewsi, seděním w Pakojnicích, a Racháčowi z Dluhewsi, seděním we Lhotě, luku za horú, a niwu, ježto slowe »na blátě«, a druhú niwu, ježto slowe »w lawičkách«, we stu kopách groš., pod takú úmluwú: ačby mne Tómy buoh neuchowal prwé nežli Doroty, ženy mé, plnú moc dal sem jí i dávám, aby Dorota, žena má, tu ostala, doníž by se jí líbilo, s dětmi mými a nebo s poručníky mými, donížby se jí líbilo. Pakliby býti nechtěla, ale má rok dáti napřed wěděti dětem mým, nebo poručníkóm mým.

12.

Zápis městský wýpowědi Petříka z Kladrubec a Mikuláše z Kladrub jakožto smlauweč wydaných we při Oldřicha z Leštnice řečeného Prachenský s Matějem a Martau bratry Holuby z Horazdějowic o Pracheň wes a seděni tudíž.

1441, 14 Oct. (*Z knihy městské.*)

My Kodrle šwec, purkmistr toho času, Petr Trieska rychtář, Martin súkeník, Petr Letek, Ondrášek kramář, Janěk Kadeřawý, Marta sladownik, Janěk Bužków, Ondrášek koželuh, Waněk Mlěziwa, Mašek Starý, Waněk Roháček, Tóma Špalków, konšelé téhož času, známo činíme těmito zápisem všem obecně, ktož jej čísti nebo čtúc slyšeti budú, že wstúpili před nás slowútní pannoše Petřík z Kladrubec a Mikuláš z Kladrub, jakožto mocní ubrmané a wydání od Oldřicha z Leštnice, strany jedné, a Matěje Holuba s Martú, bratrem jeho, strany druhé: jakož sú mocně na ně přišli a dobrowolně o Pracheň wes a seděnie tudiez w Prachni

a což k tomu příslušie, tak že sú swrchupsaní ubrmané wyznali jednostajně před námi wypowied swú, i listem ji s swědomím urozených pánów a slowútných paností s pečeti wisutými utwrdili, a též slowo od slowa w knihy města našeho z ubrmanského wyrčenie aby zapsána byla. Kterémužto zápisu my swrchupsaní purkmistr, rychtář a konšelé k jich prosbě a žádosti, jenž sú nás s dobrými lidmi za to prosili, swolili sme, jenž se těmito slowy píše wdolepsanými:

Já Petřík z Kladrubic a Mikuláš z Lohowie, seděním w Kladrubech, wyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie neb čtúc slyšeti budú, tak jakož sú na nás přišli a nás mocně sobě ubrmany wzeli, i na nás se dobrovolně zapsali a přišli s obú stranú Oldřich z Leštnice, řečený Prachenský, s jedné, a Matěj řečený Holub a Marta bratřie z Horažďějovic, s strany druhé, o řeku Prachenskú, kterúz byl sobě Oldřich pozuoostawil a konečně o všecy wěci, z čehož sú sobě winu dávali o to zboží Prachenské, a což k tomu příslušie, a oč bychwa my se nemohla smluwiti, abychom se o to tázali s urozeným pánem, panem Janem z Rizmberka, odjinud z Skály, a wedle jeho rady mezi nimi to wypowieděli; a wyslyšewše je s obú stranú a jich swědomie, i nebylo mezi námi různice žádné o to; a přes to sme přistúpili před urozeného pána Jana swrchupsaného, a s ním se o to tázali, a pan Jan jest nám toho pochwálil, oč sme my se w jednotú smluwila. I wypowieděli sme mezi nimi, a mocí listu tohoto wypowiedáme o tu řeku Prachenskú i o všecy wěci, což jest koliwěk mezi nimi bylo, jakožto mocní ubrmané s obú stranú wydání: aby swrchupsaný Matěj Holub a Marta, bratr jeho, dodali Oldřichowi prwépsanému za řeku Prachenskú trimezcietma kop grošów dobrých stříbrných rázu Pražského, k těm bez dwú osmdesáti kopám gr. dobrých stříbrných rázu Pražského, ježto prwé tomu Oldřichowi dali a splnili, a trhém prawým kupiwše tu wes, jemu zaplatili, jakož sú to před námi řádně okázali, a naším rozkázáním i řeku Prachenskú zaplatili sú, tak že všecy zboží Prachenské i s řekú nahotepsaní Matěj Holub a Marta, bratr jeho, u téhož Oldřicha koupili za sto kop groš. dobrých stříbrných rázu Pražského, a za jednu kopu grošów, a swrchupsanému Oldřichowi již všecy dali a splnili penězi hotowými až do plna; a dále týž Oldřich ani jeho dědicowé práwa izádného wěčně k tomu ke všemu zboží nemá, aniž mieti bude, ani k tomu listu zpráwniemu, ježto na to zboží jest, kterýžto list s dobřú woli od prwépsaného Oldřicha Matěj Holub a Marta bratr jeho mají. Také my ubrmané prwějmenowaní rozkázali sme swrchupsanému Oldřichowi, aby to zboží Prachenské, i řeku, a všecy, což k tomu příslušie, w knihy města Horažďějovic wložil a zapsal již psaným Matějowi Holubowi a Martowi bratru jeho, i jich dědicóm i budúctm, takowú měřú: že jest to zboží Prachenské a řeku i všecy, což k tomu příslušie, dobrovolně prodal jim, a peníze úplně a docela; sto kop gr. a jednu kopu gr. dobrých stříbrných rázu Pražského, od Matěje Ho-

luba a Marty bratra jeho wzal, a k tomu ke všemu aboží swrchupsaný Oldřich ani jeho dědicové věčně práva žádného nemají, ani na tom na všem zboží Oldřich překážeti ani škoditi nemá, ani kterých soudův buďto skutkem nebo řečí o to aby nečinil věčně. Pakliby swrchupsaný Oldřich Matějowi Holubowi a Martowi bratru jeho, nebo jich dědicům na tom překážel, anebo s nimi které soudy mieti chtěl: tehdy jest propadl čest a wieru, i všechny pokuty propadl jest w listu tomto psané, kterýmžto listem na nás sú se zapsali s obů stranů. A tomu na svědomie my ubrmané swrchupsaní pečeti naše přiwěsili sme. A já Oldřich swrchupsaný slíbují swú dobrou wěru křestanskú ty všechny věci swrchupsané zdržeti a zachowati věčně bez porušení wšelikterakého, a pečeti na svědomie toho dobrowólne sem přiložil. A pro lepší svědomie toho já Oldřich prosil sem urozených pánůw, pana Wáclawa z Michalowic, tehdáž hauptmana kraje Prachenského, pana Jana z Rizenberka odjinud z Skály, pana Mikuláše z Lanšýna, seděním na Štřeji, a slowútných panoši Zachaře z Říčan seděním na Štěkni, a Mikuláše z Brloha, seděním we Lhotě, že sú své vlastnie pečeti přiwěsili k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého a čtyřicátého prwego, tu sobotu před S. Hawlem.

13.

Děpolt z Risenberka prodává půldruhého lánu dědiny w Újezdci za Týncem kmetům z Újezdce.

(Bez místa.) 1456, 7 Jan. (Orig.)

Já Děpolt z Risenberka wyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúc slyšeti budú, že sem prodal i mocí listu tohoto prodávám puol-druhého lánu dědiny w Újezdci za Týncem, s dědinami, lukami, s lesem, což k tomu od Kněžehory příslušie, s obcemi, se všemi platy, s úroky, i se wám právem a panstwím a swobodú, tak jakož sem sám držel, sobě tu nic nezuošawuje ani swým budoucím, na kterýchž jest seděl Sigmund a Wáclaw, a to sem prodal múdrým a opatrným kmetuom z Újezdce, jich budoucím i náměstkuom, za třináct kop grošuw dobrých stříbrných rázu Pražského, a ty peníze swrchupsané sú mi úplně splněny a zaplacený. Protož já swrchupsaný Děpolt to swrchupsané zboží s jeho příslušenstwím slíbují zprawiti a oswoboditi před každým člověkem, ktožby na to právem sáhl; a to což swrchupsáno stojí, má jim wěrně a upříemně ode mne i od mých budoucích zdržáno býti věčné časy. A toho na potvrzenie swú sem pečeti přiwěsil k tomuto listu, a pro další svědomie prosil sem urozeného pana Puoty z Risenberka, syna swého, a slowútných panoši Jana Lhoty z Dlubéwsi, Bohuslawa z Lukawice a z Kadowa, Petřika Sádlo z Kladrubec, že sú své pečeti přiwěsili k tomuto listu bez své škody. Jenž jest dán a psán léta po

narození syna božieho tistcieho čtyřstého padesátého šestého, tu středu po hodu božieho krštenie, to jest po swiečkách.

14.

Jan a Rácek bratři z Kocowa potvrzují nadání špitálu w Horaždějowicích, učiněné od Dětricha Mečie, měštčina tudía, a potom od Petra Sádly a Beneše, Otíka a Jindřicha bratři z Kladrubec rozmnožené.

(W Horaždějowicích) 1459, 9 Febr. (Orig.)

My Jan a Rácek bratři z Kocowa, páni (a) držitelové města Horaždějowic, známo činíme tímto listem zjewně přede všemi, nynějšieho i budúcieho wěku živými lidmi, před nimiž čten nebo čtúci slyšen bude, že předstúpili sú před nás múdři a opatrní purkmistr, rychtář a konšelé, i wšeka obec města našeho Horaždějowic, a ku budúcie paměti přiwodíec, kterak bohobojný muž Dětrich Mečie a rodičowé jeho nadali sú zádušie špitála Horaždějowského swým vlastním dědictwím tak aby na to dwanácte chudých budúcně chowáno býlo. A toho času také přistúpili slowútní panoše Petr Sádlo a Beneš, Otík a Jindřich, bratři z Kladrubec, jsúce hnutí milosrdenstwím a dobrú žádostí ot boha pro spasenie duší swých, předkuow swých i swých budúcích, oznamujíce a prawiece, že sme dali a dáwáme dvě stě kop grošuw, aby za ně kúpen byl plat wěčný k tomu špitálu Horaždějowskému; aby chudých dwanácte, kteříž sú w tom špitále, a budúcně mají býti, lepší úprawu mohli mieti, a zriezeně chowáni býti. A to má tak skrze purkmistra, rychtáře a konšely nynějšie i budúcie, opatřeno býti, aby těch dwanácte chudých na to zádušie mohlo chowáno býti, a toho jich přidanie od toho zádušie a špitálu nikam nemá odjato býti, ani kterak proměněno, než tu budúcně a wěčné časy zůstati má. A kterýž řád tu způsoben bude a poručen od konšeluow dréwe jmenowaných člověku bohobojciemu, kterýžby ten řád a hospodářstwie s pilností a chudé opatrowati chtěł w tom městském špitále, toho swrchupsaný purkmistr, rychtář a konšelé i wšeka obec města Horaždějowic jemu s pilností mají radni a pomocni býti. Pakliby w tom řádu nawedeném cō zmeškáno bylo, a nebylo činěno chudým, jehož bože nedaj! a konšelé z toho oprawenie napomenutí byli od swrchupsaného Petra Sádly, a neb od dréwe řečených přátel jeho: tehdy ihned bez odpory s pilností mají se k tomu přičiniti, aby bylo opraweno a činěno, a ku prawému řádu přiwesti. Pakliby miły pán buoh neuchowal na ten špital násilně škody, ale má tak opatřeno býti od swrchupsaných purkmistra, rychtáře a konšeluow, kolikoby chudým potřeba mohla dána býti až dotawad, dokudby ku prwniemu řádu nawedeno nemohlo býti. A my již jmenowaní purkmistr, rychtář a konšelé města Horaždějowic slibujem sami za se i za naše wěčné budúcie konšely, naši cti a wěru křesťanská, to zádušie w tom řádu zachowawati, držeti, hájiti a obraňowati,

a na tom nižádnú wěcí nepřekážeti, k setrvání wěčnému časow budúcich. A my swrchupsaní Jan a Racek z Kocowa ku prosbám a k žádostem obojje strany dobrotiwě jsúce přichýleni, tohoto zřiezenie w špitále Horaždějowském již nadané a nawedené chwaléce, utwruzjem (a) upewňujem, i mocí tohoto listu zapsali sme i zapisujem, a chcme tomu, aby naši potomní, a páni budúci města Horaždějowic na to zádušie nižádným k škodě obyčejem nesahali, ani od toho zádušie co odchýlowali po časy wěčně budúcie. Toho ku pěwnosti a k utwzrení pečeti naše, a pečeti wětši města Horaždějowic k tomuto listu jsú přiwěšeny. A pro dalsie swědomie my purkmistr, rychtář a konšelé swrchupsaní prosili sme urozeného pána, pana Děpolda z Risenberka, a slowútných panoší Jana Lhoty starsieho z Dluhéwsi, Mikuláše z Brloha a ze Lhoty, . . . ška z Obytec, aby swé pečeti wedle nás přiwěsili k tomuto listu, bez swé škody. Jenž jest dán a psán léta po narození syna božieho tisícieho čtyřistého padesátého dewátého, ten pátek na den swaté Apollonie, mučednice a panny slawné.

15.

, Jiří král Český zastawuje wsi křížownikům odjaté, Babinu a Ořechowice, ku kostelu w Horaždějowicích příslušející, Rackowi z Kocowa w 700. fl.

W Praze, 1467, 15 Jun. (Orig.)

My Jiří z božie milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburský a Slezský wéwoda, a markrabie Lužický oc. oznamujem tiemto listem všem, že widúce tu neslušnost, kteráž se nám od Jošta, biskupa Wratislawského, i jeho kněžstwa děje, že nedbajíce na swú powinnost, kterúz nám jakožto králi Českému, pánu swému powinni byli, nám se zprotiwili, nás a naše wěrné poddané, což najwiece mohli, hubiece: pro jichžto neslušnost tēm kněžím a křížownikům sbožie jich, kteréž měli k kostelu w Horaždějowicích, ze jména wsi Babinu a Ořechowice, s dwory poplužními, dědinami, lukami, lesy, rybníky, i všemi a wšelikými příslušnostmi, poplatky a puožitky, i kostela Horažděwského podacie jim sme odjali. A shledawše mnohé wěrné a pilné služby urozeného Racka z Kocowa, wěrného našeho milého, kteréž nám činil jest a činí, a potom tiem lépe aby mohl a měl činiti, a zwláště že w této mierě nás wěrně se přidrží, nám proti tēm nám zprotiwilým wěrně, jakožto pánu swému pomáhaje: i chtěce jemu wděčnost naši a dobrou wuoli okázati, s dobrým rozmyslem a raddú wěrných našich, mocí králowskou tēmuž Rackowi a dědicuom jeho již psané sbožie křížowničie, k kostelu Horažděwskému příslušejicie, i s kostelním tēhož kostela podacím zapsali sme a zastawili, a tiemto listem zapisujem a zastawujem w sedmi stech kopách grošuw peněz dobrých, pod takowúto umluwú: aby řečený Racek a dědicowé jeho to sbožie swrchupsané i s kostelním podacím měli, držali a toho požíwali, bez naše, budúcich našich, králow.

Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky, tak dlouho, dokudž my, neb budoucí naši králowé Čeští, a nebo ti křížownici, kteřížby k tomu mienili práwo mieti, těch sedm set kop grošuw peněz dobrých, té chvíle w zemi naše České obecně běžných, jim nedalibychom a úplně nezaplatili. A ktožby tento list měl s swrchupsaného Racka neb dědicuw jeho dobrú woli a swobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné práwo všech wěcí swrchupsaných. Tomu na swědomie pečet naši králowskú kázali sme přiwěsiti k tomuto listu. Dán w Praze, den swatého Wita, léta od narozenie božieho syna tisícieho čtyřistého šestdesátého sedmého, králowstwie našeho léta desátého.

Ad mandatum
domini regis.

16.

Barbora Bruková a dcera její Kateřina dáváji Janowi Lhotowi mladšimu z Dlahéwsi w zástawě swůj mlýn Maršowský w jistých dluzích.

1467, 16 Nov. (Z knih městských.)

In nomine domini amen. Anno a nativitate domini M^oCCCC^oLXVII^o f. II in die sancti Otmari, předstúpily před nás před plnú raddu poctiwá paní Barbora Bruková, a Kateřina dcera její, a wyznaly dobrowolně před námi, že jsú dlužny urozenému panoši Janowi Lhotowi mlazšiemu z Dluhéwsi a jeho budoucím sto zlatých uherských; a na to list měl, a ten jim před námi wrátil. Dále se za ně jistcem učinil múdrým a opatrným purkmistru a raddě i všie obci města Horaždějowic za dewadesáte kop grošuw, a k urozenému pánu, panu Wilémowi staršiemu z Rizmberka za třidceti kop grošuw, a k Hanušowi z Kamene za čtyřidceti kop grošuw. A w tom dluhu swrchupsaném já Barbora a Kateřina dcera má sstúpily sme jemu a moci těchto knih sstupujeme w zástawě mlýn proti hradu, Maršowský, takowě: že my jej proto máme držeti, a požíwati, i prodati mohly, kdyžby se naň kupec nahodil, a těmi penězi máme jeho wywaditi. Paklibychom jinými penězi ten dluh kterýžkoli čas wywadily, to má nám na tom sniti a wymazáno býti. Acta sunt haec praesentibus Andrea Krajéc, magistró civium, Simone Leska, Augustino, Johanne Hladký, Johanne Senosek, Toma Špalek, Johanne Hrubec, Nicolao Kořenec, Johanne Prlák, Křížek, Clemente carnifice, Jacobo Stich, consulibus et Wenceslao iudice. Anno et die, quibus supra.

17.

Půta z Risenberka a na Šwihowě dáwa měšťanům Horaždějowickým na záwdawek 50° ₰ grošů práwo odkazování i nápadů podle swobod Starého města Pražského, jakož i práwo k wystěhowání se.

Na Rabí, 1497, 21 Aug. (Orig.)

We jméno swaté a nerozdielné Trojice amen, Všeliké činy, kteréž swét
A. Č. IV.

minulý puosobá, častokrát shlázuje nepamětiwost; a ty věci, kteréž se dějí w čas, mijejí s časem, jediné leč utwrzeny bylyby žiwým hlasem swědkuow, nebo mocným zápisem listów. A protož já Puota z Bizmberka a na Šwihowě, najwyšší sudi králowstwíe Českého, pán města Horažďejowského, chci aby známo bylo všem, ktož tento list uzrie anebo čtúcí slyšeti budú, že opatrná mužie, měšťané, purkmistr a konšelé i wšecká obec města mého napřed jmenowaného Horažďejowic, wěrúí mojí milí, osobně přede mnú stojíce, hlasem jednostajným, a raddú opatrnú mne pokorně prosili sú, abych jim, dědicóm a náměstkóm jich nynějším i budúcím, a mú dobrú wolí a z milosti práwo odkazowáníe, kšaftów činěniá, w žiwotě neb na smrti, zdrawých neb nedužiwých, owšem i práwo nápaduow k najbližším po krvi příbuzným nebo přátelóm podlé práw a obyčejów, milostí, swobod a ustanowení, i také ku podobenstwí měšťan a obywateluow Welikého Starého města Pražského přieti, dáti a obdarowati milostiwě ráčil, mně, dědicóm a náměstkóm mým jménem záwdawku padesáte kop grošów peněz Pražských úplně zaplatiwše. Protož já swrchupsaný Puota, znamenaw jich wěrnost a služby, jimižto oni mým předkuom i mně slibili sú se, i budoucím mým aby se slibiti mohli, to město a obywele jeho, k rozumným jich žádostem a k prosbám náchylen jsa, s dobrým rozmyslem a s rozsáfnú raddú přátel mých, swrchujmenowanému městu mému Horažďejowicóm, měšťanóm i obywatelóm jeho všem i každému, mužského i ženského pohlawie, nynějším i budoucím, moci listu tohoto milostiwě dávám a obdaruji nyní i k wěčné moccnosti, tuto milost i také swobodu, aby všickni i každý, mužie i ženy, léta dospělá majíce, nynějši i budoucí, dědicowé a náměstkowé jich, nyní i potom wěčně swobodně mohli wšecká swá zbožie, mowitá i nemowitá, wladarstwíe i dědictwíe, forberky, platy swé vlastnie, dědiny, póžitky, domy i jiná každá zbožie, kterýmižby koliwěk jmény takowé mohly jmenowány býti, wnitř nebo zewnitř města Horažďejowic ustanené, jmělé a nalezené bylyby, w žiwotě neb na smrti, zdráwi neb nedužiwi, budú moci odkazowati, kšaftowati, kšafy dělati, zapisowati, dáwati, rozdáwati, prodáwati, směniti, kteréžkoliwěk osobě chtěliby swětské i duchowní, k libosti swé wuole, a to před konšely přisežnými k tomu powolanými a skrze purkmistra poslanými, aby ti, kterýmižto odkázáno a kšaftowáno i zapsáno bude, takowá zbožie swobodně práwem dědičným mohli beze wšie překážky držeti a wládnúti, týmž práwem a zpuosobem, jakožto měšťané a obywele Welikého města Starého Pražského užitwali sú a užitwají. Ale w příhodě, w kteréžby některý měštěnin, muž nebo žena, Horažďejowský, udělajě kšaftu s tohoto swěta šsel, nezuostawě po sobě dědiców prawých, tehdy wšelikteraká i každá zbožie po takowém zuoostalá, buďto dědiny, domowé, wladarstwíe mowité i nemowité, kterýmižby koliwěk jmény jmenowány mohly býti, na najbližšie přátely po straně meče spadnúti mají plným práwem; a kdyžby těch nebylo, na najbližšie přátely po straně wřetena,

jestli žeby zuostali, spadnutí mají, též plným právem. Tím toliko milost tato platna bude, kteříž dobré i zlé s tím městem Horaždějovicemi trpie a břemena snášejí, aby na ty toliko právem připadlo, a nejinam. Pakliby nížádný přítel pravý po meči neb po wřetenu nezuostal, a kšaftu neučinil, tehdy ta zbožie na pána spadnutí mají. Protož já Puota slibuji mů dobrou wěru, s dědici a s budoucími swými, napřed dotčeným mým měšťanóm, dědicóm i budoucím jich w takových odkazováních neboli nápadech swrchupsaných nížádného obtiežení ani bezprawie netiniti skrze mne, dědice i budoucie mé, nebo skrze kohožkoliwěk jménem naším a nebo kterou koliwěk wymyšlenú wěc; ale raději je, dědice i budoucie jich ohajowati, brániti chci wěrně. A jestli žeby se tomuto listu přihodilo pokaženu býti moly, neb na písmě, neb zlitím vody, a neb na zlomení pečeti, nebo skrze woheň, a nebo mocnú rukú žeby wzat byl, to nikoli nemá býti ku pohoršení mého obdarowání, obnowenie a potvrzení, i také znova wysazenie. Pakliby se komu za mnú nelibilo býti, osadě mi grunty člověkem dobrým a dostalým, kteréhožby se mně, neb dědicóm a budoucím mým přijeti zdálo, a obci také aby se hoditi mohl, w tom wuoli měj; stěhuoj se kam chce, napřed jsa práv mně a budoucím mým, i té obci, a dluhy zplatě. A w těchto we všech wěcech w tomto listu zawřených a zapsaných slibuji sám skrze se a mé dědice i budoucie naše nadepsané měšťany mé napřed dotčeného města mého Horaždějovic i budoucie jich bez wšelikteraké překážky zachowati. Ale aby mé obdarowání a potvrzení skrze mě, dědice a budoucie mé pewné a neporušitedlné zachowáno bylo, já swrchupsaný Puota pečet mú vlastní s jistým mým wedomím, a s plnú woli mú k zdržení těch všech wěcí nahore psaných kázal sem přiwěsiti k tomuto listu dobrowolně. A pro širšie swědomie a pewnost prosil sem urozených pánów: pana Petra z Rožmberka, hajtmána králowstwie Českého, pana Jindřicha z Hradce, najwvyššieho komorníka králowstwie Českého, a slowútné opatrnosti purkmistra a raddy Starého města Pražského, že sú také pečeti swé wedle mne dali přiwěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Rabí, léta božieho tisícieho čtyřstého dewadesátého sedmého, ten pondělí před swatým Bartolomějem slawným apoštolem božím.

18.

Smlouwa mezi panem Půtau z Risenberka a na Šwihowě a mezi měšťany Horaždějovickými o wedeňí vody do téhož města.

1503, 26 Mai. (Z knih městských.)

We jméno božie amen. Léta božieho tisícieho pětistého třetieho, w pátek po sw. Urbanu stala se jest smlouwa o wodu, kteráž na město uwedena jest po trubách, tak že s wody té má úžitka polowice jiti urozenému pánu, pánu Puotowi z Rizenberka a na Šwihowě, najwvyššiemu sudámu králowstwie Českého, pánu na-

šemu milostiwému, a budúcim dědicóm pána JM^a, a druhá polowice úžitku s wody té aby brána byla ku obci města Horaždějowic. Nebo každý, ktož piwo warí, dáti má dwa groše, na groš míšenský počítajíc. Pakliby se co pokazilo, tak žeby woda nešla na město: dokudž se to neopraví, aby zase woda byla ku piwa warení, žádný nic platiti nemá, až do nawedenie wody zase. Také kdyby se kawra pokazila, aneb žeby nowú kawru dělati chtěli, na dieło to ze spolka naložiti mají, a dělníkóm také ze spolka platiti mají, ktožby tu kawru dělali kterákoliwěk: buď kamennú nebo dřewěnú: všeckni nákladowé ti ze spolka mají placeni býti, i toma, ktožby trůby opravowal, aby woda na město šla do piwowárnow. A tato smlúwa stala se jest před plnú raddú, pánuow purkmistra a konšel, w přítomnosti wšie obce města Horaždějowic. Kterúžto smlúwu ráčil jest rozkázati pán JM^a, pán náš milostiwý, . . . w knihy tyto zapsati k wěčné paměti. (Acta sunt) haec annorum, quibus supra oc.

A to wody wedenie na město skrze zdi měšcké a přes dwór farářský, jakot w kněžích těchto zapsáno jest z rozkázanie urozeného pána, pana Puoty z Rizmberka a na Šwihowě, najw. sudí králowstwie Českého, pána našeho milostiwého, stalo se jest s powolením urozeného pána, pana Jana z Šwamberka a na Strakonických, mistra přeworstwie Českého oc. a welebného otce kněze Mikuláše, přewora času toho, i všeho konwentu domu Strakonického, a woli také ctihodného kněze Wáclawa času toho faráře našeho, kterýžto o to wody wedenie osobně do Strakonice pracowal jest. A to wloženo jest k wěčné paměti w tyto knihy měšcké owšem s túto wýmienkú, že pan farář nynější, i po něm faráři budúci s wody nic dáwati nemají, jako jini susedé dáwají s té wody po II gr., ktož piwo warie. Acta sunt haec anno dni M^o quingentesimo primo, ante Georgii f. IIII et ante Marci evangeliste I.

19.

Půta z Risenberka měšťanům Horaždějowickým práwa jich a wýsady obnowuje.

Na Rabi, 1503, 1 Sept. (Orig.)

We jméno swaté a nerozdielné trojice, boha otce i syna i ducha swátého, wše jednoho hospodina, amen. Pořěwadž lidské křehkosti stwoření nemuot všech wěcí pamětliwě obdržeti, widí se užitečné i potřebné, aby ty wěci, kteréž se od lidí znamenitě dějí, písma s pomocí neb swědkuow obranú upewněny byly, ku paměti budoucích wěčné. Protož já Puota z Rizmberka a na Šwihowě, najw. sudí králowstwie Českého a pán města Horaždějowic, známo činit wšem wuobec, ktož list tento uzrie, aneb jej čtúci slyšeti budú, že konšelé i wšeka obec měšťan mých w městě Horaždějowicích k mé přítomnosti přistúpiwše, mne prosili sú pokorně a snažně, abych práwa mého města nadepsaného a wýsazenie

již dáwno učiněné mých listuow sepsáním obnowiti, ujistiti a potwrditi z mé obyklé dobrotiwosti ráčil. Protož já k jich sprawedliwým prosbám milostiwě nachýlen jsa, práwa napřed jmenowaného města mého a měšťan tudíž podle rádu měst králowských obnowuji, ujistuji, potwruzji, a jakožto znowa wysazuje, napřed jmenowaným měšťanom mým, i jich budúcím náměstkóm, w zákup neb práwem německým, kteréž česky kaufrecht slowe, k wěčnému wládnutí, takowým srownáním, přičiněním a přidáním: že napřed dotčení měšťané a jich náměstkowé třidceti a šest lánuw držie zemí měřených, kteréž dáwno změřeny sú, k již jmenowanému městu příslušejcie, jichžto meze od východu slunce až do miesta, kteréž Hlúpín slowe, od poledne až do Újezdce, od západu slunce až do Boru dalšieho, od puol noci až do miesta, kteréž Babina slowe ztaženy budú, tak totiž, že země, kteráž zuoraná nebo zwržená na tom místě Babinách nalezá se, k napřed jmenowaným třidceti a šesti lánuom dědicstwie Horažďewského příslušetí budú. A w těch třidceti a šesti láních měštěné moji města nadepsaného Horažďewic udělali sú dwa rybníky obecnie, owšem s raddú a s powolením mým, pro obecne dobré a k opravě města; a ty rybníky měštěné moji nynější a jich budúci náměstkowé wěčně bez překážky mé i mých budúcich držeti mají, také wěčně; wšak platowé žádni mně a mým budúcím pro zatopenie těch rybníkuow aby nescházeli. A jakož jest prwe powepřnie placeno bylo s lánuw nadepsaných, s každého třidceti a dwa groše při swatým Jiří a tolikéž při swatým Hawle, kterýžto plat skrze tento list zamezuje se a spúštie, tak že již platie a platiti powinni budú s těch lánuw třidceti a šesti mně a mým budúcím úroka sprawedliwého na swatý Jiří dwadceti kop grošuow rázu Pražského, a na sw. Hawel tolikéž. Také kdež jest prwe placeno bylo hodnieho a ztrawnieho w prwních práwíech dwadceti hřiwen, na wánoce sedm hřiwen, na letnice sedm hřiwen, na swatého Michala šest hřiwen: ale již za ty hřiwny platie a platiti mají mně a mým budúcím na groš český rázu Pražského: na wánoce puol osmy bez dwú groší kopy, na letnice puol osmy kopy bez dwú groší, na swatého Michala šest kop a čtrmezcieta grošuow. Se mlýnuow také příležítích k jmenowanému městu mému příslušejcích platili sú prwe zlato: s hořejšieho mlýna puol wěrdunku zlata, a s druhého mlýna tři loty zlata, a třetieho mlýna také tři loty zlata, a se dwú mlýnuow pobočních proti sobě ustawených toliko tři loty zlata, ale s šestého mlýna jednu hřiwnu peněz mince Pasowské, a s sedmého mlýna wěrdunk zlata; a již také miesto zlata s těch nadepsaných mlýnuow mlynářů úrok obecni na hromnice platie a platiti mají mně a mým budúcím také na groš český rázu Pražského: s hořejšieho mlýna dvě kopě grošuow, s druhého prostřednieho mlýna 3 ℔ gr., s třetieho mlýna pod brankú také 3 ℔ gr., s čtwrtého u wrby mlýna jdúc do Strakonic puol druhé ℔ 14 groš., s pátého mlýna pobočnieho s Hubenowa 52 groš., s šestého mlýna s pustého 2 ℔ groš.,

s sedmého mlýna k Prachni jdúc pod cestú 52 groše. A jestli žeby tomuto hantfeštu přihodilo se pokaženu býti moly, neb na pismě, aneb zlitím vody, a nebo na zlomení pečeti, neb skrze oheň, a nebo rukú mocnú žeby wzat byl, to nikoli nemá býti na škodu mého wysazenie, puojčenie, obnowenie, ujistěnie a potvrzienie; ale w těchto we všech věcech w tomto hantfeštu popsaných a swrchu wyprawených slibuji sám skrze se a mé dědice, měštěny mé napřed dotčeného města Horáždějovic bez přerušenie zachowati. A aby toto mé wysazenie, neboli také puojčenie, obnowenie mohlo sílu obdržeti věčné pevnosti, nebo byť také která nesnáze vznikla, ktož koli tohoto mého wysazenie a puojčenie, obnowenie nemohl zrušiti, na často jmenovaných měšťan z Horáždějovic a jich budúcich bezpečenstwie a k obraně tento list jim a jich budúcim a náměstkóm popsati a dáti prikázal sem, a pečeti mé utvrzením spolu s pečeti swědkuow urozených pánuow, pánuow, pana Zdeňka Lwa z Rožmitála a na Blatné, najvyššieho purkrabie Karlšteinského, a pana Jana z Šternberka a na Bechyni, synuow mých milých, k tomu skrze mě zvláště prošených, že sú pečeti své dali přivěsiti k upewněni listu tohoto. Jenž jest dán na Rabí, léta božieho tisícieho pětistého třetieho, ten pátek na sw. Jiljje, slawného zákonníka a zpowědníka božieho.

D. IX.

NÁLEZY SAUDU KOMORNÍHO W KRÁLOVSTVÍ ČESKÉM,

od r. 1471 do 1479.

(Z původních registr téhož saudu w Českém Museum.)

1.

Mezi klásterem Swěteckým a Jakubem z Wřesowic.

1471, 25 Sept.

Anno domini MCCCCLXXI, f. IV ante festum S. Wenceslai.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi pannú přeworyši klásteru Swětce s jedné, a panem Jakubem z Wřesowic s strany druhé: jakož jest panna přeworyše winila pana Jakuba, že by jí odjal dewět wsi, a že by je mocí držal, úroky pobral a lesy porůbal: a on odpieral toho prawě, že by s již psanú přeworyši o to smlůwu měl oc. Králowa Milost wyslyšew je obojie, i rozkázal jest takto: aby on pan Jakub ty lidi z těch wsi w tém dni rukú dáním propustil, a ten úrok, kterýž jest od těch lidí wzal, aby přeworowi téhož klásteru we dwú neděli dal; a což se pak škod dotýče, kteréž sú se staly komoře Jeho K. Milosti, ty JKM' ráčil jest w této miece při sobě pozuostawiti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo de Ruzberk et Rabi, supremo camerario regni Bohemiae, Johanna de Janowic supremo burgrawio Pragensi, Nicolao de Lanstein, supremo notario regni Bohemiae, Čenkone de Klinstein, procuratore regio, Paulo de Jenstein, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Bernbardo Bierka de Násilé, camerario regio, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum assistentium.

2.

Mezi Petrem Klučowským spolu se Stružskými, a mezi sirotky Jana Wlka z Kwitkowa.
1472, 25 Mai.

Anno domini MCCCCLXXII^o, f. II post festum S. Trinitatis.

W té při, kteráž jest mezi Petrem Klučowským a Stružskými s jedné, a sirotky nebožtíka Jana Wlka z Kwitkowa s strany druhé: jakož jest Petr i také Stružští winili sú sirotky již psaného Jana o nějaké swrchky sirotka nebožtíka Jindřicha Wrutického, kteréhož jest byl k sobě přijal, jsa poručníkem s již psanými Petrem Klučowským a Stružskými, Králowa Milost a páni wyslyšewše je, i podali jim toho, aby se přátelsky smluwili; a pakliby se přátelsky smluwiti nemohli, tehdy zase před JKM^u mají státi, a JKM^u se pány ráčí je o to srownati, a to také mají popsáno dáti, co by těch swrchkuow bylo, a tu JKM^u se pány wyrozomějtc tomu, ráčie mezi nimi sprawedliwé učiniti. Actum anno et die ut supra, praesentibus istis dominis: Wilhelmo de Rizmberk et Rabl, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo burgravio Pragensi, Nicolao de Lanštein, supremo notario regni Bohemiae, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Paulo de Jenštein, Samuele de Hrádek, camerario regni Bohemiae, Bernhardo Bierka de Násilé, camerario regio, Christoforo Opl, camerario regio, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

3.

Mezi Jiřtkem z Wartenberka a Annau Blanšteinowau.
1472, 27 Mai.

Anno domini MCCCCLXXII^o, f. IV post festum sanctae Trinitatis.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Jiřtkem z Wartmberka s jedné, a paní Annú někdy Blanšteinowú s strany druhé: jakož jest paní Anna winila pana Jiřtka, že by jie překážku činil a zbraňowal slupi její na Labi požitwati, kteréžto muž její od staradawna požitwal, a potom že by ona u wěně swém to držala; a on pan Jiřtk prawil, žeby jie sprawedliwě zbraňowal, a prawě, žeby k té slupi lepsie práwo měl, a to žeby dskami prowesti chtěl oc. KM^u wyslyšew je obojie, i také páni Jich M^u, rozkázáno jim takto: aby obě straně vydaly po dwú přítelk, kteréžby toho swědomi byli, a ti aby tu wěc mezi nimi srownali a je o to smluwili; pakliby ti přítelé jich smluwiti nemohli, tehdy aby s těmi přítely, kteréž by od sebe vydali, aby stáli před KM^u na den swatého Wíta, a tu JKM^u, wyslyše jich přítely a sprawedlnost, ráčí JM^u to mezi nimi srownati, a w tom času aby řeči i skutkem pokoj zachowali. Actum anno et die ut supra; praesentibus dominis ut prius in priori parte.

4.

Mezi Otmarem Žakawcem a Jindřichem Řepnicí spoju s Alžbětou z Želetin.

1472, 29 Mai.

Anno domini MCCCCLXXII^o, f. VI post festum S. Trinitatis.

W té při, kteráž jest mezi Otmarem Žakawcem a jinými rukojmími s jedné, a Jindřichem Řepnicí a paní Alžbětou z Želetin jistci, s strany druhé: jakož Otmár Žakawec i jiní rukojmí winili s Jindřicha Řepnici, kterak by za něho z wiery slíbili, a on že by jich wywaditi nedbal a nechtěl, a on prawil, že proto, že se k swému štítu a pečeti zná, ale žeby bez jeho wuole a wědomie přitížena byla: KM^a i páni wyslyšewše oboje strany, rozkázáno jest jim takto: aby oboji stáli na hradě Pražském před panem purkrabí Pražským w středu najprwé přitížiti w jednácte hodin, a tu což komu z nich rozkázáno bude, aby tak učinil. Actum anno et die ut supra, praesentibus ut supra.

5.

Mezi Jindřichem knížetem Minsterberským a měšťany Mostskými.

1472, 30 Mai.

Anno domini MCCCCLXXII^o, sabbato post festum sanctae Trinitatis.

W té při, kteráž jest mezi oswíceným Jindřichem s jedné, a měšťany Mostskými s strany druhé: jakož jest kníže Jindřich winil měšťany Mostské, kterak by jemu služebníka jeho jali Racheemberka, an na ně žádné péče neměl oc.; měšťané Mostští odpowěd dali, prawiece, kterakby tyž Racheemberk škodu učinil na swobodné silnici, a kterakby práwa swá na to měli, aby silnic swých hájili, což se w mili okolo města jich dotýče, a jestli žeby kterého lúpežníka jali, aby jemu jeho práwo učinili. KM^a a páni wyslyšewše oboji stranu, rozkázáno jest takto: aby oni měšťané Mostští toho wězně Racheemberka propustili, a kníže Jindřich aby jeho před Králowú M^a postavil JM^a w moc, a tu pak ktožby témuž Racheemberkowi před JKM^a k čeho wínu dal, má každému práw býti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis (ut) prius conscripti sunt in alia parte.

6.

Mezi kwerky Flašerskými a Jandau horníkem kwerkem Rúsským.

1472, 27 Mai.

Anno domini MCCCCLXXII^o, f. IV post festum S. Urbani.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi kwerky Flašerskými s jedné, a Jandau horníkem kwerkem Rúsským s strany druhé: jakož sú mezi jmenowanými stranami dobře weliké ruoznice byly vznikly, a my jakožto král a pán jich obo-

jich, znajíce, že z takové ruoznice, kteráž jest mezi nimi, jim obojím, a netoliko jim, ale nám i vši koruně naší škodně by mohlo přijíti; a protož my s jich obojích wólí tu při a ruoznici wzali sme na sě z mocnosti takové: že nám dána jest od obojích moc je ku práwu pustiti, aneboli sami mocně podlé našeho wzdanie wýpowěď učiniti. A to již obdržewše na nich s jich obojích dobrú wólí, majíce již moc i wuoli, s toho jich nepropustiwše, wzali sme před se, chtiece pokusiti, zdabychom je s jich wólí mohli přátelsky smluwiti; jakož sme tak učinili. A w tom přátelském jednáni mezi nimi swolili sú kwerkové Flašerští dobrowolně, chtiece Jandowi dáti za jeho náklady na každý týden po desieti hřiwnách, a to celý rok pořad sběhlý, a k tomu, jakož on Janda dlužen kwerkuom tři sta hřiwen a puol jedenácty hřiwny, že jemu odpustiti chtie sto hřiwen a puol jedenácty hřiwny; ale w ty chwile Jandy sme nemohli k smlúwě powolného najiti, až sme byli řekli obojie straně, že jich přátelsky nemuožme smluwiti, ale že tu moc, kteráž sú nám obojí dali, sobě zuostawujem, je ku práwu pustiti, anebo z mocnosti naše sami wýpowědieti; potom pak Janda byl nám powolnější; a my zawolawše opět kwerkuow, kteříž sú w ty chwile při nás byli, i také jeho Jandy, a již také majíce při nás mincméstra, takto sme jim rozkázali: tak jakož sú na nás mocně přišli, aby Janda jim dolu Rúsuow jim kwerkuom Flašerským mocně postúpil, jakož tak učinil; a oni kwerkové aby jeho z dluhu neupominali za čtyři neděle, kterýžto k Flašeruom k dolu dlužen byl, a w těch čtyřech nedělích, aneb hned brzy nedléce cheme wýpowěď učiniti. A když sme již wýpowěď chtěli učiniti, ještě sme se pokusili, zdaby mohli přátelsky smluweni býti; ale nemohlo to jiti, nébrž počely se dalsie ruoznice mezi nimi počtnati. A my nechciece by dalsie ruoznice mezi našimi wěrnými měly wznikowati, i také škody, jakož sme je prwé dotkli, wypo-wiedáme z moci té, kteráž sú na nás obojí přišli, takto: Najprwé aby on Janda toho swého dolu Rúsuow konečně a mocně nechal kwerkuom Flašerským, k dolu Flašeruom sobě izádného práwa nepozuostawuje; ale oni kwerkové Flašerští mají ten duol Rúsy sobě při Flašerích zachowati podlé práwa horního; a oni kwerkové také mají dáti Jandowi najprwé na každý týden po desieti hřiwnách grošich českých, a to do plného roku pořad sběhlého. A k tomu aby jemu odpustili dluh, kterýž jest k dolu Flašeruom dlužen, dvě stě hřiwen a puol jedenácty hřiwny; a on Janda ještě jim zuostane dlužen sto hřiwen, a těch sto hřiwen takto jim má zaplatiti: jakož jemu mají platiti na každý týden po desieti hřiwnách, aby jemu w těch desieti nedělích bylo sraženo těch sto hřiwen. Oni také Flašerští kwerkové mají jeho lénšaftu dáti a přieti, nebo w Alderowě cechu polowici, nebo w Puliku polowici, to buď při wuoli Flašerských kwerkuow. A na to bylyi sú které ruoznice mezi jmenowanými stranami, ty aby wšecky křestánsky s obú stranú minuly. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo de Rizmberk, supremo came-

rario regni Bohemiae, Johanne de Pernštejn seniore ac Georgio de Stráž, supremo iudice causarum regni Bohemiae, Ctiborio de Tovačov, supremo cancellario regni Bohemiae, Čenkone de Klinštejn, procuratore regio, Paulo de Jenštejn, Jaroslao de Duba, iudice curiae regalis, Georgio Tunkl de Brniečka, Alberto de Bezdruzic, Sigismundo de Wartmberk et Diečtn, Petro Kdulinec de Ostromiř, Nicolao de Tismic, Bernhardo Bierka de Násilě; et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum assistentium.

7.

Mezi Benešem Weitmilnarem spolu s Melchiorem Hochhauserem, a mezi Němcem Krinisem.

1472, 28 Mai.

Anno domini MCCCCLXXII, feria V post festum S. Urbani.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Benešem Weitmilnarem, mincemestrem na Horách Kutnách, a Melchiorem Hochhauserem s jedné, a Němcem Krinisem s strany druhé: jakož jest pan Beneš winil Krinisa, žeby po porážce jeho lidí, a škodě, kteráž se jest jemu stala od Duchcowských, žeby postil některé z týchž nepřátel na swú twrz, a kterák by se také té škodě jeho radoval ac. KM^a se pány wyslyšewše je, rozkázáno jest jim, aby zasě stáli před JKM^a na den swatého Wíta, a kterážby strana k swé wěci čeho potřebowala, budto k dóvodu anebo odvodu, a tu JM^a ráčí je slyšeti; také rozkázáno jest jim, aby pokoj spolu zachowali, a wězni, kteříž sú s obú stran zjímáni, aby rok měli a šacování nebyli. Actum ut supra.

8.

Mezi Jiřkem z Wartmberka a Annou Blanšteinowau.

1472, 18 Jani.

Anno domini MCCCCLXXII, f. V post festum S. Viti.

W té při, kteráž jest mezi panem Jiřkem z Wartmberka s jedné, a paní Annou někdy Blanšteinowú s strany druhé, což se slupí bitie na Labi dotýče, jakož prwe bylo, jest jim KM^a a pány rozkázáno, aby obojí po dwú přátelů wydali, aby tu wěc mezi nimi srownali; a pakliby ti přátelů wydání jich spolu srownati nemohli, aby stáli s těmi přátelů před JKM^a na den swatého Wíta ac. Tu jest pan Jiřk před JKM^a prawil, že jest byl hotow rozkázání KM^a a pánuom učiniti, ale paní Anna prawila jest, žeby toho rozkázání nepamatowala. I rozkázáno jest jim ještě KM^a a pány podruhé, aby přátelů o to wydali, aby tu wěc mezi nimi srownali; pakliby ti přátelů od nich wydání toho mezi nimi srownati nemohli, tehdy aby stáli s těmi přátelů před JKM^a w pátek w suché dni najprwe příští, a tu

JKM^t wyslyše je, i také jich přátely, což jim tu KM^u rozkázáno bude, aby se tak zachovali. Actum anno et die ut supra, praesentibus ut supra.

9.

Mezi Benešem Weitmilnarem spolu s Ješkem Uderským, a mezi Oldřichem Krémú a Henigarem.

1472, 19 Juní.

Anno domini MCCCCLXII, f. VI post festum S. Viti.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Benešem, míncmestrem na Horách Kutnách a Ješkem Uderským s jedné, a Oldřichem Krémú a Henigarem s strany druhé, o tu odpověď, kteráž jest byla mezi nimi: KM^t wyslyšew je oboje, rozkázáno jest takto: poněwadž se jest žádná škoda s obú stranú nestala, aby ta nechuť a zlá wuole mezi nimi minula. A což se pak toho zbožie Škrle dotýče, jakož jest pře a ruoznice mezi Henigarem a Uderským, rozkázáno jest jim, aby o to přátely vydali s obú stranú, zdaby je o to smluwiti mohli; pakliby jich ti přátelé smluwiti nemohli, ale aby zasě stáli před JKM^u w středu w suché dni najprwé přísti, a tu JKM^t se pány ráci je slyšeti, a tu wěc mezi nimi srownati. Actum anno et die ut supra, praesentibus ut supra.

10.

Mezi Jindřichem knížetem Minstrberským a měšťany Mostskými.

1472, 20 Juní.

Anno domini MCCCCLXXII^o, sabbato post festum scti Viti.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi knězem Jindřichem s jedné, a měšťany Mostskými s strany druhé: jakož jest Mostským měšťanuom bylo rozkázáno od KM^t a pánuow, aby již psaní měšťané služebníka již psaného kniežete Jindřicha Racheberka propustili; a oni tíž měšťané přijewše k JKM^u prawili, žeby té moci neměli, a žeby jim toho jich starší neporučili, a žeby to ještě prwé na swé starší wzněsti chtěli; tu JKM^t wyslyšew je se pány, opět přísně podruhé JM^t rozkázati jest jim ráčil, aby téhož Racheberka, wšech wýmľuw nechajíce, konečně propustili, a že JKM^t ráci jej w swú moc wzieti, a wězením zawázati, a z čehožby jemu Mostští měšťené, anebo kdo jiný, z čeho winu dá, že každému práw býti má před JKM^u. Actum anno et die ut supra, praesentibus ut supra.

11.

Mezi Janem Štěpanowcem z Wrtby a Janem Zmrzlíkem ze Swejšína.
1472, 7 Juli.

Anno domini MCCCCLXXII, f. III post festum S. Procopii.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem Štěpanowcem z Wrtby s jedné, a Janem Zmrzlíkem z Swejšína s strany druhé, KM^e i páni wyslyšewše jich obojích žalobu i odpor, takto jest jim rozkázáno: Najprwé, aby obojí řeči i skutkem pokoj zachowáli pod tím záwazkem, jakož zawázáni jsú; a což se toho pobránie a spálenie dotýče s obau stranú, aby obojí stáli w středu na suché dni najprwé přísti, každá strana se všemi potřebami swými a duowody a odwody, a tu JKM^e ráci je wyslyšeti, a jim o to spráwedliwý konec učiniti. I také rozkázáno jest, aby ty, kteréž jest pan Štěpanowec winil, žeby jemu zámek jeho Staré Sedlo zlezli, aby jemu Janowi Zmrzlíkowi dal popsány, a on Jan Zmrzlík aby je postavil na týž den a čas před JKM^e; a kteréž jest také pan Štěpanowec zjmal služebníky Janowy Zmrzlíkowy, aby je obešle jim wědětí dal, aby také na již psaný čas stáli před JKM^e. Také jest rozkázáno, aby toho sbožie wiece nehubil, lesuow nemýtil ani rybníkuow lowil, kteréžto příslušejí k tomu zámku Starému Sedlu; také aby fe-drunkuow žádných nečinili proti sobě. A jestli žeby w tom času kterému se z nich která škoda stala od jich služebníkuow, buďto panu Štěpanowcowi, nebo lito Janowi Zmrzlíkowi, a který z nich práwa žádal, má jemu práwa přieti; a pakliby se w tom času přátelsky smluwiti mohli, že jim toho JKM^e rád přeje. Actum anno et die ut supra, praesentibus domino Wilhelmo de Rizmberk et Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic supremo castellano Pragensi, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Nicolao de Lanštein, supremo notario regni Bohemiae, Paulo de Jenštein dicto Skalský, Samuele de Hrádek, camerario regni Bohemiae, Bierka de Násilé et quam plurimorum aliorum baronum, et terrigenarum assistentium.

12.

Mezi Lwem z Rožmitálu spolu se Zdeňkem ze Šwamberka, a mezi Oldřichem z Hradiště.
1472, 29 Jan.

Anno domini MCCCCLXXII^o, f. II post festum S. Johannis baptistae.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Lwem z Rožmitálu, najwýšším hofmistrem království Českého, a panem Zdeňkem ze Šwamberka s jedné, a panem Oldřichem z Hradiště s strany druhé, KM^e a páni wyslyšewše je obojie, i rozkázáno jest jim, aby přátely s obú stranú vydali, a ti přietelé aby tu wěc mezi nimi srownali a je smluwili; a pakliby ti jich přátelé o to smluwiti nemohli, tehdy aby

Nálezy, aneb Honoráře:

... w ... na suché dni najprwé přísti s těmi se všemi potřebami, buďto ...
... JM^u ... je slyšeti a spravedliwě mezi nimi učiniti. Actum anno et
... ut supra.

13.

Mezi Dobroničkau a Příbikem Tluksau.
1472, 7 Oct.

Anno domini MCCCCLXXII^o, f. IV ante festum seti Dionysii.

W té při, kteráž jest mezi Dobroničkú s jedné a Příbikem Tluksú s strany druhé: jakož JKM^o pokládal jest jim roky prwé, druhé i třetí, tu jest on Dobronička wády stáwal, a on Příbík maje státi, jsa zde w Praze, i nestál a pryč odjel; potom čtvrté naposledy byl jest přes práwo obeslán listem JM^u, aby před JM^u stál, anebo aby někoho od sebe s plnú mocí poslal: tu jest opět nestál, ani koho od sebe poslal; a tu jest bylo Králowu M^u powědieno: jestli žeby již nestál, že JKM^o neručí toho déle na sobě držeti, než podle práwa se zachowati, a on tím Příbík pohrdal a nestál, a druhá strana wolala na práwo. A tu pak KM^o dal jest Dobroničkowi za prawé w té při, a ty škody, kteréž sú se staly od Příbika Tlukey jemu Dobroničkowi, bude powinen jemu Dobroničkowi to oprawiti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

14.

Mezi Rachemberkem a Hanušem Šenkem spolu s Němcem z Míšně.

1472, 15 Oct.

Anno domini MCCCCLXXII^o, f. V post festum S. Dionysii.

W té při, kteráž jest mezi Rachemberkem s jedné, a Hanušem Šenkem a Němcem z Míšně s strany druhé: jakož již jmenowaní Hanuš Šenk a Němec z Míšně winili sú Rachemberka, kterákby jim některú sumu peněz i také stříbra wzal na wobodné silnici, a on Rachemberk prawil jest, žeby to učinil z rozkázání KM^u a kněze Jindřicha, aby wen stříbro z země wozeno nebylo oc.; i powědieno jest Rachemberkowi, že se JKM^o ani páni nepamatují w tom rozkázání, a by pak i kněze Jindřich rozkázal, neměl jest toho učiniti. I rozkázano jest KM^u a pány takto: poněwadž on Rachemberk zná se, žeby wzal LX š^o a ne wíce, aby těch LX š^o dal a zaplatil již psaným Hanušowi Šenkowi a tomu Němci z Míšně, a to ten den po nowém létu, a to jim má uručiti. Také jest týmž powědieno, zdá se jim téhož Rachemberka z wíce winiti, že jim JKM^o jiný rok toho položiti ráčí, a to JKM^o ... wědětí. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

Mezi Mikulášem z Lanšteina a Mikulášem Wrbíkem z Tismic.

1472, 19. Nov.

Anno domini MCCCCLXXII, f. V die S. Elisabeth.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Mikulášem z Lanšteina, najvyšším písařem desk zemských království Českého s jedné, a panem Mikulášem Wrbíkem z Tismic s strany druhé, což se dotýče rybníka Dolaneckého, o kterýžto jest byla mezi nimi ruoznice, neb toho rybníka díel hráze i zatopením dotýká se díel i gruntuow téhož Mikuláše Wrbíka: tu JKM^o wyslyšew je obojie, takto jest mezi nimi ráčil rozkázati: poněwadž on pan Mikuláš toho rybníka nedělal jest, ale prwní držitel Prokop Wyhnanský někdy ten rybník dělal s wolí téhož Mikuláše Wrbíka, jakož toho sám týž Mikuláš Wrbík neodpírá, i rozkazáno jest KM^o takto, aby on pan Mikuláš z Lanšteina oddal dědinami třetinú výše tu Dolanského sbozie jemu panu Mikulášowi Wrbíkowi, a to jest poručeno JM^o purkrabí hradu Pražského panu Kapčinowi, a k němu přidává pana Jeronyma z Kocněwic a Petra Klučowského, a což ti vyměrie, na tom aby obojie strana přestala; a král JM^o jmenowanému Wrbíkowi ráčí to dskami zemskými utwrditi k dědictví, a též zase jmenovaný Wrbík to, což ostane jeho po témž rybníku, má JM^o k komoře a k záduší dskami utwrditi. Což se pak dotýče cesty, kteráž prawi se žeby hrázi sešla, o tom také též se rozkazuje: cožby ti swrchujmenowaní mezi nimi wyřkli a rozkázali, aby též na tom přestali. A co se pak dotýče ruoznice, kteráž jest mezi týmiž stranami o wodu spádní s polí Lemuzských a odjinud, k kteréžto wodě struhy zdelány jsú, i také některé zahražowány, a také což se dotýče mezi lesních, o kteréž jest také mezi nimi ruoznice: o ty o wšecky věci KM^o a pány týmž osobám jest poručeno, aby oni čas a den jim o to jmenowali, a k témuž dni aby obojí lidi staropamětnie a sobě potřebné způsobili, a cožby jmenované osoby mezi nimi rozeznali wedle swědkuow jich a jim rozkázali, aby obojí strana na tom přestala a tak se zachowala; pakliby z těch osob který býti nemohl pro která příčinu, ale kterého aneb které jiné JM^o ráčilby jmenowati, na těch má přestáno býti tím wšim obyčejem, jakož swrchu dotčeno jest. A což se pak dotýče winění, kterýmž jest winil jmenovaný Mikuláš Wrbík, žeby w krémě již jmenowaného pana Mikuláše člověk jeho byl raněn a oblúpen, a žeby jemu to nebylo opraweno, a žeby někteří jiní, jakožto Brodští měštěné a Markwart z Hrádku, podávali se k oprawě, při tom od strany jest tázan: žalowal-li jest kdy a žádal oprawy, i powěděli že nic. O tom KM^o se pány takto rozkazuje, aby on pan Mikuláš, žádalby toho on Wrbík k oprawě, a koho by jmenowal, aby súd byl osazen, a k tomu aby se súdem na jeho sboží o to sprawedliwé stalo; pakliby se nezdálo straně od-

pono toho priti, ~~pravo~~ právo, kdež to zbožie běfe, nemá straně hájeno býti. Anno domini et die. ~~et supra~~ supra, praesentibus dominis Wilhelmo juniore de Rizmberk et Rahu, ~~supremo camerario regni Bohemiae~~, Johanne de Janowic dicto Jenec ~~supremo burgravio Pragensi~~, Čenkone de Klinštejn, procuratore regio, Paulo de ~~Kurtem~~ dicto Skalský, Johanne de Wrtba dicto Štěpanowic, ~~Samuele de Hrádek~~ ~~supremo camerario regni Bohemiae~~, Bierka de Násilě et quam plurimorum aliorum ~~assistentium~~.

16.

Mezi Čenkem z Klinštejna a Šumberkem, a mezi Janem Štěpanowcem,

1472, 9 Dec.

Anno domini MCCCCLXXII, f. IV post festum S. Nicolai.

W té při, kteráž jest mezi panem Čenkem prokuratorem KM^a a panem Šumberkem na Žebráku s jedné, a panem Janem Štěpanowcem s strany druhé, o to což se cla Žebráckého dotýče, tito swědkowé wyznali takto:

It. první swědek Wawřinec, řečený Kmoch z Žebráku, wyznal toto, kterak starý Hořowský mluvil jest s panem Hanušem z Kolowrat, a prosil jest jeho jakožto šwagra swého, aby jemu clo z Hořowských lidí propustil a jeho nebral, a on že jest řekl, že toho učiniti nesmie a prawě, že to wěc jeho nenie, než že jest to wěc královská; a tak potom skrze takowú prosbu dopustil jest jemu toliko do swé wuole, aby nedávali, ale všickni lidé z Hořowic, kteříž sú z Prahy jeli, dávali se wšeho clo krom obilě.

It. druhý swědek Mikuláš polesní wyznal toto, že pan Jan purkrabie první, potom druhý Zdeněk, a třetí Jikelér, a potom pan Hanuš z Kolowrat tak prawil, že za těch wšech bráno jest clo od lidí Hořowských. Také jest prawil, že když byl pan Burian poručníkem sirotkuow páně Hořowského, přijel ku panu Hanušowi a prosil jeho prwé, druhé i třetí o též clo, a on k prosbě jeho i také jiných dobrých lidí odpustil jest týmž lidem Hořowským, aby nedávali cla, a to toliko do swé wuole, a on pan Burian dal jemu za to sud wina; a což se dotýče obilě, o tom prawil, že newie, by co dáváno bylo.

17.

Mezi Jaroslawem Dubským a bratřimi jeho, a mezi měškami Nowoměstskými.

1472, 10 Dec.

Anno domini MCCCCLXXII^o, f. V post festum S. Nicolai.

W té při, kteráž jest mezi panem Jaroslawem Dubským a bratřimi jeho s jedné, a měškami Nowoměstskými s strany druhé: jakož sú měšky Nowoměstské

winily pana Jaroslawa, zeby jich statek byl pobrán na jeho zámky, pan Jaroslav jest toho odpieral a prawě, že nic se jest nestalo jim škody žádné na jeho žádný zámek; tu KM' a páni wyslyšewše jich žalobu i také odpor, rozkázáno jest takto: aby on pan Jaroslav toho úředníka swého, kterýž jest na Jablonném, postavil jeho před Jeho KM' w sobotu na suché dni najprwé přísti: také rozkázáno jest panu Jaroslawowi, aby se tiem kramářem ujistil, kteréhož sú již psané měštky winily, a což by ještě toho statku jich bylo u téhož kramáře, aby nebyl roztrhowán ani utracowán, a což jest utratil, aby to zase shromáždil. Actum ut supra.

18.

Mezi Mikulášem Běščinem a Častolorem.

1472, 19 Dec.

Anno domini MCCCCLXXII, sabbato ante festum S. Thomae apostoli.

W té při, kteráž jest mezi Mikulášem Běščinem s jedné, a Častolorem s strany druhé, KM' a páni wyslyšewše je, odložili jim až do sněmu o božiem křtění přístiem; a jakož on Mikuláš měl swědomie listownie, i rozkázáno jest jemu, aby k témuž času měl swědectwie osobnie, a w tom času aby řeč i skutkem pokoj zachowali. Také powědieno jim, mohli-liby se w tom času přátelsky smluwiti, že jim toho KM' a páni rádi přeji. Actum anno et die ut supra.

19.

Mezi pány Dubskými a obyvateli Pražskými.

1472, 20 Dec.

Anno domini ut supra, dominico ante festum S. Thomae ap.

W té při, kteráž jest mezi pány Dubskými s jedné, a obyvateli Pražskými s strany druhé, o to což se dotýče škody a pobranie statku jich: jakož sú páni Dubští k rozkázání JM' postavili úředníka swého z Jablonného a kramáře z Lipého, kterýmžto již psaní obyvatelé winu dávali: tu KM' a páni wyslyšewše obojí stranu, rozkázáno jest pánuom Dubským, aby se jimi ujistili, a o sněmu najprwé přístiem aby zase postaweni byli, a ten kramář aby ty šlojiere u něho pozuostalé aby s sebou přinesl. A také JKM' k témuž dni ráčí obeslati pana Christofora Děčinského, aby úředníka swého z Benešowa a Prchlici člověka swého na týž čas postavil, a tu JKM' ráčí je slyšeti. Actum anno et die ut supra.

20.

Mezi Strašnickým a Malešickým.

1473, 30 Jan.

Anno domini MCCCCLXXIII, sabbato post conversionem S. Pauli.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi Strašnickým s jedné a Malešickým s strany druhé: jakož jest mezi nimi nesnáž o wodu spádní, páni radda wyslyšewše obojí, i rozkázáno jest jim bez rozsudku takto: aby ta woda spádní před se šla, jakož jest za staradawná těmi spády šla a tekla bez překážky. A kdyžbykoli sněm walný weliký byl, a strany již psané rozsudku by žádali, tehdy při tom sněmu mají slyšení býti wedlé potřebnosti, a tu pak což které straně rozkázáno bude, aby se w tom tak zachowala. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

21.

Mezi opatem Grynheimským a Fridrichem Šumberkem.

1473, 11 Febr.

Anno domini MCCCCLXXIII, f. V post festum Scholasticae.

W té při, kteráž jest mezi knězem opatem z Grynheimu s jedné, a panem Fridrichem Šumberkem s strany druhé: jakož jest jim byl rok položen, aby stáli před JKM^o, tu jest již psaný kněz opat stál před JKM^o, a okázal jest sprawedlnost, kteráž má, listy císařské i také králowské slavných pamětí předkuow, ale pan Šumberk jest nestál k roku položenému: i powědiono jest témuž knězi opatowi, že JKM^o téhož pana Šumberka ještě obeslati ráčt, aby ukázal sprawedlnost swú, kteráž se prawí mieti; také že témuž pánu Šumberkowi JM^o rozkázati ráčt, dokudž by ta wěc mezi nimi rozeznána nebyla, aby jeho kněze opata a jeho lidi na pokoji nechal, a na ně wiece nesahal. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

22.

Mezi pány a zemaný kraje Žateckého a mezi měšťany Žateckými.

1473, 15 Mart.

Anno MCCCCLXXIII^o, f. II post Reminiscere.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi pány a zemaný kraje Žateckého s jedné, a měšťany Žateckými i jinými městy téhož kraje s strany druhé, o to, což se dotýče cla bránt na wodě Ohři, KM^o s swú raddú wyslyšew je obojie, rozkázáno jest jim, aby zase stáli před JKM^o na suché dni letničnie najprwé přístie; také rozkázáno jest týmž pánuom a zemanuom, aby sprawedlností a listy swé, kte-

rěz by na to dlo měli, aby to před JKM^o okazali, a což tu okazil, při tom JKM^o ráci je zachovati každého z nich wedlé spravedlnosti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

23.

Mezi Fridrichem Šumburkem a měšťany Kadaňskými.

1473, 17 Mart.

Anno domini MCCCCLXXIII^o, f. IV post Reminiscere.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Fridrichem Šumburkem s jedné, a měšťany Kadaňskými s strany druhé, o to, což se platu zápisnieho dotýče, kterýžto má na témž městě Kadani o groš český w groši bránie, i powědieno jest KM^o a pány raddú takto: jakož u desk zapsáno jest, aby úroky, mýta, cla brána a dáwana byla groš český, w groši že jemu iní jinému nebrání se, aby téhož groše w groši nebral; ale proto kdožby lidem swým nebo jiným milost w tom okazati chtěl, to muož učiniti. A což se pak dědictwie dotýče, o to jest súd nebyl, neb ta wěc dotýče se KM^o. Actum anno et die ut supra.

24.

Mezi Jiřikem z Stráže a Bohuší z Drahobudic.

1473, 18 Mart.

Anno domini MCCCCLXXIII^o, f. V post Reminiscere.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Jiřikem z Stráže, najvyšším sudím králowstwie Českého s jedné, a Bohuší z Drahobudic s strany druhé: jakož jest Bohuše winil pana Strážského, žeby jeho Bohuši haněl, dotýkaje jeho na jeho cti a prawě, žeby nad ním zrádně, neprávě a nešlechtně učinil; ale on pan Strážský znal se, žeby toliko řekl, že jest nad ním učinil neprávě a nešlechtně, a žeby jeho člověku statek jeho pobral, an na něho žádné péče neměl, a také prawil, žeby dobrý nebyl aniž bude oc., a Bohuše toho odpíral, že jest o tom nic newěděl a prawě že jest to wěc wědomá, že sem w ty časy i doma nebyl, a že bohda na mě nic provedeno, bych co neprávě a nešlechtně učinil, jakož pak dobře šife řeči sú mezi nimi byly; tu KM^o a páni radda wyslyšewše je obojí, ráčil JM^o powědieti panu Strážskému: jakož jest jeho Bohuše dotýkal a prawě na něho, žeby nad ním neprávě a nešlechtně učinil, že jest toho s duowodem nemluwil, ani co nah dowedl; a jakož prawil, žeby dobrý nebyl aniž bude, že JM^o newie nah nic zlého, než že JM^oK má jej za dobrého ctného člověka, a že JM^o ráčil to milostiwě wáziti; ale přitom ráčil powědieti, aby se potom panu Strážskému i nižádnému jinému tobo neudáwalo činiti, aby takowá hanění neduowodná

před JM^u kdy byla, a žeby takowú wěc JM^u jináče wážití ráčil. Pak což se toho pobrańie dotýče, jakož jest pan Strážský winil Bohuši, jakož swrchu dotčeno jest, rozkázáno jest takto: aby on Bohuše člověku páně Strážského to kázal nawrátiti, o čemž jemu wědomo jest, a o čemž by newěděl, to má zprawiti pod swú ctí a wěru, že se ten wzatek a škoda, která se jest stala člověku páně Strážského, že se jest nestala s jeho woli ani wědomím. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo castellano castri Pragensis, Čenkope de Klinštejn pro tunc procuratore regio, Paulo de Jenštejn, Nicolao de Lanštejn, supremo notario regni Bohemiae, Henrico de Klinštejn dicto Mičán, Benešio de Weitmile mone-
tario (in) Montibus Kutnis, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Bern-
hardo de Násilé dicto Bierka, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigena-
rum assistentium.

25.

Swědomí Mikulášowo Běščinského proti Častolorowi.

1473, 27 Mart.

Anno domini MCCCCLXXIII^o, sabbato ante Laetare.

Toto jest swědomie Mikulášowo Běščinského proti Častolorowi.

Toto jest wyznal Sigmund z Sebužina, když jest přijel k Častolorowi na Piečinu, napominaje jeho z některých wěcí, i prawil a wyznal jest, že jest widial, ani ženú dobytek fortnú nahoru a Piečintú, a ten byl dobytek Mikuláše Běščinského, a potom hned brzy sám Mikuláš s jinými dobrými lidmi po swém dobytku jest přijel. A to wzal k swé wiere, a k tomu prawil a řekl: jestli žeby toho prieti (chtěl), žeby naň to chtěl tak prowoditi, jakož(by) na dobrého člověka slušelo.

Swědomie druhé.

Boreš z Komárowa wyznal toto: Když jest k němu k Boršowi přijel Mikuláš Běščinský, prose jeho, aby jemu pomohl zlodějuow honiti, kteřížto jemu zlodějsky dobytek jeho pobrali, i otázal jeho Boreš, měl-liby co s kým činiti? a on Mikuláš powěděl, že nic, než že jest jemu zlodějsky pobrań. A tak on Boreš a Mikuláš s swými lidmi i jinými ty zloděje honili; a když sú byli blízko od Piečiny, tehdy poslali sú swé lidi po šlaku, a oni šlakowali sú ten dobytek až nazad blízko k fortně, a oni na ně s hury stříleli; a potom ti lidé jich přišli zase k nim a prawili, žeby je šlakovali až k fortně, a potom sběhše jeho doluow na jich lidi, i zjtnali je a wedli je na twrz, a potom Boreš a Mikuláš s jinými přijewše, ano jich lidí již nenie tu, kdež jich byli odjeli, i jeli k Častolorowi a mluví k němu: pročby si nám lidi zjtmal a my na tě péče žádné nemáme? a potom wida že jemu nic winni

nejsú, i propustil ty lidi. A otázal Mikuláš Častolora a řekl jest k němu, ukazaw na dráby: všickni-li jsú tito tvoji? a on Častolor odpověděl a prawil, žeby všickni jeho byli; i řekl jest k němu Mikuláš: poněwadž se k nim znáš, ujist se jimi, kterémuž z čeho winu dám, aby mi z toho práwi byli před JKM^u. A hned po té se řeči rozjeli, a to wzal k swé cti a wieře, že se ty wěci tak dály.

Swědomie třetíe.

Mikuláš z Lochowic wyznal jest též a prawil, že při té wěci s nimi byl, když sú ty zloděje honili, a pomohl jich honiti, jakož swrchu dotčeno jest, a ten také wzal k swé cti a wieře, že se to tak stalo.

26.

Mezi Jaitěm Dubským a bratřimi jeho, a mezi Annau Wlkowan.

1473, 27 Mart.

Anno domini et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi pánem Janem Dubským a bratřimi jeho s jedné, a paní Annú nebožce Wlkowú s strany druhé, KM^u a páni wyslyšewše je obojie, powědieno jest jim takto: jakož pan Jan Dubský s bratřimi swými táhl se jest na sirotka Elsku nebožce Hořanského manstwím, i powědieno jest pánu Dubskému, poněwadž sirotek ten ještě let došlých nemá, že JKM^u pánuom Dubským toho manstwie w této mierě neodrieká ani přiřeká; a jakož paní Anna Wlkowa táhla se jest poručenstwím na téhož sirotka po swém muži nebožtkowi Wlkowi, i powědieno jest KM^u a pány paní Anně, že jest to poručenstwie již minulo, a toho sirotka komuž JKM^u rácie dáti, toho jich tajno nebude. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

27.

Mezi Sigmundem Štosem a Janem Žirotinským.

1473, 18 Dec.

Anno domini MCCCCLXXIII^o, sabbato ante festum S. Thomae ap. (in Montibus Cutnis.)

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Sigmundem Štosem s jedné, a panem Janem Žirotinským s strany druhé, JKM^u a páni radda JM^u wyslyšewše jich pře i odpory, rozkázáno jest jim od KM^u skrze pana Wiléma Rabského takto: aby obě straně stále před JKM^u w pátek o suchých dnech najprwé přísti se wšemi swými potřebami a swědomím osobním, a k tomu stání jsú zawázáni oboji slibem pod swú cti a wěru do rozeznání jich té pře. A k tomu jest jim obojím rozkázáno, aby w tom času řeči i skutkem pokoj zachowali. Také panu Štosowi toto

D. IX. Nálezy saudu komorního

...ano: poněwadž otec jeho k tomu tčinku zná sě, z kteréhožto on
... jeho Sigmunda Štose winil, aby otce swého k tomu držal, aby také
... před JKM^o stál; a Žirotinskému také jest powědieno toto: jakož jest
... swedomie, haněje jeho Štose, i rozkázáno jest, aby ten nebo ti,
... čati bude téhož Sigmunda Štose z čeho winiti, aby osobně před JKM^o
... čhož tu jeho Štose před JM^oK winiti budú, má jim z toho práw býti.
... illustri príncipe Henrico de Minsterberg, comite Glacensi et domino
... domino Wilhelmo Juniore de Rizmberk et Rabí, supremo camerario
... Bohemiae, Johanne de Postupic dicto Kostka, Čenkone de Klinštein, pro
... regis, domino Paulo de Jenštein dicto Skalský, Nicolao de Lan-
... supremo notario tabularum regni Bohemiae, Johanne de Chlum dicto Košm-
... Henrico de Smiřic, Litwino de Klinštein, Petro Kdulíneck de Ostrómít,
... de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Bernhardo de Násilé, et quam
... aliorum baronum et terrigenarum.

28.

Mezi Jencem z Janowic a mezi Štefanem a Oldřichem bratřimi Wrchotami.

1474, 19 Jan.

Anno domini MCCCCLXXIII^o, f. IX post festum Priscae virginis.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Janem Jencem z Janowic
a na Peterspurce, najvyšším purkrabí Pražským, s jedné, a Štefanem a Oldřichem
bratřimi Wrchotami s strany druhé, o to což se psanie a titule dotýče: jakož již
psaní bratří psali se z Janowic, a on pan Jenec odporen byl jim toho, a prawě,
žeby se neměli odtud psáti, ale že by se měli psáti z Wrchotic jako jich před-
kové oc. KM^o a páni radda wyslyšewše je obojie, tuto wypowiedě mezi nimi uči-
nili a rozkázali, aby oni již psaní bratřie Wrchotowé wiece se nepsali z Janowic,
než aby se psali z Wrchotic; a chtějli se psáti seděním na Janowicích, toho jim
bráněno nemá býti. Také rozkázáno jest jim, aby ty wšecky nechuti, kteréž sú
mezi nimi byly, ty wšecky aby mezi nimi minuly. Praesentibus dominis Wilhelmo
de Rizmberk et Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Pernštein oc.
Paulo de Jenštein, Jaroslao de Duba, Čenkone de Klinštein et quam plurimorum
aliorum baronum et terrigenarum. Actum anno ut supra.

29.

Mezi Štefanem a Oldřichem bratřimi Wrchotami, a mezi Janem Záhorkau.

1474, 24 Jan.

Anno domini MCCCCLXXIII^o, f. II ante conversionem S. Pauli.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi Štefanem a Oldřichem bratřimi

Wrchotami s jedné, a Janem Záhorkú s strany druhé, o to což se dotýče sirotkuow a poručenstwie nebožtíka Hynka Swatopolského: jakož on Záhorka chtěl jest poručenstwie obdržeti obdarowáním KM^u, a oni Wrchotowé odpierali toho kšaftem nebožcé Hynkowým, a praviece, žeby týmž sirotkuom strýci byli oc. KM^u a páni radda wyslyšewše obojí stranu a wážíwše tu wěc: poněwadž Wrchotowé jsú strýci tēm sirotkuom, i ráčili JichM^u poručenstwie přičeci již psaným bratřím Wrchotám, tak jakož jim kšaft swědčí. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Leone de Rožmital, supremo magistro curiae regni Bohemiae, Wilhelmo juniore de Rizberk et de Rábi, supremo camerario regni Bohemiae, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Paulo de Jenštein et de Skal, Benešio de Weitmile, magistro monetae Montium Cutnarum, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Johanne de Rúpow, pro tunc magistro curiae.

30.

Mezi Ilburkem a Mičánem, a mezi Tetaurem.

1474, 28 Jan.

Anno domini MCCCCLXXIII, f. VI post conversionem S. Pauli.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Ilburkem a panem Mičánem s jedné, a Tetaurem s strany druhé, páni radda JKM^u wyslyšewše žalobu i odpor, to sú na KM^u wznesli; potom wrátíwše se od JKM^u, i powěděli jim takto: že JKM^u welmi nerád slyší takowé ruoznice, kteráž jest mezi nimi vznikla. Najprwé JKM^u rozkázal jest jim, aby wespolek pokoj řeči i skutkem zachowali, a k tomu také rok jim obojím JM^u pokládá, aby stáli we čtvrtek o sněmě nyní najprwé přištiem se wšemi potřebami swými, budto s swědomím i s jinými wěcmi, kterážby strana čeho k swé wěci potřebowala, a tu JM^u ráčí je slyšeti s raddú swú, a což za sprawedliwé bude, ráčí mezi nimi wyřeci. Také jest přitom powědjeno od JM^u, aby se slušně k sobě w řeči zachowali osoby nižšie k wyšším, a mluwili k sobě počtiwě, jakožby na to záleželo; pakliby toho nebylo, že JKM^u neráčí toho žádnému trpěti. Také což se swědomie dotýče: jakož jest se obojie strana táhla na swědomie panské, kteříž sú tehdy na poli při slavné paměti krále Jiřiho byli, i powědjeno jest jim od pánuow raddy JM^u, že když k tomu času přijde, že se chtie w tom tak pamatowati, a že chtie pro každého prawdu powědieti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

31.

Mezi Samuelem z Hrádku a Viktorínem sirotkem po Waňkovi z Walečowa, a mezi Haškem Strížkem.

1474, 31 Jan.

Anno domini MCCCCLXXIII^o, f. II ante purificationem beatae Mariae Virg.

W té pfi a ruoznici, kteráž jest mezi panem Samuelem z Hrádku, podkomořím královstwie Českého, a Viktorínem sirotkem nebožtíka Waňka z Walečowa s jedné, a Haškem Strížkem s strany druhé: jakož jest jim byl rok položen, aby před JKM^u stáli, tu jest pan Samuel stál sám osobně před JKM^u, a jménem Viktorína sirotka již psaného, hotow jsa všeco učiniti, cožby wedle spravedlnosti učiniti měl, a téhož žádaje od Haška Strížka, aby se jemu staló, k čemuž s týmž sirotkem právo má; ale Hašek Strížek nestál jest, než poslal místo sebe Mladotu z Weselice, Salawu a Jindřicha Horynu, a ti sú od něho powědéli, že nyní státi nemuože, než že státi chce kdyžby práwa šla, a že zemským súdem žiw býti chce. Tu JKM^u wyslyšew obojí stranu, ráčil jest takto powědieti: žeby to JM^u rád widěl, by práwa zemská šla; ale poněwadž toho nyní býti nemuož, JKM^u hledě k tomu, by které ruoznice a neboli škody měly se dieti mezi JM^u poddanými, i ráčil jest byl JM^u rok prwní, druhý i třetí položiti, chtěje JM^u tu wěc mezi nimi srownati; ale Hašek Strížek k žádnému roku položenému nestál. I ráčil jest ještě JM^u k témuž Haškowi z milosti swé přes právo rok čtvrtý položiti, aby stáli o sněmu prwní čtvrtěk w postě najprwé přísti; a tu pak jestli žeby již tž Hašek Strížek nestál, že JM^u k témuž Samuelowi a již psanému sirotku ráčí přireci, což za spravedliwé bude. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Leone de Rožmítal, supremo magistro curiae regni Bohemiae, Wilhelmo juniore de Rizmberk et de Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic et Peterspurk, supremo burgravio Pragensi, Paulo de Jenštein et de Skal, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Sigismundo de Wartmberk et de Děčín, Johanne Tečenský de Čečelic, Petro Břekowcone de Ostromeč, Bernhardo Bierka de Násilé, cubiculario regio, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

32.

Mezi měšťany Nimburskými a mezi Wáclawem Twochem a manželkau jeho.

1474, 31 Jan.

Anno et die ut supra.

W té ruoznici, kteráž jest mezi měšťany Nimburskými s jedné, a Wáclawem Twochem a manželkú jeho s strany druhé, KM^u a páni radda JM^u wyslyšewše, i rozkázáno takto: aby on Wáclaw Twoch s manželkú swú

wedle desk ten dwuor Syrowátku držel a požíwal bez překážky již psaných měšťan. Také jest powědjeno, což se rychty a mlýnu dotýče i jiných věcí, ti listowé latinští aby česky wyloženi byli, a potom kdyžby jim JKM^u týden napřed wědětí dal, tu aby před JKM^u stáli, a tu jim JM^u ráčí konec a místo učiniti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

33.

Mezi Chwalem z Protiwína a Benešem Buřenickým.

1474, 31 Jan.

Anno et die ut supra.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi Chwalem z Protiwína s jedné, a Benešem Buřenickým s strany druhé, páni radda JKM^u wyslyšewše jich žalobu i odpor, to na JM^u wznegli; i powědjeno jest jim od KM^u skrze pana Kapúna purkrabí hradu Pražského: aby přátely s obú stranú wydali, a ti aby je o to smluwili; a pakliby jich přátelé smluwiti nemohli, tehdy rozkázáno jest jim, aby stáli o sněmě prwní čtwerťek u postě, a tu JM^u s raddú swú ráčí je slyšeti a rozsudek ráčí mezi nimi učiniti wedle sprawedlnosti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

34.

Mezi Jindřichem Oseckým a knížaty Míšenskými.

1474, 24 Febr.

Anno domini MCCCCLXXIII^o, f. V die S. Mathiae apostoli.

Jakož jest byl rok položen panu Jindřichowi Oseckému o to, což se dotýče hradu Oseku sstúpenie, jakož bylo jest umluweno, aby stál před JKM^u o sněmu obecnem, kterýžby najprwé položen byl, a k tomu času měla sú také kniežata Míšenská raddy swé poslati; a z čehožby táž kniežata anebo raddy týchž kniežat téhož Oseckého winili, aby jim z toho před JKM^u práw byl: tu jest týž pan Jindřich Osecký stál, oswědčuje se k roku položenému, a tu chtěje práw býti, z čehožby jemu wina dána byla; ale od kniežat Míšenských žádný jest nestál. Actum anno et die ut supra.

35.

Mezi Samuelem z Hrádku a z Walečowa a Viktorínem z Walečowa a z Opočna, a mezi Haškem Strížkem z Lužan.

1474, 26. Febr.

Anno domini MCCCCLXXIII^o, sabbato ante dominicam Invocavit.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Samuelem z Hrádku a
A. Č. IV.

z Walečowa, pokorným království Českého, a Viktorínem z Walečowa a z Opočna, společníkem téhož Samuele, s jedné, a Haškem Striezkem z Lužan s strany druhé, o hrad Opočnu s jeho příslušnostmi, JKM^r chtěje rád aby ty věci mezi nimi k srovnání a k konci přivedeny byly, i pokládal JKM^r rok témuž Haškovi s již psaným Samuelem a Viktorínem společníkem téhož Samuele, aby před Jeho KM^u stáli, a jeho Háška k tomu jest obeslati ráčil wiece než třikrát, a to i přes právo, a již psaný Samuel na místě swém i také na místě již psaného společníka swého vždy jakožto poslušný stál jest před JKM^u, a týž Hašek jakožto neposlušný nestál jest před JM^u; potom týž Samuel prosil JM^u, aby jej a společníka jeho w tom opatřiti ráčil, poněwadž týž Hašek swéwolně k JM^u obesláni a rozkázani s ním před JM^u státi jest nechtěl, tolikrát jsa obeslán, aby JM^r jim ráčili právo řeči a powědieti, co w té věci za právo jest. Protož JKM^r s raddú swú tu wěc před se wzewše a pilně rozwážiwše, i ráčil JM^r s raddú swú powědieti již psanému Samuelowi a Viktorínowi společníku jeho, a za právo řeči, tak že již psaný Samuel a Viktorín plně právo sú obdrželi proti témuž Haškovi k hradu Opočnu i ke wšem jeho příslušnostem; a již psaný Hašek, ač měl-li jest které právo k tomu, to jest swým nestáním, a nezachowaw se wedle JM^u rozkázanie a obsilanie, ztratil a propadl nyní i po wěčné časy budúcie. Actum anno et die ut supra, praesentibus judicio regiae majestatis istis infra scriptis: illustrissimo principe domino Henrico duce Minsterbergensi et comite in Glac z oc., Wilhelmo juniore de Rizmberk et in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic et Petrspurk, supremo burgravio Pragensi, Georgio de Stráž, supremo giudice causarum regni Bohemiae, Johanne dicto Towačowský de Cimburk, Henrico de Kunštat et Jewišowic, Georgio et Johanne fratribus de Duba, Christophoro et Sigismundo fratribus de Wartmberk et in Děčín, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Johanne de Postupic dicto Kostka, Paulo et Henřico fratribus de Jenštein, dictis Skalští, Johanne de Košmberk, Bořita de Martinic, Sigismundo de Wartmberk in Berkštein, Leonardo de Gutštein, Wilhelmo de Ilburg.

36.

Mezi Purkartem a Křištofem bratřimi Oppli z Fictum, a mezi Mikulášem Kyčerau a Hynkem Knoblochem.

1474, 9 Mart.

Anno domini MCCCCLXXIII^o, f. IV post translationem S. Wenceslai.

W té při a ruoznici, kteráž mezi pány Oppli Purkhartem a Křištofem bratřimi z Fictum s jedné, a Mikulášem Kyčerú a Hynkem Knoblochem s strany druhé: jak byl jim obojím od KM^u rok položen, aby stáli před JKM^u w prwní

pátek w postnie suché dhi, jakož on Kycera a Knobloch byli sú narčeni od téhož Kristofa Opple, žeby nad ním a bratrem jeho neprávè a nešlechetně učinili, aby se z toho nároku wywedli; a zase také, žeby týž Kycera a Knobloch některé věci hanliwé mluwili a psali o otci jich oc.; a k tomu roku swrchupsanému byle sta obè stranè zawázanè slibem pod swú cti a wèrú, aby stáli w pátek o suchých dnech a nikam neodjježdèli, lečby prwè o to konec a miesto skrze rozsudek KM^u wzali; pak když sú stáli na již psaný čas obojí opowiedajice se, tu jest jim od KM^u powèdjeno, že slyšáni býti nemohú pro některé pilné zemské potřeby; a tu JM^K rozkázal jest jim obojím pod týmž záwazkem, aby žádný z nich nikam neodjježdèl, než aby stáli před JKM^u w úterý přístí. Tu tíž Opplowé stáli opowiedajice se před JKM^u a pány raddú s swými duowody a odwody, chtiece tomu dosti učiniti, což jest jim rozkázáno; ale Kycera ani Knobloch sú nestáli. A tu jest již psaným Oppluom powèdjeno od KM^u, že jest ještě ten den neminul: jestli že ještě stanú, to jich tajno nebude; pakli nestanú, že také jich tajno nebude. A když ten den nestáli, tehdy JKM^u odložil jest roku do středy druhého dne, a tu JM^K ráčil jest powèdjeti: jestliže nestanú, že JM^K s pány raddú ráčí wyrèci, což za sprawedliwé jest. Tu opět swrchudotčeni Opplowé stáli sú k rozkázání KM^u, hotowi jsúce s swými duowody a odwody to wšeccko učiniti, což jim od KM^u a pánuow raddy rozkázáno jest; ale Mikuláš Kycera a Hynek Knobloch nestáli sú, a tu JM^K s raddú swú ráčil jest Oppluom powiedieti, že sú tomu slibu swému a záwazku a swé cti dosti učinili, jako na dobré lidi sluší; ale oni již psaní Kycera a Knobloch tomu zawázaní a slibu a swé cti neučinili sú dosti. Tu při tom tíž Opplowé také prosili sú KM^u a pánuow raddy, chtèjice se z toho wymèřiti, což sú o nich již psaní Knobloch a Kycera mluwili a rozpisowali; tu jest jim od KM^u a pánuow powèdjeno, že toho pótřebie nenie, a že JKM^u i také páni radda toho na ně newèřie, než že JKM^u a páni radda mají (je) za ctné dobré lidi, kteříž od otce swého swé cti dosti činie, a zvláštè nařekše je, a jsúce k tomu zawázani swú cti a wèrú k dostání duowodu, i nestáli sú. Actum anno et die ut supra, presentibus iudicio regiae majestatis dominis infra scriptis: illustri principe et domino Henrico duce Minstrbergensi, comite Glacensi oc. et istis dominis: Johanne de Janowic et in Petrspurk, supremo burgravio Pragensi, Paulo de Jenstein, dicto Skalský, Henrico de Jenstein, Samuele de Hrádek et in Walecuow, subcamerario regni Bohemiae, Johanne de Rúpow, pro tunc magistro curiae regalis, Bernhardo Bierka de Násilé, cubiculario regiae majestatis, et quam plurimorum aliorum terrigenarum.

z Walečowa, podkomořím kráľowstwí Českého, a Viktorínem z Walečowa a z Opočna, společníkem téhož Samuele, s jedné, a Haškem Striežkem z Lužan s strany druhé, o hrad Opočen s jeho příslušnostmi, JKM' chtěje rád aby ty věci mezi nimi k srownání a k konci přivedeny byly, i pokládal JKM' rok témuž Haškowi s již psaným Samuelem a Viktorínem společníkem téhož Samuele, aby před Jeho KM" stáli, a jeho Haška k tomu jest obeslati ráčil wiece než třikrát, a to i přes práwo, a již psaný Samuel na místě swém i také na místě již psaného společníka swého vždy jakožto poslušný stál jest před JKM", a týž Hašek jakožto neposlušný nestál jest před JM"; potom týž Samuel prosil JM", aby jej a společníka jeho w tom opatřiti ráčil, poněwadž týž Hašek swéwolně k JM" obeslání a rozkázání s ním před JM" státi jest nechtěl, tolikrát jsa obeslán, aby JM'K jim ráčili práwo řeči a powědieti, co w té věci za práwo jest. Protož JKM' s raddú swú tu wěc před se wzewše a pilně rozwážiwše, i ráčil JM' s raddú swú powědieti již psanému Samuelowi a Viktorínowi společníku jeho, a za práwo řeči, tak že již psaný Samuel a Viktorín plně práwo sú obdrželi proti témuž Haškowi k hradu Opočnu i ke všem jeho příslušnostem; a již psaný Hašek, ač měl-li jest které práwo k tomu, to jest swým nestáním, a nezachowaw se wedle JM" rozkázanie a obsílanie, ztratil a propadl nyní i po wěčné časy budúcie. Actum anno et die ut supra, praesentibus judicio regiae majestatis istis infra scriptis: illustrissimo principe domino Henrico duce Minsterbergensi et comite in Glacž oc., Wilhelmo juniore de Rizmberk et in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic et Petrspurk, supremo burgravio Pragensi, Georgio de Stráž, supremo judice causarum regni Bohemiae, Johanne dicto Towačowský de Cimburk, Henrico de Kunštat et Jewišowic, Georgio et Johanne fratribus de Duba, Christophoro et Sigismundo fratribus de Wartmberk et in Děčín, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Johanne de Postupic dicto Kostka, Paulo et Henřico fratribus de Jenštein, dictis Skalštit, Johanne de Košmberk, Bořita de Martinic, Sigismundo de Wartmberk in Berkštein, Leonardo de Gutštein, Wilhelmo de Ilburg.

36.

Mezi Purkartem a Kristofem bratřimi Oppli z Fictum, a mezi Mikulášem Kyčerau a Hynkem Knoblochem.

1474, 9 Mart.

Anno domini MCCCCLXXIII^o, f. IV post translationem S. Wenceslai.

W té při a ruoznici, kteráž mezi pány Oppli Purkhartem a Christofem bratřimi z Fictum s jedné, a Mikulášem Kycerú a Hynkem Knoblochem s strany druhé: jakož jest byl jim obojím od KM" rok položen, aby stáli před JKM" w prwní

37.

Mezi Janem z Janovic na Petrspurce a Kateřinou z Sautic.

1474, 15 Mart.

Anno domini MCCCCLXXIII, f. III post festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem z Janovic na Petrspurce, nejvyšším purkrabi Pražským, s jedné, a paní Kateřinú z Sútic manželkú nebožtíka pana Jetřicha Chlumecského s strany druhé, KM' a knieže JM' a páni radda wyslyšewše obojí stranu, i powèdieno jest jim od KM' takto: žeby JKM' rád ihned o to konec učinil, ale nechteje JM', by se které stranè w čem ukrátilo, JM' ráci (chtiti) widèti ten list daný od pana Ješka z Dubé panu Jetřichowi, skrze kterýžto ta wèc by mohla rozeznána býti. I žádal jest JKM' i rozkázal panu Janowi z Cimburka Towačowskému, poněwadž ten list w moci swé má, aby jej k té potřebè a k ohledání přinesl, a potom zasè w swú moc wzal; a k tomu obojím položen jest jim rok, aby stáli před JKM' w pátek o suchých dnech letničních najprwè přístich. Přitom jest jim powèdieno, mohli-li by se w tom času přátelsky smluwiti, že jim toho KM', knieže M' a páni radda rádi přejí. Actum anno et die ut supra, praesentibus judicio regiae majestatis principe et dominis infra scriptis: illustri principe et domino Henrico duce Minstrbergensí, comite Glacensi oc. et istis dominis infra scriptis: Wilhelmo de Rizmberk et in Rabi supremo camerario regni Bohemiae, Henrico de Kunstat et Jewišowic, Paulo de Jenštein dicto Skalský, Čenkone de Klinštein, pro tunc procuratore regio, Henrico de Jenštein dicto Skalský, Johanne de Rúpow, pro tunc magistro curiae regalis, Litwino de Klinštein et quam plurimorum aliorum nobilium.

38.

Mezi knížetem Mikulášem Opolským a Sigmundem Štosem z Kúnic.

1474, 16 Mart.

Anno domini MCCCCLXXIII, f. IV post festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi knížetem Mikulášem Opolským s jedné, a panem Sigmundem Štosem z Kúnic s strany druhé: jakož on kněz Mikuláš poslal maršalka swého, a ten jest w tom poselství neměl plné moci od téhož knèze Mikuláše: i slíbil jest za téhož knèze Mikuláše oswícené knieže Jindřich JM' a Jan Žiroťinský na zdrzenie wýpowèdi, kterážby mezi stranami wyrčená byla, že to kněz Mikuláš má w skutku zdržeti a zachowati; a kdyžby týž kněz Mikuláš list swuoj poslal, plnú moc týmž listem dáwaje pod swú pečeti, a že slibuje to zdržeti a zachowati, cožby skrze KM' a pány raddu JM' mezi nimi wyrčeno bylo: tehdy on knieže Jindřich JM' i také Jan Žiroťinský toho slibu prázdni budú. Actum anno et die ut supra, praesentibus ut supra.

39.

Mezi Sigmundem Štosem a Janem Žirotinským.

1474, 16 Mart.

Anno domini MCCCCLXXIII, f. IV post festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi panem Sigmundem Štosem s jedné a panem Janem Žirotinským s strany druhé, KM', kníže Jindřich JM' a páni radda wyslyšewše jich pře i odpory, tu jest jim powèdjeno: žeby JKM' rád hned jim o to konec učiniti ráčil, ale JM'K hledè k tomu, aby se žádné stranè neukrátilo, JM' ráčil jest rozkázati čisti prwnie rozkázanie; i rozkázáno jest, aby zase stáli pod týmž záwazkem, poněwadž sú obě stranè toho nečinile, což jest jim bylo prwe rozkázáno, a to w pátek o suchých dnech letničních najprwe přístích, se všemi potřebami swými, což jest komu potřebie, a swèdomím osobním, tak jakož jim bylo prwe rozkázáno. Také jest rozkázáno témuž panu Štosowi, aby otce swého na týž čas postavil, a tu JKM' ráčí je slyšeti, a konec spravedliwý jim o to učiniti. A přitom jest jim obojm rozkázáno, aby řeči i skutkem pokoj zachowali. A což se dotýče narečenie otce jeho Žirotinského o město Uničow, jakož jest on pan Štos některé listy okazowal dotýkawé otce jeho, ale on jmenowaný Štos toho jest na něho neprawil; a on Žirotinský okázal jest listy widimus pod pečeti kněze Viktorinowú i jiných dobrých lidí, jakož pak týž widimus okázal jest, že on otec Žirotinského byl jest narčen od pana Pawla bratra pana Sowinského, že jest se z toho práwè wywedl řádnè před dobrými lidmi, jakož pak téhož bratra w jmenowaném widimus i jiných dobrých lidí jest okázalo (*sic*). A poněwadž on Štos na něho toho neprawil, ani wedl, i powèdjeno jest KM', knížetem a pány raddú JM', že on Žirotinský tomu swému weyvodu, poněwadž on Štos jeho nenařekl, dosti jest učinil; a protož rozkázáno jest obojí stranè, aby o to pokoj měli. Actum anno et die ut supra, praesentibus judicio regiae majestatis principe et dominis infra scriptis: illustri principe Henrico duce Minstrbergensi, comite Glacensi oc. Wilhelmo juniore de Rizmberk et in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic et Petrspurk, supremo burgravio Pragensi, Georgio de Stráž, supremo judice causarum regni Bohemiae, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Čenkone de Klinštein procuratore regio, Paulo de Jenštein dicto Skalský, Leonardo de Gutštein, Henrico de Jenštein, Johanne de Rúpow, magistro curiae regalis, Bohusio de Drahobudic, Alexandro dicto Kapún capitaneo castru Pragensis, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

40.

Mezi knížetem Mikulášem Opolským a Sigmundem Štosem z Kunic.
1474, 18 *Mart.*

Anno domini MCCCCLXXIII^o, f. VI post festum Gerdrudis.

W té při, kteráž jest mezi knížetem Mikulášem Opolským s jedné, a panem Sigmundem Štosem z Kunic s strany druhé, KM^o a páni radda JM^o wyslyšewše jich žaloby i odpory, což se dotýče zápisu slavné paměti krále Jiřího, kterýžto on Sigmund Štos ukazoval před JKM^o oc., tu JKM^o a páni radda JM^o powěděli jemu panu Štosowi, že těch wsi, který(ch)žto w držení jest, ani jemu se přiriekají ani odřiekají w této míře, než toliko aby ty wsi držel, kteréžto w swém zápisu zejména zapsány má. A což se jiných wěcí dotýče, o něž také ruoznice jest mezi nimi, JKM^o pokládá jim o to rok před kněze Hanuše Ratiborského, kdyžby jim o to rok položil, aby před ním stáli; a on budeli je moci, aby je přátelsky smluwil; a pakliby tu o to smluweni nebyli, tehdy kdyžby JKM^o jim dal čtyry neděle napřed wěděti, aby zase stáli před Jeho KM^o. Pritom také rozkázáno: wězně kteréž s obú stranú mají, těm aby roky dali, dobrým lidem na čest a na wieru, a jiné na rukojmě. A což se také dotýče kniežete Jindřicha s týmž Sigmundem Štosem, jakož jest mezi nimi ruoznice, též jest také rozkázáno, aby o tu swú při stáli před již psaným knížetem Ratiborským, budúli moci o to přátelsky smluweni býti; pakliby smluweni nebyli, tehdy aby též zase stáli před JKM^o, jakož swrchu dotčeno jest. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut habetur prius.

41.

Mezi Janem z Janowic a na Petrspurce a Jindřichem Mičanem z Klinšteina.
1474, 21 *Mart.*

Anno domini MCCCCLXXIII, f. II post festum Gerdrudis.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem z Janowic a na Petrspurce oc. s jedné, a panem Jindřichem Mičanem z Klinšteina s strany druhé, což se listu dotýče, KM^o a páni radda JM^o wyslyšewše obojí stranu, wypowiedieno jest KM^o a pány raddú JM^o takto: že se ta wěc netoliko jich stran dotýče, ale wšie země; i odložena jest ta pře až do sněmu obecnieho, a tu jest rozkázáno panu Mičanowi, aby tím listem nebylo upomínáno ani ležáno do toho času, ažby ta wěc mezi nimi rozeznána byla. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra oc.

42.

Mezi Lwem z Rožmitálu a Kateřinou z Pecky.

1474, 21 Mart.

Anno 1474 f. II ante annunciationem beatae Mariae Virginis.

W té při, kteráž jest byla mezi Lwem z Rožmitálu, najvyšším hofmistrem království Českého, s jedné, a Kateřinú z Pecky, někdy manželkú nebožce Protiwowú s strany druhé, o zápis na Pecku s jeho příslušenstwím: jakož jmenovaná Kateřina prawila se práwo mieti k šesti tisícum podlé desk, a jmenovaný Lew prawil, že nemá práwa než toliko ke třem tisícum, lečby prvé pán buoh (neuchowal) sirotkuow Protiwowých a jejie Kateřiny, let rozumných neduojdúce žeby zemřeli; KM^s se pány raddú JM^u wázili sú dsky, a poněwadž znamenitě dsky takto swědčie; také s túto wymienkú, jestli žeby pán buoh neuchowal nadepsaného Protiwy, a děti žeby po sobě pozuostawil, a paní Kateřina manželka jeho jej přebyla, že bude moci z nadepsaných šesti tisícow kop grošuow tři tisíce kop dáti a odkázati aneb zapsati osobě neb osobám, kterýmž se jie zdáti bude aneb libiti beze wsie odporosti a překážky wšelikterakých lidí, a tři tisíce kop grošuow na děti nadepsaného Protiwy a jejie, kteréž spolu mají neb mieti budú, plným právem připadnutí mají; pakliby nedala ani zapsala, tehdy těch tři tisíce kop grošuow při nadepsaných dětech zuostati má; a také, jestli žeby buoh neuchowal swrchupsaných dětí dréwe let jich rozumných, a paní Kateřina máte jich je přebyla, že nápad a práwo častopsaných tři tisíce kop grošuow zasě na ně připadne plným právem. I nalezli sú za práwo KM^s se pány raddú JM^u takto: že ona častojmenovaná Kateřina, bude-li chtieti, muož se uwázati s komornikem w šest tisíc, ale proto nemá požiwati wiece než tři tisíce, a druhých třie tisíce kop grošuow má na děti jmenovaného Protiwy a jejie mají připadnutí plným právem, s túto wymienkú: zemřeli-li by děti jmenowaní, let rozumných swých neduojdúce, a ona Kateřina máte jich je přebyla, že nápad a práwo častopsaných tři tisíce kop grošuow zasě na ni připadnutí má plným právem. Což se pak dotýče těch sta kop, kteréž jie měly wydávány býti podlé desk, ona sama Kateřina jest tiem winna, poněwadž jest podlé desk neupomínala. Ale což se jejich dluhuow dotýče spravedliwých dskami neb listy zapsaných, to častopsaný Lew má podle desk splniti a zaplatiti, a ona těch druhých tří tisíce kop grošuow nápad swuoj, kterýž jie po dětech, nedošly-li by let, swědčie, bude moci také zawázati, komuž se jie zdáti bude, podlé toho, jakož jie dsky swědčie. A při tom súdu a nálezu tito páni byli sú: Wilém mlajší z Rizmberka a na Rabí, najvyšší komorník království Českého, Jan z Janowic a na Petrspurce, najvyšší purkrabie Pražský, Jiřík z Stráže, najvyšší sudie království Českého, Jindřich z Kunstatu a z Jewišowic, Mikuláš z Lanšteina, najvyšší

písař desk zemských královstvie Českého, Čeněk z Klinšteina, prokurator KM^u, Slawata z Chlumu a z Košmberka, Beneš z Weitmile, mincméstr na Horách Kutnách, Linhart z Gutšteina, Samuel z Hrádku a z Walečowa podkomoříe královstvie Českého, Jan z Rúpowa, hofmistr dworu královského, Bernard Bierka z Násilé, Alexander z Smiřic, purkrabie hradu Pražského, Christof z Fictum a Jan z Radčice, hofrychtěř. A při tomto nálezu oboje strana tázána jest dréwe. wypowiedi této, chtie-li tomu obyknúti, což se wypowie? tu oboje strana odpowěděli, že chtie tomu obyknúti tak, jakožby nález o tu wěc w plném súdě w lawiciech stal se. Actum anno et die ut supra. Intabulatum anno ut supra, f. III ante festum S. Georgii.

43.

Mezi Mikulášem Rachenberkem a Lužickým.

1474, 23 Mart.

Anorum domini ut supra, f. IV ante annunciationem b. Mariae Virg.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi Mikulášem Racherberkem s jedné, a Lužickým s strany druhé, JKM^u s raddú swú wyslyšaw oboji stranu, i powědieno jest jim, žeby JKM^u rád ihned jim o to konec učinil, ale některých z pánuow při sobě nemá, kteříž sú tu wěc prwé mezi nimi slyšeli; a při tom powědieno jest jim, kdyžby koli JM^u dvě neděle dal jim napřed wěděti, a den jim jmenowan bude, aby oboji stáli před JKM^u. Také Racherberkowi jest powědieno: ty wězně, kteréž má u wězení, aby jim rok dal prostranný, aby oni mohli s broji jezdití a jemu Lužickému ku potřebě býti; a také aby je tak zawázal, aby stáli na týž čas, když oni sami stanú, a tu aby s JM^uK dworu nikam neodcházeli bez wuole a wědomie KM^u. Také rozkázáno jest jim, aby w tom času oboji pokoj proti sobě zachowali. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

44.

Mezi Štosem z Kúnic a Janem Žirotinským.

1474, 11 Jun.

Anno domini 1474, sabbato ante festum S. Viti.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Štosem z Kúnic s jedné, a panem Janem Žirotinským s strany druhé, KM^u a páni radda JM^u wyslyšewše jich žaloby i odpory, i powědieno jest jim takto: žeby JM^uK rád jim ihned o to konec učinil, ale poněwadž on Sigmund Štos nepostawil jest otce swého wedle prwního i druhého rozkázanie, a proto odložen jest jim rok aby stáli před JKM^u ten den po swatém Jeronymu; a panu Sigmundowi jest rozkázáno, aby otec jeho na týž čas osobně stál, a jestli žeby již potřetie nestál, že JKM^u ráci řeci což za práwo

jest. Také jest-li žeby ještě která strana potřebovala kterého svědomie ku polepšení své pře, to má vystawiti osobně. A k tomu obě straně zawázaně sta sli-
bem, aby stály na již psaný čas; přitom rozkázáno jest jim, aby w tom času řeči
i skutkem pokoj zachowali. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis
Wilhelmo Juniore de Rizmberk et in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae,
Johanne de Janowic in Petrspurk supremo burgravio Pragensi, Henrico et Paulo
fratribus de Jenštein et de Skal, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Benešio
de Kolowrat, Leonardo de Gutštein, Buriano Juniore de Gutštein, Dionysio de
Libějowic, Wenceslao de Činuow dicto Wlček, Jodoco in Týřuow et Christophoro
de Fictum dicto Appl, et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

45.

Mezi Janem z Janowic a na Petrspurce, a mezi Kateřinou z Sautic a paní Zdeňko-
wau a sestrou její.

1474, 11 Juni.

Anno domini 1474, sabbato ante festum S. Viti.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem z Janowic a na Petrspurce, naj-
vyšším purkrabí Pražským, s jedné, a paní Kateřinú z Sútic a paní Zdeňkowú a
sestrú její, s strany druhé, KM' a páni radda JM^u wyslyšewše jich žaloby i od-
pory, a tu wěc pilně wážiwše, JKM' ráčil jest powědieti, žeby jim ihned o to rád
konec učiniti ráčil: ale JM' hledě k tomu, aby se žádné straně neukrátilo, a zvláště
poněwadž kšaft ukazuje na jeden list, kterýž jest u Heřmana na Hrádku, a proto
JM'K odkládá jim roku až do druhého dne po swětiem Jeronymu. Pakliby ten
sněm w Slaném prwé držán byl, aby tu obě straně byly; pakliby která strana býti
nemohla, ale aby miesto sebe s plnú mocí poslala na zisk i na ztrátu. A jestli
žeby tu srownáni nebyli, tehdy aby stáli na již psaný čas, jakož již dotčeno jest;
a ten list, kterýž jest u již psaného Heřmana, aby na týž den přinesen byl, a tu
již JKM' ráčí jim o to konec učiniti bez dalších odtahuow. Praesentibus dominis
Wilhelmo de Rizmberk et in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Henrico et
Paulo fratribus de Jenštein et de Skal, Benešio de Kólowrat in Libštein, Čenkone
de Klinštein, procuratore regio, Leonardo de Gutštein, Jodoco de Einsidel et quam
plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

46.

Mezi Sigmundem Štosem z Kúnic a Janem Žirotínským.

1474, 14 Dec,

Anno domini 1474, f. IV post Luciae.

W té při, kteráž jest mezi panem Sigmundem Štosem z Kúnic s jedné, a
A. Č. IV.

panem Janem Žirotinským s strany druhé, o to což se dotýče pobránie a škod, kteréž sú se staly panie Martě a matěři jejie oc. Jakož jest prvé bylo panu Sigmundowi rozkázáno, aby otce swého postavil, a toho jest nečinil až do třetice, a poněwadž se jest toho nestalo, KM^l a páni radda JM^l takto wypowied činie: Jakož otec páně Sigmunduow tu wěc na se wzal, a prawi, žeby ta škoda se od něho a z jeho rozkázanie stala, i rozkázáno jest KM^l a pány raddú JM^l, aby on pan Sigmund i také otec jeho stáli w pátek na suché dni najprvé přístie; a jestli žeby KM^l a páni radda JM^l to schválili, že jest otec jeho mohl to učiniti, tehdy on pan Sigmund Štos bude toho prázdien; pakli nie, tehdy on Sigmund Štos bude jemu Janowi Žirotinskému powinen jeho škody nawrátiti; a tu při tom času bude powédieno, kdyby jemu Žirotinskému mělo wráceno a zaplaceno býti. Také obojí slibem sú zawázáni, aby na již psaný čas stáli; přitom jest jim rozkázáno, aby řeči i skutkem pokoj zachowali. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo Juniore de Rizmberk et in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo burgravio Pragensi, Nicolao de Lanstein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Paulo de Jenstein, Čenkone de Klinstein, procuratore regio, Samuele de Hrádek, subcamerario regio, Johanne de Rúpow, magistro curiae regalis, Bohušio de Drahobudic et Bernhardo dicto Bierka de Nasilé et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum assistentium.

47.

Mezi Wáclawem Běšinem a Sigmundem Popelem.

1474, 17 Dec.

Anno domini 1474, f. VI ante festum S. Thomae apostoli.

W té při, kteráž jest byla mezi Wáclawem Běšinem s jedné, a Sigmundem Popelem s strany druhé: jakož jest byla puotka mezi již psanými o to, což se dotýče ranění jeho Běšina oc. KM^l a páni radda JM^l wyslyšewše obojí stranu, i také swědomie jich, na kteréž sú se obojí táhli, tu JKM^l a pány powédieno jest, že to swědomie neseznalo jest, by kdo z nich widěl, by Popel jeho Běšina ranil; a poněwadž jest žádný neseznal, rozkázal jest JKM^l, aby spolu smířeni byli, a wiece puotek aby mezi sebú nečinili. Pak co se dotýče Wáclawa Kniezete, a téhož Sigmunda Popela, powédieno jest jim, že jedna řeč od druhé daleko nenie; též rozkázáno jest jim, aby všech řeči mezi sebú nechali. A přitom sú obě straně tázaně, mají-li wiece k sobě co mluwiti, aby mluwily; a ony obojí odpověď daly, a prawiec, že nemají co wiece k sobě mluwiti. Praesentibus dominis Wilhelmo Juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo burgravio Pragensi, Johanne de Cimburk dicto Towačowský, Paulo et

Henrico fratribus de Jenštejn et de Skal, Buriano de Gutstein, Čenkone de Klinstein procuratore regio, Benešio de Kolowrat, Samuele de Hrádek, camerario regni Bohemiae, Bernardo Bierka de Násilé et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum assistentium. Actum anno et die ut supra.

48.

Mezi opatem Karlovským a kněžmi Hradskými, a mezi Bohuslawem ze Swinař.

1475, 11 Jan.

Anno domini 1475, f. IV post epiphaniam Domini,

W té při, kteráž jest mezi knězem opatem Karlovským a kněžmi Hradskými s jedné, a Bohuslawem ze Swinař, štolmejštem KM^u s strany druhé, což se dotýče klenotuow sestry nebožky téhož Bohuslawa, KMⁱ a páni radda JM^u wyslyšewše obojie, i powědieno jest KM^u a pány takto; poněwadž z jich řečí slyší se, žeby ta wěc dotýkala se wšie země, i ráčil jest JMⁱK jim roku odložiti až do sněmu příštího, a tu pak JMⁱ ráčí je slyšeti s raddú swú; a jestli žeby se w tom času přátelsky smluwiti mohli, že jim JMⁱ toho přeje, a w tom času aby řečí i skutkem pokoj zachowali. Actum anno et die ut supra.

49.

Mezi proboštem kláštera Zderazského a přeworyši kláštera Swětce.

1475, 16 Febr.

Anno domini 1475, f. V ante festum S. Petri.

W té při, kteráž jest mezi knězem proboštem kláštera Zderazského s jedné, a pannú přeworyši kláštera Swětce s strany druhé, KMⁱ a páni radda JM^u wyslyšewše obojí stranu, i také listy proti listuom, i ráčil jest JMⁱ s raddú swú takto powědieti: že se ta wěc dotýče zřízení a zpuosobu duchownieho, a žeby JMⁱK nižádné straně nerád co ukrátiti ráčil. I rozkázáno jest, aby ta wěc nyní w této místě w pokoji a w dobré wuoli mezi nimi stála; než kdyžbykoli general nebolito visitor, to jest úředník duchowní, některý z nich do této země aneb zemí přijel, aby on kněz probošt i také panna přeworyše dali JM^uK wěděti, a tu JKMⁱ ráčí od téhož úředníka žádati, a jemu tu wěc poručiti, aby ta wěc mezi již psanými stranami zřiezena byla; a on kněz probošt má tomu klášteru kněze k opatření zjednati, kterýžby od něho požádan byl. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Johanne de Cimburek in Boleslaw oc. Johanne Kostka de Postupic in Litomyšl, Paulo et Henrico fratribus de Jenštejn dictis Skalští, Hynkone de Walstein, Čenkone de Klinstein, procuratore regio, Johanne de Rizmberk marescallo

regio, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Johanne de Košmberk, Bernhardo Bierka de Násilé et quam plurium aliorum baronum et terrigenarum.

50.

Mezi Janem Žirotinským a mezi Prosenickým.

1475, 18 Febr.

Anno ut supra, sabbato ante festum S. Petri.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem Žirotinským s jedné, a Prosenickým s strany druhé, o to což se dotýče škod, kteréž sú se staly témuž Žirotinskému za gleitem JM^u oc. JKM^r i také páni radda JM^u vyslyšewše obojí stranu, i wypowiedienò jest mezi nimi takto: jakož jest on Žirotinský winil Prosenického, žeby jemu tu škodu učinil z úmysla, ale on Prosenický prawil jest, že jest toho neučinil z úmysla, ale z přhody, a to jest týž Prosenický zprawil pod swú ctí a wěru, že jest toho neučinil z úmysla ale z přhody; a což se pak pana Jana Štose dotýče, jestli že se jemu Žirotinskému zdá z čeho jeho Jana Štose winiti, že JKM^r ráčí jim o to rok spolu složití; a kteréž sú se škody jemu Žirotinskému staly, že JKM^r ráčí to jemu oprawiti. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Johanne de Janowic in Petrspurk, supremò burgravio Pragensi, Johanne de Pernštejn oc. Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Paulo et Henrico fratribus de Jenštein dictis Skalští, Benešio de Kolowrat, Alberto de Kolowrat, Bohušio de Drahobudic et quam plurium aliorum baronum et terrigenarum.

51.

Mezi Čěnkem z Klinšteina a Janem z Raupowa, a mezi Slawatau z Chlumu.

1475, 4 Mart.

Anno ut supra, sabbato die translationis S. Wenceslai.

W té při, kteráž jest mezi panem Čěnkem z Klinšteina, prokuratorem KM^r, a panem Janem z Rúpowa, hofmistrem dworu královského, s jedné, a panem Slawatú z Chlumu s strany druhé, KM^r a páni radda JM^u vyslyšewše obojí stranu i také zápisy, i rozkázáno KM^r a pány raddú JM^u takto: aby ta dva zápisy od ciesaře Sigmunda aby splněni byli na českých groších; a což se jiných listuow a zápisuow dotýče, ti aby plněni byli wedlé datum znění cedula, kterážto ke dskám vydána jest. Pak což se dotýče sta kop, což se stawení dotýče, rozkázáno takto: cožby mohlo hodným swědomim pokázáno býti, wedle toho, jakož zápis okazuje, aby to jemu opraweno a zaplaceno bylo. Praesentibus dominis Leone de Rožmítal, supremo magistro curiæ regni Bohemiae, Wilhelmo de Rizmberk supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Perštein oc. Johanne de Janowic, supremo bur-

gravio Pragensi, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Benesio de Kolowrat, Johanne de Šelnberk, Alšone de Duba oc. Johanne de Postupic oc. Hanušio de Warnstorf, Bernhardo Bierka de Násilé et quam plurium aliorum baronum et terrigenarum.

52.

Mezi Sigmundem Štosem z Kúnic a Janem Žirotinským.

1475, 4 Mart.

Anno domini 1475, sabbato die translationis S. Wenceslai.

W té při, kteráž jest mezi panem Sigmundem Štosem z Kúnic s jedné, a panem Janem Žirotinským s strany druhé, když jest jmenovaný Žirotinský nařekl byl pana Sigmunda z té škody, kteráž se jest stala paní Martě a materi jejie, a on jmenovaný Štos odpieral toho, že tiem winen nenie, ale otec jeho pan Jiřík Štos žeby tu věc učinil, a že jest to mohl učiniti jakožto ženě své slíbené, a on jmenovaný Jiřík znal se jest k tomu, i list swuoj poslal, znaje se k tomu, že jest to již jmenované Martě a materi jejie kázal učiniti: král JM' se pány slyšewše obojích stran pře i odpory, poněwadž se jest on Jiřík Štos znal a zná k tomu účinku jmenowanému, a proto jmenowanému Sigmundowi JKM' rozkázal otce swého postawiti, a to wiece než potříkrát; a když jeho jmenovaného otce swého nepostawil wiece než tříkrát, z té příčiny dáwá se jmenowanému Žirotinskému w té při za práwo. Praesentibus dominis ut paulo ante in alio folio.

53.

Mezi pány Šliky a Polackým.

1475, 10 Apr.

Anno domini 1475, f. II post festum S. Ambrosii.

W té při, kteráž jest mezi pány Šliky s jedné, a panem Polackým s strany druhé: jakož sú se obojí winili, což se dotýče o zámek Wary, i také o některé jiné věci, KM' se pány raddú swú wyslyšewše jich obojích žaloby i odpory, a k tomu swědomie některá listnie i ústnie, a tomu JM' porozoměw s raddú swú, i ráčil jest JM' poručiti některým pánuom raddám swým, to jest pánu Mikulášowi z Lanšteina, nejvyššiemu písari desk zemských královstwie Českého, panu Čěnkowi z Klinšteina, prokuratorowi KM', a panu Benešowi z Weitmile, purkrabí na Karlšteině a mincmestru na Horách Kutnáchi, a ti jmenovaní páni srozoměwše jich obojím přem i odporuom a to pilně wáziwše, i učinili sú a činie mezi nimi wypořád konečnú a mocnú, tak jako sú se obě straně na ně swolily a na jich wypořádě slibily a řekly přestati: item najprwé, jakož s obú stranú winili sú se a do-

týkali sebe na cti, o tom takto pravíme a vypovídáme: že tu nenalezli sme ani nalezáme, čoby jich cti obojích mohlo škodného býti, totižto by páni Šlikové i jich zemané co učinili, ježtoby učiniti neměli, ježtoby mělo anebo mohlo proti jich cti býti; a též zasě jmenovaný Polacký by také co učinil w těch winěních, který-miž jest winěn od nadepsaných stran, ježtoby jeho cti škoditi mohlo; a proto my ty všecky řeči jich moříme a w niwec obracujem, a túto výpověď naši je mříme, tak aby nyní ani w budúcie časy nikdy sobě toho ničímž zlým nezpomínali, a to k jich věře připůstieme. Item což se pak dotýče Waruow hradu, jakož jmenovaný Polacký od pánuow Šlikuow má naň zápis pět set zlatých rýnských, a k tomu aby nebyl od něho vyplacován, lečby páni Šlikové byli s Lokte splaceni, jakož pak což se toho zámku dotýče, široké winění a žaloby s obú stran před králem JM^u, pány i před námi winili sú se, o tom takto wyrkli sme a vypovídáme; nic mezi nimi nepozuostawujíc: aby jmenovaní páni Šlikové témuž Polackému za ten zámek a za nezplacování a tak za všeccko to práwo, což se toho zámku dotýče, aby dali puol sedma sta zlatých rýnských, a to rozdielně: na hod swatého Ducha najprwé přístieho tři sta a pětmezietma zlatých rýnských, a na den swatého Jakuba apoštola božieho welikého potom přístieho tolikěž, totižto tři sta zlatých a pětmezietma rýnských. A jakož jmenovaný Polacký měl jest dáti za týž zámek Wary Antišnoblowi dvě stě kop na mšenských groších, tu kdež pan Mikuláš Šlik jest podporú za Polackého jiným rukojmiem, kteříž zaň slíbili, o tom takto rozkazujem: aby on pan Mikuláš Šlik z toho slibu wywazen byl, takowým obyčejem: při prwních zlatých dánt, kteříž Polackému mají dáni býti, aby tu ihned Antišnoblowi jeho dluhu polowici zaplaceno bylo těmi zlatými; a když přijde druhý čas plnění, to jest na den swatého Jakuba jmenovaného, aby druhá polowice témuž Antišnoblowi byla zaplacena z týchž zlatých. Item což se pak dluhuow jiných dotýče, ježtoby on Polacký tu na Wariech jsa zdlužil se lidem pánuow Šlikuow, budto w Lokte nebo we Wariech, o tom takto rozkazujem: aby on Polacký těm lidem zaplatil z těch sum swrchupsaných týmž obyčejem, jakožto Antišnoblowi, však tak, kteřížby dluhowé spravedliwi a duowodni byli. Pakliby která byla mezi nimi ruoznice o kterékoli dluhy, to mají na nás obě straně wzněsti, a což my jim rozkážem, na tom mají obě straně přestati. A jiné všecky ruoznice a nechuti, kteréž sú byly mezi jmenowaným Polackým, a mezi tím rytířstwem a dobrými lidmi, kteřížto příslušejí k pánuom Šlikuom, ty všecky ruoznice a nechuti aby mezi nimi minuly wěrně a práwě, a toho aby sobě nikdy wěcně nezpomínali ničímž zlým. A což se pak listuow dotýče a zápisuow s obú stran, ti aby w naše moci zuostali, ažby se tomu dostl stalo, což sme swrchu vypověděli; a když se dosti stane, tehda my nebo jeden z nás, u kohož listowé lehnú, nawrátí každé straně jich listy. Item což se pak dotýče Adama měštěna z Waruow, o kteréhož jest častojmenovaný

Polacký mluvil, žeby jemu se škoda stala, o tom takto wypowiedáme: poněwadž ten Adam jest člověk pánuow Šlikuow, tu nechuť aneb hněw, kterýž sú páni Šlikowé k němu měli, aby jemu odpustili, a což se škody jeho dotýče, aby se k němu milostiwě měli, jakožto k člověku swému. Což se pak kupcuow dotýče, o to pobranie, jakož se jest jim škoda stala, že túto naši wypowiedí žádnému jeho sprawedlnosti nezawieráme. Item což se wěznuow dotýče, kteří jsú na zámku Wařiech zjimaní, ti aby všichni propuštěni byli. Také list, kterýžto on Polacký má od slavné paměti krále Ladislawa, aby dobrú woli obyčejnú na ten list udělal, a tu jej položil u jmenowaných smluwět, a to konečně o letniciech. Také listy, kteříž sú wzati od pánuow Šlikuow na Wařiech témuž Polackému, aby zase wrá-ceni býli, kteréž oni páni Šlikowé w swé moci mají. Actum anno et die ut supra.

54.

Mezi Oldřichem z Říčan a Mikulášem Wrbíkem z Tismic.
1475, 10 Apr.

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi panem Oldřichem z Říčan s jedné, a panem Mikulášem Wrbíkem z Tismic s strany druhé, takto JKM^t s pány raddú rozkázal jest: poněwadž on pan Oldřich dsky jest okázal, a on Wrbík neokázal jest žádných desk, aby on Oldřich při swém držení a podlé desk bez překážky jmenowaného pana Wrbíka zuostal, a na toho člověka žádnými robotami, poplatky, wojnami ini jinými wěcmi nesahal, kromě toho, cožby se dotklo pořadu té wsi, lázní, pastýře anebo jiného, cožby příslušalo jich wěcí obecních spolu; však s túto wymienkú: jestli žeby on Wrbík lepší práwo dskami okázal, jakož se k tomu hlási, že má, a to provedlby před králem JM^u a přede pány, ta se sprawedlnost jemu nezawierá, cožby provedl, by toho neměl užiti. A což se dotýče toho dluhu za kuoň, když přijde ta wdowa s syny swými, aby on Wrbík ty peníze jim dal, a to konečně od dnes we dwú nedělí. Což se pak dotýče téhož Wrbíka winění o pobranie na tom sboží, to se odkládá na hejtmana toho kraje a na raddu, což oni rozkáží, aby na tom přestali, a tak aby bylo zaplaceno, jakož hejtman s raddú rozkáže. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis Wilhelmo Juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic in Petrspurk, supremo burgrawio Pragensi, Nicolao de Lanstein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Leonardo de Gutstein, Benešio de Kolowrat, Alberto de Kolowrat, Johanne de Rúpow, magistro curiae regalis; Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Bohušio de Drahobudic et quam plurium aliorum baronum et terrigenarum.

55.

Mezi Albrechtem z Kolowrat a Pawlem Knížetem z Sulewic.

1475, 6 Apr.

Anno domini ut supra, f. V post festum S. Ambrosii.

W té při, kteráž jest mezi panem Albrechtem z Kolowrat s jedné, a Pawlem Knížetem z Sulewic s strany druhé, což se dotýče o tu odúmrt, JKM' odkládá toho, ažby swuoj čas widěl. Než co se dotýče té pře, kteráž jest mezi jmenovaným Albrechtem a jinými, JKM' s raddú swú takto rozkazuje: aby z toho statku Wršowského napřed dluhowé byli zaplaceni, a což jest we jméno boží rozkázáno; a o ostatek sbožie jmenovaného Wršowského takto rozkazujem: což on jmenovaný Albrecht, aneb synové jeho, mohú okázati, že jest jim napřed dáno zápisem kromě jiných, přitom buďte zuostaweni; a o jiné sbožie častojmenovaného Wršowského, aby se rovně rozdělili podlé toho, cožby to sbožie stačiti mohlo. A kdyžby přišlo o tu odúmrt k rozsudku, podlé rozsudku všichni trpte, a zachowajte se takowě: přijde-li obráněnie proti odúmrti, požiwte toho všickni; a pakli přijde k odsúzení, trpte všichni, komu se co dostane. Actum anno et die ut supra, praesentibus Wilhelmo juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo burgravio Pragensi, Nicolao de Lanstein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Buriano de Gutstein oc. Čenkone de Klinstein, procuratore regio, Leonardo de Gutstein, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Jarošio de Sowojewic dicto Stranowský, Bohušio de Drahobudic, Nicolao de Tismic, et quam plurium aliorum baronum et terrigenarum.

56.

Mezi sirotkem Letowského a manželkau mladého Pokonického.

1475, 6 Apr.

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi sirotkem nebožce Letowského s jedné, a Puotowý dcery z Nalžowa manželky mladého Pokonického s strany druhé, KM' se pány raddú takto rozkazuje: poněwadž Puotowě dceři ukazujt jejie dsky na jiné dsky, kteréžto jsú na Karlsteině, a proto rozkázáno jim, aby pokoj měli až do toho času, ažby ty dsky mohly ohledány býti; a což jim rozkázáno bude, aby na tom obojí přestali. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

57.

Mezi Ofkau z Dražovic a Ondráčkem písařem od desk.

1475, 11 *Apr.*

Anno domini 1475, f. III post festum S. Ambrosii.

W té při, kteráž jest mezi paní Ofkú z Dražovic s jedné, a Ondráčkem písařem od desk s strany druhé, páni radda JM^u vyslyšewše jich žaloby i odpory: poněwadž ona Ofka skrze poručníka swého Albrechta Ojiera z Očedělic trhu jest nic neodpírala, než pravila, že beze lsti zpráwce míti nemuože, ale všeco, cožkoli učiniti muože, že všeco chce učiniti; i rozkázali sú páni mezi nimi takto: jakož sama se jest podwolila, že chce vším zprawowati, což má anebo mieti bude, aby tak zprawowala; a k tomu aby zprawowala penězi, kteréž za to wezme od jmenowaného Ondráčka; s túto wýmienkú: cožby ona koli chtěla kúpiti anebo wyplatiti, aby to učinila s woli a wědomím Ondráčkovým, a tiem, cožž za ty peníze kúpí, aby také zprawowala; a jestli žeby zpráwce hodné postavila, ty peníze aby jie propuštěni byli, a od dneška w tédni aby jemu těch lidí a sboží postúpila a jeho jich zmocnila. Actum anno et die ut supra, praesentibus Wilhelmo juniore de Rizmberk oc.

58.

Mezi Janem Obojčkem a Hanuškem z Kotwic.

1475, 27 *Apr.*

Anno domini 1475, f. V post festum S. Georgii.

W té při, kteráž jest mezi Janem Obojčkem s jedné, a Hanuškem z Kotwic s strany druhé, což se dotýče sirotka nebožce Chlumčanského: i žádala jest strana, to jest Obojček s synem swým, roku odloženie, a prawiec, žeby ta wěc bez jich pána, pana Beneše z Weitmile, nemohla jednána býti, a to pro potřebu KM^u žeby nemohl býti; a k tomu KM^u ráčil jest powědieti, že některé swé pilné wěci ráčil jest témuž Benešowi poručiti, a k tomu že se strojí w poselstwie k ciesaři JM^u; a z té přičiny odložen jest jim rok nazajtrie swatého Jeronyma, aby stáli se všemi potřebami swými; a jakož týž Obojček winěn jest, žeby téhož sirotka něco statku měl w swé moci, aby při témž času týž Jan Obojček práw byl, z čehož winen bude. Actum anno et die ut supra.

59.

Mezi Janem z Postupic a Ctiborem ze Sowince.

1475, 28 *Apr.*

Anno domini 1475, f. VI post festum S. Georgii.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem z Postupic s jedné, a panem Ctiborem z Sowince s druhé, což se dotýče sirotka nebožce Chlumčanského: i žádala jest strana, to jest Ctibor s synem swým, roku odloženie, a prawiec, žeby ta wěc bez jich pána, pana Beneše z Weitmile, nemohla jednána býti, a to pro potřebu KM^u žeby nemohl býti; a k tomu KM^u ráčil jest powědieti, že některé swé pilné wěci ráčil jest témuž Ctiborowi poručiti, a k tomu že se strojí w poselstwie k ciesaři JM^u; a z té přičiny odložen jest jim rok nazajtrie swatého Jeronyma, aby stáli se všemi potřebami swými; a jakož týž Ctibor winěn jest, žeby téhož sirotka něco statku měl w swé moci, aby při témž času týž Ctibor práw byl, z čehož winen bude. Actum anno et die ut supra.

borem ze Sowince s strany druhé: jakož jest pan Jan winil pana Ctibora, žeby jemu pobral we čtyřech wsech, a on jmenovaný pan Jan wedl jest swědky služebnky své, i také táhl se na Jana Šilperského, a on Šilperský prawil, když jiní budú, kteříž sú přitom byli dobří lidé, že on chce s jinými pamatowati se, a w tom chce se právě mieti; i má hned on Šilperský jmenowati ty, které chce mieti, ježtoby se s nimi pamatowal, a on Šilperský aby s těmi stál před králem JM^u a před pány nazajtrie swatého Jeronyma, a pan Jan na týž čas aby také byl anebo někoho s plnú mocí aby od sebe poslal, ale on pan Ctibor aby osobně před jeho KM^u stál; a tu což jim obojím od KM^u anebo od raddy JM^u rozkázáno bude, aby na tom přestali. Než což se dotýče pobranie těch šesti kraw, jakož se zná jmenovaný pan Ctibor, ty aby zaplatil we dwú nedělí pořád zběhlých, a dewět zlatých uherských aby za ně dal a položil u Matěje Sekyry w Mýtě, a ti aby wydání byli lidem páně Janowým; a což se dotýče pobranie při woziech, kteréž jest wozy pobral lidem páně Wáclawowým, a při těch woziech pobraní sú zlatí páně Janowi Litomyšlského, i také pana Jana Košmberského a jich služebnikow a lidí, zlatí penězi, zbroje, aneb které jiné věci, ježto sú jim to pobrali w tom přiměří, kteréž sú s obú stran mezi sebou měli; k čemuž se zná jmenovaný pan Ctibor, jakožto sto sedmdesáte a čtyři zlaté, ty také aby položil u Matěje Sekyry w Mýtě w moc a k ruce jmenovaných pana Jana Litomyšlského a pana Jana Košmberského, a to w šesti nedělích konečně od dneška; a což jest wiece položeno, ježtoby wzato bylo, ježto se on pan Ctibor k tomu nezná, o to také aby stáli na týž den, jakož swrchu položeno jest; a což se tu i o tom rozkáže, aby na tom přestali. Pakliby se w tom času přátelsky smluwiti mohli, že jim toho KM^u a páni radda JM^u rádi přeji. Praesentibus dominis Wilhelmo juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Nicolao de Lanstein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Čenkone de Klinstein procuratore regio, Johanne de Šelmberk, Nicolao Trčka de Lippa, Leonardo de Gutstein, Bohušio de Drahobudic, Johanne dicto Beneda de Nečtin et quam plurimorum aliorum baronum et terrigenarum.

60.

Mezi Janem z Šelmberka, Mikulášem Trčkau z Lipy a Zruckými, a mezi Bohuší z Drahobudic.

1475, 29 Apr.

Anno domini 1475, sabbato post festum S. Georgii.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem ze Šelmberka a panem Mikulášem Trčkú z Lippy a Zruckými mladými s jedné, a panem Bohuší z Drahobudic s strany druhé, o to pobranie, kteréž se jest stalo nebožtkowi Ctiborowi Zrucskému, oti jich, na jeho statku, tak jakož jest winěn od strany nadepsané: tu JKM^u wysly-

šewše jich široké řeči, žaloby i odpory, ráčil jest to s pilností wážití, a takto ráčil mezi nimi wyřéci a wypowiedá: poněwadž on Bohuše i také nebožtik Ctibor byla sta oba poddaná JKM^u, a on Bohuše newznášel a nežalował toho KM^u, byl-liby jemu co winen, a w tom jest sáhl na něho mocí swú, a jemu škodu učinil: aby tu škodu, kterúz Zrucskému učinil i také lidem jeho, aby to zaplatil; což jest Zrucskému wzato, aby to Zrucským zaplatil; a co lidem, to také aby lidem jich zaplatil a to podle slušnosti, však tak: jestli žeby oě ruoznice byla, aby toho na hejtmanu a na raddě toho kraje obojí přestali, a cožby oni jim dále rozkázali, aby obojí na tom přestali. Což se pak ohně dotýče, aby se na to obojí ptali, a budeli co w jistotě wyptáno, a která strana čeho žádati bude, JKM^u ráči se w tom sprawedliwě mieti; a což se koní dotýče, kteříž sú právem byli zastaweni, o kteréž sú se winili, o tom takto rozkazuje se: jestli že sú o to konec wzali súdem, na tom přestáno buď; pakli newzali, ale buď toho hledieno tiem obyčejem a právem, jakož na to slušie. Actum anno et die ut supra, praesentibus dominis ut supra.

61.

Mezi Fridrichem Šumberkem a Janem Hasenšteinským.

1475, 24 Mai.

Anno domini ut supra, f. IV ante festum S. Urbani.

W té při, kteráž jest byla mezi panem Fridrichem Šumberkem s jedné, a panem Janem Hasašteinským s strany druhé, KM^u i také páni radda JM^u wyslyšewše obojí stranu: najprwé, což se těch wsi kněze opata z Grynheimu dotýče, JM^uK ty wsi beře w swú moc, a kněze opata obeslati ráči, a stranám kdyžby dvě neděli napřed wěděti dáno bylo, aby před JKM^u a pány stály, a tu JM^u každého při jeho sprawedlnosti zuostawiti ráči. Což se pak cla dotýče, jakož pan Šumberk prawí, žeby k tomu clu duom a nějaké dědiny a lúky příslušaly, a žeby jemu toho pan Jan nepostúpil: JM^u ráči to poručiti některým pánuom, aby ke dskám šli, a pokud se we dskách najde, aby obojí na tom přestali. Dále což se jezera dotýče, a nějakého rybníka, jakož pan Šumberk prawí, žeby k tomu práwo měl, a pan Jan odpor učinil, že jest to držal děd i otec jeho, i on až do této chvíle, to jim zuostawujem: aby o to i o jiné, ačby se které straně zdálo z čeho druhú stranu winiti, aby o to i o jiné sebe právem hleděli, když práwa puojdú. Actum ut supra.

od dnešního dne zase postúpili, a naň mu wiece nesahali mimo jeho wysazenie. Při tom rozsudku byli tito páni: Pan Lew z Rožmitálu, najwvyšší hofmistr králowstwie Českého, pan Wilém mlajší z Rizmberka a na Rabí, najwvyšší komorník králowstwie Českého, pan Hynek z Walšteinu, pan Pawel a pan Jindřich bratřie z Jenšteinu, pan Aleš Berka z Dubé, hofmistr králowé České, pan Čeněk z Klinšteinu, prokurator KM^u, pan Jan z Šelmberka, pan Samuel z Hrádku, podkomořie králowstwie Českého, pan Bernhard Bierka z Násilé, a Albrecht z Očedělic purkrabie hradu Pražského. Actum anno et die ut supra.

64.

Mezi Pawlem z Jenšteina a ze Skal na místě knížete Minsterberského a Janem Šumburkem.

1475, 6 Juli.

Anno ut supra, f. V post festum S. Procopii.

W té při, kteráž jest mezi panem Pawlem z Jenšteina a ze Skal na místě kniežeciem s jedné, a panem Janem Šumburkem s strany druhé, KM^u a páni radda JM^u wyslyšewše oboji stranu, i rozkázáno jest takto: najprwé aby wšecky řeči a nechuti aby mezi nimi minuly, a panu Šumburkowi aby dáno bylo we čtyřech nedělách tři sta kop anebo tři sta zlatých uherských, tak jakož sú prwé smluweni, a k tomu také 30^a zlatých uherských, a list aby také udělán byl w těch čtyřech nedělách; muoželi pan Pawel ten prwní přiepís nalezti, aby list wedle toho přiepísu udělán byl; pakliby nebyl nalezen, ale aby on pan Šumburk jiný přiepís wydal, a ten aby dal panu Čenku prokuratorowi KM^u. Také aby on pan Šumburk z hospody wywazen byl, což jest slušně proležal w této mierě; než což se dotýče na jistinu jiných úrokuow tohoto roku minulého, ti aby také dáni byli při témž času, jakož swrchu dotčeno jest. Actum anno et die ut supra.

65.

Mezi Čenkem z Klinšteina a Martinem z Měšetic.

1475, 7 Juli.

Anno 1475, f. VI post festum Procopii.

W té při, kteráž jest byla mezi panem Čenkem z Klinšteina prokuratorem KM^u s jedné, a Martinem z Měšetic s strany druhé, o člověka jednoho, řečeného Wlcie w Otáčích, kterýžto platí dvě kopě a 16 grošů platu ročního, a týž Martin z Měšetic byl jest wyslúžil za odúmřt na KM^u téhož člověka, a některá jiná sbožie podlé toho, po smrti někdy Markety manželky swé, a on Čeněk táž sbožie byl jest také wyslúžil na KM^u po smrti Jana řečeného Hron z Kwětúse, a tak mezi nimi mnohé pře a ruoznice byly sú; až pak obě straně dobrowolně předstúpiwše

před JKM^a a před pány JM^a raddu, i prosili sú JM^a, aby ráčil se pány raddú swú tu při mezi nimi právem rozeznati a wyréci. JM^a skrze jich takowú žádost a prosba a podwolenie, nechteje JM^a tomu, by mezi nimi o to dalsie ruoznice aneb škody měly přijiti, i ráčil jest to k sobě přijeti se pány raddú swú. Tu ihned týž Martin před JM^a okázal jest potřeby swé, kterak táž Marketa, žena jeho, ty dědiny w Otčích i jiné zawázala jest jemu listem s pečeti na swědomie, a přitom také listu i to swé obdarowánie KM^a po smrti nadepsané Markety; a potom také on Čeněk okázal jest dsky zemské přede pány, kterak táž Marketa a Anna sestra její ty dědiny i jiné swé všecky zapsaly sú Anně, mateři swé, a nadepsaněmu Janowi řečeněmu Hron, ujcí swému, kterýž je všecky přebyw žiwností, umřel jest, toho žádněmu dále nezawadiw, a KM^a to swé práwo všecko tēmuž panu Čěnkowi jest dáti ráčil. A protož JM^a se pány raddú swú to pilně wáziwše, a tomu porozuměwše: poněwadž Marketa a sestra její toho zápisu nezrušily sú, kterýž sú dskami udělaly jemu Hronowi, prwě nežli jest list udělala jemu Martinowi, muži swému, že ten list proti dskám moci nemá; a také že po tēž Marketě na KM^a nic jest nepřipadlo, poněwadž jest ona to dskami zapsala jemu Janowi Hronowi, po kterémž to JKM^a jemu panu Čěnkowi dáti jest ráčila; a protož JM^a se pány raddú swú tak jest rozkázati ráčil: aby mezi nimi všecky škody a náklady minuly, a on Martin aby wiece ani žádný jiný tiem jeho právem jemu Čěnkowi na to sbožie nesahali, a odpory, kteréž jest proti nadepsaněmu pánu Čěnkowi u dworských desk učinil, aby jemu hned propustil; než což jest tomu člověku na Konopiště wzato, aby jemu to zase nawráceno bylo. Při tom byli tito páni: pan Lew z Rožmitálu, najwyšší hofmistr králowstwí Čěského, pan Wilém mlajší z Rizmberka a na Rabí, najwyšší komorník králowstwí Čěského, pan Mikuláš z Lanšteina, najwyšší pisař desk zemských králowstwí Čěského, pan Jindřich a pan Pawel z Jenšteina a ze Skal, pan Samuel z Hrádku podkomoříe králowstwí Čěského, Bernhard Bierka z Násilé oc. a jiní mnozí. Actum anno et die ut supra.

66.

Mezi Hynkem z Walšteina, Slawatau z Košmberka a Janem Zpytowským, a mezi Horníky.

1475, 24 Juli.

Anno 1475, f. II ante festum S. Jacobi apostoli.

W té při, kteráž jest mezi panem Hynkem z Walšteina a panem Slawatú z Košmberka a Janem Zpytowským s jedné, a Horníky s strany druhé, KM^a a páni radda JM^a wyslyšewše obojie strany, i powědiono jest jim takto: žeby JKM^a ráčil ihned o to jim konec učiniti, ale že JM^a nynie při sobě raddy málo má, a JM^a také neradby widěl, by se co které straně ukrátiti mělo, poněwadž Horníci

prawie, to což sú učinili, že sú učinili wedle práv swých; a z té přičiny odkládá se jim rok, aby stáli o sněmu najprwé přištiem; a přitom rozkázáno jest Horníkuom, aby na týž čas práwa swá přinesli. Pak což se dotýče Jiřka Malešického a týchž Horníkuow, rozkázáno jest Jiřkowi, aby toho diela nechal; než jestli žeby rozomieno bylo, žeby se která škoda měla státi, aby to opravil, aby se škoda horám nestala. A pakliby se přátelsky smluwiti mohli, žeby to JM'K rád widěl. Actum anno et die ut supra.

67.

Mezi Litwínem z Klinšteina, a Hertwikem Encowanským.
1475, 29 Juli.

Anno ut supra, sabbato post festum S. Jacobi apostoli.

W té při, kteráž jest mezi panem Litwínem z Klinšteina s jedné, a Hertwikem Encowanským s strany druhé, KM' se pány slyšaw jich pře i odpory, poněwadž ta wěc JKM' se dotýče, takto JM' jest jim rozkázal: napřed, což se robot dotýče, aby obě straně nechaly robot, a ti lidé aby kladli peníze za roboty, kdež JM'K rozkáže, což slušné za robotu bude; a uptáli se JM', komu ta robot spravedliwě příslušie, že JM' tomu ty peníze rozkázati ráci dáti; a pakliby se JM' nemohl toho konečně wyptati, ale aby ty peníze těm lidem zase nawráceni byli. A což se pak lúky dotýče, o niž jest také mezi nimi ruoznice, JKM' s raddú swú rácił jest powědieti, že toliko jich řeč slyši se, ale duowoduow žádných; i rácił jest JM' rozkázati, aby ten, ktož té lúky w držení jest, aby ji ještě držel; a w tom času aby pruwody swé každá strana sobě zjednala k swé potřebě, a kterážby strana žádala roku položení, že JM' rácił jim o to rok položití a spravedliwě jim učiniti, což kto provede. Actum anno et die ut supra.

68.

Mezi raddami knížat Minstrberských, Arnoštem kurfürstem Německé říše a Albrechtem knížaty Saskými, a mezi Janem Hasenšteinským z Lobkowic.
1475, 29 Juli.

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi raddami wysoce urozených kniežat pánuow, panem Arnoštem kurfürstem swaté říše, a panem Albrechtem kniežaty Saskými oc. s jedné, a panem Janem z Lobkowic Hasašteinským s strany druhé: ačkoli JKM rád by byl widěl mezi nimi dobrotiwú smlúwu, ale poněwadž to býti nemohlo, JM' běre sobě toho rozmysl; a toho Zélera nebolito prowazníka rácił wzieti w swú moc, a pan Jan má téhož Zélera dáti a postawiti na hrad swatého Wáclawa od zajtřie w témdni purkrabi hradu Pražského w moc králowskou, a tu JM' sám rácił

rozkázati o něm se ptáti, a čehož se JM' uptá, podlé toho JM' ráčí se k tomu mieti. A o jiné věci JM' odkládá roku, když JM' stranám dvě neděle napřed wědětí dá, aby před JM' stáli, a w té miece aby všecká upomínání a hanění mezi nimi stála.

69.

Mezi Kristofem a Sigmundem bratřimi z Wartenberka na Děčíně, a strýci jich Sigmundem a Jiřikem z Wartenberka.

1475, 24 Aug.

Anno 1475, f. V die festo S. Bartholomaei.

W té při opět, kteráž jest mezi pány Kristofem a Sigmundem bratřimi z Wartmberka a na Děčíně s jedné, a pány Sigmundem a Jiřikem též z Wartmberka strýci jmenovaných bratří Děčinských s strany druhé, a to jakož prvé KM' a pány sú slyšáni, a JM' ráčil jim odložiti toho roku až do sněmu, kterýžto o matce božie na nebe wzetie položen jest byl, aby obojí stáli před JKM', jakož w prwniem zápise šíře jest položeno oc: tu nadepsaní Kristofor a Sigmund bratřie stáli před KM' a pány na jmenovaný čas; ale strana druhá, totižto Sigmund a Jiřík strýci jich nestáli sú, ale poslali služebníky své, a skrze ně, jakož i prvé, též i w ty chwile ohlašují se a prosiece KM' a panuow, aby ráčili je při práwu a sídu zuostawiti. Tu KM' slyše jich prosbu, a jsa zprawen JM' se pány, že jmenovaný Sigmund a Jiřík učinili sú odpor proti jmenovaným Kristoforowi a Sigmundowi dskami dworskými, i ráčil takto JM' rozkázati: že té pře odkládá do práwa a sídu, z takowé příčiny, jakož swrchu dotčeno jest, však tak, aby právem sebe hleděli, a mocí žádnú aby na se nesahali. Než což se pak dotýče, že oni jmenovaný Sigmund a Jiřík nestáli sú osobně k roku položenému wedle rozkázání KM', to jich neposlušenstwie a nestání KM' se pány kázali sú tuto zapsati a znamenati. Actum anno et die ut supra.

70.

Mezi knížetem Jindřichem a Janem Šumberkem.

1475, 24 Aug.

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi knížetem Jindřichem oc. s jedné, a panem Janem Šumberkem s strany druhé: tak jakož prvé smlúwa jest mezi nimi učiněna a zapsána, ta aby předse držána byla podlé jejieho znění; než což se dotýče dwú úrokuow zadržalých, ty knieže Jindřich aby zaplatil šedesáti zlatými uherskými aneb třidceti kopami groši českými; pak což se dotýče toho úroku na swatého Hawla přístieho a potom potomních, ti úrokové aby českými groši placeni byli. Také

což se dotýče ležení, jakož jest on pan Jan ležal: což jest ležal, dokudž jemu od kniežete penězi nejsú položeni, to aby knieže zaplatil; než což jest ležal potom, ježto penězi jsú od kniežete položeni, toho nenie knieže Jindřich powinen platiti. Actum anno et die ut supra.

71.

Mezi Rackem z Kocowa a Budějovskými.

1475, 24 Aug.

Anno domini 1475, die scti Bartholomaei.

W té při, kteráž jest mezi panem Rackem z Kocowa s jedné, a měšťany Budějovskými s strany druhé: poněwadž sú Budějowští žádným (*sic*) nedowodili, by ten Jošt gleit zrušil, a Racek Kocowský také nedowodil, by gleitu nezrušil, než toliko sám jest mluwil: a proto z té přičiny rozkazuje se jim, aby stáli na vše swaté i s duowody swými, a w tom času aby řečt i skutkem pokoj zachowali, a přimířie aby mezi nimi trwalo až do swatého Martina přístieho, i ten den celý až do západu slunce. A wěznové aby s obú stranú do toho času swatého Martina rok měli na čest a na wieru tak tiem vším obyčejem jakožto prwé; a ten Jošt aby zde na týž den byl postawen, i také ti jiní, kteříž sú s ním gleit měli. Což se pak dotýče pana Zdeňka ze Šternberka a pana Racka Kocowského, také se rozkazuje mezi jmenowanými stranami: kterýmžby jeho služebníkuom pan Zdeněk winu dal, nebolito úředník téhož pana Zdeňka, kteřížto prwé i nyní w Horaždějowicích zastížení by byli, ti aby postaweni byli na týž čas před JKM^u; a zasě také též: jestli žeby pan Racek kterým páně Zdeňkowým winu měl a je winiti chtěl, aby též dal napsány panu Zdeňkowi, aby také na týž den všech swatých postaweni byli. Actum Pragae, anno et die ut supra.

72.

Mezi rychtářem a konšely Wyšehradskými a Ručkau.

1476, 1 Jan.

Anno 1476, f. II ante Epiphaniam domini.

W té při, kteráž jest mezi rychtářem a konšely Wyšehradskými s jedné, a Ručkú s strany druhé, král JM^u ráčil takto rozkázati: napřed aby téhož Ručky na pokoji nechali, a wiece jemu aby žádné překážky w ničemž nečinili; a což sú jemu wzali, to aby jemu zasě nawrátili, a tu zápowěď páně Zajimačowu JKM^u zdwilhá. A jestli žeby kterou winu k témuž Ručkowi kdo z nich měl, to aby na JKM^u wnesl anebo wnesli, a sami se nemstili, a což jim JKM^u rozkáže, aby se tak zachowali. Také on Ručka má se k již psaným slušně zachowati. Také jestli žeby se panu

Zajímačowi zdálo kterou winu k těmuž Ručkowi mieti, to on má na JKM^o wzněsti. Actum ut supra.

73.

Mezi p. Strakonickým a měšťany Wodňanskými.

1476, 30 Mart.

Anno 1476, sabbato post annuntiationem beatae Mariae Virginis.

W té při, kteráž jest mezi Olkmarem na místě pana Strakonického s jedné, a měšťany Wodňanskými s strany druhé, KM^o se pány raddú wyslyšewše obojí stranu, i rozkázáno jest KM^o a pány takto: aby se obojí zachowali wedle té výpowědi, kteráž jest pan Zachař mezi nimi wypowědel a učinil; také aby wěžnowé s obú stran prázdni byli a rok jim obojim položen, aby stáli w pátek o swátosti najprwé přísti, a tu což jim od KM^o a pánuow rozkázáno bude, aby na tom přestali. A pakliby se w tom času přátelsky smluwiti mohli, že jim toho KM^o přeje. Actum anno et die ut supra.

74.

Mezi Fridrichem Šumberkem a měšťany Kadaňskými.

1476, 1 Apr.

Anno domini ut supra, f. II ante festum S. Ambrosii.

W té při, kteráž jest mezi Fridrichem Šumberkem s jedné, a měšťany Kadaňskými s strany druhé, KM^o se pány raddú, wyslyšewše obojí stranu, což se té sumy dotýče, kteráž oni Kadanští mají těmuž Fridrichowi wydáwati, i rozkázáno jest KM^o a pány mezi nimi takto: což sú jmenowani měštěné těmuž Fridrichowi zadrželi, tu sumu aby jemu zaplatili na mišenských groších; než což již wiece budú platiti od tohoto času, to aby jmenowani měštěné platili na groších českých. Actum anno et die ut supra.

75.

Mezi Jiřikem z Hustěřan Malešowským a Kutnohorskými.

1476, 3 Apr.

Anno 1476, f. IV ante festum S. Ambrosii.

W té při a ruoznici, kteráž jest mezi Jiřikem z Hustěřan Malešowským s jedné, a poctiwými měšťany našimi od Hory Kutny s strany druhé, a to o rybníky wod držením, kteréž sú se již jednu stržením škody staly, a dále ještě státi by se mohly, jakož pak z jich pře líčení i z desk wýpis slyšeli sme, což se těch rybníkuow dotýče, i také odpor na to, kterýž týž Malešowský učinil jest slowy, i tudiez přiepis listu majestátu ciesařského ukázal jest, slyšeli sme; a my w této

mieře nemohúce toho wzieti k konečnému rozsudku předse, a nechtějice témuž Malešowskému na jeho užitcích žádné ujmy učiniti, také w tom chtějice nás i nákladniky naše a korunu naši w škodě opatřiti, takto w této mieře s raddú naši při tomto je zuostawujem, a takto rozkazujem: aby týž Malešowský rybníky, kteréž má staré, držal podlé starodáwního drženie, wodami netopě výše, poněwadž hrázezi dobrými nejsú opatřeni; i také nové rybníky, kteréž sú w nové zdělání, ty všecky aby držal na podobné mieře, jich nepřewyšuje wodami, a k tomu aby splawy je dobře opatřil. Také přihodilo-li by se z wuole božie, žeby deštowé částí a welici přiewalowé přišli, aby k tomu pilnost měl a toho neobmeškáwal, aby trúbami wody za časuow doluow upustil, aby ujiti mohla, aby tudy škody naše, koruny, nákladnikuow, i tudiež swých škod mohl se uwarowati, a w tom aby mezi sebú pokoj slowy i skutkem zachowali; a my chceme poručiti některým raddám našim a úřednikuom mezi nimi o to pracowati a jednati, aby je mohli o to slušně smluwiti přátelsky. A při tom súdu a nálezu tito páni byli: Wilém mladší z Rizmberka a na Rabi, najvyšší komorník králowstwie Českého, Jan z Cimburka a na Boleslawi, najvyšší sudí králowstwie Českého, Mikuláš z Lanšteina, najvyšší písař desk zemských králowstwie Českého, Beneš z Kolowrat a z Libšteina, Jan z Šelmberka, Bořita z Martinic, Jan z Ronowa, Jan z Rúpowa, hofmistr dworu králowského, Samuel z Hrádku, podkomořie králowstwie Českého, Petr Kdulínek z Ostromíře, Bohuše z Drahodobudic, Jan Malowec z Pacowa, Jarohněw z Kútuow a jiní mnozi. Actum anno et die ut supra.

76.

Mezi Janem Malowcem z Pacowa a Oldřichem Fífkau z Wydři.

1476, 5 Apr.

Anno domini 1476, f. VI post festum S. Ambrosii.

W té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi Janem Malowcem z Pacowa s jedné, a Oldřichem Fífkú z Wydrie s strany druhé, o to, což se dotýče obapolnieho haněnie, které se jest stalo mezi nimi, jakož obojí wysoce swých ctí dotýkali, JKM' slyšal jest je oboje wedle potřebnosti, a JM' tomu porozoměw, že ta ruoznice a haněnie z jich obojich horliwosti přišla jest, i ráčil JKM' podat jim smlúwy přátelské; i takto sú smluweni přátelsky w těchto slowiech, a sobě obapolně opravowali, jakož teď w těchto slowiech psáno stojí: Oldřiše Fífko! jakož sem byl řekl, žeby ty byl prowolan w Soběslawi zjewně pod praněfem pro faleš: slyšal sem to od lidí; a poněwadž Jan Žába, šwagr twuoj, i také Soběslawští wyznávají, žeť jest láno pro neplněnie peněz: jáť tomu wěřím. A což se pak listuow dotýče, kteréž sem okázal před KM' i před pány, kterak někteří lidé wyznávají, žeby u tebe na Kameni dělání byli groši a peniezi falešni, a ty si toho odpieral,

dokládaje se dobrých lidí: jáť na tě neprawím. A také sem řekl, že si ty swé služebníky poslal, žeby paní Hynkové pobrali ty zlaté: to sem slyšal od swých služebníkuow; a poněwadž to wysoce beřeš na swú wieru i na swú čest, na swú duši a na swú přísahu, že si jim toho nerozkázal: jáť to od tebe přijímám, a mám tě za toho jako KM^e a páni i jiní dobří lidé mají. A tu hned KM^e ráčil jest řeči k Oldřichowi Fifkowi: Oldřiše, myť tebe máme za dobrého člověka. Také i radda JKM^u řekli sú též, že tebe Oldřiše máme za dobrého člověka, jako KM^e má oc. Jene Malowče! jakož si mne winil, žebych já tobě řekl, žeby ty byl od zrádce pošlý a sám také žeby zrádce byl: toho sem já na tě neprawil, aniž prawím, než to sem byl řekl, že sem slyšal od Wáclawa purkrabie Chusnického, žeby tebe tiem dotýkal; a poněwadž on Wáclaw purkrabie Chusnický k tomu se nezná, to já rád slyším; a jáť na otce twého ani na tě nic newiem zlého, než mám tě za dobrého člověka ctně zachovalého. Actum anno et die ut supra praesentibus oc

77.

Naučení Sigmundowi Baštskému w rozepři s Diwišem Štítným.

1476, 20 *Mai*.

F. II post festum S. Sophiae.

Sigmund Baštský předstúpil jest přede pány raddu KM^u, a žádal jest za radu a za naučení, kterakby měl w té wěci učiniti, prawě před pány, kterakby Diwiš Štítný dal sobě jeho pečet wyryti bez jeho wuole, a tu pečet žeby přitiskl k listu bez wuole jeho; páni radda powěděli Sigmundowi: aby šel k wěřiteli tomu, kterémuž jest Diwiš list udělal, a powěděl jemu, že jeho pečet jest wyryta a přitistěna bez jeho wuole a wědomie, aby sebe i jeho w té wěci opatřil. Také páni ráčili jemu powědieti, že tu jeho řeč tiemto zapsáním ráčie w paměti mieti.

78.

Mezi Janem z Wartenberka a z Děčína a syna jeho, a mezi Kristofem a Sigmundem bratřimi z Wartenberka na Děčíně.

1476, 21 *Juni*.

Anno ut supra, f. VI post festum S. Viti.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem z Wartmberka a z Děčína a syny jeho s jedné, a panem Kristoforem a panem Sigmundem bratřimi z Wartmberka a na Děčíně, strýci jich, s strany druhé, tak jakož sú se před králem JM^u a před pány winili, i listy ukazowali s obú stranú k swým potřebám, a jsúce slyšáni králem JM^u a pány, takto jest jim rozkázáno a rozkazuje se: jakož prwé, což se sbožie dotýče, podlé jich žádosti zuostaweni sú při tom, rozkázáno jim, aby sebe ble-

děli řádem a súdem zemským, mocí na sě nižádnú nesahajtc; tak se jim i ještě rozkazuje, aby na tom přestali. Než tato winěnie, kteráž sů k sobě obojti mluwili, zdá se KM^u a pánuom, že nejsou přátelská ani strýcowská, a že jsou sobě jiným powinni podlé krwe a příbuznosti, a žeby lépe bylo, aby toho nechali a tiem sebe newinili; a že tu s obů stran KM^u a pány nenie nalezeno, co by jich cti škoda anebo újma měla býti tiem jich s obů stranů winěni. A proto se jim rozkazuje, aby zachowali pokoj mezi sebů, psaním i také řeči ničimž sebe nedotýkajtc k neslušnosti swé cti. Jestli žeby pak strana která nechtěla tohoto našeho a panského rozkázanie zachowati, a z toho žeby wystúpila, k takowým aneb k takowému měli bychom se jakožto k neposlušnému, a k poslušné straně milostiwě a sprawedliwě. A jestli žeby přes to wždy nezdálo se které straně od takowých winěni přestati, jakožby lépe bylo, aby nechali, král JM^e se pány rozkazujt jim, aby sebe winili před práwem a súdem zemským. Actum in consilio majori anno et die ut supra.

79.

Mezi Janem Přebozkým a mezi Jiříkem z Želetawy a Magdalenau manželkau jeho.
1476, 29 Jun.

Anno domini 1476, sabbato post festum S. Johannis bapt.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem Přebozkým s jedné, a Jiříkem z Želetawy a Magdalenú manželkú téhož Jiříka s strany druhé, o dědiny we Pňowě: jakož jest nadepsaný Jan Přebozký prawil, žeby ona Magdalena zwedla se úřadem zemským na též dědiny we Pňowě, a žeby táž Magdalena to učinila proti smlúwě, kteráž se jest z rozkázanie KM^u a panského stala na súdě zemském sedicimi skrze přátely jich, jakožto pak táž smlúwa dskami zemskými zapsaná to w sobě šire zawierá a wyswědčuje; a on Jan Přebozký proti témuž zwodu učinil jest odpor dskami zemskými, prawě, že ona Magdalena na ty dědiny zwodu jest učiniti neměla, a že to chce okázati přede pány, když jemu toho potřebie bude: KM^e se pány raddami swými, slyšewše jich pře i odpory obojích stran, a porozoměwše, že ta wěc k práwu zemskému příslušie, jakož pak ona Magdalena zwod, kterýžto učinila na ty dědiny úřadem zemským, a on Jan Přebozký také proti tomu odpor jest we dsky zemské wložil, JKM^e ráčil jest rozkázati: aby o tu wěc práwem zemským sebe hleděli, ač budeli se jim zdáti. Toto také přitom přimieněno jest: jakož on Jan Přebozký ku pomoci swé pře prawil jest tak, kterak jest prwé mnohokrát obsielal listy KM^u jeho Jiříka a Magdalenu, chtěje je z toho winiti, a oni Jiřík a Magdalena žeby nestáwali k takowému obeslání, a že se jemu Přebozkému zdá, žeby skrze tu wěc na nich tu při obdržeti mienil: i to se jemu nezawierá, ač bude se jemu zdáti ku pomoci to wzieti, když ku práwu přijde;

nebt jest on Jiřík také toho odpieral, a prawil tak, že jemu listowé KM^u dodáwání nejsú, a také prawil, že jest w zemi nebyl. Actum anno et die ut supra.

80.

Mezi Machnau, Dorotau a Adličkau sestrami z Tuněchod, a mezi Annau z Talmberka.
1476, 19 Jul.

Anno domini 1476, f. VI post festum S. Margarethae.

W té při, kteráž jest mezi Machnú, Dorotú a Adličkú sestrami z Tuněchod s jedné, a paní Annú z Talmberka s strany druhé, KM^u se pány slyšewše jich pře i odpory, a obojie strana táhly se na dsky: jedna strana jest dsky okázala, ale druhé strany jsú dsky na Karlšteině, a že tudy sprawednosti swé pokázati nemohla; a proto z té přiečiny ta pře jest odložena až do súdu a práwa zemského, wšak bez pohoršenie každému jeho pře. Actum anno et die ut supra.

81.

Mezi Jetřichem Bynickým a Janem Aujezdeckým.
1476, 19 Jul.

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi Jetřichem Bynickým s jedné, a Janem Aujezdeckým s strany druhé: tak jakož sú častokrát stáwali před králem JM^u a před pány, což se Aujezdce ztracenie dotýče, duowody a swědomie swá okazujíce, kterážto swědomie obojie proti sobě jsú; i z té přičiny zdá se králi JM^u a pánuom těžký rozsudek učiniti, ježtoby se snad tudy některé straně mohla se krátkost státi; i w této mieře toto se jim rozkazuje: aby Bynický Janowi přieteli swému pomohl jednati a pracowati o ten statek ztraceny ku panu Lwowi z Rožmitálu, najwyššímu hofmistru králowstwie Českého, držiteli toho statku, s raddú přátelskú, zdaby mohli o ten statek s ním uhoditi; pakliby se to nemohlo skrze přátelskú pomoc zjednati, ale jakož jest bylo prwe rozkázáno, tak se i ještě rozkazuje, aby se ptali po tom úředniku, kterýžto tehdaž byl jest při ztraceni toho zámku, i také jiné potreby, cožby k tomu slušalo k polepšení stranám neb straně; a kterážby strana roku na JKM^u požádala, JKM^u ráčt jim o to rok položiti. Actum anno et die ut supra.

82.

Mezi proboštem Staroboleslawským a Jirau od Černé Růže.
1476, 2 Oct.

Anno ut supra, f. IV post festum S. Michaelis.

W té při, kteráž jest mezi knězem proboštem z Starého Boleslawě s jedné,

a Jirú od Āerné Ruože s strany druhé, KM¹ se pány wyslyšewše oboji stranu i také listy jich a zápisy, což se Weltrus dotýče, i wypowiedieno jest mezi nimi takto: aby on Jira, což drží w zápisu swém od kláštěra Doksanského, to aby před se držal a toho požíwal; než což se dotýče šesti Ālowěkuow tu u Weltrusiech, kteřížto příslušeji zwonictwím k proboštstwi do Starého Boleslawě, ti lidé aby při témž proboštstwi zuostali, a což mají z práwa učiniti k témuž proboštstwi, to aby činili. Actum anno oc. praesentibus dominis Wilhelmo Juniore de Rizmberk, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic, supremo burgravio Pragensi, Benešio de Kolowrat in Libštein, Paulo et Henrico fratribus de Jenštein, Johanne de Rúpow magistro curiae regalis, Bernhardo dicto Bierka de Násilě, Alberto dicto Ojjeř de OĀedělic burgravio castri Pragensis, et quam plurimorum aliorum in praesentia existentium oc.

83.

Mezi Wáclawem z Boskowic a Janem Štosem z Kúnic.

1476, 21 Oct.

Anno domini ut supra, f. II in die undecim millia virginum.

W té při, kteráž jest mezi panem Wáclawem z Boskowic a služebniky jeho s jedné, a panem Janem Štosem z Kúnic s strany druhé: jakož jest on pan Wáclaw winil téhož Jana Štose, a prawil tak, žeby jemu služebniky jeho zjimal, a koně i jiné wěci žeby jim pobral, a žeby se to w tom křestanském přimířím stalo, kteráž jest mezi králi JM^{ml} učiněné, a že se jest jemu ani jeho od něho toho státi nemělo, jakož pak týž pan Wáclaw w swých slowech šře jest powěděl swú potřebu oc.; proti tomu on pan Jan Štos odpieral jest a prawil, že jest tu nic neučinil, Āehoby učiniti neměl, a to z té přičiny a proto, že aĀkoli mezi králi JM^{ml} obapolně přimířie učiněna a utvrzena jsú, ale že on pan Jan s bratřím swými w ta přimířie přijati nejsú, ale z toho přiměřie wen wyjmuti; a že jest měl péči na krále Uherského i na JM^u poddané, a tak a skrže to že w to přimířie přijati nejsú, ale že předse péči měli sú na krále Uherského i na JM^u poddané; a panem hejtmanem Morawským rozkázáno jest bylo jemu panu Janowi i bratřím jeho, aby země a markrabstwie Morawského prázdni byli a w nie nebýwali; i tu se rozoměti muože, že on pan Jan Štos i bratři jeho wždy předse u wálce necháni a zuostaweni sú oc. A protož král JM¹ i se pány tak prawie: že on pan Jan Štos nic jest tu neučinil, ježtoby to jeho cti škoditi mohlo. Než co se pak dotýče služebnikuow páně Wáclawových, Kašpara a Wáclawa, kteráž on pan Jan Štos z wězení napominá, chtěje, aby mu se stawěli, a pan Wáclaw od nich odpieral jest, že jemu ani žádnému jinému tiem powinni nejsú, a to proto, že jich jest k sobě ani k žádnému jinému ze jména wězením nezawázal, a on pan Jan Štos k tomu se jest seznal; a protož

JKM^r s raddú swú takto wypowiedají: poněwadž ti služebníci páně Wáclawowi žádnému ze jména wězením zawázáni nejsú od pana Jana Štose, a že jemu ani žádnému jinému za wězně stawěti se powinni nejsú; neb kdyby takowým neobyčejným během lidé měli zawazowáni býti, pod přikrytím nebyli(by) sebú bezpečni; než ktož koho jímá a slibem zawazuje, má jemu jmenowati ze jména, k komu slíbíti a stawěti se má, neb jest tak prwé zachowáwáno bylo. A protož se rozkazuje JM^u a pány: aby on pan Jan Štos ani žádný jiný jeho jménem těch služebnikuw páně Wáclawowych tím wězením nenapomínal ani nařiekal, neb jemu ani žádnému tím wězením powinni nejsú. A jakož prwé w Benešowě při sjezdu pánuow oboje strany swoleno a zuostáno jest, aby žádný jeden na druhého mocí nesahal, ani jemu škodil, lečby jeden druhému napřed tři dni wěděti dal do jeho domu listem swým odewřeným, a to po dwú dobrú člowěkú: i docházie KM^u a pánuow radd JM^u, žeby proti tomu někteří činili swéwolně wytrhajice se, i odpovědie toliko králi JM^u a neboližto některému pánu, i chtělily pod tú odpovědi škody činiti jiným pánuom aneboli rytieřstwu, proti nim se ze jména neohradiwše, tak a podle Benešowského zjednání: protož aby se toho žádný nedopúštěl; pakliby kto jináče učinil, buď ktožkoli, takowý každý aby byl beze cti a wiery, a k nie aby nikdy nawrácen býti nemohl obyčejem nižádným. Actum anno et die ut supra. Tato wýpowěď stala se před sněmem obecniem, kterýžto sněm držán jest w Praze při swětiem Hawle, při kterémžto sněmu bylo množství z pánuow, z rytieřstwa i také z měst oc.

84.

Mezi Klatowskými a Kunkau Sobětickau z Němčic.

1476, 24 Oct.

Anno ut supra, f. V ante Simonis et Judae apost.

W té při, kteráž jest mezi měšťany Klatowskými s jedné, a paní Kunkú Sobětickú z Němčic s strany druhé, což se Sobětic dotýče, KM^r se pány wyslyšewše jich obojich pře i také odpory, i wypowiedieno jest mezi nimi takto: poněwadž oni Klatowští neokázali před králem JM^u ani přede pány žádné spravedlnosti ani jistoty na to sbožie již jmenowané, aby oni Klatowští paní Kunce postúpili toho sbožie od dnes we dwú neděli, a již wiece na tom sboži jie ani muži jejíemu žádné překážky nečinili. Actum anno et die ut supra.

85.

Mezi Kateřinou dcerou po Ješkovi z Březí, a její macechou Kačau z Bělče.

1476, 16 Nov.

Anno domini 1476, sabbato post festum S. Martini.

W té při, kteráž jest mezi paní Kateřinú dcerú někdy Ješkowú z Březé s jedné, a mezi Káčú z Bělče, macechú její, s strany druhé, KM' poručiti ráčil pánuom raddě, aby je slyšeli; a páni vyslyšewše jich pře, žaloby i odpory obojích stran, to sú na JKM' wznesli. I rozkázal jest JKM' stranám, aby po jednom příteli mezi sebou vydali. A tito přítelé od jmenovaných stran sú vydáni byli: Wáclaw Chrástenský z Malowar a Jan z Skaličky, a ti sú mezi jmenovanými stranami takto wypowieděli s raddú pana Čenka z Klinšteina, prokuratorowú KM', a pana Samuele z Hrádku, podkomoříeho královstwie Českého: aby paní Kačka pastorkyni své, ne súdem, ani z práwa, vydala jie pět kop grošú českých, a ti jie hned mají vydáni býti. A tu wýpověď přátelskú obě straně přijale, však s takowúto wymienkú: jestli žeby jmenovaná paní Kateřina dcera Ješkowa mohla se kdy buďto nyní neb potom doptati statku otce svého spravedliwého, ta se jie cesta nezawierá, ale jmenovaná macecha jejíe má jie z toho práwa býti, z čehožby ji potonně winiti chtěla. Actum anno et die ut supra.

86.

Mezi Bohuší z Drahobudic a Janem Přebozkým ze Zásmuk.

1477, 23 Nov.

Anno 1476, sabbato ante festum S. Andreae apostoli.

W té při, kteráž jest mezi panem Bohuší z Drahobudic s jedné, a panem Janem Přebozkým ze Zásmuk s strany druhé: jakož prwé mnohokrát sú KM' a pány slyšáni, pak opět nyní slyšaw JM' se pány jich pře i odpory, také wýpis z desk i listy, kteréž jest on Bohuše okazowal; ale on Jan Přebozký prawil, že té potřeby své, kterážto jemu káže, w této mieře okazati nemuož, a to proto, že ty dsky jsú na Karlšteině; i wypowieděno jest jim: žeby jim ihned o to KM' rád konec učiniti ráčil, ale z již jmenované přičiny odkládá se jim toho do některé chvíle, ažby ta wěc na Karlšteině, což najsapieše moci bude, wyhledána byla. Přitom jest také powědjeno: jakož sú sebe obojí na swých ctí wysoce dotkli, poněwadž on Jan Přebozký wolal se k tomu, chtě se z toho nároku wywesti, ale že pro již psanú přičinu nemohla se ta wěc státi, jestli žeby w tom času, nežby ta wěc konec mezi nimi wzala, buoh smrti kterého neuchowal, že jemu na jeho cti nemá žádná poškrwna býti; a w tom času aby řečí i skutkem pokoj zachowali. Actum anno et die ut supra.

87.

Mezi Janem Zajicem z Hasenburka, a Samuelem z Hrádku.

1476, 2 Dec.

Anno domini 1476, f. II post festum S. Andreae apostoli.

W té při, kteráž jest mezi panem Janem Zajicem z Hazmburka s jedné, a panem Samuelem z Hrádku, podkomořím království Českého, s strany druhé, což se dotýče rybníka dělání Koprnického, jakož pan Jan Zajiec winil jest pana Samuele, žeby jemu udělal hrázi na gruntu jeho, a žeby jemu nějakú wesku, dědiny a lúky topil; a pan Samuel odpieral jest toho, prawě, žeby hrázi na swém gruntu udělal; a což se té wesky, dědin a luk dotýče topenie, pan Samuel podával jest toho panu Janowi Zajicewi, že jemu chce oddati, jakož obyčej jest, a pan Zajiec odpieral toho, nechťeje toho přijieti, a prawě, že chce swě swobodno mieti a toho užíwati ꝛc. KM^r se pány raddú wyslyšewše oboji stranu, i také pana purkrabie hradského, kterýžto byl z rozkázanie KM^u wyslán na meze, tu wěc JM^r se pány s pilností ráčil wážiti, aby ta wěc mohla mezi nimi k slušnému srownání přijieti. I takto JK^M^r se pány nyní ráčil wypowiedieti: jakož jest pan Zajiec winil pana Samuele, žeby jemu nějakú wesku i také lúky a dědiny topil, poněwadž pan Zajiec nechce oddání přijieti, aby on pan Samuel wesky jeho i také dědin a luk netopil. A což se pak hráze dotýče a toku vody, a nějakého dědictwie, jakož pan Zajiec prawí, že by to kúpil u Hřanuow, a pan Samuel prawil, žeby to příslušalo k Kluminu k jeho dědictwi; i také což se dotýče nějakého puol lánu: to JK^M^r sobě pozuostawuje w moci swě, když jim JM^r o to rok položiti ráčí, aby stáli před JK^M^u. Také JM^r w tom času ráčí se ptáti na jich obojích sprawedlnost, a wedle sprawedliwého uptání a práwa ráčí jim o to konec a místo učiniti. Actum anno et die ut supra ꝛc.

88.

Mezi Bohuši z Drahobudic a Janem Přebozským.

1476, 6 Dec.

Anno domini 1476, f. VI ante festum S. Luciae.

W té při, kteráž jest mezi panem Bohuši z Drahobudic s jedné, a panem Janem Přebozským s strany druhé, král JM^r se pány raddami swými slyšeli sú jich pře líčení, swědomie i odpory: jakož jest on Jan Přebozský winil Bohuši, a prawě, že mu se od něho škoda stala skrze to, že mu jest pobral plod, kterýž jest byl kúpil u Pawla w Chwatlině, a že jest proto neměl čím nasaditi rybníka swého; a on Bohuše prawil, že toho plodu jináče newzal, než že jest jej u téhož Pawla kúpil a zaplatil, a obojí k swým potřebám wedli sú swědomie sobě odporná

ale poněwadž ta pře mezi nimi jest o škody, a ty škody žeby přišly skrze nenasazení rybníka æc., král JM^e se pány raddami swými srozuměli sú tomu, což se takových škod dotýče, že ta věc podlé práva příslušie k právu a sůdu zemskému a kú póhonu ze škod, a protož JKM^e rozkazuje: poněwadž on Bohuše ku právu jest usedl, budeli se jemu Janowi Přebozskému zdáti o to jej winiti, aby jeho právem hleděl. Praesentibus dominis Wilhelmo Juniore de Rizmberk in Rabí, supremo camerario regni Bohemiae, Johanne de Janowic in Petrspurk, supremo burgravio Pragensi, Nicolao de Lanštein, supremo notario tabularum regni Bohemiae, Čenkone de Klinštein, procuratore regio, Samuele de Hrádek, subcamerario regni Bohemiae, Johanne de Rúpow, magistro curiae regalis, Alberto Ojjeř de Očedělic, burgravio castri Pragensis, Bernharde dicto Bierka de Násilě, cubiculario regiae Majestatis, et quam plurimorum aliorum. Actum anno et die ut supra.

89.

Mezi Bohuši z Drahobudic, a Janem Swadbau z Otradowic.

1476, 12 Dec.

Anno domini 1476, f. V ante festum S. Luciae.

W té při, kteráž jest mezi panem Bohuši z Drahobudic s jedné, a Janem Swadbú z Otradowic s strany druhé, jakož sú se obojí winili: najprwé rozkázáno jest jim, aby se wedle prwních smluw a wýpowědí zachowali. Pak což se dotýče srubu stawenie, jakož pan Bohuše jest srub ustawil w Zbraslawicích, a kterakby wokolo téhož srubu bašty i přiekopy dělal, i rozkázáno jest takto: oby on Bohuše k potřebě swé udělal sobě okolo téhož srubu plot jednoduchý, bez bašt a bez rúbenie a bez přiekopuow, a ten plot bude moci sobě obmazati a otýniti, anebo přikryti šindelem, anebolito došky kalenými. Pak což se nějaké kramárky dotýče, jakož on Jan Swadba má ji u wězení: aby ji propustil; a což jest jí wzato, aby jje zase nawrátiti kázal, a pod kýmž swé obydlé ona bude chtieti mieti, to buď při jejie wuoli. A což se nějakého pacholíka dotýče, jakož jeho on Bohuše napomínal z základu propadeného: ten základ aby Bohuše prominul a z něho wiece nenapomínal, a což jest témuž pacholíkowi wzato, aby jemu zase nawrátiti kázal. Což se pak podacieho dotýče: aby ten kněz, kterýž tu jest, aby tu byl až do swatého Jiřie, tak aby wšecy řády křesťanské wedl a obojím lidem jich swátostmi aby posluhowal; a po swětiem Jiři, jestli žeby se o téhož kněze smluwiti nemohli, tehdy obojí ze spolka mají prositi mistruow z koleje, a oni mistři kteréhož jim kněze dadie, toho aby obojí přijali a jemu presentací dali, také desátky aby jemu obojí wydávali. Praesentibus dominis ut supra. Actum anno et die ut supra.

90.

Mezi bratřími z Wartenberka na místě otce jich Jana staršího, a mezi strýci jich též z Wartenberka na Děčíně.

1477, 8 Mart.

Anno domini 1477, sabbato post festum translationis S. Wenceslai.

W té při, kteráž jest mezi panem Sigmundem a panem Jirkem bratřími z Wartmberka na místě otce jich pana Jana staršího s jedné, a panem Kristoforem a panem Sigmundem též bratřími z Wartmberka a na Děčíně strýci jich s strany druhé: jakož jest opět zniklo hanění od pana Jana, otce jich jmenovaných bratří, dotýkaje nebožtíka pana Jana mladšího otce jmenovaných bratří Kristoforowa a Sigmundowa, a taková věc stala se jest proti našemu prwniemu a panskému rozkázání a rozsudku, ježto takové hanění otci jich mrtvému ani jmenovaným bratřím státi se jest nemělo proti takowému prwnímu našemu rozsudku a rozkázání; protož jakož sme prwé rozkázali, tak i ještě rozkazujem: aby jmenovaný Jan starší i s jmenovanými s syny swými všech hanění řeči i psaním o otci jich mrtvém i také o nich nechali, a oni též zasě, a zachowali se wedle prwnieho našeho a panského rozkázání; a pakliby kdo toho neučinil a tak se nezachoval, chtělbychom se k takowému mieti wedle prwnieho našeho rozkázání. Tito páni přítom byli: Lew z Rožmitálu, nejvyšší hofmistr králowstwie Českého, Wilém z Rizmberka, nejvyšší komorník králowstwie Českého, Jan z Cimburka, nejvyšší sudí králowstwie Českého, Jan z Janowic, nejvyšší purkrabie Pražský, Mikuláš z Lanšteina, nejvyšší pisař desk zemských králowstwie Českého, Jindřich a Pawel bratřie z Jenšteina a z Skal, Beneš z Kolowrat a z Libšteina, Puota z Rizmberka, Čeněk z Klinšteina, prokurator králowstwie Českého, Beneš z Weitmile, purkrabie na Karlšteíně oc. Jan z Rizmberka, maršalek dworu králowstwie Českého, Jan z Rúpowa, hofmistr dworu králowstwie Českého, Bořita z Martinic, Bohuše z Draho-
budie oc. Actum anno et die ut supra.

91.

Mezi Mikulášem Daksem z Hamršteina, a Pawlem sekretářem ze Swojšic.

1477, 7 Mart.

Anno domini 1477, f. VI ante festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi panem Mikulášem Daksem z Hamršteina s jedné, a Pawlem sekretářem ze Swojšic s strany druhé, KM^r se pány wyslyšewše obojie strany, a tak z jich obojie řeči rozomie se, že jest ta věc byla prwé rovnána a zjednána panem Mikulášem a panem Čenkem oc., což se toho zádušie w Swojšicích dotýče; a poněwadž sú sobě toho nezdrželi, ještě se jim KM^r a pány takto

rozkazuje: aby on Pawel to obilé, kteréž od téhož zádušie pobral, aby je zase navrátil w moc kostelníkuom, a osadni téhož kostela aby také desátek všichni dali týmž kostelníkuom, aby to obráceno bylo k dobrému téhož kostela; a oni kostelníci aby z toho počet činili Pawlowi sekretářowi, jakožto podaciemu téhož kostela, také i osadním; a tak aby vždy potom zachowávali se obojí, což mají učiniti, aby učinili témuž záduší; a též také i o kněze aby zjednan byl k témuž záduší. Což se pak meze wyworanie dotýče, o tom JKM^t se pány takto rozkazují: aby den swatého Jiříe vyšel týž Pawel s kostelníky na túž dědinu, zjednajíce sobě lidi s obú stranú staropamětné a w tu wěc (aby) nahledli, jestliže ta meze zuorána jest, aby wedlé jich paměti zase jinú udělali, a wiece aby nebyla zuorávána, a k tomu dni JM^t ráčí rozkázati Janowi Kacicowi, aby při té wěci byl. Actum anno et die ut supra.

92.

Mezi Alžbétou a Kateřinou z Hněwšína, a mezi Štěpanem a Oldřichem bratřimi z Wrchotic.

1477, 30 Oct.

Anno domini 1477, f. V post Simonis et Jude apostolorum.

W té při, kteráž jest mezi Alžbětú a Kateřinú z Hněwšína, dcerami někdy Mírowými s jedné, a Štefanem a Oldřichem bratřimi z Wrchotic s strany druhé, o to což se dotýče Wáclawa sirotka někdy Hynkowa z Hněwšína, bratra strýčeneho nadepsaných Alžběty a Kateřiny: jakož pak ony winily sú Štefana a Oldřicha, žeby téhož sirotka, bratra jich, i statek, kterýž jest po otci téhož sirotka pozostal, drželi, a prawiece, že jsú ony sestry nedielné téhož sirotka, a žeby ony byly bližší toho sirotka i ten statek zprawowati a jím wlásti nežli kdo jiný; proti tomu on Štefan powěděl jest, že to zná, že ony Alžběta a Kateřina s tím sirotkem nejsou dielny o statek otcowský, ale že jsú oni poručníci téhož sirotka a statku toho, kterýž se jest otci toho sirotka po ženách dostal, a že ony k tomu práwa mieti nemají prwé, lečby pán buoh toho sirotka od smrti neuchowal, a že to poručenstwíe mají z rozkázanie otce téhož sirotka a potom obdarowáním KM^t; a ony vždy prawily, že jsú bližšie k zprawowání toho sirotka i statku, nežli oni tím poručenstwím. Tu král JM^t se pány a raddami swými wyslyšewše je s obú stranú a tomu porozoměwše, i ráčili sú rozkázati: poněwadž on Štefan sám seznał jest, že ony Alžběta a Kateřina nejsou dielné s tím sirotkem, a léta mají, že jsú bližšie aby zprawowali toho sirotka i statek jeho až do let jeho sprawedliwých; než jakož jest on Štefan powěděl, že otec téhož sirotka ten statek po ženách měl jest, a žeby tudy ony práwa k tomu mieti neměly, než lečby pán buoh toho sirotka neuchowal, o tom JM^t se pány takto rozkazují: chtějili ony Alžběta a Kateřina

w ten statek se uwázati a jim wlásti, aby to ujistily a uručily dskami zemskými podle obyčeje, aby těch sboží neunensowaly až do toho sirotka let, ale radše přisporowaly: a když to učinie, tehdy aby oni Štefan a Oldřich toho sbožie postúpili jim, již odtud puožitkuow wiece neberúce. Jestli pak že ten sirotek k letuom přijde sprawedliwým, tehdy ony Alžběta a Kateřina mají jemu těch sboží wšech postúpiti a jej toho zmocniti beze wšie odpornosti, a on také má jim sprawedliwě učiniti, ačby jim co powinen byl. A což se pak swrchkuow a nábytkuow dotýče, buďto na klenotiech, aneb na kterýchžkoli jiných wěcech, ježto sú to oni Štefan a Oldřich k sobě přijali po smrti jmenowaného otce toho sirotka: to oni wšecko aby dali popsáno králi JM^u od dnešnieho dne we dwú nedělí; a kterakž pak JM^u dále o tom rozkáže, s tím aby se tak stalo. A což se dotýče opatření a chování toho sirotka, o tom také tu při tom času JM^u ráčí rozkázati, kde a kterak má opatřen býti; než také na ten den aby sirotek před JKM^u postawen byl, a tu obě straně aby také stále. Actum anno et die ut supra.

93.

Mezi sladowníky a jinými řemesly a cechy w Starém městě Pražském.

1477, 28 Nov.

Anno domini 1477, f. VI ante festum S. Andreae apostoli.

W té při, kteráž jest byla před najjasnějším kniežetem a pánem, panem Wladislawem králem Českým a markrabí Morawským oc. pánem našim najmilostiwějšíwým, mezi sladowníky s jedné, a měšťany, kteřížto řemesla a cechy své mají, s strany druhé, w Starém městě Pražském, tak že se jest zdálo sladowníkuom, poněwadž oni mají řemesla a cechy své, wedle statut jich a práv že nemají piw wařiti jim ke škodě; a druhá strana žádala toho na králi JM^u, aby JM^u ráčil kázati w list nahlednutí, kterýž za slavné paměti krále Wáclawa JM^u raddami nálež se jest stal; jakož pak král JM^u i se pány k jich žádosti ráčil jest w ten list nahlednutí, tudiež i w statuta, wedle wšie potřebnosti, a purkmistra i konšely téhož města k tomu přijieti; jakož se jest zdálo sladowníkuom, že kteříž řemesla swá mají, žeby neměli piw wařiti jim ke škodě, i takto JKM^u se pány ráčil jest rozkázati: poněwadž list, kterýž jest za krále Wáclawa slavné paměti JM^u raddami, w temž listu nálež se jest stal, že piwa waření nenie řemeslo, než že jest obchod, a každý že muož swého domu požíwati, poněwadž wedle města trpí, a ten list dále ukazuje a potwzuje nálezu slavné paměti markrabie Prokopa, že JKM^u se pány při temž je zuostawuje, a sladowníkuom prikazuje, aby se o takowú wěc nepokúšeli, a jim w té wěci nepřekázeli. A jakož sú se táhli na statuta: statuta jiného nic neukazují w té při, než toliko aby žádný dwú řemesl

nedělal; a poněwadž jest prvé nalezené, že piwa waření nenie řemeslo, tehdy statuta nejsou druhé straně nic ke škodě. A což se dotýče řemesl, kteřížto své cechy mají, a w svých domích sladowny mají, o tom JKM' se pány takto rozkazuje: že mohou mieti pacholky, aby jim jich slady k potřebě jich dělali k waření piwa, a do cechu sladowničieho ti pacholci slušeli, ale žádnému jinému z peněz žádných aby nedělali; a jestli žeby se zdálo kterému z nich, ten bude moci sladownu svou najieti, a ten, ktož ji najme, bude moci slady dělati z peněz hospodáři i každému, kdož k němu obilé přiveze, jakož za starodáwna bylo zachovááno, a ten nájemník aby také do cechu sladowničieho slušal. Také jiní měšťané nebolito řemeslníci, kteříž svých sladowní nemají a piwa waří, ti budú moci své obilé ssypati u sladowníkuow anebolito nájemníkuow, aby jim sladové k jich potřebě dělání byli bez překážky, že jim toho nemá bráněno býti. A toto rozkázanie a nález, kterýž se jest stal králem JM' a pány, i tudíž purkmistrem a konšely swrchupsaného města Starého Pražského, ráčil jest JM' rozkázati wepsati w rejistra dworu svého, i také tudíž w knihy městské téhož města. Actum anno et die ut supra.

94.

Mezi Alžbětau dcerau někdy Wawřincowau z Nechanic, a jejími zápisníky.

1477, 13 Dec.

Anno 1477, sabbato in die S. Luciae.

W té při, kteráž jest mezi Alžbětú sirotkem a dcerú někdy Wawřincowú z Nechanic s jedné, a Markwartem z Richmberka, Hertwikem ze Mnětie a Wáclawem Homolí z Lubna, zápisníky též Alžběty s strany druhé: jakož ona Alžběta, mající léta, winila jest nadepsané zápisníky své z toho, a prawiec, že měwše jie zachowati dědictwie jejíe podle swěření a opatření otce jejíeho, to jest twrz řečenú Nechanice s jejím příslušenstwím, a že sú to od nie odcizili a to prodali, přitom žádající, aby jimi to opatřeno bylo, aby ona při swém dědictwí zuostati mohla; a oni nadepsaní zápisníci prawili sú tak, že sú toho prodaje pro jiné neučinili, než z té příčiny, že sú prodati musili pro dluhy nebožtíka Wawřince, otce též Alžběty, a že sú to učinili s wolí krále Jiříeho a s raddú panskú na plném súdu, a kdyžby toho byli neprodali, žeby pro ty dluhy ten sirotek byl o všecko přišel, táhnúce se toho i na dsky zemské, že sú toho prodaje sami o swém umě neučinili, a což jest po dluzích peněz zuostalo, že jie Alžbětě toho odporni wdati nejsou, a že to od nich dskami ujištěno má; a ona Alžběta wždy prawila, že jiného nežádá, než aby jie dědictwie jejíe nawráceno bylo; a tak mnohé řeči mezi nimi byly sú. Král JM' se pány raddami swými obě straně wyslyšewše, a tomu porozuměwše, že ten trh a prodaj twrze Nechanic od nadepsaných zápisníkuow stal

se jest s powolením krále Jiřího, předka JKM^u, a také JKM^u i se pány na to pamatuje, aby se sirotku jie Alžbětě žádné křiwdy nestalo, i ráčil JKM^u takto mezi nimi rozkázati: aby oni nadepsaní zápisníci, jakož sú sami seznali, co jest peněz zuostalo po zaplacení dluhuow Wawřincowých, to jest sedm set kop grošuow bez puol čtrnácty kopy, tu sumu všecku aby jie Alžbětě u desk zemských položili a w moc dali konečně od dnešního dne we čtyřech nedělích pořád sběhlých; a ona Alžběta to od nich přijmúci, aby je tu také dskami kwitowala, že jest od nich ty peníze přijala, kteříž sú po dluziech zaplacenie otce jejíeho zuostali. A však toto jest přitom přimieněno a pozuostaweno jie Alžbětě, aneb tomu a těm, komužby ona swé práwo dala aneb poručila, aby w tom swobodnú wuoli měli, jestliže se jim zdáti bude nadepsané zápisníky, aneb koho jiného, dále z čeho právem zemským winiti, o to což se toho zápisu dotýče, že to bude aneb budú moci učiniti; neb se jim tímto rozkázáním práwo izádné nezawierá. Actum anno et die ut supra.

95.

Mezi Janem Seletickým a Wintířem Řasanským.

1478, 1 Mai.

Anno domini 1478, f. VI die SS. Philippi et Jacobi apostolorum.

W té při, kteráž jest mezi Janem Seletickým s jedné, a Wintířem Řasanským s strany druhé: tak jakož jest winil Jan Seletický Wintíře, žeby jej neprávě, neslechetně jaw i zmordowal a zranil, swé eti proti němu neohradiw, jako na dobrého člověka slušie, an na něho žádné péče neměl oc.; proti tomu on Wintíř odpor swuoj učinil jest, a prawil, což jest jemu koli učinil, že jest to učinil proto, háje statku swého, na kterýž jest jemu Jan Seletický sahal přes rozkázanie nebožtka pana Zdeňka z Šternberka, a tak prawil, že sta byla oba řekla zachowati se wedle rozkázanie téhož páne Zdeňkowa, a že žádný z nich, ani Seletický, ani Wintíř neměl na ten statek do dwú nedělí sahati, prawě, že jest tu nic neprávě neučinil, než což jest učinil, že jest učinil právě, háje statku swého; Jan Seletický jest toho odpieral a prawil, že toho nenie, a že jest seděl w statku swém, požiwaje jeho, a toho se táhna na dsky zemské, a z toho statku že žádným právem wyweden nenie; Wintíř k swé při wedl jest swědky, a Seletický táhl se jest na některé swědky také, kteříž sú přitom při panu Zdeňkowi byli, ale ti některé swědkowé sú swědčiti nechtěli, lečby prwé všickni spolu jsúce ze spolka se pamatowali; KM^u se pány wyslyšewše pře obojic, a to pilně wážiwše, a tomu porozoměwše, že se eti dotýče, i také že swědkowé sami bez jiných znáti nechtějí, na kteréž se Seletický táhne, a také, by pak ti všichni swědkowé byli a swědčiti , o to, což se eti dotýče, napřed učiniece to, což práwo jest swěd-

kuom učiniti, swědectwie swá prawiliby; a pro ty nahoře psané přičiny JKM^r i se pány, aěby rádi byli rozsudkem konec mezi stranami ihned učinili, ale pro ty přičiny KM^r se pány nechtiece práwu ani stranám ukrátiti, odkládá toho do práwa a súdu zemského, a w tom času aby na se žádnú moci nesahali a w pokoji se zachowali w řeči i w skutku; a dokudž ta wěc rozsúzena nebude, tak jakož se swrchu jmenuje, že Wintierowi nahoře psanému jeho cti ku poškrvně nemá býti, poněwadž jest stál a stojí k očistění a wývodu swému; a kdyžbykoli JKM^r súd zemský osadil, obojie strany státi mají k prwniemu súdu bez póhonu. Actum anno et die ut supra.

96.

Mezi Aneškau Ronowskau a Petrem Waldekem.

1478, 29 Jul.

Anno domini 1478, f. IV post festum S. Jacobi.

Paní Aneška Ronowská žádala jest přede panem purkrabí najvyšším Pražským a přede pány ode pana Waldeka, aby tu dobrú wůli, kterúž jest byla jemu udělala na listy, zápisy i na swá sbožie, jie zase nawrátil, tak jakož jest jemu toho byla swěřila, jakožto přieteli swému; a pan Petr Waldek dal jest jie na to odpowěd: že toho odporen nenie, ale že chce wrátiti, jestliže k tomu KM^u powolenie bude; přitom pan Čeněk prokurator mluwil jest od KM^u, žádaje toho, aby ta dobrá wuole nebyla wydáwana, ale aby byla položena u desk wedle těch listuow, kteříž sú položeni z nálezu panského, táhna se na nález panský; také týž pan Čeněk prokurator žádal jest od pana purkrabie a ode pánuow opatření, tak jakož pan Litwin bratr jeho, maje wýplatu od KM^u, wyplatil penězi swými některé sbožie a zápisy, aby pro wydání té dobré wuole nebyl w to uweden, aby druhých peněz nemusil dáti, žádaje wždy při panském nálezu zachowání. Pan purkrabie se pány z rozkázanie KM^u otázali sú panie Anešky: poněwadž žádá dobré wuole zase nawrácenie, aby powědala, chceli ten panský nález, kterýž jest udělán mezi panem prokuratorem a panem Waldekem, přijieti, a wedle toho se zachowati? odpowěděla jest, že ten panský nález přijiná a wedle toho we všem zachowati se chce. Druhé jest otázáno: jakož listowé a zápisy dwa z nálezu panského jsú u desk položeni k rozeznání panskému, co a kterak s nimi má učiněno býti, když ten čas přijde, chceli ona to, což o týchž listech bude nalezeno a rozkázáno, přijieti a zachowati a na tom přestati? odpowěděla, že chce. Třetí jest otázána táž paní Aneška, kdy pan Petr Waldek jie tu dobrú wůli wydal, wiece pana Petra z té dobré wuole ani z zápisuow w desk položených newiniti, nařekati ani napominati, ani z čeho jiného, což se té wěci dotýče; a také, kdy jie ta dobrá wuole bude wydána, aby zkažena byla, aby ne překážku ižádnému k užitku i ke škodě? (*sic*)

odpowěděla, že tak učiniti chce, jakož jest tázána. Protož pan purkrabie se pány rozkázali sú wydati paní Anešce tu dobrú wuoli. Když jest pan Waldek wydal tu dobrú wuoli, a paní Aneška jest jí přijala, a potom přede pány položena, a tu jest hned přede pány zkažena a zrušena s woli též panie Anešky. A též jest týmiž pány rozkázáno o ty listy, kteříž sú u desk položeni, aby stáli pan Čeněk i pan Waldek před KM^u a pány w pátek po swětiem Wítě k rozeznání té wěci, a paní Aneška též také aby stála. Také ta dobrá wuole zkažená dána jest w moc panu purkrabí hradskému, aby na ten den také byla položena s týmiž listy. Actum anno et die ut supra.

97.

Mezi Bohuší z Drahobudic a Janem Swadbau z Otradowic.
1478, 29 Jul.

Annorum domini ut supra.

W té při, kteráž jest mezi panem Bohuší z Drahobudic s jedné, a Janem Swadbú z Otradowic s strany druhé, král JM^e se pány wyslyšewše jich žaloby a odpory, i powědieno jest jim: že sú již mnohokrát slyšáni, a že oboji nezachowali sú se wedle rozkázanie KM^u a panského, a že pro takowú wěc byli by hodni obojí trestanie, a že se w té wěci JKM^e ráčil ještě laskawě a dobrotiwě k nim mieti; i rozkázáno jest jim opět, aby se spolu pokojně zachowali, jeden na druhého žádnú moci nesahe, a to pod týmiž základem, jakož jsú uručeni. A jestli žeby která strana z toho wystúpila a w tom se nezachowala, že JKM^e s takowého bez milosti ráci základ wzieti, a tresktati jakožto neposlušného. Actum ut supra.

98.

Mezi Jindřichem z Kostelce a Heřmanem Hostinským.
1478, 15 Oct.

Anno 1478, f. V ante undecim millia virginum.

W té při, kteráž jest mezi Jindřichem z Kostelce s jedné, a Heřmanem Hostinským s strany druhé, tak jakož sú se před JKM^u a přede pány dobře wysokými slowy winili, i stáli sú k roku položenému před JKM^u, a JKM^e ráčil jest jim rozkázati, aby přátely wydali, aby je smluwiti mohli; a k tomu JM^e ráčil jest wydati dwa z pánuow za prostředky, to jest pana Mikuláše z Lanšteina, najwvyššieho pisare desk zemských, a pana Jana z Rizmberka, maršalka dworu králowského; i smluweni sú týmiž přátely před KM^u a pány, a wypořád stala se jest takto: Jakož on Heřman winil téhož Jindřicha, prawě, žeby naň měl sáhnúti nepřátelsky, a to pro lowy, prwé než sú listowé přišli téhož Jindřicha a bratra jeho, kterýmižto

listy (se) témuž Heřmanowi lowy zapowiedají, i o tom se takto wypowiedá: že on Heřman neměl jest jeho dotýkati tiem, by co učinil neslušného, ježtoby jeho cti a dobré powěsti škoditi mohlo, poněwadž se jest nic nestalo jemu Heřmanowi, že jest neměl jeho z čeho winiti. A jakož dále z týchž protiwných slow mluwili sú k sobě, on Jindřich žeby newěřil, by tak dobrý byl, jako on, lečby to provedl; a on také Heřman prawil, že tomu newěři, by tak dobrý byl, jako on, lečby to provedl, o tom jest jim takto powědjeno: že sú k sobě takowých řeči mluwiti neměli, že jsú to slowa zakrytá; a chtěl-li by kdo koho winiti a nařknúti, mělby ho chlapstwem winiti, a kdyby z nich který takowým během dotčen byl, wieme to, žeby se k tomu každý z nich měl jako dobrý člověk k wývodu své cti, háje a lituje; i tázan jest on Jindřich: máli jeho Heřmana za dobrého urozeného člověka, jakož JKM^r a páni i jiní dobří lidé mají? a on jest powěděl, že má; též také on Heřman tázan jest: máli Jindřicha za dobrého urozeného člověka, jakož JKM^r a páni i jiní dobří lidé mají? a on jest také powěděl, že má. Dále také dotekl jest týž Heřman Jindřicha, prawě, žeby nechtěl takový býti, jako jeho otec byl a on, a to z té přičiny, žeby otec jeho, což se Škaredka dotýče, snad něco učinil, ježtoby to jemu škoditi mělo: o tom takto my smlúwce s přátely jich prawime: ptali sme se na lidech dobrých, kteříž sú toho swědomi byli, což se té pře dotýče, a že sú nikdy neslyšeli, by on Jan otec Jindřichuow kdy od něho od Škaredka, anebo koho jiného byl tiem dotýkán až do své smrti. I tázan jest on Heřman, winil-li jest anebo winil-li otce jeho, žeby on co učinil, ježtoby jeho cti a dobré powěsti škoditi mohlo? a on jest řekl před králem JM^u a přede pány, že jest newinil ani winil. A na to sú před JKM^u smířeni.

99.

Mezi Milotau z Kamberka a Matějem Blanickým.

1478, 23 Oct.

Anno domini 1478, f. VI post undecim millia virginum.

W té při, kteráž jest byla mezi Milotú z Kamberka s jedné, a Matějem Blanickým s strany druhé: jakož prvé KM^r se pány ráčil jest je slyšeti i súditi, i powědjeno jest jim, že což jest JM^r prvé súdil, neráčel toho po druhé súditi; a jakož on Matěj Blanický přinesl jest byl listy swědomie, a položil před JKM^u a přede pány, a ti listowé byli sú zmateční, i powědjeno jest, že JM^r to súdí, což před oěima jest, a poněwadž on Blanický sám sobě zmatek učinil jest, sám sebu winen jest; a protož Blanickému rozkázano jest, aby Kamberského Miloty na pokojí nechal. A jakož on Blanický přinesl jest listy swědomie od pana Běchowského i od jiných, potwrzujíc těmi listy prwnieho swědomie za prawé, i ráčil jest JM^r

powèdieti, že JM' nemá Blanického za falešníka, a také že on Milota Kamberský není wiece powinen odpowiedati Blanickému. Actum anno et die ut supra.

100.

Mezi Hynkem z Waldšteina Hradišským, a Janem Přestawlkým.
1478, 23 Oct.

Anno et die ut supra.

W té při, kteráž jest mezi panem Hynkem z Walšteina Hradišským s jedné, a Janem Přestawlkým s strany druhé, toto JKM' se pány ráčil rozkázati: že tu wèc porúcie panu Mikulášowi z Lanšteina, najvyššiemu písaři desk zemských, a panu Samuelowi z Hrádku, podkomořiemu králowstwie Českého, kdyžby jc oni koli obeslali, týden jim napřed wèdèti dadúce, aby každý s jedním přítelem swým přijel do Chlumce, a tu přitelé jich s obú stranú aby tu wèc mezi nimi rownali; a jestli žeby se oè ti přitelé jich dělili, tehdy oni jmenowaní páni, jakožto najvyšší ubrmané na miestè KM'', což oni mezi nimi wyřknú a wypowèdie, aby na tom obojí přestali a tak se zachowali. Také rozkázáno, aby on Přestawlký w tom času, dokudž ta wèc konce mezi nimi newezme, wody zbytečně ndržel panu Hynkowi ke škodè. Actum anno et die ut supra.

101.

Mezi Zdeslawem ze Šternberka a Buškem Lomeckým.
1478, 12 Nov.

Anno 1478, f. V post festum S. Martini.

W té při, kteráž jest mezi panem Zdeslawem z Šternberka s jedné, a Buškem Lomeckým s strany druhé, o list, ležení a o škody, tak jakož on Lomecký prawil jest, že suma jeho hlawnie nebyla jemu plněna, a z té přičiny že jest ležeti musil, swého dohýwaje; a on pan Zdeslaw odpieral toho, a prawè, že nebožtík pan Zdeněk, otec jeho, peníze jistinné položil jest u desk, a to z té přičiny, že zmatek dskami jeho manželka učinila jest; a tak mnohé řeči i jednanie, což se toho wèna dotýce, měli sú mezi sebu w swých přech a odporiech, jakož pak pan Zdeslaw wedl jest swèdomie na to Otíka Kamenického, kterýž swèdèi listem swým pod swú pečeti, že nebožtík pan Zdeněk podával Lomeckému toho, aby jel s swú ženú ke dskám, že wozu swého k tomu puojčiti chce i náklad swuoj dáti, aby ten zmatek očistèn byl, a žeby Lomecký toho učiniti nechtèl, a toho se táhne týž Otík na purkmistra a konšely Klatowské, že jest jim to swèdomo, že se jest tak dalo to podanie; on Lomecký toho odpieral, že toho není, ale že jest on chtèl jeti s ženú swú, a chtèjtce wšeccko učiniti, což učiniti majt, a že to od něho nemohlo

přijato býti, táhna se též na svědomie Klatovských měšťan již jmenovaných, kteřížto listem svým wyznávají, že on Lomecký podával se ke deskám jeti, a všecko učiniti i s swú ženú, cožby učiniti měl; a že purkrabie Zelenorský (*sic*) řekl, že pán muoj nechce ke deskám jeti, ani se o to u desk súdeťi chce; a tu obojí swolili sú se, aby o to stáli před panem Lwem, a pan Lew wyznal jest listem svým pod swú pečeti, že týž pan Lew rok položil u desk a před purkrabi, aby stáli o to o sněmu tehďáž přístiem; a že pan Lew na témž sněmu byl, a Lomecký též také byl jest až do rozjezdu toho sněmu, ale ode pana Zdeslaw žádný k tomu wyslán nebyl; i z takových svědomí pan purkrabie se pány takto wypowiedaji a wyřiekají: což jest Lomecký ležal a škody wedl do rozsudku KM^u, že to leženie a ty škody, kteréž jsú sprawedliwé, pan Zdeslaw podstúpiti má, a on Lomecký w desietí dnech pořád sběhlých má dáti swé škody napsané panu Zdeslawowi, a od téhož desátého dne on pan Zdeslaw we dwú neděli též pořád sběhlých, nebude-li se jemu zdáti kterých škod přijieti a plniti, má swuoj odpor w témž času před panem purkrabi položiti, a sám státi, aneb s plnú moci poslati, a což pan purkrabie mezi nimi rozkáže, obojí mají na tom přestati; než což jest ležal týž Lomecký po wýpowědi KM^u a panské, poněwadž pan Zdeslaw položil jest penieze w hospodě, tu kdež jest měl položiti wedle rozkázanie KM^u a panského, a on přes to ležal, že on pan Zdeslaw nenie powinen toho leženie ani škod platiti. Actum anno et die ut supra.

102.

Mezi mistry weliké koleje, a člověkem jich Witkem ze wsi Počernic.

1479, 11 Jun.

Anno domini 1479, f. II post Epiphaniam domini.

W té při, kteráž jest byla mezi poctiwými mistry z weliké koleje s jedné, a člověkem jich Witkem ze wsi Počernic s strany druhé, páni radda JM^u wyslyšewše obojí stranu, to sú na KM^u wznesli, a takto JKM^u se pány rozkázati jest ráčil: Jakož Albrecht Ojier, tehďáž purkrabie hradu Pražského, wýpowěd jest mezi nimi učinil, aby on Witek zachowal se wedle té wýpowědi jmenowaného Albrechta Ojiera; jakož on Witek prawil, žeby jeho list byl prwnější, nežli jich zápis u desk, to se jest tak nenašlo; a jestli že se Witkowi zdáti bude paní Annu z Rizmberka, od kteréžto list má, z čeho winiti, že se jemu ta cesta nezawierá. Než on Witek aby se měl ku pánuom swým, jakožto na člověka poddaného přísluší. Actum ut supra.

103.

Mezi Fridrichem Šumburkem a opatem Grynheimským.

1479, 8 Jan.

Anno 1479, f. VI post Epiphaniam domini.

W té při, kteráž jest mezi panem Fridrichem Šumburkem s jedné, a knězem opatem z Grynheim s strany druhé, král JM^r se pány slyšaw jich pře i odpory, takto JKM^r ráčil jest rozkázati: aby lidé kněze opatowi s toho sbožie při Kadani létos přiwezi panu Šumburkowi na hrad Kadaňský třidceti wozuow lesu, aniž wiece; a wšecky jiné wěci aby mezi nimi w pokoji stály do dalšího JM^u rozkázanie; a kdyžby pan Šumburk na JKM^u žádal roku slozenie, a hotow byl s swými práwy, ač měl-liby která, že JKM^r ráčí jemu rok položiti, a kněze opata také k tomu obeslati, aby obojí se wšit potřebú swú stáli. A jestližby kněz opat nemohl osobně před JKM^u státi, ale aby od sebe poslal s plnú nocí k zisku i ke ztrátě; a což za sprawedliwé uznáno bude, přitom obojí budú zuostaweni. Actum anno et die ut supra.

104.

Mezi Zdeslawem ze Šternberka a Buškem Lomeckým.

1479, 13 Mart.

Anno domini 1479, sabbato post festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi panem Zdeslawem z Šternberka s jedné, a Buškem Lomeckým s strany druhé: jakož pan Zdeslaw prawil, že w prwní wýpowědi bylo jest rozkázáno, což se škod dotýče, že on Lomecký měl položiti škody swé popsané w desieti dnech před panem purkrabí, a on nato měl odpor swuoj položiti we dwú neděli; a poněwadž jest toho Lomecký ueučinil, a těch škod sepsaných před panem purkrabí nepoložil, že jemu nenie powinen těch škod plniti; a on Lomecký prawil, že jest k té wěci beze lsti přišel, prawě tak, že jest hospodáře doma nebylo, u kohož jest ležal, aby se byl o ty škody s ním učetil; a tak pan purkrabie se pány slyšewše jich pře i odpory, ráčili jim roku odložiti až do sněmu nyní najprwé přístieho, a tu aby stáli se wšemi potřebami swými; a také Lomeckému jest powědieno, poněwadž se hospodářem wylúwá, aby toho jistotu a duowod okázal, že jest to pro hospodáře obmeškal. Také aby on Lomecký w tom času wšech lání a upominání nechal. Actum ut supra.

105.

Mezi knížetem Hynkem Minstrberským, a Janem Ilburkem ze Wřesowic.

1479, 15 Mart.

Anno domini 1479, f. II post festum S. Gregorii.

W té při, kteráž jest mezi oswieceným knížetem Hynkem s jedné, a sta-

jsem s tím právě učiniti, jakož to na dobrého čistého člověka slušie, když se mému listu a zápisu dosti stane; a při tom žádaje, aby při řádu a právu této země zachován byl.

Tu jeho KM^e se pány raddú vyslyšewše jich žaloby i odpory i také swědky, a tu wěc pilně wáziwše s obú stranú, nahledše w starodáwnie práwa, w nálezy, a kterak ta wěc prwé zachowávala se při předciech našich, i takto sme nalezli a wyriekáme: poněwadž on Ilburk wołal se, aby zachován byl při práwu a řádu zemském s počátku až do konce proti kniežeti, jakožto póvodu, i také swědkuom jeho, a také jmenovaný knieže Hynek žádal jest wedle práwa sprawedliwého rozsudku, i takto práwo ukazuje: že ten, ktož se winí a nařieká ze cti, bližší jest ku očistě swé cti, nežli ten, ktož jej winí; a protož často jmenovaný Ilburk má se proti kniežeti Hynkowi, jakožto póvodu, a swědkuom jeho očistiti přisahú, jakž jemu vydána bude, a to w tento pátek najprwé přísti na hradě Pražském w kaple u wšech swatých w hodinu čtrnáctú. Actum anno et die ut supra.

A při tom rozsudku byli tito páni: pan Jan z Janowic, nejvyšší purkrabie Pražský, pan Burian z Gutšteina, pan Mikuláš z Lanšteina, nejvyšší písař desk zemských, pan Beneš z Weitmile, purkrabie na Karlšteině oc., pan Pawel z Jenšteina a z Skal, pan Puota z Rizmberka, pan Beneš Libšteinský z Kolowrat, pan Linhart z Gutšteina, pan Čeněk z Klinšteina prokurator oc., pan Fridrich Šumburk, pan Samuel z Hrádku podkomoříe KČ., pan Jan z Rúpowa, hofinistr dworu královského, Wáclaw Wlèek z Čenowa, Diwiš Malowec z Libějowic, Petr z Sulewic, Albrecht Ojieř z Očedělic, Čeněk Barchowský, Bernard Bierka z Násilé, Kristof Opl z Wictum.

106.

Mezi opatem se Skály od S. Jana, a Wokácem.

1479, 13 Mart.

Anno 1479, sabbato ante festum S. Gedrudis.

W té při, kteráž jest mezi knězem opatem z Skály od swatého Jana s jedné, a Wokácem mladým s strany druhé, páni radda JM^u wyslyšewše jich pře i odpory, což se nějaké zahrady dotýče u swatého Jana na Újezdě wedlé huti, i rozkázáno jest mezi nimi takto: jakož jsú nějaké dwěře udělány skrze zeď, chyška, žleb a wokno, ježto jest toho prwé nebylo, aby ještě též nebylo ke škodě kněze opatowě, než jakž jest za staradáwna bylo, též aby ještě bylo. A to má Okác oprawiti we dwú neděli pořád sběhlých.

C. XII.
ZÁPISY ČESKÉ W UHŘÍCH,
od r. 1445 do 1490.

1.

Zápis Jana Jiskry z Brandýsa Janowi Makowcowi z Senice na dluh 200 dukátův.
(Z orig. arch. Kremnického.)

We starém Zwolenowě, 1445, 2 Dec.

Já Jan Jiskra z Brandýsu, najjasnějšieho kniežete a pána, pana Ladislawa krále Uherského oc. hajtman najvyššie a hrabě Šariský, wyznávám tiemto listem obecně předewsemi, kdež čten neb slyšen bude, že jsem dlužen jistého a spravedliwého dluhu za službu a za škody dvě stě zlatých dobrých uherských wáhy a rázu Kremnického a tři koně, slowútnému panosi Janowi Makowcowi z Senice, i tomu každému ktož tento list jmieti bude s dobrú woli; kterýžto swrchupsaný dluh jmám a slibuji ctně, wěrně i řádně a křestansky dáti a zaplatiti na den swatého Ducha po dání listu tohoto nynie najprw přístieho; a to polowici zlatými čerwenými, a druhú polowici stříbrem, hřiwnú po pěti zlatých. A jestliže bych toho neučinil, a wěřiteli swému swrchupsanému těch zlatých a stříbra i koně nedal a nezaplatil, tak jako se swrchu píše, jehož pane bože nedaj: tehdy wěřitel můj nadepsaný jmá plnú moc i plné práwo tiemto listem, aby mi lál, haněl i jinými wsemi obyčejí lál, tak jakož na zlaté a na stříbro i na koně slušie, tak dlúho, dokawadž bych jemu wšeho toho nesplnil což swrchupsáno stoi; a já ani jiný žádný přítel můj proti tomu nej máme odmłuwati nižádným obyčejem; pakliby kdo jiný aneb já proti tomu odmłuwal aneb byl, ten by proti swé cti a wiefie mluwil a činil. A jestli žeby w tom času mne pán buoh smrti neuchowal, jehož

pane bože ostřez: tehdy zawazují tímto listem své náměstky i poručníky, aby ten dluh též plnili i spravedlivě plniti mají, jakožto já sám, věřiteli mému nadepsanému. A to vše jako se svrchu píše, slibují vždy ctně, věrně a řádně i křesťansky bez ponucenie dáti a zaplatiti, tak jako dobrý člověk, na časy svrchu jmenované. A toho na svědomie a pro lepší jistotu svůj sem vlastní pečet přivěsiti kázal k tomuto listu, a připrosil sem urozených pánuow, pana Dětřicha z Frumštýna, pana Heřmana ze Zwieretic, a pana Jana Meninského, že sú své pečeti na svědomie podlé mej pečeti přivěsiti kázali k tomuto listu, jim a jejich erbuom bez škody. Jenž jest dán a psán w starém Zwolenowě, we čtvrtek po swatém Ondřeji apoštolu, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého pátého.

2.

Týž Jan Jiskra se swými městy, pomocníky a služebníky vstupuje w mír wěčný s Pankracem od Sw. Mikuláše. (Z orig. tamže.)

W Krcmčici, 1449, 4 Mai.

Já Jan Jiskra z Brandýsa, najjasnějšieho kniežete a pána, pana Ladislawa krale Uherského oc. nejvyšší hajtman, wyznávám obecně předewšemi, ktož tento list uzří aneb čtúc slyšeti budú, že sem wstúpil a mocí listu tohoto wstupují w prawý, křesťanský a wěčný mír i s swými se všemi městy horniemi, jakožto s Krcmčici, s Ščawnici, s Bystřici, s Nowú Bání, s Pukancem, s Libetowem, i s jinými městy, jakožto s Košicemi, s Lewočem, s Bardějowem, s Eperiašem, s Kežmarkem, i s jinými se všemi městy, hrady, kterýchž jsem koliwěk w drženie, a kterýmiž se koliwěk jinými jmény jmenují, i se všemi služebníky i lidmi poddanými na těch zámčích přebýwajícími a k nim příslušejícími swětskými i duchowniemi, a zvláště přijímaje k sobě w ten jistý a wěčný mír, jakožto urozeného pana Mikuláše Balického s jeho hrady Sklabinú a Orawú, urozeného pana Mikuláše a pana Petra bratři vlastnie z Komorowa i s jich hrady, městy, jakožto s Podolincem, s Likawú, s Šuplařem, pana Jošta z Košaw s hradem Wiglešem, pana Ladislawa a pana Januše Bykolfy bratři z Tarku s hradem Hrádkem, pana Petra Kollara s Šašowem a s Rewišcem, i s jich všemi služebníky i lidmi poddanými swětskými i duchowniemi na těch zámčích přebýwajícími a k nim příslušejícími, s urozeným panem Pankracem od swatého Mikuláše a z Brance i s jeho se všemi zámky, kterýmiž se koliwěk jmény jmenují, i se všemi služebníky, pomocníky i s těmi se všemi, kteréž on koliwěk k sobě přijme w ten jistý mír a je ze jména w swém listě mírném jmenowati bude. Kterážto smlúwa a swrchupsaný prawý, křesťanský, wěčný mír má mezi mnú a swrchupsaným panem Pankracem a našimi všemi služebníky i pomocníky suobú stranú wěčně trwati. A pakliby se co přihodilo w tej

míře ode mne neb mých služebníkuow, aneb mých pomocníkuow wěřiteli swrchupsanému mému, aneb lidem jeho, aneb tēm kohož wedle sebe přijme w ten mír, jehož pane bože nedaj, tehdy i hned po obeslání jeho přečinění wěřitele mého mám a slibuji státi, aneb místo sebe poslati s swú plnú mocí we čtyrech nedělých pořád zběhlých před pány Kremničany, jakožto před najwyšší a najmocnější ubrmany, a což oni koliwěk mezi námi rozeznají, o ta přečinění w tom křesťanském a wěcném míru, tak mám a slibuji oprawiti po jich wýpowědi w jednom měsíci pořád zběhlém. Paklibych toho neučinil, tehdy sem swú wíeru a swú čest propadl a rukojmě moji dole psaní základ, totižto desieti tisíc zlatých. A proto wždy ten swrchupsaný wěcný mír má mezi námi trwati do času swrchupsaného neporušitedlně. Také toto jest znamenitě mezi námi wyluweno, že já swrchupsaný Jan Jiskra oc. slibuji a nemám žádných rot proti swrchupsanému panu Pankracowi, a jemu ke škodě na swých zámcích, ani na swých zbožích přechowáwati, ani zámkuow nowých jemu ke škodě dělati, leč na swém vlastním anebo prořečeném dědictwí, ale to wždy má býti wěřiteli mému i jeho všem bez škody. A to wšecko což se na hoře píše, i také ti wšeckni kusy, punkty i artikule, které sú mezi námi wyřkli a wýpowědēli, a listy wýpowědné nám wydali suobú stranú slowútnej opatrnosti páni richtár a rada města Kremnického, já swrchupsaný Jan Jiskra oc. slibuji swú wíeru a swú čest sám za se i za wšecky swé služebníky i swrchupsané pomocníky, že má etně, wěrně, práwě, křesťansky zdržáno, a w celosti zachowáno býti jako od dobrých lidí. A my Mikuláš Brcal z Dobré, hajtman Kežmarský, Mikuláš z Komorowa, hajtman na Podolinci, Jan Talafus z Ostrowa, hajtman na Richnawě, Petr z Radkowa, hajtman na Březowicích, rukojmě s nim swrchupsaným panem Janem Jiskrú oc. pánem našim a zaň, slibujem pod základem desieti tisící zlatými dobrými uherskými rázu a wáhy Kremnickej za tu swrchupsanú smlúwu a prawý, křesťanský, wěcný mír, a za každý kus, punkt i artikul, zwlástě což se na hoře wypisuje, i také za ty za wšeckny kusy, punkty i artikule, kteréž sú mezi nimi páni Kremničané wýpowědēli, a listy wýpowědné jim suobú stranú wydali, že mají zdržáni a w celosti neporušitedlně zachowáni býti pod základem swrchupsaným. A paklibychom toho neučinili a základ na nás seznán byl od swrchupsaných ubrmanuow, tehdy mámy a slibujem plniti a položití po wýpowědi jich w moc wěřiteli našemu na Kremnici we čtyrech nedělích pořád zběhlých. A paklibychom toho wšeho neučinili, jehož bože nedaj, tehda dáwamy plnú moc wěřiteli našemu swrchupsanému, aby nás mohl upomienati, haněti, láti tak jakož na peníze sluší tak dlúho, dokudžbychom jemu jistiny i se všemi škodami proto wzatými úplně a docela nesplnili a nezaplátili. A k tomu na swědomie a pro lepší jistotu wěci na hoře psaných já jistec i rukojmě swé sme vlastnie pečeti swým dobrým wědomiem přiwěsiti kázali k tomuto listu. Datum Krempnitz, die dominico post

festum beatorum Philippi et Jacobi apostolorum, anno domini millesimo quadringentesimo quadragesimo nono.

3.

Oswědčení se Piška na Korlatowě Kamenu o pobraných koních. (Z orig. w archivu král. města Prešpurka.)

Na Korlat. Kamenu, 1445, 27 Apr.

Já Pišek nyní na Korlatowě Kamenu wyznávám tiemto listem všem ktož jej uzří anebo čtúc slyšeti budú, žeť jest slowútný panoše Matúš bratr Donátów kúpilť jest u mne tré koní; a já swrchupsaný ty jisté kone (*sic*) wzal sem swým nepřátelóm nynejším (*sic*) Prešpurčanóm, jakož nyní běh běží, w otewřitej wálce a w odpowědi pána swého. Dán na Korlatowě Kamenu w ten úterý po sw. Marku evangelistu léta XLV°.

4.

Swědectwi o téže věci. (Z orig. tamže.)

Na Stráži, 1445, 28 Apr.

Já Macek Chalupka a Jakubek wyznávám tiemto listem všem, ktož jej uzří nebo čtúc slyšeti budú, žeť jest nám to swědomo, žeť jest slowútný panoše Matúš Donátów bratr kúpil tré koní u Peška na Korlatowě Kameně, a ten jistý trh sě jest před námi stal i před jinými mnohými dobrými pacholky. A to my swrchupsaní móžem říci swú dobrou wěru před každými dobrými lidmi, žeť jest Matúš ty jisté koně swobodně kúpil, jakož nyní běh běží, žeť jsú wzati w otewřenej wálce odpowědi; a Piešekť jest jemu slibowal, žeť jsú Prešpurčanóm (*sic*) wzaty ty jisté koně w odpowědi. Dat. Straz, fer. III post Marci anno XLV°.

5.

Pankrac od Sw. Mikuláše žádá Prešpurčanůw, aby od měšťanů Skalických mýta i cla nebrali. (Z orig. tamže.)

Na Branci, b. r. a. d.

Prudentibus atque sapientibus viris iudici et juratis in Presspurk vicinis praesens detur oc.

Službuť swú wzkazuji wám, múdřtí a opatřní páni a susedé milí! Znesli na mě moji měšťané z Skalice, Rynolt a Hněw, že je tam pro mýto a pro čtridcátek (*sic*) stawujete. Wšak wás to tajno nenie, že Skaličtí mýt ini čtridcat (*sic*) nikdež w této zemi nedávají. I wěřtnt wám, že wy jim dáte téhož užiti, jako i jiní susedé okolní. Odpowědi žádám. Datum in Brancz, fer. 3^a oc.

Pangracius de Sancto Nicolao,
alias de Brancz.

6.

Aufrednici Freistatští osvědčuji se panům Prešpurským o zajatých pěších. (Z orig. tamže.)

Na Freistatu, b. d.

Slowútným mužóm rychtářowi a konšelóm w městě Prešpurce přítelóm našim buď dán.

Službu swú wzkazujem, urození přítelé milí! A jakož nám píšete o ty pěšie žeby byli waši: a wězte milí přítelé! žeť sú sě na wás neodwoláwali, než na Weinpergere sě odwolali. A nám Weinberger mnoho zlého udělal s těmi jistými pěšimi, a ti jistí pěši kdy sú šli, tedy i zemi lúpili. Protož milí přítelé! nehodí sě wám za také zloděje státi. A také sme doma nebyli; snadně sě jim bylo huře (*sic*) stalo, nebť sú byly za nimi ženy přiběhly, ježto jich lúpili. Dán na Freistatu w úterý oc. (*sic*)

Já Wáclaw z Hatné.

Mikuláš z Krušowec,

purkrabie na Freistatu.

7.

Blažek z Bořetína osvědčuje se Prešpurčanům, že jich sice ještě pro dluh swůj hubiti nedal, ale již jich on s pohrůzkami upomíná. (Z orig. tamže.)

Na Weselí, b. r.

Prudentibus et circumspectis viris judici et juratis civibus civitatis Posonien-sis praesentetur.

Službu swú wzkazují, múdří a opatrní muži a přítelé! Wašemu sem listu dobře srozuměl, w kterémžto píšete, žeby Wás nekto zprawował, žeby moji služebníci jezdili nebli chodili do Uherské země na Wás nebli na vaše poddané brát a lúpití wašich, a žeby sě moji menowali pět jjezdnych na silnici Trnawské k Prešpurku, a žeby mluwili s jedním waším člověkem o ten dluh oc. mým jménem; i také prawíte, žeby moji vaše lúpili na silnici k Marheku. Milí přítelé! o tom o ničém cožkolwěk w swém listu píšete nic to buoh wie newiem, aniž sem o to ještě kdy myslil wám škoditi pro ten dluh, wzdy čekaje, zdabyšte na swú čest rozpomenúce a na swój list, i plnili mi pěkně bez nesnázi wětšiech; a ještě wzdy toho w mlčení čekám od wás, abyšte mi plnili jako dobří lidé, což ste mi swým listem slíbili. Jáť o to s Ciesářowú Milostí nic nechci mieti činiti; wy ste mi slíbili a wy mi plniti máte na Cies. M', nebť mi JM' za ten dluh neslibował nikdy. Pak toto wězte: bychť wás pro ten dluh hubiti chtěl, neposlalt bych na wás neb na vaše poddané lúpežnikow takových jakož mi o nich píšete; neboť já toho obyčeje nemám, at bych u sebe chował lúpežniky. Ale když bych co učiniti chtěl, poslalt bych takové lidi, ježtoby mi přinesli wězně bez lúpení. A což bych pak koliwěk

učinil proti wám nebli moji, wždybych práwě učinil proti wám. Nebť sem na wás dáwno žalowal a oswědčowal hrabiem na Pezink, na Sw. Jiří i pánóm jiným i měščanóm Trnawským i jiným mnoho dobrým, že na wás chci swého dluhu dobywati jakž budu moci; a toť jest dosti wystřežení. Ale ještěť sem nic proti wám neučinil, jakož píšete. A menowaliliť sú sě kteří moji, klamaliť sú wšichni, a snad činí na mój šlak. A to wždy wězte, nebudeteli mi w skuoře plniti a swému listu dosti neučinite, žeť na wás chci swého dobywati jakž budu moci, jakož sem to na wás již oswědčil dáwno Trnawským. A cožť učiním, učinímť práwě, neb nemohu swého od wás mieti. A cožť škod pro waše neplnění beru, zaplatíte mi i škody, nemínímť wám jich tak pominúti. Datum in Wessele, fer. III post Jeronymi doctoris.

Blažek z Borethina
seděním na Weself.

8.

Waněk z Rachman (Mladwaněk) slibuje Prešpurčanům za Wáclawa Knížete z Ostrowa. (Z orig. tamže.)

Na Najbachu, 1460, 14 Jul.

Já Waněk z Rachmann wyznávám tiemto listem obecně přede všemi ktož jej uzře nebo čtúc slyšeti budú, že sem slibil a moci listu tohoto slibuji múdrým a opatrným purkmistru a raddě pánuom města Prešpurku za kněze Wáclawa kteréhož oni w swé moci a wazbě mají, takowým obyčejem: do kteréhož času nebli dne oni swrchupsaní páni Prešpurští swrchupsanému rok kniezeti Wáclawowi dadie, na ten čas já swrchupsaný Waněk z Rachmann slibuji swú dobrou wěru křesťanskú jej kněze Wáclawa jim swrchupsaným pánuom Prešpurským w jich moc na ten čas, jakož sě swrchu píše, žiwu nebo mrtwu postawiti. A toho na swědomie pečet swú sem kázal k listu tomuto přidawiti. Jenž jest dán a psán na Najbachu, w pondělí najblížší před rozesláním apoštoluow božích, annorum dni .c. LX°.

9.

Wáclaw Kníže z Ostrowa Prešpurčanůw wědětí dáwá, že Mladwaněk na rozsudku hrabě Sigmunda ze Sw. Jiří přestati chce. (Z orig. tamž.)

Na Najbachu, (1460) 23 Jul.

Múdrým a opatrným purkmistru a raddě pánuom města Prešpurku, pánuom mým milým.

Službu swú wzkazuji WM^u páni milí! Jakož WM^r poručili ste mi, cožbych zwěděl od pana Mladwaněka o tom přestání na panu Grof-Sigmundowi: i račetež wědětí, žeť jest konečně přestal na nich na panu Grof-Sigmundowi i na těch .c.

(sic) dobrých lidech. I mám za to, žeť pan Grof-Sigmund nebude meškati položití toho roku. Ex Naibach, fer. III^a ante S. Jacobi.

Wáclaw Knieže
z Ostrowa.

10.

Waněk z Rachman (Mladwaněk) Sigmundowi hraběti Swatojirskému slibuje státi k roku s Prešpurčany pod Děwinem (Tební.) (Z orig. tamže.)

Na Najbachu, 1460, 12 Aug.

Wysoce urozenému pánu p. Sigmundowi hrabí od Sw. Jiřé a Pezingu, pánu mně přezniwému.

Wysoce urozený pane, pane mně přezniwý! Služba má WM^u napřed. Psaní w listu WM^u dobře sem srozuměl, tudíž také i prwniemu listu, jakož WM^u slibuje mi za Prešpurčany k roku stání, i také za swú M^a a swé. I račiž WM^u wěděti, žeť na ten den dáli buoh býti chci tu pod Tebni, a to držeti, což sem WM^u řekl; leč bych bezelsti býti sám nemohl, ale swá dwa posli s swú plnú mocí k tomu, jakož bych sám tu osobně byl, nic jinak oc. Také slyším rád, že WM^u Teben jmáte. Ex Najbach, fer. III in die S. Clarae anno oc. LX°.

Waněk z Rachman.

11.

Týž k témuž omlauwá se a posilá k roku služebníka swého Mikuláše Trčku. (Z orig. tamže.)

Na Najbachu, 1460, 13 Aug.

Wysoce urozenému pánu p. Sigmundowi hrabí od Sw. Jiřé a z Pezinku a urozenému pánu p. Kaplěrowi z Sulewic a z Jetče, pánóm mně přezniwým: já Waněk z Rachman službu swú wzkazuji WM^u páni a páni mně přezniwi! Jakož sem měl dnes před WM^u w Tebni státi s Prešpurčany: milí páni! buoh wie, matka božé, že tomu již nic učiniti nemohu; nebo sú mě welmi pilné wěci zašly. A wě-řím WM^u jako pánóm, že mi w tom neráčiťe za zlé mieti, jakož to i potom sami zwiete. Než teď k WM^u posielám na mém miestě s swú plnú mocí slowútného Mikuláše Trčku služebníka swého wěrného; onž má s WM^u mluwiti, jednati, mé wěci pósobiti; a což WM^u wyřkne, zjedná a wydie, toho jest wšeho mocen přijeti i učiniti, nic jinak než jakož bych sám tu osobně byl. Nebo sem na WM^u mocně přestal, jakož sem i prwé w swých listech WM^u psal. A toho na swědomie pečet swú sem kázal k listu tomuto přidawiti. Datum Neibach, fer. III^a ante Assumptionis glori^{mae} beatae Mariae virg. anno dni MCCCCLX^o.

C. XII. Zápisy České

12.

Mikuláš Trčka témuž hraběti omlauwá se, proč k roku wčerejšímu přijiti nemohl.
(Z orig. tamže.)

Na Najbachu, 1460, 12 Ncv.

Wysoce urozenému pánu panu Sigmundowi hrabí od Sw. Jiříe a z Pezinku,
pánu mně přezniwému.

Wysoce urozený pane, pane mně přezniwý! Služba má WM^u napřed. Ne-
bud' WM^u tajno, kterak wčera jakožto den sw. Martina k tomu roku do Tebně
jel sem. I potkal sem se s lidmi na Boru, kteřížto sú vybrali wes Malacky pána
našeho. Pak newiem, tili jistí čili jiní honili sú mne a kón pode mnú ranili, a tak
že sem jim ledwa ujel. A proto sem před WM^u státi k tomu roku nemohl, nebo
mi se jest to bezelsti přihodilo, a to se jest w prawdě stalo. I prosím WM^u jako
pána, abyšte neráčili w tom za zlé mieti, poněwadž se jest to bezelsti stalo. Což
pak w tom WM^u rozkáže, to jsem hotow učiniti; nebo pán náš ani já nemieníme
té umluwy rušiti, kterúz WM^u na se wzal, ale učiniti což WM^u rozkáže. Dat. Nei-
bach, f. III^a post beati Martini confess. anno dni oc. LX°.

Mikuláš Trčka,
hauptman na Naibachu.

13.

Tyž Mikuláš Trčka slibuje za pána swého (p. Mladwaňka), že k dalšimu roku a po-
koji s Prešpurčany státi bude. (Z orig. tamže.)

Na Najbachu, 1460, 19 Ncv.

Já Mikuláš Trčka z Křižanowa, hauptman na Naibachu, wyznávám tiemto
listem obecně wšudy ktož jej uzié nebo čtúc slyšeti budú: jakož jest welikomocný
pán, pan Sigmund hrabie od Sw. Jiříe a z Pezinka delší rok a stánie odložil do
masopustu najprw přístieho, což se dotýče nesnázi panuow Prešpurských a pana
Waňka z Raclman pána našeho, kteréžto pře a nesnáze již jest na se mocně wzal
a ohlédati je w tom i wyřknúti má již psaný a welikomocný pán pan Sigmund
hrabie od Sw. Jiříe a z Pezinku oc. jakož listowé toho šíře swědčie: protož já
swrchupsaný Mikuláš Trčka slibuji swú dobrou wěru křestanskú na ten čas státi
od swého pána, jestližeby w té mieře doma nebyl, jakožto i prwé, i do toho času
jakožto do masopustu pokoj, mír a prawé stánie mieti od našeho pána slibuje i ode
wšech jeho wěrně práwě i křestansky až do toho času swrchujmenowaného beze
wšeho přerušení. A toho na swědomie pečet swú sem kázal k listu tomuto při-
dáwati. Datum Naibach, f. III in die S. Elisabeth, annorum dni oc. LX°.

14.

Oswald Somárowský pánům Prešpurským o tom, co se w Trenčíně děje. zprávu dáwa. (W půwodním prawopisu, z orig. tamže.)

W Trenčíně, 1461, 14 Apr.

Circumspectis et honestis viris iudici et juratis civibus in Posonio, dominis et fautoribus mihi plurimum favorosis.

Sluzbu swu werznu a hotowu wskazugi wassiey milosti. Mudry cztny opatrny pany a przie^{le} mne mili Wassiey cztney opaterznosti listu dobrem sem porozumiel, jenz my pissete wassé milost o nowyny czobich wediel abych wassi milost jmel sprawyti. I racztes wasse milost wedieti, zet jť matka krale Matiasse nassieho pana milostyweho z jynymy pany mnohymy Uherskymy u nas. a pan Gasspar Bodoky jel jť do Czech po pannu kukrali Czeskemu. a tu gi matka krale Matiasse s pany uherskymy na kazdy den k nam czekagi. Nebo su giz wsseczky weczy mezi nymy dokonany. Ginich nowyn takowich newiem, gesstobich wassiey milosti gmel psati nez tyto yakoz wassiey milosti pissi. Datum in Trenchinio, fer. III proxima ante festum beate Elene.

Oswaldus Somarowski
iudex Trenchiniensis
vester in omnibus.

15.

Pana Jindřicha z Lipého list věřící a průwodči pro služebníka jeho Wáwru. (Z orig. tamže.)

Na Strážnici, 1467, 6 Jan.

Wysoce urozeným hrabím, urozeným pánuom, statečným rytieřóm, slowutným panoším, panóm přátelóm mým milým: Jindřich z Lipého, najvyšší maršalek králowstwie Českého: sluzbu swú wzkazuji WM^u wysoce urození páni a přátelé mili! a oznamuji wám všem tiemto listem, že Wáwra okazatel listu tohoto jest služebnik můj, a jede po mých i swých pilných potřebách. Protož já WM^u všech wuobec prosím, duchowních i swětských všelijakého řádu a každého zvláště, ktož pro mě učiniti chtie, že jemu neráčíte překázeti, ani swým překázeti dopustite, než raději jej fedrowati budete, na čemžby wás neb z wašich kterého potřebowal, w tuž libost okázanie. Datum Straznicz, fer. tertia in die Epiphaniae domini annorum LXVII° oc.

Swědectwí města Krnowského o zjednání mezi králem Matiašem Uherským, Hanušem knížetem Opawským a Viktorinem knížetem Minsterberským. (Z orig. w Bělehradu Sedmihradském ¹⁾).

W Krnowě, 1474, 30 Aug.

Léta od narození syna božieho tisícého čtyřstého sedmdesátého čtvrtého, w úterý na den swatých Zbožného Ščastného. Jakož u wojšče před Albrechticemi před stanem Králowy Milosti stala se jest smlúwa a zjednání mezi najjasnějším knížetem a pánem, panem Matiašem Uherským a Českým oc. králem, markrabí Morawským a wejwodú Slezkým, a mezi oswieceným knížetem a pánem, panem Hanušem knížetem Opawským a Ratiborským a pánem Krnowským, takowýmto obyčejem: Jakož kněz Hanuš k rozkázanie KM^u od kněze Viktorina byl jest jat, a mezi Jejich Milostmi knížecími takowé bylo jest učiněno zjednání, že jest kněz Viktorin knězi Hanušowi k Král. M^u jeti dopustiti nesměl, lečby jemu toho jistotu učinil dokonalú, a kněz Hanuš w tom jemu Krnow zastawil jest a urozenému pánu, panu Janowi Bělowi z Kornic, a slowútným panošem Mikulášowi Hrdému z Klokočné a Urbanowi k wěrné ruce jest postúpil; již se jest pak kněz Hanuš před Albrechticemi KM^u postawil, tu jest Jeho KM^u panu Bělowi, Mikulášowi Hrdému a Urbanowi měšťany Krnowské z slibu propustiti rozkázal, a jej kněze Hanuše jakožto wězně swého s sebú jest byl wzeti umienil, a potom skrze přínluwu mnohých dobrých lidí Jeho KM^u s knězem Hanušem takowé učinil jest zjednání, aby kněz Hanuš Krnowa k ruce KM^u postúpil a sám se aby KM^u w Wratislawi w wězení na sněmě, kterýž JKM^u s knížaty a pány držeti ráci, od dnešnieho dne w osmi dnech postawil, w wězení JKM^u; pakliby se nepostawil, tehdy Krnow město KM^u zuostati má. A když se on kněz Hanuš JKM^u w Wratislawi w wězení postawí a poddá, tehda JKM^u jemu Krnowa města zase wrátiti a postúpiti powinen bude.

A my purgermistr, radda i wšeecka obec města Krnowa z rozkázanie kněze Hanuše JM^u pána našeho slíbili sme rukú dáním a tímto listem slibujem najjasnějšímu knížeti a pánu, panu Matiašowi Uherskému a Českému králi oc. jakožto wěrné ruce, wedle sepsání nahoře w této ceduli JKM^u zdržeti a zachowati a k JKM^u zření mieti a wěrní býti do srownání a propuštění wěcí nahořepsaných, a to wěrně a práwě. Tomu na swědomie zdržení a lepší jistotu vlastní pečeti k tomuto listu dali sme a rozkázali s našim jistým wědomím přidawiti.

¹⁾ Nalezen a wydan zápis tento s překladem latinským ponejprw od Josefa Mikul. Kowáčiče Senkwického we spisu: *Astraea, complectens subsidia literaria ad historiam legislationis et jurisprudentiam Hungaricam*. Budae, 1823, tom. I, pag. 153 — 156.

17.

Auřad městečka Čechtina přimlauwá se u pánůw Prešpurských za sauseda swého do zástawy wzatého. (Z orig. w arch. Prešpurském.)

W Čechtíně, b. r.

Circumspectis magistro civium, judici et juratis civibus civitatis Posoniensis, dominis nobis favorosis praesens assignetur.

Službu swú wzkazujem, páni milí, nám přiezniwí! Spraweni sme, kterak jest jeden náš súsed zastawen u wašem městě podlé koně tím obyčejem, aby súkupa postavil před WM^u. Račtež wědětí, že ten súsed náš jest sprawedliwý, a tenť koník kúpil na trhu na swobodném u nás od usedlého člověka z Stráži; a z Strážky člověk wyznal před námi pod přísahú i s dowodem swých súsed, že jej kúpil u Petřika mýtného rarkosského; a dále Petřik prawí, že když byli Plawčané s panem Orságem w odpowědi na jeho zboží, w ty časy wzat ten koník, a Petřik jej od Plawčan kúpil. Toť jest před námi wyznáno. Protož W^{ch}M^u prosíme pro naši zásluhu budúci a pro sprawedlnost, atby náš súsed swých peněz škoden nebyl, nebť jest kúpil za swú wěrnú robotu. Tohoť Wašiej Milosti mieníme zaslúžiti. Dat. Czechczin, fer. secunda in festo beatorum Petri et Pauli apostolorum.

Judex et jurati
oppidi Czechczin.

18.

Král Wladislaw do Uher jeda, žádá Prešpurských, aby nebránili w městě swém na-kaupiti spíže pro lid jeho. (Z orig. tamže.)

Na poli u Angru, 1490, 16 Jul.

Wladislaw z božie milosti král Český a markrabie Morawský oc.

Opatrní nám milí! Tajno wás nebudť, že Hawel a Šnejdar služebníci naši wěrní milí listu tohoto ukazatelé u wás w městě některé spíže a jiných potřeb na-kúpiti chtie a k nám do wojsky wězti. A protož žádáme wás s pilností i wěříme, že jim toho přieti budete a rozkážete, aby do města puštěni byli, a wěci jim potřebné aby wolně sobě jednati a kupowati mohli. Jakož pak o wás nepochybujem, že wedle žádosti naše tak se zachowáte, jakož wám píšem. Dán na poli u Angru, w pátek po sw. panně Marketě, králowstwie našeho léta dewatenáctého.

Ad mandatum
domini Regis.

19.

Odpověď od stawůw králowství Českého Prešpurčanům o ochranění města jejich (před Turky) učiněná. (Z cedule sawěké tamže.)

Bez datum (pod králem Ferdinandem I.)

Opatrným purgmistru a konšelóm města Prešpurka nám milým.

Páni Prešpurští mili! Jakož ste stawuow tohoto králowství od spolu přátel swých nás žádali, abychom město Prešpurk opatřili a pomoc děly, prachem i také penězy na opravu téhož města učinili: pak toto wám za odpověď na místě všech stawuow tohoto králowství dáwáme, že sme to s pilností rozvažowali s wyslanými ze všech zemí k tomuto králowství příslušejících, cožby se mohlo k opatření tomu městu i také těchto zemí najlépe trefiti. Pak jiného sme mezi sebau najiti nemohli, nežli abychom wojsko sebrali; jakož pak na tom sme se všickni stawowé swolili aby se tak stalo. Kteréžto wojsko mezi Holayčem a Skalici má se strhnúti na den Sw. Jakuba apoštola božího příštího, a to pro opatření téhož města Prešpurka i také tohoto králowství a zemí k němu příslušejících. Wšak toto wám také oznamujem, že sme s pány Morawskými na tom zuostali, jestliby žeby dřéwe Sw. Jakuba jaká potřeba na to město Prešpurk přišla, že páni Morawští to město dřiw nežliby wojsko naše přitáhlo, lidmi i jinými potřebami k tomu náležitými opatřiti mají.

(A tergo inscriptum: »Abschied gemainer Landschafft der Cron zu Beham.«)

B. VIII.
ZÁPISY PRAŽSKÉ OBECNÍ,

od roku 1401 do 1430.

Zbirka druhá ¹⁾.

1.

Purkmistr a radda starého města Pražského potvrzují nálezu Nowoměstských we při o splnění trhu domu.

1401, 22 *Mart.*

Hotowenstwie naše napřed, přátelé milí! Jakož ste nám psali, že dvě straně před wami a před waší plnú raddú měli při, a súdili sè s obú stranú, žádajíc na wás a od wás prawdy a práwa; z nich jedna strana druhú napomínala, aby jiej ten trh a tu úmluwu o dóm měščiščem druhá strana držala a konala, jakož sú se sjednali před litkupnými lidmi, boží peníze dali, a potom též w plné raddě před wami se znali a swědčili. Z té umluwy strana napomínala, a řkúc, že je hotowa to wše konati, odewzdati, w knihy městské wložiti, jedno aby peníze plnil a zaručil podle umluwy. K tomu ke všemu druhá strana sè přiznala a toho neodpírala. Tehdy wy konšelé tèm stranám dali ste přátelský rok k smlúwě a konání té wěci podle jich seznání a podwolenie s uobú stranú. Potom když sú sè nesmluwili na tom roce, tu opět prwnie strana před wami k druhej straně prawdy a práwa žádala. Tehdy ta druhá strana před wami řekla, aby ste ji ostawili podle prwních umluw a jeho dobrého swědomie. Tu ste otázali, které je to swědomie? Odpowěděl, že má list dobrý, celý, s wašími pečeti. To uslyšewše dali ste rok těma stranama, aby každá swé swědomie pokázala a práwo. A když ten den při-

¹⁾ *Srw.* díl I, str. 189 — 226. Následující zde zápisy wzaty jsau wšecky ze starých knih městských, w archivu král. města Prahy nedáwno skrze p. W. Tomka w nowě objewených.

šel, tehdy prwnie strana řekla: Páni milí! mněť jiného swědomie mimo WM^a potřeba nenie, neb je wám w plně swědomo o tom trze a o našem swolenie s uobú stranú. Tudiež druhá strana položila list na práwo na prwní úmluwu toho domu a na nájem jeho i jiného zboží, prosiec, abyste jej podlé toho listu ostawili. Tehdy prwnie strana proti tomu odpowěděla, že ten list jest mrtew, a že nemá žádné moci; protož prosím, aby na práwo ten list byl stawen, neb se jest nowá umluwa od nají stala, kterúž umluwú prwní umluwu smy zbořili. Tu opět wy konšelé ten list zapowěděný stawiwše na práwo opět ste dali rok k přátelské smlúwě; pakli se nesmluwie, aby stáli k uorteli jistý den. A když se nesmluwili, a ten den přišel, a obě straně před wámi stále, tu ste jim chtěli a hotowi byli ortel na ten list a na ty pře řeči, ale druhá strana nechtěla přijieti, žádajíc, abyste ten list napřed jie wrátili; a prwnie strana wždy toho odpierala, prosiec prawdy a práwa. Tehdy potom, když ta druhá strana šla pryč, nechtiec od wás prawdy a práwa přijieti, tu druhá strana často wás napomínala, abyste jeho dědictwa a domu tak prodalého zase mocna učinili pro nesplnění těch peněz. Tu wy konšelé, widúc, že druhá strana tu při dli a na sobě pychem a hrdoští drží, potázawše se s waší starší obcí, prwní stranu uwedli ste w ten dóm jeho na jeho práwo. Tu widúc druhá strana, teprw se na wás podala a na vaše práwo, téhož od wás žádajíc jako i prwnie, prawdy a práwa. Tu ste jim dali konečný rok k vašemu orteli, a řkúc, komuby se vaše nalezenie nelíbilo, ten swobodně muož se wrci na vyššie práwo. A když ten den konečný přišel, a tē obě straně před wámi stále w plně raddě, žádajíc na wás ortele, a prosiec prawdy a práwa, tu ste hned, poradiwše se, dobrým rozmyslem a s dobrú paměti řekli ste jim ortel, a za práwo ste našli, to my s wámi tudiež: aby ten trh podlé poslednie umluwy a seznánie w plně raddě těch stran měl moc, a že prwnie umluwa a ten list sú zbořeni týmiž stranami a od těch stran, jenž sú se mohli swoliti k jednomu a to zbořiec swoliti se k druhému. A s tím wás dobře nalezený nález a ortel potwřzujem tiemto listem. Datum Pragae anno domini 1401, feria tertia proxima ante dominicam Palmarum.

2.

Obec nowého města Pražského staré raddě děkowání čini za jich práce.

1402, 21 Mart.

Léta buožieho tisie čtyři sta druhého, den sw. Benedikta, wystúpiwši stará radda, Jan od Mostku, Wawřinec súkenník, Bedřich nožieř, Wacslaw od Pieska, Mirek Hražák a jiní konšelé tē chwile, před pány konšely nowé i před obec welikú města nowého, podali sú na Jich M^a, že tē chwile i těch let, w něž sú na práwě seděli, sú wšecky wěci i wšecky súdy, buď o zboží, buď o hlawy a žiwoty, buď o kteréžkoli wěci, s naučentm, s raddú i s pomoci stariech (*sic*) i wšie obce weliké,

a bez jich naučení a raddy nic sú nečinili. Tehdy nowá radda s welikú obcí města nowého seznaťi sú staré raddè již jmenované a řkúc, že všecky wěci i všecky súdy, buď o kteréžkoliwěk pře, s našiem naučením i swědomím sú jednali jako cniť a šlechetni, děkujice jim za jich práci a řkúce: Nařekllyby wás kdo, buď duchowní neb swětský, w kteréžkoliwěk při, buď w duchowném (*sic*) súde neb swětském, buď zde w městě neb jinde, že podlé nich chtie státi a jim pomocni býti i náklady i žiwoty we všech wěcech, nic po sobě neostawujíc.

3.

Kosmanowi, městěninu nowého města Pražského, wina jeho se odpausti, že se kupowal na konšelstwi a pohaněl purkmistra Jana z Mostku.

1402, 1 Apr.

My Jan od Mostku, ty časy purgmistr, Maršo od Jámy, Mixo Dekanowic, Wáclaw od Piesku, Jan Matras, Jiřík Lojewnik, Petr Kolowrat i jiní konšelé nowého města Pražského, wyznáwámyť všem, že obelawše obec welikú nowého města Pražského, podali smy na ně o ty nehody, kteréžž se jest byl dopustil Kosman náš městěnin, a zwláště že jest se kupowal na konšelstwo, a dáwal dvě tuně oleje, aby konšelem učiněn byl, a také že jest hanil konšely, kteříž při té chwile na raddè seděli, a zwláště Jana od Mostka, a řka, žeby čtrnácte let konšelstwie zakúpil, aby na radě seděl. Tu obec weliká, potázawši se o ty i o jiné nehody, mienili sú jeho hrdla, cti i zbožie odsúdit. Tehdy řečený Jan od Mostku přimluwil se zaň jako dobrý, a swú winu jemu w lepší obrátil, nechťe by on toho horším požil, a inhed prosil nás konšelów zaň, a my konšelé obce všie; a tak ta jistá obce i s námi tuto smy s ním milost učinili, aby při hrdle i při zboží ostal, ale aby wiece potom raddy konšelské i obecné prázden byl, a žádnému z raddy, konšelu ani obecnému, toho horším slowem ani skutkem zpomínal; pakliby kdy toho nezdržal, má jemu všecko nowo býti. Actum sabbato die proximo ante conductum Paschae, anno domini millesimo quadringentesimo secundo.

4.

Bohuněk z Hořowic a Petr z Trkowa odpowídaji nowému městu Pražskému.

1402, 25 Jun. (*na Rabštýně*).

Ode mne Bohuňka z Hořowic a ote mne Petra z Trkowa wám páni Pražští nowého města. Wědětíť wám dáwáme, i také se proti wám wystricháme, žeť cheme waši nepřietelé býti i wašich všech pomocníków, my s swými se všemi, ktož pro nás chtie učiniti anebo nehati, dokudž tato wálka mezi námi a wámi tráti bude; a na to swé pečeti přidawujem k tomuto listu. Dán na Rabštýně tu neděli po swatém Janu, anuo domini 1402.

5.

Jan Sokol z Lamberka odpovídá novému městu Pražskému.

1402, 20 Jul.

Ode mne Jana Sokola z Lambergu vám, páni konšelé, rychtáři, i vše obci nového města Pražského dávám věděti, že tímto listem se vystřihám proti vám i všem vašim služebníkům i pomocníkům se všemi mými služebníky, pomocníky i těmi, kteříž pro mě chtějí učiniti nebo nechati, i s těmi všemi, ježto nyní jsou v méj službě nebo ještě budou, proto, nebo měvše pána milostivého krále Českého a Římského, an proti vám nic neučinil nepočetného, vidouce ano jež pěstují a vězení v našem městě a v jeho přirozeném mají, pěstují, wodie kamž rácie, mohúc JM^u dobře se vši ctí toho zprostiti, i nechťeli ste, zapomenuší se nad JM^u za jeho mnohé dobré děnie, jako nad sirotkem; a také proto, že ste mě hubili, a nemajíc ke mně žádné winy, a já vždy vám rád slúžil. Psán we čtvrtek před swatú Maří Magdalenú, anno domini 1402.

6.

Mikuláš pán w Rochowě a jini odpovídaji novému městu Pražskému.

1402, 22 Sept.

Já Mikuláš pán w Rochowě, Franc Štang, Petr z Lukohoří, Petr z Olčina, Mates z Wiznowa, Petr ze Sowětic, Petr z Hrabrec, Petr Hohorka, Ščepan z Hrabrec, Wáclaw z Malměřic, Walentin z Hořan, Mates ze Wnetěš, Hájek z Huntierowa, Hawel z Milešowa, Hanuš z Richwald, Wrchota z Slatiny, Mikuláš z Mirotic, my všichni swrchupsaní vystřiháme se proti vám všem Pražanóm podle krále Wáclawa, Českého krále, pána našeho, že chcem waši zjewní nepřítelé býti s našimi se všemi pomocníky, a proti vám ničímž winni nechcem býti. Scriptum feria VI, IV temporum post festum Matthaei apostoli.

7.

Purkmistr a radda nového města Pražského výpowěd čini we při mezi Zbyňkem a Wáclawem uzďářem o wěno.

1403, 3 Apr.

My Petr Šilhan, té chvíle purgmeister, Mařík Myška, Martin ot Nůzě, Niklásek, Jan Krása, Jiřík Malý, Wáclaw kněz, Henzl, Slanský, Mařík wozataj, Mareš Tacas, Michal řezník a Stanko z Swinské ulice, konšelé nového města Prahy, wyznáwamy všem tímto písmem, že když před námi se dala pře mezi slowútným mužem Zbyňkem z Křešic a múdrým mužem Wáclawem uzďářem od Obraza, po rozvodu Anny dceře toho Zbyňka s tím s řečeným Wáclawem, tu ten jistý Zbyněk proti

tomu Wáclawowi takúto řeč mluwil: Páni milí! přišel sem před WM^a a dávám wám wědět, že tento dobrý člověk již jest dokonal swú wóli nad mú dcerkú a s ní se rozwedl, jakož toho zdáwna hledal, a tuť se jie mrtew učinil proti mé dceři. Protož podávám na WM^a, sprawedliwěli té mé dcerky má odbyti jejie wěnem po tom rozvodu, či co toho práwo. K tomu týž Wáclaw takto odpowěděl: Páni milí! on mě pokládá mrtwa, a já bohdá chci děle žiw býti nežli ona, a napomíná mě z wěna, nedaw mi po swé dceři nic, kromě že mi jmenowal a slibowal padesát kop gr. Pražských peněz aneb pět kop gr. platu, a toho nikdy nesplnil ani ukázal. Opět proti tomu týž Zbyněk takto odpowěděl: Jest prawda, páni! žeť sem po mé dceři jmenowal těch padesát kop gr. aneb těch pět kop gr. platu, ale když sem se zeptal, že s dřewní ženú neupřiemě bydlil, tu sem se rozpačil a toho odpadl, a nemienil sem o mú dceř s ním wiece mluwiti. Potom on ke mně do Horek do mého domu přijel, a ke mně řekl: Nerozpakuj se, dobrý družo, a nedaj sobě o mně mluwiti, a přes to nedaj mi po nie nic; jáť ji chci bez toho wěna pojieti, a tobě o těch padesát kop gr. jakož jsi po nie jmenowal, milost učiniti a spustiti, a jie za jejie wěno dosti učiniti; a tohoť mi jest wašimi městskými kněhami potwrdil; protož buď otázán, mluwili co proti kněhám či nemluwi, tak jakž se jest, žiw jsa, mrtew proti nie postawil. Tu my konšelé kázali smy před sebú w knihách nalezi a čísti, a na ty strany mluwili smy, a potom podali smy na obě strany, chtieli mezi sebú přátelský rok ješče mieti a o to se smluwiti. K němuž se ten Wáclaw swolowal, ale Zbyněk nerodil, a řka: Páni! dostiť sem s ním o to rokowal, již se je buohdá konec stal; protož prosimť prawdy a práwa. Ty řeči my konšelé s uobú stranú pilně wážiwše, a s dobrým rozmyslem, naším sprawedliwým ortelem a wýnosem dali smy tomu Zbyňkowi za získáno, druhú stranu w tom wěně potupiwše. Tu inhed týž Zbyněk podal na nás, kdy jemu to má plněno býti, a my smy wynesli: we dwú neděli na hotowých peněziech. A ten náš wýnos tē obě straně mile a dobrowolně jsta přijale, beze wšie otpory. Actum feria tertia proxima post dominicam, qua cantatur Judica, anno domini 1403.

8.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwřzují nálezu Nowoměstských we při k nim odwołané mezi Mikšem Chalupau a Marketau někdy Mykšowau o odkaz desíti kop gr. Pražských.

1404, 11 Dec.

Prudentibus viris magistrorum et juratis scabinis novae civitatis Pragensis,
amicis nostris sinceriter dilectis.

Hotowenstwie naše se wší přiezni napřed, přátelé milí! Jakož ste nám psali, že sú před wás a před waši plnú raddu přišli waši měščené Mikeš Chalupa a

A. Č. IV.

Margareta někdy Mikšiková lazebníková z Pořečie, a již manželka Janova písaře, žádajíc práva a wyrčenie od wás, a tu Mikeš Chalupa před wámi stoje žalowáše na tu jistú paní Margaretu někdy Mikšikowú z desíti kop gr. rázu Pražského, jakož dobré paměti Mikšik muž jejie, přítel jeho, jemu i dětem jeho dal i poručil jmieti; a ta paní Margareta proti tomu odpowiedala: »páni milí! já proti tomu nemluwím, co mój muž rozkázal a sjednal, prosím wás, ostawte mě wedle kšeftního listu, jakož jest rozkázal, ty deset kop grošuw Šrankowi dobýwati«; a tu inhed Mikeš Chalupa řekl: »milí páni! táhnu se toho na knihy i na Martina Weicharda, že ta paní Margareta wzala jest i přijala sladownu od Martina Weicharda w dewadesát kop gr. na tom dluzie Šrankowu, a jest toho w drženie«; a ta paní Margareta stojiec wyněmši list, a řkúc: »milí páni, račte slyšeti tento list, žeť sem se s Šrankem sčeta, owšem žeť mi ješce dlužen ostal sto kop gr. a osm kop gr., a w tom mi dluzie dáno jest zápona zlata, prsten zlatý a dwa pásy stříbrné, jeden wětši a druhý menši pane Štílerowo, a ty jisté základy přijala sem od Šranka«. Na to my wáše přiezni odpowiedáme, i s wámi za práwo nalezajíc, aby paní Margareta Chalupowi dala deset kop gr., tak jakož jest základy přijala a wzala od Šranka w swém dluzie; neb se jest w tom uwázala sama, a sama se s ním počítala. A s tím wáš dobře nalezený nález potwřzujem tímto listem. Datum Pragae anno domini Mill. CCCCLIII, feria quinta ante festum S. Luciae virg.

Magister civium, consules et scabini
majoris civitatis Pragensis.

9.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwřzují nálezu kmetů Běchowických we při mezi Janem z Nowého města a Wanikem z Běchowic.

1405, 19 Mai. (Pragae.)

Magister civium, consules et scabini majoris civitatis Pragensis circumspēctis
judici et juratis in Biechowic, amicis nostris

Hotowenstwie naše napřed, susedé milí! Jakož ste nám psali, že se stal we čtvrtek súd u swaté Kateríny kázáním purkrabě hradskeho od swatého Wáclawa; tu Jan z Nowého města žalowal na Wanika z Běchowic, by jemu seděl na jeho otce dědictwí bezpráwně, a k tomu má dobré swědomie. Tehdy Wanik z Běchowic řekl jest, že jest tu sprawedliwě seděl, že zaplatil penězi swému náměstku, a na to mám konšely i wšieku obec, že mi spraweno, jakož to zbožie za práwo má; neb mi je správci postawil tak řečeneho Čapka do dne a do roka, a toho (sic) je wšie obci swědomo. Tu sú jemu stáli ta wšiecka obec i konšelé. Na to wám odpowiedáme: Poněwadž ten Jan se zapsal, a toho jest list s dobrým swědomím s těmi smluwci té při o to dědictwie, jenž jest to smluweno před dwanácte nebo

třinácte léty, jakož ten list, jenž probošt a konvent kláštera sw. Kateřiny mají, úplně svědčí a ukazuje; tak i s vámi za právo nalezujem, že Waník tu při obdržal proti Janowi, a má pokojíka požiti, jakožto rok a den wydržal. A s tím váš dobře nalezený orteil potvrzujem tímto listem. Datum Pragae anno dom. MCCCC quinto, feria tertia post dominicam Cantate.

10.

Purkmistr a radda Nowého města Pražského výpověď čini we při o statek ostawený po Maršowi Tacasowi.

1406, 20 Jul.

My Beneš z Dláženého té chvíle burgermister, Jan Podwinský, Duchek Weliký, Petr Jirkowic, Lorenc Teml, Trubač i jiní konšelé nowého města Pražského, wyznávámy každému, že w té při, kteráž se jest dála mezi múdrymi lidmi a počestnými našimi měščany, totižto mezi Bartošem súkenníkem a paní Bětú manželkú jeho s jedné strany, a mezi Waňkú, sirotkem někdy Marše Tacasa a Šechem i jinými přátely toho sirotka s druhé strany, o rozdiel a nápad zbožie po smrti Marše řečeného ostawené, tu týž Šech s jinými přátely před námi stojiec, žádali sú a řkúc: Milí páni! WM^u prosímý, tak jakož jste najvyšší poručenci všech sirotkóv, prosímý WM^u, račte toho sirotka ohledati a jeho wěc obmysliti, aby wědal, co jesti jeho a coby matere jeho mělo býti. Tudiež stoje týž Bartoš s swú paní a s matereí sirotka již řečeného: Prosímý WM^u, milí páni! račte také mé panie wěc ohledati, atby to jie dáno bylo, cožby z toho zbožie sprawedliwě jmět měla; nebž to buoh wie, žeť sirotčie záhuby nežádámý, než atby se i tomu sirotku i nám řád a prawda stala. Tu my slyšewše s uobú stranú jich prosby i žádanie, s dobrým rozmyslem i s raddú starších našich, naším ortelem i wýnosem mezi nimi takowě wyříkámý: Najprwé aby té panie Bětě z toho zbožie sto kop gr. rázu Pražského dány byly, jakož jest to před námi stará radda i s uobecnými ujednala a umluwila, aby po nie těch sto kop gr. dány byly, a ostatek toho zbožie, málo nebo mnoho, tomu sirotku bylo zachowáno, a to takú měrú: Jakožť jest na počtě ostala za to zbožie přijaté puol druhého sta kop gr., aby z těch peněz sobě těch sto kop gr. wzala, a z druhých kop padesáti beze všeho úročení toho sirotka do let jeho mají chowati, a kdyžby k letóm přisel, aby jemu zase wráceny bez úroków byly. Wiece také že témuž Bartošowi i té panie Bětě jeho manželce mocně toho sirotka poručiemý w poručenstwie do jeho let chowati i se vším jeho zbožím, a takú měrú wlásti, aby wedle těch listów sirotka wšecy platy úročně wybierali i s tím nájmem, kterýžby do domu toho sirotka dán byl, a na každé léto kopu platu wěcného nebo wiec, cožby ty peníze stihnúti mohly, aby kupowali, a každým raddám to ohlašujíc na každé léto. Dále také cožby w těch létech nákladu ten duom opravujíc

učinili, nebo berní i jiných městských poplatkův dali, to mají s vědomím panským učiniti nebo těm ohlásiti, jimž bylo to poručeno od pánow z raddy, kolikrátžby toho potřebie bylo; a to všecko mají sirotkovými penězi činiti. A kdyžby pak ten sirotek k letóm přišel, tehdy týž Bartoš i s řečenú swú paní se všeho toho zboží tak čísti a tak w úplně i s tím úrokem, cožby přirostlo, tomu sirotku mají stá-piti beze všie překážky i meškání; a to týž Bartoš i s swú paní mají zaručiti, ohraditi i ujistiti wedle nalezení panského; také všecky počtowé i útraty, kteréž jest řečená paní Běta po smrti řečeného swého muže učinila i s druhé strany všech přátel, to všecko má minúti s uobú stranú věcně beze všie zlé lsti. A tu obě straně před námi stojiec náš výnos i ortel sú přijali úplně, děkujíc. Actum feria III ante festum S. Jacobi apostoli, anno domini MCCCCVI.

11.

Duchek veliký bauřil obec Nowoměstskou proti konšelům.

1409, 12 Febr.

Wina Duchkova velikého.

Když sme zwěděli, že jest Duchek veliký cti, wiery i hrdla odsúzen w Nimburce, a že se noci sem prokradl, i také zwěděwše, že jest neusedlý, nedali sme jeho do obce bráti. A on wzem sobě z toho nechuť, rotil sě, a swodil což mohl obce, k neposlušenstwi, tak že když do obce nepřišel, tehdy také mnoho jiných zjednáním jeho a nawodem býti w obci nechtěli, a my tady veliké tesknosti a zmeškání jmiewali, i jsúce zmeškáni u mnoho pilných obecních potřebách, ježto sě našeho milého pana krále i všie obce počestného a potřebného dotýkaly; a my nechtiece nic bez obce činiti a takú přikazu majíce ot něho, túžili sme toho obci, že takú překážku máme. Na to nám obec wynesla a řkúci: kohož bychme kolí zwěděli, ježtoby sě tak rotil, a také różnice zlé mezi námi činil, aby nedali růsti těm zlým, nepočestným a šibalským obyčejóm, Králowě Milosti a nám všie obci škodným, ale aby poprawili k takého žiwotu i k jeho statku. Tu my takú obecnú wůli a prikázanie slyšewše, kázali sme jej stawiti, a když byl stawen, shledali sme w tej míře, že jest i s některými Staroměstskými něteré sněmy jměl tajné a naše obci škodné, a to sě dalo zewně znáti w tom, že nám mistra wydati nechtěli, mniece, bychme k jeho bezžiwotí mienili, a my na tom ostali, abychme neučinili jiného w tom než králowo prikázanie; ale měli sme w tu chvíli jiné wězně, pro něž sme mistra žádali. Scriptum anno domini millesimo IX, feria tertia post Dorotheae.

12.

Purkmistr a radda starého města Pražského potvrzují nálezu Nowoměstských we při o masný krám.

1411, 24. Sept.

Purgmeister i konšelé welikého města Pražského.

Wolná služebnost napřed, přátelé milí! Jakož ste nám psali, že Jan řečený Kněz, jenž u vašem městě přebývá, nařekl právem jednu wdowu městku waši a sirotky jejie o masný krám zápisem vašich městských kněh, a tomu jest bez jednoho dwadeceti let, že jest ten zápis u vaše knihy psán, chtě se tiem zápisem k tomu krámu držeti; k tomu wdowa za se i za swé sirotky odpowédela řkúci: Mnoho let muoj muž žiw byl; Jan jeho ani mne ani sirotków mých tiem zápisem nikdy nenařekl až do sie doby, a w těch bez jednoho dwadeceti letech toho zápisu ani w raddách ani w súdech nikdy neohlásil, jakož práwa běh jest; přes to chci dobré žiwé swědomie wěsti, že jest Jan ten masný krám swému polúbratři prodal, a list s tiem dal, kterýž jest na ten krám měl; a mój muž u toho polubratře ten krám i s listem kúpil a zaplatil; trwám práwu, že Jan tiem dáwným zadržným a zamlčeným zápisem mne a mé sirotky tisknutí nemuož. S tiem ta wdowa mnoho dobré družiny dobrých lidí, jimž jest hodno wěriti, do vaše raddy wedla. Ti wsichni w jedno tu wyznali, že Jan swému polúbratři ten krám prodal, a že jest ten krám kúpen i zaplacen; také že nikdy neslýchali, by ten zápis byl ohlašowan, nebo by se jim které nařknutie stáwalo. Nadto vaše přezni odpowiedámy a za práwo s wámi nalezujtc: Tak jakož jest ten zápis starý bez jednoho dwadeceti let nikdy neohlašowaný, Jan w těch we všech létech ani muže tej wdowy ani sirotków tiem zápisem nikdyž nenařekl, ta wdowa dobré žiwé swědomie, jemuž jest hodno wěriti, wedla, že ten krám kúpen i zaplacen, a ten list, kterýž na krám prwé byl, zřezán u vaše raddy, ukazowan, že již Jan tu wdowu i ty sirotky má wěčně u pokoji nechati. A s tiem wáš dobrý nalezený nález potvrzujem tiemto listem. Jenž jest dán u Praze léta od narozenie božieho, tisíc čtyři sta w jedenádstém létě, ten čtrtek před Sw. Wácslawem.

13.

Purkmistr a radda Nowého města Pražského potvrzují wýpowěd swau vlastní we při o jistý plat na lázni, od kteréž odwolání učiněno bylo do Starého města, ale odpowěd w práwni čas dána nebyla.

1412, 11. Mai.

My Jan wedle rathúzu purkmistr, Jan Halěr, Ondřej Žitawský, Ondřej Kanclerowic, Mirek Hražák, Heuzl Slanský, Wácslaw ot buožieho líce a jiní wsichni konšelé nowého města Pražského wyznáwámy, že se otwolanie stalo na wyššie

právo při tuto psané takýmžto ortelem do Starého města: Hotownost naše wám ku libosti, wzácní, rozumní páni! Zprawenie žádámy pře tuto psané. Jeden towaris rádu zákowského koupil dvě kopě platu wěčného na jedné lázni w našem městě. Ten šel do Říma; a prwé než do Říma šel, prikázal lazebnici, u niež plat koupil, by list městským rádem na ten plat zjednala a ten list jeho vlastní sestře dala, a ta sestra w jednom městečku na zemi bydlí; a w tom listu psáno jest, ktožby ten list s dobrú woli toho, jenž plat koupil, jměl, by wšeckna práwa w tom listu psaná jměl. A když list dokonán, tehdy se nahodil jeden panoše, kterýž má ženu toho rodu jako žák; při tom lazebnice list žákowě sestře poslala, aby ji ten list dal. To ten panoše slíbil učiniti a řka: Milá paní! by ten list za tisíc kop stál, nejměj péče, wždyť ji ten list dám. A toho ten panoše, jakož lazebnice i sestra túzie, neučinil, ale sobě list zachował; a zatiem žák w Římě umřel. Tehdy sestra žákowa nařekla právem před námi lazebnici z toho listu; a lazebnice odpowěděla: Poslalat sem ten list po tom panoši, jmenowawši jeho. Sestra řekla, že jí ten panoše listu nedal. Potom ten panoše před ny do raddy přišel a žádajíc, bychom lazebnici k tomu drželi, by jemu úrok dala wedle listu, w němž psáno, kto list jmá s dobrú woli žákowú, by plat bráti jměl, a toho listu chtěl přiepis ukázati, ale prawého listu ukázati nechtěl, lečbychom jemu slíbili list wrátiti. A my jemu list slíbili wrátiti a wrátili, a ten den panoše ten se podwolil na zajtrie dobrým swědomím ukázati, žeby ten list s toho žáka, jenž w Římě umřel, dobrú woli jměl, a žeby jemu lazebnice ten úrok prwé dávala. Na zajtrie ten panoše a pán jeho s ním w naši raddu přišli. Tu panoše nižádného swědomie nepřiwedl, by ten list s toho žáka s dobrú woli jměl, nebo by jemu lazebnice prwé úrok dávala; než řekl, by to sám swým swědomím ukázati chtěl a toho bližší byl. Tu pán toho panoše žádal, by jeho panoši úrok byl dán wedle listu, a žeby na něho práwa dosti chtěl udati, ktoby práwa žádal. Na to lazebnice odpowěděla: Tento úrok jest w tomto městě, a list jest pod městskými pečeti; trwám práwu, že o ten plat a list jinde súd nejmá býti, a wedla swědomie jednoho kněze, jemuž jest hodno wěriti. Ten kněz wyznal pod swým dostojenstwím, že přitom byl, když lazebnice tomu panoši list dala, by jej sestře toho, jenž w Římě umřel, dodal, a on to učiniti slíbil. Tu pak lazebnice na práwo wolala a řekla: Milí páni! Tento list wčera gleit jměl a jest wrácen, ale dnes ku práwu položen bez gleita; protož já ten list stawuji na práwo. Tak obě straně za práwo prosili. Tu sme my, srozuměwše žalobám i odpowědem obojich stran, ortel we jméno božie wyrkli takto: Poňawadž panoše se podwolil dobré swědomie wěsti, by ten list s žákowú dobrú woli jměl, a toho neučinil, a lazebnice swědomie wedla, že jemu list dala, by jej dále sestře žákowě dal, a toho neučinil; že sestra k tomu listu a platu bližšie jest než ten panoše. Ten ortel wydan ten úterý po swatém Antonii, léta buožielho tisíce čtyři sta a dwanádete let.

A poněwadž ten ortel psán a do starého města poslán a w šestinácti nedělích zase newyšel, tehdy my konšelé swrchupsaní toho ortele mocně potvrzujem; neb jest přese všeckny práwnie časy zadržěn. Tak již k tomu listu a ku platu wěčně práwo jmá mieti psáno w tyto kniehy; tu středu před buožim wstúpením téhož swrchupsaného léta.

14.

Purkmistr a radda starého města Pražského wpowídaji we při k nim z Nowého města odwołané mezi Lwíkem farářem z Lišan a Oldřichem služebníkem králowým o dům na Nowém městě.

1413, 20 Febr.

Radda welikého města Pražského oc.

Dobrowolenstwie naše napřed, súsedé a přátelé milí! Kněz Lwik farář z Lišan kúpil duom u wašem městě, a ten dóm dal psáti u waše súdné knihy sobě a swým sirotkóm Danielowi, Barbare a druhé Barbaře, dětem někdy Janovým z Bieliny. Potom slowútný Oldřich, služebník KM^u, wyprosil nebo wyslúžil ten dóm na králi, protožeby ten kněz dóm ten bez králewa odpušćenie kúpil. S tím Oldřich před wy přišed, práwa žádal i pomoci k tomu domu, a řka, by jemu král swá práwa dal. A kněz knihami odpieral. Tak ste jim roky na přátelskú umluwu pokládali, a když se smluwiti nemohli, tehdy se před wy wrátili práwa žádajíc obě straně. Wy we jmě buožie wedle knih ste práwo wyřkli, by toho domu tři diely na ty tři sirotky spadli, a čtvrtý kněze diel na Králewu Milost nebo na toho, komužby Králewa Milost dala. Nad to wám odpowídámy a za práwo nalezujem: Tak jakož dřieweřečenému knězi i s sirotky dóm u wašich súdných knihách stojí, tehdy ten kněz i sirotci sprawedliwi jsú ku pokojnému držení bez přiekazy domu swrchupsaného. Dán u Pražě, léta od narozenie buožieho tisíc čtyři sta trináctého léta, feria secunda ante festum cathedrae S. Petri.

15.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují wýpowěd Nowoměstských we při k nim odwołané mezi kupcem domu, do kterého wěřitel práwem uведен byl, a dlužníkem.

1413, 28 Jun.

Dobrowolenstwie naše napřed, súsedé naši dobří! Měšténín wás jeden byl dlužen jinému měšťanu wašemu patnáct kop grošów. Těch jemu na ty časy, jakož měl platiti, neoplatil, a dlúhú chwíli potom, tak že wěřitel ten práwem na dlužníka toho sáhnúti musil, tak že všeckna práwa na něm ustál o ty peníze; a dále plným práwem w toho dlužníka duom uведен, ten duom w zahájených súdech ohlašował a wywoláwal; a tomu jest již pět let bez čtvrti léta; a w těch we všech

súdech i w těch we všech létech ani dlužník ani nižádný jiný toho neotpíral ani domu nařikal. Také ten, jenž w duom uweden, duom opravowal a dobře zdělal; také všeckny berně a poplatky městské plnil, a platy, kteréž na tom domu jsú, platil. A mēw ten duom ty léta, i prodal jej jinému. Pak již ten dlužník, kterýž byl z domu wyweden, jenž po wývodu z domu sě ot vašeho města bral, i podnes u vašem městě nenie, toho, ktož duom kúpil, o ten duom nařiká, chtě by jemu za to, co jest duom lépi než ten dluh, a za požitky toho domu dosti učinil. K tomu ten, jenž duom prodal, zastáváje swého kupitele, odpověděl a řka: Já sem na swém dlužniku swého dluhu právem dosáhl, plným právem w jeho duom uweden, ten duom w súdech wywoláwal, a všeckna práwa s ním učinil wedle řádu městského, platy, kteréž jsú na tom domu, také berně a poplatky všecky platil, duom zdělal, weliké náklady učinil, pět let bez čtvrti léta ten duom pokojně držal, na tom mi ani dlužník ani kto jiný překázal ani otpíral. Trwám bohu a práwu, že mně i tomu, ktož ten duom u mne kúpil, ten dlužník dále překázeti nejmá. Tak obě straně za práwo prosile; a wy uptawše sě té pře i stran spravedlnosti, we jmě božie práwo ste wyřkli takto: Poněwadž ten wěřitel o swrchupsaný dluh na swém dlužniku všecka práwa ustál, w jeho duom plným právem uweden, duom ten w súdech zabájených ohlašowal a wywoláwal, a všecka práwa s ním učinil wedle řádu městského, berně a poplatky městské, také platy, kteréž jsú na domu, úplně platil, duom zdělal, náklad naň naložil, duom ku pěti letóm pokojně držel, dlužník toho w súdech i w těch we všech létech neotpíral, že již ten dlužník ani tomu, ktož w duom uweden, ani tomu, ktož u něho duom kúpil, dále překázeti nikdy nemá. A my též za práwo nalezujem, a tak vašeho dobře nalezeného ortele potvrzujem. Datum anno domini MCCCCXIII, feria quarta in vigilia sanctorum Petri et Pauli apostolorum.

16.

Purkmistr a konšelé Nowého města Pražského wyprawidají we při o statek po Martinu koželuhowi.

1413, 18 Ncv.

My purgmistr a konšelé nowého města Pražského tímto zápisem wyznávámy, že když Martin koželuh městěnin náš umřeti měl, tehdy wedle práwa a obyčeje městského swé poslednie rozkázanie a kšeft swuoj učinil o ten statek, kteréhož jemu buoh popřál na swětě. Toho kšeftu poručníka najprwnieho učinil Mikuláše Plzenského, bratra swého vlastnieho, potom Machka Krtského, Mikše Sliwenského a Wawřence wedle sw. Štěpána, městěninny naše, jich wiere i cti toho dowěřiw; s tím dielec swého statku za swú duši rozdal, a jiný wesken statek swuoj dal a otkázal ženě swé a dwěma děti swých ku rovnému dielu. Potom žena i děti

zemřeli. Dále Hynek KM^u prosil, by jemu ráčil dáti práwa swá, kteréžby k tej otumrlině jměl; a KM^u jemu swá práwa dala, ačby která tu jměla. A jeden sirotek, kterýž s městem trpí, a u městě se rodil, a jest dcera Mikuláše Plzenského, dřewe-jmenowaného Martina, kterýž kšeft učinil, bratra vlastního, jehož Martin nejvyššeho poručníka učinil, proti Hynkowi toho otpierá přibuzenstwím, jakož Martin kšeftownik její strýc vlastní a přirozený byl; chce wedle potvrzení cesařského i krále našeho milostiwého a wedle práwa městského k tomu statku bližší býti nežli Hynek nebo kto jiný. Potom Mikeš Sliwenský, jeden z poručníkůow dřewe-psaných, wystúpil a otpieral proti Hynkowi i proti sirotku, žeby chtěl k tomu statku bližší býti, protože jeho Martin kšeftownik také jednoho poručníka to jest třetieho učinil, ale na to, jakož kšeftowní list swědčí, by ti poručníci ty sirotky spravowali a jich chránili až do jich let, bez překážení přátel i jiných lidí byli, chtě pro poručenstwie a spravování těch sirotkuow ku jich statku bližší býti nežli sirotek nebo Hynek. S tím sirotek i Hynek i Sliwenský za práwo prosili. A my ptawše se pilně, mělaliby KM^u tu práwo, slyšewše také kšeftowní list Martina kšeftownika, strýce sirotka dřeweřečeného, a srozuměwše žalobám i odpovědem všech tří stran, we jmě božie práwo sme wyřkli takto: Poňawadž sirotek s městem trpí, u městě se rodil, a jest Mikše Plzenského, vlastního bratra Martina kšeftownika dcera, že jest ten sirotek po přibuzenstwí a po nápadu po strýci a otci swém k tomu statku bližší nežli Hynek wedlé dání KM^u a nežli Sliwenský wedle poručenstwie, jemuž nic otkázáno není ani přibuzen jest, a zvláště wedle potvrzení cesaře slawného a krále našeho milostiwého přejasného. Také bychom práwa Krále Milosti nerádi opustili, kdežkoli bychom wěděli. Po nálezu práwa našeho ty všecy tři strany se dále neotwolaly ani na KM^u ani do starého města, wědúc, že to otwolání jest každému swobodno i otwřieno. Wyřčen urtel tu sobotu před swatú Alžbětú, když sú čtli ot božieho narození tisíc a čtyři sta let a potom trináctého léta.

17.

Purkmistr a radda starého města Pražského potvrzují nálezu Nowoměstských o statek po Franowi Olbramowic.

1413, 15 Dec.

Burgmistr a radda welikého města Pražského.

Wšelikú opatrností obdaření susedé a přítelé naši milí! Když Frana Olbramowic, měštěnin a sused váš umřieti měl, tehdy zawolal konšelów z wasie raddy. Před těmi učinil swé poslednie rozkázanie i swój kšeft s dobrou pamětí i s rozumnú wýmlewú. Toho kšeftu učinil poručníky Prokopa z Rakowníka měštěnin našeho, a Janka Olbramowic, bratra swého vlastního, měštěnin wasého; a ta oba poručníky přitom byli i slyšeli, když Frana kšeft činil, tak že Frana duom swój i wšeckna

A. Č. IV.

swá zbožie, mowitá i nemowitá, swrchnie i spodnie, odkázal Regině ženě swé Elšce, Káci a Margretě dětem swým, také čtvrtému dietěti, kterýmž Regina těhotna byla, ku rovnému dielu, jednomu jakžto druhému; a kteréžby dietě před swými prawými letmi umřelo, by jeho diel na druhé děti a na máteř rovným rozdielom spadl; pakliby děti všeckny před swými lety zemřely, by polowice všeho jich statku na máteř, dokawadby wdowa byla, a druhá polowice na Janka bratra Franowa spadla. A když Frana ten kšeft učinil, a konšelé poručníci se rozešli, tehdy inhed Prokop jeden poručník bez wědomie Janka poručníka druhého zawolal, ale ne w raddě prosiw, prosiw jiných konšelów, kteříž o prwniem kšeftu newěděli. Ty konšely wedl ku Franowi, chtě by Frana jiný kšeft učinil anebo prwním jinak hnul; a Frana již pro němotu smrtedlnú mluwiti nemohil. Tehdy Prokop sám rozkazowal, tak kdyžby Franowy děti všeckny před swými lety zemřely, by jich wešken statek na Franowú spadl, buď ona wdowú anebo za mužem, a Frany se dotazowal, jestli jeho slowo; a Frana nemoha mluwiti jedno mikal, tak že konšelé Franowi nemohli srozuměti, potwřuzjeli čili otpiera Prokopowy řeči. S tím konšelé odwolawše Prokopa, řekli jemu: Nám se nehodí při tom kšeftu býti, neb ty sám mluwieš a rozkazuješ, a Frana jedno mieká nerozumně, jemuž my nesrozumieme. Tak se konšelé bez konce rozešli. S tím, zwědew to Janek, druhý poručník, bratr Franów, i stawil ten druhý kšeft, a řekl: Prokop mně a bratru mému wždy a wždy newěrně činil, a bylby mi bratra o hrdlo přinesl, by nebylo boha a dobrých lidie, a to jest mnoho dobrým w starém i nowém městě swědomo, a již chtěl mě, děti mé a sirotka Mikšowa Olbramowic, bratra našeho třetieho, od nápadu otwrci a odlúčiti; a wěda dobře, že zápisy w kněhách městských máme, že Frana sirotku, Mikše našeho třetieho bratra synu, pětmezciatina a sto kop grošuow Pražských na všem swém zbožie zapsal, a umřelliby sirotek pod léty, by ty penieze na mě a na Franu spadly, paklibychom my oba bez kšeftu a bez dětí umřeli, by nápad na toho sirotka, našeho třetieho bratra syna jíti jměl, to všeckno nám chtěl bořiti proti městským kněhám a proti práwu. Zatiem po Franowě smrti Regina žena jeho i s tím dietětem, kterýmž těhotna byla, w krátkých dnech umřela. Tak před wy u waši raddu oba poručníky wstúpila, práwa žádala; Janek chtěl, by prwní kšeft potwřizen byl, a Prokop chtěl, by druhý byl potwřizen. A wy, slyšewše oboje konšely, kteříž ku kšeftóm zawoláni byli, slyšewše také městské kniehy, kterak sú peniezi a nápadowé mezi bratři a jich sirotky zapsáni: práwo ste we jmě božie wyřkli takto: Poňawadž Frana s dobrú paměti i s rozumnú wýmluwú před konšely a před oběma poručnickoma učinil swój prwní kšeft, jakož konšelé prwní znajt, a žena jeho i s dietětem, kterýmž těžká byla, po něm brzo umřela, a nápadowé mezi bratři a sirotky i také dluhowé sú we městských kněhách zapsáni, že prwní kšeft má plnú moc, a že druhý nedokonalý kšeft, kterýž Prokop před jinými konšely

bez Janka druhého poručníka vědomie chtěl sám svou řeči dělati, a Frana pro smrtedlnú nemocu již mluvíti nemohl, jakož konšelé poslední znají, že ten druhý nedokonalý kšeft moci nemá, a že Prokop svou řeči v cizie zboží nemluvného člověka kšeftovati nemohl, a také zápisuow w městských knihách boriti nemohl. A my též za právo nalezujem, a tak vašeho dobře nalezeného ortele potvrzujem tímto listem. Datum anno domini MCCCCXIII, feria VI post festum S. Luciae virginis gloriosae.

18.

Purkmistr a radda nového města Pražského Staroměstským k známosti přivozují odvolání Prokopa z Rakownika we při s Jankem Olbramowic o poručenství nad kšaftem Frany Olbramowic.

1414, 22 Febr.

Appellatio secunda in antiquam Civitatem Pragensem in factis Johannis Olbrami et Procopii de Rakownik.

Páni w řádu spravedliwosti seznaní, susedé naši dobří! Ku libostnému žádání vašemu jest hotowa dobrowolnost naše. Pře tuto popsaná otwoláwáním k wám přicházie. Frana Olbramowic, měšténin náš, kdy jměl umřieti, učinil své poslednie rozkázanie, kšeft statku svého. Toho kšeftu učinil poručníky Janka bratra svého vlastnieho, nedielného, a Prokopa z Rakownika měšténina vašeho. Potom se ti poručníci swadili, že Janek dáwal wínu Prokopowi; když Frana kšeft učinil, k tomu zawolal dwú konšelú z raddy, a oba poručníky přitom byla; a když se konšelé a poručníci po kšeftu rozešli, tehdy Prokop ihned tu hodinu zawolaw jinú dwú konšelú krom raddy, kteříž o prwniem kšeftu nic newěděli, také druhému poručníku o tom nedaw wěděti, chtěl, by Frana jiný kšeft učinil, a Frana již mluvíti nemohl; jakož o to prwe ortel byl k wám do starého města podán, a wy prwniemu kšeftu moc dali, a druhý otsúdili. Tak ta pře stála až do nás nynějšich konšeluow. Pak již Prokop přišed před ny, žádal, by byl poručenství zbawen, ačby to mohlo býti; a řka, žeby jeho stará radda, kteráž před námi byla, toho poručenství zbawiti nechťela. A my jemu toho potaz dali až do třetieho dne, a potom ku vašemu žádání ještě dále, chtěllyby se pro pokoj toho poručenství zbawiti; neb sme byli srozuměli, žeby Janek pro některé přičiny jeho prázden byl. Zatiem sme starú raddu obeslali. Ta wyznala, když Prokop žádal, by byl poručenství zbawen, že jemu radda řekla: Prokope! položili sme wám dobrotiwý rok, do toho roku tebe poručenství nezbawujem; a že prwe, než se strany před raddu wrátily, stará radda s konšelstwie ssazena. Také stará radda wyznala, že Prokopowi poručenství nepřirekla ani prisúdila. Potom přišed před ny Prokop s potazem, řekl, že jemu přítelélé neradie, by se toho poručenství zbawil. Tehdy Janek řekl: Milt

páni konšelé! když jinak býti nemuož, ale račte slyšeti ty příčiny i závady, pro kteréž, jakož bohu i právu ufám, Prokop wedle práwa má toho poručenstwie prázden býti: Prwnie přčina a wada jest, že Prokop mē s Franú bratrem mým wždy wadil a mē ku Franowi hyzdil, mezi tím hledaje, kterakby sē mezi ny wetřel a w naše zbožie upadl; a již Franu byl namluwil, že jemu byl zapsal w zemských deskách čtyři sta kop grošuow dluhu, a nehyw jemu čtyř haléruow dlužen; a wědēw dobře Prokop, že jsme vlastní nedielní bratřie, a že on k tomu nižádného práwa neměl, wšak chtěl wšecko zbožie na zemi tím zápisem osáhnúti; a wšak potom ten zápis s přislowím a s nechutí musil z desk propustiti. Druhá přčina, že Prokop chtěl zde w nowém městě pány celú raddu podtrhnúti, weda je na to, by zrušili zápis w městských kněhách; a w tom zápisu Frana byl dlužen sirotku swému vlastnímu bratranu pětmezcieta a sto kop grošuow, a úroky na ty peníze do jeho let wedle zápisu; také jest sirotek w tom zápisu mēl se mnú a s Franú nápady zapsané; to wše chtěl Prokop rušiti, a tím chtěl sirotka zawesti o ty peníze i o ty nápady, takúto přčinú, že Prokop wedl na to pány, by sē Frana zapsal sirotku u zemských desk, a Frana již u desk neměl co zapisowati, neb jest již Prokop dluhem u desk prwé zapsaným wšecko byl obsáhl; a tudy jest Prokop chtěl pány zawesti a sirotka oklamati, u desk a skrytē to jednaje, že o tom ani páni ani já, vlastní nedielný bratr, ani který přitel co wěděl; a skrze to Prokop Franu i sē sám bez mála o hrdlo byl připrawil; to jest mnohým swědomo. Třetie přčina, když sē Prokop u Franowo poručenstwie nyní wjednal, on wie kterak, ihned ten prwní den se jal zmatkuow w tom poručenstwi jednati, chtē jiný kšaft zjednati, tak jakož z staré raddy páni wyznali, w orteli psali, a Staroměstí páni potwrdili. Protož páni mili! trwám bohu, práwu a wám, že pro ty a jiné příčiny, jichž wšech wyprawiti nyní chvíle nenie, Prokop má toho poručenstwie s právem prázden a zbawen býti; a já tēm sirotkóm, bratra swého dětem chei wěrnē učiniti, a jich zbožie úplnē zajistiti wedle nálezu a přikázanie wašeho. K tomu Prokop odpowěděl: Páni, slyšíte, že mē Janek hanie, mrtwé, smieřené druhé wěci obnowuje. Janek k tomu odpowěděl: Cheš to w hanēnie obrátiti; nehaniem tebe; každému jest swobodno, swé wady a nehody před právem a súdem wýmluwnē a rozumnē wyprawiti; mrtvých a zjednaných wěci neopačuji; sám starými hýbáš, a nových přčinuješ. Páni, račte pomnieti, že sē Prokop w starých přčinách sám zná, a nowé jsau na něho dowedeny. Tak obě stranē za práwo prosile. Tehdy my konšelé, slyšewše a srozuměwše dobře řeči obú stranú, slyšewše také příčiny, a že sē Prokop k druhým přčinám přiznal, a druhé sú ortelmi dowedeny, a také že o tēch wšech přčinách raddám před námi i nám nynějším konšelóm jest dobře swědomo: protož konšelskú mocí wedle práwa jakožto najwvyšší poručníci sirotkuow po Králowē Milosti w tomto městě, nechtiec by sirotci hynuli, Prokopa sme z poru-

čestwie propustili a zbawili, tak aby Janek najbližší přítel poručníkem ostal, a sirotkóm jich zboží dobře zajistil w našem městě wedle nálezu a příkázanie našeho. S tím se Prokop dále k wám do starého města otwolal. Žádají a prosie strany, byšte je ráčili rozsúdití sprawedliwě. To se jest dalo prwní čtwtrek u postě, po božiem narození, tisíc a čtyři sta let a potom čtrnáctého léta.

19.

Purkmistr a radda Starého města Pražského wypowidají k odwolání z Nowého města we při mezi synowci a ženau městřana Nowoměstského o dům jelio.

1414, 13 Jun.

Burgmistr, konšelé i všechna radda welikého města Pražského.

Střiezwú horliwostí sprawedlnost žádající přítelé naši dobří, powolnost přiezni súsedské buď wám předeslána. Jeden městřenin wás před čtrmedcietma léty kúpil duom s městřistěm sobě, ženě swé a dědicóm swým; a ten duom jim wložen u waše městřské súdné knihy, a w kněhách muž i žena jmény jmenowáni, s tím domem všeccka městřská práwa učinili; na to domowi list dán. Potom, jakož nynie rok minul, ten městřenin, když umřieti jměl, učinil swé poslednie rozkázanie, swój kšeft, kterýž jest pod konšelskými pečeti wedle práwa wašeho města došlý. W tom kšeftu otkázal tej ženě swé duom ten a všeccka swá zboží, swrchnie i spodnie, kteréž jměl nebo jmieti bude, do jejie smrti; a po jejie smrti by ta zboží všeccka spadla na jeho tři synowce, jeho vlastnieho bratra syny. Také otkázal těm synowcím swým třidceti kop gr. hotowých peněz, a k tomu pancieř a všeccko oděnie swé, kteréž na nohy slušie. Nebo mnozí lidé prawie, by ten městřenin kšeftowník bratra swého, otce synowcuow, statku dralně wzal sobě ku polepšenie, a tím se najprw zmohl. Ty peníze a oděnie ta wdowa již synowcóm vydala. Pak již wdowa stojí po tom, chtiece podlé kněh puol duomu dědicky jmieti, a řkúc: Mój muž swój díel duomu mohl otkázati, komuž chtěl, ale mé polowice nemohl nižádnému otkázati, nebo sem jemu swého diela newzdávala, ani sem při kšeftu byla, ani swú wóli ku kšeftu dala. K tomu synowci odpowěděli: Nejeden muž duom kupuje, a ten wloží sobě a ženě swé w městřské knihy, a však potom ten duom muž prodá, dá nebo otkáže, komuž chce, a na tom jemu žena nemóz překázeti. Ufáme práwu, že náš strýc též mohl učiniti i učinil. Také jmáme dobré swědomie, pány konšely a jiné dobré lidi i druhé přitěžné, kteříž při kšeftu byli, že žena swú wóli k tomu kšeftu dala a kšeft slyšela a toho neodpíerala w šesti nedělách a w tom času, jakož městřské práwo jest; a tomu již rok minul, že kšeftník umřel, a kšeft úplně došel. Trwáme práwu, že jmá moc jmieti. K tomu žena řekla: By swú wóli ku kšeftu dala, bylaby má wóle w kšeftní list psána. Naději se práwu, že ti konšelé, kteříž swé pečeti ku kšeftnímu listu příkládali, již nad swé pečeti swědčiti

nemohú; a jiní lidé proti konšelským pečetem také nemohú swědčiti, a že mi knihy ostanú. K tomu synowci řekli takto: Poněwadž si nám wedle kšeftního listu peníze a oděnie vydala, nadějem se práwu a pánóm konšelóm, že jiné věci, kteréž jsú w kšeftu psány, také před sě pojdu. Na to wem odpowiedámy a w jmě božie za práwo nalezujem: Tak jakož měštěnin wáš kúpil duom sobě, ženě swé a dědicóm swým, a ten duom wložen u waše městské knihy, a w kněhách muž i žena jsú jmény jmenowáni, tehdy již polowice toho duomu té ženy byla jest, kteréžto polowice muž její, nebo jeho nebyla, bez ženiny wóle nemohl nižádnému otkázati, lečby žena byla swój diel duomowý muži wzdala w zahájeném súdě, jakožto duomowé a jiné nemowité věci wzdáwány mají býti wedle práwa, a to sě nestalo; protož polowice duomu podlé ženy jmá ostate; a druhá polowice jdi wedle muže jejího, měštěnina wašeho, rozkázanie. Wročěn ortel we čtwrtek u wigilii swatého Bartoloměje, léta narozenie syna božieho MCCCCXIII.

Ab ista sententia orphani praescripti ulterius appellaverunt ad dominum regem; quam ipse ulterius commisit domino Johanni subcamerario suo, et eandem praetactus dominus subcamerarius de verbo ad verbum confirmavit et potenter corroboravit. Actum feria IIII post festum corporis Christi, anno domini MCCCCXVI.

20.

Purkmistr a radda Nowého města Pražského propauštějí Prokopa z Rakownika z poručenství nad sirotky a statkem Frany Olbramowic, a též poručenství přisuzují Jankowi Olbramowic.

1414, 10 Jul.

Quomodo Prokopius de Rakownik abjudicatus fuit a commissaria puerorum et bonorum Franae Olbrami et postea cessit benivole de eadem.

My Bartoš Jičinský purgmistr, Ondřej Kancléřowic, Wáclaw z Hrobku, Mikuláš Chalupa, Mikuláš Sliwenský, Martin od nůze, Jan Litobor, Lekeš Trubač, Čenek Patriarchowic a Štěpan Zabitý, konšelé Nowého města Pražského, tímto mocným zápisem wyznáváme a dáwámy na wědomie každému, že když Frana Olbramowic dobré paměti, měštěnin náš, swé poslednie dwoje rozkázanie, dwa kšefty učinil, také poručníky dwa postawil, Janka bratra swého vlastnieho nedielného, měštěnina našeho, a Prokopa z Rakownika, měštěnina z starého města Pražského. Ta dwa poručníky sě swadili, neb Janek chtěl, by prwní kšeft moc měl a potvrzen byl, a Prokop žádal, by druhý kšeft mocen a potvrzen byl. Tak mezi těmi poručníky jest práwo wyrčeno, že prwní kšeft má moc i práwo jmieti. S tím sě Prokop dále do Starého města na wyššie práwo otwolal, a staroměstští páni potwrdili prwnieho kšeftu i moc jemu dali. A Prokop otpieraw toho prwnieho kšeftu a proti němu sě otwolaw do Starého města, však wždy chtěl poručníkem

býti, a řka: by jemu stará radda poručenstwie zbawiti nechtěla. Toho jemu stará radda neseznala, ale řekla ta radda, že stranám rok ku přátelské smlúvě dala, a prvé než se strany zase do raddy vrátily, že stará radda s konšelstwie ssazena. Přes to Prokop vždy chtěl poručníkem býti; Janek druhý poručník toho otpíral, a šel proti němu hrubými, velikými, duowodnými i dowedenými wadami a přičinami, a ty přičiny i wady Janek řádem w žalobě položil a rozumně wymluwil, a řekl: Ufám bohu, pánóm a práwu, že Prokop pro ty přičiny a záwady toho poručenstwie má s právem zbawen a prázden býti, o kterýchžto přičinách i záwádách nám nynějším konšelóm i raddám před námi jest dobře swědomo. Tak opět obě straně za práwo prosile, a my konšelé jakožto najvyšší poručníci po Králowě Milosti sirotkuow tohoto města, wedle práwa ortelem sme Prokopa z poručenstwie propustili i otsúdili, pro ty přičiny a záwady, jakož tam w orteli psáno stojí, kterýmž se jest byl Prokop do Starého města otwolal, a Jankowi sme poručenstwie sirotkuow jeho vlastnieho bratra i jich zbožie přisúdili. S tím se Prokop opět druhé do Starého města otwolal, a otwolací list jemu dán prwní čtvrtek u postě, jenž nyní minul. Tak Janek, přítelé jeho i my sami častokrát i mnohokrát sme napomínali, by nám byla odpověd na ten ortel vydána, jakož byl obyčej i práwo, by nám we dwú neděli odpověd na ortele dávali. Toho se nestalo, i podnes ten ortel a otwolací list w Starém městě jest, a nám odpověd nikdy wyniti nemohla, až potom dva Staroměstská pány z raddy, pan Loiza apatekář a pan Duchek Rymer s Prokopem dřeweřečeným tu středu před swatým Janem krstitelem božím, kteráž nyní minula, w naši raddu wstúpili. Tu Prokop prosil, by z dřeweřpaného poručenstwie propuštěn byl, a tu se poručenstwie zbawil i otřekl, a řka: žeby práce sněsti nemohl; a ta dva Staroměstská pány ot sebe i ot plné raddy Staroměstské za též prosili. A my ku prosbě těch pánuow i Prokopowě sme wedle našeho ortele w otwolacím listu psaném (*sic*) Prokopa z poručenstwie úplně a wěcně propustili, a Jankowi poručenstwie sirotkuow bratra jeho i jich statku úplně poručili, přirkli i přisúdili, jakožto přirozenému, mocnému a sprawedliwému poručníku; a toho všeho sme potwrdili i potwřujem moci tohoto zápisu. Jenž jest w naše městské knihy wložen ten úterý po Sw. Prokopu, když sú čtli ot narozenie syna božieho tisíc a čtyři sta let a potom čtrnáctého léta.

21.

Purkmistr a radda Starého města Pražského činí nález we při z Nowého města odwolané o mlýn kšaftem odkázaný od měšťana Nowoměstského.

1415, 20 Aug.

Purgmistr a konšelé Starého města Pražského.

Opatrní susedé milí! Jeden městěnin wáš, jsa zdráv na žiwotě s dobrým

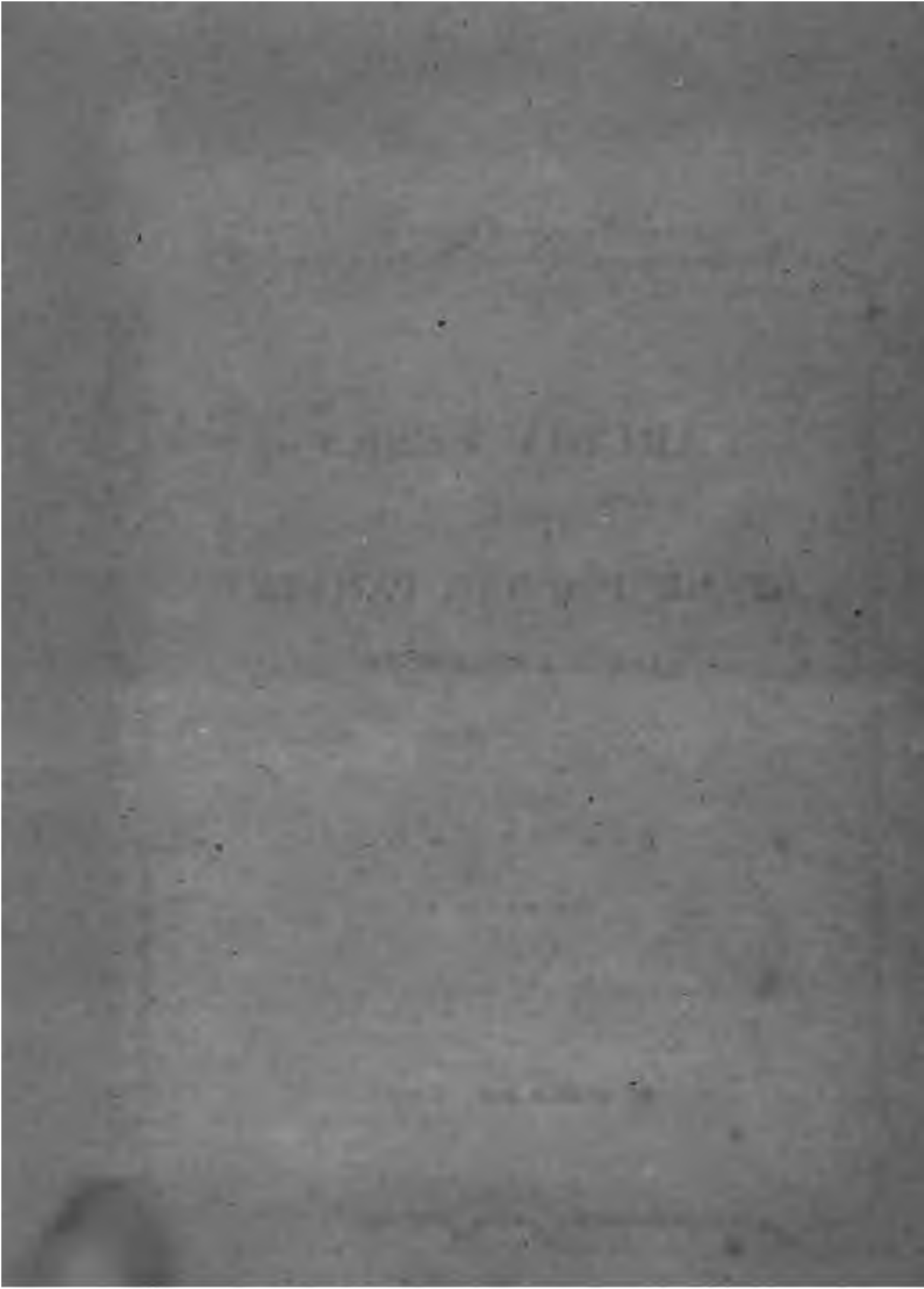
rozmyslem, s plnú paměti a owšem opatrně chodě, bál se slehnúti, a slehna bál se smrti. Nad to boje se, by po jeho smrti mezi přátely a mezi jeho budúctmi nižádný swár ani která ruoznice nebyla zbuzena, učinil poručenstwie swé poslednie wuole ze wšeho statku swého mowitého i nemowitého, kterežby ten koli byl aneb na čem koliwěk, obyčejem a wšim řádem městským, tak že najprwé odkázal mlýn swuoj Janowi synu swému, potom knězi Staňkowi bratru swému u Sw. Jakuba odkázal dvě kopě grošów platu do jeho žiwota, tak kdyžby jeho buoh neuchowal, aby tē dvě kopě grošów platu i se wšim jiným statkem, kdežby ten koliwěk aneb na čem koliwěk byl, zasě na syna jeho swrchupsaného dědičně spadly; a kdyžby ten wešken statek na Tomáše aneb na Tómu, poručníka toho jistého sirotka dědicky spadl, bez překážky wšech přátel i wšech jiných lidí. Potom když buoh neuchowal toho městěnina i jeho sirotka, kněz dřewejenowaný přišel před wy i s tiem poručníkem, a stoje po nápadě; a poručník žádal, byšte jej při listu kšeftniem aneb při poručenstwi ostawili. A wy list kšeftni slyšewše, we jmě božie ortel ste wyřkli takto, že cožkoliwěk w kšeftniem listu stojí psáno, ježto jest mohl oddati a odkázati, že to moc má a práwo. Tu kněz řekl: Milí páni! wšak jsem já bližší přítel než on. A on zasě odpověděl, wzaw odpustěnie: Milí páni! on jest kněz duchowní, totiž mnich, kde on děditi muož? a wšak wždy prosím, račte mě wedle listu kšeftnieho a wedle řádu a práwa městského ostawiti. Tak ste jim kázali před se jiti. Opět potom kněz přišel, a přiwedl sebú pana podkomoříeho a pana Mikše hofministra králowstwie Českého; kterižto sú žádali slyšeti tu jistú při a rozsúzenie. A tak ste před nimi kázali list kšeftni čisti. Tu pan podkomoříe řekl jest: To jest list dobrý, ale tieži wás: trpěl-li jest s toho mlýna poplatky k městu čili nic? A strana odpověděla: Milí páni! trpěl sem wšecky městské poplatky wedle řádu, práwa a obyčeje městského s toho se wšeho, což mám, a také trwám bohu a práwu, že nemám dvěma smrtmi umřěti, neb sem s toho mlýna zwláště trpěl zemskú berni tolikrát, kolikrát by toho potřebie bylo. A opět pan podkomoříe řekl: Páni! to súd wás nenie; mlýntě pod wás neslušie, a také slyšite, žeť jest s něho s městem netrpěl; to jest súd muoj, a on jest toho mlýna nemohl odkázati anebo kšeftowati; a toho na wás podávám, mohli jest ten mlýn odkázati a nebo kšeftowati? A strana prosila, abyšte ji při kšeftniem listu ostawili a při městském práwu. A pan podkomoříe řekl: A já také žádám, co jest sprawedliwého. Na to wám odpowiedámy a we jmě božie za práwo nalezujem, potwruzjete kšeftnieho listu, dáwajcť jemu moc a práwo we wšech kusiech; nebo každý městěnín náš swé zbožie kdežkoli ležcie, buď w městě neb před městem, na zemi nebo na wodách, móż odkázati kam chce a komu chce, bez přiekazy. Dán a wyrčen ortel ten úterý před Sw. Bartolomějem apoštolem, anno domini Millesimo quadringentesimo decimo quinto.

O B S A H.

	Stránka
C. XI. Zápisy Domašlické. (Dokoneční)	241
C. XII. Zápisy města Horažďovic, od r. 1417 do r. 1503 . .	246
D. IX. Nálezy saudu komorního v království Českém, od r. 1471 do r. 1479	263
C. XIII. Zápisy České v Uhřích, od r. 1445 do r. 1490	329
B. VIII. Zápisy Pražské obecní, od r. 1401 do r. 1430. (Zlárka druhá)	341

Připomenutí. Páni odbíratelé Archivu českého, kaupíce svazek jeden, hned i k dobrání celého pětisvazkového dílu zavazují se; a to sice předplaceni spolu na svazek poslední. Cena kupecká jednoho svazka jest 45 kr. stříb. čísla.

22.

Purkmistr a radda welikého města Pražského potvrzují nález Nowoměstských we při mezi Jirglem měštěním Staroměstským a poručníkem statku Lorencowa wlnaře.

1415, 8 Oct.

Purkmistr i všechna radda welikého města Pražského.

Opatrní susedé milí! Taková pře přišla jest před wás, že Jirgl měštěním náš túžil wám na Temle trubače a k statkóm Mařka Myšky, Medulanského a Křemencowů, tak jakož sú poručníci statku sirotka Lorencowa wlnaře, někdy měštěnímna wašeho, jenž jest zabit, kterýžto statek téhož Lorence léta maje úplně před námi i před wámi tudiež i před dřewní raddú waši, ježto před wámi byla, buď jeho málo nebo mnoho, wzdal jest dřewejmenowanému Jirglowi, žádaje by poručníci kšaftní list před wámi položili a o ten statek jemu dosti učinili. Tehdy Teml a poručníci Mařkowi Myškowi i Medulanského řekli sú: Páni milí! kšeftu nižádného nemáme, nebť jest Lorenc zabit a kšeftu nižádného neučinil; než když jest Mařk Myška žiw byl, tehdy Jirgl i sirotek túžili sú na něho i na nás na jiné poručníky, bychom jim dosti učinili a počet s toho statku wydali; tehda konšelé, kteříž w tu chvíli na radě seděli, jakožto najvyšší poručníci po bohu a po králi, přikázali sú nám počet učiniti u purgmistra o ten jistý sirotčí statek; a tak wedle přikázanie konšelského počet sme učinili, a učiniwše před konšely wstúpili, s obú stranú příjemše počet, i prosili sme, aby ten počet w kniehy městské byl wložen. Tudiež sme žádali, aby nás konšelé wedle plného přijatého počtu drželi, tak jakž jest w kněhách popsán, kterýž sme učinili a s obú stranú w kniehy wložiti žádali. Proti tomu odpowěděl Jirgl a rka: Páni! jáť o nižádném počtu newiem, ani sem přítom byl, když sú oni w kniehy počet kladli. Tehdy poručníci řekli: Milí pání! poněwadž mluwí proti wašim řádóm, prostmeť WM^u, račte obeslati starú raddu a na nich se zeptati, přikázaliliť sú nám počet s nimi mítí, aneb žádaliliť sme s obú stranú, atby ten počet psán byl w městské kniehy; a tu zwiete prawdu i jeho i naši. Tehda ste k jich požadaní obeslati starú raddu, ta radda jest wyznala, že jest poručníkóm kázala, aby počet učinili o ten jistý sirotčí statek, a že s obú stranú tak poručníci jakožto Jirgl s sirotkem žádali sú, aby ten počet byl w kniehy wložen, a stará radda kázala popsati počet a w kniehy wložiti dopustila; a tu opět wedle počtu žádal Jirgl, abychom drželi k tomu ty jisté poručníky, jenž ten statek jmajť, aby jej položili; tu sme každému kázali položiti, ktož co měl, wedle počta, a tak sú všichni úplně položili, jakož sme w kněhách shledali. Tehdy jest dále Jirgl řekl: Páni milí! atby také užitek z toho statku byl položen, a zvláště Teml jměl dáti ot třidceti kop, po třech kopách na každé léto ot osmi let; a jiní poručníci swrchupsaní brali sú ot Martina ot Núze sirotčí plat čtyři kopy každé léto,

dobře osm let. K tej řeči odpověděl Teml: Milt páni! Buoh toho nedaj, bych já kdy sirotčích peněz požíwal anebo plat bral; bohďaj bych swého we zdrowí požil, což mi buoh popřál; ani sem kdy w to podwolowal, neb sem swého s potřebu jiněl; a wíec, mili páni! tiehnu se na vaše kniehy, žeť jest Matík wyznal před starú raddú, žeť sem sirotčieho statku za halěr newzal, a též Křemencowá wyznala i sám Jirgl swými usty, že sem nic newzal; a tohoť se tiehnu na vaše kniehy, žeť jest to swědomie psáno. Protož ufám WM^a, že mě newinného člowěka při swých kněhách ostawíte. Dále sú řekli poručníci Matíkowi Myskowi a Janek sirotek Medulanského: Mili páni! myť o braní swrchupsaných čtyř kop platu nic newieme, než ufáme WM^a, že nás při plném počtu ostawíte, kterýžto u městských kněhách popsán jest, neb sme jemu úplně splnili a wšeccko jest pobral. A tak poručníci často jmenowaní, tudiež i Jirgl, žádali sú, byšte jim swprawedliwý konec učinili. Tehda wy slyšewše plně jich žaloby i odpowědi s obú stranú, a také snažně kniehy městské ohledawše, slyšewše také swědomie obeslané starú raddú i wyznání, kteréž w kněhách stojí, že jest Teml nic sirotčieho newzal, wydawše také dwa pány ku opatření statku toho, byl-liby ten statek wedle počtu úplně položen, a shledawše, že jest wšeccko položeno, we jmě božie práwo ste wyřkli takto: Tak jakož ste shledali poručnicé počty wedle kněh učiněné, i wedle swědomie přijaté, také úplně wedle počtu, jakž w kněhách jest, položené, aby Jirgl ten statek wesken k sobě wzal, jenž jemu wzdal jest, a aby poručnikow wšech swrchupsaných, jenž sú jeho počtem wedle městských kněh otbyli, s pokojem nechal, a o ten kšeftní list, jenž Jirgl die, by jej poručníci dréwejmenowaní jměli, a oni otpierají, řkúc, že jest Lorenc zabit a bez kšeftu umřel, že jeho nemají a k tomu se neznají, práwo ste jim nalezli. A my též za práwo nalezujem, a tak vašeho dobře nalezeného ortele potwruzjem tiemto listem. Datum anno dom. MCCCCXV, feria tertia proxima ante diem S. Dionysii philosophi, astronomi, doctoris, martyris et pontificis gloriosi.

23.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwruzjí nález Nowoměstských we při mezi Elskau ze Zderazu a Mikulášem.

1415, 19 Nov.

Purkmistr i wšechna radda welikého města Pražského.

Opatrni súsědé dobří! Nábožná panna Elška se Zderaze kúpila sobě duom za dewět kop grošów, Agnežce sestře swé, dětem i budúcím jejím. Potom ta Agnežka pojala sobě muže Mikuláše někdy služebnika vašeho bez wóle sestry swé swrchupsané. Tu se súdily o statek mnoho časuow, tak že sú na ubrmany přišly s obú stranú, zaručiwše pod padesáti kopami grošów, kterážby strana nedržela, aby tu pokutu pánóm propadla, a pod ztraceniem té pře. Ale jich nikteraké nemohli

smluwiti, ani se sjednati, i wolili patého nadubrmána, tak dobře ubrmané jakžto strany. Kterýžto k jich všech prosbám, stoje u plné raddě, tázal jich všech, mocněliby naň přišli. A tu ubrmané a strany řekli sú, že mocně. A tak ten nadubrman wyřekl jest mezi nimi takto, aby Elška Anně sestře své a Mikulášowi jejiemu muži duom s městištěm, w kterémž bydlí, do sw. Jiríe konečně dala a postúpila, a šest a třidceti kop grošuow hotových peněz w roce na jmenowané dny také aby jim dala a zaplatila, a ostatek, buď mnoho nebo málo, by sobě ostawila. Tu obě straně přijale, a děkowaly, žádajíc, by jim to w městské kniehy wešlo; a to se stalo tu sobotu před druhú neděli w postě. Jenž sú tomu dvě neděli minule, ihned potom Elška brzo pryč jela, a tam byla do této chwile beze všeho skonanie. Tu Mikuláš běhal, mnohokrát staraje wy, byste mu práwa dopomohli; a tak zweden jest na puol páty kopy grošuow platu Elšcina. S tím všecká městská práwa učinil. Ale rok a den tomu neminul, pak se Elška nynie wratiwši žádala, coby se dřiewe nestalo, ale aby se ještě stalo, řkúc: To buoh wie, ihned najprwé bylabych ráda otbyla jeho, čímžbych jměla; než peněz hotových sem nejnměla ani ještě mám; než čím mohu, tím chci odbyti. A tak ste je o to sjednali. Dále Anna, napředpsaná žena Mikulášowa, umřela a dvě dietek poostawila, ale s jiným mužem. Tu Elška žádala, aby se těm dětem dosti stalo z toho statku po jich máteri; a Mikuláš řekl: Páni milí! ty děti mají jiné zboží w Morawě po swém otci; to Elška dobře wie; toto sem já wysúdil s swú ženú, a toho tiehnu se na kniehy vaše, že o nich nižádné zmienky nikdiež nebylo, a ona mi jest vzdala práwo své i wešken statek, kdeby byl, anebo na čem by koliwěk byl, jakožto kniehy ukazují; a však chci jim z toho učiniti, ač ne z práwa, ale z milosti a pro památku jich mátere i mé milé ženy, tak jakož sem jí slíbil, když jest ležala na smrtedlné posteli, že jim chci dáti po desíti kopách grošuow. A Elška častojmenovaná wždy práwa wyrčenie žádala a Mikuláš též také žádal. A wy we jmě božie ortel ste řekli takto: Poňawaž Mikuláš zná, že ten statek wysúzený má po své ženě, že toho buď málo neb mnoho sirotčieho nábytku, aby ten jměl; ale platu a toho domku aby třeti díel držel a děti dwa díely. A my též za práwo nalezujem, a tak vašeho dobře nalezeného ortele potvrzujem tiemto listem. Datum anno domini MCCCCXV, die S. Elizabeth.

24.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potvrzují nález Nowoměstských we při mezi wdowau a poručníky po Maříkowi Kačerowi o sto kop grošů wěna.

1416, 4 Jan.

Opatrní přátelé milí! Hanušek Terklér, váš spoluměštěnin, před dewieti léty vzdal duom swój s wápenníci, s cibelníci, s břehy i s jinými městištěmi k tomu příslušejciemu (*sic*), jenž jest ten jistý duom w tu chvíli ležel mezi domy Buška

a Wáclawa kamenníka, slowútnému muži Maříkowi Kačerowi, zeti swému, dětem i budúcím jeho ku jmění, držení a ku požíwání prawým prawem, jakožto jest sám jměl, držel a požíwal. S tím ten jistý Mařík všecká městská práwa učinil wedle řádu a obyčeje městského. Potom ten jistý Mařík, pisař desk zemských, zapsal u wašich městských kněhách sto kop grošuow Kateřině manželce swé vlastní a dceři Hanuškowě Terkléřowě k milostiwému dluhu wěna na domu swém, na wápennici, na březích a na jiných měststěch i na všem, což k tomu příslušie, ustaweném na přiekopě a wedle malované lázně takowú unluwú, jestližebý buoh prwe neuchowal jeho nežli jie, tehdy aby dědici a budúci Maříkowi dali a zaplatili té jisté Kateřině sto kop grošuow na hotových penězích anebo jistých deset kop grošuow platu letního anebo wěního a wěčného w Nowém městě anebo na zemi ukázali a otdali. A tak všemohúci pán buoh toho Maříka z tohoto swěta na budúci pojal; a Kateřina swrchupsaná několikrát před wy přišla, žádajíc, aby jí wedle zápisu wašich městských kněh práwa dopomohli. A poručníci také žádali, byste je při prawém ostawili i ty sirotky, a zvláště tiehnúce se na kniehy waše, a ty ste jim kázali čísti oba zápisy, jakož swrchupsáni jsú. Tu se dále poručníci toho kusu chopili, řkúc: Páni milí! Tento zápis jeden swědčí na duom Hanuškuow i na jiné wěci, co k tomu příslušie, a tu ona swé wěno shledaj anebo nechaj. A strana panie Kateřiny odpověděla, řkúc: Milí páni! Hanušek jest swój duom s wápennicí i se vším, co k tomu příslušie, zapsal swému zeti, jakož zápis ukazuje, a na tom dále on jest zapsal a ukázal wěno ženě swé. A druhá strana wždy řekla: Milí páni! račte pamatowati, že na domu a na wápennici, ješto na přiekopě leží, to wěno jest zapsáno, totižto na Hanuškowě. Tu ste wy dále otázali, bylli jest kdy Kačer w držení toho domu a wápennice, w kteréž Hanušek bydlí, nebo jinělli jest jej kdy w kněhách městských. Tu strana řekla: Páni! oniť jsú sobě dobře wěřili. A tak žádali, byste je sprawedliwě rozsúdili. A wy we jméno pána boha řekli ste ortel takto, že poněwadž swědomo jest chudému i bohatému, že Hanušek jest zapsal duom s wápennicí, jakož zápis ukazuje, Maříkowi zeti swému, a on dále zapsal ženě swé, dceři Hanuškowě sto kop grošuow hotových peněz nebo deset kop grošuow platu wěčného w Nowém městě Pražském anebo na zemi po swé suurti aby jie bylo dáno, a že jest nikdy nebyl w držení toho domu i wápennice, w kteréž Hanušek i dnes bydlí, i také že všichni domowé ot Wltawy až k sw. Ambroži i dále slowú na přiekopě, a také že kněhami wašimi městskými nemohú ukázati, by ten duom mohl Mařík komu zastawowati nebo zapisowati, aby wedle toho swětlého zápisu panie Kateřině sto kop grošuow anebo deset kop grošuow platu jistého w Nowém městě Pražském anebo na zemi dali a ukázali. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potvrzujem tiento listem. Datum anno domini MCCCXVI, sabbato ante epiplianiam domini.

25.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potvrzují nález Nowoměstských o statek po jedné jich spoluměštce.

1416, 12 Sept.

Purgmistr i radda velikého města Pražského.

Opatrní susedé naši dobří! Jedna spoluměštka vaše učinila kšeft svůj své poslední vůle wedle řádu a obyčeje městského. Tomu kšeftu bude pět let ten pondělí před swatú Kateřinú, jenž nyní nejprvé přijde. W tom kšeftu otkázala po své smrti duom svůj s městským i wešken statek svůj swrchní i spodní manželů swému, tak aby on máteři její deset kop gr. z toho statku vydal a dvěma dcerama po pěti kopách gr. Pak nyní přišel jeden muž, té jisté její dceři napomínaje a žádaje, aby byl držen wedle kšeftního listu, kterýžto ste jim kázali čísti. Tu odpověděl muž dřiewepsaný vaše měštky, a rka: Milí páni! to vše, co w kšeftowniem listu stojí psáno, vydal sem a jich odbyl, a toho jmám dobré swědomie; než kněhami městskými toho sem neohradil; a tudy mě napomíná, zwědew že list kšeftní nenie zrušen; ale trwám bohu a práwu, že mě wedle dobrého swědomie ostawite. Tu ste jemu swědomie kázali wěsti, a on wedl přisežné lidi vašeho města, kteřížto jsú wyznali, že jich jest otbyl. Ale druhá strana wždy práwa wyrčenie žádala wedle kšeftu. A wy we jmě božie řekli ste ortel takto: že poněwadž zjewné swědomie jest, že jest těch lidí otbyl úplně wedle kšeftního listu, aby jeho u pokoji nechal. A my též za práwo nalezujem, a tak vašeho dobře nalezeného ortele potvrzujem tímto listem. Datum Pragae anno domini MCCCCXVI, sabbato ante festum exaltationis sanctae crucis.

26.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potvrzují nález Nowoměstských we pří s strany domu zemřelého dlužníka.

1416, 30 Oct.

Purkmistr i radda velikého města Pražského.

Opatrní susedé milí! Jeden sused váš byl druhému dlužen čtyři kopy a dwanáctet grošów. Ten pohnal jeho k súdu. Tu jemu nalezeno skrze konšely, kteříž jsú před wámi byli, aby zaplatil jemu we dwú neděli konečně na hotový groš; a to w kniehy súdné vašeho města wešlo. A tak dvě neděli minule a wiece, a on jemu nezaplatil. I přišel opět, žádaje a prosě, by mu k jeho dluhu dopomohli. A tak konšelé u plné raddě kázali podrichtáři jemu práwa dopomoci. Kterýžto shledaw, že základuow nenie, jenž by on mohl svůj dluh postihnúti, i zapečetil jemu komňata; a ta stála mnoho časuow zamčena; a mezi tím ten jistý umřel

dlužník. Dále manželka jeho nabíhala mnohokrát purgmistra a konšelów, žádajíc, aby jí bylo otewřino; a tak radda kázala jí otewřieti. A ten, jemuž její manžel byl dlužen, přišel ku purgmistrowi, a tieže, kterakby jí bylo otemčeno. Kterýžto jeho zprawil, řka: Podrychtárie prawí, že tu nenie, jimžby ti swój dluh postihnúti, jakožto jest dřiewe powědēno; než žádášli práwa, máš na duom zweden býti. A on s tím mlčel, a tak trwalo až do této chvíle. Než ten wždy prawil, komuž jest dlužno, by purgmistr řekl: Paní jest dobrého rodu a dobře zachowalá, proto sem jí kázal otewřieti, aby se tak newálela. Ale on se jest k tomu neznal. Dále pak nynie po sazenie raddy ten jistý súsēd wás opēt napomenul purgmistra, jenž w tu chvíli byl, před wámi, a řka, že k nižadnému o ten dluh nezří než k němu, proto, jakžto swrchu psáno jest; a on odpowěděl, že co jest koliwěk učinil, toho jest sám ot sebe učinil (*sic*), než mocí plné raddy; a toho se táhl na raddu, kterážto seznała jemu, že jest tak. A zwlášť odpowěděl k tomu, jemuž dlužno jest, řka: Tím lépe! to jemu jest na pomoc, milí páni, i ku polehčēní, než jáť wždy nezřím k nižadnému jinému než k němu, a práwa wyrčēní žádám. A druhá strana řekla: Milí páni! ufám bohu a práwu, že mě při prawém ostawite wedlé zjewného swědomie. A tak wy k jich žádání we jméno boží práwo ste řekli takto: že poněwadž základuow nebylo w těch dluziech, a že jest purgmistr z plné raddy kázal otemknúti a jeho na duom zwěsti, a on toho nechtěl přijieti až do této chvíle, a jiní dlužníci jsú se již w ten dóm uwázali, aby toho, jenž jest byl purgmistrem, u pokoji nechal; než kdyžby zwěděl manželku dlužníka swého, aby k nie zřel. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwřuzjem tímto listem. Potwřzen ortel ten pátek před hodem wšech swatých, anno domini millesimo quadringentesimo sedecimo.

27.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwřuzjí nález Nowoměstský we při o plat na domě prodaný.

1417, 4 Febr.

Purkmistr i radda welikého města Pražského.

Opatrní súsēdē naši milí! Před lety trinácti neb málo wiece některý súsēd wás prodal na swém domu a na městišti téhož domu kopu grošuow platu. Tu kopu grošuow platu brał ten, komuž jest list swěděl, několik časuow. Potom dal ten jistý list jednomu knězi, řka: Já s tím nemohu pracowati ani s tím okolo jiti. Pak ten jistý kněz dále také dal ten list jednomu swětskému člověku, příteli swému, a ten prawil, žeby úrok wybieral tři léta u pokoji bez překážky. Pak ten napředpsaný súsēd nynie napadł toho, ktož jest listu w drženie, řka, že jest ten list jeho vlastnieho bratra kněze byl, a že jest on jemu jej na smředlné posteli

otdal a otkázal wedle jiných wěcí, buď toho málo nebo mnoho; a toho přinesl tři listy na swědomie pána podacieho kostela a druhého súseda jeho a ote dwú knězi, striedníka a kaplana. Ale strana jich nechtěla trpěti, řkúc: Trwám bohu a práwu, že oni přes pole nemohú swěděti. Pak ten, komuž list swěděil, wyznal také, že jest list byl toho kněze, bratra jeho, a že mu jeho byl swěřil, i také, že mu byl jest fekl za zdrawého žiwota, nechtěliby sám pracowati, ale by jej knězi dal; jakož jest i učinil. A tak ste jim o to mnoho rokuow přátelských dáwali, zdaliby se mohli smluwiti, ale nemohli, než práwa wyrčení wždy žádali, a zwláště řkúc strana jedna: Páni milí! list máme od swého přietelete s dobrú woli, a w tom listu stojí, ktoby jej jměl s dobrú woli; a my jej máme s dobrú woli, tak jakož sme jeho u pokoji w držení byli, beze wšech překážek. A wy k jich žádostem práwo ste we jmě božie řekli takto: Tak jakož list swěděi, a že jsú také u pokoji byli w drženie jeho, aby ještě u pokoji drželi bez překážky. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potvrzujem tímto listem. Potvrzen ortel ten čtwrtek po hromnicech, léta od narozenie božieho tisícého čtyřístého sedmnáctého.

28.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potvrzují nález Nowoměstských we při o 70 kop dluhu.

1417, 5 Febr.

Purgmistr i radda welikého města Pražského.

Poctiwí súsědě naši milí! Spoluměštěnin wáš jeden zapsal dobrému člowěku sedmdesát kop gr. prawého dluhu u waše městské kniehy dědicóm a budúcím jeho na domu swém a na městišti jeho. Ty jisté penieze slíbil platiti, polowici na swatého Hawla a druhú polowici w ty suché dni, jenžto býwají před wánoci. Pakliby toho neučinil, tehdy ten, dědici a budúci jeho, jměli sú se w jeho duom uwázati, s tím učiniti i nechati wedlé swé wóle, a wšak s pomoci práwa. A to se jest stalo tu sobotu před sw. Urbanem, jemužto bude třimecietma let nynie. A ten, komuž jest zápis swěděil, umřel před několiko léty. Pak nynie manželka jeho napadla jest swrchupsaného wašeho spoluměštěnina, chtieci tomu napředpsanému dluhu; a wy ste kniehy wašeho města ohledali, slyšeli i srozomeli tak, jakž napřed psáno stojí; ale ten zápis jest wymazán neb přešěrkán před šesti lety, a zwláště že jest k jednoho konšela prikázanie wymazáno, kterýžto jest podepsán; ale on se k tomu nezná ani jeho spolutowaryšie, kteříž jsú s ním tu chwili na radě seděli, prawiec: Páni! radda raddu má sprawiti do roka a do dne, nic dále, jakž se nám zdá, i že to jest obecní nález kněhami znamenáný; a přes to my se nepamatujem. A potom wrátiwše obě straně wždy práwa wyrčení žádalě, řkúc

první strana: Milí páni! prosíme, ostawte nás wedle práwa městského a wasich kněh; a druhá strana též řekla: Trwám bohu a práwu, že mě při tom swědomie a kněh wypsání ostawíte. A wy we jmě božie ortel řekli jste takto: Poněwadž tomu bude třimmedcietma let, ani žádný neupomínal až do této chvíle, a šest let minulo, jakž jest wypsáno z wasich kněh městských, a bratr vlastní té sestry, kteráž chce napředpsaný dluh jmieti, wyznal jest pod přísahú, že jest wasého súsěda propustil, aby jeho u pokoji nechala. A my též za práwo nalezujem, a tak wasého dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Potwrzen ortel u pátek den sw. Háty, od narozenie syna božieho léta tisícého čtyřistého sedmnáctého.

29.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o statek chudým odkázaný.

1417, 18 Febr.

Purgmistr i konšelé welikého města Pražského.

Opatrní súsědē naši milí! Před léty dobrými městěním wás jeden kúpil duom sobě ze jména, ženě swé, dědicóm a budúcím swým. Potom pán buoh všemohúci jeho nezdrawím tělesným nawštíwil. Tu on swój wešken statek, buď málo nebo mnoho, swé manželce otumřel, a tak šel z tohoto swěta na budúci. Toho statku manželka jeho požtwała, držela, wládla, mocna byla bez překážky wšelikých lidí, duchowních i swětských, jednak k roku. Potom všemohúci spasitel nawštíwil ji obtiežení nemoci. Tu ona poslala do plné raddy wasého města, žádajici a prosici, by jie pro buoh a z práwa pány dwa konšely a písare wydali ku poručenství a k jejímu posledniemu kšeftu rozkázání. A to se jest stalo. W kterémžto kšeftu zwlášťe otkázala wešken swój statek, nic newynímajic, aby poručník po její smrti na chudé lidi obrátil a rozdal, tak jakžto den súdný chtělby sprawedliwý počet z toho učiniti. Potom po několika časiach umřela. Pak jeden služebník našeho milého krále Římského a Českého krále wyprosil otúmrť, k čemužby jeho Jasná Welebnost práwa jměla. Tu pan Jan podkomoříe králowstwie Českého přijel w raddu wasi, prawě, ačby Králowa Milost které práwo jměla, že je swrchupsanému služebníkú otdal a otkázal po té úmrti. A tak jste několik rokuow stranám otložili. Potom wždy strany nabichaly, práwa, sprawedliwého rozsúzenie žádajice. Tu ste kniehy opatřili, slyšeli a srozuměli trhu domu kúpenie, potom list wedle rádu městského a práwa wydání i kšeft dokonalý wedle rádu téhož, kteréhožto wšecky kázali ste čisti před stranami; a strany wždy žádaly práwa wyrčenie. A wy we jmě swaté a nerozdielné Trojice řekli ste práwo takto: Tak jakž kniehy wasé městské swědci, že on kúpil duom sobě ze jména, ženě, dětem a budúcím swým, ona přebyla děti swé i jeho, a že toho statku požtwała u pokoji jednak k roku beze wšeho

narčenie a překážky, a dále potom učinila kšeft swój swé wuole poslednie, jakžto napřed jest powědjeno: že kšeftní list má moc a práwo, tudíž i kniehy vašeho města. A my též za práwo nalezujem, a tak vašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Datum anno domini MCCCCXVII, feria quinta ante dominicam Esto mihi.

30.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o plat s domu.

1417, 9 Jun.

Purkmistr i radda welikého města Pražského.

Opatrní súsědē naši milí! Před léty dwadcti, málo wiece nebo méně, náměsci konšelē waši se wši obcí dali jednomu súsědu vašemu městiště s domem nebo s domky pustými, a zwláštē listu jsú odsúdili na plat, jenž jsú swědčili na to jisté městiště sešlé a pusté; než chtěllyby kto na to sáhnúti, aby jeho ssul a náklady nawrátíl. Potom ten jistý súsěd wáš ustawil a sě osadil na tom městišti, na kterémžto bydlí i dnes. Pak nynie jeden kněz napominá toho jistého súsěda z úroka, a on sě brání kněhami vašeho města, jakožto jemu wydáno jest to městiště. Ale kněz ukazuje list dobrý, celý a bez poskwrny od padesáti let, jenž swědčí na duom i na wešken statek a wymienutē na to městiště, jestližeby duom sšel sbořením nebo ohněm, aby wždy on s swými budúcimi k tomu městišti zřel. Dále ten jistý kněz ukázal swědomie, že jest jemu prwé plnil a dáwal, a on sě sám k tomu seznal, ale řka, co sem činil, to sem musil činiti z připuzení jich pónonów i kleteb. I žádale obě stranē prawého rozsúzenie. A wy we jmě swatē a nerozdielné Trojice práwo řekli ste takto, že poněwadž dřiewe plnil jest tomu knězi i náměstkóm nebo předkóm jeho, aby i dnes platil a úročil; a listu ste potwrdili. A my též za práwo nalezujem, a tak vašeho dobře nalezeného ortele potwrzujem tiemto listem. Potwrzen ortel w středu před božim tělem, léta ot narozenie téhož syna božieho MCCCCXVII.

31.

Purkmistr i radda Starého města Pražského potwrzují nález Nowoměstských we při o statek, poručníkúm kšaftem swěřený.

1417, 30 Nov.

Purgmistr i všechna radda welikého města Pražského.

Rozomní súsědē naši milí! Jedna měštka vaše učinila kšeft swój swé poslednie wóle wedle řádu a obyčeje městského. W tom otkázala sestře swé vlastní s jejími dětmi třidceti kop gr. a jiné wěci k tomu, jakožto list kšeftní ukazuje. Potom mezi jiným rozkázanim otdala synu swému wešken statek swój, kdežby ten

ten list zrušený. A kněz odpowěděl: Páni milí! Necht' toho swědomie ukáže, kdy mi jest on tu kopu platu splatil. A paní řekla: Páni milí! swědomie máte zřetědně: když mu peníze dal, tehdy mu on list wrátil. Dále kněz žádal, byste litkupnie lidi slyšeli; a ti znali, že kněz prodal jim duom za šest kop grošów a kopu platu poostawil, než řkúc: My newieme potom splaceni jest nebo nic. A tak ste tázali kněze, jmělliby které jiné práwo nebo swědomie. A on řekl: Nemám jiného; než ufám bohu a práwu, že mě při prawém ostawíte. A strana druhá téhož žádala. A wy we jmě božie práwo ste řekli takto, že poněwadž kněz nižádného listu nejma na ten plat, a druhá strana má list zrušený, aby kněz nechal jje u pokoje. A kněz tepruw stoje řekl, žeby Prokop Barwik list jměl na kopu platu. A wy ste jim kázali pryč jiti, řkúc: Toť se dobře shledá. Pak nynie ten jistý Prokop přišel s listem celým a neporušeným, i upomínal dřiewe řečenú wdownu z kopy platu a ze čtyř kuroptiwí. A ona otpierá řkúc: Páni milí! nejsem jemu nic powinowata. A on žádal, aby wedle listu celého byl držen a kněh. A ona odpowědela řkúc: Páni milí! WM' wie, že jedna kopa grošuow platu byla, a ta jest splacena, než toto jest list zachowaný, a s kněhami se nesjednává, neb swědčí na kopu platu a na čtyři kuroptowi. A Prokop řekl: Páni! list mám dobrý bez poškrwny; trwám bohu a práwu, že mě při prawém ostawíte, a že zmienka w kněhách o koroptwach nenie, to bohda mně škoda nenie; a také mně třeba nebylo ohražowati listu, neb mi jest placeno bylo do této chwile. Ale ona sě neznala. Na to wám odpowěd dáwáme, a we jmě božie za práwo nalezujem: Tak jakž kněz prawil, že nemá jiného práwa ani swědomie než to, kteréž swrchupsáno stojí, a nižádného listu nemá na ten plat, a druhá strana má list zrušený, také že ten, ktož jje duom byl kúpil před šesti léty, w jedné kopě platu a nic wiece držel ten duom bez narčení přes rok a den, a list na tu kopu platu jest zrušený a Prokopuow jest zatajený, nesjednává se s kněhami, a rok a den minul: tedy ten list Prokopuow moci nemá, a tak ten duom má toho úroku prázdnen býti, a wdowna u pokoji ostati. Wyrčen a dán ortel w středu před swatým Valentinem, anno domini MCCCCXVIII.

33.

Purkmistr a radda Starého města Pražského potvrzují nález Nowoměstských we při mezi Wáclawem tandlěrem a Jirglem zlatníkem o kámen rubín.

1418, 1 Dec.

Opatrní súsědē milí! Přišel před wás Wáclaw tandlěr, wás spoluměštěnin, túže wám na Jirgle zlatníka, našeho súsěda, žeby rubín kámen swój u něho optal a práwem stawil, kterýž jest před šesti léty potratil. A Jirgl súsěd náš odpowěděl řka: Páni! kámen jest mój; toho jmám bohda dobré swědomie. A Wáclaw řekl: Ne, páni! já chci lepsie swědomie pokázati, že jest kámen mój. A tak Jirgl wedl

swědomie Ondráčka bratra někdy Kancléřowa; a ten jest prawil před wámi, žeby kámen byl jeho, a žeby bratr jeho swrchupsaný dal jej ženě jeho dřéwné před dewieti léty, a žeby před puol létem jemu prodal některé klenoty od zlata, a mezi tím byl jest ten jistý kámen. Ale Jirgl řekl jest jemu, žeby ten jistý kámen nestál za nic, a žeby jej chtěl jemu dáti zasě za groš, a že pak nyní, když mu kámen stawen, žádal jest jeho swědomie, a slíbil sě s ním smluwiti o ten jistý kámen, a řka, žeby prwé newěděl, by tak byl dobrý; a swědomie jest wiece nejměl. A Wáclaw wedl swědomie paní Wládyku tandlérku a jednoho lantfářeje jednu, a druhé Michala zlatníka našeho měštěnina, a druhého súsěda wašeho pulěre, a ti všickni swědčili, že kámen jest Wáclawów, a zwláště, že Wládyka jej prodáwala; Michal znal, že jej widěl u lantfářeje prwé než u Wáclawa w záponě, a potom že jest w tu záponu wložil neb wsadil jiný kámen, a rubín napředpsaný wsadil jest Wáclawowi potom w zlato; a pulěr znal, že jest litkup pil, když jest Wáclaw kúpil ten jistý kámen neb rubín před dewieti léty. A tak obě straně zádale práwa wyrčenie. A wy we jmě božie práwo ste řekli takto wedle toho swětělého a znamenitého swědomie, že Wáclawowi swrchupsaný kámen má příslušetí. A my též za práwo nalezujem, a tak wašeho dobře nalezeného ortele potwruzujem tiemto listem. Potwrozen ortel ten čtwrtek po swatém Ondřeji, anno domini MCCCCXVIII.

34.

Aneška ze Šternberka, přeworiše a wšecken konvent kláštera Sw. Anny w Praze prodáwaji Šimonowi od bílého lwa wes swau Radlici.

1419, 3 Jan.

We jméno božie amen. My Aneška z Šternberka přeworiše, Katerina subpřeworiše, Elska zakristánka, Dorota Stachowna, Agneška Gentesowna, Žofka Talmberská i wešken konvent panenský kláštera Sw. Anny jinak swatého Wawřince w Praze w Starém městě, wyznáwámy tiemto listem zjewně přede všemi, ktož jej uzří nebo čtúc slyšeti budú, že sme pro swé i pro swěho kláštera užitečné, s dobrým rozmyslem, s dobrú wuoli i s powolením našim jednostajným, a zwláště s powolením najoswícenějšího kniežete a pána, pana Wáclawa Římského a Českého krále, pána našeho milostiwého prodaly, odstúpily i wysadily, a moci tohoto listu prodáwáme, odstupujem i wysazujem w prawé purgrechtnie práwo, wes swú i našeho kláštera swrchupsaného Radlice řečenú, opatrným lidem Simonowi od bílého lwa a Anně manželce jeho, měšťanom téhož města Pražského Starého, jich dědicóm i budúcím, s lidmi, s dwory kmetcími, s platem, s robotami, se dwěma poplužima, s dědinú ornú i neornú, s lesy, s winnicemi, desátky, s lukami, s chmelnicemi i s tiem se všiem právem a s těmi se všemi swobodami, kteréž k té wsi a k tomu zbožie swrchupsanému příslušeji, w těch we wšech mezecch a hranicích, jakož sme

tu wes a to zbožie samy držely a toho požíwaly bez překážky, tak aby oni také, jich dědici i budúci to zbožie drželi i užitky sobě z toho zbožie přiwedli, jakžby nejlepší mohli, buďto na dědinách, na winnicích, na horách i na dolech kromě naše i našeho kláštera škody; neb sme sobě a swému klášteru swrchupsanému k dědictwíe zachowáwaly na tom zbožie napředpsaném, ale s takowú wýminkú, abychom od nich, ani od jich budoucích toho zbožie wykúpiti nemohly, ani jich odtud wytisknúti bez jich a bez jich budoucích zvláštne wuole, a tu sme wes i to zbožie swrchujmenowané prodaly a wysadily s takowúto wýmľuwú, aby swrchupsaní Simon a Anna manželka jeho, jich dědicowé i budúcie nám a našemu konventu swrchupsanému s toho zbožie platili pět a šedesát kop grošuw dobrých stříbrných rázu Pražského úroka ročního a wěčného každé léto rozdielně, totiž puol třetie a třidceti kop grošuw počnúc den swatého Jiríe, ješto najprw přijde, a puol třetie a třidceti kop grošuw den swatého Hawla, ješto potom najprw bude, toto léto i jiná léta budúcie na ty roky swrchupsané beze wšie odpory a bez dalšího prodlení. Pakliby swrchupsaní manželé, jich dědici neb budúci nám a našemu konventu swrchupsanému neb našim budoucím toho úroka na který rok swrchupsaný neplatili a platiti netbali, a po osmi nedělách potom pořád zběhlých, tehdy pro neplnění toho úroka zadržného s pomoci purkrabie hradu Pražského budem se moci w to zbožie w Radlicích uwázati i we wšecky nábytky, kteréž tu nalezeny budú, bez přiekazy čłowěka každého, a to držeti i toho požíwati tak dlúho, dokudžby nám i našemu konventu neb našim budoucím od nich neb od jich budoucích ti úroci zadržaní nebyli zaplacení se wšemi škodami i náklady nahoru zběhlými, kteréžbychom koliwěk pro nesplnění těch úrokuow zadržných wzaly neb naši budúci, ješto by panna přeworiše sama druhá, přijmúc k sobě jednu pannu z konwenta z starších panen, řekla na swé swědomie, že sú ty škody pro neplnění toho úroka wzaty. Pakliby tak netbandliwi byli, žeby nám neb našim budoucím oni neb jich budúci tři úroky pořád wzběhlé zadržali, tehdy inhed to zbožie swrchupsané má na nás i na náš konwent nynější neb budúci zasě dědicky spadnúti beze wšie odpory čłowěka wšelikého, a dále také aby list tento inhed žádné moci neměl. Na tom sme také swrchupsaným manželóm, jich dědicóm i budoucím zvláštne polehčenie učinily, že od těch od pěti a od šestidcat kop grošuw úroku napřed jmenowaného, kdyžkoliwěk budú chtieti a moci, tehdy pětmezciatma kop grošuw nám doluow moci budú splatiti. A to splacowanie mají učiniti po třikrát aniž wíce. A najprw když budú chtieti prázdni býti pět kop platu swrchupsaného, za to nám a našemu konventu dáti mají padesát kop grošuw peněz hotowých i s úrokem; potom když budú chtieti prázdni býti desieti kop téhož platu, za to nám opět dáti mají sto kop grošuw hotowých peněz také i s úrokem; a když opět druhých deset kop platu budú chtieti splatiti, za těch deset kop platu také

nám a našemu konventu dáti a splniti mají opět sto kop grošuwow zvláště peněz hotových i s úrokem. Neb jest mezi námi tak smluweno, aby po menší nesplacowali, než najprw a pojednú pět kop nejméně, potom deset kop zvláště a opět druhých deset kop zvláště. A ty peníze za tych pětmezcietma kop platu swrchupsaného nám i našemu konventu swrchupsanému plniti a platiti mají oni neb jich budúci s swědomím purkrabie hradu Pražského. A na to plnění a splacování těch pětmezcietma kop platu jim nebo jich budúcím naše i našeho konventa kwitance mají vydávány býti s pečeti purkrabie hradu Pražského, kterýž nyní jest a potom bude. A když již úplně těch pětmezcietma kop grošuwow úroka swrchupsaného nám nebo našim budúcím od nich nebo od jich budúcích splaceno bude, tehdy inhed a bez meškání list tento má mezi námi w táz slova obnowen a proměněn býti, a má mezi námi list jiný učiněn býti na kop na čtyřidceti zuostalých platu wěčného, a ten plat na nich i na jich budúcích na tom zbožie swrchupsaném má nám i našemu konventu bez splacování wěčně ostawen býti. Jest také mezi námi wyrčeno, budeli nám neb našim budúcím kdy co škoditi do swrchupsaných manželuwow, do jich dědiców, neb do budúcích, o to jich mocí žádnú hleděti nemáme, než o to jich máme powolati před purkrabi hradu Pražského, a purkrabě hradu Pražského nynější neb budúci má nás s nimi slyšeti a přeslyše rozděliti, z čehož jim winu dáme. Nad to nade wšecko jest také mezi námi smluweno, aby napřed jmenowanie manželé, ani jich dědici, ani budúci toho zbožie swrchupsaného wyššieho řádu, nežli jsú sami, člověku žádnému neprodawali, neodkazowali, nesměňowali, ani kterakkoliwěk odstupowali bez powolenie našeho zvláštneho; než člověku téhož neb nižšieho řádu, než jsú sami, to zbožie budú moci prodati, wzdati, odkázati a toho odstúpiti, ale jinak nic, než s naše a s našich budúcích woli a před námi w našem klášteře swrchupsaném. A té jim wuole, ani jich budúcím odepřeti nemáme, cožby bylo našeho i jich dobrého a klášteera našeho užitečného, a kdyžbykoliwěk to wzdání chtěli učiniti, o to před nás i před naše budúcie do našeho klášteera mají bez odpory puščení býti, a tu kohož my přijmem s naše woli, na to jim i jich budúcím swědomie své s pečeti purkrabě hradu Pražského dáti máme, a to wzdání nebo odkázání, kteréž před námi neb před našimi budúcími učinie, oni neb jich budúcie to potom budú moci změniti, kolikrát se koliwěk jim zdáti bude, a my wždy jim na to své swědomie pod swú pečeti dáwati máme, kolikrát jim toho potřebie bude, jakož napřed psáno stojí. A ten ktož od nich to zbožie přijme, ten má také w ta we wšecka práwa swrchupsaná wniknutí, a to tak držeti, jako jsú manželé swrchupsaní drželi a požíwali do té chwile. A ten trh i to wsazenie swrchupsaným manželóm, jich dědicóm i budúcím slibujem za se i za své budúci cele a práwe zdržeti we všech kusiech, a toho jinak nepřeměňowati beze lsti w žádné míře. Paklibychom co proti tomu učinili my neb

naši budúcie skutkem neb radú tajně neb zjewně, to abychom učinili proti w swé cti a proti w swé wíere. A tomu všemu na jistotu i na wěčnú pewnost pečeti naše, totiž přeworišina a konwenta našeho swrchupsaného s naším dobrým wědomiem jsú přiwěšeny k tomuto listu, a k naše prosbě pečeti múdrých a opatrných mužów, purgmistra a konšeluow swrchupsaného Starého města Pražského a podle toho slowútných a wzácných lidí, Jana Bechyně, králowstwie Českého podkomoříe, a Wikéře z Myšlina purkrabie hradu Pražského, jsú také na swědomie přiwěšeny k tomuto listu. Jenž jest dán w Praze léta božieho po tisíci po čtyřech stech dewatináctého, ten úterý po Nowém létě.

35.

Consignatio eorum, qui diffidaverunt antiquae et novae civitatibus Pragensibus.

1419, 6 Nov.

Anno domini Millesimo quadringentesimo XIX, domino Johanne Plzenský protunc magistro civium, isti infrascripti domini principes, barones cum aliis clientibus una cum civitatibus infrascriptis, diffidaverunt civitatibus antiquae et novae feria secunda proxima post festum Omnium Sanctorum anno quo supra.

Čeněk de Wartemberka alias de Wesele, burgravius castri Pragensis.

Oldřich z Rosemberka.

Wilém z Hasemburka.

Jan z Ralska jinak z Wartemberka.

Jindřich z Wartemberka jinak z Walšteina, purkrabie Králowé Hradce.

Mikuláš z Hasemburka jinak z Kosti.

Sigmund z Wartemberka jinak z Děčina.

Heřman z Borotina.

Wilém z Perštýna.

Jan z Borotina.

Jan a Zdeněk z Rožmitála bratřie.

Hašek z Walštýna.

Jan Zajiec z Třemšína.

Jan Krušina z Lichtemburka jinak z Hostinné.

Mikuláš Zajiec z Waldeka.

Wáclaw, Petr a Beneš bratřie ze Zwieřetic.

Wilém z Lopaty.

Čeněk z Bergowa.

Mikuláš z Mochowa.

Zdeněk řečený Medek z Týnce.

Jan z Rizemburka.

- Beneš Košík z Lomnice.
 Mikuláš z Lobkowic dictus Chudý.
 Jan z božie milosti biskup Olomucký, kostela Litomyšlského poručník obecný.
 My richtář, šempmistr, konšelé i všeccka obec na Horách Kutných.
 My richtář, purgmistr a konšelé přísežní i všeccka obec města Čáslawi.
 Já Hynek Berka z Dubé odjinud z Lipého, fojt Budišinský a w Lužicích.
 My richtář, purgmistr, konšelé i všeccka obec města Nowého Koltna nad Labem.
My Albrecht z Koldic, pán na Bielini.	Příbek z Týnce.
Já Příbek z Týnce odjinud z Chraštwic.	Racek z Stwolenek.
Já Tas z Rizemburka.	Hotowec.
Já Mikuláš z Lipničky.	Janek Křestianek.
Já Jan z Koloděj.	Jan Šlechta z Malkowic.
Já Jan z Seslawec.	Martin Hawranek.
Já Niklas Maksin.	Marcin z Hauswerdu.
My Dětrich z Čestic a Michal z Němčic.	Swatka i jiní naši všichni pacholky.
Jan z Újezda a Ondřej od Hory.	Já Jan Kaplér z Sulěwic.
My Jaroslaw Berka z Dubé seděním na Milšteině.	My Bohuslaw z Dúpowa a Diwiš z Zahrádky.
Hynek z Wetly starší.	Já Čeněk z Ronowa odjinud z Letowic.
Hynek z Wetly mladší.	Hanuss Warmstorff genant,
Jakeš z Krowa.	Welfl, Lewtold, Čeren,
Fridrich z Krowa mladší.	Hanuš Čeren,
Fridrich Pancieř.	Hanuš Tichnic,
Mikuláš z Chwališowa.	Nikl von Reden,
Zdeněk ze Smojna.	Nikl Hermanstorf,
Niklas Zalezen.	Daniel von Romburk,
Petr z Howswerda.	Hodko von Rzemkow mit allen unserm gesinde.
Kunat z Jilowého.	Já Wilém z Ronowa odjinud z Žrnosek.
Jaroš Karas.	Janek z Třeblewic.
Hanušek Žabka.	Macejík z Medwědic.
Nikoláš z Lukendorf.	Oldřich Sloták a naši všichni pacholci.
Srša.	Hanuss von Panewicz.
Petr Tryras.	Nikl Daksse.
Hlawně Zálezl.	Hanuss von der Weze.
Hawel Zálezil.	Fridman von Gererstorf.
Mikuláš z Lewle.	Petr Makssin.
Aleš.	Henrich Powericz.
Marcin Gor.	

- Thame Luticz.
 Nykl von Blastorff.
 Jurge von Blastorff.
 Caspar von Pankow.
 Reyne z von Budissin.
 Reyne z der ander von Budissin.
 Jan von Luticz.
 Nykl von Luticz.
 Horek von Luticz.
 Jurg von Kopriz.
 Nykl von Luticz.
 Henrich von Panewicz der Junger.
 Jan von Korbis.
 Gabriel Soběhrd.
 Nykl von Torzensdorff.
 Heynze von der Polsnicz.
 Otto Czeczwic.
 Henrich Rodwicz.
 Fridrich von Meczerad.
 Francz Meczerad.
 Já Beneš z Wartemberka odjinud z Děčina.
 Já Jaroslav z Dubé seděním na Mišteně (*sic*).
 Petr z Warlowic.
 Janek Uhr mladý.
 Rymek z Drachlowy.
 Já Fridrich a Hanuš bratřie z Kolowrat seděním na Liwšteině a na Krašowě.
 Já Jindřich Berka z Dubé řečený Hlawáč seděním na Jestřebie.
 Já Jan z Sulejwic.
 Já Jan Ptaček z Pirknšteina seděním na Ratajích.
 My richtář, purgmistr, konšelé i wšeka obec města Kúřimského.
 Já Franc z Rosentala hofmistr na Horách.
 Já Jindřich Hlawáč Berka z Dubé seděním na Jestřebie.
 Hynek z Klinšteina.
 Jindřich z Mnichowa.
 Ctibor ze Chcebuzi.
 Janek ze Chcebuzi.
 Jachman z Mnichowa.
 Bohuslaw z Chlumu i se všemi našemi pacholky.

Consignatio eorum, qui diffidaverunt civitatibus Pragensibus.

1420, post 24 April.

Isti infrascripti diffidaverunt civitatibus Pragensibus una cum domino Hincone
Krussina de Lichtenburg post festum S. Georgii, anno domini MCCCCXX.

Já Mikeš z Jemišt muncmistr na Horách,	Prokop z Soběšina,
Půta z Rabie, Nachwal,	Oldřich Tluxa z Buřenic,
Jan z Risemberka,	Lutowec z Litowic řečený Skola,
Jan mladší Diwóček z Pabenejic,	Jindřich Štěpanowic,
Purkhart z Mašřowa.	Petr z Střechowic,
Mikuláš Widlák z Kunieho.	Witek z Kosowéhory,
Jan Wyska z Schrynychowa,	Já Wilém z Nebelow,
Hawart z Luhawce (<i>sic</i>),	Racek z Stupadl,
Bohuslaw z Wrhawce,	Jaroslav z Jawora,
Jan z Radišće,	Kuntrat z Jawora,
Petr z Rasowic,	Šwáb ze Stulhowa,
Amcha z Opatowic,	Mareš ze Stieniště,
Pawlic z Lowec,	Wilém z Nečtin,
Jindřich z Lužan,	Kancek z Nekmiře,
Petr Widlák z Newozic,	Milota z Pnětluk,
Jakub Kladiwce.	Racek z Kařiezka,
Erazim Omstorfer,	Armist,
Bohuslaw z Lukawce,	Mikuláš z Kostelce,
Mikuláš z Mělnic,	Stanislaw z Cachowa,
Oldřich z Neprochow,	Hanuš z Černow,
Otík z Ščedré,	Hinc Cedlic,
Jan z Stajenowic,	Kunc, Welik, Kundrat z Wayglsdorf,
Liděř mladší z Tiesnice.	Raychl, Hanuš, Maciejek,
Petr z Přehěšowa,	Pawel, Protiwa, Macěji, Jošt,
Zdenček z Teynce,	Jan z Slawíkowa,
Bušek Štěpanowic,	Štěpan, Petr Střely řečený,
Wáclaw z Tuklek,	Hyncík z Hrádku,
Papawšek Wáclaw bratřie z Pobudowa,	Wilém Štos z Hrádku,
Já Petr a Wok bratřie Zawincie,	Janek Střiehaný,
Jan z Wlašimě,	Sobin z Dobromilic,
Jan, Markwart z Duban,	Marek z Dubenska,
Já Maciej Salawa z Lipy,	Waněk z Morawy,

- Stablowec z Lipiny,
 Chochol, Hanuš, Kundrad z Jawiny,
 Jakubec z Slawikowa,
 Niklas z Glogowa,
 Wrabec Wojtek z Kuněic.
 Maceji mladší z Lippé, vystřiehámy se
 proti tobě pane Hynku Krušino z Lichtem-
 burka.
 Já Hašek z Koněprus,
 Já Jan z Uchřec,
 Jan z Razowic,
 Jindřich z Koněprus,
 Wáclaw ze Žďáru,
 Morawa z Towačowa,
 Beneš z Reyhrada,
 Waněk z Neblažowa,
 Mikuláš z Weleslawě,
 Macek Poláček, Holý Střelec,
 Wigant z Krupci, Marotka z Albrechtic,
 Maceji od Hory, Maceji z Michwalda,
 Borník z Bystřice, Smil z Žihowic,
 Budík z Němčic, Jan z Holowús,
 Wilém z Němčic, Jan z Zbihowa,
 Drslaw z Letin, Janek z Domašic, Sezema
 z Kocowa, Duha z Letin ohražujem se
 proti (*sic*).
 Jan z Hrádku řečený Lopata, Já Děpolt
 z Wržna, Jiřík z Malejowic, Črtn
 z Chuděnic vystřiehámy se proti tobě
 pane Oldřiše z Rozemberka.
 Beneš z Mědražic, Nèper z Mědražic,
 Oldřich z Boskowic, Jaroslaw, Jan, Jin-
 dřich, Beneš bratří.
 Materna z Ronowa,
 Kristofor bratr jeho odtudž,
 Oldřich z Wislawic řečený Močihub,
 Jan z Wraněowa,
 Drlík z Libochowan,
 Mikuláš z Lažan,
 Mikuláš z Nabdína,
 Wáclaw z Blanice,
 Tomáš ze Zwěstowic,
 Petr z Obzowé,
 Wicher z Bolechowic,
 Diwoký z Malowic,
 Já Wilém z Skoškorberka,
 Marcin z Rozwodowa,
 Jan Sthrynowa,
 Wolkmar z Paběnic,
 Petr řečený Smiel z Luk,
 Přibík z Přichowic,
 Widolt ze Pтынina,
 Wilém z Přiechowic,
 Oldřich z Lužan,
 Racek ze Ptěnina,
 Janek z Bukowa,
 Jan z Ulic mladší,
 Hanuš Pehem z Pernowce,
 Oldřich z Thučné, Jan z Lochúsic,
 Prokop z Jemnice, Jan z Kyjowic,
 Sezema z Lomy, Harownik z Přietiny,
 Bohuše z Otěšic seděním na Skočcích,
 Petr z Těchonic řečený Smysl,
 Jan z Nahošic, Bušek z Horušan,
 Jan z Radkonic, Jan řečený Sopina Sedlěe,
 Krček z Kněžic, Otic ze Skamenice,
 Wáclaw z Welwar, Schram z Baběnic,
 Hanuš Foyt, Hanuss Naypyrgerz, Bušek
 Skron, Oldřich Heydenrych,
 Maceji Hansobě,
 Stach z Bubna, Mikuláš z Bubna,
 Polák z Sulislawě, Jan z Malěwic,
 Šillink z Kumpolce, Herek z Pňowan,
 Wilém z Přiechowic, Nèper z Lomče,
 Boreš z Dražkowic, Boreš z Sekřan,
 Wáwra ze Zhoře, Bytek z Tůskowa,

Bohuslaw z Šwamberka pán na Boru, wy-	Waněk z Mosta.
střichám sě proti tobě pane Hynku oc.	Jakub z Korojed.
Wilém z Rizemberga,	Wácslaw z Skorojed.
Jan Kolowrat z Bezdružic,	Jan z Čihaně,
Petr z Kunratic,	Jindřich z Korojed z Křišowa,
Beneš z Myšlína,	Jíra z Lipého,
Bohuše z Dobřeie,	Šimon z Sboru,
Jindřich Střela z Bedružic,	Petr a Jan a Oldřich bratřie z Kokota.
Ondřeji z Stušowic,	Jan z Drahoňowa Újezda,
Petrík z Ertyšowic,	Petr odtudž, Jan mladší z Sádku,
Benešek z Myšlína,	Jan z Slatiny,
Jindřich Likowec,	Pawel ze Ptice,
Martinek z Martinic,	Jan řečený Kobyla z Oborského,
Wolfart z Sohostowa,	Michal řečený Holík z Panošieho Újezda.
Jindřich z Budislawic,	Wojslaw z Krčan,
Petrík ze Stražewic,	Petr z Wesce.
Petr z Slatiny,	Mikuláš z Nebřehowic,
Hrdeyn z Dubňan,	Pawel ze Lhoty,
Jaroš z Nešowa,	Wilém z Bělhowic,
Roprecht z Letin,	Přibík a Markwart bratřie z Kotúně,
Jíra z Modřowic,	Oldřich z Draškowic,
Dobeš z Modřowic,	Jan z Rokycan,
Jan z Sádlna,	Bušek z Hrádku, Staniměř z Hrádku, Jan
Pawel z Lešťan,	z Skříple, Sulek z Hrádku,
Jan z Duban,	Mikuláš z Gruneka, Maceji z Petrowic,
Petr z Sádlna.	Já Racek z Wýškowa,
Jan z Duba,	Albrecht z Chotěnowa.

Jindřich z Krawař odjinud z Plumłowa, hauptman markrabstwie Morawského, wystřichám sě proti Praženóm se všemi.

My radda města Olomuckého i wšecna obec, a my radda města Uněčowského i wšecna obec, a my radda města Jewiškého i wšecna obec oc.

My purgmistr, richtář, konšelé i wšecna obec města Jihlawského, wystřiehány sě oc.

My purgmistr, richtář, konšelé i wšecna obec města Znojemského, wystřiehány sě proti wám oc.

Já Šetkewec z Wranlna, Wácslaw z Knehnice, Jindřich z Mařnikowa, Smiel z Meziboře, Lipolt z Kojetic, Oldřich z Jaroměřic, Janek z Slatiny, Nyklan z Miekowic, Jan z Kostník, Marcin z Plenkowic oc.

My Zawiše z Hrošky, Jan Kačer z Ščetina, Sulek z Bělkowa, Mikuláš z Jajkovic, Petr z Mňowic, Mikuláš z Selenic, Wšebor z Wesce, Adam z Modřic, Mikuláš z Rohožowa, Smiel z Slezan, Lewek z Mistic, Sich z Mistic, Oldřich, Růbač, Wáclaw z Hostic, Wojslaw z Mořic, Hanuš z Újezda, Hrud z Řehořowa, Wáclaw z Újezda oc.

My Jan z Šarowa, Jan z Sedlce, Wáclaw z Walče, Mikšik z Tišnowa, Janek Polák oc.

My purgmistr, richtář, konšelé i všechna obec města Brněnského oc.

Mikuláš Abeceda z Pamětic, Lambert z Krumšina, Čeněk z Bystrice, Jan Draho z Sernče, Muzar z Zešowa, Sich z Wranowic, Stibor z Hofertic oc.

Já Aleš z Ronowa oc. Já Jan mladší z Lomnice oc. Já Hynek z Šonwalda oc. Já Budiwoj z Pnětluk oc. My Wáclaw z Slúpna řečený Herynk, Artlěw z Kunkowic, Jan ze Krtetina, Zub Zdětina, Wáclaw z Loděnic, Jan Bielý z Domamyslic, Slawek z Dobřewody, Jan Liboswar, Jan z Drahotuš, Jan z Partoltowic oc.

Já Čeněk z Mošnowa, Petr Minice z Račišowic, Brinnek z Blaškowa, Píknósek z Kořima, Mikuláš z Hostěradic, Wáclaw z Tašowa, Mačejik z Kněžewsi, Niklas z Libochowé, Jan Wratky, Hanuš z Reče, Petr z Křidl, Waněk z Lomničky, Waněk, Janek, Seč, Walentin z Mezerieče, Petr z Nowého města, Waněk z Olši, Walentin z Seswratky, Jakub z Mezihoři, Jakub z Bitešky oc. Já Zbyněk z Důbrawice Stach z Hostěradek, Petřík z Krumšina, Zbyněk z Rakúsek, Wáclaw z Čihowic, Jan z Cokar, Jan z Hlubokého, Semík z Labuť, Ješek z Wikwe, Artlěw z Medařic, Petr z Striecteže, Přibík z Húzné oc.

My Jan Talafús z Řičan, Laurin z Třebenic, Erhart z Blanghaimu, Chwal z Přestawlk, Protiwa z Prosěty, Hawel z Lasník oc. Já Petr Holý z Bařic, Bernhard Žirotina. My Waňas, Beneš, Supp z Strabenic, Wilém Kyj z Hartmanic, Mikšik Kyj z Hartmanic oc.

Jan Marult z Janowic, Dětrich Zelenic, Janek z Tučina; Wáclaw Teglik z Dostina, Jan Herult z Heroltic, Michek z Jedowa, Adam z Petrswalda, Waněk z Wykowic, Wilém z Plumlowa oc. Jan z Lichtemburka pán na Črnšteina (*sic*) oc. Jan z Domamyslic purkrabě hradu Olomuckého oc. Cristoff von Gerensdorff ritter mit allen den meinen. Pawlík z Wyčap, Jan z Byšic, Jakub z Holečic, Wilém z Bolikowic, Ondřej z Wehowowa, Přibík z Račowic, Benešek z Chomútowa, Ručka z Dědic, Hausal z Budčowic, Bušek z Damečic, Tomáš z Chwaletina, Jan z Olomúce, Martin z Hoščic, Michal z Tottenpergar oc.

Psík a Petřík odewšad (!).

37.

Veliká obec Pražská zapovídá placení dluhů z domů odběhlých sausedů.

1421, 30 Jan.

We čtvrtek před hromnicemi všacka obec veliká takto ortel wynesla, aby nižádní dluhowé z domuow odběhlých anebo z jiného zboží nebyli placeni, kteříž za času před odběžením nejsou na těch odběhlých ortelem panským anebo řádem městským ustáni a řádem práva předsúzeni. Actum ut supra anno domini oc. XXI.

38.

Nález obce veliké města Pražského s strany prodávání zboží uteklých.

1421, 13 Mart.

Decretum communitatis.

Nález obce veliké ten čtvrtek před kwětnú nedělí o prodávání domuow odběhlých, zboží kněžských, totiž twrzí, dworuow, dědin, winic, zahrad, chmelnic i zboží všelikého na tuto obec připadlého aneb dobytého, aby swým domácím spoluměšťanóm a susedóm wěrným takowé domy, twrze i zboží bylo prodáváno wedle milosti, každý, ktož seč muož býti, bohatému i chudému, a zvláště kteříž wiece w boji božiem a k obecnému dobrému w prolévání krwi pracowali, tēm wedle wětšie milosti buď prodáváno. Actum oc.

39.

Nález obce veliké Pražské s strany ohlašování w obci bez wúle konšelské, též s strany Němců a odběhlých sausedů.

1421, 5 Apr.

W sobotu po Sw. Ambroži obec veliká jednostajně a beze všeho odpieranie našli jsú za wýnos obecní jej držeti a zachowati pod pokutú, kterážby pány konšely, jeztoby za času byli, na přestupitele toho nálezu uložili (*sic*), aby iżádný, ktožbykoliwěk byl, w obci iżádných jiných kusuow newynášel ani o nich mluwil, kterýchžby dřiewe na pány konšely newznesl a jim neohlásil. Pakliby kto to učiniti směl, a jiné kusy bez wuole konšelské w obci ohlašowal, anebo o nich mluwil, nad takowým aby se pomsta stala, jakož swrchupsáno stojí; a my jim toho radni i pomocni býti slibujem a máme bez odpieranie.

Item tudiež našli jsú, aby nižádný Němec rodilý wěčně w městě nedědil ani děditi mohl, kromě těch Němcuow, s námi w prawdách božích do sie chwile setrwalých; než hostinným právem a obyčejem Němci rodilí w městě mohú přebyti, doniž se obci zachowaji.

Item nalezeno jest tudiež w obci, aby wyběhlí měšťané i přehywatelowé,

kteríž jsú z města proti swým slibóm a přísahám utekli, zase nikoli nebyli přijímáni, ani jich dědicové k kterému zboží nawracováni; než aby byli jměni a držáni wěčně za bezectné a za přísežníky křiwé a za ztracence wšie obce toho města.

40.

Swolení nožirů před konšely Pražskými.
(1427.)

Toto swolenie učinili jsú nožieři přede pány konšely w plné raddě.

Najprwé slib, kterýž jsú učinili kněze milosti a pánóm konšelóm, že chtěie tomu dosti učiniti.

Item tělo božie a krew boží aby wšichni přijímali najméně jednu w týden.

Item pacholci neženati aby měli dvě neděli lhótu u mistruow ku pokušení, a když mu se slíbí, aby trwal do puol léta.

Item podmistřie má lhótu do Sw. Wáclawa, aby dělал wšem napořád.

Item o šlaiférích, aby pacholky měli též do puol léta.

Item ocel garbowanú aby wespolek kupowali.

41.

Purkmistr a radda welikého města Pražského Swojši ze Zahrádky winu jeho odpauštěji.
1429, 25 Jul.

Swojše z Zahrádky, někdy haitman welikého města Pražského, wstúpiw s přátely swými do weliké obce města swrchupsaného, beze wšeho přinucenie a připuzenie, i prosil jest pánów purgmistra i konšeluow i wšie obce swrchujmenowaného města Pražského, aby pro pána boha ta wina, kterýž jest učinil, a proti nim wystúpil, byla milostiwě wážena a laskawě odpuštěna, slibuje jim nikdy toho nezdwihati, ani proti nim ani proti jich městu býwati, ale raden a pomocen, w čemžby jeho potrebowali, býti. Kterížto páni i s obcí swrchupsanú, patřiece k milosrdenství božiemu, že sami žádaji za swé zcestnosti odpuštění, a k uobecnému dobrému a k prospěchu a k rozsúzení jeho swatých prawd, o kteréž sme se společně zasadili, a k prosbě swrchupsaného Swojše a přátel jeho, tu jistú zcestnost a winu tak učiněnú sú jemu odpustili milostiwě a laskawě. Actum anno domini oc. XXIX, feria II ipso die S. Jacobi apostoli domini nostri Jesu Christi, tempore regiminis Zdenkonis candelatoris.

Purkmistr a konšelé nowého města Pražského ruší wšecky listy na úroky, w čas prwe k tomu určený neohlášené a nezregistrowané.

1430, 28 Aug.

My Jan Srsa sladownik purgmistr, Jíra Mrdal, Šimon z domu Krskowa, Mikuláš Práwo, Jakub Ladewský, Wáclaw Cwoček pekař, Křtžek z konského trhu, Adam z konského trhu, Jan hwězdár, Jan Lizna, Mikuláš řezník, Mikuláš postřiháč, Ondráček koželuh, Jakub Bielý, Tima z konského trhu, Mika řezník z Chudowic a Kliment šwec, konšelé přisežní Nowého města Pražského, wyznáváme zewně tiemto zápisem přede wšemi, ktož jej uzrie aneb čtíce slyšeti budú, že když sú se dály mnohé nesnáze, swárowé i weliká zástie mezi súsedy a obcí našeho Nowého města Pražského o listy na platy aneb na úroky domuow, městišť, zahrad, winic, krámuow masných i jiných kterýchkoliwěk, wyhní, hutí, mlýnuow w uohradě w našem Nowém městě Pražském, kteréžto listy naši někteří súsede, lidé swětšti i duchowní, hosté i domácí, jměli na jiných súsedech a na jich domiech, městišťch, winicech, zahradách, krámiech, hutech, wyhních a mlýnech, a to w uohradě městské, jakož již tuto psáno stojí: tehda dvě raddě, kteréž před námi dvě celé létě na úradě konšelském seděle, a my čtyři měsiece po nich sediece, mnoho a častokrát sme na welikú obec i na starší podávali, co a kterakbychom s takowými listy na platy činiti jměli; a obec weliká i starší nám zase porúčeli, prikazowali, až i konečně weliká obec nám přisně prikázala, abychom biricowým hlasem kázali wolati po wšem našem Nowém městě Pražském trhowé dni i jiné, kdež největší stok lidu a množstwie býwá, jednú, druhé, třetie a čtvrté přes práwo, a to každá radda w těch dwú letú tak hlasem biricowým wolati prikazowala, a my již za swé raddy také sme wolati prikazowali, ktožkoliwěk, budto swětský neb duchowní, host neb domácí, takowé listy na platy jmělby nebo jměli, aby je kladli w raddě na práwo pod lhuotú a pod přiročím prwým, druhým, třetím i čtvrtým měsiecih přes práwo, potom we dwú prwních neděli, druhú, třetí i čtvrtú dwú neděli, a potom do třetieho dne a potom do západu slunečného také jednú, druhé, třetie i čtvrté přes práwo, a že každému k těm a k takowým listóm má se sprawedliwé státi wedle dáwnie zpráwy a naučení mistrów, kněží i kazateluow našich z zákona božieho a wedle dáwného nálezu a častého obce naše weliké, tak ktožbykoliwěk takowé listy nedopladené neb nedobrané byl položil w raddě, ty každému takowému jměly doplacený býti wedle těch dwú i naše třetie radd rozkázanie a wyřčenie aneb dobrowolného přátelského umluwienie; ale listowé přebrantí aneb přeplaceni po tak častém ohlašowání dwú radd swrchupsaných a naše třetie nejměli sú žádné moci ani práwa kterého po wšecky budúcie časy. Protož my purgmistr a konšelé swrchupsaní z toho častého, hodného a sprawedliwého weliké obce naše prikázanie

wšecky takowé listy a platy splacené nebo nedopladené, přebrané nebo nedobrané, po tak širokém přiročí a prostranné lhuotě odwolali sme, zkazili sme, zrušili sme i umořili sme napřed boží moci, weliké obce moci, swú moci a zápisu tohoto a ortele moci, kazíme, odwoláwáme, rušíme a konečně umořujeme neb mrtwíme po wšecky budúcé časy, kromě těch listów, kteříž jsú w registra wepsáni; neb ti listowé a takowí jsú okazowáni i kladení před raddú dřéwe lhuoty a přiročí swrchupsaného, i moc a práwo jim tēma dwěma raddoma i námi nenie odeřčena ani odjata. Dále také z té moci wypowiedáme a mocně přikazujem, aby izádný, buď swětský nebo duchowní, host aneb domáci, o ty a takowé listy se nesúdil, o ně neubrmanil ani o ně stál, tajně ani zjewně, sobě ku pomoci a obci a suseduom ke škodě. Pakliby ktokoliwěk ty listy u sebe zadržowal a zachowáwal, buďto přebrané neb nedobrané, splacené nebo nedopladené, a u kohoby shledány byly skutečně, aneb co proti zápisu tomuto a orteli mluwil, wedl nebo odpieral, a to naň byloby řádně dowedeno a hodně wedle práwa našeho města: každý ten má býti s hrdlem i statkem na panské milosti, a ti listowé tak shledaní a optaní wždy mají rušení, řezání a kažení býti konsely nynějšími i wšemi jich náměstky budúcími. Naposledy wše z moci nahořepsané wypowiedáme a přísně přikazujem, aby izádný, buď swětský nebo duchowní, host neb domáci, domuow, městišť, zahrad, winnic, mlýnuow, masných krámuow i jiných kterýchkoliwěk, wyhnt, hutí w uohradě našeho Nowého města Pražského w takowé platy a úroky neprodáwal ani kupowal, ani listów takowých na platy znowa na se činil k uobtiežení a zawedení města i obce takowými platy aneb úroky, jakžto i dřéwe, po wšecky časy budúcie a pod pokutú také statku i hrdla, jakož nahoře stojí psáno. A když umluwa sè o ně stane, ti takowí listowé mají řezání a rušení býti. Actum feria secunda die S. Augustini, anno domini MCCCC tricesimo. Publicarunt iudicio I, II, III, IIII.

A. XVIII.
DO PISY PÁNŮ Z KOLOWRAT
od r. 1446 do 1450.

(Všcky tyto depisy wzaty jsau z erigindlů a konceptů w archiwu Třebonském chowaných.)

1.

Hanuš z Kolowrat Oldřichowi z Rosenberka zpráwu dáwá o swém jednání k upokojení kraje Plzeňského.

W Kralowicích, (1446) 9 Oct.

Urozenému pánu p. Oldřichowi z Rosenberka.

Urozený pane! Služba má TM^u, na wědomie dáwaje, že jest některá nesnáz vznikla mezi panem Burianem, mezi panem Krušínú, mezi panem z Plawna a mezi panem Jakubem; a o tu nesnáz jeli sme z sněmu z Plzně, pobraw raddu lanfridu našeho s sebú, k nim do Teplé ke všem třem, a tu sme s nimi s pilností mluwili odevšeho lanfridu i ode pana Buriana, aby té nesnázi nechali a na někom přestali, podávajíce pana Buriana napřed pane na TM^u, aneboli aby sobě vybrali čtyři pány w zemi této, kteréž koliwěk chtie, že na ně i hned mocně pan Burian chtěl zaručiti; a oni nechtěli. I nerozumiem pane nic jiného, než že z toho weliká záhuba pojde této zemi škodná; neb se oboji na pole chystajít, pan Burian s swými přátely a oni též, jedno čekajít, aby S. Hawla minulo, neb lanfrid tu chvíli wynde. I milý pane, rač to pro buoh učiniti a rač někoho k nim wyslati, zdaby ta záhuba mohla minúti; neb wiem, žeť TM^u pan Burian bude poslúchati a pan Krušina též. A toho TM^u bude mieti zádušie i čest, jestliže to k dobrému konci pojde . . . Neb milý

pane, jestližeť ta wálka před se pojde, tehdyť se bojím, žeť sněm Pražský nedojde. Neb se tak mnoho lidí dobrých i měst w to wmiesie, ježtoť potom těžce kto to bude moci stawiti. A pro spěch TM^a tak široce toho nemohl sem wypsati. Dat. Kralowicz, dominica ante Calixti.

Hanuš z Kolowrat.

(*Duška.*) Také pane rač wěděti, žeť sem proto byl sněm položil do Plzně a pana Krušinu i pana Buriana obeslal, aby tu také byli, že tu chceme mezi nimi o to miesto učiniti. Tu jest pan Burian přijel a řekl mocně na nás dosti mieti podlé zápisu, a pan Krušina nepřijel. A já pojaw s sebu pana Jana z Rabie, pana Wiléma ze Šwihowa, pana Jana z Bezdručic, pana Bohuslawu z Plané, purkrabí z Tachowa a z Přimdy, Jana z Podmokl, Jana Pračka z Swinné, Múchka z Bukowa, měšťany z Plzně a Tachowa, i jeli sme po něm do Teplé a tu sme s ním mluwili i prosili jeho, aby těch búrů nechali a měli na nás i na raddě dost podlé zápisu, že chceme mezi nimi miesto a konec učiniti; toho nechtěl učiniti, aniž ještě rozumieme, by chtěl učiniti, leč pane TM^a k tomu se snažně přičiní, aby takowá záhuba minula, netoliko kraje toho Plzenského, ale strach žeť této wšie země dotkne. A milý pane, prosímeť, nerač tiem meškati, ale rač k tomu poslati některé lidi wážně, dokudž S. Hawla nemine; nebť jest toho weliká a pilná potřeba.

(Odpowěděl na to p. Oldřich z Rosenberka, že hned swého úředníka Mikuláška Přeska purkrabí Helfenburského a panoši swého Přibíka Ryšawého pro to do Plzenska pošle. D. Krumlow, fer. V^a ante Francisci, annorum oc. XVI° (*sic*).

2.

Jindřich Libšteinský z Kolowrat Pešikowi z Kunwaldu tchánowi swému zpráwu dáwa o wálečném tažení Čechů w Němcích.

Před městem Zuc (Soest?) 1447, 3 Jul.

Urozenému pánu Pešikowi z Kunwaldu, otci mému milému.

Službu swú wzkazují, urozený pane a otče milý! Wědětiť dáwám, kterak sme se pánem naším knězem Wilémem mladým Mišenským wytáhli wojensky do země přiležitých k Rýnu. A nejprwé táhli sme do Brunswek na nepřátely pána našeho, a tu sme děkující pánu bohu pánu našemu s jeho nepřátely poctiwú smlúwu a miesto přiwedli; neb sú se JM^a poddali a slúžiti zawázali. Dále rač wěděti, že pán náš ochotnými řečmi a sliby, a pilnú žádostí i prosbami wymluwil nás a wywedl s sebu w službu biskupu z Kolína na Rýně, a ten nás obrátil na nepřátely swé do země řečené Bestwal proti dvěma bratroma hrabiem, kteříž se píší z Lipy, a na města jim poddaná a zprotiwná tomu biskupu; jakož děkující pánu

bolu také dobře šťastně sme jemu poslužili, dobywše a podmaniwše tyto hrady a města: první hrad se jest umluwil s pánem našim a klášter, oba se poddawše, jménem Hartemberk; opět město řečené Einberk poddalo se jest a deset tisíc zlatých pánu našemu dalo, a korúhew wrátili, kterúž byli jich předkóm wzali. Opět dobyli sme města šturmem, řečeného Plumberk a hradu při něm; a w tom městě wzal sem já pušku, ježto jest tak dobrá, tolikáž anebo wětšie jako Wilstynka, a tu s sebou wozím. A dále sme odtud táhli k městu řečenému Lemegaw, a to se jest umluwilo a poddalo i s těmi hrady okolními biskupu Kolinskému. Opět město a hrad Ditmar; it. město Sale; opět město Herwert; ta všechna sú se umluwila a poddala biskupu Kolinskému, a mají jemu dáti šest a padesáte tisícow zlatých, a přísahu jemu učinili, že podeň slušeti mají. A již sme pak přitáhli skoro dvě neděli k tomu hlawniemu městu, z kteréhož se ty hrabie piší, řečenému Lipa, jeho dobýwajíce děly i jinak; a s námi leží biskup Kolinský, a druhý biskup z Mynsteru bratr vlastní biskupa Kolinského: ale to jest dobře pevné, waly a přikopy wodnými a hlubokými, jakoby které w Čechách mohlo býti vybráno, kromě žeť podsebitie připrawena nejsú; a to jest město wětšie než které w Čechách, kromě Prahy a Hory. Dále milý buoh wie, kterak se nám tu zdaří. Neb od toho města we dvě milí jest město weliké jménem Zuc, mnoho wětšie než toho, kteréhož nyní dobýwáme: a na tom městě a pán toho města jest knieže z Klefu, a ten jest pomocník a pán těch hrabí, kteréž hubíme. A kdyžby nám pán buoh pomohl toho města dobytí anebo smluwú wziati, před kterým ležíme, hned bychom na to knieže táhli a jej hubili wšelikterakým obyčejem. Jinýchť nowin nyní psáti newiem, než že se děkujíce pánu bolu dobře mám i s přátely swými. Než něcoť jest již nám po hříechu dobrých chudých pacholkuow sešlo, a zvlášť pèšich; ale z mé roty děkujíce pánu bolu žádný nezahynul: potom pak buh má w své moci. Také bych rád slyšal, milý pane otče, by se dobře jměl i s jinými přátely w Čechách; nebť bych rád časté poselstwie činil, ale poslyť jest těžko, nebť procházeti nemohú a mieti jich nemuožem.

Také milý pane otče, tento list psán u Lipy, a prwé než dokonán, odtrhli sme od toho města, jeho nedobýwše, nebť jest twrdé. I přitáhli sme k tomu městu jménem Zuc, a tu učinili smy s nimi harc silný, a tak w tom harci bili sme je do jich bran, a na tom harci jsem postřelen, ale děkujíce pánu bolu neškodně, ježtoť o to nenie třeba žádné starosti tobě ani jiným přátelóm jnieti. Dán w zemi Bestwalské, před městem Zuc nazwaným, ten pondělí před Sw. Prokopem.

Jindřich z Kolowrat,
seděním na Libstyně.

3.

Jindřich z Kolowrat Oldřichowi z Rosenberka posílá pečet swau a zprávy o p. Jiříkovi straně.

Na Buštěvsi (r. 1449?) 7 April.

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, seděním na Krumlowě, pánu a příteli mému milému.

Služba má TM^u urozený pane, pane a příteli milý! A jakož WM^u psal o pečet, i račiž wěděti, žeť teď TM^u pečet posielám swú, ale ne tu, kterúz obecně příkládám, ale tu kterúz posielám k tomu kletu (*sic*), k nie se příznávám. A prosím aby to WM^u opatřil, jako swú, atby mi zase nawrácena byla bez škody. A o nowinách newiem co nyní WM^u psáti, neb ještě pan Jiřík jest nepřijel zase. Datum Busstiewes, feria secunda post palmarum. Jindřich z Kolowrat.

(*Duška*) O nowinách rač wěděti, že w Praze i jinde prawie, žeby panu Jiříkowi něco drahně čeledi porazili tam jakož do Morawy wyjel, a žeby sám pan Jiřík o to do Prahy psal. A také w Praze wolali, že pan Jiřík má přijeti wojensky se mnoho lidmi, aby do hospod, kdež kto státi muož, pústěli; ale to mně se zdadie pohróžky. A takéť těžce do Prahy pústějí, a mých pak pústěti nechtie žádného, leč se kto wkrade. A také prawili mi tajně, ježto Mokrowúský k swěření s někým mluwil, že kněz Bedřich a Kolda tadinkují tajně se panem Jiříkem. I zdá mi se, aby ráčil nějakým ochotným poselstwím je obeslati.

4.

Hanuš z Kolowrat žádá Oldřicha z Rosenberka o přímľuwu w příčině sporu jeho s Jindřichem z Kolowrat.

B. m. (1449), 17 Apr.

Nobili domino d. Ulrico de Rosenberg.

Službu swú wzkazují TM^u urozený pane! a jakož sem s WM^u mluwil w Plzni o rok položenie, aby nám se panem Jindřichem strýcem mým pan Zajiec rok položil, den jmenuje, aby nás wyslyšel, jestližeby která strana wýpowědi čeho nezdržela, aby se druhé straně sprawedliwé stalo: i prosímť pane, rač se WM^u k tomu přičiníti a se panem Zajiecem mluwiti, atby nám rok položil, kdež se jemu bude zdáti. A kdežť nám koliwěk položí a den jmenuje, jáť chci před ním býti. I wěřímť pane, že to učintš pro mú službu. Dat. feria quinta post pascha oc. (*sic*).

Hanuš z Kolowrat.

(Týž den psal o témž p. Hanuš i Rúsowi z Čemin o přímľuwu a upomínání p. Oldřicha z Rosenberka k tomu cíli, dokládaje, že . . . „jestliže se w to pan Za-

jiec newložt, my o to mezi sebú welikú nesnázi mieti budem.“ D. f. V. post pascha oc.)

5.

Důtkliwá odpověď Jindřicha z Kolowrat Petrowi Holickému ze Šternberka o žaloby jeho.

B. m. (1450) 24 Januar.

Jindřich z Kolowrat tobě Petře Holický! Jakož píšeš žeť sú jali dwa člověky a dvě koni wzeli, a jmenuješ kto: poněwadž jmenuješ ktoť jsú wzeli, kaž sobě wrátiti a opraviti to, muožešli; nebť oni moji nejsú, aniž sem o tom wěděl. A jakož dotýčeš, že jsú z Kralowic wyjeli od záhona: wědoměť jest, žeť Kralowice městečko hrazené nenie, muožť do něho zlý i dobrý bránami i humny, a též i zasě wen. A také wšak práwo řádné w tom městečku mají w Kralowicích, ježto muož sě prawě státi každému, ktožby komu práwa žádal tu. Dále dotýčeš chtě oprawenie odemne bez dlenie: nerač tak horliw býti, neb z čehožby mi winu dal a dáš, chcít práw býti wedle umluw zapsaných w Hradci. Protož daj mi to wěděti co s tiem mieníš, že píšeš nechť to w mlčení nechati, pod jakú přičinú to přikrýwáš, a také mieníšli to přtměrie držeti semnú umluwami utwrzené w Hradci. Chcít tomu od tebe rozuměti také, a w tom sě chci opatřiti, maje výstrahu skrze žaloby páně Nikolajowy z Hasenšteina, kteréž o tobě psal a žalowal, i po jiných žalobách na tě. Datum sabbato ante conversionem S. Pauli.

(*P. Aleš Holický* byl w rozepři s *p. Jindřichem z Kolowrat* o les jakýsi již od některého času, kterýž služebníkowi jeho náležel; a pak *p. Petr Holický* široce w zemi o něm žalowal, že služebnici páně Glauchowského wyjewše z Kralowic s lidmi páně z Kolowrat, zjímali a zbili lidi jeho.)

6.

Jindřich z Kolowrat Oldřichowi z Rosenberka zpráwy dáwá o jednotě Poděbradské.

Na Libštejně, (1450) 25 Januar.

Urozenému pánu, *p. Oldřichowi z Rosenberka* a z Krumlowa, pánu a příteli mému milému.

Službu swú wzkazuji *TM^u* urozený pane, pane i příteli milý! Jakož mi *TM^u* píše, dáwaje wěděti, že se *TM^u* od *KM^u* we zdrawí a s dobrými nowinami wrátil: budiž pánu bohu chwála, a rač w celé jistotě wěděti, že waše zdrawie rád slyšm i přtjezdu, a ty dobré nowiny také bych rád slyšel a wěděl. Ale jakož *TM^u* dotýče, že se psáti nyní nehodie, a také, abychom se o náš sjezd postarali: i rač wěděti, žeť to najwiecež na *TM^u* záleží. I pro buoli a pro dobré, rač se k tomu mieti,

a starati k spěšnému se pány a s dobrými lidmi jednoty naše; neb cele jest toho potřebie nám všeckněm. Neb pan Jirik s swú stranú nedáwno w Praze byli sú pohromadě, a tu sú se twrdili jakž mohúc sobě ku pomoci, a chytrými řčmi k sobě lidi chlácholéc. A také na tom zuostali, aby na poli byli ten den před S. Jiriem; i jiné wěci tu sú jednali, jeztoby bylo mnoho psáti: ale když se bohda shledáme, nebudú TM^u tajny. A také posielám TM^u ceduli, kteráž byla podána od někoho dobrého člověka jim na tom sjezdu w Praze, a žádaje aby byla čtena nad hlas. Ale nedali sú jí čísti hlasitě, jedno p. Jirik s některými čtli sú jí sobě tajně, neb jim k mysli nenie, tak sem slyšel. A také milý pane rač wěděti, žeť se na mě pilně chystají a na mů škodu; a w těch hrózách skrze některé dobré lidi, je šikowawše, hledie se mnú tadinków, zvláště Holický: ale já bez twého wědomie pane nechci s nimi žádné smlúwy dělati ani tadinków, až s TM^u bohda rozmluwím. Dat. Libštein, dominico in festo S. Pauli. Jindřich z Kolowrat.

(Duška) A také dávám TM^u wěděti, že dnes jedu do Mostu, a tu se mám shledati s raddú staršieho kniežete Mišenského; a zlehka tu také p. Mikuláš bude Hasišteinský: nebt mají rokowati se p. Jirkem zlehka w Teplici radda kniezetina. A já proto chci tam jeti, abychme se p. Mikulášem toho hleděti, aby kniezetina M^t smluwú s nimi nechwátal, ani příměří dalšieho měl leč do S. Jirie; a w tom aby se radda kniezetina s TM^u i s námi někde sjeli k dalšiemu rozmluwenie. I bych byl mohl porozuměti úmyslu vašemu pane, tuby se bylo mohlo den i místo s nimi uložiti. Ale myť již budem jednati tak, aby TM^t dal wěděti, kdy a kde to mohloby býti. A když jedné odtud odjedu, hned bez meškáníe TM^t s tiem obešli, což tu porozumiem.

7.

Oldřich z Rosenberka Jindřichowi z Kolowrat na předešlé psaní odpowídaje, wýstrahy dáwa.

Na Krumlowě, 1450, 30 Januar.

»P. Jindřichowi z Kolowrat.«

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi nynie píšeš, tomuť sem srozuměl; a welmit jsem rád, že si do Mostu jel, a prosím tebe, cožkoli tam zjednáno bude, daj mi to wěděti. Takěť posielám přiepisy listów, kteréž mi pan Aleš a pan Petr, a také páni rytieři, zemané i města, nynie w Praze na sněmu bywše pší, aby se po nich také uměl zprawiti. A mněby se zdálo, aby se k rownému, a jestližeby jim čím winowat byl, k náprawě podal se na nás ubrmany wedle smluw, aneb byloliby co, aby sám opravil, atby tiem méně, ačby chtěli, útok na tě mohli mieti. Pak jakož p. Aleš píše o kleit, jakož w jeho přiepisu srozumieš, i prosímť tebe, aby mi swój list kleitowní poslal, jakož toho teď přiepis posielám;

jice urovnání s ním. A když k tomu i k našemu sjezdu bude, toť také dám vě-
pachů z Rosenberka, fer. IV^{ta} post convers. S. Pauli anno 3c. L^o.

Oldřich z Rosenberka.

8.

Oldřich z Rosenberka Jindřichovi z Kolowrat píše o gleit Alšowi ze Šternberka,

Na Krumlowě, 1450, 18 Febr.

Váženému pánu, p. Jindřichovi z Kolowrat, příteli mému milému.

Službu svou wzkazují, urozený pane a příteli milý! Jakož sem ondy po twém
šternberka na twé psaní odepsal a přiepis, kterakby p. Alšowi z Šternberka gleit
sem poslal: na to si mi žádné odpovědi nedal, ani toho gleitu poslal.
k dáwání na wědomie, že se s p. Alšem a s jinými ubrmany na Zwiekowě sjeti mám
od tohoto pondělí přístieho w tém dni: a od této neděle w třech nedělích, toť
bude w tu neděli Laetare, bohdá w Plzni budu. A k tomu sem obeslal wšeckny
naše jeduotalky, aby na ten čas a k tomu dni také tu do Plzně přijeli. I prosímť
tebe milý příteli, aby mi ten gleit, jakož toho opět přiepis posielám, po tomto
poslu poslal, a k tomu se přičinil, aby bohdá k tomu času swrchu dotčenému také
do Plzně přijel. A když se bohdá tu sjedem, o wšeckny potřebné věci spolu
i s přátely rozmluwíme. Neb sem i p. Zajiece, p. Smiřického i p. Jakúbka o též
také obeslal i prosil, aby tu do Plzně k nám také přijeli, a radni a pomocni
byli, aby takowé bůrky w zemi české staweny a k dobrému přiwedeny byly. A takéť
sem obeslal kněze Mišenského, aby swú raddu k tomu času swrchupsanému do
Plzně poslal. Wěřímť že mi ten gleit pošleš; a wiešli jaké nowiny, že mi to po
touto poslu wěděti dáš. Datum Krumlow, fer. IV^{ta} ante invocavit, annorum 3c. L^o.

Oldřich z Rosenberka.

9.

Týž témuž posilá přepisy listu pánůw ze Šternberka a zwe opět do Plzně.

Na Krumlowě, 1450, 19 Febr.

»Jindřich Kolowrat.«

Službu svou wzkazují, urozený pane a příteli milý! Když tito prwní listowé na-
psaní byli, přiběhl w té míře páně Alšow posel s těmito listmi, kterýchžto listów tobě
toť přiepisy posielám zawřeně, aby se uměl po tom zprawiti. Pak ačkoli pan Petr něco
hrubě píše, prosímť tebe, aby nikoli nic nezačínal, než sebe, zámków swých, towa-
řiwůw také i lidí buď pilen; a daj mi i hned zasě wěděti, kterak se ty věci mají,
abych se panem bohdá na Zwiekowě, když se sjedem, o to uměl rozmluwiti.
A čemuž tu poručím, toť i hned se Zwiekowa dám wěděti prwé než do Plzně

... k tomu dobrému: a poněwadž swú wuoli tak chtie wěsti proti
... se s boží pomocí tomu brániti. A tohož žádám odpo-
... abych wzkázal, kdežbychme se měli spolu strhnúti a na
... Krumlow, fer. VI^a in die Philippi et Jacobi, anno oc. L^{oo}.

Oldřich z Rosenberka.

12.

Jindřich z Kolowrat Oldřichowi z Rosenberka: že páni jednoty Poděbradské jemu
... k Bustěwsi táhnau.

Na Libšteíně, 1450, 29 Apr.

Urozenemu pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, seděním na Krumlowě, pánu
... a prieteli mému zvláště milému.

Sluzbu swú wzkazují TM^u, urozený pane, pane a prieteli milý! A již rač
w pátote weděti, že p. Jiřík i s swými pomocníky odpověděli sú mi; a z které
... teď TM^u na jeho listu w připsu odpovědného dobře shledáš. I račiž we-
... že ke mně žádné winy bohdá jiné nemají. A protož milý pane doufám
... že mi raden a pomocen budeš a odpowieš též zase pro příčinu
... pro jiné. Nebť již k Bustěwsi táhnú, chtiec ji dobyti. A dáleť wěřim i ufám
TM^u, že jiné spolupomocníky naše obešleš k těmž; neb já je také obsielám,
... i jim, že mne neopustíte a zápis spojení našeho držeti budete, atbych
... tím záwazkem zahuben nebyl. A milý pane, račiž pomněti na ta rčení, kte-
... mi mnohokrát sľibowal; a pro mé dalsie zaslúzenie aby mi ráčil pomáhati
... aby jini k TM^u dobré doufání měli a nerozpakowali se. Nebť mienim na-
... tím záwazky každého jednotníka našeho, tak aby mi držáno bylo; a ktožby
... mluwiti i psáti budu jako ten, ježtoť by mi líto bylo zawedenie mého.
... pane prosimť, nerač mi za zlé mieti tak z tuhého psaní; nebť mi jest toho
... a núze. A dále rady i rozkázanie twého žádám, cobych měl činiti. A také
... pane obešli na Zwikow úředníky swé, jestližebych potřebowal čeledi wašie
... k spěšné potřebě. Datum Libštáin, fer. IV^a ante Philippi et Jacobi.

Jindřich z Kolowrat.

13.

Odpowěd na předešlé psaní.

Na Krumlowě, 1450, 1 Mai.

Sluzbu swú wzkazují, urozený pane a prieteli milý! Jakož mi nyní pišeš,
... tobě p. Jiřík odpověděl i Praženě, žádaje w tom abych pomocníky naše
... a také odpověděl oc. Milý pane, všeckny sem jednotníky obeslal, aby
... wojensky byli na určený den, a miesto jim položil, kdežbychme se

strhnúti měli, ježto potom tebe to tajno nebude. Protož milý pane přičiň se k tomu s pilností, aby také toho času nikoli nezmeškával; neb Jindřich syn můj sám bohdá na poli bude. A sám také obešli všeckny pomocníky naše, i kněze Mišenského s pilností: neb sem JM^r prvé také obeslal, aby JM^r nám ku pomoci táhl, tak jakož sem JM^u sám psal. Dále jakož píšeš, abych tobě w tom za zlé neměl z toho psaní oc. Milý pane, jáť tobě w tom za zlé nemám, neb je toho weliké potřebi nám všem. A cožby tam zwěděl, daj mi wědět, a což já zwiem, toť také dám wědět. Datum Krumlow, fer. VI. in die Philippi et Jacobi, anno oc. L^{mo}.

Oldřich z Rosenberka.

14.

Jindřich z Kolowrat jednotniky Strakonické opět napominá i prosí o rychlau pomoc k zachování Buštěwsi.

Na Libštejně, 1450, 21 Mai.

Urozeným pánóm, statečným, slowútným a opatrným, p. Jindřichowi z Rosenberka, p. Oldřichowi z Hradce, p. Janowi z Šwamberka, p. Janowi z Lobkowic, p. Henrichowi z Sobětic a pánóm Plzenským a Budějowským, přátelóm milým.

Služba má napřed, urození páni a slowútní i opatrní přietelé milí! A jakož wiete dobře mé časté napominání listy i posly, a k tomu mými osobnými řečmi, pilnými a prositedlnými, a též i ještě prosím a žádám prositedlně s welikú pilností, abyste ráčili mně a mým, totiž na Buštěwsi, pomocni býti a k wyswobozenie táhnúti hned bez prodlenie. A pro milý buoh, stálost ať jest při wás! Neb wiete páni, jací jsú zápisowé mezi námi a co powinni jsme sobě učiniti, a též i časté řeči a slibowé; a zvláště naposléz nynie když sem se s wámi rozjel, wiete na čem sme konečně zuostali byli. I newiem, kterou lehkostí úmyslowé waši hýbaji se a řeči k stálosti nejdú. Protož wždyť wěřím, že déle prodlewati nebudete a potáhnete proti nepřatelóm našim, kteříž mě hubie a dobývaji; a zvláště pro uwarowanie a zawedenie těch dobrých lidí, kteříž jsú na hoře, o jich hrdla; neb já i oni plnú naději naši pokládali sme w jednotě naše a u wás. Pakli se wám nezdá co tomu učiniti, dajte mi bez meškání wědět, abych ty dobré pacholky opatřil jakž moha, aby o swá hrdla tu nepřišli. Odpowědi konečné žádám rozumné a bez dlenie. Dat. Libštejn, fer. V^{ta} ante festum pentecosten.

Jindřich z Kolowrat.

15.

Jindřich z Kolowrat pánům jednoty Strakonické: že ke sjezdu jich s pány jednoty Poděbradské dnes již přispěti nemůže, napomínáje jich, aby se příliš nepředávali oc.

Na Libštejně, 1450, 7 Jun.

Urozeným pánům, p. Jindřichowi z Rosenberka a p. Oldřichowi z Hradce, přátelóm mým milým.

Služba má napřed, urození páni a přátelé milí! Jakož mi píšete o vašem spolusjezdu s stranú páně Jiřkowú, a to dnes: i račte wěděti, že posel s listem waším teprw dnes ke mně přišel jest, a w té mierě čeledi mé doma nenie, a také pozdě wěděti mně dáno jest; a proto přijeti nemohl sem. Protož prosím neráčte mi za zlé mieti, ale račte s pilným rozmyslem ty wěci k slušnému místu wěsti, zvláště přieliš se nepředáwajic; neb mohloby přijítí skrze předanie nám wětší škoda, nežli by nám wšecko spáleno a zahubeno bylo. Datum Libštejn, dominico post Bonifaciū.

Jindřich z Kolowrat.

16.

Hanuš z Kolowrat oznamuje Oldřichowi z Rosenberka, kterak příměří na p. Mikuláši z Lobkowic zrušeno jest.

Na Dobříši, 1450, 8 Aug.

Nobili domino D. Ulrico de Rosenberg.

Služba má TM^u, urozený pane! Piše mi p. Mikuláš z Hasištaina, žaluje, kterak Žatečtí a Lúnští obehnawše služebníky na kostele jeho w Udlicích, přijewše i dobyli mocí bez práwa přičin, a jemu jeho služebníków tu na jeho kostele sedmnácte jjezdnych jemše, k sobě na města pobrali, za umluwami a křesťanským příměřím, an na ně žádné péče nemá, jakož TM^u o témž piše. Protož pane prositř TM^u i nás spolujednotníków, abyšte se ráčili přičiniti dle sprawedlnosti a jednoty naše, ať jsú jemu jeho služebníci propuštěni a wěci jim pobrané nawráceny, a to jemu ať jest opraweno tak, jakož list umluwný a příměrný káže. Neboť se pane domniewá, žeť jest naň ten wýstřelek spósoben, aťby i jiní majíc naň přičinu wedle jich jednoty, jej hubili; jakožť mi pane o tom široce wypisuje, kterakť se naň již búrie té strany někteří páni i města. To TM^u již wěda, račiž obeslati p. Jiřka i ty pány ubrmany, a jeho k rownému podati, a tu záhubu nad ním i nad jeho chudými lidmi stawiti. Nebo pane, nepřičiníšli se spěšně a skutečně k tomu, trhnúť naň wojskem a jej zahubie; proňž se snad nad námi i jiní rozpácie pro takowé neslušné přičiny a wýstřelky. Dat. in Dobříeš, sabbato ante Laurentii anno oc. M.CCCC. L^o.

Hanuš z Kolowrat.

17.

Týž témuž opět o křiwdě, která Mikulášowi z Lobkowic od jednoty Poděbradské se stala.

B. m. 1450, 20 Sept.

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka.

Služba má TMⁿ, urozený pane! Jakožt sem psal o Nikolaje z Hasišteina, prose aby ráčil p. Jiřika obeslati, což jest Nikolajowi přečiněno od Žateckých a od Lúnských a od jich jednoty, aby jemu opraveno bylo: i nedal mi o tom TMⁿ nic wěděti. A bylliby pane Nikolaj co winen, chtělby po těch pániech ubrmaniech, kteříž jsú wydáni, opraviti, odčiniti i přijeti. Protož milý pane, nerač jeho dáti utisknutí w jeho sprawedlnosti, a rač pilnost swú k tomu přičiniti, atby to mohlo spieš k miestu přiwedeno býti. Neb pane jistě wěz, jestliže se k tomu nepřičiníš swú pilností, žeť on k škodě přijde. Nebť mě Nikolaj w tom obsielá, prose a žádaje mne ku pomoci; a zvláště za to, abych mu lidí pojčil k tomu času když zase z Mišně potáhnú, jsa wystřežen, že nikoli od jich jednoty bez puotky nebude. Protož rač mi dáti wěděti, na čem ste zostali se p. Jiřikem, a nebyloliby proti příměří a smluwám, jestliže bych mu lidmi pomoc učinil: ať sie wiem kterak k tomu maje. A to mi rač rozumně psáti. Datum dominico ante Matthaei apostoli et evangelistae.

Hanuš z Kolowrat.

18.

Odpowěd na předešlé psaní.

B. m. 1450, 5 Oct.

Službu swú wzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi nynie ptěš o p. Mikuláše oc. tomuť sem srozuměl. Milý pane, i hned po prwním twém psaní obeslal sem p. Jiřika i jiné ubrmany; a posel můj p. Jiřika nalezl, an již k Mišenskému pomezí táhne; a řekl poslu mému, že odpowědi w té mieře dáti nemož, než když se zasie wrátie, že chce odpowěd dáti. A w té mieře newiem komu dále o to psáti, byť pomocno bylo. A jakož dotýčeš, abych p. Mikuláše neopúšcel oc. Milý pane, jáť jeho nemientím opustiti wedle jednoty naše, než jemu raden a pomocen býti tak jakož jednota naše swěděí. Pak jakož tebe tajno nenie, že bychme sie w Ohrazejowicích (*sic*) měli sjeti a o potřebné wěci rozmluwiti: i chcít nemeškawě den jmenowati, a všem jednotníkóm, i p. Mikulášowi psáti, abychme se sjeli w swrchu dotčeném městě, abychom ty wěci předsewzeli wedle potřebnosti. I wěřímť, milý pane, že se k tomu připravíš, když tobě i jiným pomocníkóm jednoty naše psáti budu, aby bohdá také do Ohrazejowic přijel. Datum fer. VI^a post Francisci, anno oc. L^{mo}.

A. XIX.

DOPISY A ZÁPISY

P Á N Ů Z L O B K O W I C

od r. 1433 do 1458.

(*Wzaty jsau jedny z originálů w archivu Třebonském, jiné ze starých přepisů w klášteře Rajhradském na Morawě.*)

1.

Mikuláš z Lobkowic prosí Oldřicha z Rosenberka, aby wzał na sebe mocné rozuzlení pře jeho s Budějowskými.

Na Hlubcké (r. 1433?) 11 Dec. (Orig.)

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, mně přeznivému.

Služba má napřed, urozený pane! Hajtman z Budějowic (Jorge von Moldroff) oběhl mě listem swým, jakož jej teď TM^u posielám, abych prosil TM^u, aby se uwázal mezi mnú a mezi těmi Budějowickými towařiši, ježto druzí to zbožie králowstwie Hlubocké hubie s Rabskými. A já prosím TM^u, aby se uwázal a učinil sprawedlnost, z čehožť mi winu dadie a z čehožť já jim winu dám. A Jan Rúbik, Petr od Dubu, Radim, Bušek a jiní moji towařišie učinili sú wýpowěd dřéwe, a tu TM^u dobře uslyší, a přestoť sú mi odpowědělí, a druzí hubie to zbožie Hlubocké s Rabskými. I rač k tomu rok položiti, a jáť chci poslati s swú mocí k tomu; a když položíš rok, račíš mi psáti po tomto poslu. Dat. in Hluboka, fer. VI post Conceptionis beatae virginis.

Nicolaus de Lobkowicz
alias in Hluboka.

2.

Jan z Lobkovic a na Hluboké Oldřichowi z Rosenberka žaluje na Pešíka auředníka jeho z pychu.

B. m. 1443, 30 Jul. (Kop. Rajhrad.)

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka.

Služba má napřed WM^u, urozený pane! Tajno WM^u nebuď, že sú na mne wznesli lidé moji, jménem Michal a Mikuláš bratřie z Wlkowa, kterak sú se w Šewětíně potýkali řečt s člověkem vašim, s Wáchú řečeným, jdúc ze Šewětína; a Pešík wzal jest proto lidi mé do Třeboně a je wězi, mně na ně nižádný nikdy nežalowaw. I prosímť WM^u, račtež jemu prikázati, ať mi takových pychów nečiní, (neb mi jest již to druhé učinil,) a lidé moji ať propuštěni jsú. A budúliť komu co powinowati, a mně na ně žalowáno bude, hotow jsem prawdy dosti udati k swým lidem. Dat. feria tertia post S. Jacobi.

Jan z Lobkovic
seděním na Hluboké.

3.

Odpowěd na předešlé psaní.

W Prachaticích, 1443, 19 Aug. (Kop. Rajhr.)

Služba naše tobě, súsede milý! Jakož nám píšeš o swé lidi, a Pešíkowi našemu úředníku: i twój list nás nalezl, a my wsedáme na wóz, jedúc k našemu testi panu Krušinowi; a také sme Pešíka odeslali, ten jede se pannami matky naše milé dobré paměti, že newieme, kterak se ty wěci majie. Než bohda když zase přijedem, chcemť i hned Pešíka obeslati; a jestližeby co učinil, jeztoby učiniti neměl, má to opraveno býti. Dat. Prachatic, fer. secunda ante Stephani anno oc. 43.

4.

Jan z Lobkovic Oldřichowi z Rosenberka o záští s Raubíkem a o jízdu do Prahy.

Na Hluboké, 1443, 28 Dec. (Kop. Rajhr.)

Služba má napřed WM^u urozený pane! Jakož sem WM^u prwé psal o Oldřicha Rúbíka z Habřie: i wzkázala mi WM^u po Lukšowi, že mi po vašem poslu toho odpowěd dáti ráčíte. I prosímť, račtež mi odpowěd dáti. Takěť slyším, žeby WM^u ráčil do Prahy jeti. Jestli to tak, prosímť, račtež mi dáti wěděti, kdybyste ráčili jeti; nebtých chtěl s WM^u jeti. Dat. Hluboka, sabbato die Innocentum.

Jan z Lobkovic
seděním na Hluboké.

5.

Odpověď na předešlé psaní.

Na Krumlowě, 1443, 29 Dec. (Kop. tamž.)

Služba naše tobě, susede milý! Jakož si nám psal o Rúbikowi: mluwili sme s ním. On prawi, že si jemu odpowěděl, a žeby rád u pokoji byl, by ty jej s pokojem nechal. A dále jakož pišeš o jiezdu do Prahy: myť bohdá do Prahy pojedem; a když toho času bude, dámeť dwa dni napřed wědětí, kdeby k nám přijeti měl. Protož budiž hotow, kdyžbychom tě obeslali, aby k nám přijel. Datum Krumlow, dominico post natalis Christi anno oc. 44.

Oldřich z Rosenberka.

6.

Umluwa mezi Mikulášem a Janem bratřimi z Lobkowic o hrad Hlubokau a twrz Lobkowice.

B. m. 1445, 10 Jul. (Kop. Rajhr.)

My Mikuláš a Jan bratřie z Lobkowic wyznáwáme tiemto listem zjewně přede všemi, kdož jej uzrie aneb čtúc slyšeti budú: že o ta zástie, kteráž sú se byla přihodila a vznikla mezi námi na Hluboké, smluweni jsme urozeným pánem Děpoltem z Risenberka, toho času purkrabiem hradu Pražského, a Wácslawem z Miletína, přátely našimi, dobrowolně, jednostajně a bratrsky. Kterézto zástie sľubujem sobě ničimž zlým nezpominati pod swú cti a wěru křesťanskú wěčně a budúcně, my ani dědicowé a budúci naši. Neb jakž jest se uwázal již jmenowaný Mikuláš w hrad Hlubokú, to jest učinil s radú přátelskú i pánów znamenitých. Najprw namluweno jest, abych já nadepsaný Mikuláš hrad Hlubokú w swé moci držal od S. Jirie nynie přístieho až do plného roku se všemi poplatky a požitky sprawedliwými, a na tom aby mi bratr mój nepřekážel obyčejem nižádným. A budeli se bratru mému zdáti býti na Hluboké aneb na Hasištaině s osmi neb desieti koňmi, tehdy mám jemu i se paní jeho potrebu od jiedla a od pitie dáti, ale bratr mój ani čeledí jeho nemaji w niweč se wázati bez wuole mé a úředníkuow mých; a také bratr mój té swé čeledi má službu dáwati i za škody státi. A také jest umluweno, že já nadepsaný Mikuláš nadepsanému Janowi bratru swému mám wydati na jeho dluziech a potřebách do toho času mého drženie: najprwé na S. Hawel najprw přísti 150 ř gr. a na S. Jirie potom přísti 100 ř gr., opět na S. Hawel 100 ř gr. a na S. Jirie na stúpenie hradu 100 ř gr. A dluhowé i služby, kteráž sú za častojmenowaného bratra mého zašly, aby ty bratr mój ze statku swého podstúpil a platil; a kteráž sú dluhowé a služby zašly i hned po uwázání a sľibowání mně nadepsanému Mikulášowi, to já mám platiti. Dále jest umluweno,

kteříž jsú wězňowé, budeli se zdáti nadepsanému Janowi bratru mému, aby kteří z nich u něho zuostali a při něm byli, tēm aby službu dal i za škody stál; a kteřížby při hradu Hluboké a při mně nadepsaném Mikulášowi zuostali, tēm já též zase učiniti mám; a oba w tom času mysliti máme, kterakbychom je mohli prázdny učiniti. Také jest mezi námi umluweno, abych já nadepsaný Mikuláš k swému požitku a potřebě, i také pro pilnějšie oprawenie hradu, rybníku Baworowského požíwati mohl, a rybníkem welikým nadepsanému bratru swému abych nehýbal, ani na něm překážel, aby jej on k swým požitkóm a dluhóm obrátiti mohl, jakožby se jemu zdálo. A téhož hradu Hluboké já nadepsaný Mikuláš tak špižowaného i dědin tak osátých, i jiných wěcí, též jakož sem se sám uwázal, mám zase nadepsanému bratru swému postúpiti dvě neděle po S. Jiříe, kterýž od S. Jiříe nyníe přístieho w roce přijiti má, beze wšech záwad i zmatków a dluhów, k tomu ten úrok swatojirský wybera we dwú nedělích po S. Jiříe; a cožbych do dwú nedělí úroka dobrati nemohl, toho mám při hradu bratru swému sstúpiti. A nadepsaný Jan bratr můj, když se w hrad bude mieti uwázati, má to opatřiti lidmi dobrými, jězdnyými do 30 koní, a pěšimi až do 40, aby ten hrad zachowán mohl býti, a lidi aby brániti mohl wedlé rady bratra swého i jiných swých dobrých přátel; a také aby s lidí přes sprawedliwé poplatky nic wiece nebral. A dále já častojmenowaný Mikuláš mám nadepsanému Janowi bratru swému Lobkovic twrze postúpiti beze wšech dluhów konečně dvě neděle po S. Hawle najprwé přístím, se wším obilím, hospodárstwem a s nábytky, též jakož jest mně jich byl prwé on sstúpil; a jestližeby w těch dwú nedělí úroka co dobráno nebylo, to má při bratru mém zuostati.

Kterézto nadepsané úmluwy ty wšecky w tomto listu popsané, i každú zwláště, slibujem sobě zdržeti naši dobrú wěru křestánskú i ctí wěrně, ctně, upřímně, bratrsky a křestánsky beze wšelikterakého přerušenie i beze wšie zlé lsti. A toho na swědomie a na zdrženie my swrchupsaní Mikuláš a Jan bratřie z Lobkovic swé vlastní pečeti přiwěsili sme k tomuto listu dobrowólně. A pro lepši a dalši swědomie prosili sme urozených pánów a slowútných panoší, pana Meinharta z Hradce najwyššieho purkrabie Pražského, pana Jaroslawa z Žirótina a pana Děpolta z Risenberka purkrabie hradu Pražského, Wácslawa z Miletína a Bohuslawa z Košína, že sú swé pečeti k naší prosbě bez swé škody přiwěsili podlé nás k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho MCCCCXLV, tu sobotu před S. Margretú.

5.

Odpověď na předešlé psaní.

Na Krumlowě, 1443, 29 Dec. (Kop. tamž.)

Služba naše tobě, susede milý! Jakož si nám psal o Rúbíkwowi: mluwili sme s ním. On prawí, že si jemu odpověděl, a žeby rád u pokoji byl, by ty jej s pokojem nechal. A dále jakož píšeš o jiezdu do Prahy: myť bohdá do Prahy pojedem; a když toho času bude, dámeť dwa dni napřed wěděti, kdeby k nám přijeti měl. Protož budiž hotow, kdyžbychom tě obeslali, aby k nám přijel. Datum Krumlow, dominico post natalis Christi anno oc. 44.

Oldřich z Rosenberka.

6.

Umluwa mezi Mikulášem a Janem bratřimi z Lobkowic o hrad Hlubokau a twrz Lobkowice.

B. m. 1445, 10 Jul. (Kop. Rajhr.)

My Mikuláš a Jan bratřie z Lobkowic wyznáwáme tiemto listem zjewně přede všemi, kdož jej uzrie aneb čtúc slyseti budú: že o ta zástie, kteráž sú se byla přihodila a vznikla mezi námi na Hluboké, smluwni jsme urozeným pánem Děpoltem z Risenberka, toho času purkrabiem hradu Pražského, a Wáclawem z Miletína, přátely našimi, dobrowolně, jednostajně a bratrsky. Kteréžto zástie slibujem sobě ničtmž zlým nezpomínati pod swú ctí a wěru křesťanskú wěčně a budúcně, my ani dědicowé a budúci naši. Neb jakž jest se uwázal již jmenowaný Mikuláš w hrad Hlubokú, to jest učinil s radú přátelskú i pánów znamenitých. Najprw namluweno jest, abych já nadepsaný Mikuláš hrad Hlubokú w swé moci držal od S. Jiříe nynie přístieho až do plného roku se všemi poplatky a požitky spravedliwými, a na tom aby mi bratr mój nepřekážel obyčejem nižádným. A budeli se bratru mému zdáti býti na Hluboké aneb na Hasištaině s osmi neb desieti koňmi, tehdy mám jemu i se paní jeho potrebu od jiedla a od pitie dáti, ale bratr mój ani čeledí jeho nemají w niweč se wázati bez wuole mé a úředníkuow mých; a také bratr mój té swé čeledi má službu dáwati i za škody státi. A také jest umluweno, že já nadepsaný Mikuláš nadepsanému Janowi bratru swému mám wydati na jeho dluziech a potřebách do toho času mého drženie: najprwé na S. Hawel najprw přístí 150 fl gr. a na S. Jiříe potom přístí 100 fl gr., opět na S. Hawel 100 fl gr. a na S. Jiříe na stúpenie hradu 100 fl gr. A dluhowé i služby, kteréž sú za častojmenowaného bratra mého zašly, aby ty bratr mój ze statku swého podstúpil a platil; a kteříž sú dluhowé a služby zašly i hned po uwázání a slibowání mně nadepsanému Mikulášowi, to já mám platiti. Dále jest umluweno,

Mikuláš z Lobkowic Oldřichowi z Rosenberka zprávu čini o tajném swém jednání u knížete Mišenského (aby se s jednotau Strakonickau spojil), a žaluje na pány ze Šternberka.

B. m. 1449, 13 Oct. (Orig.)

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, pánu mně přiznivému.

Služba má WM^u vždy hotová napřed, urozený pane mně přeznivý! O ty věci, jakož mi WM^u poručila, rač WM^u wěděti, žeť sem s velikú pilností sám jel k Kniežetině M^u do Míšně, i těch věcí s waším služebníkem JM^u pilně zprawil a JM^u velmi široce předložil, což sem najlépe mohl: najprwé, aby JM^u ráčil w to nazrieti JM^u veliké dobré a poctiwé, a netoliko jeho, ale i všeho křesťanstwí, jakož pak JM^u i všemu křesťanstwí veliké dobré na tom záleži; a přes to, byť toho všeho nebylo, že w tak velikú a užitečnú potřebu JM^u pro wás i pro všech nás naši strany w této zemi to ráčtí učiniti, a že my všichni JM^u toho w budúcích částech rádi zsluhowati chceme. I prawil sem JM^u, že já také rukojmí za WM^u byti chci; i šire sem s JM^u mluwil, jej wysoce napomínaje, ježto se wšeccko nemuož psáti, jakož pak wás služebník wás toho lépe ústně zprawí. A JM^u mi o těch penězích tak odpowěděl, že nyní mnoho činiti má a že mnoho odbýwati musí: a však že chce s pilností na to mysliti, a na tom sjezdu, kterýž s námi má mieti, tu nám JM^u chce toho konečnú odpowěd dáti. A k tomu sjezdu swolil, že chce raddu swú s plnú mocí poslati tu, kdežkoli p. Krušina a já JM^u rok položíme a dvě neděli napřed wěděti dáme, a že se chce s námi spojití. A jáť jinému nerozumím, než žeť to spojení před se pójde. I mněť se pane tak zdá, čím spíše by ten sjezd byl, lépeby bylo; a cožbychom najtajněji to sjednati mohli, žeby to najlépe bylo. Protož WM^u někoho rozumného od sebe rač k tomu poslati, a také popsáno dáti, kterakbychom ty věci před se wzieti a jednati měli: a p. Krušinu rač s tím obeslati, kdyžby mu se zdálo ten rok Kniežetině M^u položiti, aťby najprwé ke mně poslal a semnú se na tom zuostanowil, abychom spolu jednostajně to Kn. M^u dali wěděti, a tu se s jeho raddú sjeli a to k miestu wedli. A také skrze swého, kteréhož WM^u k tomu pošle, račtež opatřiti, aťby to bylo s plnú mocí ode wšie naší jednoty, což s Kn. M^u jednati budem. Dat. fer. II ante festum S. Galli, anno oc. XL nono.

Mikuláš z Lobkowic.

(Duška) Také milý pane, jakož sem WM^u nejednú wzkazowal, kterak mi se od těch Šternberkuow deje přielisně veliké bezprawie; neb nyní opět po druhé jal mi jest pan Petr městětna z Kadaně za neřádnú přičinú, ježto se za ni ufám bohu stydětí musí. Na tom dosti nemaje, počal jest nademnú i bráním, a pobral mi hamrůtku, mému dědičnému člověku, dobytek i jiné věci, k tomu mu i hamrůzkazil. A tak mi k tomu jeho i mé chudé lidi i silnice mé lúpie, kdež jedno

mohú, ježtoby mi rádi i wiece učinili, by jedno mohli. Nébrž slyším, že netajně mluwie, že nynie p. Jiřík i oni s swú stranú wojnu na mě wolají, chtiece mi mé chudé lidi zahubiti, prawiece že sem se od nich odtrhl, a na mě welmi horléce, proto že sem jim jich swé wuole nepomáhal; a takť mě rozličně ukládají, času hlediece. A protož milý pane, jáť bych se s pomocí boží dobře nad těmi Šternberky pomstíti mohl a jim dwěma dosti silen byl: ale mám výstrahy jisté, kdyžbych se pomstil, žeby všeccka jich rota na mně wtrhnúti měla a mě zahubiti chtěli. A protož prosím rady wašie: neb Mikuláš písar řekl mi od wás, že ste mi wzkázali, abych se bránil a jich pole se nebál, že mě retunkem nenecháte i jinú pomocí. A protož jestli to tak, račtež mi to psáti po tomto poslu Walkúnowi služebníku mém, atbych se uměl po wašem listu zprawiti: nebťbych w tom nerád bez waší rady učinil, lečbych z núze musil. A také kterak se w tom knieže Mišenské ke mně má, toť WM' služebník wáš zprawí. A WM' muož široce rozuměti, žeť bez nesnázi od nich a strany jich nikoli nebudem. A protož kdyžbychom sobě chtěli chutně pomoci, ktožbykoli jeden byl, já chci rád druhým býti.

9.

Odpowěd na předešlé psaní.

Na Krumlowě, 1449, 20 Oct. (Koncept.)

Služba má tobě, pane Mikuláši milý! Porozuměw tomu od služebníka swého, i z listu také twého nynějšieho, kteraks ty wěci zjednal, takowé twé pilnosti jsem od tebe welmi wděčen, a tobě to během takým i wětším, kdyby toho bylo potřebie, chci rád odplacowati. Pak o tom spolusjezdu jakož píšeš, za to mám, že tebe tajno nenie o hodech a swatbě té, kteréž w skuofe mieti mám při wdávání dcery swé, *) že wěcmi rozličnými i tůž swatbú nynie jsem zaneprázdněn tak, že toho spieše nežli od neděle přístie we třech nedělích jednati nemohu. Než jediněť ti hodowé pominú, k tomu se hned přičiniti nezmeškám, a p. Krušinu s tím rozumně obešli, aby to tak, jakož namluweno jest, k miestu slo konečnému. Nebť já jinému nerozumiem, než že všickni, kteříž s námi w jednotě jsú a w zápisu, to tak rádi jako my učinie, když já je o to, jakož i ty toho dotýčeš, obešli. Pak o pániech z Šternberka jakož píšeš toho, žeť se taká bezprawie od nich dějí, mně jest welmi žel. Protožť žádám, aby mi to všeccko, což se tobě od nich a kam i kde děje, rozumně dal wypsáno, abych já to maje, ubrmány jiné a je také pány Šternberské i p. Jiříka s tím přísně obeslati mohl, a žádati toho na nich, aby wěci takowé

*) Bylať to Perchta z Rosenberka, wdaná za pana Jana z Lichtenšteina, o kteréž později vznikla powěst známá o *bílé paní* rodu Rosenberského a Hradeckého.

proti našemu pomocníku dle umluw kteréž spolu máme byly staweny; i to také našim spolujednotníkóm abych oznámil. Ale bohadle, což muožeš najdále, počátku nečiň takowě izádného: než byloliby, žeby tě tak wždy tisknutí chtěli swéwolně bez přestání, oznam to wždy prwé a osvědč pánuom okolním a městóm, i mně to také dada wěděti, bezprawí se takowému braň a odpieraj, jakž budeš moci; a jáť tebe se wšemi pomocníky, kteříž w jednotě s námi jsú, neopustím, než k tomu se bohda všickni zespolka tak přičiníme, jakož smlúwa a náš zápis ukazuje. A toho se wždy s boží pomocí wystřežem, aby nás tak po jednom, jakožby chtěli, k swé wuoli neutiskali. Dat. Krumlow, fer. II post Galli anno oc. XLIX°.

Oldřich z Rosenberka.

10.

Mikuláš z Lobkowic Oldřichowi z Rosenberka opět o nesnázi swé s pány ze Šternberka.
B. m. (1449), 27 Oct. (Orig.)

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, pánu mně přiezniwému.

Služba má WM^u wždy hotowá, urozený pane mně přiezniwý! A jakož mi jest WM^u psala, že w pilnosti mé wděčnost máte, tomuť jsem welmi rád; a rač WM^u w jistotě wěděti, cožbych koli w takowých wěcech, jenžby k obecnému dobrému bylo této zemi, i k vašemu dobrému a poctiwému, uměl raditi a pomoci, k tomuť bych rád poslužil, cožbych najdále mohl, hrdla i statku w tom nelituje. A o tom spolusjezdu nepochybují já, že se WM^u k tomu přičiní, což najspíše budete moci. A jakož WM^u žádá, abych wám wypsáno dal, bezprawie, kteráž mi se dějí od panuow z Šternberka, kam, kde a komu: i posielámť WM^u ceduli w tomto listu zawřenú, na kteréž sem popsal to, což sem najkratčejí mohl k rozumu přiwěsti. A k tomu prošm waší rady i pomoci, a zwláště aby WM^u mi ráčila poraditi, na kohobych se měl s nimi o to podati, ačby k tomu přišlo. Neb pohřiechu w našem kraji málo jest jich, ježtoby k naši straně přichylní byli. Pan Burian, pan Jakub a pan Calta píší druhdy o to, w to se mezi námi wkládajice: ale bojímť se, že w tom upriemnosti nenie, neb co sem mohl rozoměti, zdá mi se, žeť oni straně odporné welmi příkládají. Dat. feria secunda ante Simonis et Judae.

Mikuláš z Lobkowic.

11.

Týž opět Oldřicha z Rosenberka prosí, aby bratru jeho Janowi na Hluboké proti pánům ze Šternberka nápomocen byl.

B. m. 1449, 2 Nov. (Orig.)

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, pánu mně přiezniwému.

Sl má napřed WM^u, urozený pane mně přiezniwý! Obeslal mě nyní bratr m^u erak úředník Petruow Zmrzlikuow z Karšperka odpowiedá pána

swého jménem po všem zbožie jeho na Wolynském rychtářství; a tak slyším, že jest to návodem pana Alše Holického a syna jeho, neb mi jest bratr muoj koni sedmnácti byl pójčil, chtiece rádi s jedné strany mě tisknutí a jeho s druhé. A protož milý pane, rač w tom pro mě bratru mému raden a pomocen býti, a jeho nerač dáti tisknutí návodem některých; neb TM' muože rozuměti, žeť mu bratr muoj nic winen nenie, a přes to buď TM' mne i jeho mocna ke všemu spravedliwému podlé jednoty. A také TM' rač wěděti, že před tím když sem na Hluboké byl, ačkoliwěk bratru mému jest se weliká křiwda dála a škoda jeho chudým lidem od Petra Zmrzlíka, však sme se wždy byli swolili podlé spravedlnosti na p. Jiřika z Poděbrad, a ten jest všem našim přem i odporám dobře porozuměl a nás w ničemž scestném neshledal. I wěřimť TM' jako pánu přiezniwému, že to wěda, ráciš bratra mého wěc opatřiti pro mů službu, a onť má podlé rady wasie učiniti. Dat. dominico post festum Omnium Sanctorum, anno domini oc. XL nono.

Mikuláš z Lobkovic.

12.

Odpowěd na předešlé psaní.

Na Krumlowě, 1449, 10 Nov. (Kconcept.)

Služba má tobě, pane Mikuláši milý! Jakož mi nyní píšeš, tomuť sem srozuměl. Najprwé dotýčeš, aťbych bratra twého neopúšťel a jemu raden byl a pomocen: toť chci rád učiniti, a zwlášťeť jsem jemu powinen jeho neopúšťeti wedle našj jednoty a zapsání. Dále jakož píšeš, žeby w tuto neděli měl rokowati se pány Šternberskými w Chomútowě před panem Jakúbkem: toť já rád slyším, a muoželi tě s twými přátely a našimi pomocniky co rovného potkati, aby to přijiel. Jediné waruj se w tom roztrženie a dalšieho přiměří než naše umluwa swědčí. Datum Krumlow fer. II ante Martini, anno domini oc. XLIX°.

Oldřich z Rosenberka.

13.

Mikuláš z Lobkovic Oldřichowi z Rosenberka o swém rokowání s pány ze Šternberka w Chomautowě, a kterak oni pokaušeli se dobyti města Mostu.

B. m. 1449, 18 Nov. (Orig.)

Urozenému pánu, p. Oldřichowi z Rosenberka, mně přiezniwému.

Služba má napřed TM', urozený pane mně přiezniwý! Jakož mi WM' psal, tomuť sem srozuměl; tohoť se bohdá wystřežem, nebť známe dobře jich neupřiemnosti. A také TM' tajno nebuď, žeť sem já a p. Fridrich Klauchowský nyní o ponděli po S. Martinu w Chomútowě rokowali s p. Petrem Holickým; a jiného

sme tu neudělali, než na ubrmanyť sme přišli, já s p. Petrem a s otcem jeho na p. Caltu a na p. Jana Rabšteina, a p. Fridrich na p. Jakuba; a přímířie mezi námi jest od dnešního dne po dání listu tohoto za čtyři neděle. A od téhož dne máme k roku státi w Žluticích we třech nedělích; a na čemžť tu zuostanem, to TM^a tajno nebude. Ale jáť w tom rozuměti nemohu, byť k smlúwě šlo, nebť bychme nerádi dali sebe řeči odbyti, cožť se nám skutečně stalo. A také TM^a tajno nebudě, když sú z toho roku jeli, pan Petr byl s p. Burianem a Calta, a jeli přeč o pondělí samý večer z Chomútowa: tu jest jim na poli lidí wíec přibylo, a tu noc chtěli se pokusiti o Most: ale Mostští byli sú wystřeženi, že sú tak nechali. Nežť zprawujít mě, že sú měli osm wozuow řebříków, když sú zase táhli. A někteří lidé, ježto po swých potřebách w Praze byli, přišli ke mně zprawujíc, žeby se p. Jiřík ku poli strojil, a žeby Pražané s ním wytrhnúti měli: a řeč také jde, že chtie na knieže Mišenské a zvlášče k Mostu. Aby se TM^a uměl w tom zprawiti, kterakť oni swú wěc chytře a úkladně wedú: a TM^a aby ráčil na to pomysliti, cožby našeho dobrého bylo, abychme w tom nespali. Dat. feria tertia proxima ante b. Elisabeth, anno oc. XLIX°.

Mikuláš z Lobkowic.

14.

Mikuláš z Lobkowic pánům jednoty Strakonické proti jednotě Poděbradské wálku wedaucím nawěští dáwa o pomoci, které od knížete Mišenského i od něho nadíti se mohau.

W Kadani, 1450, 30 Mai (z orig.)

Urozeným pánóm, p. Jindřichowi z Rosenberka, p. Oldřichowi z Hradce, p. Janowi z Šwamberka, i jiným všem panóm, rytieřóm i panošem w tem poli ležícím, pánóm a přátelóm milým.

Služba má napřed WM^a, urození páni mně přiezniwt! Račtež wěděti, žeť welmi s pilností o to pracuji, aby Kniezetina M^a nám ku pomoci přibyl, až dnes w samý večer přišly sú mi tyto listy z Mosta od pana Henricha von Bünaw, kterýžto od Kn. M^a tu leží, a radda jeho jest, kterýmžto porozumíte. A protož milý páni, račtež se na poli wždy wzdržeti, ač muožete bez weliké škody; nebť jinému nerozumím, než žeť JM^a což bude moci najspieš w poli bude, jakož tomu i z těchto listuow porozumíte. A jáť bohda w pondělí s swú moci k Kralowicóm wždy přitáhnu, lečby mě co bezelsti zašlo, ježtobyšte tomu sami porozuměli. A dáwnoť bych byl rád přitáhl, byť JM^a lidé semnú byli táhnúti chtěli. I prosimť wás s pilností, abyšte mě w tom opatřili, a mně wždy do Kralowic wěděti dali, kde jest pan Jiřík s swým wojskem, anebo ačby se proti mně hnul, nechť mi dáti k wám přibyti. Nebť já k wám dnem i nocí potáhnu, a wás bohda šře těch wěcí zprawím, když

se s wami shledám. Dat. festine sabbato serotino tempore Cadanae proximo ante festum sanctae et individuae trinitatis.

Mikuláš z Lobkovic.

15.

Týž napomíná opět jednotníků svých, aby w boji proti jednotě Poděbradské setrwali.

B. m. 1450, 14 Jun. (Orig.)

Urozeným pánóm, p. Jindřichowi z Rosenberka, p. Oldřichowi z Hradce, p. Jindřichowi z Kolowrat i jiným pánóm a zemanóm jednoty naše, pánóm a přátelóm milým.

Služba má napřed, urození páni mně přezniwí, a přátelé zvláště milí! Když sem od wás odjel, staral sem se o to i vždy se starám, kterakbychom tyto věci sobě mohli ku poctiwému konci přiwésti, jakož nám od nepřatel všem mnoho platí, a jakož tomu pak všickni lépe rozuměti muožete. A zajtra týden bude, měl jest knieže lidi své pohromadě nedaleko odemne, na tři tisíce, jakož sem wás toho i sám po rozumu zprawil, kteřížto lidé jeho měli sú k wám tahnúti: i nezdála mi se jest by tak malá pomoc jeho nám prospěšna byla i JM^u tudiež. A tak i hned bez meškání poslal sem k JM^u pana Fridricha Kluchowského i některé své dobré lidi, aby JM^u ty všecy věci i běhy, kteréž se nás všech welice dotýčí, a zvláště JM^u široce a přísně zprawili, a také co jest přitom welmi našeho všech škodného, že JM^u na pole wytrhnúti jest obmeškal. I wzkázal mi jest zase, co mu jest překáželo, jakož teď i sám píše. A protož milí páni, ačkoliwěk jest JM^u prodílil, nám k weliké škodě, a však pomnice na budúcie ještě škodnějšíe, i také kterak s námi welikú chytrostí ta strana wuokol šli sú a ještě jdú, chtěce nás k své wuoli přiwesti a k nenabytému zlému: jakož sú nám to pak i zřetedlně okazowali, a co sú kdy se zapsali i na sněmích smluwili, nikdy nám toho nezdrželi: i račtež na to pomnieti, a w tom sobě nestýskati, ač sú koliwěk přieliš záhubně i škodně této všie zemi s námi začali, ale doufáme pánu bohu a naši sprawedlnosti, žeť jim to trwati nemuož, anziž bohdá setrwají. I přiložtež w tom skutkuow statečných a obešlete všecy pány a jednotniky naše, ať každý podlé své moci k tomu času, jakož z těchto listuow porozumíte, zhuoru jest. Neb jistě lépeť jest nám tyto škody podstúpiti, nežli w takowú hanbu a w osidla jích upadnúti. A toho mi račte dáti odpowěd po tomto poslu. Dat. fer. VI ante Viti.

Mikuláš z Lobkovic.

16.

»Takto sem já Mikuláš z Lobkowic nejprwé Žateckým psal:« *)

B. m. 1450, 3 Aug. (Kopie.)

Služba má wám, múdři a opatrní! Jakž mi se jest koliwěk stalo od wás, ježto sem se tomu najméně nadál: i ještět wám wždy wěřím, že spomenúc na tu dobrú wuoli, w kteréž sem já s wámi byl i otec muoj dobré paměti, z mých služebníków i ze mne nepřátel a Němców sobě dělati nebudete, než mi mé služebníky raději sami od sebe propustíte, i s nawrácením statków jich, nežlibych wás o to jináčeji upomínati musil. Pakliby se wám toho učiniti nezdálo, ale že sami se prawi nečiníte, anižto já, dáte jim rok na rozeznánie podlé smluw a listu příměrného. A tuť páni ubrmané dobře shledají, ktož jest práw aneb křiw. Také sami muožete rozuměti, cožť wám ti moji služebníci slibie, žeť jinák neučinie. Dat. fer. II^a ante Mariae nivis.

17.

»Takto mi najprw Žatečtí odpisují:«

(W Žatci) 1450, 5 Aug. (Kop.)

Službu naši wzkazujem, urozený! Listu twému sme srozuměli, w němž do-
týčeš, abychom spomenúce na tu dobrú wuoli, w kteréš s námi byl, i otec twuoj,
i nečinili sobě z twých služebníków nepřátel a Němców oc. O twých služebnicích
nic newieme, ale s pomocí boží dosiehlí sme služebníkúow nepřátel našich, kteříž
jsú puštěni na twú posádku, a tu ferdrowáni jsú, ježtož sme se tomu nenadáli, by
se nám to od tebe mělo dieti, tak jakož sme na tē péče izádné neměli. Datum
fer. III^a Mariae nivis.

18.

»Druhé mé psaní Žateckým:«

B. m. 1450, 6 Aug. (Kopie.)

Služba má wám, múdři a opatrní! Jakož sem wám psal o služebníky swé,
kteréž ste mi zjmali, a já na wás péče neměl, wás dobrotiwě napomínaje, aby-
ste mi je propustili, s nawrácením statkuow jich: i odpisujete mi na to, nech-
tiece o tom wěděti, by služebníci moji byli, a jakobyste dosáhli služebníky
nepřátel wašich. A protož ještět wám pši, abyste se sami prawi nečiníce, aniž já,
dali se semnú rozeznati panóm ubrmanóm w příměrných listech zapsaným. Nežť
to wí mnoho dobrých lidí, když sem s wámi nyníie mluwil w Chomútowě, abyste

*) Přípisy následujících pěti listů podal týž pán z Lobkowic pánu z Rosenberka; z nichžto se zde podávají slowy jeho vlastními.

mých služebníkuow na mých posádkách nedobýwali; tu ste mi řekli, jestližeť to provedu, že jsú moji, že je chcete propustiti s nawrácením statkuow jich. I jsemť hotow to prowesti před těmi pány ubrmany aneb před najwyšším; wěře wám, že swému rčení dosti učiníte a mé rovné podáwanie přijmete. Pakli byste toho ne-učinili, budeť to bohu i dobrým lidem swědomo, že swú wuoli se mnú i s mými máte, a já na wás žádné péče neměl. Odpowědi žádám. Dat. fer. V^a ante Laurentii.

19.

»Odpis Žateckých na mé druhé psaní:«

(W Žatci) 1450, 8 Aug. (Kop.)

Služba naše, urozený! Opět nám pišeš o těch, které sme zjímali, prawě že jsú twoji služebníci, abychom je propustili s nawrácením statkůw jich oc. Prwěť sme psali, a též ještě i nyníe pišem, žeť o twých služebnicích nic newieme, ale zjímali sme nepřátely, kteříž sú k nepřátelóm našim jeli. I jest nám diwno, zes nepřátely naše na swú posádku pustil a je tu fedrowal, a my na të ižádne péče neměli. A dotýčeš, abychom se s tebú o to rozeznati dali panóm ubrmanóm w přiměrných listech zapsaným: zjímaliť sme swé nepřátely, protož nám nenie potřebie o to před pány ubrmany býti. Dat. in crastino b. Donati.

20.

»Třetie mé psaní, na něž sú mi odpowědi žádné nedali Žatečti:«

B. m. 1450, 9 Aug. (Kop.)

Služba má wám oc. Z odpisu wašeho porozuměl sem, že wždy swéwolně ze mne a z mých sobě nepřátely a Němce udělati chcete, a k tomu řeči z něho swé učiniti, ježto sme toho proti wám nikdy neprowinili; aniž chcete o to semnú před dobrými lidmi na to wysazenými býti, pišíc že wám toho potřebie nenie. Porozumějtež tomu sami, prawěli mi se w tom i w jiném od wás děje, a muožliť wám ten wáš úmysl podle sprawedlnosti zuostati, čili wám potom na též přijde. Nebť já to bohďá řádně prowesti mohu, že jsú moji služebníci, a žeť sem swé fedrowal wám bez škody. I wždyť wám wěřim, že dobrú powěst pro hubený statek neztratíte, než raději mé služebniky mi dobrotiwě propustite s nawrácením statkuow jich, jakož sem na wás žádné péče neměl. Neb to sami někteří dobře wiete, byť byli chtěli ti moji služebníci wám nebo wašim co učiniti, žeť sú mohli ten den dobře jich několik jieti. Ale nedaj toho buoh, byť wám nebo komu mým wědomím co učinili, ježtoby učiniti neměli. I wždyť ještě žádám dobrotiwě odpowědi po tomto poslu. Dat. in vigilia b. Laurentii.

A. XIX. Dopisy a zápisy

21.

Urozenému pánu panu Oldřichowi z Rosenberka zprávu dáwa o walce, kterau Jiřík s vojskem knížeti Mišenskému wede.

B. m. 1450, 4 Oct. (Orig.)

Urozenému pánu panu Oldřichowi z Rosenberka mně přiezniwému.
Služba má napřed, urozený pane mně přiezniwý! Dávám wám na wědomie, kterak w samy wečer přijel jest služebník mój jeden od kniežete, a ten mě zpráwuje, jak s wojskem tento pátek minulý ležal jest u města ježto slowe Peego ježto od města leží XIV mil ode mne. Tak mě zprawuje, žeby Kniež. M' chtěl podstú-
piti k samy bitwú, ale že má jiných nepřátel mnohem wiece, jakožto Bram-
bora a bratra swého i jiné. A přes to že wždy JM' konečně a zajisto má pole
dobré a zbierá se což muož najsilněji, a mají wytrhnúti tento čtwrtek najprw
bitwú. Kterak to pak dále mezi nimi pójde, anebo což před se wezmú, toť wám
já dáwám wěděti což přezwiem. Také račte wěděti, že pan Jiřík s swým woj-
skem ještě sú nic takowého nedobyli, krom dwú twrze welmi nedobrych, těch sú
dobyli, a k tomu nějakého městečka ježto slowe Mitwaida. A byť se w tom mě-
stečku nebyli špižowali, nebylitby tam projeli, neb jest jim již o špiži těžko ležalo.
Dále račte wěděti, že král Římský poslal jest k mladému kniežeti Mišenskému zna-
menité pány a raddu swú, napomtnaje jeho i přikazuje pod welikými pokutami,
aby takowým Čechóm a k zkáze wiere křestánské nepomáhal, ani s nimi byl; pak-
liby toho neučinil, že chce konečně starému kniežeti pomoci. Dat. dominico die,
in die b. Francisci. Mikuláš z Lobkovic.

22.

Týž témuž o příměří w Míšni učiněném zprávu dáwa, i o škodách, kteréž od woj-
ska jednoty Poděbradské utrpěl.

B. m. 1450, 6 Nov. (Orig.)

Urozenému pánu panu Oldřichowi z Rosenberka, pánu mně přiezniwému.

Služba má napřed TM^u, urozený pane mně přiezniwý! Teď TM^u posielám
přiepis, kterak jesti příměrie mezi obojiemi stranami w Míšni uloženo, jemužto
TM^u dobře porozumí: a dáleť tak slyším, že sú o tři sta kop gr. tam holdunku
wzali, a toť sú panu Jiříkowi nechali. Také milý pane, prwěť sem TM^u nejednú
žalował, žeť příměrie ani smluw požití nemohu: neb před tím wtrhše na mě polem,
dobyli sú mi posádky a mé dobré lidi zjímali, a ty wězie i podnes, ježto wás
w tom požití nemohu, by mi propuštění byli. A též opět nynie z úmysla jeli sú
na mě s wojsky, ježto jest tudy jich cesta nebyla, a tak sú se po mém po všem
zbožie roz' a leželi na mně až do třetieho dne, škodu mi welikú učiniwše;

k tomu mi wes nejlepší spálili, též i stohy po polích w jiných wsiech. I welmiť mi jest se w tom přiměří weliká škoda stala, a wětší nežli kdy u wálkách. To wědúc, prosimť waši skutečné pomoci i rady, též i jiných wšech jednotníków, atbych já w takových nebezpečných přiměriech zaweden nebyl dokonce. A kteraká sem při tom mnohá jiná pokušenje od nich jměl, jakož sem TM^a i prvé po wašem služebniku Rancendorferowi listy poslal, tohoť mi jest TM^a nynie nelze wyspati; ale když se bohdá s TM^a shledám, ustněť TM^a toho zprawím. Dat. fer. VI post Omnium Sanctorum, L^o.

Mikuláš z Lobkowic.

23.

Jan z Rosenberka slibuje postaupiti Janowi z Lobkowic hradu swého Helfenburka
Na Krumlowě, 1458, 3 Apr. (Kop. Rajhr.)

My Jan z Rosenberka, hajtman w Slezi oc. známo tiemto listem činíme: jakož sme urozenému panu Janowi z Lobkowic hrad náš dědičný Helfenburk prodali za 5000 fl gr., a tu summu sme již od něho úplně a cele wzali, jakož toho list hlawní šíře a úplněji ukazuje slovo od slova: a my wzawše swrchupsanú summu od něho, a list hlawní jemu dawše, máme a slibujem swú dobřú ctí a wěřú jemu wěřiteli našemu již psanému, pakliby on sám osobně býti nemohl, tehdy panu Mikulášowi z Lobkowic bratru jeho, neboli panu Děpoltowi z Risenberka, aneb jinému, kdožby měl list jeho wěřící pod jeho pečetí, hradu a dědictwie toho napřed psaného postúpiti konečně na den S. Jiríe po dání listu tohoto najprw příštíeho. Tomu na potwrzenie pečet naši k tomuto listu kázali sme přitisknutí. Dán na Krumlowě, ten pondělí po weliké noci, let božích MCCCCLVIII.

24.

Král Wladislaw zwe Děpolta z Lobkowic na Chlumci na sněm do Prahy.

W Praze, 1477, 14 Febr. (Kop. Rajhr.)

Wladislaw z božie milosti král Český a markrabě Morawský oc.

Urozený wěrný milý! Wěz že nás došly nynie některé pilné a znamenité wěci, ježto se nás i wšie naše koruny české dotýčie. I zdálo se nám s radú naši welmi potřebné, sněm obecný položití. I pokládáme ten sněm do Prahy na středopostie najprwé příštíe; žádajice od tebe s pilností i wěřice, že wšech wýmľuw nechaje, na ten sněm na den již psaný do Prahy přijedeš. A tuť my s radú a pomoci twú i jiných našich wěrných ty wěci před se wezmem: ježto doufáme pánu bohu, že skrze takowé předsewzetie toto slawné kráľowstwíe České zase k řádu

a k upokojení přivedeno bude. I znaje takové pilné a znamenité dobré, nepochybujemeť o tobě, že neobmeškáš na den již psaný na ten sněm přijeti; a myť tobě milostivě to budem vzpomínati. Dán w Praze, w pátek den S. Valentina, království našeho léta šestého.

Ad mandatum D. Regis.

Urozenému Děpoltovi z Lobkovic na Chlumci, věrnému našemu milému.

B. IX.

AKTA WEŘEJNÁ I SNĚMOWNÍ
W KRÁLOWSTWÍ ČESKÉM

od r. 1453 do 1490.

(*P*okračování. *Srwn. díl II, str. 209 — 313; díl IV, str. 99 — 164 cc.*)

1.

Články žádostí zemských před uvedením krále Ladislava do království.

Bez dat. (Ze starých rukopisův.)

Najprvé o ty čtyři artikule, o kteréž se jest tato země zasadila, i smlúwa o to stala s konciliem Basilejským a kompaktata sepsána mezi týmž zborem Ba-ejským a královstviem tiehto i markrabstwím Morawským, kteréžto držíme a držeti ieníme, abychom w tom byli zachováni, a jestližeby nás chtěl od toho tisknúti, y nás w tom KM^í hájila a bránila, abychom od toho tištěni nebyli.

It. Jakož Ciesářowa M^í slawné paměti ciesář Sigmund pán náš milostiwý psal se jest nám a zemí w některé věci zvláštne, ježto to zápisowé jeho s ma-státem JM^í zemi daní šire ukazují a swědčí: w ty všecky věci aby se nám KM^í z zapsal a je dowedl k miestu, i o arcibiskupa woleného; a chtělliby nás od toho o tisknúti, aby nás w tom JM^í hájila a bránila před každým.

Zvláště pak o arcibiskupa JM^í aby zprawen byl, kterak CM^í sl. pam. pán náš swrchupsaný ku pilné a snažné žádosti všie země naše wolenie to arcibiskupa, kteréž JM^í jakžto králi Českému jest příslušalo, dal jest a postúpil toho času nám

a zemi takové, ktožbykoli námi a zemi k témuž arcibiskupství byl wolen, že JM^r dal nám k tomu swú plnú moc i wuoli; a tak my wuoli w tom i moc JM^u majíc netoliko rčením ale i listem potvrzenú, wolili smé ctihodného muže M. Jana z Rokycan wšecká země společně a jednostajně, a CM^r toho našeho wolenie zvláštním opět listem s majestátem swým jest potvrdil, slibiw žádného jiného arcibiskupa w králowství našem nemieti než jej až do jeho smrti. Protož i toho žádáme od JM^u, aby se nám o tom kús kral Ladslaw k dowedení i k dokonání jeho swěcenie též jako CM^r zapsal; a JM^u také prosíme, aby když toho čas přthodný uzřime, swé posly ráčil poslati a přičiniti se tu, kdežby najplatněji a najužitečněji zdálo se, aby nám swěcen byl; a myť swé posly podlé JM^u také pošlem. Nebť tomu wšichni rozumieme, že tiem obyčejem a skrze to snadněji a lépe i spěšněji bude moci w jednodotu a swornost i w řád králowstwie naše uwedeno a w tom i zachowáno býti nežli jinak; a také, nebyloliby toho strach, žeby králowstwie w takové ruoznice a nejednotu mohlo přijiti jako driew, nebo w horšie, ježtoby to i KM^u i také nám a králowství ke škodě mohlo býti. Protož když bude mluweno o krále, budiž hned mluweno i o arcibiskupa, atby jedno s druhým šlo.

It. O práwa a swobody této koruny, aby JM^r pány, rytieře, zemany, každý staw ráčila w swém řádu, práwíech i swobodách zachowati i držeti, a též i práwa zemská i městská tak jakož sú byla a šla od staradáwna.

It. Wšecky dluhy a zápisy w této zemi sl. pam. ciesaře Karla, krále Wáclawa, i ciesaře Sigmunda, kteréž JM^u zapisowali buďto na králowství nebo na duchowenství, ježtoby s jich wědomím a wuolí wysly, ty aby ráčil držeti a každého při nich zachowati jakož swědčie.

It. O odúmrti, kteréžby w České zemi od smrti ciesaře Sigmunda pána našeho až do krále nynějšieho korunowanie na kral (*sic*) spadly, ježtoby dedicowé zemřeli, dluhy na tom zapsawše a rukojmě zastawiwše listy nebo jinými obyčejí, anebo také we dsky to klásti mēwše a rukojmě by w tom hynuli neb hynúti měli, anebo snad jistec i rukojmě by zemřeli, ježto skrze to we dsky jest kladeno nemohlo býti: za to prosíme, aby kral ty odúmrti tak na JM^r spadlé mimo se ráčil pustiti a propustil; pakliby co rukojmě takových zbožie po smrti jistce, listóm a slibóm swým dosti chtiec učiniti, we dsky kladli, tomu aby JM^r wuoli dáti a toho potvrditi ráčil tak jakoby se od dedice kladlo.

Také umřelliby kto w té chvíli, swého zbožie nikterakž neopatřiw, aby to na najbližšieho přítele buď mužského neb ženského pohlawie připadlo plným práwem, lečby kto práwo k čemu lepší provedl a okázal.

It. Dalliby kto neb poručil w té mieře swé dedictwie na zemi listem s pečetmi komužkoli, buď za zdravého žiwota, nebo w nemocné posteli, to aby mocno

bylo a we dsky řádně potom wešlo bez KM^u překážky, lečby komu prvé s dobrým bylo swědomím kterak zawázáno a zapsáno.

A komuž sú co páni o sněmiech obecných we dsky zemské nebo dworské klásti swolili anebo swá zbožie dáti, k tomu KM^t aby také ráčil swú wuoli dáti, a tiem jinak nehýbati.

It. Cožbykoli summ a úrokuow králowských w městech neboli také na klášteřiech od smrti ciesaře Sigmunda až do nynějšieho krále korunowanie bylo zadržáno, ježtoby jinam nebyly zapsány, ty aby ráčil propustiti a kwitowati, aby z nich potom nebylo upomináno.

It. Wšecky jiné země nebo zámky, ježto sú od země této České kterakžkoli odtrženy, aby JM^t o ně státi a jich dobytí zase ráčil, aby tak bylo králowstwie shromážděno.

It. Kniežata Slezská i jiné země, kniežetstwie a města, kteréž a kteráž k koruně České přísluší, aby JM^t ráčil při jich práwiech, sprawedlnostech i swobodách držeti a zuostawiti, i w tom jich brániti před každým.

It. Jestližby CM^t ciesař Fridrich nynějši, buďto donidž ještě králem byl, nebo i ciesařem jsa, komužkoli co dal nebo zapsal w králowstwi Českém nebo kdekoli jinde, což k té koruně České příslušie, úřady, zbožie, odúmrti, neb cožkoli jiného, to aby moci ani práwa nemělo iżádného, ačby pak i krále Ladislawowo bylo k tomu přiwolenie; neb CM^t nebyla jest, ani král Ladislaw ještě jest králem naším korunowaným, a tak byloby to proti zemi této práwóm.

It. Prošime, aby země Rakúská byla připojena k králowstwi Českému.

It. Aby král Ladislaw žádných zboží, měst ani krajin w Čechách nebo jinde což k České koruně příslušie, po sestře neboli po dceři swé u wěně neráčil zawázati, ani komuž jinak zastawowati.

It. Prošime, aby JM^t ráčila sedění, dwuor a stolici swú zde w Čechách jmieti.

It. Aby JM^t ráčila Hory opatřiti a wyzdwihnúti, a to pro swé a této koruny i jiných zemi dobré, poctiwé a užitečné.

It. Kterí úřadowé nebo zámkové králowstwi w této zemi jsú, na ty aby JM^t neráčil saditi jiných nežli Čechy, kteříž se JM^u libiti budú a zdáti.

It. Cožby této koruny dotýkalo, aby JM^t ráčila ty wšecky wěci činiti, řediti a jednati s radú Čechuow země této.

It. Jestližby JM^t pro které swé potreby nebo jiné přičiny kdy z země odjeti ráčil, prosime aby tuto zemi pro wšecky zmatky a přihody ráčil opatřiti podlé rady pánuow i zeman Českých, a země neporúčeti cizozemcóm, ale z Čechuow komužby se JM^u s radú panskú a zeman zdálo.

2.

Odpověď krále Ladislava na žádosti stavův království Českého.

We Widni, 1453, 1 Mai. (Z rukop. Šternb.)

My Ladslaw z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charwatský oc. král, knieže w Rakúsiach a markrabě Morawský, wyznávámy: jakož urozený náš wěrný milý Jiřík z Kunstatu a z Poděbrad, od našeho království Českého wolený zpráwce, nám ke cti a k žádosti wysoce urozeného kniežete, našeho milého ujce, Oldřicha hrabě Cilského, Ortenberského a Záhořského oc. s plnú mocí a wedle wykázaný zápisu, kterýmžto se jemu země zawázala a swěřila do určeného času, do Znojma do našeho města přijel jest byl o naše panowání neb korunowání a kralowání w Čechách jednati a házeti; s kterýmžto poselstwím před sim od téhož Jiříka a ode všie země České znamenitý poslowé s plnú mocí u nás byli sú: a tak z daru pána boha všemohúcieho, kteřýžto jest milovník sprawedlnosti, pokoje a jednoty, wedle téhož poselstwie, kteréžto prwé dotčení poslowé a potom napřed jmenowaný Jiřík, kteréhož náš již jmenowaný ujec hrabě Cilský s sebu k naši Welebnoti sem do Wiedně přijel (*sic*) jest, s jinými pány, rytieři, zemany a panošem, dáli a k nám jednali sú, tak dobře s prwními posly jakžto s tím zpráwci a jinými pány, rytieři a panošemi, w jednotu sme uhodili a k ni wědomě mocí tohoto listu přiwolili, jakžto o tyto artikule dole slowo od slowa popsané:

Najprwé, že my je při tom při všem, což kompaktata a smlúwy při času tehdaž najjasnějsieho kniežete našeho milého pána a děda ciesaře Sigmunda slawě paměti mezi konciliem Basilejským s jedné, a královstwím Českým a markrabstwím Morawským s strany druhé, zjednaná a smluwená w sobě drží, buďto o ty čtyři artikule, aneboli o které jiné wěci, chcem je držeti a zachowati i zuostawiti, a jim jich jakž w swém bytu jsú obhajowati a obraňowati.

It. když k tomu korunowaní pojedem a na pomezí České přijedem, tehdy mámy i chcem na témž pomezí, také při korunowání anebo potom, jim a zemi bez zmatku to wšecko učiniti a je w tom zachowati, což sú naši předkové králowé Čeští z obyčeje i z práwa od starodáwna jim zachowali a učinili.

It. my chceme naše znamenité poselstwie s spoluposelstwím Čechów k otcí swatému ku papeži, anebo jinam kamžby užitečné bylo, poslati, kolikrátžkoli by toho potřebie bylo a oni toho žádati budú, a JS^u jakž najpilněji budem uměti prositi, aby mistr Jan z Rokycan k arcibiskupstwie Pražskému potvrzen a swěcen byl. Pakliby toho wždy nemohlo býti, tak ježtoby to sami sezuali a zamenali: tehdy my se podwolujeme žádného k tomu newoliti a na tom místě nemieti, než dále o to s radú swrchujmenowaného Jiříka činiti.

It. my také chceme již jmenované království České, markrabství Moravské, knížata Slezská, města i jiné země w to království a ku království příslušející, a každý staw při swém řádu, swobodách, práwiech a spravedlnostech obhajowati a zachowati a před bezprawím obraňowati s jich radú a pomocí; neb to jest dobře hodné a slušné.

It. všeccky peněžité dluhy a zápisy slavné paměti císaře Karla, krále Wáclawa a císaře Sigmunda, kteréžto sú w zemi zapisowali buďto na královských zbožích anebo na duchowenství aneb jakžkoli, ježto sú s jich woli a wědomím vyšli, ty chcem každému bez proměny držeti, jakž ti zápisowé wykazují. Ale cožby najjasnějším knížetem a pánem strýcem naším milým císařem Fridrichem nynějším w jmenovaném království a knížetstwiech k němu příslušejících až doswad zapsáno nebo dáno bylo, dokudž sme w jeho rukú a w jeho moci byli: že my na takowú žádost předdotčených Čechow, kteráž na nás wznešena, mělibychme odwolati i odwoláwamy to zase s wědomím a moci tohoto listu.

It. o zboží, kteráž sú w království Českém od smrti někdy našeho milého pána a děda císaře Sigmunda až do našeho korunowanie odúmrtí na nás spadly, k jich žádosti královskou mocí takto sme ostawili a oddali, kdež sú dědicowé zemřeli a na swých zbožích po sobě ostawených dluhy zapsali a rukojmě zastawili listownie, a ta zboží prwé aneboli ještě w zemské dsky wložena býti mělaby anebo měli sú, ale že se jest nestalo, a tadyby rukojmě měli škodowati; anebo kdežby prawí dědicowé a jistcowé společně s rukojmími zemřeli, a proto že jest také nemohlo we dsky wjiti; a také ačby rukojmě po smrti prawých dědicow a jistcuow swým listóm a slibuom a pečetem dosti chtiece učiniti, o ta zboží, kteráž we dsky wložili a zapsali anebo ještě klásti měli: to všecko aby tak mocno a pewno bylo, jakožby to od prawých dědicow we dsky wloženo a zapsáno bylo.

It. dalliby také kto neb poručil w tom času swé zboží komu swým listem a s pečetmi za swého zdrawého života anebo na nemocné posteli buď komuž buď, to také má při swé moci tak zuostati a potom řádně we dsky zemské wkladeno býti bez přiekazy naše, lečby takowé dědictví prwé komu s dobrým swědomím a jistotú zawázáno a zapsáno bylo. A což sú také páni Čeští na swých sněmiech obecnych anebo jindy we dsky zemské anebo dworské komu klásti anebo swá zboží přeč dáti swolili až do našeho korunowanie, jakž se správce a ti, ježto od země wydáni jsú, o to swolé a smluwie, k tomu dáwáme jim my naši dobrou woli a přítěň; než což jest přes to jiných zbožích (*sic*) na nás, jakžto na krále, odúmrtí spadlo, tím my moci budem obdarowati, kohož budem chieti.

It. všeccky sumny a úroky královské na městech, na klášteřích, kteréž jsú od smrti jmenovaného našeho milého děda, císaře Sigmunda, až do našeho korunowanie zadržány, a jinam zapsány nejsú, ty všeccky propůštíme, a kwitujem je

z nich tímto listem, tak že w nižádných časech potomních od nás nemá ničehož napomínáno býti.

It. což hraduow, zámkuow anebo zboží od koruny České byli odtrženi, o jich zase nawrácenie neb dobytí my cheme rádi státi o ně s jich radú a pomoci; neb tomu dobře rozumíme, cožbychom w tom dobrého učinili, žebychme tím sami sobě a koruně té mnoho dobrého rozmnožili nebo přispořili.

It. o wyzdwižení anebo zase nawrácenie hory Kutny chemy wám rádi udělati wedlé našeho možení sami pro swé, koruny České a jiných zemí poctiwé, dobré a užitečné.

It. také nižádného zboží, hraduow, měst ani krajin w Čechách ani jinde, což k koruně České přislušie, po sestře nebo po dceři naše u wěnách nemámy zapisowati ani jinak zawázati.

It. o osazenie zámkuow a úraduow w Čechách, a cožby se dotýkalo země České, to mámy učiniti po radě pánuow a zeman, a však sobě zachowajíce přitom swobody a moc královsckú, jakož jsú jiní králowé Čestí, předkové naši, měli a požíwali wedle práv koruny České nebo téhož králowstwie.

It. jakož žádají, aby země Rakúská připojena byla králowstwie Českému, na to jest odpověď naše, když bohda do Čech přijedem a korunu přijmem, že s přátely swými nebo našimi o to se potiežiece, chcem jim hodnú a slušnú odpověď dáti jako jich milostiwý pán.

It. jakož prosí, aby chom seděním naši královsckú stolicí a dwuor w Čechách mieti ráčili, to cheme také rádi učiniti: však byloliby nám kdy potřebie jinam z země wen wyjeti, to aby chom učiniti mohli, kdyžby se a jakž často nám dobře zdálo, ale s radú pánuow a zeman i s jich wólí zemi opatřiece, a nižádným jiným nežli Čechy osaditi mámy.

It. jestližeby ktokoliwěk z králowstwie Českého proti slawných paměti jmenowanému ciesařowi Sigmundowi, našemu dědu, a králi Albrechtowi, otcí našemu milému, anebo proti nám co provinil, w kterýkoli to čas buď až do dnešního dne, že my to wšem wuobec i každému zvláště milostiwě a dobrotiwě odpůštíme, a nižádnému z nich toho zlým zpomínati ani zdwihati nemientce a nemámy.

It. jestližeby páni, rytieri, panoše a zemané nebo města o swých práwíech, řádíech neb swobodách nyní co pozapomenuli a obmeškali w tento zápis wložiti a napsati, že my jim potom to chcem milostiwě naplniti.

A ty swrchupsané věci wšecky slibili a řekli sme, slibujem a prawieme tak našim královsckým slowem mocí listu tohoto jim stále, bez přerušení wšelikého, wěrně a práwě zdržeti, také je při nich obhajowati, zachowati a obraňowati, a w to jim zmatku iżádného umietati nedopůštiece, s potvrzením tohoto listu, jenž jest dán

u Wiedni den swatých Filippa a Jakuba apoštoluow božiech, po božiem narozenie ètrnácte set let a padesátého třetieho léta, naseho korunowanie králowstwie Uher-ského trináctého.

3.

Přisaha krále Ladislawa na pomezi králowstwi Českého učiněná.

B. d. (r. 1453.) (Z rkp. Šternb.)

My Ladslaw, božie milostí král wolený Český, wstupujce nynie a přijati jsúce do téhož králowstwie Českého, slibujeme a přísaháme napřed pánu bohu i obywatelóm téhož králowstwie, že každý staw duchowní, swetský i všechny oby-watele w témž králowstwi máme a chceme zachowati a držeti i jich brániti w prá-wiech jich, swobodách, zápisiech, privilegíech i w obyčejích z staradawná držalých, a dále že mezi a příslušenstwi téhož králowstwie nebudem odlučowati ani jich umenšowati, ale je rozmnožowati a šřititi, což najwiece moci budem, wedle moci a dostatečnosti naše, i všeccky wěci že činiti budem ke cti a k užitku nadepsaného králowstwie, tak jakož jsú najoswícenějši předkové naši králowé w témž swrchu-psaném králowstwi činili. Tak nám pán buoh pomáhaj i všichni swětie.

4.

Zápis sněmowní o naprawení řádu zemského.

1453, w mšs. Nov. (Z rkp. Šternb. a Talmb.)

In communi diaeta anno incarnationis Christi MCCCCLIII. Pan zpráwce s radú pánuow a zeman, z rozkázanie KM^u swolili se, i téhož také na každém žádajíc a napomínajíc wedle swolenie zemského, pro příčiny hodné, a zvláště takowé: jakož wšem wespolek wědomo jest, kterak z dopuštění božieho pána a krále sme jedno-stajně dlúho mieti nemohli; ale již z milosti božie jej majíce, na tom jsú zuostali, aby JM^u mohla tiem lépe dwuor swuoj oprawiti a mezi námi se držeti. Protož aby každý, ktožbykoli které zbožie držal, ježto by na to izádných zápisuow neměl, buďto na králowstwi, neb na duchowenstwi, ta všeccka zbožie aby sstupowána byla k ruce KM^u panu zpráwcowi, wedle toho jakož se jest všeccka země k tomu swolila i zapsala, tehdaž jakož sú byli sami od sebe téhož pana zpráwce podnikli a podstúpili; tak aby všeccky úřady, platy, zbožie, summy klášterské i městské a jiné každé požitky a práwa k ruce a k komoře králowské příslušné k sobě obrátil, na to zemi řiedil a pokojil, a tiem cožby obecného dobrého bylo, jednal. Jelozto my všieckni slibujem a máme i chceme wěrně a upřímně býti poslušni, a proti neposlušným statky i žiwoty, buďto doma jsúc neb i polem, jakžby pan zpráwce rozkázal a jemu se zdálo, radni býti a pomocni bez odporu všelikého. Neb to jest hodné a sprawedliwé, poněwadž sme

se sami pro zemské dobré a pro KM^r swolili, zapsali i slíbili, pečeti naše na to přivěšiwše dřewe před KM^r; již pak owšem a nad to tak mnoho o JM^r pracowawše a nesnadně sem uwedše do země, abychom to JK^r učinili nad to jakož se swrchu píše, a proto také, aby pod JM^r každý wedle stawu swého, bohatý i chudý, mohl tím lépe obýwati a odpočiwati w swých sprawedliwých rádiech práwíech i swobodách, kterýchžto k žádosti wšl země má JM^r každému, kdož toho žádati bude, časem a miestem wedle umluw potwrditi. Pakliby kto přes to jinak učinil a takowých zboží zatajil, aneb jich nepostúpil bez odtahowání dalšiego a zwláštè kdožby prwé nemohl, ale do hromnic konečně aby to učinil pánu zprawcowi k ruce KM^r: k takowému aby hledieno bylo pokutami wšelikými k hrdlu i statku, jakožto k zločinci nesprawedliwému proti KM^r pánu swému a proti pánu zprawcowi od JM^r usazenému, i proti wšl radě nadepsané a JM^r přidané ode wšie země, i proti rušiteli zemského dobrého a nezdržiteli slibuo i pečeti swých.

Item, druhé jest swoleno a rozkázáno, aby každý ktož má zápisy ciesařské neb kráľowské, aby je okazowali, počnúc i hned na tohoto swatého Klimenta najprwé přístiego, a to také pro přičiny rozličné a hodné, i proto také, že slyšie, že jsú na některá zboží zápisowé dvojí neb trojí, aby potomně mezi lidmi o ně zmatkowé a swáda z nowu newywstala a newznikla. A tito páni mají na tom seděti w Praze: pan Jaroslaw Plichta z Žirotina, pan Jan z Bezdruzic, pan Čabelický, pan Rabstein a pan podkomoří; a počnúc mají seděti čtyři neděle a potom čtyři neděle minúc, opět mají seděti čtyři neděle druhé, a to w tom času konečně do swatého Jiří aby každý swé zápisy ukázal před těmi pány; a kteřížby w tom času zápisowé ukázání nebyli, potom aby žádné moci neměli ani práwa.

Item, tóž také listowé, kteříž jsú po smrti krále Wáclawa, slawné paměti, zdlělání, ježto jsú jedni druhým zdlělali na které zbožie, buďto trhem neb poručenstwim, ti aby také okazování byli, počnúc od swatého Klimenta za čtyři neděle a potom minúc opět, potom počnúc za čtyři neděle a tak až do swatého Jiří: a kladenie těch listuow do desk do roka lhótu od swatého Klimenta mají míti. A tito páni na to jsú wydání k ohledání tohoto: pan Zajiec z Kosti, pan Dontnský, pan Mikuláš z Lobkowie a pan Matěj Dubec.

Item, jakož jsú se páni, zemané a rytířstwo i jiní, kdo co na dědinách mají na zemi i města swolili KM^r po úroku dáti, to w městech aby prowoláno bylo, aby ten úrok konečně o swiečkách najprw přístích wybrán byl po městech, kdež úředníci na to usazení sedú od pána zprawce k ruce KM^r, aby k nim neseno bylo, a to aby se wěrně a prawě bez forteluo dalo, aby každý pán a zemanin poslal úředníka swého s summú peněz a s registry, po kterýchž se jemu úrok wydává a wybírá. Pakliby kteří panaše úřednikuow neměli, ale sami osobně s swými lidmi přijdúce, úrok

spravedlivý aby dali věrně a pravě. Pakliby w tom kdo kterou křiwdu učinil a w tom byl shledán, takový bude k hrdlu a k statku kázán KM^u i pány.

Item dědinníci, kteříž mají své swobodné sedění jakéžkoli, nebo dwory, aby dali po dvou kopů grošů s lánů; a kteréž lidí pod sebou mají, ti aby úrok dali z toho což drží jako jiní úročníci a ti úředníci, kteříž na to vydání budou, aby w to nahledli wedle spravedlnosti.

Item, kdož mají peníze na platích ježto na to listy mají, ti aby každý jeden úrok Swato-Jiřský o swatém Jiří najprvé přístím, anebo w dvou nedělích w tom dal a přinesl úředníkům, kteříž w tom kraji sedí, w kterémž on obývá, a to aby učinili věrně, pravě a z plna, jakož jich listové swědčí. Pakliby kdo koliwěk w tom kterou křiwdu učinil a nespravedlivě dal aneb spravedlivě dáti nechtěl, takový každý bude na králově milosti i na panské s hrdlem i s statkem.

Item, sněm obecni vši země aby byl prowolán po městech a po krajích, že má držán býti w Praze na den swaté panny Doroty najprw přístí. Protož aby k tomu času přijeli všichni páni, rytíři, zeměné i města země České.

Item, o suchých dnech w postě nyní přístích, že tu již súd zemský osazen bude a práwa zemská již propuštěna jsú i komorníci, tak aby se každému bohatému i chudému spravedlnost dala. Protož kdož k čemu práwo mají aneb mítí budou, aby sebe právem a ne jinak hleděli.

Item, aby žádný jeden druhého nehaněl a nekaceřowal, ale aby se s obú stranú k sobě měli a zachowali wedle kompaktat w lásce a w swornosti duchowní i swětští, w tom poctiwého a dobrého KM^u hlediece, mluwiece, i to skutkem okazující, jakož na koho wedle řádu a stawu jeho záleží. Pakliby kdo jinak byl shledán, takový aby byl každý na králově milosti a na panské s statkem i hrdlem. Pakliby také slyše kdo co takového proti JM^u nepowěděl a newystříchl, aby se jemu též stalo.

Item, jestližeby kdo co dřiewe učinil proti JM^u králově, neb proti zemi, neb jinak kterak žeby psancem byl: takový každý chceli k milosti přijiti, aby se okazal osobně KM^u a pánu zpráwcowi, anebo poprawci toho kraje, w kterémž jest konečně až do hromnic, a budeli chtíti polepšiti, má se takowému každému milost dáti z dobroty KM^u a panské. Pakliby kdo toho neučinil a potom byl polapen, tehdy má se jemu práwo jeho bez milosti státi; tomu rozumějíc, netoliko by to což jest prvé činil, chtěl oprawiti, ale mohliby, žeby toho zlého, chtěl více učiniti.

Item, aby žádný jeden na druhého moci nesahal obyčejem žádným, ale aby sebe hleděli řádem a právem, jakož na to sluší, poněwadž práwa zemská každému již propuštěna jsú.

Item, aby zlodějstwo a lúpežowé všichni kdekoliwěk buď na silnicích neb jinde sstawováni byli. Pakliby se kde dali w kterém kraji a pokřik byl učiněn, tehdy krajené a obywatelé tu toho kraje když to koli zwědie, každý aby takové

zloděje honil až na místo; a jestližeby kde puštěni byli, aby byli vydáni ku právu najblíž přisedicím, anebo popravci toho kraje. Pakli by kdo jich vydati nechtěl, k takovému aby hledieno bylo takowúto pomstú, jako k těm zlodějuom, kteříž jsú tu škodu učinili. A by pak pokřiku nebylo po nich, a kdo zwěděl ano mimo něho nesú neb ženú, takový každý aby honil pod wywarowáním pokut již jmenowaných.

Item, aby silnice královské i do království swobodně šly, a žádný aby kupcuom a formanuom nepřekážel, a cla aby žádný wiece nebral, než jakož jsú od starodáwna brána, ani silnic pomezních neb jinak newymýšlel mimo starodáwni cesty a silnice, ani prahuow, jezuow a hradeb na wodách aby jeden druhému k škodě nepowyšowal a nedělal mimo práwo starodáwné.

Item, jestližeby kdo kde na lesích na silnicích w stráži stál, takowému žádnému aby to nebylo trpeno, a bylliby kdo w takowém běhu polapen, aby byl dán ku práwu popravci toho kraje najbližšiemu; a ten poprawce má s ním učiniti jakožto s tím, kterýž jest odwrhl práwo i řád, chtěl swých wěcí moct a bezpráwím neb lúpežem dowoditi; a w tom aby jeho žádný newymlúwal ani zastáwal.

Item, aby žádný žádnému čeledi neodluzowal, ani jic proti wuoli jeho přecho- wáwal, ani lidí úročních, ani služebných, lečby se řádně wyhostili, aneb pánuow swých slušně odbyli.

Item, pacholci dělní neboli služební aby pány měli a slúžili a dělali; a kdožby pána neměl a neslúžil a nedělal a powálel se po krémách, aneb kde jinde, takový každý aby stawen anebo jat byl a vydán pánu poprawci tu w tom kraji najbližšiemu, a ten poprawce aby zwěděl, jakožby se jemu slusně zdálo a sprawedliwé, čím se takový žiwí a nač ležie. A neukázalliby poctiwé žiwnosti a obchodu swého, tehdy aby on to opatřil wedle rozumu swého, co s takowým učiniti má; a nena- lezlliby na něm takowé winy, ježto by hodna pomsty byla, ale k tomu aby takowé držel a připravil, aby každý z nich měl pána we dwú nedělích a slúžil poctiwé, jakož na služebné pacholky slušie, aneb dělal, jakž na dělné pacholky slušie. Pakli by toho neučinil, aneb potom jinak shledán byl, aby k němu hledieno bylo jako k zahaleci a škuodci toho kraje, a žádný aby jeho newymlúwal.

Item, krčem nowých aby nebylo, ani piw wařeno, než ta, jakož od staro- dáwna bylo wysazeno. Pakli by kdo jinak přes to učinil, aby to bylo napraweno a staweno takowým během, jakož se jest od starodáwna dálo a stawowáno bylo.

Item, aby žádný ohně nepúštěl zjewně, ani tajně. Pakli by to na koho zwě- dieno bylo, nad takowým aby se stala pomsta bez milosti, jakož na žháře slušie.

Item, mince falešné aby nikdež nedělali. Pakli by ji kdo dělal, neb dělali dopustil u sebe aneb pod sebú kdežkoliwěk, aneb žeby je kdo sobě k užitku a k zisku

sám od sebe aneb od koho koliwěk jiného utrácel jakžkoli giným ke škodě, nad takovým také aby pomstěno bylo jako nad falešníkem, beze wšie milosti.

Item, aby žádný kradeného a lúpežného nekupował; pakliby kdo kúpil newěda a to w prawdě shledáno bylo, tehdy aby zasě to nawrátil tomu, komuž jest pobráno, bez úplatku. Pakliby kúpil, wěda že jest kradeno, tehda netoliko to aby zasě bez úplatku nawrátil, ale aby swé k tomu ztratil, a s hrdlem aby byl na králowě a na panské milosti.

Item, posádek nowých aby nikdež w zemi České děláno nebylo bez wuole KM^u a páně zpráwcowy i jiných pánuow.

5.

Jednání stawůw kral. Českého k urownání nesnázi vzniklých mezi králem a cisařem Fridrichem Rakauským.

R. 1455 a 1456. (Ze sawwžkého přepisu w arch. Jindř. Hradeckém.)

A.

Poselstwi od krále Ladislawa k stawům Českým.

Toto jest poselstwie od KM^u ku p. zpráwci a jiným pánuom učiněné po p. Jindřichowi Strážském a p. Janowi Caltowi.

Pan Cílský od KM^u w přítomnosti p. z Rosenberka a pánuow Rakúských oc. mluwil jest od KM^u tato slowa, abychom to za poselstwie ku p. zpráwci a k jiným pánóm Českým dali, prawě takto: Milí páni! Jakož gubernator i jiní páni Čeští od sebe i odevšie koruny České wás w poselstwie poslali k KM^u o té nejednotě, kteráž sě jest zdvihla mezi Jeho Král. a Cies. M^u a těch wálečných lídech: tu JM^u přeslyšewši waše poselstwie, p. gubernatorowi i jiným pánóm swé koruny České ke cti ty wšecky wěci byl podáwal a přestal mocně na p. gubernatorowi Českém a na p. Zdeňkowi z Šternberka; k tomu i Rakušené i wálečníci, též i o Uherských wěcech byloby na nich přestáno; na to JM^u byl i list swój dal. Ale to CM^u pán náš wšhecko odwrhl i odstrčil, jakož sami dobře wiete. Protož prosí a žádá JK^u to zasě wzněsti na p. gubernatora a na jiné pány koruny jeho České; a k tomu aby sě strojili a hotowi byli k tažení, poněwadž CM^u rovného přijieti nechce, tak jakož jsú JM^u wzkázali pomáhati, jestližeby ciesař rovného přijieti nechtěl. Tu JM^u chce p. zpráwci i jiné podlé něho ztrawú opatřiti podlé potřebnosti, aby swé neprotráwili; k tomu chce obeslati i jiné jeho země, jakožto Rakúsy, Morawu, Slezii, a Šest Měst, aby sě také strojili a hotowi byli, a tak hotowi jsúc čekali do druhého JM^u obeslání. Toho chce milostiwě budúcně proti gubernatorowi a jiným pánuom w koruně wěrným swým milým milostiwě zpomínati. Neb JK^u byl jim wiece moci dal a swěřil než mně nebo komu žiwému kdy měl; ale wšak to platno nebylo.

B)

Poselstvi od stawů král. Českého k císaři Fridrichowi.

R. 1456 (m. Mart.)

Toto poselstvie učiněno jest odewšie země Ciesářowè Milosti skrze pana Zdeňka z Šternberka najvyššieho purkrabi Pražského, p. Jindřicha Strážského, p. Jana Caltu a p. Aple Vicztum.

Najjasnějši císaři, pane milostiwý! Wasie Ciesářské Milosti p zprávce i jiní páni Čeští, páni zemané i města koruny a králowstwie Českého službu kázali powědieti. A na to jest JCM^u list weřict dán ode všeho králowstwie a pod zemskú pečeti.

Najjasnějši císaři! O těchto suchých dnech byl jest sněm walní w Praze všeho králowstwie. Na ten sněm pán náš najmilostiwějši JKM^r učinila tam své znamenité poselstwie ku p. zprávcowi, ku pánuom, rytierstwu i k městóm: JKM^r pán náš najmilostiwějši tak kázal na nás wzněsti, žeby WCM^u JM^u poddané hubil i pátil rozličnými záhubami, netoliko ty kteříž jsú s WCM^u u wálce, ale i jiné JM^u poddané, kteříž s tú wálkú nemají nic činiti w Uhřiech i w Rakúsiech. Pan zprávce, páni i všeecka země byli sú tiem welice zarmúceni, že takowé nelibosti powstáwaj mezi W. Cies. Welebností a našim najmilostiwějšim králem, kteréž mohú škodné býti WM^u osobám i WM^u poddaným i WM^u zemiem; a netoliko tēm, ale všemu křesťanstwí. Najjasnějši Ciesáři! WCM^r jmělaby býti jako najtužši slúp a přietel přirozený našemu najmilost. králi, aby JKM^r maje Wás ku pomoci, tiem lépe své králowstwie a své země zprawowati mohl a w nich panowati. Též zasě náš najmilost. král jmělby WCM^u státi jako prwní slúp a přietel, aby WCM^r w swém duostojenstwie ciesářském tiem lépe státi a panowati mohl. Najjasnějši císaři! Rač milostiwě pamatowati na slawnú powěst, kteráž jde po všem křesťanstwí, kterak z jednoho domu dwa přirozená přietele jsta najwětši páni we všem křesťanstwí, jakožto WCM^r a náš najmilost. pán a král. Milostiwý císaři! rač také pamatowati na častá a na slawná poselstwie od Otce swatého papeže, kteréž k WCM^u činil jest a činí, napomínaje wás, abyste ráčili powstati a přičína býti proti tomu zlému Turku, kterýž nemilostiwě proti křesťanstwu powstal jest; a ráčil také pamatowati na to hrozné krwe prolitie, kteréž se jest stalo w Konstantinopoli od toho zlého Turka; aby tyto věci kteréž se počínají mezi WCM^u a mezi našim najmilost. pánem a králem nebyly na přiekazu tomu dobrému a swatému jednáni, kteréž se jedná od Otce swatého i jiných křesťanských králuow a kniežat. Neboť WCM^r a náš najmilost. pán a král, jakožto najvyšši páni křesťanstwa, máte toho býti powod a počátek, aby jiní křesťanstie králi a kniežata WM^u hlediece jakožto na hlavu, tiem snažněji hnuli se a přičinili k tomu dobrému.

Najjasnějši ciesaři! račiž tuto řeč milostiwě w swém srdci wážiti a naše řeči šife srozuměti, než umieme WCM^u wyložiti: budeliž mezi WCM^u a našim najmilost. pánem a králem takowá neswornost, co tiemto všem dobrým wěcem počatým, kteréž se mají hoditi, všemu křesťanstwu k weliké škodě přijiti muože, a napřed WM^u osobám.

Milostiwý ciesaři! Také WCM^u obeslala jest p. zprawce i pány z koruny České, žádaje WCM^u, aby žádné nesnáze nebyly počínány mezi králowstwím Českým a markrabí Mišenským, WM^u tak připomínaje, že we všem křesťanstwí jest tak ustanoweno, aby žádných nesnází nebylo, aby na přiekazu nebylo tomu dobrému jednání, kteréž se jedná proti Turku. Ačkoliwěk od markrabie Mišenského weliké škody daly se a ději našemu milostiwému pánu a králi a koruně České: a však toho jest ponecháno až do sie chwile; ačkoliwěk pro tak weliké škody pan zprawce, páni i všecka země byli sú na hotowě, pro tak dobré křesťanské nechtiece tomu na přiekazu býti, i nechali sú toho až do sie chwile.

Najjasnějši ciesaři! Račiž toho všeho milostiwě powážiti, čím wětši překážka jest tomu dobrému WCM^u nejednota a našeho milostiwého pána a krále, tomu dobrému jednání proti tomu zlému Turku, i k jaké škodě všeho křesťanstwa. I na toť sme wysláni od p. zprawce i odewšeho králowstwíe, zdalibychom ty wěci mohli přiwesti mezi WCM^u a mezi našim najmilost. pánem a králem, kniežetem Cílským, a jinými WM^u poddanými k dobrému konci, a mezi těmi dobrými lidmi a wálečntky k konečnému stání a příměrie. A také sme poselstwíe k našemu milostiwému pánu a králi jměli. Tu sem řeči přestal.

Tu pak pan Jindřich Strážský powěděl: Najjasnějši ciesaři! rač wěděti, když sme u našeho najmilostiwějšího pána a krále byli s tiemto poselstwíem, JKM^u powážil toho milostiwě s swú múdrú raddú, že z toho móż pojiti WCM^u a našemu najmilostiwějšímu králi a pánu i všemu křesťanstwí z WM^u jednoty a dobré wuole mnoho dobrého. I dal jest w těch we všech wěcech plnú moc nám posluom společnú, konečné příměrie i stání udělati mezi těmi dobrými lidmi wálečntky; a také JKM^u o wšecky wěci, kteréž sú mezi WCM^u a našim najmilostiwějším králem a pánem, knězem Cílským, panem z Rosenberka, pany Rakušany i také mezi těmi dobrými lidmi, kteříž s WCM^u wálejt, plnú moc ty wěci jednati a zjednati mocně, buď dobrú woli neb práwem, na p. gubernatorowi Českém a p. Zdeňkowi z Šternberka najw. purkrabí Pražským mocně přestal, a na to list pod swú pečetí na tu moc dal. I milostiwý ciesaři! rač k tomu swú powolnú wuoli dáti, aby ty wěci mohly k dobrému konci přiwedeny býti, a nám milostiwú a konečnú odpověd dáti, aby ty záhuby mohly již přestány býti. A což sme mohli, w tom sme swú pilnost měli, aby ty wěci wzely dobrý konec, často napomínajíce z odpovědi, a jsúc zdržáni na pěknych řečech. A když bylo po několika dnech, tehdy sme se doptali toho, že nám

mají dáti nazajtra odpověď, kteráž nebude wedle naše žádosti. To tak wěduce w jistotě, šli sme k JCM^u, an byl se wšl swú raddú pohromadě. I mluwili sme:

Najjasnějši ciesaři! Ještě poselstwie máme dokonati; nebť sme tomu srozuměli, že WCM^u neráči k tomu swé powolné wuole dáti, o čež sme prací a nákladuow nelitowali. Račiž wěděti, že král pán náš najmilostiwějši na p. zprávcowi, na pániech i na wšie koruně žádal jest pomoci, to JKM^u na wědomie dáwaje, kterak WCM^u hubí JM^u poddané, netoliko ty, s kterýmiž WCM^u činiti má, ale i jiné; a že JM^u je podává k práwu a k sprawedliwosti, a že ste neráčili přijieti. I račiž wěděti, že p. zprávce i my a korona nebudem moci swého milostiwého pána a krále ostati, JM^u radni a pomocni býti, jakožto našemu pánu milostiwému. I rač WCM^u wěděti, že KM^u pán náš milostiwý kázal p. zprávcowi i nám všem ty dobré lidi obeslati, kteříž sú z Čech k WM^u jeli, aby se zase domów wrátili, jestližeby WM^u neráčil přijieti JM^u podáwant; jakož i jsú obesláni od p. zprávce i odeswie koruny pod zemskú pečeti, aby se domów wrátili; jehož list u sebe máme.

Takto od Ciesarowy Milosti na swrchupsané poselstwie jest odpověď dána:

Jakož páni Čeští mezi jiným dali sú poselstwie na wěřici list, takowý úmysl, kterak w Českém králowstwi skrze krále Ladislawowa poselstwie na ně wznešeno jest, že náš najmilostiwějši pán Římský Ciesar některým w zemi Rakúské a králi Ladislawowi příslušejícím mnohé a weliké škody učinil jest a čini, přes to že on od swých práwa podává, a těch se k tomu zmocnil; a také že jim poručeno jest mezi JCM^u a králem Ladislawem, také Rakušany, opět také mezi JCM^u a tiem z Cilie a tiem z Rosenberka, také mezi JCM^u a těmi wálečniky ty wěci w pokoj a k přiměrnému stání a k přestání uwesti, a mezi tiem o ty wšecky wěci aby k rokování přišlo na příležitých miestech; a žeby nyní král Ladislaw z swé strany, také Rakušané i ten z Cilie a ten z Rosenberka, také ti wálečnici p. gubernatorowi a p. Zdeňkowi z Šternberka plnú moc a w moc dali, ty wěci ku konečné wýpowědi uwesti buďto přátelsky neb právem; než o korunu Uherskú král Ladislaw chce se pány Uherskými a také s knězem Sigmundem z Rakús mluwiti a pilnost jnieti je k takowému přestání uwesti a takowým úmyslem, aby to do středopostie neb do welikonoci konečně wěděti dal; a na to prosili sú JCM^u, aby ráčil takowú pilnost těch českých pánuow milostiwě přijieti, a jim w tom také toho wěřiti; neb oni sú w takowém úmyslu, jedině wšecku slušnost a božské práwo a sprawedliwost před se wzieti, a oni toho také chtěie budúcně JCM^u rádi zasluhowati. Kterak pak to wšecko s mnohými řečmi wznělo jest.

Na to JCM^u odpověď jest tato: JM^u jest až do sie chwile dobré ufanie mel ku p. zprávci a k tomu z Šternberka i k jiným Českým pánuow, a na ně nikdy jiného neshledal než dobrú wuoli, a také JCM^u má wděčnost z jich pilnosti a práce

w dobrém, a jim z toho děkuje JCM', a chce to budúcně w milosti jim a té koruně zasluhowati. A jakož sú w jich poselstwie krále Ladislawa a Rakúských dotkli, na to dáwa JCM' odpowěd. Ačkoliby JCM' některé slowa rád obšel: wšak pro potreby těch wěcí, a proto aby páni polozenie těch wěcí tiem lépe zpraweni byli, dáwa jim JCM' na wědomie: že najprwě jmenowitě před Nowým městem (1452, 1 Sept.) skrze toho z Cilie a z Rosenberka wšemi Rakušany Šamburského, Fauolsie (*sic*), Eicingara a Hohenbergara namluweno bylo od duchowních a swětských kniežat z říše, těch námluw, skrze ta jistá kniežata k prawdě zapečetěny byly; a ti již jmenowaní rukú dáním pod wěru řekli a slíbili sú tak následowati a také zapečetiti. Ale toho se nestalo, než w mnohých kusiech té slíbené a zapečetěné umluwy, jakož dotčeno jest, jimi nenie následowáno; jmenowitě na tom kusu, aby ten Cilský krále Ladislawa w žádné ruky nedáwal, než jeho tak w zřízeném stawu držal bez proměnie až do S. Martina, kterýž, jakož ty časy bylo namluweno, aby o Wiedni chován byl na takový úmysl, aby k tomu roku kniežata přirozená přátelě obojích pánuow Českých i také Uherských a k tomu i zemany swolali, a tu jeho sazenie zřízené a staw skrze ciesaře pána našeho s radú rozwázili, těch dotčených kniežat a zeman před se wzato bylo. Jakož pak JCM' k tomu powolna byla, chtě ke wšemu předsěwzetí pomáhati, cožby bylo jeho strýci králi Ladislawowi a jich obú stawu, také jich zemiem a lidem k dobrému. Nebťby JCM' dobře srozuměla, spatřiw mladost krále Ladislawowu, žeby proto JCM' znamenitě pomlúwáno bylo, také zemiem i lidem z toho něco horšiehoby přišlo, kdyžby bez vysoké rady s jeho strýcem králem Ladislawem lehce bylo jednáno. Ale to wše nebylo přijemno, ani námluwy ani smlúwy; w tom i jiní kusowé zdržáni nejsú. A když k winám přijde, swětlejie má srozumieno býti.

Potom skrze knieže Albrechta z Rakús JCM' bratra w Nowém Městě, a opěť potom na mnohých rocích a miestech namluweno; a nynie w nowě opěť (1455, 24 Aug.) w Nowém Městě skrze biskupa z Pasowa, Stolrebergara, Dechsera a Hofkirchara na městě krále Ladislaw s anašim pánem ciesařem namluweno, a ty umluwy jsú zapečetěny obojích pánuow, ciesařskú i kráľowskú pečeti, kteréž mnohé kusy w sobě držie. JM' žádá slyšeti, že i prwnějšie dotčené smlúwy JM' nikdiež sú nescházely: ale JCM' nenie držáno od druhé strany, jakož se to swětlejie okazuje nad zámek Ortem i na wězntch od Encisdorfara, ježto ten zámek JCM' ještě držie, a odtud jemu škody činie jímáním; i také ta smlúwa zapečetěná nebýwa držána.

JCM' nadál se již celé smlúwě těch wěcí podlé moci prwé dotčené smlúwy od obojích pánuow ciesaře a krále zapečetěnú, w naději, že to wše jakož namluweno bylo a zapečetěno, bude upřiemě držáno. Ale mezi tiem přihodilo se, že některí z Rakúské země a obywatelě w Uherském kráľowstwi proti JCM' se zdvihli; a ti některí swěwolně JCM' odpowěděl; (1455, m. Octob.) a ti opěť s některých jiných pomocí podstúpili hrad Gysyng (*sic*), najprwě skrze

rozličné tajdinky s Čechlaslawem w jich moci uwesti chtiece, k škodě našeho pána ciesaře jeho zemiem i lidem. Když pak skrze tajdinky jmieti ho nemohli, obehnali jej týmž úmyslem dobývati jeho chtiece, aby tiem swých rozmyšlených protiwenstwi a smyšlených win, kteréž sú před sě prwé byli wzieti, proti našemu najmilost. pánu Římskému cesaři mohli postihnúti a JM^u zemiem a lidem posměch i škodu učiniti. To wše od nich předsěwzato jest bezpráwně, netbajiece a zamietajice slušná podávání a práwo. A tak oklamáním a chytrým jich sebráním JCM^u jedno předměstie w Nowém Městě, té chwile, když JCM^u manželka welice byla obtiežena a na wšaký den sebe čekala, k posměchu a nepoctiwosti jí puch okázali a činili; a tak to předměstie wypálili a vybrali a na JCM^u mordowaním, jímáním, šacowaním lidí i holdowaním, dobýváním zámkuow, bořením a kažením kirchowów, klášterów a kostelów, a mnohých neslušných wěcí wiece swéwolně učinili, a ještě den odedne činie. Toho wšak JCM^u mělaby slušně od nich a od jich pomocníkuow zbawen býti, tak jakož někteří mezi nimi zápisy a jinými cestami powinni jsú a příslušní, jenž jim nebyl nedobrotiw, ale jim od JCM^u welmi milostiwě sě stalo, a jim slušného ani práwa nikdy neodpowídal ani odmietal; proto jim nebylo potřebie té wálky ani swéwolnosti počínati. Pak oni w jich wálce w zemi Rakúské chování býwají i fedrowání; z toho JCM^u nemalá škoda stala sě; a jim k glimpfu a k fedrowáním (*sic*) krále Ladislawa rozpisowali a odwolati kázali, a ještě činie; také těm, kteříž ku pomoci JCM^u přijeti chtěli, překázeli. Toho wšeho JM^u w takových tajdincích a rokowaní, umluwách, smluwách zapečetěných od obojich pánuow jakož swrchlupsáno jest, a také wedle toho jakož sobě i w přátelstwie i w jiných cestách powinni jsú, nebyl sě toho nadál; ačkoli JCM^u k swému strýci králi Ladislawowi hlediec jeho mladosti, přátelstwie a dobroty, k němu žádné lstiwé wdomnění nemá, ale k těm, kteříž mu to radili sú, anebo proti JCM^u búrili a ještě to den odedne činie. JCM^u rádaby widěla, aby ti jistí lépe to byli rozwázili a ještě na to pomyslili, že malý užitek, ani co dobrého zemiem a lidem z toho přijde, a proto že JCM^u těm wálečnikuom na jich lstiwých předsewzetích na tom zámku Gysynku překázal, a proti nim jakož wědomo jest, kteříž počeli, k bránění sě postawil, štrafowaním přinucen jsa, ktožby pak mohl JCM^u za zlé jmieti?

Item JCM^u wěřt strýci swému králowi Ladislawowi i pánuom českým a wšem milownikuom pokoje a sprawedlnosti, že k takowému jednání budú nelibost mieti, a JCM^u takowého přinucěného bránění a štrafowaní nebudú brániti, než JCM^u k tomu pomáhati. Též JCM^u kdežby sě koliwěk událo, w takowém neb mnohém wětsiem proti strýci swému králi Ladislawowi w přátelstwi i proti nim w přátelstwi miení toho zasluhowati.

Než aby páni Čeští mohli porozuměti, že slušné na JCM^u nemá scházeti, a také že JCM^u na jich pilnosti zwláštní libost a wděčnost má, dáwa JM^u wám na to

odpověď, na ten kus JCM^u, samého krále Ladislawa a Rakušan dotýčící, o dané poselství o příměří, dobrotivé stání, o rokování, o přestání na gubernatoru Českém a p. Zdeňkovi z Šternberka oc. takto: Na to nejprvé není potřebie příměří ani dobrotivého stání mezi nimi dělati, wedle toho jakož žádná wálka ani nepokoj mezi nimi jest, než oba páni w přátelské wuoli k sobě přichylni jsú, jakož JCM^u domněnie má.

Než podle swrchudotčené miery, námluwy nyní nejposlěz w Nowém Městě staly se od obojích pánuow, cesařem a králem šťastně zapečetěné. Těch jistých umluw až do sie chvíle není následowáno. JCM^u w tom nechtělby rád podezřen býti, by jeho listy a pečeti wedle znění té smluwy lehce jměly padnutí neb zanetbány býti; a JCM^u ještě není w jistotě zprawena, ti súdece jmenowitě markrabě Albrecht a ten z Cilie w tom dotčení, zbawilili sú se toho čili nic. Jestližeby nedostatek byl na jednom súdeci a na němby sešlo, wšak umluwa w sobě drží, že jeden muož druhého k sobě wziati, také i roky prodlěwati; a na JCM^u ani na jeho súdeci žádné scházení nebylo ani ještě jest. Jeho mní CM^u žeby od obecního člověka takové prodlení časuow jim se zdálo nepřátelské ale podezřené; mohli by srozuměni býti toho tak proti sobě poznati bez wiece pánuow rozumu a podmluwami podle sem přešti těch wšech wěcí (*sic*).

Protož žádá JCM^u na pániech Českých, aby zwědění na JCM^u strýci králi Ladislawowi došli, kterak k swrchu dotčeným zapečetěným smluwám mieni se jmiati, jestli jemu k wuoli těm wšem wěcem dáti minúti, nebo w tom rozumu následowati, nebo o jiné zřízení a k stálému dobrému přátelskému prostředku a k jednotě a zjednání (wýnosu) těch wěcí dáti mluwiti.

Pak prvé w Nowém Městě náš milostiwý pán cesař proti swému strýci wšěcky wěci ku konečné wýpovědi postawil byl w markrabi Albrechtowi a gubernatoru Českém jakožto za jednoho člověka, to od druhé strany bylo zawrženo. A již nyní JCM^u skrze JM^u bratra a JM^u strýce kněze Sigmunda býwá snažně prošena, jim w tom popřieti rokowati (tajdinkowati): a JCM^u jest powolna JM^u bratru a pánuom Českým k libosti, k roku a k miestu s strýcem swým králem Ladislawem, Rakušany a Rosenberským skrze kněze Albrechta a těch dwú gubernatora a p. Zdeňka České pány se rád s nimi sjednawati, a nepřiezní s nimi nic miati činiti, jmenowitě s těmi, kteříž sú se pokojně k JCM^u měli a mají, tak aby se též zase stalo. Prosi a žádá zvláštní pilností, aby ti jistí Čeští páni k tomu swú pilnost obrátili, a k tomu roku také přijeli. Tu pak chce JCM^u bratru swému a těm dwěma Českýma panoma na přestání a na námluwy wedle wšie potřebnosti dáti se rád podmluwiti, a toho JM^u bratra a těch českých pánuow we wšem rovném a slušném raději než kterých jiných uposlechnúti, a w těch wěcech se tak držeti a dáti se hledati, že oni a obecně wšichni wšěcku poctiwost, glimpf a sprawedliwost na JCM^u mají naleznúti.

Než o Uherské pány a korunu náš najmilost. pán císař s královstwím Uherským nic nepřátelského činiti nemá, a jiného domnění k Uherským pánuom nemá, než wěrné susedstwie a vše dobré. Také o Uherského králostwie korunu nenie žádného nedostatku. Náš milost. pán císař byl wždycky powolen podle slušnosti ji do králostwie wrátiti, tak aby JCM' w tom ujistěn byl, i o jiné nároky a wěci k přátelskému wýnosu bylo uwedeno. A k tomu JCM' ještě jakož swrchupřáno powolna jest k roku na miesto přijieti, jestliže budú rokové namluweni. Pak i to ty wěci chce rád dáti mluwiti a všeho slušného w tom uposlechnúti, a s Uherským králostwím a s těmi, kteříž sú sě pokojně k JCM^u měli a mají, nic nedobrotiwého jmieti činiti; též aby sě zasě stalo.

Item o Cílského. S tím JCM' mní, žeby nebylo potřebie mnoho tajdinkowati, nebo na přestánie na kom předsě wzieti, podle toho jakož JCM' na jeho žádost a podáwanie jemu milost přirekl, a on zasě JCM^u swé ruky psaním poddával sě JCM^u slúžiti; a na to již jemu jeho odpowědný list zasě wydal (wrátil).

O kněze Sigmunda JCM' takto odpowěd dáwa: ten jistý kněz Sigmund w mnohých cestách wysoce zawázán jest našemu pánu císaři, jakožto jeho blízký přítel a knieže z Rakús; a JCM' k němu po vše časy přátelsky a milostiwě měl sě jest. Ale kterak on proti JCM^u skrze některé jsa naweden k záwazkuom a k jiným neznámostem učiniti přiweden (*sic*) proti JCM^u, to tajné nenie. A podle toho takowé wěci aby staweny byly, protože nedostatci domu Rakúskému přijítiby mohli. JCM' by ráda, aby takowé wěci ponechány byly. Wšak kterakžtokoliwěk, JCM' jest powolna i na tom roku kterýž má mezi JCM^u a králem Ladislawem, Rakúskými a Rosenberským mělby držán býti, i o ty wěci JCM' kněze Sigmunda i Cílského dotýčicie wedle potřebnosti rád dáti mluwiti, a všeho rovného a slušného uposlechnúti.

Než o těch wálečných lidech JCM' mní, žeby jeho strýc král Ladislaw wzhledna na jich swéwolnost a zjednánie, a že jsú oni všech wěcí počátkowé byli, wiece a raději JCM' před očima měl, než je w jich swéwolnosti jednání a předsěwzetí; a také aby jeho strýc to slušně rozwážil, že jemu od JCM^u wětšie chwály, užitek a fedrunek a dobré powstati móż, než od těch wálečných lidí. Neb JCM^u od těch wálečníkuow ta hrubá jednánie a škody nemohú žádnú měrú zasě nahrazeny býti. A wěří strýci swému králi Ladislawowi, že nebude těch wálečných lidí hájiti ani jich wiece proti JCM^u zastáwati.

Než když JCM' a jeho strýc w swrchu dotčené mieře k roku přijedú, tu JCM' chce o ty i o jiné wěci přátelské umluwy s strýcem swým podle potřebnosti mieti. A také JCM^u úmysl nikdy nebyl aniž ještě jest, jako prwé znělo, žádných nepřátelstwí proti strýci swému ani proti těm, kteříž sú sě pokojně k němu měli, wálky nebo jiné wěci předsě wzieti. A JCM' wěří, že sě zasě tak stane.

Item. Což tak w těch we všech věcech na JCM^u odpovědi strýce jeho krále Ladislavův úmysl a vůle jest, aby to páni Čeští jemu s rychlostí dali věděti, aby tím JCM^u na jich věrnou práci a snažnost věděl se kterak k nim jmeť. JCM^u také prosí Českých pánuow, aby tuto odpověď w nejlepšíem srozuměli a přijeli, také těm věcem věrní fedrarové byli, k dobrému a ke cti pánu našemu císaři, w takové míře, jakož toho i všeho dobrého zvláště dowěřenie k nim má.

Jakož pán náš císař tomu z Šternberka a jiným Českým panuom a posluom nyní na den matky božie hromnic (1456, 2 Febr.) obeslal byl, maje na mysli jim na jich poselstwie odpověď dáti: před tím oni něco JCM^u byli zamlčeli, a pak zjewili sú, jmenowitě takový úmysl, kterak JCM^u král Ladislav do Českého kráľovstwie psal a wzkázal, žádaje pomoci proti našemu pánu císaři, žeby JCM^u w zemi Rakúské a w Uherském kráľovstwie mnohé škody činil netoliko wálečným lidem, ale jiným, kteřížby k králi Ladislawowi příslušeli; takových věcí gubernator český a oni pro dobré JCM^u zatajili do sie chvíle, a při králi Ladislawowi tomu z Cilie, těm z Rakús a wálečným lidem velikú pilnost jměli sú, tak že oni sú jim toho swěřili a plnú moc dali proti našemu pánu císaři to ku konečnému wýnosu přátelsky neb právem k rozsúzení na gubernatora a na toho z Šternberka příšli; kterak pak jich poselstwie znělo jest, a žeby se to vše stalo pro dobré a dobrým úmyslem, aby tím ta wálka a wětšie nesnáze minuly. A kdyby se jim w tom JCM^u také neswěřila a těch věcí na nich přestati neráčila: tehdyby p. zpráwce a jiní páni Čeští Čechy, kteřížby byli až do sie chvíle s jich wólí u JCM^u byli a slúžili, obeslati musili, a králi Ladislawowi proti JCM^u pomáhati, s jinými slowy wiece toho požili a prawili.

Na to JCM^u dáwá odpověď, najprwé že se JM^u diwné zdá, že JM^u strýc král Ladislav proti němu pomoci hledá od Čechuow nebo od jiných proti JCM^u, wedle toho, jakož JCM^u s strýcem swým kráľem Ladislawem nic jiného než přátelstwie má činiti, a k němu naději má, věrnost a vše dobré, jakožto k JM^u přirozenému příteli kurferštu a kniežeti, aby těm wálečným lidem proti JCM^u měli pomoc učiniti. JCM^u toho proti JM^u strýci králi Ladislawowi, ani proti gubernatorowi, ani proti tomu z Šternberka, ani proti jiným panuom Českým, ani proti komuž nikdiež neprowinil, než wždycky vysoké doufanie k nim měl jest a ještě i podnes má.

Item JCM^u w úmyslu nikdiež nebylo ani té vůle byl a ještě podnes nemá proti strýci swému králi Ladislawowi, proti JKM^u zemiem a lidem učiniti, kteřížby se pokojně k JCM^u jměli, nic nepřátelského nebo neslušného proti těm předsě wzieti. A také JCM^u newie, by komu jinému než wálečným lidem, ježtoby králi Ladislawowi příslušeli, která škoda byla činěna od JCM^u ani od jeho, lečby se bezelsti na potřebě.

bách a na píci do wojska něco se přihodilo, a však bez jeho vědomie a wuole JCM^o. A JCM^o naději má k JM^u strýci králi Ladislawowi, také k gubernatorowi i k tomu z Šternberka a k jiným Českým panuom, že oni JCM^o přátelštěji a lépe před očima jmieti budú, než takové wálečníky a jich pomocníky, a se rozmyslíti a pomnieti, kterak wysoce a znamenitě král Ladislaw, také Čeští páni, od sebe a koruny České JCM^u a swaté říši jsú zawázáni, wiece než těm wálečným lidem, kteříž jsú zawržitelé wšie slušnosti a práwa a swéwolně se proti JCM^u zdwihli, jemu posměch a nepocti-wost okázali, a ke škodě pripravili; a JCM^o brániti se přinucen jest. Wěří JCM^o že ten z Šternberka od gubernatora a od sebe sám i od jiných panuow Českých na odpovědi, kteréž JCM^o na jich poselstwie dáwati bude, když to ti wyslyšie wedle položení těch wšech wěcí, žádné nelibosti w tom mieti nebudú, ani přčiny mají, ani mohú mieti, by co neslušného od JCM^u bylo předsě wzato ani wáženo. A JCM^o prosí to dobrotiwě slyšeti a přijieti, a dále na gubernatora a na jiné České pány a korunu wedle nejlepšího wznesli.

C)

Poselstwi od stawůw král. Českého ku králi Ladislawowi.

. R. 1456.

Pamět poselstwie k KM^u od p. gubernatora, ode pánuow, rytieřuow, zeman a měst králowstwie Českého teď w dole sepsaná.

Item. Najprwé odewšech wzkázáno buď JKM^u pozdrawenie s rozšířením jakož na to slušie oc.

It. Aby JKM^u bylo připomenuto to poselstwie, kteréž p. gubernator Český s jinými pány rytieři a obcí králowstwie Českého JKM^u učinili po urozených pániech p. Zdenkowi z Šternberka, po p. Jindřichowi z Stráže, po p. Janowi Caltowi a po p. Aplowi, kteréhož poselstwie před rukama spis jest.

It. Aby také připomenuta byla odpověd jeho králowská, kteréž JM^o učinil k swrchujmenowaným panuom posluom, tak wedle toho, jakož té odpovědi sepsanie šíře ukazuje, a s kteréžto odpovědi swrchu psaní páni k CM^u Římskému jeli sú, a tak na JCM^o wznesli, jakož jim JCM^o odpověd dal.

It. Opět připomenúti tu odpověd, kteréž CM^o po nadepsaných pániech poslech KM^u učinil, jakož té odpovědi také spis jest. Kterúžto odpověd CM^o zawieraje, žádal, aby JM^u na to KM^u odpověd dal, kterak a w kteréké mieře račí se w tom mieti.

It. Nadepsaní páni poslowé přijewše do král. Českého, powěděli sú p. gubernatorowi Českému, pánóm, rytieřuom, zemanuom a městóm král. Českého, že na to jakož CM^o žádal, nenie od KM^u žádná odpověd dána při těch nadepsaných poslech,

dokudž u JKM^u byli jsú. I k tomu swolal jest p. gubernator Český všecku raddu KM^u a král. Českého, kteráž jest nyní na suché dny w puostě (18 Febr. sl.) na sněmu walniem w Praze byla, a wážíwše ty věci pilně mezi sebú, a zvláště to, jakož jest KM^u podal p. gubernatora Českého a p. Zdeňka z Šternberka k wyslyšení a jednání těch věcí mezi CM^u Římským, a JKM^u: k tomu jest CM^u powolen byl, kromě že přidal třetieho, oswiecené knieže Albrechta bratra swého, také těch věcí k jednání a k sročení uwesti s nimi, aby po zwědění na KM^u což se dotýče toho kusu, jakož zawěšeno jest na markrabi Albrechta Bramburského a p. hrabi Cílského, takliby KM^u těch věcí mienil následowati, nebo jim dá minúti (padnúti), neb o jiné prostřednie přátelské věci a cesty ráčili dáti mluwiti; dále k tomu JCM^u přidal jest w té swé odpovědi, tiem ji zawieraje, že nic sprawedliwého ani poctiwého a slusného ku poslechnutí po týchž nadepsaných ubrmanech nemá sjtí JCM^u; to i jiné aby JCM^u bylo dáno od pánów posluow KM^u úmysl wědětí. Na to pak nadepsaný p. gubernator s raddú králowstwie Českého dlúhú radu jměl, a ty věci spolu s pilností wážíwše, i zdálo se všem podlé té powinnosti kteráž JKM^u powinni jsú, jakožto pánu swému najmilost., že wedle té odpovědi a pro tu přičinu nejmělaby ruoznice mezi JM^u býti; a to proto, že weliká a znamenitá pány nad jiné pány w křesťanstwu jsta, a oba z jednoho domu; a kněz Albrecht JM^u z téhož domu a jich obú přirozený přítel. Přitom také wáziec, kterak weliké dobré a užitečné všemu křesťanstwí tak welikých pánuow jednota a swornost jest; a zvláště kterak weliké a pilné potřebie, aby jich M^u swú nejednotú překážka nebyla tomu tažení pro obranu wiery křesťanské proti Turkóm; neb ta wěc najwiece a najwýše CM^u a KM^u pána našeho duoleží. A cožby p. gubernator Český s jinými pány rytieri, zemany a městy králowstwie Českého k tomu slúžiti mohli, že to chtěie učiniti rádi, a jsú k tomu powolni, cožby JM^u ke cti, k jednotě a k swornosti bylo.

It. Jakož JKM^u poselstwie učinil, aby na wojnu woláno bylo a hotowi byli JM^u ku pomoci, a že JM^u ráčí je potřebú opatřiti ty ktož potáhnú: tak JM^u kázali powědieti: že k tomu wuole jest mnoho dobrých lidí, a táhnúti chtěie JM^u ke cti a ku pomoci, když za času opatření budú těmi potřebami, při kterýchžby zuostati mohli. Neb jakžby JM^u jich neopatřil a w náhle je obeslal, takby tomu nemohli nic učiniti a táhnúti ke cti JM^u a koruně České. A zvláště to aby JM^u záhe dal wědětí, kto táhnúti má a co u počet mieti, a co žoldu na jiezdného a na pěšieho má dáno býti; wšak aby to bylo opatřeno, aby placenie těch žolduow a škod nepřišly na králowstwie a korunu Českú. A na to JKM^u prosie, aby tuto zemi ráčil při jich starodáwných swobodách milostiwě zuostawiti, jako jich pán a král milostiwý.

It. O markrabi Mišenském, aby JM^u ráčil wědětí, kterak se ta wěc w sobě má, že on we mnohých kusiech to příměrie, kteráž bylo s korunú Českú, zrušil jest. Nebo kteříž wozowé s kupectwím odsawad z Čech do jeho země přijeli, a kteříž

z jeho země do Čech přijeti měli, ty stávil jest, a tak silnicemi swobodnými jeti nedal a nedá; i w mnohých jiných artikulech to přimířie zrušil. A o to k opravě napomínán a obsielán jest, a toho k opravě swých předoprawcí postawiti nechtěl. A poněwadž se takové věci dějí k hanbě JKM^u a koruně České: zdálo se všie raddě králowstwie Českého, aby p. gubernator Český tomu foredu, kterýž s týmž markrabí Mišenským jest, wypowieděl oc.

It. o ruoznici mezi pány a rytierstwem králowstwie Českého, kteráž byla o osazenie súdu zemského, to jest z daru božieho p. gubernatorem Českým slušně a rádně srownáno, tak že obojí páni gubernatorowi z toho děkowali. A tak súd zemský osazen jest, že se sprawedlnost každému chudému i bohatému děje.

6.

Sněmovní nařízení o minci a měnách po králowstwi Českém.

R. 1460. (ze starých desk zemských.)

Item aby peněz bielych i černých kterékoli mince w nowě začaté, aneb leliké aneb měděné, žádný do země České žádným obyčejem nenosil, ani jich u sebe neb pod sebou dělal, ani komu dopustil dělati, a to vše pod pokutú statku i hrdla ztracenie.

Item w každém městě aby takto držáno a zachováno bylo, aby w každé bráně byl úředník usazen, zachowalý a wěrnohodný, a takto aby se měl: cožkoliwěk do města wezeno aneb neseno bude, buď kúpě kupecká, neb kterážkoliwěk jiná wěc, to aby s pilností ohledal, a ohledaje w registra napsal, jaká jest kúpě aneb wěc, a čie jest a odkud, aby jméno jeho také napsal. A jestli žeby tu anebo přitom nalezeno bylo cokoli škodného KM^u aneb zemi, buďto falešné kúpě aneb penězi zapowědění, aneb kterákoli jiná wěc, to aby zastaweno bylo všiecko, i s tím ktožby to wezl anebo nesl, a zastawiece jej, to na nás aby wznesli, a s tím dále podle rozkázanie našeho učinili. Pakliby při tom ohledání nic škodného, falešného aneb zapowěděného nalezeno nebylo, to zapíše tak ten úředník u brány w registra, jakož swrchu psáno stojí, aby jemu cích dada, pustil jej do města, a on dále cích čada úředníku tomu, kterýž w městě na to usazen bude, i mohl swé swobodně prodáwati aneb před se skrze město wéztí, wezma nyní cích od toho úředníka, kterýž w městě usazen jest.

Item ten úředník, kterýž w městě usazen bude, aby byl zachowalý a hodnowěrný, kterýžto takto se má mieti: cožkoliwěk wezeno aneb neseno z města měloby býti, to aby s pilností ohledal, jaká jest wěc a čie a kam má wezena býti, to aby také w registra napsal, a zapíše i dal cajch tomu ktož weze, a ten kterýž cích

wezme, aby jej dal tomu úředníku u brány, kterúž wen pojedé. Pakliby při tom ohledání co bylo nalezeno KM^u anebo zemi ke škodě, buďto zlato, stříbro neb penězi zapovědění aneb kterékoli jiné věci, to aby všecko zastaweno bylo i s tím, ktožby to wezl anebo nesl, a aby zastawiece jej, na nás to wznegli a s tím dále učinili, jakž jim od nás bude rozkázáno.

Item úředníci ti, kteříž. usazeni budú, mají býti wěrní, tajní a zachowali dobří lidé, a k tomu mají přísahu učiniti, aby KM^u i zemi i jiným všem i těm, kterýmž zboží ohledáwati budú, wěrně a právě učinili, jich w tom dále nepronášejíc. Také ti úředníci ty všechny věci, kteréž se swrchu wypisují, aby ohledajíc s pilností bez ujmy a bez přičinění w registra zapisowali, a cajchuow těch, kteříž jim nechání budú, aby i s registry pilně jich chowali, a žádnému jinému leč KM^u neb úředníkóm KM^u newydávajíce, ani ukazujíc, ani komu se tolo zpravujíc. Pakliby ti úředníci swrchupsaní aneb kteří z nich jinak shledáni, aneb shledán byl kterakkoliwěk, nad takowými aneb nad takowým aby pomštěno bylo, nad jich hrdly i statky bez milosti.

Item tento kus aby byl prowolán, aby kdež trhowé nejsú wysazeni s powolením KM^u, aby tu nikdež držáni a zamyšlowáni nebyli. A také aby ladování obilé anebo jiných věcí nebylo po wsech a po městečkách, kdež trhowé wysazeni nejsú, ale ty věci kteréžby měly prodávány býti, aby wozeny a noseny byly do měst anebo do městeček, w kterýchž jsú trhowé wysazeni, a tu aby prodáváno a kupováno bylo. Pakliby kto kupował aneb prodával, anebo ladował, to jest na wozy nakládal: takowému neb takowým aby to pobráno bylo do měst králowských do kteréhokoli, kteréžby se toho doptati mohlo, i s těmi, ktožby ty věci činili, s pomocí toho poprawce, kterýžby k wám najblíže přiseděl, na něhožto ty věci wznésti máte, a jeho ku pomoci a k stawení toho požádati. Pakliby poprawce, který wám přisedí, také doptaje se takowých věcí, wás k tomu ku pomoci požádal: prikazujem wám, abyste jemu postatni a pomocni byli, a takowých aby žádný neochraňował ani fedrowal žádným obyčejem proti rozkazóm KM^u.

7.

Sněmowní zápis r. 1462, dne 4 Oct.

(Ze starých desk zemských.)

Georgius dei gratia rex Bohemiae oc. cum dominis baronibus in pleno iudicio hos articulos pronuntiaverunt et mandaverunt memoriis annotari:

Najprwé, aby žádný z měst ani z země nikam nejezdil ani chodil wen z země na nižádné žoldy bez wuole KM^u a pánuow swých.

It. Rytierští lidé aby se w svých službách a výjezdách z země zachovávali wedle starého wysazenie.

It. Krčem nízadných aby nebylo, kromě těch, kteréž jsú od starodáwna wysazeny, a poprawce w každém kraji aby moc měli, kdežby bezprávné krčmy byly, piwo jim bráti a je stawowati, i krčmáře bráti.

It. Kdežby kteří ležáci ležali, buďto pěstí nebo jездni, pánów nemajíce, takowí aby pány měli we dwú neděli. Pakliby toho neučinili, tehdy aby stawowáni, jímáni a bráni byli a dáni poprawci toho kraje, kdežby takowí byli: a potom aby se žádný nedopúšťal nikdiež ležeti, ktožby pána neměl.

It. Kdyžby se kde přihodilo, ano berú nebo lúpie, takové aby všichni honili, kdežbykoli pokřik byl. A jestližby kam ušli aneb ujeli na který zámek, aby je vydali: pakliby jich newydali, ale aby tu zuostali ti, ježto je honili, a dali poprawci najbližšiemu toho kraje wěděti. A poprawce kohožkoli požádá, ti aby všickni přijeli a pomohli jich dobýwati.

It. Kterížby byli rotmaistrowé jездni nebo pěstí, a chtěli kam lidi wen z země wěsti: ti a takowí aby newodili, ani rot na se zbierali bez wědomie a powolenie KM^s.

It. Což se lowuow dotýče, jakož jest na tom dáwno zuostáno, aby žádný shonuow ani podseduow nečinil na swém ani na ciziem: a proto JMK⁴ prikazuje pod takowú pokutu, kdežby koliwěk lapen neb uswědčen byl, tenata aby jemu napřed pobrána byla, a z každého, cožby jich lapil, z toho neb z těch po kopě wzal; a KM^u winy že jest přes prikázanie KM^u a pánów to směl učiniti, aby 50 kop gr. dal, ktož takové lowy přes zápowěd činilby.

It. Jakož jest pokřik, kterak weliká zlodějstwie se w rybnících dějí, a to mechy, wršemi, newody, sietmi, saky neb jinými příprawami: aby izádný takových weci nechował, ktožby práwa w lowení neměl, aneb ježtoby neměl swých rybníkůw, řek neb potokůw. A ktožby pak přes to toho chował, aby jemu bylo bráno od poprawci kraje toho.

It. aby ladování po wsech nebylo w uobilí, w wlnách, w železe, w soli iní w jiných wěcech, než aby na trzích swobodných w městech, w městěčkách swá kupectwie a swé obchody wedli, jakož jest od starodáwna bylo.

It. Také sedláci aby žádných piw k šenku ani k prodaji we wsech newarili, lečby kteří wysazenie jměli aby wařili, a to w míli od každého města králowského wedle jeho wysazenie. Pakliby kto měli wysazenie k waření piwa, aby to okázali o suchých dnech adventních najprw příštích před KM^u a před pány. Též také okolo panských měst, kterážby města wysazenie měla, aby okolo nich také piwa newarili též w míli.

It. jakož někteří ležáky přijímají k sobě za swé služebníky, takowí chowajce jich na swých hradiech neb twrzích, aby k škodě zemi nebyli. Pakliby takowým

dopustili po krémách ležeti, poprawce budú mieti moc takowé zdvihati a bráti.
Actum anno domini M^o CCCC^o LXII°, fer. II^a in die Francisci.

8.

Krále Jiřího zápis o naprawení mince w Čechách.

W Praze 1469, 5 Jun. (na sněmu.) (Ze starých desk zemských.)

Georgius Dei gratia Bohemiae rex etc. anno domini M^oCCCC^oLXIX, feria
II in die Bonifacii.

Ačkoliwěk nám to s welikú a znamenitú ujmú a škodú přijde, a že předci naši cíesar Sigmund, král Albrecht, král Ladislav, slawné paměti, toho sú neucínili: a my činiece weliké a znamenité náklady pro korunu kralowstwie tohoto, w tom užitku našeho nic hleděti nechceme, a pro obecné dobré kralowstwie našeho tuto wěc wám učiniti chceme s raddú naši :

Najprwé že dobrý stříbrný groš bítí kážeme a dělati, a wedle toho dobré stříbrné peníze a halěře. Těch grošuow mají XXIV grošuow Uherský zlatý platiti, též na penězích a halěřích zlatý platiti má; a w těch groších a halěřích i penězích takowá přísada stříbrná býti má, jakož jest byla za předka našeho, krále Wáclawa; a tak to opatřiti a spuositi chceme, že tomu každý rozuměti bude moci, že těch XXIV grošuow anebo peněz a halěruow na ten počet w sobě tak dobré stříbrné zrno a přísadu mieti budú, ježto za Uherský zlatý státi móż, a zlatý Uherský také za to.

Item, při té wěci chceme tu wěc tak opatřiti, aby se přísady a zrna bez rady waší uměšiti nemohlo; a k tomu aby wedle práw starodáwních člowěka rozumného aby k tomu vydali fersuchara, a my swého fersuchara wedle něho dáti chceme, aby ti ze spolka to práwě a wěrně opravowali, aby se bez rady wašie zrna a přísady nic neušimalo. A tomu fersucharu, kterýž od země bude, co jest od starodáwna z komory naše fersucharowi dáwáno, také dáwati chceme. A ti fersucharowé jednoho každého werku jednu probu wezměte, a tu každú oba spolu sapečetiec schowajte; a to proto, aby každé suché dni před námi a pány a rytierstwem a městy pokázána byla, a to proto, aby tomu každý porozuměl, že se w tom práwě děje a přísady dobré stříbrné neuměšuje.

Item, Rýnský zlatý má býti na těch stříbrných dobrých groších ortem Uherského zlatého níže, jakož jest bylo od starodáwna, totiž po osmnácti groších; též w těch stříbrných penězích a halěřích.

Item, tuto wěc, kteréž wám opraviti chceme, tak w náhle kralowstwie wšeho

to není státního výkupu, nýbrž obyčejného: a zdá se nám velmi správné, aby
starých horských peněz platilo čtrnácte peněz jeden nový groš, a ten nový groš
starých peněz za jeden nový peněz.

Item, v Praze, v Horech a v jiných našich městech weksle zlaté měny
zlaté, a roz každou měnu prosovek, peněz a haleroův na každé místo posílané
měny položime, to řádi učiníme; a tu komuz by se zdálo zlaté za peníze
aneb haléře nové měny, s nadáváním wedle obyčeje starého; také peníze
horské anebo výměpi nové do weksle bráni býti mají wedle podobnosti i srovnání
od těch, ktož by je k weksli něsti chtěl dobrovolně.

Item, poněvadž my v světu znamenitě škodí pro obecné dobré tak weksle se
se sáhmem, chceme také, aby ve všech městech našich i jinde po všem králov-
ství to zřízení ustanoveno bylo a pewně zachováno; aby napřed kupci a cechovní-
ci i řemeslníci a kteříž co prodávají a kupují, na tu mieru se zase navrátili, jak
předtím byla za starodávna za předka našeho krále Václava, poněvadž my tak
dobrý groš, peněz a haléř delati chceme, jakož jest byl toho času; a tak aby se
každý chudý i bohatý mohl nasti znamenitě oprave, kterouž učiníme, radovati, neb
aby mohl tomu každý chudý i bohatý srozumeti, že w té věci, protože těchto
starých horských peněz 14 za jeden nový groš půjde, že w tom nížádné ujmy ani
škodky nebude, neb za ten nový groš tak mnoho bude moci kúpti všeliké potřeby,
jako za čtrnácte starých horských peněz; neb ten groš a čtrnácte peněz wedle
toho groše spravedlivě za sebe jíti mohou.

Item, o dlužníky, co jest komu kdo dlužen, buďte vydáni z pánuow,
rytířstwa i měst, aby se o to svolenie stalo, kterak má w tom zacho-
wano býti.

Item, pakli by se vám to líbilo, kto jest komu co dlužen, ježto by nebylo ze
peněz na zlato w listu anebo w slibu jmenováno, a na groše a na peníze jmeno-
wano bylo, w tom buď takový způsob zachován, aby napřed z pánuow a rytířstwa
a z měst k tomu vydání byli, aby se w pravdě wyptali, od toho času, jakož sme
my na nowu měnu u Hory začeli a ten zmatek, kterýž jest byl w černých peně-
zech, tím stávil, po čem jest zlatý Uherský a Rynský každého polúletie na Hory
šel, a to aby bylo u desk anebo na hradě Pražském znamenáno; a kto by komu
peněz dlužen byl a zaplatiti nechtěl, anebo věřitel dlužniku čekati, mezi těmi aby
se takové placenie dalo; aby datum listu, který na dluh svědčí, anebo půjčenie
by listu na rukopis, nebo kterakoli jinak na který den se stalo, bylo u desk
anebo na hradě ohledáno, a kteréhožby polúletia datum listu dlužního, anebo kte-
rýkoli jinak dluhu zlatý Uherský nebo Rynský po čem platil, tak buď s každým
peněz měnou na zlatý Uherský anebo Rynský, po čem platil když jemu půj-
čoval, a dlužník zaplati věřiteli zlatými Uherskými nebo Rynskými wedle toho počtu,

anebo novými groši a penězi, čtyřmeciťma grošuw za Uherský zlatý a osmnácte grošuw za zlatý Rýnský.

Item, když již naše nová mince wyjde: tehdy mají všecy duochody, úroky, cla, každému našimi novými groši placeni býti, kteří by již po wyjiti z naše nové mince přicházeli; kromě těch, kteříž peněz na úroky anebo na lichwy (jakož to slowe) puojčují, těm ti úroci, anebo lichwa jakž má slúti, buď placena obyčejem swrchupsaným.

Item, každý aby prodával aneb kupoval za novú minci, kromě toho času, dokawadž z potřebsnosti tito staří penězi pójdú; však tak aby jeden druhému 14 penězi naše mince tento náš nový groš zaplatiti mohl; a též páni w úroce od swých lidí, kteřížby grošuw mieti nemohli, 14 peněz za groš brali. Ale však také takowí peníze aby bráni byli, kteříž jsú při dobré stříbrné přisadě: a to aby těmi ohledáwáno bylo, kteříž z zeman a z měšťan w městech na to wydáni a usazeni budú.

Item, nižadný, buď obywatel domácí a nebolito host, nemá k překupowánie stříbra wěsti, a zvláště žádný kupec a obchodník ani jiný žádný peněz aby nepřepalował, ani překupował, než toliko vše do našich měn nesli, a to pod najwětší pokutú hrdla ztracenie; nebo w našich měnách každému podle slušnosti zaplacení budú, ktož by je chtěl nésti dobrowolně. Pakliby se komu zdálo, žeby měl w tom škodu mieti skrze prodání do naší weksle, přejem toho každému, aby sobě dal našim úředníkóm na to wydaným peníze přepáliti; a což z toho stříbra přijde, to buď dáno do naše mince a zaplaceno wedle obyčeye. A ktoby sobě také chtěl stříbra kúpiti k swé potřebě, to bude moci učiniti, a však tak, aby toho překupowáním z země neprodával ani nosil.

Item, aby žádná jiná mince w našem království nešla, než naše dobrá stříbrná nová mince, kromě našich milých přátel kniežat Saských nový groš, kterýžto wedle našeho groše bude moci za šest peněz jíti, dokud ho při dobrém zrnu a přisadě nechají, jakož jest od starodáwna našich i jich předkuow bylo.

Item, fersuchar náš i zemský každého čwrt léta w městech těch, na kterémž by najwalněji ti Mišenští groši šli, wezma jich, coby mu se zdálo potřebného, daj je spáliti a na zrno i přisadu pokusiti; a kdyžby koliwěk fersuchar tak dobrého zrna a přisady nenalezl w tom groši, a ježto by mohl wedle naší přisady a groše našeho po šesti penězích jíti, jakož od starodáwna bylo: tehdy to má býti na nás wzneseno, a my to s radú chceme opatřiti, kterakby ten groš wedle zrna a přisady jeho měl brán býti. A také jiní všickni groši aby již w našem království bráni nebyli, kromě ti nowí Mišenští groši swrchu dotčeni.

Item, došlo jest nás, žeby nyní w tomto času od swatého Hawla nyní minulého někteří jedni druhým pójčeli zlatých na listy během neobyčejným takowě,

že zlatých, kterýchž sú pójčili, wysoce a draze položili sú na summu grošuow sčetsě, s wýměnkú aby jim ta summa peněz zaplacena byla, a zlatý aby jim w placení wpočten byl, jakž by tehďáz platil. I zdá se nám, žeby to nebylo spravedliwé, aby těch našich dobrých nových grošuow mělo tak mnoho za zlatý těm wěřitelóm dáno býti, jakž sú oni to na těchto nynějšich penězích wysoce počtli: než aby w tom žádný škody neměl, chcem tomu s naší radú, ktož jest komu zlatých pójčil, buďto Uberských neb Rýnských, aby ten též zlatými w témž také počtu zaplatil, a wěřitel aby přijel.

Item, kdež sú dlužníci wěřitelóm swým peníze položili anebo dáti a položiti chtěli wedle rokuow jakož w listech swěděie, anebo sic jiné dluhy, ježto by jim rokové aneb plnění přešli, a wěřitelé peněz bráti nechtěli pro rozměšku, kteráž se jest nyní w těchto časech o minci dála: zdá se nám s radú naší i wšě obci, aby se mezi těmi takové placenie dálo: ktož jest komu peněz pójčil, anebo sic ježtoby jeden druhému dlužen byl začkoliwěk dluh spravedliwý, buď ohledán datum listu toho, aneb sic dluh wyptán, kteréhož mu času pójčil: a jací peníze od wěřitele dlužníku pójčeny jsú, a toho času obecně bráni sú, těmi a takowými penězi dlužník wěřiteli zaplat. A jestližeby dlužník takových peněz mieti nemohl, ale buď to počteno na summu zlatých po čemž jest tehďa zlatý šel, když sú ty peníze pójčowány, a wedle srownání zaplat zlatými; pakli by zlatých mieti nemohl, ale zaplat groši našimi dobrými novými, za každý zlatý Uberský počtajte XXIV grošuow a za Rýnský osmnádet grošuow, a tak se w tom zaplacenie každé straně dosti stane. Než tomu také při tom chcem, poněwadž mezi nimi takowý prostředek jest nalezen o takové placenie, aby jeden na druhého pro neplnění těch dluhów ležení do swatého Hawla najprw příštíeho nechali, a též i škod toho času aby jedni na druhé nepočítali.

Item, jakož někteří swěwolně proti wšemu práwu nespravedliwě minci naši tepú a falsují, nám i wšemu králowstwie k veliké škodě: takové wšecy mince zapowiedáme, aby brány nebyly. Pakli by kto uswěděen nebo popaden byl, ježto by takové peníze mezi lidi wnášel, takowý každý aby kázeň a pomstu trpěl, tak jakož na falešníka slušie. A zvláště zapowiedáme i s raddú naší, aby žádný mincí cizích, jakožto Gerlických a Orlikuow w zemi naší nenes, ani za ně co kupowal, ani prodáwal; neb jest to nám i wšemu králowstwi veliká a znamenitá škoda, by takowá lehká mince cizí měla w našem králowstwi brána býti. Actum anno domini M^oCCCCCLXIX, feria II in die Bonifacii, in synodo habita in magna stuba in curia reginae.

9.

Sněmovní zápis o hotovosti veřejné w krajích pro obhájení země České.

W Praze, 1470, 14 Mart. (Z rkp. Archivu Třeboňsk.)

Jakož na sněmě obecním w Praze nyní w puostě o suchých dnech držaném KM^r se pány, rytieřstwem i městy i se wšii obci králowstwie Českého pro dobré a počestné téhož králowstwie ustanowiti se ráčil: k kterémužto ustanowenie wšickni páni, rytieřstwo i města JM^u dobrowolně swolili se sú, a řekli wšickni společně zachowati se tak, jakož tuto níže psáno stojí; a to pod pokutú ktožby se při tom nezachowal, tak aby proti JM^u králowské statek ztratil kterýžby koli jměl; a ten statek toho aby byl obrácen od JKM^u s radú panskú i s rytieřstwa i s měst k obecnému dobrému.

Najprwé toto: aby wšickni a ktož sú koli která stánie aneb příměrie s nepřátely aneb zprotiwými JM^u učinili, ti wšickni aby takowá stánie aneb příměrie wypowieděli, a jednostajně wšickni JM^u proti nepřátelóm společně pomáhali; neb toho každému z nás potřebie jest.

Na tomto pak nyní zuostáno jest, aby to opatřeno bylo, aby nepřítelé do země škod činiti nemohli, aby ze wšech krajów počet určený jездných i pěších s wozy wojenskými wydáno bylo. Kterýžto počet JM^r král. s swú raddú a s těmi z krajów přidánými wedle možnosti každého kraje položiti jest ráčil. A ti wšickni aby na hotowě byli s těmi se wšemi potřebami, jakož se pak wíec níže wyrozumie. A wšickni ze wšech krajów aby se strhli na miestě určeném, kdež jim od JM^u král. rozkázáno bude; tak aby již pak každý táhl jedni druhým bez škody, a na swém žoldu ať dosti mají. A to pole, kdežto již tímto spusobem sebráno bude a spusobeno, má držáno býti puol léta bez roztrhowanie, anebo tak dlúho, pokawadž by koli toho potřeba byla.

Item, aby žádný, buď to pán, zemětn aneboli z měst, ktožkoliwěk buď duchowní neb swětský lidi swě w kterém kraji mají, lidí swých newynlúwal, aby měli jinam obracowání býti: než aby při tom kraji w kterémž sedie, wedle kraje učinili a počet wydali tak, jakž nyní položeno bude od těch, kterýmž to wybieranie poručeno bude, a to pod pokutú nadepsanú. A též o dědinniky, aby jich w tom žádný nezastáwal ani ohajowal, než aby učinili podle krajów w kterýchž sedie, jakož na kterého položeno bude.

Item, aby z každého kraje hajtman nad lidmi toho kraje spusoben byl člowěk dobrý; a tomu hajtmanu aby od kraje za jeho práci učiněno bylo. A ten hajtman aby sobě spusobil setníky, padesátníky; a ti wšickni hajtmané aby poslušni byli hajtmana najwyššieho toho kraje, kterýž jim od KM^u wydán a jmenowán bude.

Item, aby každý a všickni veřejně s lidmi svými na hotově byli na každú chvíli, jestližeby jaká potřeba přišla buďto nyní aneboli potom, aby bez meškání táhli k místu položenému.

Item aby žádných powalečuwow, krěmukuwow nikdiež přechowáno nebylo pod pokutú swrchupsanú: než kteřížby se hodili k službám, těm se bude služba dáwati takowáto: že na každého jednoho jjezdneho na čtvrt léta osm zlatých uherských až do šesti koní; aneboli groše, aneboli peniez tak jakož zlatý uherský uložen jest. A pěším střelcóm na čtvrt léta po čtyrech zlatých uherských, a pawězníkóm po pěti zl. uh. A ti žoldněři aby byli opatřeni zlatými anebo penězi tak, aby jim vydáno bylo, aby trwati mohli. A jestližeby kteří z těch žoldněruow buďto jjezdny neboli pěši šsel neboli umřel. tehdy aby ihned hajtman toho kraje jiného na to místo zjednal. Pakliby zjednati nemohl, aby to dal wědětí těm, čižby ten sešlý byl; a ten aby ihned místo toho jiného spôsobil a poslal. A také kdyžby se ta wěc přihodila, žeby hajtman místo toho umřelého aneboli sešlého zjednal, tehdy aby tomu zaplaceno bylo od těch, čižby byl. Pakliby kteří takowí powaleči a krěmníci byli přes takowúto zápowěd kdežkoli, ti aby zdwiháni byli a trestáni, a těch aby žádný nezastáwal.

Item také když se koliwěk takowé wojsko sberě a wytrhne na pole, jestližeby z daru božieho kteří wěznové byli zjímáni, ti aby byli držáni k tomu wojsku pro potřebu těch všech, kteříž na poli jsú. Pakliby také na kohožkoli z toho wojska páu buoh dopustil wěznem býti, těmi wězni již jmenowanými nepřátelskými aby wyprawowáni byli. Pakliby těmi wězni to nestačilo k wyprawení: tedy KM', páni a rytierstwo i města, máme i powinni jsme ty wězně wyprawowati; a však takowé, kteřížby w potřebných rozkázaních wedle seznaúie hajtmana jich zjímáni byli.

Item také kteřížby koli holdowé, sacunkowé, wzátkowé anebo zajmkowé, anebo jací koliwěk požitkowé byli tím wojskem přiwedeni, aby ti všickni tomu wojsku ku požitku obrázení byli, a ty aby wšecky hajtman najwvyšší k sobě přijímal, a tím aby opatrowal potřebu wojska. A to aby činil s radú těch, kteříž jemu přidáni budú. A jestližeby přes to zbylo, ti buďte obrázení mezi lidi, na každého podlé počtu jeho.

Item také, kteříž již z krajów, buďte z pánów, z rytierstwa i z měst wydáni jsú k tomu, aby wedle možnosti a statku každého položili a jmenowali co kto k tomu poli má dáti, buďto pěšieh nebo jjezdnych, aby žádný z toho se newymlúwal, než každý aby tak činil wedle jich polozenie. Neb oni sami sebe w swých jměniech w krajech najswědomějši jsú; prwé nežli ti na to wydání počnú na jiné pokládati, aby wšecka obec toho kraje najprwé na ně položila, co každý z nich má dáti. A to proto, aby žádný sám na se nepokládal. A tak se w tom každému sprawedliwé stane wedle jeho jměnie. A to aby bylo držáno pod pokutú swrchupsanú.

Hradecko. Item toto jest na Hradecký kraj položeno: dewět set pěšiech, sto koní jezdných, a mezi těmi aby bylo dwanácte kopinnikuow, a padesáte wozuow; a k tomu každému wozu dostane se 18 pěšich; z těch aby bylo 13 střelcuow, 4 pawezníci a k tomu wozataj. A ti všickni aby lebky měli s kulkami a s prachem a kopu šipuow, dvoje cepy, dvě motyce, dvě lopatě, dvě sekeře, jedno kopie s hákem a řetěz pod wozem. A tak se dostane také, že máta býti k každému wozu dwa jezdná. A tak ze všech krajów aby též spusobeno bylo, wedle položeni již psaného.

Tito jsú wydáni z kraje Hradeckého: p. Wilém Krušina z Lichtenburka a na Kumburce, p. Jan Ratiborský, p. Petr Kdulínek, p. Čeněk Wysehněwský, p. Petr Trěwacký, p. Mikuláš Sendražský, Hašek Střežek; od pánuow Hradeckých jeden, a Jaroměřských jeden.

Což se pak dotýče potřeb srubnic, haufnic, prachu, kulí, šipuow ku potřebám i ohniwých, jakož na wojsko slušie: to pak skrze p. podkomořieho bude powědieno každému z měst, kterak se kto a pokad se w tom mají míeti.

Kúřimsko. Item z kraje Kúřimského: 630 pěšich a jezdných 70; z těch aby bylo osm kopinnikuow, a wozuow 35. A ti všickni wozowé aby opatření byli obyčejem napředpsaným, jakož se o Hradeckém wypisuje.

Tito jsú wydáni z kraje Kúřimského k zřízení a spusobeni toho pole: p. Jindřich Zajimač z Kunstatu, p. Jiřík Strážský a z Přerowa, p. Mikuláš Wrbík, Markwart z Nechanic, Jan Beneda z Řičan, Petr Klučowský, Petr Popel z Řičan; od panów Pražan jeden, od p. Trěky jeden, z Brodu Českého jeden.

Chrudimsko. Item Chrudimského: puol páta sta pěšich a jezdných 50, a z těch aby bylo 6 kopinnikuow, wozuow 25ma. A ti lidé a wozowé aby byli se všemi potřebami zřízení, wedle spusobu kraje Hradeckého.

Tito jsú wydáni z kraje Chrudimského k zřízení tohoto pole: p. Jan Kostka z Postupic, Jan Košmberský, p. Jiřík Pardubský, p. Mikuláš Buchowec, p. Čeněk Dašický, Jan Anděl, Prokop Liška; a od Chrudimských Viktorin z Kaučieho, a z Mýta jeden.

Čáslawsko. Item z kraje Čáslawského: 300 pěšich, jezdných 40. Z těch aby bylo 5 kopinnikuow, wozuow 17. A ti též budte opatření a zřízení spusobem napřed psaným.

Item z kraje Čáslawského tito jsú wydáni k zřízení toho pole: p. Slawata ze Chlumu, Ctibor Zrucký, Petr Kútský, Baroch; a jeden páně Jetřichuow ze Žlebuow a jeden z Čáslawských.

Wltawsko. Item z kraje Wltawského tito jsú wydáni k zřízení toho pole: p. Jetřich Chlumecký anebo kohož pošle, p. Mikuláš Hořický starý, p. Heřman

z Řtěan od Hrádku, p. Malowec z Borotína, Jarohněw z Kútuow, Hynek z Martinic, Hanuš z Maršowic.

Slansko. Item z kraje Slanského: pět set pěstch a jjezdnych 50, a z těch aby bylo 6 kopinnikuow a wozuow 28ma; a ti aby opatření byli obyčejem swrchudotčeným.

Tito jsú wydáni z kraje Slanského k zřízení pole téhož: p. Jindřich Mičan, p. Zbyněk Kornhauský, p. Bořiwoj z Okoře, Albrecht Kekule, Erhart z Hořan, Bohuslaw Litowský, Petr Dýmek z Račiněwsi, Jan Firsic z Běškowic a z Slaného jeden.

Žatecko, Rakownicko. Item z krajůw Žateckého a Rakownického pěstch 900 a jjezdnych 100; a mezi těmi aby bylo 12 kopinnikuow, wozuow 50; a ti tět budú zřízení a opatření jakož napřed psáno stojí.

Tito jsú wydáni z těch krajuow k zřízení toho wojska: p. Jenec z Janowic purkrabie Pražský, p. Beneš z Wajtmile a na Chomútowě, p. Jan Hasensteinský, p. Jan Žlutický, p. Wáclaw Wlček, Ješek Udrský, p. Jindřich Blažinský, p. Šmohař Holedecký; a z Žatce jeden, z Lún jeden a z Mostu jeden. A což se pak dotýče w témž kraji strany Rakownika, k tomu jsú wydáni: p. Sezema Štěpanowec, p. Burian Litenský, Pešík z Komárowa a Přech z Trnowé.

Litoměřicko. Item z kraje Litoměřického 500 pěstch a jjezdnych 50; a mezi těmi aby bylo 6 kopinn., wozuow 27, a ti aby byli wypraweni obyčejem nadepsaným.

Tito jsú wydáni z kraje Litoměřického k zřízení pole swrchu dotčeného: p. Kristofor Děčinský, p. Koldie mladý aneb kohož zjedná od sebe, p. Jan Tečenský, p. Bušek Kaplér, Jan Knieže z Řehlowic, Jan Dlask ze Wchynic, Wáclaw Střekowský, p. Jaroš z Kyšperku, Bušek z Milešowa, Ewan z Třeběwlic; a od Litoměřických jeden a z Usti jeden.

Boleslawsko. Item z kraje Boleslawského: 270 pěstch a jjezdnych 30; a mezi těmi čtyrie kopinnici; wozuow 15; a ti aby byli wypraweni a opatření jakžto z jiných krajůw.

Tito jsú wydáni z kraje Bolesl. k zřízení pole nadepsaného: p. Heřman z Zwieřetic, p. Jaroslaw Dubský, p. Jindřich Smiřický, p. Jaroš Stranowský, p. Walkún, p. Lučenský, Lapačka, Praček, Friček, a z Poděbrad jeden, kohož hajtman pošle, a z Nimburka. (Léta 1470, o suchých dnech postněch.)

10.

Žádostu zemské na sněmu při wolení krále Wladislawa II ohlašené.

(*Na Kutné hoře, 1471, konce měs. Májce.*) (*Z rkp. Talmb. fol. 153 sl.*)

»Toto swoleno na sněmu obecném, když Wladislawa za krále wolili, a powolení kterak všecy věci mají zachowány býti; a dole w komoře jest wšit zemi swoleno, a to všeccko mělo we dsky zapsáno býti.«

Item, najprvé zdá se nám abyste jednostejně ráčili státi o súd zemský, aby osazen byl a práwo aby propuštěno bylo, aby bohatému i chudému spravedlnost se dala. Neb skrze osazení saudu šťastnější i spěšnější pokoj a řád muož zachován býti a snáz všickni w swobodách zemských také zachováni budú.

Item, také WM' abyste ráčili mluwiti k tomu, aby JM' královská, pán náš milostiwý, pány, rytířstwo a zemany při práwích, řádích a swobodách zemských zachowati ráčil, každého wedle jeho řádu, jakož starodáwní práwo káže; a mnozí dobří lidé, žádající při tom dobrém zachováni býti JKM'', WM'' chtějí toho radni a pomocni býti hrdly i statky. Jakož pak JKM' ráčil jest se vysokú přísahú zawázati, že se w tom zachowati ráčí; neb w těch wálkách byli sme horší, než kteří manowé, jsúce od swých práw wywedeni.

Item, páni milí! také prosíme WM'', abyste ráčili k tomu mluwiti, aby KM' ráčil úřady zemské wyše opatřiti wedle starodáwního práwa s radú panuow zemských a rytieřstwa; neb jsú úřadowé zemští a wší se země dotýčie: a což proti práwu jest, to aby ráčil naprawiti pro obecné dobré.

Item, také slyšíme, že někteří nyní aneb prvé úřady sobě osobowali listy královskými a skrze přízeň uprošowali, ježto jest proti králi JM'' a práwu; jakož pak list královský čten jest při korunowání, aby žádný z nich z úřadu lýchán nebyl. Toť jest proti práwu, a na to jsú, weliké pokuty, jakož pak práwa zemská tak to zjewně ukazují. Také o těch všech úřadích zemských, jakož jest sudí zemský, komorník zemský, purkrabie Pražský a písař zemský, těch čtyř úřaduow nemá jich král ani zapsati, ani dáti žádnú wěc, ani do času, ani k wěčnosti, než mají swobodni býti: proto, zdaby který úřad zawadil, tehdy dříwe nežby byl wywazen, ažby se weliká záwada stala w zemi; i mají swobodni býti, neb kdožby se k úřadu nehodil, aby miesto něho jiného wsadil pro úřad zemský.

Item, také tak to práwo ukazuje, aby žádný ze čtyř wětších úřaduow, totiž purkrabie Pražský a komorník zemský, sudí zemský a písař zemský, aby neuprošowal těch úřaduow k wěčnosti ani do času, ani marně od KM'' kterých listuow obdržowal pod pokutú zbawení úřaduow; a též všechna purkrabstwie královská pod nadepsanú pokutú.

Item, aby páni staří přirození w zemi w swých práwích a řádích, swobodách panských a místech a úřadech zachováni byli, též rytieřstwo a zemané, aby též zachováni byli při swých práwích, swobodách a úřadech, kteříž na ně příslušejí, aby od panuow od nich tíštěni nebyli; neb některé úřady páni drží, ježto na zemany slušejí, jakožto písařstwí zemské, mincmeistrstwí etc. i jiní, kteříž na zemany slušejí.

Item, aby úřadowé zemští wyšší byli opatřeni a osazeni wedle práwa pány zemskými starými a Čechy, kteřížby práwa uměli a znali, kteříž jsú zemi prvé súdili a prvé na súdích sedali, a také kteřížby zemi uněli súditi wedle práwa; neb

těmi má zase saud zemský a právo zemské napraweno býti, a páni mladí jít, aby se od nich učili. Neb ti úřadové vyšší, jakožto komorník a sudí, proto se múdrymi starými pány osazují, neb na těch úřadech weškeren rád i saud a právo záleží, a oni w súdu rozkazowati mají a jiné pány učiti mají, kterak se w súdè wedle práwa zachowati mají. Neb jestli že ti úřadové budú mladými pány osazeni, ježto práw neumějí, ani kdy při saudu zemském byli, welcí a mnozí zmatkové by skrze to přišli, ježtoby potom toho král s jinými pány múdrymi nepadně mohli zase nawesti, a skrze to by lidé mnozí o své statky přišli pro jich neumění práw, neb by snad tím obyčejem chtěli súditi jako w komorách, ježtobychem tudy byli z práw i swobod wywedeni. Skrze kteréžto súdy komorní mnoho nových věcí proti práwu jest wymyšleno, ježto bohda bude i to napraweno, aby komorních súduow wíec potom nebylo. I protož prosíme, račte se všichni s pilností k tomu přičiniti před KM^u, aby se úřadové tak opatřili, aby se chudému i bohatému mohla sprawedlnost diti wedle práwa. Neb páni mladí nehledí než myslí své vysoké, ježto s nimi jest velmi nepadno chudým o své potřeby rozmluwiti: ale úřadové ti, totižto najvyššího komorníka a najvyššího sudího, jsú k tomu wysazeni, aby byli páni múdří i snadní k rozmluweni, neb lidé s nimi o své potřeby mají se raditi a k nim se utkati, aby od nich radu wezmúc, uměli se wedle práwa zachowáwati.

Item, rada královská aby tak opatřea byla, aby byli lidé dobří, urození, múdří, roduow znamenitých a hodní k radè, ke cti KM^u i wšl zemi; neb jsau prwe řekali, že král lehkau radu má.

Item, také milí páni, aby iżádný cizozemec úřaduow zemských žádných nedržal, ani aby JKM^u ráčil jich kterým cizozemcuom dáwati, neb jest to také proti práwu, jakož právo o tom šře ukazuje, že nemají jít býti w úřadech postaweni, než múdří, opatrní a hodní Čechové.

Item, také milí páni o toto jest pak velmi pilné a potřebné mluwiti, o kleuot zemský, takměř jeden z najvyšších a najpilnějších, ježto se wšech dotýče, chudého i bohatého: kterak ťdsky zemské neslušně a velmi lehce chowají se, a úředníci wětší i menší malú pilnost a péči o to mají, ježtoby skrze takové zanedbání wšl zemi mohla weliká škoda i hanba přijiti; neb se s nimi s jednoho místa na druhé na třetí přenášjí a tak po podružství chodí, a tudy byly w těch roztržkách mezi obcemi w Praze příliš nebezpečny. A někteří úředníci nás zprawili, že sú je jímali a na rathúz sázeli; a také jim prikazowali u wálce této přísně, aby se s brání pripravili, a před nimi se musili okázati, rozkazujte jim, aby tu byli, kdež jim rozkážt; a to sú musili učiniti i úřad opustiti. Toť pan Samuhel dobře wí a jít, neb o ně žádný nestál; toť jest ta swoboda byla, ano sedláci swých práw pilněji chowají; neb mnozí lidé lehci na piwè sediec swobodně mluwiwali řkúc: bratřt, k swadè se chystají, wíne kam bēžeti, neb páni peníze u desk kladú, a tu sobè pomuozem.

Protožby hodné bylo tu věc opatřiti, abychom toho potom nepykali; a hodné jest aby tu chovány byly wedle starého práwa, a w městské moci aby nebyly, jakož pak takto práwa ukazují, aby písaři zemští bydlení své měli se dskami zemskými na hradě Pražském a jinde nic. Toť jest práwo proto ustanoweno, aby dsky zemské bezpečně chovány byly pro rozličné roztržení w lidu. Také práwo dí takto: **Pilně** prikazujem aby dsky zemské, kteréž písařem zemským zřizeny mají býti aneb budú, i s tím písařem mají býti chovány na hradě Pražském, a kteréžby byly dokonány a napsány, ty mají býti schovány pod pečetmi a pod zámky nejvyššího komorníka, sudího, písaře i purkrabie Pražského w sakristě kostela Pražského oc.

Item, co se dotýče práw a klenotuw zemských na Karistajně, to aby bylo **ohledáno**, jestli že jest w cele; co se tu najde, to aby na všechnu obec wznešeno bylo.

Item, milí páni, toto také veliký jest nedostatek při úradu zemském, neb se **weliké** obtížení a bezpráví i záwada děje od úradu proti práwu i wšl sprawedlnosti pánuom, rytířstwu i wšl obci chudému i bohatému, že berú od desk, když se na mišenské groše klade anebo na zlaté we dsky, tehdy též od toho berú, jakoby se na české groše kladlo, a to jest proti bohu i proti práwu. Než cožby na mišensko kladlo se, měli by groš český we dwú grošl bráti a od zlatých jakžby zlatl platili. Některú chvíli úředníci počítali, zlaté k sobě berúc, po pětímecitma groších, a když na zlaté we dsky kladeno, tehdy zlaté počítali w kopě groších, a tak brali jakoby na české groše kladeno bylo.

Dále také, milí páni, toto se obtížení děje při úradu, že se nezachowávají což se milostí a odpúštění dotýče, jakož za slavné paměti Sigmunda císaře Římského a krále Českého jest JM^u a pány zemskými rozkázáno a spusobeno k oblehčení wšech dobrých lidí, aby úředníci milost lidem činili, jestli chudý, aby jemu byla milost hojná, jako od kopy deset neb dwaceti grošuw, aneb wiece, jakž na kom uzří, pakli by byl chudší, tehdy wětší milost, pakli velmi chudý, že od něho nemají nic wzíti, jakož sú to prwní úředníci sobě sami za práwo uložili, aby wiece od kopy nebylo odpúštěno jedno čtyři groše mimo staré ustanowení, bez wědomí krále JM^u, panuw, rytířstwa i wšl země; ježtoby oni nic bez wědomí krále JM^u, pánuow i wšl země neměli ukládati za práwo a za obyčej. A mnohokrát chudý dobrý člověk přijda ke dskám, nemaje tak mnoho peněz od desk dáti, musil pryč s teskností odjiti, ani svého ustawení nechtěli ustúpiti. A tak majtce práwo welebíti, i rušl je pro swuj i panský užitek, a tudy welice lidi obtěžují

Item, také páni milí, ještě toto veliké obtížení dobrým lidem u desk: jakož se úrokové komornl u desk kladú lidem všem obecně na mišenský groš, aneb na český groš we dwú groších, to úředník, kterýž ty úroky přijímá, od každého úroka **buď** veliký, neb malý, bře čtyři groše české, maje wzíti také čtyři groše mišenské; nebo dwa groše česká, i bře wosm mišenských, a druhdy kladú někomu puol kopy

úroku míšenských grošuoow, a on vždy od toho vezme wošm grošuoow míšenských, maje wziti čtyři groše, a tak tomu již úroku dosti málo ostane, a to při každém úroce.

Také milí páni, není div, co se nám děje, ani sami úředníci mezi sebou se hadrují, ježtoby ty všecky věci neměly býti bez wuole a wědomí KM^u, pánuow i wší země, poněwadž jest to zřízení wší země, a tudy úřad w lehkost uwodí, obyčejje starodáwních práw méně; a také někteří z úředníkuow wkupují se w úřad od swých pánuow, puojčujje peněz, ježto to býti nemá, a to jest proti práwu; a ten každý mělby úřadu zbawen býti, kdož se w ně trau, jakož staré práwo káže, buďto wyšší aneb nižší úřadowé.

Item, jakož někteří w krajích landfriduow zápisy mezi sebou tyto časy sú učinili, ty takowé zápisy anebo listy aby všichni landfridníci aneb zápisníci před KM^u položili, aby zrušení a zkažení byli, proto že již z daru božího všichni spolu máme jednoho pána a krále, k jehožto M^u všichni jedostajně hleděti máme; a jestližeby který roztrk aneb ruoznice w kterém kraji byla, aby na JKM^u wznešeno bylo, a JM^u s radú swú w to nahlédnuč to opatřiti ráčil, aby z toho horší newyšlo.

Item, toto také se weliké obtížení w zemi této děje proti starému obyčejji, že jest ustawený některý úřad, skrze kterýžto w zemi mnoho zlého se přibližuje, jakožto úřad prokuratoruow, kterýž jest nikdy za prwních králuow Českých nebyl oznámen, ani držán od nižádného, aniž muož we všech práwích, ani we dskách zemských ani dworských nalezeno býti, by kdy který prokurator úřad ten držal; neb se za krále Wladislawa, slawné paměti, teprw začal, a prwé nikdy nebywal žádný prokurator w zemi České. Neb známo jest téměř všem pánuom a rytířstwú, kterak mnoho zlého přišlo skrze tohoto nynějšiho prokuratora a skrze jeho wýstřeb a we dskách wyhledáwání a odúmrtí wedení, ježto mnozí dobří lidé o swúj statek skrze to přišli, nejsúce swědomi a neumějjece swé sprawedlnosti dskami wyhledají; a také jestliže král JM^u koho obdarí odumrtí sprawedliwú, tehdy jest welmi obtížen tím úřadem, že musí dwoje peníze dáti, ježto toho nikdy prwé nebylo, pánu sudímu wedle starého práwa a prokuratorowi druhé peníze, aneb wíce proti práwu, majjece jedněmi penězy odbyti; a tak mají za to lidé, že z toho nějaký puožitek jmiti budú, ano škodu, ano náklad nepostilne, zač odúmrt stojí, a tak lidé peníze dáwají, ježto to wedle práwa býti nemá. Pomníme to, že jemu páni na pluém saudu rozkázali, aby w rejstrích ani we dskách newyhledáwal, a úředníkuom také přikázáno, aby jemu wyhledáwati nedali, a on na to přes to nikdy nedbal, a přijda ke dskám, řekl že jest rozkázání králowské, a tudy weliké zmatky lidem činil a je ke škodě připravowal. I protož prosíme všickni KM^u i všech pánuow, poněwadž ten úřad wedle starého práwa wysazen není, abyste toho neráčili dopauštěti, by i nyní býti měl. Také slitujte se nad chudými lidmi, aby se jim potomní časy tak weliká úzkost a obtěžowání nedálo.

Item, také týž prokurator relací k úřadu činí od krále, ježto nám se zdá, že jest proti právu, poněwadž jest nový úřad a jest úředník královský, ale ne zemský, a tak relací činiti nemá. Úřadové, kteréž páni drží, jsou netoliko královští, ale zemští, a protož mohou relací činiti. I protož aby toho také nebylo, neb skrze to mohlo by mnoho zlého obci přijíti, ježto tuto není čas psáti. Zdá se nám že potřebu královskou má věsti od JM^u pan komorník nejvyšší wedle práwa, aneb komuž JM^u rozkáže, a že prokuratora nám třeba není.

Item registra z kanceláře královské slyšíme, že se jinde chowají, aneb chowaly se, nežli tu w kanceláři mezi přiseznými kancléři, a že je jeden člověk mnoho časuow u sebe měl. Tož se pro weystrahu klade, ježto by pro to zmatkové králi JM^u i zemi mohli přijíti.

Item, což se Hory dotýče, račte o to mluwiti a JM^u královské prositi, aby také Hora byla opatřena wedle práwa a wedle swobod wysazení horního předkuow JM^u. Neb slyší se, že Hora jest velmi zle opatřena w práwích i w dielech, neb jediný werk se dělá w minci na teyden pro úředníky a dělníky oc. a by nebylo pro křik úředníkuow a dělníkuow, i ten by werk dělán nebyl; a cožkolivěk ostatek stříbra přijde na teyden, že mincmeistr to všeccko do Němec posílá a prodává; a to jest veliká škoda a záhuba vši země. Ježto pro takowú neslušnú wěc měly by trestán a wěčně úřadu zbawen býti; neb práwa horní tak ukazují, že nejvyšší komorník zemský má Horu řiditi a zprawowati i konšely saditi. Neb jest úředník tak dobře zemský, jako královský; ale mincmeistr jest toliko královský úředník a nemá s horami nic činiti, než což se samého krále dotýče, to opatřiti má a wěc nic. I w to račte nahlednutí wedle práwa. Také jest bylo prwé mluweno o dělání peněz, aby bylo děláno sedm hodných peněz za groš Český; i bylo powědino od KM^u, že má děláno býti i ještě. JM^u posíme i pánuow, aby dělán byl, neb chudina velmi křičí pro takowé obtížení a prosí, aby byla mince oprawena a ten peníz dělán, neb se ještě dosawad nedělá; i rozumíme tomu, že se to děje skrze mincmeistra, že w tom swého užitku hledí a nedbá, že proto král JM^u i všeccka země hyne a velmi chudne. Protož račte to opatřiti, atby země tak velmi nehynula a úředníci u Hory aby byli usazeni podlé práwa horního, a aby byli Čechowé a ne jiného jazyka.

Item jakož měšťané kupují na zemi swobodná zboží bez powolení zvláštního KM^u, ježto to jest proti práwu a panskému nálezu k ujmě KM^u, rytierstwu a na dobrých lidech, neb sme někteří z nás při tom byli, kdy se jest ten nález panský stal za krále Ladislawa slavné paměti, ten nález najde se dskami zapsaný i jiné práwa, že nemají žádní měšťané swobodných zboží kupowati a we dsky jim nemá zapisowáno býti bez powolení KM^u.

Item, Pražané kšafy swými městskými swobodná zboží twrdí a zapisují
A. Č. IV.

a pravice, žeby též mocno mělo býti, jakoby dskami zapsáno bylo, také bez powolení KM^u; a tudy zemské dsky swými kšafy ruší a lehčí, a to jest proti práwu zemskému a řádu; neb řád zemský jest, kdožbykoli zboží své chtěl zapsati, že to má dskami zapsati, a jinak nic; a také ruší zápisy dskami zapsané swými kšafy, chtěje aby větší moci byli jich kšafy, nežli dsky zemské. I milí páni i všickni dobří lidé, račte o to s pilností mluvití, aby to dopuštěno nebylo, by měšťané w našich zemských swobodných práwích větší swobodu měli míti proti práwu, nežli WM^u milí páni, rytířstwo i zemané; však swá práwa městská mají, ať jich požívají, a našich zemských ať nechají.

Item, aby měšťané na sněmích zemských obecních nebýwali, tu kdež se páni, rytířstwo sjedú, majíce jednati o zemské obecné dobré a o zemská práwa. Neb mnozí měšťtí a řemeslníci neb žáci, wetrúce se mezi rytířstwo, překážejí jednání práwuom zemským a obecnému dobrému. Však měšťané swá práwa mají, nechť o ně časem swým stojí, aby byli při nich zachováni, a zemských práw ať nechají.

Item, což se kněží dotýče, kdyžkoli král JM^u, páni i rytířstwo na kterém sněmu jednají obecné dobré zemské, aby země upokojena byla, w řádích a práwích swých stála a nawedena byla: tehdy kněží na swých kázáních bauří lid obecný i hanějíce a chtěje vždy, aby země w roztržení byla a nikdy se neupokojila, než vždy k ruoznici kázíce a wolajíce křiwě, žeby skrze to měli o prawdu boží připraweni býti, chtěje aby se lidé o ně krwawili, jako prvé, majíce milého pána boha prositi, aby milý pán buoh ráčil dáti pokoj, lásku, swornost w zemi, pak roztržení čini. I protož račte také o to mluwiti, ať sú kněží při sněmích pohotowě, když se obecné dobré zemské jedná a řídí; než zdálooby se jim, žeby se jim jakákoli křiwda dála, buď o wíru, však máme krále pána, že JM^u se pány a radú swú to opatří, pokudž jich potřeba kázati bude; však pak také mají práwa swá duchowní jakožto i swětští, ať se jich drží a jimi se spravují.

Item, někteří zboží manská sobě wyswobozují bez swolení pánuow a země, ježto to jest proti práwu. Rádi jedni druhým pomáhají, říkajíce, nebýwaj w této wěci proti mně, a jáť také proti tobě nebudu, a tak sobě wespolek pomáhají k škodě králi JM^u i wší zemi.

Item, někteří králowstwie k swobodě a dědictwí sobě wyprošují; a to jest proti práwu, pod velikými pokutami, ke škodě králi i wší zemi.

Item, jakož se summy veliké připisují z nowa w těchto wálkách na králowstwi a na duchowenstwi, k ujmně a k škodě králi i wší zemi, ježtoby to býti nemělo bez wuole panuow zemských a země, a tak sobě ta rada komorní pomáhali buď ke škodě králi a zemi, na to nic nedbajíce, když jsú oni sobě w tom pomáhali a swuoj užitek tudy provedli; a budú chtějí berně ukládati, abychom obec jich takowé zmatky, což sú proti práwu swéwolně učinili, wyplacowali swými statky,

ježto se toho nedopustíme. I milí páni, račte to opatřiti, což jest proti králi a zemi škodného, aby napraveno bylo.

Item, o ty majestáty, kteří nyní této války znova zapsáni jsú a vydáni, aby w to také nahlednuto bylo, ježtoby nebylo králi JM^u a zemi ke škodě, aby opět berněmi nemělo wypraweno býti; a takby nikdy konce nebylo, a w berních a w takových obtížení wždycky bychme byli, a nikdy bychme z nich newyšli.

Item, což se wojny a berně dotýče, aby také to opatřeno bylo, abychom nebyli obtěžováni proti práwu starodáwnímu, jakož sme za krále Jiřího jsúce z práv wywedeni, obtěžováni byli, neb když jest někdo wytrhna i swolil k berni, potom všichni swoliti musili. Ačkoli král Jiří dskami se zapsal i budúci krále České, aby takového obtěžování na zemi neuwodil, proto w tom nejsme zachováni. Protož aby se potom nedálo takových věcí, račte w to nahlednúti. A když páni odpírali takovým neswobodám, někteří k králi mluwili: nechtiliž páni swoliti, ale musiti.

Item, odúmrtí některé se we dsky zemské wpisují proti práwu a nálezu panskému, ježto mají najprw we dsky dworské zapsány býti, a dále práwo má wedeno býti, jakž toho řád desk dworských jest, a jestližeby se komu proti tomu zdálo odpírati, aby wuoli měl; ale když odúmrt we dsky zemské zapsána bude, ihned uwodí se listy královskými skutečné držení, ježto jest to proti práwu a panskému nálezu; i protož aby i to napraveno bylo.

11.

Zápis od krále Wladislawa stawům království Českého na wolení své daný.

W Krakowě, 1471, 16 Jun. (Z rkp. kníž. Lobkow. a Křižewnického).

We jméno božie amen. Léta narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého sedmdesatého prwnieho, z milosti jeho swatě stalo se jest wolenie na Horách Kutnách od kniežat, pánuow, rytieřstwa, měst Pražských i jiných měst královstwie Českého i wšie obce na osobu naši, Wladislawa prworozeného najjasnějšího kniežete a pána pana Kazimíra, krále Polského, welikého kniežete Litewského, Ruského, Pruského pána a dědice, w ponděli po hodu božieho na nebesa wstúpenie (t. 27 Mai), podlé swobod a práv koruny České, z swobodné dobré wuole jich, bez wšeliké powinnosti nám i každému jinému; kteréžto wolenie nám skrze své znamenité pány posly k nám poslané dali jsú oznámiti, a nás swým i jich jménem krále Českého a pána swého přijieti a wyhlásiti plnú mocí poručili jsú urozeným Ctiborowi z Cimburka a z Towačowa, najwyššíemu hajtnanu markrabstwie Morawského, Janowi z Cimburka a na Boleslawi, hajtnanu kraje Boleslawského, Mikulášowi z Landštýna, najwyššíemu písari desk zemských královstwie Českého, statečnému Jindřichowi z Smiřic, ctihodnému Pawlowi proboštu Zderazskému, poslům od poctiwých purk-

mistrův a rad i všech obcí slavných měst Pražských i jiných měst království Českého, statečným Bernartowi Bierkowi z Násilé, hajtmanu kniežetství Opawského a Benešowi z Ostroměře. Kterážto poslowé artikule některé dole psané potřebné ode všie koruny České k nám jsú přinesli, nám sú okazali a z wuole božie s námi šťastně všecky srownali w sobotu den swatého Wíta; a nazajtrie w neděli, na paláci hradu královského, wzemše od nás přičenie k držení a zachování těch všech artikulów i jiných všech práv a swobod koruny České, nás u přítomnosti najjasnějšího kniežete a pána, pana Kazimíra krále Polského oc. duostojných kniežat, Jana arcibiskupa Gnězenského, Jakuba biskupa Kujawského, velikomocných Jana z Pilče Krakowského, Lukáše z Horky Poznanského, Deršlawa z Rytwan Sudomírského, Stanislawa z Ostroroga Kalíšského, Mikuláše z Bruzewa Siradského, Mikuláše z Kutna Lučického, Otta z Machwic Pomeranského, wejwod, také Petra z Šamotul Poznanského, Hynce z Rojowa Sudomírského, Doběslawa z Wišnice Lubelského, Jana Záruby z Kalinowé Siradského, Jana Felix z Tarnowa Wislického, Jana Amor z Tarnowa Wojnického, Stanislawa z Strělec Sudečského, Petra z Branic Biečského, Dobka z Bišowa Belského, Ludwika z Martunku Chelmenského, Andreje z Tančina Malohostského, kastellanuow, Jana z Rytwan království Polského maršalka nejvyššího, Wojtěcha z Žichlna téhož království Polského podkancléřieho a urozených Mikuláše Peniczka z Witowic Krakowského, Petra Dunina z Prawkowic Sudomírského, Michala z Lasotek Lučického podkomořích, i jiných pánuow a rytieřstwa království Polského, za krále a pána přijali sú a wyhlásili. Kterýchžto artikuluow již dotčených spis a zřicezenie jest w tato slova:

1. Najprwé, jakož sněm obecný království Českého držán byl jest na Horách Kutnách, a na tom sněmu z hodných přičin za krále Českého woleni jsme: přikli sme listem našim jistotu učiniti podlé všie potřebnosti, aby to wolenie tu u Hory Kutny učiněné nebylo k škodě panuow, rytieřstwu, ani poctiwým městóm Pražským, jakož práwo a obyčej jest w Praze krále woliti podlé práv a swobod zemských.

2. Item, přikli sme kompaktata mezi swatým konciliem Basileřským a slavným královstwím Českým a markrabstwím Morawským zjednaná a učiněná, aby zase w swú pewnost wstúpila a přiwedena byla a skutečně zachowáwana. A to máme zapsati podlé všech zápisuow předkuow našich králuow Českých a držeti i k miestu přiwesti; a jestli žeby kdo chtěl proti tomu býti a královstwí Českému a markrabstwí Morawskému to rušiti, máme jich při tom hájiti a brániti proti každému, a před otcem swatým papežem to jednati, aby Čechóm a Morawanóm to bylo w skutku k wěčnosti potvrzeno.

3. Item, přikli sme, aby takový arcibiskup dán a spůsoben byl kostelu Pražskému, kterýžby Čechy i Morawany při kompaktatiech zachowával a držal

duchovníe i světské we všech věcech, což w sobě zawieraj, i také podle zápisuow a ujištění císaře Sigmunda slavné paměti i jiných kráľuow Českých až do krále Jiřího jeho zápisuow; a takový arcibiskup, aby brzy zjednan byl, stwrzen a posvěcen.

4. Item, přirkli sme korunu Českú držeti a zachowati, všecky pány, rytieřstwo, poctiwá města Pražská i jiná města i všecku obec též koruny při práwiech, řádech, swobodách wysazení a obdarowaní i všech slušných starých i jiných zvyklých dobrých obyčejích.

5. Item, přirkli sme, všeckna privilegia a zápisy od císařuw a kráľuow Římských i kráľuow a kniežat Českých, slavných pamětí, koruně České daných, pánuom rytieřstwu a poctiwým městóm Pražským i jiným městóm, neb kterýmkoli osobám duchovním i světským učiněné a obdarované, zvláště slavných pamětí krále Otakara, krále Jana, císaře Karla, krále Wáclawa, císaře Sigmunda, krále Albrechta, krále Ladislawa, krále Jiřího, všecky zápisy dané a wyslé až do jeho smrti držeti bez odporu a zmatku všelikterakého a w skutku zachowati a obhajowati.

6. Item, přirkli sme hradu Karlštejna, koruny, klenotuow všelikterakých zemských, i také desk i privilegií neporúčeti ani swěřowati žádnému bez wuole a rady panuow, rytieřstwa kráľowstwie Českého i měst Pražských, pokudž kteří práwo mají.

7. Item, přirkli sme, když buohdá k korunowaní pojedem, že zachowati máme řád a zvyklosti starodáwnie kráľowstwie Českého.

8. Item, přirkli sme žádných cizozemcuow duchowních ani světských na úřady zemské, ani městské, ani duchovníe nesázeti, ani jimi zámkuow a měst koruny České osazowati a jim jich swěřowati.

9. Item, přirkli sme, w tom naši péči a pilnost miéti a to zjednati, aby král Jiří slavné paměti ode všech klateb, hanění a všelikterakého obtiežení duchownieho, kterýmiž za zdrawie i na smrti obtiežen byl, a kterakkoli bylo jest to naň uwedeno, neb na jeho wěrně přidržejície od otce swatého, aby z toho byl wyweden a sproštěn i se všemi kniežaty, pány, preláty, rytieřstwem, městy i se wší obcí, kteříž sú se jeho přidrželi, duchovní i swětští, žiwí i mrtwí, slušně bez hanby, bez škody i bez nákladuow koruny České.

10. Item, přirkli sme, že nemáme žádných zemí, kniežetstwie, měst i zámkuow, hraduow, manuow i jiných všelikterakých zboží k České koruně příslušejících od koruny odtrhowati ani odcizowati, izádným obyčejem, ani žádnými wěny, ale což by od koruny odtrženo neb odcizeno bylo, to máme zase připojiti a ku koruně shromáždití.

11. Item, přirkli sme, jasnú Johannu kráľowú Českú zachowati při jejím wěně, práwiech a sprawedliwostech, jakožto jiné kráľowé České owdowělé zachowáwany byly jsú.

12. Item, přikli sme oswieceným Viktorinowi, Jindřichowi a Hynkowi, kniežatóm Minsterberským a hrabiem Kladským, pánuom z Kunstatu a z Poděbrad, a urozenému Bočkowi, též z Kunstatu a z Poděbrad, bratru jich, synuom slavné paměti krále Jiřího, při jich duostojenství, panství, swobodách, práwiech a spravedliwostech, zápisech držeti a zachowati, a k tomu, což král Jiří slavné paměti otec jich zawadil zbožie jich, a w dluziech je jistci neb rukojmiemi zastawil, buď ustně, nebo listy, pro potřeby a obranu slawného králowstwie Českého, to abychme jim nawrátili, a z těch ze wšech dluhów bez jich škody je wywadili, a zwlášť i z těch dluhuow, kteréž jsú na se přejali žoldněřóm a dwořanóm po smrti téhož krále Jiřího rodiče jich, podle rady pánuow králowstwie Českého.

13. Item, přikli sme, s žoldněři a s jinými lidmi služebnými, s kterýmiž by nebylo uhozeno o služby a škody, s nimi uhoditi podle slušnosti a podle rady pánuow králowstwie Českého.

14. Item, přikli sme, o oswieceného Viktorina i o jiné wězně, kteříž sú pro krále Jiřího slavné paměti a pro slawnú korunu Českú zasli, o ně státi a pěči mieti, aby spěšně bez škody byli wywazeni.

15. Item, přikli sme, aby ti, kteří sú se slavné paměti krále Jiřího přidrželi a ještě též se při nás a při koruně wěrně držie, a proto swé zámky a zbožie ztratili a škody wzali, aby naši pomoci a pilností k swým zánkuom a zbožiem slušně přijiti mohli, a škody milostiwě opraviti.

16. Item, přikli sme, pro čest slawné koruny České a přátelstwo, s arcibiskupy a biskupy, korfersty duchowními i swětskými, i s jinými kniežaty, s kterýmiž prwní králi Čestí w přiezni a zawázciech se drželi a w přátelství se zachowawali, že i my též máme se zachowati.

17. Item, přikli sme, mince České žádným obyčejem nepolehčowati ani ponížowati, ale časem swým se mieti a zachowati podle wysazení a privilegii koruny České, jakož práwo jest.

18. Item, přikli sme o kniežeti Saském o oswieceném Albrechtowi, o službu, kteréž jest nám a koruně České uěnil, milostiwě zpominati podle zaslúzenie jeho, a podle rady koruny spravedliwé jeho náklady nawrátiti.

19. Item, jakož žádání sme za přimluwu před kniežaty Saskými za urozené Opplé, aby k swému přijiti mohli, w tom naši pilnost rádi chceme okázati.

K takowýmto našim přirčením, pro jistotu a pewnost zdrzenie a zachowání wšech artikuluow swrchupsaných, i jiných wěcí přimieněných, my Wladislaw, z božie milosti král Český, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezké knieže a markrabie Lužické oc. pečet naši králowskú *) kázali sme přiwěsiti k tomuto

*) *Rkp. Křížow. signet prstena našeho.*

listu. Jenž jest spôsoben a dán w Krakowě, léta a dne jakožto swrchu psáno stoji, skrze ruce ctihodného Zbylněwa z Olešnice, skolastika Krakowského a sekretáře najjasnějšieho krále Kazimtra Polského krále oc.

Commissio ejusdem.

12.

Zdání pánůw koruny České ku králi Polskému Kazimírowi, jakowá odpověď by Matiašowi Uherskému w příčině kráľowstwi Českého dána býti měla.

R. 1471. (Z rkp. Dřčinského.)

Najprwé, jakož král Uherský chce mieti lepší práwo k kráľowstwie Českému, nežli král Wladislaw: k tomu se nám tak zdá, aby odpověď dána byla biskupowi takowáto, a předloženo bylo jemu, kterak on sám i přátelé jeho sami ústy i listy wyznali sú blížnost podlé krwe prwotných kráľow Českých, a to wolením swým sami sú wedli, i otce swatého papeže powolenie i wyznánie přinesli sú. Pak nadto nadewšecko již dostatek a celá sprawedliwost: skrze pány a rytieřstwo, města i ty, kteříž korunu a stolici kráľowskú w swé moci mají, za pána a za krále wzat a přijat jest syn WKM^u; a že tomu sám kněz biskup i každý rozuměti muož, že jest to wětší sprawedliwost, kterúz syn WKM^u má, nežli ta, kterúz král Uherský mieti chce.

Druhé, což se přiměrie dotýče, k tomu kusu nám se tak zdá, že nenie potřebie synu WKM^u králi Českému, než celého pokoje kráľowstwie a koruně učiniti, a že WM^u toho žádá, aby král Uherský kráľowstwie syna WM^u u pokoji nechal; neb wie král Uherský, že k králi Českému synu WM^u, ani k tomu kráľowstwie žádné winy nemá. Protož aby kněz biskup ráčil k tomu mluwiti a jednati, aby to kráľowstwie lubeno nebylo. Neb syn WKM^u pro jiné nejede ani wzat jest, než napřed k chwále a ke cti božie a k rozmnožení wiery křesťanské a jazyka Slowanského, a kráľowstwie toho k zwolenie; ale pro nižádné jiné swéwolné nesnáze, by s kým buďto s duchowním aneb swětským zacházeti ráčil, ale aby staweno bylo proléwánie krwe křesťanské.

Třetíe, jakož žádá, aby ta wěc na otce swatého byla podána: k tomu se nám takto zdá odpovědieti, že král Český syn WM^u otce swatého w ničemž nezbíhá, we wšie powinnosti, cožby Jeho Swatosti z powinnosti měl učiniti: ale newí oč s kráľem Uherským na otce swatého přicházeti, neb JS^u wšecky swé přibuznosti i náchylnosti k koruně České jest připowiedal. Než zdáli se králi Uherskému z čeho winu synu WM^u dáti, (máť) i před otcem swatým i jinde král Český syn WM^u a pán náš sprawedliwý se okázati. Neb jest král i knieže křesťanské, a proti otcí swatému zachowal se jest, zachowáwá a zachowati se mínie podlé powinnosti osoby swé i kráľowstwie swého.

Čtvrté, jakož král Uherský žádá, aby král Český syn WM^u přišel jemu w poručenství, a sám aby najprw byl korunován: na to se zdá, aby taková odpověď byla dána, že to není podobné; neb syn WM^u král Český na WM^u jakožto na otci poručníka měl jest až do sie chvíle: ale již jakž jest za krále Českého přijat a wzat, zdá se že JM^u není potřebie poručníkuow. Neb ta koruna Česká králem a pánem svým swobodna, aniž žádnému nic powinowata není podle swobod svých. A poněwadž syna WM^u odmlůwáno jest k korunování za žiwosti krále Jiríeho slavné paměti, nad to že nepříteli swému koruna Česká ku pochwale neučinilaby toho, aby král Uherský byl korunován.

Páté, což se králowny dotýče: nám se zdá ta rada při WM^u, ale poněwadž sme již jako jedno z daru božieho, zdá se nám taková odpověď knězi biskupowi žeby byla dána: že WKM^u přísně králi Uherskému neodpowiedá ani připowiedá: než WM^u že ráčí prwě wěděti, kterak král Uherský k králi Českému synu WM^u bude se mieti, a potom že ráčíte radu wzieti.

Což se wytištění a wyhnání pánów z země dotýče, k tomu se nám tak zdá, aby biskupowi powědiono bylo, že WKM^u o jejich hanbu ani wyhnání wen z země nestoji, než o powinnost jich, kterůž jsú koruně České jakožto obywatelé, a tak králi Českému synu WM^u powinni; a že to mohú pomnieti i znáti, že WM^u s králem Jirím jednala jest a puosobila, kadýby oni ti páni bez řeči i záhub k dobrému konci přijiti mohli, i příměrie WM^u jednána jsú; a že se WKM^u zdá, že žádnému nic powinowati nejsú, než králi Českému a synu WM^u. A poněwadž WKM^u k ciziemu, ježto WM^u krwe k příbuznosti nic jest nepřislušelo, nad to u syna swého snáze WM^u bude se moci přičiniti, jedné aby oni též učinili, což jsú powinni. Neb jiného záští proti králi Českému synu WM^u, než což není záhuby, powolení syna WM^u se děje. A bylyiby které nesnáze mezi poddanými krále Českého syna WM^u a těmi pány, že WM^u ráčí se přičiniti, aby ty wěci rovnány byly milostiwě.

13.

Zápis sjezdu Německo-Brodského (po zawřeném příměří Budinském) o wedení pokojného řádu w zemi a koruně České až do 1 Máje 1473.

R. 1472. 10 Jun. (*Ze sawěckého přepisu w Českém Muscum.*)

»Zuostání w Brodě Německém.«

Item, o zbožie takto jest zuostáno: kteráž jsú odjata s obú stranú, ježto nejsú dobyta podle zámkw, ani osazowána, ani z nich wáleno, ani zapsána, mají konečně po tomto sněmu Pražském, kterýž má držán býti den sw. Wíta, stupována *býti* we dwú nedělí.

Item, co se zbožie dotýče, z kterých strany wálky newedly, a w tom strana straně odjawsí osadila, aneb kterážby zbožie taková byla zapsána: to mají strany

přátely dáti, každá strana dwa, a ti mají tu věc rovnati: a jakž ti čtyřie rozkáží, při tom ostáno býti má. A to konečně do sw. Wáclawa najprw přístieho konec o to učiniti mají, a taková zboží mají jmenována býti konečně od strany straně do sw. Markrety. Pakliby ti čtyřie o to se smluwiti neb konec učiniti nemohli, tehdy zasè ote dne sw. Wáclawa každá strana bude se moci w holdy uwázati, kteréž jest kto držal, však takž, jakž jest prwè zholdováno, nic nepřiwýšujc ani přimýšlujc. A s takýchž zboží jmenovaných nemá se poplatkóv bráti w těch časih, ani mají kterak kažena býti rybniky spúštěním, obilim utracowáním neb lesów mýcením stranám ke škodè neb tomu zboží; a ta věc jmá se na KM^e znèsti a na tento jmenowaný snèm. Jest-li žeby králi JM^u nebo snèmu nezdálo se toho přijeti, tehdy hned zasè holdy stran na též (zbožie) wkročiti budú moci jako i prwè, a proto přimèrie má zachováno býti.

Item, o wèznè takto jest zuostáno: že všickni wèžnowé s obú stran rok jmieti mají do sw. Jakuba Filipa apoštolów božieh najprw přístieh, rytieřští na čest a wieru; pakli sú kteří prwè na rukojmè wyrukováni, ti též a pod těmi základy do téhož času wyručeni býti mají a rok mieti, a jiní pod podobné základy. Pakliby přesahováno bylo základem od kteréžkoli strany, a o to ruoznice byla mezi kterými jaká, to buď na opravciech toho kraje, a jakž opravce rozkáží, tak zachováno jmá býti: podlé rozkázanie jich rok mieti mají.

Item, což se knèze Viktorína dotýče, toto jest znamenitè wymienèno a na tom zuostáno: že pan Zdenèk z Šternberka i se pány stranú jich jmá zvláštñ pilnost pilnú mieti, aby knèz Viktorín rok mieti mohl do toho času sw. Jakuba Filipa, jakož nahoře jest jmenováno, a jakož jiní wèžnowé mieti mají; pakliby knèz Viktorín roku mieti nemohl, a JM^u rok zjednán nebyl, tehdy král Wladislaw, pán náš milostiwý, králi pánu jich a pánóm strany druhé bude moci šest nedèli napřed dáti wèdèti, přimèrie wypowiedaje, a to po dni sw. Jakuba welikého apoštola božieho najprw přístieho wypowiedieti se bude moci. A jestližeby JMK^u wypowiedèl, tehdy wždy proto těch šest nedèli powinní jsme přimèrie stranè (druhé) zachowati a zachowati máme; ale po těch šesti nedèlích wyslych tímto přimèřím sobè wiece powinní nebudem, aè by dalo se napřed wèdèti; a má dáno býti wèdèti králi Uherskému na Budín, a panu Zdeňkowi do Budèjowic.

Item, holdowé poslední všickni aby wydáváni byli, kteříž nejsú dobráni; pakli kteří zadrželi staré holdy, ty aby minuly. Pakliby který strk o dobranie holdów posledních byl, aby toho na opravciech přestáno bylo, a opravce toho kraje toho mocni býti mají; a jakž ti rozkážie, aby to zachováno bylo.

Item, silnice we všem království a korunè České stranám obojím aby byly otewrieny, aby swobodně všickni wèci swé, kupectwie a obchody wèsti mohli, bez

příkazy stran obojích. Také cla a mýta nespravedlivá, prwnie neb tyto války zamýšlená, aby brána nebyla.

Item, chtěl-liby kto koliwěk w Čechách, w Morawě, neb kde koliwěk w koruně České které nesnáze, bůře neb lúpeže neb záhuby začínati, neb posádky zbořeně neb nowé osazowati, aneb wálku na stranu nebo stranně, neb na kohož koliwěk w koruně počtnati: takovým to obojím dopústěti ani trpěti nemáme, ale proti takovým neb takowému jmáme sobě všickni wěrné pomoci společně.

Item, aby žádných na swých zbožích nebo kdež koliwěk stanowíš zlodějóm neb powalecóm nedopústěti, nepřechowáwali, ani fedrowali, ani zastáwali; ale kdežby takowí byli přezwědieni, aby bráni byli a k najbližším poprawám vydáwáni byli. A jestli žeby po takových lúpežnících pokřik byl, aby všickni powinností honili, a proti těm, ktožby je honili, aby jich žádných takových nezbraňowali ani zachowáwali, ani na zámky pústěti; pakliby na či zámek puštěni byli, aby od toho, ktožby je pustil, vydáni byli tomu poprawci, kterýžby najbližší w tom kraji byl, a ten aby se w té wěci jměl podle práwa. Pakliby ten, u kohožby takowí nalezeni byli, swú poprawu jměl, učíň práwo, což na ně žádati budú; pakliby kto toho nezachowal, aby k němu hledieno bylo od opravci, jakžto k zastawači zlých lidí.

Item, jestli žeby který čeledín neb člověk w tomto ročniew příměři od koho koli zšel neb zběhl swéwolvě, takého žádný jeden proti druhému přijmáti, ani chowati, ani přechowáwati nemá; pakliby to kto učinil, má to zneseno býti na opravci toho kraje, a jakž ti rozkáží, tak zachowáno býti má bez odpory.

Item, wěznové všickni, kteříž sú zjímáni, buďto rytierští neb jiní w tomto příměři, w kteréž wstúpeno jest ot dne sw. Jakuba Filipa, apoštolów božích minulých, ti aby bez zmatku propuštěni byli: pakliby kteří šacowáni byli, taci šacunci aby jim wráčení byli bez zmatku. A které sú se škody staly koli w tomto příměři, to bez odpory opraviti mají podle rozkázanie opravci, jakž rozkáží opraviti.

Item, chtěli-liby kteří lidé rytierští k králóm, J^{ch}M^u, totiž k králi Uherskému neb Polskému z J^{ch}M^u peněz w službu jeti, to budú moci učiniti podle swobody swé starodáwnie.

Item, jestli žeby kterého opravci samého sebe dotýkalo, aneb naň žalowáno býti chtělo, jmá naň druhému opravci najbližšiemu žalowáno býti, a ten jmá před druhým opravci státi, ktožby jemu winu dal z čeho, a má učiniti podle rozkázanie opravce, a opravci strany druhé jmá k sobě přijieti.

Item, jestli žeby z božieho dopuštěnie w tom roce do dnech (s^{ve}) swatých Filipa a Jakuba apoštolów božích konce a pokoje nebylo, a po wýšlém příměři wálka se zase počala, a zbožie, kteráž se stranám postúpila, ta, o kterýchž nahore zmiienka jest: ta zbožie zase bez zmatku od těch osob, kterýmžby postúpena byla,

těm osobám, kteréžby toho postúpily, wrácena a postúpena mají býti beze wšech fortelów w plnú moc.

Item, jestli žeby které nesnázi mezi osobami stran o které wěci se staly, buďto před příměřím nebo w tomto příměři: proto iżádný jeden na druhého nemají moci na se sahati, ale před opravcem kraje toho státi, a podle jich rozkázanie se zachowati a učiniti. Toto příměrie mezi námi zjednané oběma stranema máme oznámiti a wěděti dáti najjasnějšiemu kniežeti a pánu, panu Kazimírowi králi Polskému oc. a přitom JM^u prositi, a swé posly poslati, aby w tom na krále Uherského JM^u země a JM^u poddané moci sahati neráčil, ale raději sešel ku pokoji; a mělliby co s JM^u s již jmenowaným králem Uherským, raději to pokojně hledal, a ne s wálkú. A jestli žeby přesto na JM^u sáhl moci polem do jeho kráľowstwie Uherského: tehdy král náš pán milostiwý, ani JM^u poddaní w tom příměři pomoci powinni nebudú králi Polskému; neb sáhliby moci polem a wojensky král Uherský do kráľowstwie Polského na krále Polského, na krále, neb na JM^u poddané: proti takowé jeho moci swobodně budeme moci pomoci, král náš pán se wšemi JM^u poddanými, králi Polskému, (a) brániti země, koruny i poddaných JM^u, a dále nic.

A toho příměrie a zřiezenie opravce tito wdolepsaní zjednaní (jsú) w koruně a w krajinách kráľowstwi Českého:

Item, najprwé najwyšší opravce nade wšemi wdolepsanými poprawce býti mají knieže JM^u kněz Jindřich, knieže Minstrberské, a pan Zdeněk z Šternberka.

Item, w Bechynském kraji, Wltawském, Kúřimském pan Jan z Rožumberka a pan Jiřík z Stráže.

Item, w Prachenském kraji pan Lew a pan Jan Šwamberk Strakonický.

Item, w Čáslawském kraji pan Jindřich z Hradce a pan Mikuláš Trčka.

Item, w Chrudimském kraji pan Jindřich z Hradce a pan Jan Kostka.

Item, w Plzeňském kraji pan Bohuslaw Šwamberk a pan Beneš Libštainský.

Item, w Žateckém kraji pan Jan Zajiec a pan Burian z Nečtin.

Item, w Slanském kraji pan Bořita a Oldřich Dubenský.

Item, w Litoměřickém kraji pan Jan Zajiec a pawel Knieže.

Item, w Hradeckém kraji pan Oldřich Zajiec a pan Petr Kdulinec.

Item, w Beleslawském kraji pan Oldřich Zajiec a pan Heřman z Zwicřetic.

Item, w Morawě opravce: což slušie k Olomuckému kraji, pan Ctibor z Cimburka a pan Jan z Šternberka.

Item, w Brněnském kraji pan Jan z Peršteina a pan Wáclaw z Boskovic.

Item w Slezských zemí, kniežetstwach we wšech, w šesti městech, w Lužické zemi, w Chebště, w Loketště, i we wšech jiných krajinách, i we wšech jiných, což ku koruně České prislušie, opravce toho wšeho knieže nahoře jmenované kněz Jindřich a pan Zdeněk z Šternberka, o ty wěci, kteréžby se mezi stranami w tomto

příměří staly. Kteréžto příměří námi zjednané s powoleniem najjasnějšieho kniežete a pána, pana Wladislawa krále Českého, markrabí Morawského oc. od JM^u poddanych nemá rušeno býti všelikterakým obyčejem, ale wěrně a práwě, ctně a křesťansky (jmá sě) zdržeti a zachowati. A JMⁱ král a pán náš milostiwý listem swým pod pečeti swú toho přiměrie (a) zjednanie k zdržení pewnému jmá potwrditi podlé notule, kteréž sme mezi sebú strany wydali, a list JMⁱ položiti má w moc panu Zdeňkowi w Budějowicích konečně na den sw. Jakuba Welikého apoštola božieho najprw přístieho, aneb prwé. Také jestli žeby ktokoliwěk w kterém koli kraji nebo w zemi koruny České toto přiměrie a proti tomuto zjednaní co činiti nebo rušiti umienil, aneb učiniti směl: takowý od opravci kraje toho neb zemi obeslán má býti, aby se wedle přiměrie a našeho zjednanie zachowal; pakliby proti tomu učinil, to opraviti wedle rozkázanie těch opravci má bez odporu všelikterakého; pakliby toho učiniti nechtěl, tehdy podlé potřebnosti a rozkázanie těch opravci, když toho potřebie bude, powinni jsme a budeme zhuoru býti všichni proti takowému, ktožby to rušil aneb rušiti chtěl, a tak se nezachowal, kolikrát koli toho potřebie byloby. Těch všech wěcí k pewnosti, zdržení a utwření my swrchupsaní oc. pečeti naše dali sme přitisknutí k tomuto listu. Datum Brodae Teutunicali f. III ante s. Viti, anno domini oc. LXXII°.

14.

Zápis sjezdu Nisského (1473, 24 Mart. — 25 Apr.) o prodlaužení příměří a řádůw pokojných mezi králowstwími Českým, Uherským a Polským.

R. 1473 (m. Apr.) (Ze sawěkého překlada z latiny w Českém Muscum).

Markus boží milosti nápisu swatého Marka swatoswatého kostela Římského kněz kardinál, patriarcha Aquilegenský a stolice apoštolské legat, chcem aby budúcím w paměti bylo o těch wěcech našeho úřadu, trojiego slawného králowstwíe, Uherského, Polského a Českého oc. srownanie, upokojenie a k pokoji přiwedenie; k kterémužto upokojení swaté Římské stolice poselstwím, kteréhož ač snad nehodně požíváme, však proto aby byly w pewnějši a stálejši mocnosti, a snadnějšieho upokojenie došly předřečeného našeho poselstwí moci aby potwřzeny byly; w kterémžto sjezdu Niském k wěcnému pokoji mezi králowstwími již jmenowanými w jednanie že sme wnikli, byla potřeba obecnie, kteréžto jednanie od nás moci apoštolskú nám k tomu pójčenú, poručenú a ustanowenú, jakož jest známo z listuow našich nato učiněných, najjasnějšieho kniežete pana Matiaše božie milosti Uherského oc. krále a králowstwí jeho s jedné, a najjasnějšieho kniežete pana Kazimíra tůž milosti Polského krále, a najoswícenějšich pánuow Wladislawa prworozeného, a Kazimíra druhorozeného synuow jeho, králowstwí jich strany druhé, rady a poslowé, s strany totiž najjasnějšieho pána

Uherského oc. krále ctilhodní w Kristu otcowé, páni Gabriel kosteluw Koločenského a Bačienského spolu spojených arcibiskup a téhož města Koločenského wěcný hrabie, najwyšší sekretář a kanclěr předřečeného pana krále, Gabriel wolený a potvrzený Bělehradský a Sedmihradský biskup, Albrecht biskup Wesprimenský, a welikomocní páni: Michal Orsag z Guth, hrabě králowstwie Uherského, Štěpan z Bator, sudí dworu králowského, Jindřich Palač mincmaistr, a Wojtěch z Postupic hrabie Komárnowský, a welebný Ladislaw z Bara, najwyšší pisař stolice apoštolské, Budinský probost a osobnie králowské přítomnosti kanclěr, Wolf Gaic z Herenburka, kantor Bělehradský a obojich práw doktor; a (s) strany najwyššího krále Polského a najoswiecenějšího pana Wladislawa, prworozeného syna jeho, duostojní w Kristu otcowé: pan Jan kostela Gnesnenského arcibiskup, pan Krakowský, a Jakub Wladislawský biskup, welikomocní páni: pan Stanislaw z Ostrorog, wejwoda Galický, Beneš z Weitmile, purkrabie na Karšteině a mincmaistr na Horách Kutnách, a welební Jan Dobrhost (?) a Jakub z Sádku, práw duchowních doktor, kanowníci Krakowští, našich něbrž apoštolských příkázani poslušni jsúce, sjewše se, pomocí boží a našim jednaním jisté artikule k jednotě, k swornosti a k upokojenie králowstwi předřečených neb příslušejtet(ch) zriedili a zawřeli sú a k nim před námi přítomnými swědky a pisari dolepsanými swolili sú se, aby artikule před námi jménem najjasnějších králów a zvláštních swých králowstwie moci jim příkázanú od předřečených pánuow jich jim puojčenú, jakož listowé jim nato pořádně a mocně daní u nás jsú, a tak, jakož se dole piše, počnají se i skonawají, totiž: My Matias z božie milosti Uherský, Český oc. dán w Budíně ten pátek před S. Valentinem léta božieho 1473, králowstwi našich léta Uherského oc. XV, korunowanie IX, a Českého IV; Kazimír božie milosti král Polský oc. dán w městě našem Bristenském na den obřezowanie božieho, léta totiž 1473, obyčejem a spôsobem předřečené artikule kaplany sepsané wzewhálili, přijali, potwrdili, jichžto spis ot slova k slowu dole psáno (*sic*) a takowýž jest:

Najprw zuostáno jest, aby držán byl sněm na den Matky božie na nebe wzetie n. př. w Opawě, na kterýžto mají se sjeti poslowé obojich stran w počtu dwadeceti osob, totiž 6 z králowstwie Uherského a 4 z králowstwie Českého, a to s strany najjasn. pána krále Uherského; a 6 z král. Polského a 4 z král. Českého, a to s strany najjasn. pána krále Polského a najoswiecenějšího kniežete pana Wladislawa téhož krále syna.

It. W tom času až do sw. Ducha n. př. tíž páni králi mají ty posly jmenowati, a také najduostojnějšího p. kardinála takowými jmény w čase predepsaném ujistiti.

It. Že předřečení králi moci budú, ač budeli se jim zdáti, jednoho nebo wiece nebo wšecky tak jmenowané posly změnití a jiné na miesto jich postawiti, prwé nežby na miesto kdež sněm má držán býti přijeli.

It. Aby jmenovaní poslowé měli plné a hojné rozkázanie o těch všech věcech, o kterýchž na tomto sněmě w Nise poslowé obojie strany sú zuostali, kteréžto sú sepsali s pilností a obojie strany s powolením, a aby ti poslowé plnú moc a mocnost měli wedle takowého rozkázanie oc. tak aby toliko poslowé z králowstwie Uherského a Polského jměli moc jednati a zawřieti o všech nesnáziech, ruoznicech, bezprawtech a škodách na obě straně, totižto tak dobře s strany krále Uherského proti král. Polskému, jakož i zase z polského králowstwie proti Uherskému král. učiněných, a o těch všech věcech docela dokonati. Jestli pak žeby z příhody někdo neb někteří s jedné, s druhé, nebo s obů stran, kteříby na ten sněm býti majte, i nebyli: tehdy ostatní takůž moc a mocnost jmieti mají, jakoby všichni byli, a ty všechny věci jeduati aby mohli, jakoby všichni spolu byli.

It. Aby ti všickni poslowé w počtu jmenowaném, totiž dwadcti z třě králowstwí jměli plnú moc a rozkázanie wedle spisu učiněného, jakož napřed psáno stojí, jednati, řediti, zawřieti a dokonati o tu věc prwotnú, co se pře králowstwie Českého dotýče. A jestližeby z které příhody kteří tu nebyli, jiní přítomní takůž moc mieti budú.

It. Aby jmenovaní poslowé na sněmě jmenowaném we XL^u dnech pořád zběhlých všechny ty věci a jednání zawřeli a dokonali. A po wyjítí těch XL^u dní, jestližeby ještě těch věcí nedokonali, tehdy potom wiece žádné moci jmieti nebudú, ale má býti útočiště k ubrmanuom na to usazeným.

It. Jestližeby se ti poslowé nesmluwi a nedokonali o té věci, což se král. Českého dotýče w předepsaných XL^u dnech: woleni jsú dwa ubrmani skrze posly najjasn. pána krále Polského a najosw. kniežete syna jeho, totiž najosw. kniežata pan Karel knieže Burgundské a pan Albrecht markrabě Bramburský a sw. říše korferštowé; a dáno jest wolenie najjasn. pánu králi Uherskému woliti z obů jednoho z nich, tak aby ten, kteréžoby jmenovaný pan král wolil, za ubrmana jmien byl. A když se tak stane, tehdy pan král Uherský w témdni otedne sw. Stanislawa pořád zběhlém má to wědětí dáti najduost. panu kardinalowi legatowi oc. Též také duostojný otec kněz Gabriel biskup Bělohradský w času předepsaném má poslati listy wysoce urozenému panu Jakubowi Dubanskému a purkmistru města Krakowa, a takéž do Prahy. Pakli by se přihodilo, žeby jmenovaný ubrman prwé nežby wyřekl, umřel, aneb z jiné kterékoli příhody na den od něho samého jmenovaný newyřekl: tehdy má býti útočiště k najjasn. králi Franskému a k jeho země najwyššimu práwu. Kterýžto král a jeho najwyššie práwo w při předepsané od stran za najw. ubrmana jmenowan, wolen a přijat má býti.

It. Jestližeby se nesrownali předřečení poslowé, totiž z král. Uherského a Polského o ty swáry a ruoznice, bezprawie a škody, kteréž se s obů stranú stalv,

w času XL^u dnuow předeapsaných: tehdy má býti útočiště k ubrmanu, k kterémužby najjasn. král Polský swolil, z těch dwú, kteříž sú na tomto sněmě w Nise jmenowáni od posluow najjasn. pána krále Uherského, totiž najosw. kniežat panuow Ludwíka kniežete Baworského, falckrabi na Rayně, a pana Wiléma kniežete Saského. Z kterýchžto jeden, kteréhožby předřečený najjasn. pan král Polský wolil, již w té wěci za nejw. ubrmana jmien býti má. Těz aby obě straně, jestližby ti poslowé často jmenowaní we dnech jmenowaných nesrownali, od posledního dne těch XL^u dní, powinni byli se postawiti w šesti měsíciach, a ten den poslední šesti měsiecuow, usazenému neb usazeným na tu neb na ty pře, o kteréžto neb o kterýchž ti poslowé by se nesmluwili neb nesrownali a konečného rozdělení neučinili.

It. Smluweno jest a zuostáno od obojje strany o škodách, kteréž sú se we třech královstwach, totiž Uherském, Polském a Českém staly pod přieměřím učiněným, aby skrze najduost. pana Legata učiněni byli w každém království ubrmané, a ti aby každému, ktožby se k nim utekl, plnú sprawedlnost bezewšeho odtahu a odporu učinili. Pakliby kto w tom neposlušný nalezen byl: tehdy obojí král Uherský a Polský, těz i najosw. syn krále Polského, swé poddané aby k tomu držali a přinutili dosti učiniti a oprawiti.

It. Zuostáno jest od obú stran posluow, aby jeden sjezd držán byl w král. Českém w městečku w Benešowě na den sw. Stanislawa n. př. na kterýžto sjeti se mají wedlé obyčeje obú stran poddaní, totiž ti, kteříž jsú poslušni najjasn. p. krále Uherského, i ti kteříž jsú poslušni najosw. kniežete p. Wladislawa krále Polského syna. Na kterémžto sněmu jednati a zawřieti mají zřiezením předeapsaných kniežat příměrie pewné a stálé po všem království Českém mezi obojí stranú, až do rozeznání práw a ruoznic téhož královstwie mezi týmiž kniežaty wzešlých, skrze usazené, kteříž z těch tří království na tom sněmě w Opawě budú, anebo jestližby dřiewejmenowaní poslowé nesrownali se a nerozdělili, až do odloženie na wyřknutie ubrmana na to wysazeného.

It. Aby na témž sněmě w Benešowě opatřeno bylo wedle všech potřeb, aby takowé příměrie trwalo neporušitedlně.

It. Aby na témž sněmě kniežata, páni, zemené i jiní kteříž tu budú s obú stran, spolu se zapsali, že což ti poslowé na sněmu Opawském zjednají a smluwie, jednosworně aby to drželi a zachowali, a bezewšech omluw a zámysluow tomu se zjednání poddali. Pakliby se ti poslowé nesmluwili: tehdy jakžby ubrman na to wolený wyřekl, to aby zachowali. Pakliby kto takowému zjednání a zuostání odporu a neposlušen byl, tehdy oboje strana beze wšie lsti a odpornosti powinna bude proti takowému neb takowým nepřátelsky jako proti nepříteli královstwie a rušiteli pokoje powstati.

It. Na tom sněmě w Benešowě zuostáno bude o listech, kteříž dáni mají

býti od jmenovaných najjasn. krále Uherského a najosw. kniežete Wladislawa oc. na propuštění slibuow, přísah a poddanosti i všelikterakých závazkuow poddaných oc. aby ti poddaní swobodně se zavázati mohli poslechnúti zjednání a wyřknutie, o kterýchžto swrchu psáno stojí.

»O zemi Uherské a Polské.«

Item, zawřieno jest, aby již od toho času byl obnowený a konečný a wěčný pokoj, přátelstwie a starodáwnie bratrstwie mezi slawnými králowstwími Uherským a Polským; a kdyžby se w potomních časech přihodilo, žeby některé nechuti, swáry, bezprawie neb škody s obú stran powstaly, jehož bože ostřež! zřícením a rozkázáním najjasnějšich pánuow králuow mají býti sněmy neb sněmowé obyčejem starodáwním, a skrze posly, preláty a pány týchž králuow a králowstwí slušné zřícenie učiněno má býti, a proto ten pokoj w ničemž rušen býti nemá.

Item, o twrz Škopek takto jest smluweno: aby ta twrz wrácena a dána byla w moc dědice, totiž Mikuláše z Pirny, konečně do dne božieho wstúpenie bez wselikého dalšího odtahowání neb obtíženie; pakliby tomu kterým obyčejem ten neb ti, kteříž tu twrz držíe, odporni byli a w tom odporu do tří dní pořád zběhlých stáli, aby od obojích králowstwí za zlé a neposlušné jmieni byli, a zbožie a dědictwie jich, ač měliliby které, aby jim odjato bylo, a owšem jakožto rušitelé pokoje a obecni zhůbce od obojiego králowstwíe wybojowáni byli a od toho místa zahráni.

Item, kdyžby swolil najjasnějši pan král Uherský k jednomu z jmenovaných ubrmanuow, tehdy hned wšichni wěznowé obojje strany, totiž tak dobře z králowstwíe Uherského jako z králowstwíe Polského, buďte owšem prázdni a propuštění.

Item, slíbili sú a slibují poslowé najjasnějšieho pana (krále) Uherského, jménem jeho králowským a jménem, králowstwíe, tomu Mikulášowi z Píron za wšecky winy jemu proti králi a králowstwí odpuštěné a milost jeho králowskú, nebo hned jmény předřečenými jemu činie milost, odpúštějí a slibují, že od téhož najjasnějšieho pana krále předřečeného odpuštění a milost odewřenými listy zjednajíe a dadie; také týž pan král jemu Mikuláši na jeho dielu dědičném přiezeń králowskú milostiwě okáže.

Item, welikomocný pan Michal Orsag oc. a pan Štefan z Bathor, sudí dworu králowského, slíbili sú a slibují, jakožto najwvyšší sudí králowstwí Uherského, wedle práwa a obyčejnuow téhož králowstwíe, kolikrátby od dřiewe jmenowaného Mikuláše pozádáni byli, učiniti jemu plnú a dokonalú sprawedlnost, tak dobře proti bratřim jako proti kterýmkoli poddaným králowstwíe Uherského.

Protož my kardinal, patriarcha a legat předepsaný žádajíe wšecky a každé předpowě~~ř~~ wěci skrz předřečené pány posly zawřené a přijaté pewně a nepo-

rušitedlně zachowati, k slušnému a k rádnému konci přivesti, mocí poselstwi našeho, kteréhož požiwáme, pochwalujem, ujišťujem a wděčně přijímáme, utvrzujem a upewňujem; nemyslíce proto skrze naše takové potvrzení, pewně a wděčně přijaté a utvrzené a upewněné, řečené posly a jich znamenitější poddati kterémukoli súdu aneb závazku; přidávajíce (ku) předepsaným nám z powinnosti úřadu poselstwie našeho příslušející artikul, jakožto užitečný a potřebný: kterýž darem božím přirknut bude a zůstane král pokojný králowstwi Českého, (aby) držán byl a pode cti a wěrú králowskú se zachoval, že (*sic misto* a) což na něm bude, w skutku to okazowal, aby křesťanské kázanie a wěrná napomínanie a jiná potřebná k tomu přihodná lékařstwie (uziewal), aby bludné ot křesťanské wiery a jednoty cierkwe swaté k též prawdě a jednotě nawrátil, nižádné jim pomoci, rady ani přiwětivosti neukazowal, jimžby w bludu a w neřádech swých zuostati mohli, ale křesťanóm což bude moci najwiece pomáhal, k sobě je hrnul a obraňowal aniz neopúšťel, což na něm bude, ale wšeccko tak činil wšl lepší cestú a obyčejem křesťanským, aby wiera křesťanská w předřečeném králowstwi Českém wyzdwižena a rozšitřena byla, a wykořeněnie bluduow, a bludní ot wiery křesťanské aby k srdci přidúc, ku pánu bohu se nawrátili; ufajíc, že artikul tento, jakožto užitečný a potřebný, od toho, kterýž přirčen (bude) a zůstane pokojný král král. Česk., přijat a potvrzen bude; příkladajíce také obyčejem předřečeným: ne aby radše skrze netbanliwost opuštěno co bylo, nežli co wěreno, a swatého wšech kniežat křesťanských srownanie rownosti se zachowalo, a wždy wedle obyčeje a zwyklosti aby bylo, totiž wšeccky wěci zawřené koncem dobrým skrze ubrmany přiwedeno bylo, potvrzeno a upewněno bylo, a darem nebeským ot stolice apoštolské požehnané, kteráž wšech křesťanów wěrných hlawa a matka jest i mistryně. Kterážto wěci na swědomie oc. Datum Nyse.

15.

Zápis sněmu Benešowského (1473, 27 Mai — 9 Jun.)

1473, Jun. (*Ze sawěkého přepisu w Českém Museum.*)

We jméno božie amen. Jakož Jich M^u králi, páni naši, měwše rady swé znamenité na sjezdu w Nise, i rozkázali sú nám držeti sněm obecni obojie straně wšeho králowstwi Českého w Benešowě; a my k rozkázanie JM^u sjewše se k jednání pokoje, řádu a obecnieho dobrého této slawné koruny České, (při kterémžto jednání najjasnějšie kněžna a paní, paní Johanna králowna Česká, markrabina Morawská, Lucmburská a Slezská wejwodina, markrabina Lužnická oc. Její M^t pro obecne dobré a upokojenie koruny ráčila jest sama osobně býti, a ráčila jest pomoci řediti a jednati swú prací pokoj a obecnie dobré, a my wšicni s Její M^u wědomím a radú takto sme se swolili a smluwili; při kterémžto zřizení a zjednání i pečeti Její M^u napřed jest

utvrzeno,) takto sme se srownali a smluwili, jakož artikulowé dolepsant ukazují, nechťice toho mnoho písmem šířiti a zvláščnosti rozumuow dáwati, ale jako poslušni pánuow a králuow swých zachowáwající se, a žádající pokoje, jednoty a společnǎ swornosti, a se ctí, bez roztržení koruny, jednoho pána jieti. A poněwadž k těm smluwám z wuole pánuow našich dobrowolně jest k tomu přišlo, i my obojí strany dobrowolně, mocně i konečně swolily sme, jakožto poslušni králuow pánuow našich JM^u a na takowú smlúwu, zřizení a spusob králi páni naši každý JM^u list má dáti nám w naši moc w tato slowa oc. a my také zase strana každá máme listy wydati w tato slowa oc.: že což koli nám bude wypowieděno těmi osmimizecítma Jich M^u radami w Opawě, pakliby z dopuštění božieho těch osmimizecítma se nesrownali, tehdy najwvyšším ubrmanem což bude wypowieděno mezi králi, pány našimi, a námi, to máme w celosti držeti a skutečně naplniti. Ale to wyřčení a wypowieděni swrchnieho ubrmana aby se přes rok nedlilo, ale dřew roku wypowiedělo. A kteréhož krále a pána z božie pomoci budem jieti společně, aby to s JM^u bylo opatřeno podlé wšie potřebnosti: abychom wšicni we wšie koruně, preláti, kniežata, páni, rytierstwo i města, držáni a zachowáni byli při starodáwních práwích, řádech a swobodách i dobrých řizenostech a obyčejích, milostech, obdarowánie privilejí a sprawedliwých zápisích; a také aby JM^u neráčil jieti žádné kyselosti a nelibosti k těm ke wšem, kteříž sú proti JM^u u wálečné časy w straně odporné byli, tomu JM^u rozuměje, že wšem i každému zvláště se ctí nelze bylo jinak učiniti.

Item, příměrie a pokojné stánie wšť koruny až do swatého Wáclawa najprw přístieho, a od swatého Wáclawa až do roka.

Item, jakož jest swoleno s obú stranú dobrowolně w Německém Brodě o zbožie sstupowání, kteráž mečem nejsú odjata, než moci se w ně uwázáno, ta aby byla s obú stran stupowána konečně do sw. Bartoloměje aneb na ten den bez pomčení, jakož na tu prwní smlúwu w Německém Brodě, též zde jest swoleno na sněmě w Benešowě, a to bez pohoršení těch zbožie, a tak: aby wzali polowici obilé, a z rybnikuow polowici jedna strana, ale sena aby tu bylo necháno, a druhá strana polowici: než lesów aby žádných wíce nemýtili, kromě k tomu dworu neb k twrzi ku potřebě; než koně, kráwy, a jiné dobytky malé i weliké každý sobě muož odehnati. A již rataje a pacholky swé, ktožby chtěl w takowých drženích jmíti, mají strana straně dopustiti, aby dále mohli swé hospodářstwie spravowati: než poplatkuow již žádných sprawedliwých i nesprawedliwých aby žádná strana straně z těch lidí nebrali s obú stran, ani kterých útiskuow jim činili až do toho stupowánie. Pakliby kteří škodu na tom zbožie učinili mimo toto naše zřizenie a zóstánie, ten každý aby to opravil a nahradil tomu, čie zbožie jest, po ředitelých zemských nebo po práwu zemském, k kterémužto práwu z toho muož pohnán býti. A o ty zámky a posádky, s kterýchž jest wáleno, a náklady, děly dobyto, neb jakžkoli odjata s obú stran:

když budem propuštěni od JM^h kráľuow pánuow našich, a po sněmu Opawském, abychom sobě sněm společně obecni položili na určené místo a w určený čas, a tu aby jednáno bylo a spůsobeno o pomoc zemskú ze wší koruny k vyplacení těch zámkuow; a na kterýž čas ředitelé zemščí těch zámkuow každému postupowati rozkázie, to tak buď učiněno a zachowáno beze wšie odpornosti, a to konečně w tom roce, a to bez zkažení a porušení zámkuow i zbožie k těm příslušejcích.

Item, jsú woleni čtyřé ředitelé zemščí w Čechách: oswícené knieže kněz Hynek, knieže Minstrberské, hrabie Kladské, pán z Kunstatu a na Poděbradech, pakliby JM^h nemohl býti, tehdy jiný aby byl, o kohož se swolenie stane, a urození páni pan Zdeněk z Šternberka, oc. pan Wilém mladší z Rizmberka oc. a pan Jan Zajiec z Hazmburka a z Kosti oc. ti aby w tom roce, aneb do wýpowědí těch smluwci w Opawě, nebo swrchnieho ubrmana, wšecy potřebnosti obecni neb každého zvláště řídili a moc měli řiditi, a wšickni preláti, kniežata, páni, rytierstwo, iněsta aby jich poslušni byli a jim radni a pomocni byli. A ti čtyřé zemščí ředitelé aby po krajiech hajtmány usadili, kteřížto hajtmané aby w krajích potřebnosti lidské řídili, a nepokoje, zlodějstwo aby stawowali, a k těm potřebnostem aby tomu každému hajtmanu spomocen byl wešken kraj; a jestližeby čemu ten hajtman s tím krajem učiniti nemohl, tehdy požádaj z druhého kraje jiného hajtmana ku pomoci i s tím krajem, anebo třetieho, anebo wíce, jakžby která potřeba byla: a ti wšickni hajtmané i krajané mají k tomu powlovnost míti, a bez odtahowání hotowost, aby wždy žádnému neřádu a zlodějstwu nedali vzniknutí jmíti; pakliby čemu nic nemohli učiniti, ti wšickni i každý zvláště k ředitelóm zemským mají se utéci; a ti ředitelé zemščí, i hajtmané, aby byli opatřeni, kdežby který sjezd měli, aby na swé netrāvili, ale z komor kráľowských z obú stran aby opatřeni byli. A takowá řízení aby též byla w Morawě, w Sleziech, w Šestiměstech i w Lužické zemi, w Loketsěe i w Chebsěe; a čemužby také tam nemohli nic učiniti, aby útočišče měli k těmto čtyřem ředitelóm zemským; a ti čtyřé ředitelé nemohli-liby wšickni spolu býti, tehdy třé moc mějte takúž, jakoby wšickni měli.

Item, w tom času aby w každém kraji sobě sprawedlnosti činili před hajtmanem toho kraje a před radú jemu na to přidanú; pakliby čemu ten hajtman s radú nemohl učiniti, ale aby byli před swrchními řediteli zemskými, aby wždy lidé w swých sprawedlnostech nehynuli.

Item, což se koli stalo w předešlých časiach komu které škody u příměrie, ti již zemščí ředitelé položte čas určený winníkóm a žalownikóm, příjmúce k sobě hajtmana a rady toho kraje jim přidanú (*sic*), kdežby toho potřebie bylo; a jakž komu najdu a rozkázie, tak buď opraveno bez odpory.

Item, JM^h králi, páni naši, kteréž zámky k koruně České držie a na nich swé úředníky mají, aby ty také ráčili z powinnosti a poddanosti propustiti, a s těmi

zámky znowu kázali slíbiti, totiž s Karlsteinem a s Špimberkem i s jinými, vši zemi království Českého; ale proto JM' každý w tej míře do zřízení a wypowiedění těch smluvcí w Opawě neb swrchnieho rozdílice při své slávě a duostojenství i wszelikterakých duochodiech držán a zachován buď.

Item, ti listové královského nás propuštění, i ti také našeho zavázání, aby se swolenie stalo, kdy a kde a u koho jmají položeni býti.

Item, když takowí listuow řízení dokonání a položeni budú, již stran nebude; ale jsúce swobodni, konečný mír a pokoj we všem království buď prowolán, wšecká rozdělení, kyselosti a nechuti mínte wálečné, ani wspominání buďte; ale buď konečnie jednota a swornost pod řízením těch zemských řediteluw.

Item, holdowé po dnešnie den aby minuli a wíce bráni nebyli, lečby kteří holdowé minulého čtwrtléta zadržáni byli, anebo žehy sobě roky uprosili, takowí holdowé buďte wydáni; wšak proto ač by měl kto k tomu odpor, mocí toho nedobýwajíc, před těmi řediteli buďte sobě práwi, anebo hajtmanem toho kraje.

Item, wěžnowé wšickni, kteréž strana proti straně jmá, aby rok měli do sw. Martina; a když ti jmenowaní listové budú dokonání a položeni, a zbožie každému wrácena, tehdy aby wšickni wěžnowé byli propuštěni a prázdni bez šacunkuow, úplatkuow wszelikterakých; a jsú-li kteří wěžnowé zjímání w prwniem neb w tomto příměrie, mají propuštěni býti bez zmatku.

Item, aby we všem swornost a láska mezi námi byla zachována; a když se ty wěci zřídí a dokonají, a listové položeni byli, jakož se swrchu píše, tehdy buď posláno k najduostojnějšiemu knězi kardinalowi, prosíce JM^u, aby wšecky z kletby ráčil rozwázati, živé i mrtvé, a prelátóm i všem faráróm, kteříž sú s swých úraduow a far odstúpili pro zachování poslušenství, (dopustiti) aby se nawrátili a službu božie říditi a wěsti molli.

Item, aby ti lidé, kteříž pánuow nemají, a na své škody ležie, aby jim we wsech ani otewřených městečkách ležeti nedopúšćeli, a to proto, že oni po takowých wsech a městečkách ležieci, chudé lidi hubili (*sic*) a jim škody činie; než chtí-li ležeti kteří na své škody, ti aby leželi w městech ohrazených, kdež wsech potřeb za peníze najdú bez nedostatku, a město každé i pán toho města to opatř, aby to bez škody lidské leželi.

Item, jest-li žeby w kterém koli kraji zlodějsky aneb swéwolně komu koli jaká škoda se stala, wšickni aby veřejně honili, a žádný aby je na zámky své a posádky nepřijímal ani púšćel, ani glejty jich nezastawowal; pakliby je kto přijal, aby je wydal hajtmanu toho kraje; a jestli žeby toho neučinil, aby k němu bylo hledino ode wšie země jako k přijimači a k zhúbci zemskému.

Item, aby silnice swobodně do království a z království sprawedliwě od

starodawná wysazené šly, cla a mýta nesprawedliwé zamýšlená, po zemí i po wodé, ta aby minula a brána nebyla.

Item, w té míře posádek nowých žádných aby nedělali ani osazowali, a kteréž jsú posádky osazené w prwniem i w tomto příměří, aby zkaženy a zbořeny byly.

Item, u desk zemských i u dworských aby každému potřebnosti se dály, tak jakož se před wálkú dáo; také aby požíwajíce práwa w komorniech platech, aby proti komorníku ani práwu nic nečinili.

Item, také to aby opatřeno bylo, aby nižádný z koruny na knížata a země okolnie žádnými wálkami a záhubami nesahal, zjewně ani tajně: pakliby se komu jaká škoda, kterýž jest w koruně, křiwdá neb bezprawie stalo, nižádný proto wálky ani nic takowéko nepočínaj, lečby prwé wznesl na ředitele zemské, kteříž to opatřiti mají wedle potřebnosti.

Item, mince dobrá aby šla a falešných zlatých, grošuw ani peněz pod pokutú cti, hrdla a statku aby žádný dělali nesměl; pakliby kde dělali, na to všichni s pilností aby se ptali, a ižádného w tom nešanowali, neb jest wší obce škoda a zkáza, a doptajíce se toho, na ředitele zemské znésli, od kterýchž buď pomšćeno bez milosti.

Item, w té míře a w tom roce aby králi, páni naši, nižádnému nižádných zbožie nezapisowali, duchowních ani krdlowstwie, w koruně Āeské i we všech zemiech koruně Āeské příslušejících.

Item, již přes tato zřizení aby žádný žádnému neodpowídal, ani na druhého kterou mocí sahal, pod pokutú již swrchu dotčenú; a jestli žeby kdy které wálky vznikly, jehož pán bóh rač ostríci, aby žádný neodpowídal, lečby tři dni napřed dal wěděti tomu každému do domu neb na zámek jeho, kdež dworem swým obýwá; a ktožby jinak učinil, aby byl odsúzen cti a wiery, a wíce aby nikdy k ní nebyl nawrácen, ani k žádnému práwu.

Item, bylliby kto z řediteluw neb hajtmanuw komu co winni, aby byl jeden před těmi řediteli práw každému, ktožby jej winil, buď ředitel neb hajtman; pakliby w tom čase bóh kterého z ředitelów neb hajtmanuw neuchowal, jiný na to místo buď wolen.

Item, toto naše obecné zemské zřizení a utwrzenie aby ode všech we wší koruně držino a zachowáno bylo w celosti bez přerušenie; pakliby kto toho nezachowal, a to kterým koli obyčejem přerušil, neb proti tomu byl, k tomu neb k těm buď odewšie koruny hledino jakožto k zhúbci a rušiteli pokoje a obecnieho dobrého, a na takowého neb takowé (abychom) jednostajně a sworně se wší naši noci sobě radni a pomocni byli.

13.

Wýtah z podobného zápisu sněmovního w Brně od stawůw Morawských učiněného.

W Brně, 1473, 27 Jun. (Z arch. Třebensk.)

We jméno božie amen. Poněwadž králi J^{ch}M^{ti} naši milostiwí páni tomu ráčí, aby zjednáni Niského sjezdu skrze JM^u raddy ode všech poddaných J^{ch}M^{ti} w skutku zachowáno bylo; jakož w král. Českém též wuole (*sic*) a rozkázani dosti učiniti chtěie páni rytierstwo i města i všeccka wuobec (*sic*) w Benešowě na sněmu jedno chwalitebné zřiezení spusobili sú: my Jindřich z Lipého najw. maršalek král. Česk., Beneš z Bozkowic a z Črnéhory, Markwart z Lomnice, Heralt z Kunstatu a z Plumlowa, Wilém z Pernštaina a na Meziříčí, Albrecht starší z Šternberka a z Lukowa, Jan opat Lucký, Jan probost Kúnický, Hynek ze Zwole a na Koltštaině, Hynce z Kukwic a na Rosicích, páni, prelāti, rytierstwo markrabstwie Morawského . . . to zjednáni a zřiezení české . . . oblibujem . . . při témž a takowémž zuostati mientě . . . Najprwé řídíme a spusobujem též čtyři ředitelē zemské . . . uroz. p. Jindřicha z Lipého; . . . p. Jana z Pernšteina, a p. Jindřicha z Pernšteina, pana Stibora z Cimburka a z Towačowa a p. Jindřicha z Boskowic a na Jičíně . . .

D. w Brně, w neděli po sw. Janě křtiteli božím, l. 1473.

17.

Ředitelē králowstwí Českého pokládaji nowý sněm zemi České do města Benešowa.

W Čáslawi, 1473, 8 Nev. (Orig. arch. Třeb.)

Urozenému pánu p. Jindřichowi z Rosenberka, příteli mému milému.

Službu swú wzkazujem, urozený pane a příteli milý! Jakož tebe tajno nenie, že z sněmu Niského a z rozkázanie králuow panuow našich milostiwých držán sněm w Benešowě, na němž jest smluwno, zuostáno a zapsáno, aby byl jmenowán a držán obecni sněm zasě všie koruny České po sněmu Opawském, pro čest a chwálu všemohúcieho boha a pro obecnie dobré, zvlášť pro upokojenie a zřiezenie slawného král. Českého: protož my, jakožto ředitelē zvláštni pro obecnie dobré slawné koruny České z jednostajné wuole wolentí, nechtiece by co obecnieho dobrého zemského námi obmeškáno bylo, ale chtiece tomu, aby se všem smluwám zvlášť obapolně smluwným dosti stalo, buďto w Německém Brodě neb w Benešowě učiněným, a aby se čest a chwála božie množila a obecnie dobré rostlo, sjewše se i swolili sme a složili obecni sněm všie koruny České ten úterý po nowém létě najprw příští w témž městě w Benešowě. A prosíme tebe, že pro tak mnohé dobré obecnie, zvlášť pro čest a chwálu všemohúcieho boha a pro upokojenie slawného král. Česk. již dosti zašlého, tu na ten čas a w ten den býti neobmeškáš, a i swý zebnikuom též wědětí dáš. Neb my bohda také tu na ten

čas budem, a což na nás bude k tomu wěsti chcem, aby se smluwám w Německém Brodě i w Benešowě učiněným dosti stalo, a i ti wýtržkové což se dějí w králowství proti těm smluwám také staweni byli, a i dále cožby bylo užitečného a dobrého té slawné koruny, abychom zespolka s waší radú a pomocí jednali. A tak již ktož se winie neb winili z čeho, ježtoby se w přímíří stalo od strany straně, aby před námi řediteli a prwními hajtmany na témž sněmě w Benešowě stáli. Ex Czaslavia, fer. II^{da} ante Martini, annorum domini oc. LXXIII°.

Zdeněk z Šternberka, hajtman oc.

Wilém mladší z Risenberka oc.

Jan Zajiec z Hasenburka oc.

ředitelé králowství Českého z jednosworné obapolnie wuole wolentí.

18.

Zápis sněmu Benešowského r. 1474, (4 Jan. — 27 Febr.)

(Z rkp. Talemb. a přepisu w Česk. Museum.)

Léta božieho tisícého čtyrstého sedmdesátého čtvrtého, jakož sněm w Benešowě najjasnější králowú Českú oc. a pány řediteli i jinými pány, rytieřstwem a městy obojie strany držán byl prwnie neděli u puostě, i takto jest obapolně jednáno a zřiezeno, jakož níže sepsáno jest:

It. najprwé že králowé JM^u dána jest moc, když ráčí a toho potřebu uzří, do města Slaného sněm položiti, ku kterémužto sněmu obě straně mají jeti, napřed páni i jiní páni rytieřstwo i města, a k tomu se majie klejtowati s obú stranú obyčejem prwniem, i také od toho města Slaného, ktož toho budú potřebowati.

Item, také ktož majie s kým činiti jedni proti druhým, aby na tom sněmu byli a práwi sobě byli podlé smluw obapolně učiněných.

Item, také na tom zuostáno obapolně: ta ruoznice, kteráž jest mezi králi králem Uherským a králem Polským J^{ch}M^{mi}, že páni majie obojie z každé strany dwa wyslati a snažiti se, aby ta ruoznice, kteráž jest mezi J^{ch}M^{mi} s boží pomocí mohla w dobré uwedena býti, a na to majie strana krále Uherského J^{ho}M^t obeslati prosiece, aby ráčil klejty bezpečné pánóm a dobrým lidem, kteří pojedú o to pracujiece mezi J^{ch}M^{mi}, dáti; a druhá strana též také krále Polského J^{ho}M^t obeslati a za též prositi majie.

Item, toto také na tom sněmu jednáno: najprwé co se dotýče králowé Jejie M^u a Jindřicha Rúbíka, o tom jest tak rozkázáno a powědieno: jakož jest on Rúbík seznał se, že jest nekterými slowy dotekl JM^u, že jest to učiniti neměl a že jest JM^u křiwdu učinil; a protož on Rúbík má státi bez klejtu na prwniem sjezdu, když

od panuow řediteluow bude dáno jemu napřed dvě neděli wědět, a což jemu o tom tu nalezeno a rozkázáno bude pány řediteli, to on tu uslyší. A což se dotýče otce jeho Oldřicha Rúbíka, také tu státi má a práv býti po pániech ředitelích, z čehož jeho K^eMⁱ winití bude. Také tu a tenž čas má slyšáno a rozeznáno býti to, což jest mezi panem Medkem z Waldeka a tímž Oldřichem a Jindřichem Rúbíky z Hlawatec.

Item, co se dotýče zboží postupování podle smluw: pan Lew z Rožmitála postúpil jest Janowi Wrábskému L š gr. platu, to což jmenovaný Wrábský od Chwalka z Řepice kúpil.

Item, pan Jiřík z Stráže oc. postúpil jest Jarohněwowi z Úsušie zboží řečeného Wal.

Item, pan Zdeněk z Šternberka oc. postúpil jest Kalenicowým dětem jich zboží.

Item, také týž pan Zdeněk z Šternberka oc. postúpil jest panu Sezemowi zboží řečeného Pleše.

Item, týž pan Zdeněk z Šternberka postúpil jest Mezenskému z Tábora zboží Přehořowa.

Item, pan Jan z Hasnburka postúpil jest kláštera Doxanského; však takto jest řekl, co se dotýče starodávně oprawy k Haznburku po jeho předcích, tomu bez škody.

Item, týž pan Jan z Haznburka také powěděl jest, že ten plat z Slatiny, kterýž jest plat k probostwie kostela Litoměřického, že ten také má vydáván býti tomu kostelu.

Item, pan z Plawna mladý jménem otce swého i swým majie postúpiti Hanušowi Húgwicowi zboží jeho manského bez škody a vybrání poplatkuow. Tíž pán z Plawna majie postúpiti Mikulášowi Kfelěrowi též manského zboží také bez škody a vybrání poplatkuow. A oni Hanuš Húgwic a Mikuláš Kfelěr majie všechno učiniti panóm z Plawna to, což z práwa a powinnosti manské učiniti majie.

Item, týž pán z Plawna na místě otce swého i od sebe což držie od zboží Teplského, majie postúpiti opatu a konwentu bez škody a vybrání poplatkuow, krom toho, cožby sobě mohli obdržeti z milosti wedle námluwy w Benešowě mluwené skrze přímluwu králowé Jejie M^u a panskú.

Item, pan Bohuslaw z Šwamberka což držie zboží kláštera Teplského, o to jest smlúwa panem Zdeňkem z Šternberka a panem Wilémem z Řizmberka mezi tímž panem Bohuslawem a kněžtmi Teplskými učiněna, ač budeli k tomu wuole KM^u.

Item, co se dotýče kněze Jindřicha o Minsternberk a Cukmantl, o to jest psáno knězi biskupowi Wratislawskému JM^u.

Item, co se dotýče pana Čenka Kuny z Kunstatu a jeho zboží, o to jest psáno knězi biskupowi Olomuckému JM^u a Podmanickému panu Ladslawowi, aby se stalo panu Kunowi podle smluw o Nowé Hrady učiněných.

Item, najprvé panu Zdeňkowi z Šternberka má postúpena býti wes Miledice, ten pátek před kwětnú nedělí, bez škody a vybrání poplatkuow. Pakliby wes nebyla postúpena, ale suma toho zápisu má jemu dána býti na jmenovaný čas podle znění zápisu na sto a na 40 š gr., podle wyznání páně Čěnkowa prokuratorowa. A jmenovaný pán přijma peníze za ten zápis, tu hned má zase zápis vrátiti tomu, ktož mu peníze dá.

Item, témuž panu Zdeňkowi z Šternberka má postúpeno býti na týž den š gr. platu we wsi Řisutech, též bez škody a vybrání poplatkuow.

Item, témuž panu Zdeňkowi z Šternberka má postúpeno býti na týž den wsi Dušník, Chraštan, Libečowa, též bez škody a vybíránie poplatkuow.

Item, témuž panu Zdeňkowi z Šternberka majie postúpeny býti bez prodlewanie dvě winici u Litoměřic, jedna řečená Klín a druhá Křešická, kteréž král JM^u držie.

Item, týž pan Zdeněk má smlúwu královú JM^u takowúto, že na týž den w pátek před kwětnú nedělí má jemu Měšic postúpeno býti bez škody a vybrání poplatkuow s tím příslušenstwem, co skrze Pražany jemu otjato. Pakliby na ten den nebylo jemu stúpeno, tehdy témuž panu Zdeňkowi mají dva listy udělány býti na tři tisíce zlat. uherských dobrých, a listy takowé swědčící mají býti s rukojmiemi na schwálenie K^uJM^u a pana Wiléma z Risenberka, pana Čěnka z Klinšteina, aneboli dwú jich, a jeden list má swědčiti na tisíc zlatých uherských na sw. Jiříe najprw příštie a konečně dvě neděli potom, a druhý list též s rukojmiemi swědčící na dva tisíce zlat. uherských dobrých oc. plnění na swatý Hawel najprw příštie. A příšloliby k tomu, žeby jmenowanému panu Zdeňkowi již takowí a jmenowaní listowé udělání měli býti: tehdy pan Zdeněk z Šternberka má listy swé wšecky tři i s dobrými wolemi, jakož jsú již jmenowáni, k ruce KM^u nebo komuž by JM^u rozkázal, u pana Wiléma položiti často jmenowaného; a on král JM^u, aneb komužby JM^u dopustil, držeti Měšice má. Aneb mají jmenowanému panu Zdeňkowi w moc jeho na hrad Točník také w tom času swrchudotčeném položiti ta dva listy s rukojmiemi na tři tisíce zlat., tak jakož swrchu dotčeno jest.

Item, také což se dotýče 124 š gr. platu ročního, ku Karlsperku příslušejícíeho, kteréž ze zbožie Hlubockého a zvláště s richty Milejowské má se wydawati: K^uJM^u s jmenovaným panem Zdeňkem takto jsú se srownali dobrowolně, že JM^u powoliti jest ráčila, aby jmenovaný pan Zdeněk aneb jeho budúci swrchudotčenú summu na té richtě Milejowské wybíral neb vybírali, wšak podle milosti wedle nynější záhuby, aby se tím spíše mohli opraviti a osaditi.

Item, o Sušické richtářstwie aneb z Sušice sumy aneb ze zbožie Sušického, což by ku Karlsperku mělo placeno býti, na tom jest zuostáno, že Král JM^u má to opatřiti

aby jmenovanému panu Zdeňkovi to vše na průvod najprw přístie stúpeno bylo bez škody a vybrání poplatkuow.

Item, témuž panu Zdeňkovi wes Železná na týž čas průvod má postúpena býti také bez škody a vybrání poplatkuow.

Item, toto má panu Janowi z Hazmburka postupováno býti ten pátek před kwětnú nedělí:

Item, od Lúnských měšťan městečko Slawětín s jeho příslušenstwiem, bez škody a vybrání poplatkuow.

Item, od měšťan Malostranských na týž den clo na malé straně má postúpeno býti.

Item, od pana Bořity clo w Mostě, kteréž on držie.

Item, témuž panu Janowi z Hazmburka: což se dotýče Žirotna, má jemu stúpen býti se všiem příslušenstwiem, jakž jest jemu otjat, a bez škody a poplatkuow wybierání, na průvod najprw přístie.

Item, co se dotýče Libic s zbožiem k němu příslušejciem, také se pana Jana jmenowaného dotýče. Strana odporná nestála, a poněwadž jest nestála, zdá se nám, žeby panu Janowi spravedliwě postúpeno mělo býti. Pakliby straně odporné jmenovanému panu Janowi zdálo se který odpor jmieti, tehdy aby ku konečnému rozsudku stáli na najprwnějším sněmu a sjezdu, kdežby s obojí strany páni byli, a na tom aby přestali, cožby jim tu páni ředitelé rozkázali, a w tom požitkové a poplatkové aby žádní hýbání nebyli.

Item, o domy pana z Šternberka, pana Jana z Hazimburka a panuow z Rosenberka: poněwadž nižádný ku odporu nestál, zdá se nám, aby stúpeni byli jmenovaným pánóm. Pakliby kto těch domuow odpor jměl, aby stál ku konečnému rozsudku na najprwnějším sjezdu aneb sněmu, kdežby obojie strany páni ředitelé byli; tak však wedle zápisu a smluw Benešowských.

Item, což se dotýče pánuow z Rozmberka: najprwě měšťané Slanští majie služebniku jich Blahutowi 12 fl³ gr. platu postúpiti konečně ten pátek před kwětnú nedělí bez škody a vybrání poplatkuow.

Item, týmž panóm má Miličín postúpen býti od Malowcuow, podle psanie panów řediteluow, bez škody a vybrání poplatkuow.

Item, což se dotýče Sedlčan, jakož winil Mikuláš Střela úředniky páne z Rozmberka, žeby se jemu w to uwázali w tomto křesťanském příměří, o to majie státi před pány řediteli na prwniem sjezdu a práwi sobě býti, a též o rybník, kterýž Jarohněw z Ususie slowil a držie. Protož tak jest rozkázáno, aby s obú stran pokoj zachowali řečí i skutkem, a jakož kto držie, aby tak držel do toho času. Než což dále Střela winie, žeby jemu jeho některý statek tu na tom kostele wzat byl, tak jest rozkázáno, aby wrátili, což jsú wzali. Pakliby mezi nimi která ruoznice

byla o to, proto nemějte žádného záštie spolu, ale stuojte o to před jmenowanými pány na čas swrchudotčený.

Item, což se pak dotýče o Netolice, o to také mají státi před pány řediteli na najprvnějším sjezdu neb sněmu obě straně, od pánuow z Rozmberka i Jindřich Rúbík. Než on Rúbík do té chvíle má to zboží držeti, však lidí neobtěžuje mimo spravedlivé poplatky, ani w nic wiece sahaje, než tak jakž jest w držení.

Item, což se dotýče pana Děpolda o Dub s jeho příslušenstwem, takto jest zuostáno, že jmenovaný pan Děpolt má do Prahy jeti a tu budeli moci smlúwu mieti o Dub, má přijieti; pakliby smlúwy newzal, tehdy má státi s stranú sobě odpornú na Zelené Hoře před panem Zdeňkem z Šternberka a panem Wilémem mladším z Risenberka w témdni po swatém Jiříe, a což jim bude týmiž pány rozkázáno, na tom mají přestati.

Item, týž den na Zelené Hoře před týmiž pány mají státi p. starý z Plawna a Mikuláš Kfeleř o ten dluh, jakož jmenovaný Mikuláš prawie, žeby dal za jmenovaného pana z Plawna, a také mají na tom přestati a dosti mieti, cožby jim bylo rozkázáno jmenowanými pány.

Item, což se dotýče Bohuslawa Krašowského a pana Dobrohosta o wes Přehýšow, také což se dotýče Fremuta z Stropčie o wes Najhřany, takto jest o to rozkázáno: provedúli Bohuslaw a Fremut, že ty wsi byly zapsány od krále Jiříeho prwé nežli jest klášter Chotěšowský dobyt, že toho mají Bohuslaw neb Fremut požití; pakli po dobytí téhož kláštera mají zápisy, tehdy nemají z toho pana Dobrohosta winiti pobranie, kteréž jest těm lidem učinil.

Item, jakož jsú puotky hanliwé mezi panem Dobrohostem z Romšperka a Fremutem z Stropčie: poněwadž se jich cti obojích dotýče, páni jsú rozkázali, aby se oboje strany u pokoji řeči i skutkem zachowaly, a stály osobně před pány řediteli na prwniem sjezdu neb sněmu, kdežbykoli spolu byli, a tu což jim obojím rozkázáno bude, aby na tom přestali.

Item, což se dotýče zboží kláštera Želewského, ježto opat téhož kláštera chtěl winiti pana Mikuláše Trčku, a on pan Mikuláš wěda to, nesčekal jest toho a odjel jest pryč bez wuole králowé Jejie M^u i panów řediteluow: jest jemu o to psáno, aby těch zboží Želewských u pokoji nechal, a poplatkuow z nich nebral on ani opat Želewský, ažby o to rozeznáni byli, kto k tomu práwo mieti bude, a k tomu rozeznanie aby oboje strany před pány řediteli stály na najprvnějším sjezdu neb sněmu, když spolu budú.

Item, také jakož Ondráček Oremus někdy hofrichteř chtěl také winiti Plzenské o richtářstwie w Plzni i o jiné, což jsú jemu otjali a držie, a jmenowaní Plzenští proti wuoli králowé Jejie M^u i pánuow řediteluow nesčekawše pryč jsú odjeli: a proto se jim také rozkazuje, aby všech poplatkuow i puožitkuow nebrali a ne-

požívali od toho času, ale nechali jich ležeti a před pány řediteli na prvním sjezdu neb sněmu, kdež pospolu budú, aby stáli a právi sobě byli. A což jim tu pány řediteli rozkázano bude, aby na tom přestali, toho aby žádná strana jináč nečinily.

Item, w těch we všech artikulích swrchupsaných i w každém zvláště, přialaliby která ruoznice, chtiec sobě kdo zvlášt k swému rozumu wykládati, to buď na rozeznání obapolnie pánuow řediteluow, a při jich rozeznání každý má přestati a sobě k žádnému forteli nebrati.

19.

Zápis sjezdu krajůw Plzenského, Prachenského a Podbrdského.

W Plzni, 1474, 12 Apr. (Kopie sawěká w Českém Museum).

We jméno božie, amen. Léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého sedmdesátého čtvrtého, stal se jest sjezd ten úterý slavného hodu welikonočnieho w Plzni, od urozených, statečných, slowútných, opatrných panów, rytierstwa i měst krajów Plzenského, Prachenského a Podbrdského; na kterémžto ze jména tito páni, rytierstwo i města nižepsaní byli sme: pan Zdeněk z Šternberka, ředitel králowstwie Českého, pan Lew z Rožmitála, hauptman kraje Prachenského, pan Bohušlaw z Šwamberka, hauptman kraje Plzenského, pan Zdeslaw z Šternberka, hauptman kraje Podbrdského, pan Beneš z Kolowrat, a na Libštejně, hauptman kraje Slanského, pan Jan z Šwamberka mistr přeworstwie Českého, pan Puota z Risenberka a na Šwihowě, pan Zdeněk z Šwamberka a na Rokycanech, pan Purkard z Kolowrat a z Bezdruzic, pan Dobrohost z Ronšperka, oc. pan Jan Prostiborský, pan Wáclaw z Rabšteina, pan Ctibor z Wolšteina, pan Nachwal z Risenberka, pan Jindřich odtudž, Markwart z Ulic, Jan z Lukawic hořejších, Petr, Wlach, Wilém a Rús bratřie z Přestawlk a na Búbíně, Rús z Čemin, Jan hofrichtěř králowstwie Českého, město Plzeň, i jiní páni, rytierstwo a města, na ten sněm sebraní, chtiece aby se smluwám Benešowským i také králi J^{ch}M^{mi} nyní učiněným dosti stalo, wedle těch smluw abychom zachowáni byli, takto sme to spu SOBILI a zřiedili, aby ruoznice wšecky w těch krajích již přetrženy byly, jakož dole psáno stojí:

It. Najprwé jakož se jest již smlúwa stala o příměří mezi králi J^{ch}M^{mi} za tři léta, co se král. Českého dotýče, to abychom tak w těchto krajích wěrně, práwě a křesťansky drželi a mezi sebú zachowali až do toho času. Pakliby kto nebo kteří z toho se swéwolně wytrhli a proti tomu co učinili: proti takowému neb takowým s radú a pomocí pánów hajtmanów máme všickni společně wěrně a práwě powstati a radni a pomocni býti sobě, beze lsti, každý wedle možnosti swé, kteříby koli od pánów hajtmanów byli obesláni.

It. Aby w tom času jeden na druhého mocí a swéwolně nesahali, a máli

kto s kým co činiti, aby toho hleděli po páních hauptmaních a po raddě jim přidané, pod pokutami všemi, jakož smlúvy Benešowské šíře káží. A páni hauptmané s swými raddami aby se na každého čtwrt léta sjeli, a to cožby koli krajóm potřebie bylo, jednali.

It. Silnice aby po krajích všudy swobodně šly, cla a mýta nesprawedliwě wymyšlená aby wiece brána nebyla; a činiliby kto které překážky po silnicích, ti a takowí aby weřejně honěni byli, kterýchžby křik došel. Pakliby kto nehonil a takowé přechowal a zastával, neb w čem je fedrowal neb k sobě pustil: k takowému neb k takowým buď hledieno jakožto k zhúbci těch krajów. A též o nočních výbojích, ačby se kteří stali, aby též k těm wěcem se jmieno bylo.

It. Žádný aby newálel do Němec swéwolně: než jestližby které knieže neb J^hM^u poddani byli komu co powinowati, tehdy ten nebo ti mají wzněsti na ředitel neb na hauptmana kraje toho; a ten ředitel neb hauptman má knieže JM^u obeslati aby ráčil ot sebe sprawedliwě učiniti a též JM^u ot swého poddaného nebo swých poddaných. A jestližby pak knieže JM^u neráčil ot sebe nebo swých poddaných sprawedliwého učiniti: tehdy již krajowé nebudú nic powinowati kniežeti JM^u toho stawowati; a ten nebo ti, komužby se nemohlo sprawedliwé státi, kohož budú moci požiti z kraje nebo z krajów k swé potřebě, toho jim krajowé nemohú hájiti.

It. Krěmy všecy bezprawné aby staweny byly, a we všech jiných krěmách aby ležáci přechowáwání ani trpieni nebyli, buďto w městečkách otewřených, na zámcích, w městech hrazených neboli we wsech. Pakliby kde takowí přechowáwání byli neb leželi, takowí aby byli zdwiženi jakožto zločinci i s těmi u kterýchžby nalezeni byli, a panóm hajtmanóm aby byli w moc dáni, a žádný aby jim ku pomoci nebyl, ani jich zastával.

It. Také posádek žádných nowých aby nedělali ani osázowali, a to wedle smluw Benešowských.

It. Také mělliby kto s pány hauptmany co činiti, páni hauptmané mají také každému sprawedliwě od sebe po raddě učiniti.

It. O lidi dědičné, kteřížby panóm swým s dědin zběhli, ti aby zase se nawracowali; pakliby se zase nenawrátili a kde uptáni byli, nemají býti držáni, ale panóm jich dědičným mají zase wydáni býti bez odpory.

It. Také jestližby kterému zjednaný čeledín služebný, zjednaje se, odšel nedoslúžiw, ten nebo ti nemají přijímáni býti od nižádného, ale kdežbykoli optáni byli, mají bez odporu wydáni býti.

It. Jakož se mordowé, lúpežowé a výboji po krajích znamenitě ději, přičiniliby který chudý člowěk anebo kto po swé škodě k kterému zámku panskému, zemanskému nebo městskému, nemají toho neb těch zarukowáním od toho odtisknúti, ale těmi, komužby se wina dáwala, se ujistiti, aby takowí před pány hauptmany

postaveni byli. A newywedúli se, z čehožby se jim wina dáwala, treskci je hauptman wedle zawiněni jich.

It. Také jestližeby kto gleitu potřebowal k kterým potřebám, ježtoby ředitel nebo hauptman dal, ten aby byl držán ode všech a zachován osobě neb osobám komuzby dán byl.

It. Byliliby kteří Pikharti w těchto krajích wyptáni, páni jich aby byli ot panów hauptmanów hned obesláni, aby se takowí srownali s jinými dobrými lidmi u wiece křesťanské, a ot bludu swého aby přestali. Pakliby přestati a srownati se nechtěli, těm a takovým aby to wiece trpieno nebylo a k nim hledieno jakož potřeba káže.

It. Nebyliliby kteří z pánów, rytieřstwa i měst při tomto našem zjednaní z těch jmenowaných krajów, ti aby byli obesláni ot pánów hauptmanów, chtieli při krajích zuostati a při těchto smlúwách. A kteřížby chtěli zuostati, ti aby listy swými otewřenými pod pečetmi k tomu zjednanými priznali, a ti k těmto smlúwám aby přijati byli. A ti priznawaci listowé aby panóm hauptmanóm poslání byli we dwú neděli. Pakliby který neb kteří nechtěli, ti aby žádnými nesnázezi nám krajów nezawodili; a byliliby kterému našemu zápisniku co winni, aby po raddě hauptmanowě ot sebe sprawedliwé učinili, podle Benešowského zřiezení a smluw. Pakliby chtěli swé wuole požiwati, a nechtěli ot sebe co jest sprawedliwého učiniti, že jim to od hauptmanów a od krajów trpieno nemá býti.

A tyto wšecky wěci a artikule swrchupsané učinili sme pro dobré a počestné těch krajów, poněwadž jest králów pánów našich J^{ch}M^u k tomu wuole, jakožto Benešowské smlúwy a zápisy šře ukazují, a k tomu toto zjednaní, které se nyní stalo mezi trojím králowstwím Uherským, Českým a Polským za tři léta pořad zbehlá. A my swrchupsaní wedle těch wěci toto zřiezení sme učinili, a je zachowati mieníme wěrně a práwě bezewšie zlé lsti, jako na dobré pány, rytieřstwo i města záleží. Pro širšie swědomie, pamět a zdrženie, tyto swrchupsané smlúwy pečetmi swými zapečetili sme.

(„It. potvrzena tato smlúwa w Nepomuce.“)

20.

Pamět od stawu městského w Čechách králi Wladislawowi podaná s radau, kterakby dobré swé opatřiti měl.

B. d. (R. 1474.) (Z rkp. Děčinského sawěského).

Najjasnějš králi pane, a pane náš milostiwý! Bez pochybu to známe, že WM^u to zná, kterak město WM^u Koln přišlo k drženie králi Uherskému JM^u: ale toho neznáme, z kterých přičin, a jestli postúpenie téhož města s wolf WM^u čili nic. Než toto známe, že to město při sobě morských portuow ani Dunajských uslákuow

nemá, kteréžby bohaté clo přinášelo; také w sobě nejmá skladu bohatého kupectwie, kteréžby bohaté poklady přinášeli do komory JM^u. Než toho se bojíme, že wiece w tu naději jest osazeno od pána cizokrajného, aby jiných wiece w této koruně dosáhl. Protož milostiwý králi! nenieli to s wolí WM^u, prosíme račte nám to dáti znáti.

Milostiwý králi! máme za to, že WM^u jest w paměti, kterakby to Pražané i některá jiná města jednali, aby král Uherský pánem našim byl a do koruny uweden. Milostiwý králi! buoh to zná, a WM^u to poznali ste, že nám weliká křiwda dála se. O nás byla jest powěst bez winy, a jiných se již skutek ukazuje. To při tom. Než milostiwý králi! toto my WM^u prawíme, nenieli s wolí WM^u, račte proti tomu powstati a toho brániti, a poslúchati rady toho filosofa, kteráž tak prawí: počátku odolaj. A my toho WM^u chceme pomáhati, wedle swého wšeho přemožení, jako na dobré a na wěrné slušie ku pánu swému. Protož WM^u to znajíce, že sme toho zlého a hanebného nikdá nejednali, i dnes kdož to činie, to zle jednají, nám se zle líbí: protož znajíce nás k sobě tak wěrné, račte nás milowati a na nás laskawi býti; a my se chceme WM^u přidržeti do těch žiwotuow i statków, jako pána swého dědičného, a od WM^u nikam.

Milostiwý králi! Ještě WM^u oznamujem, w těchto časiach, když mnohé ruoznice a hádky býwaly mezi námi obapolně o wieru, tu někteří mocní lidé mezi nás přijiezděli i swé raddy posielali, chtiece nás w to uwesti, abychom se s nimi zapšali, a skrze naši moc aby sobě swé wěci wywozowali, a některých wěci na WM^u dosahowali, pokudby se jim líbilo. Ale milostiwý králi! my proto nechtěli sme se w to dáti, cožby nám mělo škoditi a cti naši: než wždycky sme hleděli na WM^u, i po dnes hledíme, jako na pána swého dědičného, a od WM^u nikam. O tomby se mělo mnoho mluwiti, ale čas neslúží. To při tom.

Milostiwý králi! toto také slycháme, že někteřé raddy WM^u radie, aby WM^u se ráčila mimo jiné wšecky přátely Otcí swatému papeži, a ciesaři Římskému, a korferštóm duchowním i swětským zachowati. Chwálíme, jest rada přijieti hodná, proto, neb jsú najmocnější páni w swětě; ktož je má za pomocníky, welmi jsú platni. A k tomu toto WM^u powieme a prosíme, račte milostiwě sněsti a w dobré obrátiti: milostiwý králi! takto se čte w práwiech ciesařských a w kronikách Římských o říši swaté, kterak se počala: a kde přišla a kde trwá a trwati bude. W Babyloně počala se říše anebo zdwilhla se říše; potom Cyrus přewedl ji do Persie, tu trwala a stála až do Daria poslednieho: a nad tím zwietězil Alexander, a obrátil ji do Řekuow; i trwala tu až do Julia prwnieho Římského ciesaře, ten ji přewedl do Říma; a potom Constantinus ji rozdělil takto: udělal w Řeciech město krásné, a tomu dal jméno po swém jménu Constantinopolin; tu měl swú stolicí; a sw. Silwestrowi dal Řím město s mnohým a welikým panstwím, ježto i dnes toho Římská stolice požíwá. A i hned toto práwo w říši swaté jest ustanoweno k obraně swa-

tého křesťanstwa: buoh na zemi zuostawil dwa meče k obraně swatého křesťanstwa, papeži duchowní a ciesaři swětský. A proto ciesař na určené časy tuto službu má učiniti papeži: když on na swuoj kuoň biely wsedá, má jemu stímen držeti, aby se nepomekl. Figura ta ukazuje, kdyžby se rozmáhalo kacieřstwie mezi křesťany, mají toho ciesař, králowé, kniežata brániti, aby mohla wiera křesťanská w swé moci zuostati.

Dále milostiwý králi! o meči papežowě a ciesařowě powieme WM^u toto: po smrti krále Wáclawa, předka WM^u, ciesař Sigmund nápadem po bratru swém chtěl toto králowstwie obdržeti; potom táhl do země moci; tu Pražané oblehli Wyšehrad zámek JM^u, ten chtěl retowati; tu byl JM^u poražen, škodu velikú wzal, potom z země ráčil táhnúti JM^u. A tak táhl do swaté říše, a tam to jednal, že zdwilh otce swatého papeže i wšecy korferšty duchownie i swětské i města říská, tak že wedle JM^u wšickni táhli do Čech; a papež na swém místě poslal Juliana kardinála, daw mu moc swú, a k tomu korúhew bielú s čerweným křížem. Potom přitáhli k pomezí Českému, tu proti nim Čechowé čelili; a tak dal na ně pán buoh strach, než Čechy dobře opatřili, až před nimi běželi, a tak poraženi byli. Potom ciesař JM^u poznal to, že žádnými přátely, ani žádnú moci nemuož Čechuow přemoci. I wzal to před se, že potom skrze smlúwy dosáh Českého králowstwie. A poznal to JM^u, že žádná moc nenie w koruně České tak mocná, jako Praha i města, i k uobraně pána swého proti nepřátelóm meč, a proti neposlušným metla; nade-wšecy jiné je ráčil milowati a jich milostiwým pánem býti, a mnohé milosti nad jich swobody jim ráčil dáwati; a obyčejné příslowie toto bylo JM^u: což městóm dáwáme, to do naše komory kladem; a při súdiech zemských ráčil jim swá naučení dáwati, a jich pře na se bráti. Protož milostiwý králi! krew-tě WM^u byl a praděd; prosíme pokorně, račte JM^u w tom následowati: a myť se WM^u wěrně budem přidržeti do našich žiwotuow i statkuow, a od WM^u nikam.

Tento ještě WM^u příklad dáme, a prosíme, račte strpěti a milostiwě sněsti: kterak ciesař Římský nynější utiskuje se, otec swatý se díwá i korferstowé říše swaté, a když domácí pomoci nemá, ona jest daleko. To při tom.

Tento jest druhý příklad: WM^u prawíme, kterak předek WM^u král Jiří měl nepřátely tyto, otce swatého, ciesaře Římského, krále Uherského, i wšecy korferšty i mnohá kniežata: a když měl při sobě pomoc domácí, všem těmto nepřátelóm swým se jest obránil, a místo swé a truon zachowal. A protož milostiwý králi, račte se té wěci držeti, kteráž jest WM^u přítomná a blízka; a ta moc slibuje se WM^u práwě a wěrně držeti. A shledáte buohdá WM^u s pomocí boží, že se každé moci obráníte, a bez pohnutíe w swém kralowání zuostanete.

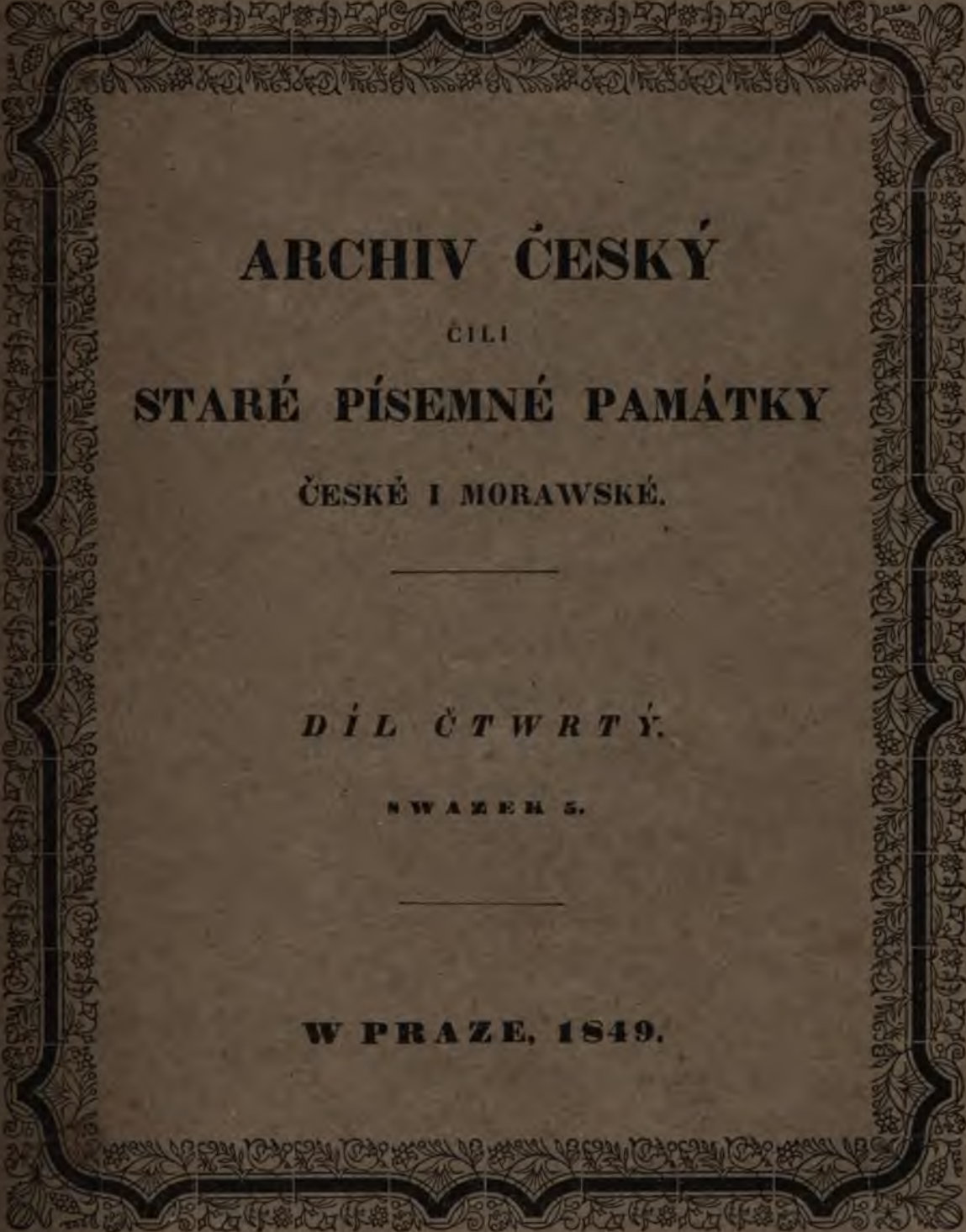
Prosíme toto mluwenie račte milostiwě přijíti a w dobré obrátiti: neb se dobrým úmyslem a z wiery činí.

O B S A H.

B. VIII. Zápisy Pražské obecní, od r. 1401 do r. 1430. (Zbírka druhá) (Dokončení)	361
A. XVIII. Dopisy panů z Kolowrat od r. 1446 do r. 1450	386
A. XIX. Dopisy a zápisy panů z Lobkovic, od r. 1433 do r. 1458	398
B. IX. Akta veřejná i sněmová v království Českém od r. 1453 do r. 1490	411

Připomenutí. Poniž odběrateli Archivu českého, koupíce svazek jeden, hned i k dobruší celého pětisvazkového díla zavazují se; a to sice předplaceni m spolu na svazek poslední. Cena kúpecka jednoho svazku jezt 4½ kr. stréb. čísla.

ARCHIV ČESKÝ
CILI
STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY
ČESKÉ I MORAWSKÉ.

DÍL ČTVRTÝ.

SWAZEK 5.

W PRAZE, 1849.

21.

Smlauwa první mezi králi, králem Matiašem Uherským oc. a králem Wladislawem Českým učiněná, kterážto jest potom w některých artikulech změněna.

W Brně, 1478, 28 Mart. (Ze sawvěkého přepisu w Česk. Museum).

My Jindřich starší z boží milosti kníže Minsterberské, hrabě Kladské, pán z Kunstatu a z Poděbrad, Jan Towačowský z Cimburka a na Boleslawi, nejvyšší sudí království Českého, Jan z Šternberka na Stráži, Beneš z Weitmile, mincmaistr na Horách Kutných a purkrabie na Karštýně, Jan z Rúpowa, hofmistr dworu království Českého, Petr Kdulínek z Ostromiře, rady najjasnějšieho kniežete a pána, pana Wladislawa krále Českého, markrabí Morawského, wévody Lucenberského, Slezského, markrabie oc. Lužického, pána našeho milostiwého: známo všem wóbec činíme, kterak z rozkazanie téhož najjasnějšieho pána a pana Wladislawa krále Českého sjeli sme se w městě Brně s raddami najjasnějšieho kniežete a pána pana Matiaše krále Uherského a Dalmatského, Charwatského oc. ze jména duostojným w božě otci panem Janem biskupem woleným a potvrzeným Waradinským a wěčným hrabí, a s wysoce urozeným panem Štěpanem z Zapolje hrabí wěčným Špiským z království Uherského, a duostojným w božě otci panem Rudolfem biskupem Wratislawským a apoštolské stolice legatem, a s panem Protasiem biskupem Olomúckým a s oswieceným kniežetem panem Hynkem jinak Jindřichem mladším kniežetem Minsterberským, hrabí Kladským, pánem z Kunstatu a z Poděbrad, a urozeným panem Wáclawem z Boskovic, nejvyšším komorníkem cúdy a práwa Olomúckého; a tu s nimi a oni s námi jednali sme na listy mocnie a dostatečně panów našich milostiwých Jich M^u o ty weliké artikule a ruoznice, které jsú mezi J^{ch}M^u o korunu a království České, jakož i o tu při mnoho sjezdów a welikých nákladów se dalo mnohokrát a let těchto minulých, a nikdy nic konečného sjednáno býti nemohlo, až nynie z božie milosti a jeho swatého daru tu wěc všecku a ruoznici sme mezi sebú na panuow našich miestě sjednali, jakož se to sjednání a srovnání všecku w dolepaných artikulech shledá a najde.

Item najprwé, aby již z toho zjednání král Wladislaw, jakožto král dědičný Český, zapsal králi Matiašowi JM^u a potomkóm králóm Uherským a koruně Uherské w zástawě koruny České země dolepané, totiž Morawu všecku w swých mezích, s kniežetstwím, tak jakž jest všecku we swých mezích tím obyčejem, nic sobě na těch miestech nepuozuostawuje, ani budúcím králóm Českým a koruně, krom dědictwie a wýplaty, jakož se dole píše; také že král Matiaš a JM^u potomci králi Uherští nemají dále mimo swú zástawu do koruny aneb do jejieho k ní příslušejieho sahati, ale toho všeho králi Wladislawowi a jeho potomkóm a koruně swobodna nechati bezewšie překážky, i toho, což králi a koruně příslušie, krom těch zemí zastawených.

Item, na těch všech nahoře psaných zemích, tak jakož se nahoře píše, jmá král Wladislaw zapsati králi Matiašowi králi Uherskému čtyřikrát sto tisíc zlatých uherských dobrých, neb dukatůw na zlatě dobrých spravedliwých.

Item, biskup Olomúcký, nynější neb budoucí, úřadem swým biskupským bude moci a jmá powinnost swú králi Wladislawowi a budoucím králóm a koruně učiniti s zámky swými, i poslušenstwie osobnie, hledě k králi Matiašowi a budoucím králóm Uherským též jako jiní obyvatelé toho markrabstwie, až do výprawy. Též se zachowati we všem úřadem swým pan maršalek nynější i budoucí jako biskup.

Item, estližeby král Matiaš neb JM^u potomníci králi Uherští penězi swými kde zámky neb platy w těch zemích vyplátili, ty peníze JMⁱ neb potomníkóm JM^u mají zase nawráceny býti, a s sumú hlawní položení. A o to aby ruoznice žádná nebyla, po wýpowědi peněz mají čtyři páni z Uher se sjeti w Olomúci, a čtyři z Čech, a ti mají to sumowati, a tak opatřiti, aby se Jich Milostem obojím spravedliwé stalo a straně žádné neukrátilo.

Item, kdyby se wýpowěd státi měla těm penězóm, to se má státi rok celý napřed, a čtyřmi znamenitými osobami a listem otewřeným do Budína na hrad, anebo do Bielého hradu bližšího, kdež uherský obyčej jest korunowati; a ty osoby mají klejty potřebnými opatřeny býti, aby to poselstwie swobodně zdieti mohli.

Item, též také stuož o záwazek koruny po wýplatě, až se Jich Milosti shledají.

Item, což se ruoznice mezi otcem swatým a Čechy a Morawěci dotýče, když se JM^u shledají, mají tu wěc předse wzieti, a toho hleděti, kudyby ta wěc mohla slušně srownána býti, a pilnost swú k tomu přičiniti, a o arcibiskupa péci mieti, aby ten byl do země dán, a k tomu odewšech slušně a poctiwě zachowaný, kletby také wyslé ot otce swatého Pawla aby byly zdwiženy, a s živých i mrtvých sňaty byly.

Item, což se zbožích dobytých zapsaných neb sic odjatých dotýče, (krom těch, kteráž páni z Šternberka ztratili a zase jiných nabyli, ti o swé wěci sami jednajte, a král Wladislaw s nimi tak nalož o Třebtě, ač páni Šternberští chtie swé zase mieti, mají ten klášter bez wýplaty zase opatu nawrátiti, neb král Matiaš s tiem již nic neráčti mieti činiti, ani toho kláštera od nich wywazowati,) když se králi JM^u shledají, má z nich každý dwa do Čech, a též dwa do Morawy, též dwa do Slezských zemí dáti; ti čtyři mají dáti w každé zemi prowolati a oznámiti, aby každý, kterýžby takowá zboží drželi, s swým právem stáli ke dni určnému, a druhá strana, kterážby takowá zboží ztratila, pod tú při ztracenie, osobně aneb skrze swé mocné a ku práwu dostatečné posly, a ti mají každého spravedliwost ohledati, a mocně rozeznati a rozkázati, kterak se w tom zachowati mají. A přišlaliby která wěc wedle takowého rozeznání na kterého z králów JM^u,

a komu těmi čtyřmi ukázáno bylo s zápisu J^{ch}M^u některého, buď každý po-
winen ot takowého dosti učiniti podle zápisu swého, ač toho prwé jest nepostúpil.

Item, smlúwu dobrowolnú, penězi, také ačby který rozdiel byl mezi těmi
čtyřmi w kterězkoli zemi, hned také na tom tu w Olomúci sbledání, má král
Matiáš JM^t jednoho znamenitého pána z poddaných krále Wladislawa w Čechách
jmenowati za ubrmana; též král Wladislaw w Morawě takowého pána znamenitého
jednoho z poddaných krále Matiáše. A ti ubrmané, jakž z nich který rozkáže
těm, kteřížby pod jeho hajtnanstwí byli neb stranami, tak se státi má.

Item, také w Slezských zemích, w šesti městech a Lužické zemi, ačby
který rozdiel o takowé zboží byl, oba ubrmany mají o tom rozkázati. Pakliby se
srownati nemohli, mají moc mieti jednoho třetieho jmenowati, a jakž ten stranám
rozkáže, tak se má státi, a tak wěc wšecká po menování těch čtyř ubrmanów
w každé zemi konečně dokonati we čtyrech měsících pořád zběhlých, totiž w šest-
nácti nedělích, tak aby potom žádných nesnází nebylo, aby králi JM^u i poddaní
pod J^{ch}M^u tím snadněji mohli pokoje celého a dokonalého požití. A kdožbykoli
těch čtyř neb kterého ubrmana, kdyžby naň přišlo, neposlechl, a se tak jakžby roz-
kázáno bylo nezachoval, králi J^{ch}M^u oba takowého mají k poslušenstwí připrawiti,
i sami se JM^u, tak jakž na koho bude slušeti, zachowati.

Item, také w tom sjezdu w Olomúci králi J^{ch}M^t mají každý dwa z swých
poddaných dáti. Ti čtyřie mocní mají rok složiti a den jmenowati o ty o wšecky
škody, které jsú se staly w tomto křesťanském příměří a jednání u Wratislawi;
a jakž ti komu najdú, tak ten má bez odporu učiniti, a každý král swého podda-
ného bude powinowat k tomu držeti i připrawiti, ačby kto tomu chtěl odporen býti.

Item, všickni wězni w tom zjímání, mají roky na slušný běh beze wšech
šacunków mieti, a před těmi čtyřmi postaweni býti, a jakž ti rozkáží o nich, tak
se má také zachowati.

Item, již na to příměří křesťanské jest uloženo až do swatého Ducha,
w kteréž wstúpiti tento přístí úterý mají, a wěznowé všichni rytířští mají pro-
puštění býti w té wálce zjímání s obojí strany; wšecky holdy, kteříž nejsou wybráni,
z těch nemá upomínáno býti; také šacunci lidí městských neb sedlských nezapla-
centí, těch mají swobodni býti a sami prázdni.

Item, také raddy obojí krále Matiáše, ku králi Wladislawowi, kteřížby
snad žádnému králi neslibili w těch nesnázích, tak se mají w tom zachowati:
item, byliby který a swé wuole chtělby požítwati, kteréhožkoli krále, jeden
druhému w tom nemá překázeti, ani jich zastáwati, než každý swými bude moci
bez druhého překážky nakládati a je ku poslušenstwí swému připrawiti, a ty
zvláště, kteřížby se kterému dostali, a holdu a poslušenstwí wedle toho sjednání
učiniti nechtěli.

Item, jakož někteří obyvatelé jsú w tom králowství Českém, kteříž mají neb mieti budú pod oběma králi zbožie neb zámky swé: ti a takowí (mají) činiti každému králi z toho, což pod kterým mieti budú, wedle obyčeje země té, w kteréž ta zboží lezie, poddanost i poslušenstwie.

Item, zločinci nemají přechowáwání býti, ale králi JM^u úředníkóm hajtmanóm swým poručiti, aby se k takovým měli wedle řádu a obyčeje starodáwniho, kterýž dobře znám jest zemi každé.

Item, jestli žeby některé nesnáze počeli w Čechách do Morawy neb do jiných zemí, též zase, neb z jedné které do druhé Slezských, Lužických, neb z šesti měst: hajtman neb úředníci buďte powinni se sjeti na místech slušných a po mezech, a tu opatřite, aby žádné nesnáze nepowstaly, než každému bez odtahów spravedliwost učinite, a jí dopomozte ot Čechów w Čechách, Morawčíców w Morawě, tak w jiných zemích, aby každá země i její obyvatelé mohli řádów swých požiti, jakož ot starodáwna bylo.

Item, jestližeby susedé okolní s králowstwie sáhli na kterého krále zemi neb poddané swéwolně a bez příčiny hodné toho krále, druhý buď jemu powinen pomoci skutečně wedle powahy té wěci k veliké wěře a k menší směně.

Item, zámci pomezni králowství Českého příležití k koruně Uherské, i jiné zbožie, wsi i městečka, nemají býti přitahowáni ku právóm Uherským, než při swých práwech a mezech zuostati, tak jako ot starodáwna bylo a meze králowství Českého a Uherského ukazují a wyměřeny jsú.

Item, wymluweno jest, aby již pro dobrú wuoli a lepší ujistěnie a přátelstwie oba krále J^{ch}M^u se shledali, a to konečně na den swatého Jana Krstitele nyní přišlého, král Matias aby býti ráčil w Olomúci, též král Wladislaw aby býti ráčil na ten den w Uničowě se oba JM^u wedle potřeby klejtující, jakož těch klejtów přepisowé již hotowí jsú; a ke dni sw. Ducha nyní přístieho klejt od krále Matiasé JM^u prelatów a panuow má býti položen u pana hajtmana na Towačowě K. M. a klejt krále Wladislawa též na ten den JM^u wedle těch přepisów králi Matiasowi w Budině na rathúze. A když J^{ch}M^u tu do těch měst přijedú den některý, a mezi sebou umluwiew, mají se osobně sjeti na puol cesty těch měst, a tu spolu ruzmluwiect o wěci JM^{em} potřebné, každý má se do swého města k noclehu nawrátiti a nazajtrie, neb jakž tu JM^u srownají, král Wladislaw JM^u přijeti, kdež se smluwiect, a tu přátelsky a po woli kusy dolepsané konati.

Item, do Olomúce má král Matias wšecky swé poddané z Čech w Morawě obeslati, dáti sněm obecni prowolati do Slez, do Wratislawě, i jiné knížata také obeslati, do země Lužnické, šesti měst, Swidnického a Jaworského knížetstwie, i ty wšecky a kteříž u Wratislawě, aby w jednostajném jednání králowská dostatečně bez odtahów mohla tiem lépe srownána býti.

Item, také král Wladislaw JM' jmá s sebu tu do Olomúce přinesti listy na tu zástawu dostatečně wedle již těchto smluw s artikulemi w něm potřebnými s swú pečeti, a při té panów XXIII strany obojie z koruny České, zeman XV, a měst znamenitějších deset, že jest to učinil s jich wuolí a raddú, a jistým wedomím, kteříž všickni wedle JM^u pečeti swé přiwěsiti mají, že JM' i budoucí král. Českého sami za se i erby swé i budoucie i korunu slibujíc, že ta zástawa má ctně, wěrně, právě zachowána býti beze všech zmatków a zlé lsti, jakož umluwy jsú a list swědčí.

Item, toho listu připis jmá král Wladislaw poslati jistý a nepochybitý w šesti nedělech ot zawření těchto smluw, neb tu, kdež král Matiaš bude JM', a král Matiaš má wedle toho připisu reversal, totiž návratek udělati a s sebu přinesti slušnú přimluwu, a připis tohoto listu docela w list swój wepsati s takowým záwazkem, že slibuje sám za se i budoucie swé, králi Uherskému swú dobrou královskú čistú wěru, že ty všeccky kusy a artikule ráci ctně, wěrně zachowati, jakož se w tom listu wypisuje, beze wší zlé lsti a fortele. Též wedle JM^u, jakož wedle krále Wladislawa, deset prelatów a XXIII panów, kteříž JM^u králi Wladislawowi sami za se, potomníky a budoucí swé slibují a za všeccku korunu Uherskú, že to všeccko ctně, wěrně a právě zachowáno býti má bezewší zlé lsti a fortele wedle listu tohoto a smluw, a na to že swé pečeti přiwěšují wedle JM^u pečeti; a tu w Olomúci mají sobě obapolně listy dáti a wedle smluw učiniti.

Item, když se tak stane, tu hned w Olomúci každý král JM^u mají swým poddaným listy dáti, a jich swobod potwrditi listy swými, a je při všech jich práwích a starodáwných dobrých obyčejích a swobodách zachowati i obdarowání každého duchowního i swětského.

Item, také hned w Olomúci J^{ch}M' králi mají swým poddaným listy dáti pod pečeti swými, že milostiwě promijí a otpústie každý swým všem i každému zvláště, duchownímu i swětskému, aěby co proti JM^u kterému co učinili, w této ruoznici; že ta wěc má býti mrtwa a nikdy wíce nezpominána.

Item, také tu w Olomúci se má státi mezi J^{ch}M^{mi} králi záwazek a spojení a wěrné bratrstwí, aby s sebu dobře byli, jeden druhého cti a dobrého hleděli, radni a pomocni sobě byli, a jestli žeby která nesnáž mezi J^{ch}M^{mi} powstala aneb ruoznice, proto žádný z JM^u nesnadného nic nemají počínati, než na místě slušném a ke dni určenému čtyři každý z swých panów pošli, a těch osm budte mocni tu nesnáž srownati. Pakliby těch osm také jakú ruoznici měli a srownati se nemohli, tu hned se nerozjíždějíc ubrmana sobě zvolte buď duchowního neb swětského, a toho mocen buď, a we dwú měsících pořád zběhlých, jakž jemu se to zjewí, buď powinnen výroku učiniti, a J^{ch}M' tiem beze všech wýmľuw neb odtahów i každý z nich budte powinni držeti.

Item, což se ruoznice a zlé wuole dotýče, ačby která byla mezi králem Matiašem a králem Kazimírem králem Polským J^{ch}M^{mi}, protožeby král Polský JM^r w smluwách některých mezi J^{ch}M^{mi} a korunami učiněných sobě byl pozuoostawil pomoc proti králi Matiašowi wedle syna swého krále Wladislawa, wšecká má pomínúti. A bylaliby sic která jiná mezi J^{ch}M^{mi} o které jiné wěci nechuf a wuole zlá, král Wladislaw w swém klejtu bude moci s sebú krále Polského raddu tu na ten sjezd přiwesti, a tu také sjednati a smluwiti, aby všech tří wuole dobrá se sjednala. A pakliby ty raddy nahoře psané krále Polského zwláštního klejtu od krále Matiaše žádali, ten jim také má dán býti a zachowán.

Item, titul mezi J^{ch}M^{mi}, již na tu smlúwu král Matiaš JM^r má králi Wladislawowi psáti, jakožto na krále Českého slušie, než král Wladislaw nebude powinowat JM^u jakožto králi Českému psáti. A přes to po této smlúwě budeli ráčiti král Matiaš se psáti králem Českým, to stojí při JM^u.

Item, o záwazek JM^u proti těm, kteřížby co ot koruny drželi, to stuoj do JM^u obú shledání a širšieho rozmluwenie.

Item, kdyžby se wýpowěd stala, hned w polúročí potom zběhlém k času a ke dni jmenowitému sjezd nahoře psaných čtyr a čtyr panów z koruny má býti, a to také od nich w Olomúci a mezi nimi srownáno, na kterém by zámku z těch tří penze a listowé položení měli býti, totiž Strážníci, Hodonínem neb Niklšpurkem.

Item, ke dni uloženímu těch peněz položení summy hlawní i wýplatní, ačby se která wýplata stala, čtyři páni Uherští s listy přijeti mají, a s penězi též z Čech páni čtyři, pod klejty a bezpečenstwím dostatečným králí JM^u i swými, aby se ta wěc dala beze wšech nesnázi zlych a přihod lstiwyých; a tu s sebú pěkně a potřebně rozmluwte a sjednajtc, wezmú ti páni Uherští penze, a páni Čestí listy swé. A byloliby kterým z nich prówoduow jakých potřebí, jedni druhé prówázeti mají, a wěrně a prawě w tom se zachowati, jako na lidi dobré a prawě sluši.

Item, také ten pán, aneb ktoby z těch tří zámkw nahoře jmenowaných na kterém wládl, má obojím k té potřebě zámku postúpiti a jeho jich zmocniti, k nim obojím se w tom prawě zachowaje, a oni k němu také.

Item, jestližeby král Matiaš neb budúci JM^u, neb koruna Uherská, po wýpowědi peněz a takowým srownáním těch osmi panów a swolení, peněz položených přijiti neráčili, a listu newrátili, země ty wšecky nahoře psané a zapsané i obywatelé jich mají slibu toho zástawního prázdni býti, a již dále ku pánu dědičnému swému, králi Wladislawowi i JM^u potomníkóm a koruně České hleděti a swú powinnost učiniti. Ale proto summa peněz z toho zámku nemá hýbána býti, než tu nechána k ruce krále Matiaše JM^u, potomníkóm a koruně, a tu wzata býti, kdyžby se J^{ch}M^m zdálo.

Item, král Wladislaw neb budúci JM^u neb koruna Česká, kdyžby wýpowěd

učinili těm penězóm, a na ten den umluwený, a beze lsti we čtyrech nedělích potom zběhlých, peněz těch nepoložili: tehdy po těch čtyrech nedělích let desieti žádné výpovědi nebude moci učiniti, a kdyžby těch X let minulo, opět rok výpověditi mají, tak jakož nahoře psáno. Též ačby w tom roce nepoložili, s tú pokutú, až do výplaty konečné.

Item, ačby král Matiaš neb JM^u potomníci které zástawy w těch zemích na duochodiech neb w zástawách králových učinili, to také těmi osmi wolenci ohledáno býti má a na sumě sraženo.

Item, jestližeby pán buoh krále Wladislawa neuchowal bez erbów prwé, nežby krále Matiaše koruna Česká z swé dobré wuole a swobodné JM^e neb budúcího krále Uherského za krále wzali, a JM^e také z swé dobré wuole neb jeho budúcie to wolení přijal, tehdy hned po korunowaní ty všecky země mají zase k koruně příslušetí a připojeny býti beze všech peněz, i listowé wráčení.

Item, král Matiaš JM^e má všecky swé poddané, od kterýchž jest hold dědičný přijal, listem swým otewřeným opatřiti, a hold ten dědičný k sobě budoucím swým a k koruně w hold zástavný obrátiti, ani jeho za dědičný mieti, jakož již pohotově na to přips listu toho jest udělán. A také ty země všecky zastawené, každá obyčejem swým se má holdu takowého seznati a zastawenie, a krále Wladislawa za krále dědičného wyznáwati, i JM^u budúcie krále České a k koruně České se přiznati, jakož toho také přips jest již udělán a napsán; než poddaných což krále Matiaše JM^u w koruně České duchowních i swětských jest, ti všickni propuštění mají z holdu dědičného býti, a ten králi Wladislawowi učiniti a jeho erbóm a budoucím, a již dále s jinými pány a jinými obywateli w koruně se sjednati w té poddanosti, a všech záwazków ot krále Matiaše prázdni býti.

Item, také král Wladislaw všecky swé poddané w těch we všech zemích zástavných, ač které má sobě jakkoli záwazané, z těch ze všech záwazków krom z dědictví (má) propustiti; a ti všichni mají králi Matiašowi JM^u potomníkóm a koruně Uherské w hold zástavný učiniti, a poslušenství až do výplaty, i jini všichni w těch zemích. A krále Wladislawowi ku králi Matiašowi mají z sebe některé wyslati J^{ch}M^{om}, aby jim tyto smlúwy byly oznámeny, a od JM^u přirčeno a ústy potvrzeno, že se tak ráčí a chtě jakož swědět zachowati.

Item, což se oswiečeného knížete kněze Hynka dotýče, ta jest wěc dobrowolně a pěkně s jich dobrú wuolí smluwena a ot oboje strany přijata, jakž ta smlúwa na zvláštní ceduli jest znamenána. A protož my swrchupsané raddy těch wěcí k jistotě, potvrzenie této smlúwy tak sepsané i s listy mocnými dali sme radám krále Matiaše krále Uherského, swými pečeti je zapečetiwše a od nich také přijewše. Kteréž jsú se dokonaly w sobotu před prowodní nedělí, w městě Brně, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého sedmdesátého osmého.

Konečná smlúva o pokoj mezi králi Matiášem a Wladislawem, a královstvími Českým i Uherským.

W Budíně, 1478, 30 Sept. (Z rkp. O, 39 kapituly Pražské.)

My Matiáš z božie milosti oc. oznamujem tímto listem všem, že my žádostivi pokoje jsúce, kteréhož se všemi knížaty křesťanskými, pokudž na nás bylo jest, wždycky zachowati měli sme s snažností, nyní pak již po mnohých ruoznicích a nesnázech, kteréž sme s najjasnějším kniežetem panem Wladislawem králem Českým oc. bratrem a přitelem naším milým měli o království České, přišli sme k jednánti pokoje skrze raddy naše, a raddy JM^u krále Wladislawa; po kterýchžto mnohých a znamenitých jednántích naposledy, jakož nepochybujem w přítomnosti ducha swatého, některé artikule a prostředky o upokojení s JM^u králem Wladislawem swrchu přimieněné raddy naše s JM^u se ze spolka namluwiwše zawřeli sme, jichžto znění slovo od slova takto se teď dole wypisuje:

První artikul. Najprvé zawřieno jest, aby oba krále JM^u při práwě swém, kteréhož dosáhli, jsú zuostali, každý jako pán dědičný, a každý z nich požítwaj titule království Českého, jakož jiní králowé Čeští zwyklí jsú; tak aby král Matiáš JM^u krále Wladislawa JM^u králem Českým jmenowal a psal, a zase král Wladislaw téhož krále Matiáše též aby jmenowal a psal králem Českým; též poddaní obúdwú králuw oběma z nich powinni činiti buďte.

Item, zawřieno jest, aby král Matiáš postúpil králi Wladislawowi pánuow, rytierstwa, zeman, měst a krajín, kteréžkoli drží w Čechách; též král Wladislaw všech měst, zemí, krajín, kniežat, panuow a rytierstwa swrchu psaných w Morawě, obojí Slezii, w Lužické zemi a w Šestiměstech prvé řečenému králi Matiášowi aby postúpil

Item, zawřieno jest, když král Wladislaw zemí, měst, zámkuo, městeček a krajín, kniežat, panuow, rytierstwa w swrchu psaných w Morawě, obojí w Slezích i Lužické zemi a w Šestiměstech, kteréž pod jeho poslušenstwím jsú, swrchujmenowanému králi Matiášowi postúpilby: tehdy i hned bez prodlení všickni z Morawy, obojí ze Slezí i Lužické země a z Šestiměst powinni buďte ze spolka učiniti hold a přísahu králi Matiášowi, jako prawému pánu jich a dědičnému králi Českému, a páni, rytierstwo podlé obyčje, kterýž při pánech swých a králech Českých od starodáwna zachowávali jsú, JM^u za takowého krále přijmete a držte, JM^u a žádnému jinému jako prawému swému a dědičnému králi poslušni buďte. A když král Matiáš JM^u panuow, rytierstwa, měst, zemí i krajín, kteréž w Čechách drží, swrchupsanému králi Wladislawowi JM^u postúpti, ti w zemi České téhož krále Wladislawa JM^u též přijmete, JM^u slibte a podlé obyčje království Českého od staro-

dávna zachovaného powinni činiti buďte JM^u, a žádnému jinému jako jich pravému a dědičnému králi poslušni buďte; a zase králi JM^u řečené poddané své zachovati při práwiech království těch zemí a swobodách starodávních slíbie, pokudž zjednání tomuto nynějšímu bez škody jest.

Item, zawříeno jest, aby swrchupsaný král Matiáš dokudž žiw jest země a krajiny w Morawě, obojí Slezy, Lužickú zemi a Šestiměstech se všemi jich příslušnostmi swobodně, pokojně a beze wšl překážky a odporu swrchu řečeného krále Wladislawa, jeho erbú a království Českého i poddaných té koruny, držal a jimi vládl a jich požíwal jako jich pravý král a pán dědičný.

Těž král Wladislaw krajiny, pány, rytierstwo a města w Čechách swobodně a pokojně bez wšelijakého překazu swrchu řečeného krále Matiáše aby držal a jimi vládl a jich požíwal, jako jich pravý pán a dědičný král.

Item, zawříeno jest k zachování pokoje a přiezně mezi obojím královstwím a aby pro rozličnost potomků rozličné zlé věci a nowé nesnáze newznikly, aby kdyžkoli po smrti krále Matiáše JM^u král Wladislaw JM^u aneb JM^u potomci, aneb království České, země a krajiny totiž Morawu, obojí Slezy, Lužickú zemi a Šestiměst wziati a nawrátiti k koruně chtělby, to aby učiniti mohl swobodně, bez wšelijaké překážky krále Uherského, kterýž by ty časy byl, aneb téhož královstwa, a to obyčejí a wýminkami dole psanými:

Prwnie wýminka jest, že kdyžkoli po smrti krále Matiáše král Wladislaw aneb JM^u potomci chtělby swrchuřečené země a krajiny k koruně České wziati a připojiti, dáti mají najprw králi Uherskému dukátu aneb zlatých Uherských dobrých čtyrykrát sto tisíce zlatých a to za práwa jeho ustúpenie.

Druhá wýminka jest aneb záwazek, poněwadž w těch zemiech w Morawě, obojí Slezích, Lužické zemi a w Šestiměstech mnohá zbožie k koruně příslušejicie zastawena jsú rozličně a rozličnými obyčejí jsú roztržena a odešlá: i jestli žeby se událo králi Matiášowi JM^u aneb JM^u potomkům, před zaplacením swrchu řečených čtyrykrát sto tisíc zlatých, w prwe powěděných zemiech, w Morawě, obojí Slezích, Lužické zemi a Šestiměstech aneb některé z nich země, městečka, zámky, města, krajiny aneb úřady, mýta, platy a kterékoli duochody k swrchu psaným panstwím jeho a zemiem od starodávna a sprawedliwě příslušejicie komužbykoli zastawena aneb zapsána byla, odtržena a jinak odešla, wyplatiti, wyswoboditi, dosieci a k swrchu psaným panstwím nawrátiti a připojiti: tehdy wšecká suma na takowú wýplatu a wykúpenie a wyswobozenie a dosaženie wydaná (iná) nad sumu předepsanú swrchu řečených čtyrykrát sto tisíce zlatých potomkům swrchupsaného krále Matiáše JM^u aneb království Uherského úplně a docela a společně zaplacena býti. Pakliby se událo, žeby některé, keřížby takových panstwí, měst, krajín, zámků, úřadů neb jakýchkoliwěk požítků postúpiti nechtěli, a dosti za své wedle zápisu jich wziati

odpíerali moci, obyčejem wálečným swrchuřečený král Matiaš aneb někteří z potomků jeho ku postúpení pripravil, aneb jiným kterýmkoliwěk obyčejem takowých zboží dosáhl: zawřieno jest, jestliby takowý odporně držel zbožie zastawená k komoře králowské příslušející kterakým koliwěk obyčejem, král Matiaš JM' neb kteříz JM" potomkuow takowá zbožie wykúpi a k rukám swým králowským přiwede, buďto wálků aneb jiným kterýmkoliwěk obyčejem, proto při placenie hlawnie sumy nebude dána wětšie suma za ta zbožie, jakož prwé zapsána a zastawena jest byla, by pak wětším nákladem byla dobyta, ale ta zbožie ač která nalezena budú, kteráž také k komoře králowské příslušelaby a zastawena nebyla, ale jiným obyčejem odřečena (*sic*) kterakkoliwěk, král Matiaš JM' aneb JM" potomci toho zbožie k rukama swýma přiwedú, při placení hlawnie sumy, budeli král Wladislaw JM' aneb JM" potomci takowá zbožie k rukám swým mieti, tehdy powinni budú zaplatiti náklady na dobývání těch zboží učiněné aneb zač zboží stojí. Pakliby obojiego toho učiniti nechťeli, tehdy takowá zbožie zuostahta aneb swrchupsaným JM" králi Matiaši potomkuom aneb tēm komužby JM' král Matiaš aneb JM" potomci dále poručili aneb obdržali; a takowí ta zbožie pokojně a swobodně držeti budú celú sprawedliwostí podlé práwa těch zboží, w kterémž ot starodáwna založena jsú pod korunú Českú. Ale o zbožieh, kterážby ku komoře králowské nepřislušela, kterýchžby král Matiaš JM' aneb JM" potomci kterakkoliwěk dobyli, zawřieno jest, aby beze wší překážky krále Wladislawa JM' aneb JM" potomkuow aneb králowstwi Českého swobodně zuostala jim aneb komužby JM' král Matiaš aneb JM" potomci dali, poručili aneb drželi w těch práwiewch a swobodách, w kterýchž od starodáwna založena jsú pod korunú Českú.

Třetí wýmienka jest, aby predepsané země a krajiny, totiž Morawa, oboji Slezy, Lužická země a Šestímest, w celosti we všem jich příslušenství po smrti řečeného krále Matiaše JM" w poddanosti zuostaly JM" potomkóm králuom aneb králowstwi Uherskému a w jich poslušenství jakožto prawých pánuow swých, a oni králi potomci aneb králowstwie Uherské pilně, upřímě a požitečně na nich panstwie mieti mají dotud a tak dlúho, dokudžby swrchupsaná suma hlawnie, totiž čtyrykrát sto tisíc zlatých wýplatných a jakož swrchuřečeno jest zbožie dobytá, úplně a docela zaplacená nebyla, a dokudžby swrchupsaným artikulóm a wýmienkám zúplna dosti učiněno nebylo. Kterýmžto když se dosti stane, tehdy i hned swrchupsané země zase k koruně České nawráceny a připojeny budú, jakož od starodáwna jsú byli; ale potomci králowé Uherští swrchupsaní pro takowé panování nebudú se mieti psáti králi Českými, než těch zemí pány, dokawadž se řečená záplata nestane. A když řečené země králi Matiašowi JM" jako prawému a dědičnému králi Českému totiž hold a přísahu učinit, tehdy i prwé řečeným potomkóm jeho králuom a králowstwi Uherskému tak hold přísahu učiníte, ne jako králóm dědičným, ale jako prawým,

upřiemým jich pánóm až do konečné záplaty swrchupsané sumy hlawnie a wykúpených zbožie, aneb kteréž ještě wykúpena budú. A na ty wšecky wěci swrchupsané země listy swé s wisutými pečetmi oběma králóm budú dáti powinny při sjezdu králuow JM^u podle přepisów, kteréž již uděláni jsú.

Item, zawřieno jest, že kdyžkoli král Wladislaw aneb jeho potomci swrchupsané sumy peněz zaplatiti by chtěli, tehdy takový úmysl swuoj má oznámiti celý rok prvé než peníze budú položeny, a to skrze znamenité osoby a listy otewřené na hrad Budinský aneb na Bielý hrad králowský, kdež obyčej jest krále Uherského korunowati, a takové osoby mají glejty dostatečnými opatření býti, aby tiem bezpečněji swé poselstwie dieti mohli.

Item, zawřieno jest, aby puol léta prvé nežliby swrchupsané peníze položeny byly, šest prelátów a pánów znamenitějších z králowstwie Uherského od krále a králowstwie, aneb od samého králowstwie, jestližby krále té chvíle nebylo, wolených s obú stranú, totiž z králowstwie Uherského a Českého, sjeli se w městě Brněnském, a jestli která nesnáž neb ruoznice při položení swrchupsané sumy byla, srownali, aby potom žádných zmatkuow při takovém položení peněz přihoditi se (ne)mohlo.

Item, zawřieno jest, aby miesto kladenie řečených peněz bylo otewřené pole mezi Skalici a Strážnici na hranicích Uherské a České země, na kteréž miesto k tomu wolené preláti a páni z obojí strany w rovném počtu za swými glejty sjeti mají, a ti preláti a páni najprvé jedni druhým s obú stran pode etí a pod wěrú slibte, že ty wěci bez lsti upřiemě jednati budú podle těchto nynějších zápisów a to poctiwě jedni k druhým se majíce, preláti a páni Uherští peníze a páni Čechové listy swé wezměte. Pakliby která strana jedna pro wětšie bezpečenstwie od druhé prówod žádala, tehda strana jedna druhú prówoditi má a jedna druhé poctiwost a ochotnost wěrně a upřímě okázati, jako na etné dobré lidi jednati slušie.

Item, zawřieno jest, jestliby se událo králi Wladislawowi aneb někomu z potomkuow jeho napomenutie učiniti slawně, jakož se swrchu píse o kladenie peněz, a potom nawrátiti čas, totiž w jednom roce, nepoložily: tolikrát, kolikrát by to učinil, proto má propadnutí též sto tisíce zlatých z swrchupsané sumy hlawnie, kteréž mají staženy býti.

Item, zawřieno jest, jestliby co král Matias aneb JM^u potomci od toho času zastawili zbožie králowských w swrchu řečených krajínách, taková suma má stažena býti na hlawnie sumě, tomu však bez škody, jestliby která zbožie, zámky aneb městěčka prvé zastawená aneb daná opět na JKM^u neb JM^u potomky odúmrtí aneb kterým koliwěk jiným obyčejem spadla, ta aby JKM^u aneb JM^u potomci moc měli zastawiti w též sumě, jakož prvé byla jsú, a prvé daná dáti kouzby

ráčil, a protož na sumě hlavně sraženo nic nebud. Ale kterážby zbožie na JM^u kterakkoli přišla aneb spadla aneb od JM^u dosažena byla, ježtoby k komoře královské neslušela, o takových JM^u i JM^u potomci učiniti, zjednati a dáti swobodně moci budú, jakož budú ráčiti; a jakož swrchu se píše o ta zbožie, držána býti mají w tom práwě, jakož od starodáwna byla jsú pod korunú Českú.

Item, zawřieno jest, jestliby za žiwnosti krále Matiáše králi Wladislawowi bez erbów s swěta sejiti se událo, a páni obec králowstwie Českého swobodně jich wuolí téhož krále Matiáše JM^u do České země přijali za krále a neb zwolili, aneb některého z potomkuow JM^u krále Uherského za krále sobě zwolili, a JM^u aneb JM^u potomek některý též dobrowolně takowé wolenie by přijeti ráčil: tehdy i hned po korunowání wšecky ty země, totiž Morawa, oboje Slezy, Lužická země a Šestměst k koruně České i zápisy nawráceni budte beze wšeho uplacení swrchupsaných peněz.

Item, zawřieno jest, aby biskup Olomúcký a marsalek král. Česk. činili do Čech králi Wladislawowi JM^u a tēm, komuž powinni jsú to, což z powinnosti úřaduow swých od starodáwna sprawedliwě činiti jsú zwykli, wšak bez škody poddanosti a poslušenstwie, kteréž králi Matiášowi JM^u a JM^u potomkóm činiti mají.

Item, zawřieno jest, jestliby kteří swéwolně králi pánu swému, kterémuž se dostanú, proti witi se chtěli, jemu poslušenstwie jakožby powinni byli nechťeli učiniti, takowé ten král, kterémuž poslušenstwím powinni jsú, trestati moci bude bez překážky krále druhého a je připrawiti ku poslušenstwí swému; a zvláště kterémuž se dostane poddanost učiniti (a) nechťelby) podlé zjednanie tohoto takowá poddanost aby se stala, jestli kteří toho učiniti odporni byliby, tehdy králi JM^u přátelsky a bratrsky jeden druhému mají pomocni býti, aby takowí w poddanost a poslušenstwie toho, komuž jsú powinni, připraweni byli.

Item, zawřieno jest, jestliby kdo z přisedicích kniežat neb pánów proti králowstwie Českému co počal aneb proti kterémukoli králi nesprawedliwě, swéwolně a bez winy téhož krále co jednal: tehdy druhý tomu králi proti takowému pomoci powinen bude skutečně podlé powahy a potřebnosti té wěci, totiž w weliké wiece a w menšie méně.

Item, zawřieno jest, aby na den sw. Kateřiny najprw přístie držán byl sjezd znamenitě w Olomúci, na kterýžto oba králi poslati mají raddy a posly swé znamenité a s plnú a celú mocí k wyhlášení slawně těchto artikulów a smluw a znowu jménem a na místě králuow Jich M^u i králowstwie těch artikuluow k utwření i také k zřiezení a spuosení jiných wěcí, kteréžby potom jednaný mēly býti, a zvláště sepsání přepisów gleitowních na sjezd osobni králuow Jich M^u.

Item, zawřieno jest, aby na swrchupsaném sjezdu Olomúckém zwoleni byli skrže též posly králuow JM^u čtyři šlechtní muži z každé strany, ti aby rozeznali

a rozdělili meze království Uherského a Českého, a zvláště meze Moravské, aby městečka, zámci, vesnice a zboží jednoho království nebyla tažena v práva druhého království, ale buďte zachována v svých právech a obyčejích, jakož od starodávna založena jsou.

Item, zavřieno jest, aby pro větší jistotu společné dobré vůli a přezní oba krále Jich M^u sjeli se na matky božie hromnic nejprvé přísti, král Matiaš JM^r aby přijeti ráčil do Olomúce a král Wladislaw do Uničowa; a když již na těch místech budou, tehdy z jednotajné Jich M^u vůle na určitý den na prostřed cesty mezi týmiž městy osobně se sjeti mají a o věci oběma potřebné rozmluviti, potom každý do svého města se vrátiti, a na zajtřie, aneb jakž JM^u zuostanú a mezi sebou zjednajt, král Wladislaw JM^r přijeti rač na místo od Jejich M^u uložené.

Item, zavřieno jest, aby klejtové obúdwú králi k jejich sjezdu podle přiepisuow, kteříž na sjezdu Olomúckém mají zdeláni býti, položeni byli na tři sw. králuow, kleit krále Matiaše, prelátuow a pánuow JM^u a hajtmana Moravského na Towačowě, kleit krále Wladislawa, kniežat a panuow JM^u v Brně na rathúze.

Item, zavřieno jest, aby na ten den, když se králi sjedú, také se sjeli poddaní znamenitější obojie strany ze všech zemí a panství obú stranú a pod korunú království Českého v slušném počtu a všichni plnú mocí a naučením vlasti svých, a toto nynější zjednání artikule zavřené za pevné aby měli a stálé, a je pečeti swými aby upewnili a utvrdili.

Item, zavřieno jest, aby na tom sjezdu každý král poddaným svým listy otwřeně dáti ráčil a jimi se zapsati a každému kteréhožkoli stawu aneb powahy bylby, ježtoby snad o těchto nesnázkách proti JM^u něco nepřátelského učinil, všeco milostiwě pominúti a odpustiti ráčt k nížádné pomstě, ani kdy obnovt, upřiemě a ne pobočně; a však přes to ubezpečení dostatečné, kteréž má učiněno býti, na zachování a nemstění měst Plzně a Budějowic v Čechách, Hradistě a Uničowa v Morawě, zavřieno jest, aby se to stalo podle zdání králuow Jich M^u na Jich M^u sjezdu, a podle toho jakožto ta města žádati budou.

Item, zavřieno jest, když králi se sjedú, tehdy poddaní obojie strany tyto námluwy a artikule aneb zjednání aby přijali a jich potvrdili, jakož smluveno bude.

Item, zavřieno jest, aby tu v Olomúci na sjezdu Jich M^u mezi Jich M^u přiznění záwazek a bratrství utwření bylo, tak aby se již ve spolek nilowali a jeden druhého poctiwě a dobré jednali; a jestliby kdy potom mezi Jich M^u nesnáz powstala, nemají tohodle proti sobě žádně wálky počínati, ale na místo slušné a den určitý každý z králuow Jich M^u čtyry pány své pošli, a těch osm osob takowú nesnáz mezi Jich M^u srownati plnú moc mějte. Pakliby těch osm pro některú neswornost takowých nesnáz mezi sebou srownati nemohli, proto se nerozjieždějte, ale jednoho nejvyššieho ubrmana duchownieho aneb swětského zvolte, kterýžto ve dwú měsieci

porád zběhlých, odtud když jemu wědět dáno bude, plnú moc aby měl wýrok učiniti; a cožby takowým ubrmanem wyřčeno bylo, obojie strana přijeti neporušitelně a docela powinni buďte.

Item, zawřieno jest, že o nesnáze a nechuti, ačby které byly mezi králem Matiašem a Kazimírem králem Polským J^{ch}M^{mi}, a kterékoli wěci, král Wladislaw JM^o za klejtem swým radly krále Polského JM^o přiwěsti moci bude, když se s králem Matiašem JM^o sjedú, kdež takowé nepřiezně mezi J^{ch}M^{mi} budú moci srownány býti, tak aby všech tří wuole we všech srownány byli. Pakliby rady krále Polského JM^o zwláštnieho klejtu od krále Matiaše žádali, ten jim JM^o dáti a zdržeti má; jestliby pak král Polský JM^o sám osobně na tom sjezdu králuow býti ráčil, JM^o klejt od krále Matiaše má dán býti, aby skrze přítomnosti všech tří tiem pewnějš přiezeň a dobrá wuole mezi J^{ch}M^{mi} utwrzena byla. Bude také moci swrchupsaný král Polský na sněm Olomúcký najprwnějš mezi raddu obú králuow Jich M^o poslati raddy swé, ač Jich M^o libiti se bude.

Item, zawřieno jest o záwazek mezi J^{ch}M^{mi}, aby sobě pomáhali proti těm, kdož od koruny České něco drží, aby to odloženo bylo, až se Jich M^o osobně sjedú, kdežto JM^o o té wěci jasněji budú moci rozmluwiti.

Item, zawřieno jest, aby upřieznění a wěcný záwazek, kterýžby měl býti mezi dwěma korunama, totiž Uherskú a Českú jednáno a konečně dokonáno bylo také to na sjezdu králuow Jich M^o.

Item, zawřieno jest o ruoznici mezi stolici apoštolskú a Čechy, že když se Jich M^o sjedú, o tu wěc spolu mluwiti a jednati mají a pohledati cesty, kudyby takowé ruoznice pomínúti mohly, a také pilnost učiniti a starati se, aby arcibiskup w Čechách zřiezen byl, kterýž ode všech slušně a poctiwě přijat bude jmien býti a držán, a aby kletba skrze Pawla papeže swaté paměti wydaná s živých i mrtvých sňata byla, u Otce swatého má pracowáno býti.

Item, zawřieno jest, že při témž sjezdu každý z Jich M^o dwa z poddaných swých wydati má, a ti čtyřie plnú moc mějte rok složiti, den a miesto jmenowati k jednáni o škody obojie strany jedné od druhé učiněné w přiměřích i po zjednáni Wratislawském; a cožkoli ti čtyřie komu o takowé škody wyřknú, to každý přijeti a bez přerušenie držeti powinen buď, a oba králi JM^o každé poddané swé, kteřížby takowého wýroku držeti nechťeli, přinutiti má aby tak učinili.

Item, zawřieno jest o nawracowanie zámkuow dobytých a nahražowanie škod, kteréžto kdo pro wěrnú službu swú wzal jest, aby při sjezdu obú králuow JM^o uloženo bylo berně obecnie, tak aby král Matiaš JM^o w zemiech swých a král Wladislaw w Čechách položil, a každý z JM^o dwa aneb wiece wýběrčích měj, jakž potřeba káže, kteříž tu berni wybierajte. Potom wywolent čtyřie páni dobří, s každé strany dwa, ti moc mějte ohledati sprawedliwost a přiečiny škod takowých

a je podle spravedlnosti ceňte; potom pak krále JM^u každý z berně své učiněm, kdož pro JM^e co stratili, neb škody vzali jsú spravedlivé a řádné; toto vymieňující, jestliby kdo z nich zámky své raději než peníze wzieti chtěl, buď jemu zaplaceno tůž sumú, w kteréž zapsáno jest, aneb jakž by se smluviti mohli s stranú druhú; w těch věcech ti čtyři wolení tak se mieti mají, jakoby každý svého vlastního pána věci jednal. Pakliby kteří raději peníze nežli zámky wzieti chtěli, buďte powinni sprawiti své a listy dáti těm, kdož nyní takowá zboží drží; a ti žádnému o takowá zboží před žádným právem odpovědati powinni nebudú. Ale kteříby tomu zjednání dosti učiniti nechtěli, buďte z těch, kteřížby škody podjeli aneb z těch, kteří zápisy mají, proto i hned ztratíte práwo své a wiece nižádného o to ani právem ani skutkem nařekati moci nemuož.

Item, zawřieno jest, jakož i na sněmě Benešowském bylo zjednáno, aby všeecka zboží odjatá a ne mečem dobytá prostě beze všeho uplácování wracována byla.

Item, zawřieno jest, aby všichni wězně s obú stranú beze všeho uplácování na prwniem sněmu, kterýž má býti mezi raddami králuow J^{ob}M^u, po dokonání a utwření všech věcí, prázdni a propuštění byli, ale kteréž jsú šacowali, i aby šacunk zaplatili.

Item, zawřieno jest, že na sjezdu králuow J^{ob}M^u král Wladislaw JM^e najprwé ze slibu má propustiti všeecky a každého zvláště kterékoli powahy a stawu lidi a města, které w mezech země Morawské, obojí Slezi, Lužickú zemi a Šestiměst JM^u kterakkoli zawázaní jsú a je prázdny býti wyznati, a že i hned takowi budú přísieci a poddaní mieti býti králi Matiášowi JM^u, prwé však rukojemstwie přijma od prelátuow a panuow, kteříž s JM^u králem Matiášem budú, že i JM^e hned sobě zawázané w zemi České též z slibu propustí; a to i hned když propuštění se stane od krále Wladislawa, JM^e také naplniti má a je prázdny býti wyzná a od té chwile že takowi budú příslušetí a poddaní mieti býti králi Wladislawowi JM^u.

My pak král Matiáš swrchupsaný widěwše a s pilností rozwáziwše artikule swrchupsané a zjednané znamenajíce netoliko k upokojení království našich potřebné, ale také k užitku všeho křesťanstwa prospěšné, takowé artikule we všech jich kusech a rozomích oblibujem, schwalujem a přijmáme moci listu tohoto slibující našim slowem královským, že již pokudž k nám příslušejí, pilně zachowáme a jim dosti učiníme, zachowati a jim dosti učiniti všem kdož příslušejí rozkážem beze všie zlé lsti a úkladuow; tomu na swědomie pečeti naši královskú kázali sme k tomuto listu zawěsiti.

Dáno w Budíně, we středu w den sw. Jeronýma, léta od narození syna božieho M^oCCCC^oLXXVIII^o, království našich Uherského oc. prwnieho a dwacátého, a Českého desátého léta.

Zápisy sněmu Swatowáclawského r. 1479.

A. Zápis první, 1479, 6 Okt. (Z téhož rkp. kapit. Pražské).

Léta božieho oc. LXXIX°, w středu po swatém Františku, na sněmu obecním, kterýž jest položen byl při hodu sw. Wáclawa nyní minulém, tito artikulové dole psaní sepsáni jsú z rozkázanie KM^u, kniežat, pánuow, rytierstwa i měst i wšie obce králowstwi Českého.

Najprwé o práwa aby bylo jednáno, cožby najspieše mohlo zjednáno býti, aby šla a propuštěna byla, zato JKM^u wšickni ze spolka prostine; a dotad, dokadžby práwa nešla a propuštěna nebyla, aby JKM^u opatřen byl raddú slušnú, kterážby wždy ustawičnè při JKM^u byla, aby proto w tom času každému chudému i bohatému mohla se sprawedlnost dieti a žádný jeden na druhého mocí aby nesahal; a kdyžby již měla propuštěna býti, při tom času aby táž práwa a swobody zemské čteny byly předewšemi, aby každý mohl a wěděl se čtm zprawowati.

Item, kdežby kteří ležáci ležali, buďto pěst nebo jездní, pánuow nemajice, takowí aby pány měli konečnè we dwú nedělt; pakli by toho neučinili, tehdy aby stawowáni, jímáni a bráni byli a dáni poprawci toho kraje, kdežby takowí byli; a potom aby se žádný nedopúštěl nikdež ležeti, kdožby pána neměl. A kdyžby se kde přihodilo ano berú neb lúpt, takowé aby wšichni honili, kdežbykoli pokřik byl; a jestli žeby kam ušli neb jeli na který zámek, aby je wydali, nebyloliby tu poprawy, pakliby byla poprawa, aby se ten podlé práwa k takowým zlodějóm měl a zachowal; a jestližeby se tak zachowati nechtěl, ale aby tu zuostali ti, ježto je honili a dali poprawci toho kraje najwyššiemu wědėti, a poprawce kohožkoli požádá, aby ti wšickni přijeli a pomohli jich dobýwati, a kdožby fedrownik jich byl nebo přijemce, k tomu aby hledieno bylo wedle práw starodáwních.

Item, kteříbykoli rotmistrowé buďto jездní nebo pěst roty zbierati chtěli a kam lidi wen z země wěsti, ti a takowí aby newodili, ani na se rot zbierali bez wědomie a powolenie KM^u; pakliby kdo přes to učiniti směl, k takowému aby bylo hledieno wedle práw starodáwních.

Item, wálky kteréž se z některých přičin do Rakús i jinam dějt, ty aby byly hned zastaweny a na slušném a sprawedliwém aby bylo postaweno, a po ten čas aby žádný do zemí okolních nesměl žádných wálek počnati bez wuole a wědomie KM^u, zjewně ani tajně, pakliby kdo přes to směl swéwolně počnati co, k takowému JKM^u i s pány aby se ráčil mieti jako k rušiteli pokoje a obecního dobrého.

Item, cla a mýta nesprawedliwá ta aby minula a nebyla brána, než tak, jakož jsú od starodáwna wysazena po zemi i po wodě

Item, falšowé buď kteractžkoli aby staweni byli a přehledowáni, a takowí kteřiby w jakémkoli falši shledáni byli, aby k takowému k hrdlu i statku hledieno bylo podle práw starodáwních.

Item, obilí žádných aby z země wezeno nebylo, než toliko od těch, kteříž sůl, železo i jiné kúpě do země přivezú, a těm aby zase obilí na též wozy bráti dopuštěno bylo toliko po zemi na woztch a po wodě na loděch, aby žádné obilí puštěno nebylo toliko po zemi na woztch bez wuole KM^u; pakliby kdo s prázdnými wozy přijeli do země pro obilí a wen z země wezli, aby k takovým saženo bylo a bráno; a též o súmařích.

Item, což se lowúw dotýče, jakož jest na tom dáwno zuostáno, aby žádných shonů ani podsedí nečinili na swém ani na cizím, a proto JK^M rozkazuje pod takowú pokutú, kdožby koliwěk lapen neb uswědčen byl, tenata napřed aby jemu pobrána byla, a každého toho, cožby jich lapil neb uswědčen (byl), z toho neb z těch po kopě grošů českých aby dal KM^u, a pánu, (jemuž) to směl učiniti, padesáte kop grošů aby dal; a tenat žádný pán, rytieř ani měštěnin aby u sedláků we wsi nemiewal pro krádež jiných okolních, a jestližeby která tenata u sedlákuow nalezena byla, ta aby jim byla pobrána po prowolání w městech, když se prowolá, w plném tédni; a wšech jiných lowů, buď ok lécenie, stezek dělání i jiných wšelikterakých lowů aby nechali kteří k nim neprisušie a práwa nemají, a s wěžníky sedláci aby nechodili ani jezdili na pole, ani do lesů, ani pastewci, lečby je pojímali na prowazy a wodili; pakliby je kdo přes to pojímal, ten aby groš český z každého wěžníka dal tomu kdožby jej zastíhl.

Item, s rukáwníky aby žádný nechodil než na swém, než jestližeby kteří sedláci měli wýsady na polích, lesiech a porostlinách, ježto z nich swým pánuom platí, aby hájeno nebylo.

Item, aby žádný sedlák ani měštěnin po polích ani po lesiech úhledí nejezdil ani chodil, zajiecuow ani jiné zwěři nestrielel: pakliby kdo popaden byl, samostrielel aby mu wzat byl a pět kop aby poprawci dal.

Item, jakož jest pokřik, kterak weliká zlodějstwa w rybnicích se dějí, w řekách, na potociích, a to měchy, wršemi, newody, saky, síťmi, neb jinými wazbami a přípravami: aby žádný takových wěci nechowal, kdožby práwa k lowení neměl, aneb ježtoby neměl swých rybníků, řek neb potoků; a kdoby pak přes to takových wazeb chowal, aby jemu byla pobrána od poprawce.

Item, ohně aby žádný nepuštěl w zemi zjewně ani tajně, ani komu ohněm brozil, ani hlawně wěšel; pakliby to na koho uswědčeno bylo, aby kázán byl wedle práw starodáwních.

Item, jakož někteří ležáky přijimají za služebníky, takowí chowajte jich na swých zámcích a hradiech neb twrzech, aby k škodě w zemi nebyli. Pakliby tako-

wým dopustili po krémách ležeti, (a též také i w městech buď opatřeno, aby takových powalečuow nebylo,) poprawce budú mieti moc, takowé zdwihati a bráti.

Item, kradených wěcí aby žádný nekupowal, buď cožkoli; a kdožbykoli kupowal kradené, aby wrátil darmo, bez úplatku toho což jest bylo, a k tomu aby sūkupa jmenowal u koho jest kúpil.

Item, kdožby na koho práwa žádal, aby jeden druhému práwo pustil, zachowaje se wedle práwa.

Item, kdyžby kteří zločinci z země wyjeli neb vyšli, aby zase přijímání nebyli bez wědomie KJM^u: ale kdežby takowí dostížení byli, aby k jich hrdlům hledieno bylo, jako na takowé slušie.

Item, země aby byla opatřena štrosrajtaři pilně na těch miestech, kdež toho potřeba jest, aby to pilně opatrowali, aby stříebra z země nesena a wezena nebyla, neb jest to k weliké škodě KM^u i wšie koruně. Pakliby to na koho uswědčeno bylo, ten trestán buď pokutami wedle práw starodáwních. A též aby žádný peněz ani grošuow českých nepřepalowal ani těžších wybíraje prodáwal, a to pod pokutú napřed psanú.

Item, což se Pikartú dotýče, aby KJM^u s raddú swú ráčil to opatřiti a w to nahlednúti, pokudžby najužitečněji se JM^u zdálo.

Item, což se wiery dotýče, to aby bylo na tom postaweno a rozkázáno s obú stranú, aby jedni druhých nehaněli duchowní ani swětští, ani kněži na kázání kaceřowali, zjewně ani tajně neutiskali, ani vyháněli s obú stranú; a w tom aby bylo posláno k otcí swatému papeži a jednáno, aby ta ruoznice k lepštmu mohla wyjiti konci.

Item, jakož jest prwé zuostáno před JKM^u na prwnějštm sněmě od pánuow obojí strany srownáno a namluweno, z toho aby wystúpeno nebylo, ale tak w skutku dokonáno.

Item, což se dotýče dluhú králowských, zámkú dobytých a k zboží nawracowání, to aby ráčil JM^u jednati a tak před se wzieti, aby k srownání mohlo to přijiti.

Item, kdožby aneb kteříkoliwěk chtěli na horách na jakýchž kolikowěk dělati a pawowati, aby swobodně dělati mohli cizozemci, neb domácí, jedni druhých bez útisku a bez hanění, a každý měj zpráwu wedle swé wěci, neb jest to králi JM^u i wšie koruně dobré.

Item, zámkuow nowých aby žádný nedělal bez KJM^u a panuow rady, a kteří jsú nowí zdeláni, aby zkaženi byli.

Item, aby žádný žádných lidí jiných pánuow dědičných, kteřížby wyhoštění nebyli z zámkuow neboli z měst, kteříž jsú odešli a pánuom swým neosadili, nechowali a nefedrowali, ale aby již k swým pánuom šli na swé grunty; pakliby z dobré wuole nechťeli, ale pánuom jich zase wracowání byli.

Item, o čeledi aby takto spůsobeno bylo, a každý čeledín, buď pacholek neb děwka, aby přinesl list od swého pána, že jest počestně doslůžil a wyhostil se. Pakliby který přišel a listu od swého pána neměl, a k tomu, anebo kdežby přišel, aby hned byl wsazen a tam posláno odkud přišel, a zwědno, kterak se jest zachowal; a bylliby který u sedlákuow, ježtoby jim listu dáti neměli, ale každý od swého pána aneb od jiného dobrého člověka pod jeho pečeti list jemu zjednaj. A kdožby koliwěk, buď jakéhožkoli řádu, stawu, neb důstojenství, jináč učinil a kterého čeledína, an listu neměl, přijal jej a zjednal, a u kohožkoli nedoslůžilby i odšel, a on ho wydati nechtěl tomu, čímž byl: takový aby propadl padesát kop grošuo do králowy komory a bez milosti aby s něho wzato bylo. Také nižádný buď kdožkoliwěk, kterýžby čeledín u něho doslůžil a swého roku dobyl, proti jeho wuoli aby ho nedržel, kdyžby se u něho jemu déle býti nezdálo.

Item, krčem žádných aby nebylo krom těch, kteréž od starodáwna wysazeny jsú; a poprawce w každém kraji aby moc měli, kdežby bezprawné krémy byly, bráti jim piwo, a je stawowati i krémáře bráti.

Item, ladowanie aby po wesnicích w obilí, w wlnách, w železe, w soli i w jiných wěcech nebylo, než na trzích swobodných w městech, w městěčkách aby swá kupectwí a obchody wedli, jakož jest od starodáwna bylo. Pakliby se kdo toho dopustil, aby to od poprawcei pobráno bylo, což by bylo ladowáno.

Item, sedláci aby žádných piw k šenku ani k prodaji we wsech newarili, lečby kteří wysazenie měli, aby warili, a to w mili od každého města králowského wedle jeho wysazenie. Pakliby kdo měli wysazenie k warenie piwa, aby to okázali o suchých dnech najprw přístích před králowskou M^u a před pány. Těž také okolo panských měst, kterážby města wysazenie měla, aby okolo nich také piwa newarili než w mili.

Item, aby žádný buď kteréhožkoli stawu mezi sebú žádných zápisuow, záwazkuow a puntuow nedělali, ale jestliže jsú to někteří učinili, aby zrušeni a zkaženi byli a žádné moci aby déle neměli, neb toho potřebie již nenie, poněwadž jsme všichni pod jedniem pánem, než aby sebe každý jeden druhého před JKM^u právem zemským hleděli, tak jakož napřed psáno jest.

Item, což se pak dotýče těch, kteříž na úroky peněz puojěují, takto jest na tom zuostáno a konečně rozkázáno, aby wiece z toho bráno nebylo, než ze sta kop deset kop, buď wyšší neb nižší suma, jakž ukazuje, a jakož jest prwe bylo; a těch sedlání, koláčuow a jiných wymyšlených wěcí aby přestáno bylo. A protož jestližby se kdožkoli toho dopustil a jináč w tom sledán byl a wiece bral, aby wěděl, že ta suma peněz puojčených bez milosti na JKM^u má spadnutí, a beze wší milosti wzata býti, jakožto jiná odúmrt, a s panskú radú k zemskému dobrému obrácena býti.

Item, jezowé mlýnští, kteří jsú na řekách, na Labi, na Wltawě a na jiných

na všech řekách, ta věc skrze pány Pražany, ty kteříž k tomu právo mají a mlynáře od nich způsobené přísežné, podlé starodávného wysazení aby byli opatřeni a JK^M některé z pánů i rytířstva k tomu aby ráčil vydati wedle dobrého obyčejí starodávného, a tu věc ti páni vydaní od JK^M s pány Pražany aby nemeškajíce opatřili konečně do středopostí najprw příštího, a žádný ani z panuow, ani z rytířstva, ani z měst tomu odporu aby nečinili žádného, než tak se zachovali, jakož od těch vydaných rozkázáno bude. Pakliby se w tom kdo nezachoval, w pokutu starodávně uloženú aby upadl, a ta aby bez milosti wzata byla JK^M.

Item, což se dotýče listuow na peníze, aby se každý při tom zachoval wedle nálezu starodávného.

Item, aby to opatřeno i hned bylo, kteří z pánů, z rytířstva při králi JM^u w raddě býti mají, neb jest toho pilná potřeba, aby JM^u raddu při sobě měl.

Item, aby mince (byla) dělána penězi, co by jich sedm za český groš stálo.

B. Druhý zápis, 1479, 7 Okt. (z rkp. Tulmb. f. 218 b).

W knihách památních H. primo.

Léta božieho MCCCCLXXIX, we čtvrték po swatém Františku, na sněmu obecním w Praze, kniežata, páni, rytířstvo i města, znajíce a rozumějíce, kterak toto králowství České velikými dluhy a záwadami zawedeno a obtíženo jest, z swé swobodné dobré wuole, k žádosti najjasnějšího knížete a pána, pana Wladislawa krále Českého oc. pána swého milostiwého, swolili jsú se JK^M pomoc učiniti, aby JM^u sám sobě i koruně mohl z takových obtížení pomoci; a to k takové pomoci, že všichni, kdožkoliwěk které platy mají aneb úroky, chtí JM^u dáti po jednom celém úroku, na mišenský groš počítajíce, a to Swatojirský.

Item také, kdožkoliwěk které platy komorní mají, buďto duchowní nebo swětští, ti též učiniti mají, a po jednom úroku dáti.

Item, což se pak dotýče těch, kteří jsú, ježto jsú nakúpili dědin, nejsúce panského ani rytířského řádu, ti všickni aby též dali z dědin swých, kteréžkoliwěk drží, buď dědičné neb nájemné; a to má pilně opatřeno býti těmi, kterýmž w kterém kraji to vybrání poručeno bude, aby se zeptali, kterak a po čem s lánu obecně w tom kraji anebo s dědin těm přisedicích úroky se berú, též aby ti s každého lánu dali.

Item o mlýnách, kteřížkoliwěk na řekách jsú, kteřížby byli pod určené úroky wysazeni, ti dajte úrok obyčejem swrchupsaným. Než kteříž jsú mlýnowé, ježtoby nebyli pod určený plat wysazeni, s těch aby dáno bylo s každého kola XX gr. m.

Item, což se dotýče těch, ježto peníze swé na listech mají, a z toho úroky berú, ti všickni ze všech těch listuow aby dali po jednom celém úroku, též na mišenský groš. Pakliby kdo zatajil který list, aneb tím z toho wyjiti chtěl z té

příčiny, že listy úrokuow neswědčí, jakožto někteří činí, že úroky neb ty lichvy wedle jistiny sobě w listy kladú, aby tudy podlé země pomoci neučinili, ti všickni aby též dali, i ti také, ježto w listech položili sobě, jestližeby která pomoc zemská podlé swolení přišla, aby ji dlužník dal, toho nebudí, než aby dal ten komuž list swědčí. A kdožby koliwěk takové které listy zatajil, a z nich nedal, aby potom ten nebo ti takowými a těmi listy práwa žádného k upomínání dále neměli, než aby král JM^l se pány a s zemskú raddú takové peníze, nač ti listové swědčí, mohl obrátiti na zemské dobré.

Item s krěem, které jsú swobodné a wysazené, s té každé puol kopy gr. m. aby dáno bylo. A kteréž jsú krěmy nové, ježto wysazené nejsú, s těch aby po 1 k. gr. m. dáno bylo, a to proto, že jsú šenkowali nejměwše k tomu práwa, a wice aby nešenkowali.

Item, což se pak dotýče manuow, poněwadž jsú páni a rytířstwo, jsúce swobodni, z swé dobré wuole swolili k takové pomoci: nad to se slušnější zdá, aby oni též učinili, a bez odporu dali, nezastírajíce se žádným swým wysazením.

Item, což se pak dotýče jiných lidí a kupcuow, rozličných obchodníkuow, ježto swé znamenité obchody zde w království mají a wedú, a tím jsú mnozí zbohatěli: to také aby předse wzato bylo, kterakby ti a takowí k této KM^u i zemské pilné potřebě z těch swých obchoduow měliby pomoc činiti. Neb poněwadž zde w tomto království pod JKM^u všickni společně jsme, sprawedliwé jest, abychom též společně JM^u i koruně z toho obtížení pomohli. Protož aby WM^l ráčili všickni hned to před se wzíti, a k tomu raditi, což se těch obchodníkuow dotýče.

Item, což se dotýče kněží při kostelích po krajích, kteříž jsú budto faráři, nebo nájemníci obojí strany, kolikž který kosteluo zprawuje, aby s každého kostela kopu gr. m. dal; neb jest podobné, aby tu pomoc učinili k obecnému dobrému. A kdož pak sami kněžské dědiny drží, aneb je najímají, kněží nemajíce, ti aby také s toho dali tím a takowým během, jakož se nahoře píše, totiž s lánu jako dědinníci, a pakli na penězích, polowici toho úroku ročního.

Item, což se dotýče richtářuow swobodných wysazených, aby dali týmž obyčejem s dědin, jakožto jiní dědinníci, jakož o tom napřed položeno jest.

Item, jsú někteří, ježto berú duochody swé, roznajímawše kráwy, a tak ten každý přiwede sobě několiko kopami na deset kop do roka; protož též každý aby dal polowici toho nájmu ročního. Pakliby kdo to zatajil, aby mu kráwy pobrány byly.

Item, jsú některé wesnice, ježto nic jiného neplatí, než wospy toliko: ti aby dali polowici wospuow.

Item ti, kteříž půjčují na lauky, aby též dali.

Item, kdož drží řeky na nájmech, aby takto dáwali: kdo kopu, daj VI gr., pakli puol kopy, daj III gr., a tak, jakoby obyčejný úrok s peněz dal.

Item, kdožkoli na rybníky puojčil peněz, s každého sta kop aby pět kop dal.

Item, písařuom těm, kteříž na berni sedú, aby těm nebylo více dáno, než s kopy dwa peníze.

Item, každý pán, rytířský člověk, i jiní, kdož platy mají, aby s registry úředníka svého poslal, neb sám byl u bernikuow, aby spravedliwě se stalo KM^u i zemi, aby tak dáno bylo od každého po registřích, jakož sám béře.

Item, kteří na té berni sedú, aby tak dobře s swých lidí zberúce i dali, jakožto i jiní, a král JM^u aby ráčil již k tomu vybrati s raddú swú lidi dobré a swědomé, kteřížby we kterém kraji na té pomoci seděli a ji shromáždili a vybrali, a konečně aby zasedli ty swátky wánoční, a do hromnic na konec aby vybrána byla po všech krajích, a když se wybéře, aby jí nikam dáno nebylo, než společně aby zuostala. A král JM^u s raddú swú a zemskú aby jí ráčil ty potřeby spuosity, na kteréž se již ta pomoc dá a sbéře, aby země w takových obtížních nezuostala. A poněwadž knížata, páni, rytířstwo i města i wšeccka obec, znajíce, kterak králowstwí pro záwady a dluhy wždy u wětší a další škody přicházelo jest skrze ta ležení a škod rozličných wedení, chtějíce z toho KM^u i zemi wywesti, tak znamenitě sáhli na se, chtějíce pomoc učiniti, kterážto na čas určený, konečně do hromnic má sebrána býti, a k wywazení těch záwad a dluhuow: i tak jsú se swolili, a na tom konečně zuostali, aby žádní pro dluhy jedni na druhé žádných škod ani ležení newedli; a též také žádných lání žádnými listy, buďte jacížkoli, až do dne swatého Jiří nyní najprw přístieho aby nebylo. A též také ježto jsú jedni druhým zápisy dskami dělali, zboží swá zapisující na prostání do určeného času, že to nemá žádnému ke škodě býti do téhož času swatého Jiří. Ale proto aby toho žádný škody neměl: kdož jest komu dlužen, aby jemu o swatém Jiří plnil jistinu i s úrokem na to přislým, což jest komu plněno mělo býti o swatém Hawle s desíti kop puol kopy, a se sta kop pět kop; ačby pak i list na úroky neswěděl, na kteréž sobě úroky nyní při swatém Hawle dáti mají, ty dajte. A což se dotýče obnowování listuow pro zemření rukojmí, kdožby bez toho býti nechtěl, mají jemu listy obnoweny býti a k obnowení listuow muož každý napomínati wedle práwa. A již při tomto obecním swolení aby se každý zachowal, jináč toho nečině. Pakliby kdo, swéwolně wytrhna se, nechtěl se při tom tak zachowati, KM^u se pány raddami swými takowého bude moci trestati jako neposlušného a rušitele obecného zemského swolení.

24.

Zápis sjezdu Swatotomášského r. 1479.

W Praze, 1479, 22 Dec. (z rkp. Děčinského).

Léta božieho tisícieho čtyrstého sedmdesátého dewátého, w středu po sw. Tomáši apoštolu, na tom sjezdu, kterýž jest byl držán o těchto suchých dnech nyní minulých, král JM' s kniežaty, se pány, s rytierstwem i se wší raddú JM" na tom konečně jest zuostati ráčil :

Najprwé, jakož jest bylo na tom konečně zuostáno na sněmu walním, kterýž jest byl držán o sw. Wáclawě již minulém, což se dotýče práw zemských, aby JKM' to ráčil předse wzieti, cožby najspieše mohlo býti, aby šla a propuštěna byla; a w tom času, dokudžby práwa nešla a puštěna nebyla, aby JKM' raddami opatřen byl z panuow i z rytierstwa, kteřížby při JM" ústawně býti mohli; a JM' s těmi raddami ráčil řediti a jednati potřeby zemské; a ktožbykoli koho z čeho winiti chtěl, aby před JM" a před těmi pány raddami stál, wšech wýmluw nechaje, a to swobodně, klejtuow nežádaje, a jeden druhému práw byl; a což by tu JKM" a těmi raddami rozkázáno a nalezeno bylo, aby na tom každý přestal a tomu dosti učinil. A protož z té příčiny JM' s pány raddami swými ráčil se jest na tom ustanowiti, aby we wšie zemi w každém kraji páni a rytierstwo sjezd spolu měli ten pondělí po boziem křtění; a tu aby z sebe vybrali z těch panów i z rytierstwa, kteřížby se k tomu hodili, osoby, kteřížby měli při JM" ustawně býti; a to z každého kraje jeden, a ten k tomu tak wybraný, aby plné čtyři neděle pořád zběhlé při JM" byl. A kdyžby ty čtyři neděle wyjiti měly, aby to w každém kraji tak opatřeno bylo, aby i hned na to místo přijel, a též čtyři neděle aby byl w raddě JM"; a prwní aby neodjžděl, lečby onen přijel. A ti, kteříž k tomu vybráni budú, aby při JM" w raddě býwali, aby opatření byli od kraje, načby při JM" býti měli, tak aby swého neutráceli. A to a takowé zřiezenie děle aby netrvalo než do roka toliko; a w tom JM' aby již ráčil opatřiti, aby práwa šla, aby tím wiece páni a rytierstwo obtěžowáni nebyli mimo práwa a swobody swé.

Item, také na týchž sjezdích w krajích má jednáno a opatřeno býti, aby wšecky wěci na sněmu již minulém zuostané a swolené držány a zachowány byly bez přerušení.

Item, na tom jest zuostáno, aby král JM' ráčil obeslati wšecky raddy swé, aby se wšickni sjeli tu neděli po suchých dnech postních nyní najprw příštích, a konečně při JM" byli; a k tomu času aby wšickni byli s swými zápisy před JM", aby je položili, o kteréž ruoznice jest, což se dotýče zboží dobytých, odjatých tyto wálky a nařiekaných. Neb JM' tu s raddami swými ráci to tak předsewziti a w to nahlednutí, aby každý při swé sprawedlnosti zachowán byl. Pakliby kto swéwolně

státi a zápisuow swých položiti zanetbal před JM^u tu na ten čas, aneboli nálezu a rozsudku JM^u přijíti a dosti tomu učiniti nechtěl: tehdy JM^e, kniežata, páni i rytieřstwo wedle JM^u mají proti takowému powstati, a k tomu jej připrawiti, aby se nálezu JM^u dosti stalo, a žádnému aby swá wuole trpěna nebyla.

Item, kdyžby král JM^e raddy swé k sněmu obecnému neb kohožkoli společně nebo zvláště pro kteréžkoli potřeby obeslati ráčil: ti anebo ten každý aby bezewšech omluw na ten den, k kterémuž se obsílá, přijel, a toho jináč nikoli aby neučinil. Neb jest to welmi neslušné, aby pro dwa neb pro tři obecné dobré mělo se rušiti, a jiní čekajíce se tráwiti a škody bráti.

Poprawce w kraji Kúřimském: pan Jaroslaw Šternberk; pan kancléř; pan Hanuš z Wartenberka na Klášteře; pan Čeněk prokurátor purkrabie Wyšehradský; pán Mikuláš Trčka z Wlašimě.

25.

Zápis úmluwy učiněné na zachowání pokoje mezi stranami pod obojí a pod jednau w Čechách.

W Praze 1481, 31 Jul. (z rkp. Talmb. 301 b).

We jméno swatě a nerozdílně trojice Amen. Jakož z dopuštění božihó byla jest ruoznice a nesnáze mezi stranami obojími, pod jednú spuosobú i pod obojíma tělo a krew boží přijímajícími, kteréžto ruoznici znajíce páni JM^e, páni rytieřstwo i města, že jest škoda králi pánu našemu milostiwému JM^u i této wší koruně, wzali jsú před se s boží pomocí, aby mohlo k srownání přijiti. A takto jest z daru pána boha všemohúcího mezi nimi srownáno.

Item, najprwé kteřížkoli páni neb zemané i města mají kostely pod sebu, ježto jsú při nich kněží byli rozdáwající tělo a krew boží pod obojí spuosobú, a to pod pány dědičnými aneb právem držícími těch kosteluow, a jsú ti kněží od těch kosteluow za krále JM^u pána našeho najmilostiwějšího a od far wyhnáni neb wytištění: tu zase k těm kosteluum a farám mají uweneni býti, aby ten každý pán podací toho faráře anebo jiného kněze řádného, kterýžby se jemu líbil, a ježtoby pohodli křesťanské činil té obci podlé zwyklosti té obce, kteříž přijímají tělo a krew boží pod obojí spuosobú. A jestližby na toho kterého kněze powěst zlá wzešla a od jiných kněží a mistruow aneb od kohožkoliwěk bylo naň žalowáno pánu jeho podacímu, tehdy ten každý má toho kněze a faráře postawiti před králem JM^u, a JM^e přijma k sobě z pánuow i z rytieřstwa obojí strany w rovném počtu, ráčí tu wěc wyslyšeti a w tom se míti sprawedliwě. Jestližby naň byl shledán takowý neřád, má jmíti moc JM^e jej trestati kázati aneb tomu pánu podacímu rozkázati tím knězem odtud přeč hnúti, a na to místo jiného kněze řádného rozdáwajícího týmž obyčejem tu zjednati a podati. A týmž obyčejem také

páni, zemané a města, kteříž jsou pod obojí spůsobau a mají kostely a fary pod sebou, ježto při nich byli kněží a faráři, rozdáwající lidu obecnému pod jednu spůsobu tělo a krev boží a za krále JM^u pána našeho milostiwého nynějšího odtud hnutí a wytíštění, také aby zase na táž místa byli uvedeni ti, kteříž obyčej mají pod jednu spůsobu rozdáwati a jiné řady křesťanské zachowati. A také při všech farách, tu kdež rozdáwají pod jednu spůsobu i také pod obojí, aby lid obecný swobodu měl choditi, bez útisku pánuo jich i kněží, k těm obojím kostelóm, a jim aby se swobodně přisluhowalo od kněží wedle jich nawyklosti swátostmi křesťanskými, i též také w pohřbech, bez útiskuow obojí strany.

Také co se dotýče při těch farách rozdáwajících od kněží pod obojí spůsobau, páni podací těch far nemají powolowati ani také česky zpíwati a dítkám rozdáwati, než tu, kdež jest toho prwé nebylo, aby ještě nebylo; a w té míře bez prodléwání aby páni, rytířstwo i města své poselství wyprawili k otcí swatému papeži, což najdříve budú moci, kteříž jsou pod obojí spůsobu, o kompaktat zachowání, a krále JM^u pána našeho milostiwého za to prositi, aby JKM^u ráčil o to také podlé nich své poselství učiniti, i při tom ráčil přátel svých duchowních i swetských žádati k otcí swatému za přimluwu. Též také páni, rytířstwo i města, kteříž jsou pod jednu spůsobu, také podlé nich aby své poselství učinili a snažnú přimluwu podlé wší potřebnosti k JS^u, a to aby mohlo přiwedeno býti k obci dříve dwú let. A jestližeby z dopuštění božího před JS^u ty věci k konci nemohly přijiti, tehdy my všickni oboje strana při pánu našem králi JM^u máme s pilností to před se wzíti a těch prostředkuow hledati s boží pomoci, aby swornost a jednota mezi námi zachowána byla.

Také jest smluweno, aby všeska hanění i ruoznice i útiskowé přestali, a wic aby toho nebylo wěrně a práwě. Pakliby se kde to stalo a na koho to provedeno bylo, žeby jedni druhé buď duchowní neb swětšti utiskali, neb hraněli: král pán náš milostiwý aby hned takowé ráčil kázati a trestati. A my všickni sworností abychom toho JK^uM^u radni a pomocni byli, tak abychom wždy s boží pomoci a JM^u králofskú mezi sebou w lásce a w pokoji, swornosti a w jednotě zachowali se a obýwali, jakožto svoji milí přátelé we wší lásce mezi sebou jsúce.

Item, také jest na tomto zuostáno, aby kněží a kazatelé slowo boží swobodně kázali a lidi z hřiechuow trestali, ale jedni druhých aby nehaněli, ani nekaceřowali. Pakliby který z toho wystúpil swéwolně, tehdy aby byl trestán wedle swrchního zuostání; kromě což se Pikhartuow dotýče, proti těm swobodně kázati mají.

Item, na tom jsme zuostali i sobě přírkli, kdožby koliwěk do země na záhubu táhl zemskú, že wedle krále JM^u všickni máme sobě radni a pomocni býti a toho hájiti. Datum w Praze ff. III. ante festum sancti Petri vincula, anno domini MCCCCLXXXI.

Přednešení vyslaných z města Pražského na sněmu w Kutné Hoře držaném.

R. 1484, m, Febr. (Z rkp. Děčinsk.)

Páni a přátelé mili! Známo jest WM^u všem, neb od swých posluow bez pochyby široce zpraveni jste, kterak, na tomto sněmu, kterýž w Praze o sw. Katerině držán byl, od panów našich starších ta příhoda, která se stala w městech Pražských, a také z kterých příčin, pánóm, rytieřstwu i městóm, i kteříž tehdaž při tom sněmu byli, široce slowy prostrannými powědjeno jest; a také i ti artikulowé, kteříž od kniežat, pánów, rytieřstwa, i od některých z měst podáni byli panóm starším i obcem našim, přede všim sněmem čtení jsú. Na kteréžto prostředky páni starší naši i všecy obce odewšech WM^u rady žádali sú, a cožby jim rčeno bylo, že se ke všemu poddali, i skutečně králi JM^u pánu našemu milostiwému učiniti chtěli. A tak w těch we všech slowiech sepsání kniežeti JM^u po swých posléch poslali, žádajce a prosiecc, a JM^u knieže ráčil s králem JM^u mluwiti, aby ti prostředkowé od nás přijati byli. Potom pak z toho sněmu, kterýž byl držán u Hory na sw. Mikuláše, posláni sú k nám do měst Pražských někteří páni urození i také rytieřstwo od kniežat, pánów, rytieřstwa i měst, dáwajíce nám to znáti, že král JM^u zawrhl ty prostředky, kteříž od měst Pražských podáni jsú, a prawiec, žeby se zdáli JM^u K. k welikému zlehčení, a žeby byli posměšni: než že král JM^u tak swého duostojenstwie ponížiti ráčil, že se chce s Pražany w súd dáti, i od kniežat, rytieřstwa, pánów i měst rozeznán sprawedliwě býti; a což mu koli takowým súdem nalezeno bude, že k sobě přijiti ráči i od sebe učiniti, a Pražané aby učinili též. A druhé, což se dotýče desk zemských, aby wen wydány byly a tu složeny, kdežby každý o swé potřeby swobodný přístup mieti mohl. Na kteréžto kusy páni starší naši i všecy obce dali sú takowú odpowěd, že se na to rozmysliti chtěie a s swými přátely poraditi, a potom odpowěd dáti. A tak ta wěc stojí až do této chvíle.

Pak na to sú nás páni starší naši i všecy obce k WM^u wyslali, aby ste jim k takowé potřebě raditi ráčili: nebo i prwé bez WM^u raddy nic sú učiniti nechtěli. Ale však prwé WM^u tyto wěci sú nám poručili mluwiti, kterak wždycky na každém sněmu, kterýž jest býwal strany naše, na tom sme konečně zuostali, abychom se od wiery a od prawd swatých, a zvláště od přijímanie těla a krwe pána našeho Ježíše Krista pod obojí spuosobú a od dobrých zwyklých žádnému utisknutí nedali, a toho hájili a bránili do našich hrdel i statkuow. Druhé, co se dotýče duostojného otce pána biskupa, jestli žeby jemu kto který útisk neb křiwdu činiti chtěl, že toho také hájiti a brániti chceme, pokud nás stává. A to sme sobě všickni

slíbili. Pak milí páni, když WM' gruntově w to bude ráčiti nahlédnutí, shledáte, že tímto podáním, které se mnohým snad slušné zdá, abychom se s JM^u súdili, byli bychom i o wieru, i také o duostojného kněze biskupa připraveni, a to takto: znamenajme, budeli k súdu přistúpeno, najprwé to, kto nás súditi má? že kniežata, páni, rytieřstwo a města. Známa jest wěc, že kniežata a páni držie prwní hlas; welmili nám přejí, muož rozumieno býti z těch artikuluow a prostředkuow, kteříž nám wydáni jsú. Neb takto z nich jeden sepsán jest, aby všickni knězie protiwní a mnišie na swá místa zase puštění byli; a druhý ten, aby ti zlí nešlechtní lidé, kteří sú nás o naše hrdla a statky duchowní i swětské připrawiti chtěli, aby zase k swým statkóm puštění byli, a teprw aby se s námi súdili, a knieže aby s konšely seděl. A poněwadž se to kniežeti i tēm pánóm, ktož sú ty prostředky wydávali, za slušné zdálo, tak žeby pod nebem lepší prostředkowé nemohli nalezeni býti: wědomá wěc jest, budúli nás mieti súditi, že k tēm prostředkóm, a snad k něčemu horšiemu powedú. A také kterakbychom my u wierě zachowáni mohli býti, kdyžbychom zase ty protiwné knězie a mnichy mezi se pustili. Nebo z nich a skrze ně wšecky se wěci zlé jednaly a puosobily, kázanie neprawá, rúhawá, hanliwá a kacieřská kážice, a prawiece, kteříž knězie rozdávaji pod obojí spuosobú lidu obecnému krew božie w kalichu, talowem nazýwajíc, a že křtie we jméno Lucipera; poctiwého kněze biskupa cizoložníkem prawiece, a knězie od něho swěcené pankharty nazýwajice, i nás wšecky za kacieře majice; kteříž také i tēm zlým a nešlechtným lidem měli odpustky zjednati, kdyžby swú nešlechtnost dokonali. Druhé také, měliliby ti zlí lidé pro swé nešlechtnosti zase puštění býti k swým statkóm, ježto sú z města utekli, kterakbychom my swými hrdly bezpečni byli? bez pochyby, co sú prwé jednali a puosobili, žeby to dokonati chtěli. Rozwažte to milí páni, jestližeby k súdu přistúpeno bylo, žeby těch dwú artikuluow chyba nebyla; poněwadž by nás kniežata a páni súditi měli, a prawili, že pod nebem nemuož lepších prostředkuow nalezeno býti. Kterakby také duostojný otec pán biskup s námi zuostati molil a od nás opatřen býti, poněwadž prwé wždycky ti duchowní i swětšti proti němu byli, o něm wšecko zlé mysli i jednali. A pak totož jest znamenitá wěc, žeby jej rádi zkazili a zahladili, poněwadž na žádném sněmu, ani w Čáslawě, ani u Hory, ani také w těch prostředciech žádná zmienka jest o něm nebyla. A dopustilliby to pán buoh aneb naše nedbanliwost, a my jeho zbaweni byli, ktoby nám knězie múdré a učené swětli?

Druhé sem řekl, aby na to pomysleno bylo, s kým se súditi máme? že s králem pánem naším. Jestli to slýchané nebo podobné, nechť to každý rozwáží, aby poddaní pána swého súdili s JM^u poddanými? Nepodobné jest, by pánu swému upřikřili, aneb jeho odsúdití mohli; jinakby potom snad za pána mieti nechtěli. Než my sme se wždycky wolali a znali se, že jsme JM^u poddaní, a ještě se známe.

S JM^u se sůditi nezdá, poněwadž se ku poddanosti známe; jediné ať také JM^u nás zachowati ráčí, jakož se jest ráčil zapsati.

Třetie sem powěděl, kto se má sůditi? že obce všech tří měst Pražských, ježto jsú hlawa a stolice králowstwie Českého. Pak bylaliby která hanba na hlawn, kterakby údowé státi mohli bez hanby? Nebo Pražských měst zlé a nečest jest všeho králowstwie hanba; a neřekli by cizozemci, hanba a nečest stala se Pražanóm, ale Čechóm kacieróm. Pak milí páni! mohli by i jiní duochodowé mluwení býti, ježtoby z nich mohlo rozumieno býti, kterakby škodliwé nám všem bylo se s JM^u králem sůditi. Na těchto nyní krátce dosti buď.

Pak co se desk zemských wen z města wywezenie dotýče, ačkoli tehďaz těm panóm poslóm od nás dána jest takowá odpowěd, že na to pomyslití a raditi se s přátely chceme: však proto my prohlédajice k tomu, že WM^u páni, rytieřstwo a města swé jistoty na swá zbožie i statky w nich mají, nezdá se nám toho učiniti, aby snad potom z toho něco horsieho nepřišlo, a WM^u všem welmi škodliwego. A také k tomu zření majice, že úředníci těch klenotuow Pražští slowú, zdálo se nám, že najjistějie a najpodobnějie dsky zemské w Praze by chowány býti mely.

Pak milí páni! na ty na wšecky wěci pomysléce a se namluwiece, račete nám raditi a powědieti zdání swé, abychem těm od koho sme wysláni, odpowěd dáti mohli. A prosíme také WM^u jménem všech obcí Pražských, abyste ráčili na ten sněm do Limburka k času určenému swé posly poslati s plnú mocí, k žádosti duostojného w pánu bohu otce pána biskupa, a také k prosbám našim. A také na to račete pomněti, co Slanského zápisu se dotýče, aby uradice se s swými obcemi, ráčili to k konci počestnému přiwesti a pečeti swými ujistiti, aby již o takowú pilnú a znamenitú potrebu dalších rozstrkuow nebylo, a tiem swobodnějie aby wiera pána našeho Ježíše Krista a jeho swaté prawdy rozmnoženie miti mohly.

27.

Zápis nowé jednoty strany pod oboji w Čechach o hájení práw a sprawedliwosti swých.

B. m. 1484, 25. Sept. (Z rkp. Lobkowsk. f. 374 b.)

We jméno swaté a nerozdílné Trojice, Otce, Syna i Ducha swatého, wšejednoho boha všemohúcieho šťastně amen. Poněwadž wšecky wěci lidského pokolení pilností a bedliwostí napraweny a w dobrý spuosob přiwedeny býwají, stálost, moc i bezpečienstwie berú, a tůž pilností nesnadnost a težkost každé wěci býwá přemožena a z nesnadné snadná učiněna; ke cti také a k chwále boha všemohúcieho i jeho swaté wiery, každý člověk z mnoho božského dobrodiní a daruow rozličných pilen býti powinen jest, sprawedlnosti, po bohu najwýše, kteráž matka a studnice všech práw jest, opůštěti nikoli nemá, aby skrze wieru pánu bohu wše-

mohúcímu libiti se mohl a skrze spravedlnosti a práwa zachování wšecky útisky a křiwdy od lidí wšech wuobec aby odvráceny a zdwiženy býti mohly. Jakož předkové naši dobré paměti Čechové a Morawané k dobrému, jsúce náchylni, o čest a chwálu boží a zwelebení prawd jeho swatých a zákona jeho w předminulých časích velikú jsú pilnost měli, a wzemše před se písma, netoliko doma, ale práci swých nelitujice, se ctí a dobrou powěstí w jiných zemích o zwelebení zákona božieho i prawd swatých usilowali jsú, mnohé náklady i péče při tom činíce, dobré také obecné toho slawného králowství před očima majice o to jsú s námi pilnost měli i zmužile se k tomu přičinili, jednali, radili, aby prawda i spravedlnosti řádové i dobří wšickni zemští obyčejové bez přetržení i wšeliké překážky w této slawné koruně zachování byli, a tak chudý i bohatý bez útisku a křiwdy swé spravedlnosti aby užíwal; a skrze to jednota a swornost i dobrý pokoj w zemi zachován, a čest a chwála slawné České koruny do jiných okolních zemi se rozmnožowala. I chciece swých předkuow šlepějt w dobrém následowati, a králi JM^u pánu našemu milostiwému mnohé dobré a bezpečné i utěšené a mezi námi králowně přiwěsti, my oc. oc. známo činíme listem tímto wšem wuobec nynějším i budúcím, že znamenawše s pilností, kterak za těchto našich časuow z dopuštění božieho mnoho dobrého i spásitelného předky našimi zjednaného opuštěno jest bylo, prawdy boží a wiera jeho welebná, totižto přijímání těla krwe swaté pod obojím spuosobem se umenšowala, a tak přijímajice rozličným obtiežením trápeni, utiskowáni byli swětští i duchowní: my wždy očekawajice, aby ty věci (*sic*) toho sme se dočekati nemohli, ale čím dál tím wiece takowí utiskowé sú se rozmáhali, prawda také a řádové zemští za času panování KJM^u pána našeho milostiwého swobodně chudému i bohatému, jakož bylo od starodáwna, propuštěna nejsú, ač i o to mnozí sněmowé držáni byli, ale my wždy toho sme se dowolati nemohli, aby nám práwa a spravedlnost zemská naprawena byla, než nákladové naši i práce mnohé zmařeny jsú a w nic obráceny, a pokřikowé mnozí wzcházejí w lidu obýwajícím w koruně České, že takowé veliké obtiežení beze wší oprawy, že tak drahý (*sic*) čas mezi námi w zemské záhubě nemuož býti přetrženo; i nemohúce toho zlého wiece na sobě nésti, w takowém neřádu déle státi, ale k tomu wždy prohlédajice, abychom bez útisku u wiere zachování byli, a což jest kde wystúpeno, aby nám napraweno bylo; řád a práwa zemská aby k swé swobodě přiwedena byla, a každý chudý i bohatý aby swé spravedlnosti, zápisuow, práw, privilegii i swobod užíwati mohl: protož wšickni jednostajně s dobrým naším rozmyslem a swobodnú wuoli w jednostajný zápis a w přátelství sme a mocí tohoto listu wstupujem wěrně a právě, w dolepaných artikulech sobě se zapisujice.

Najprw přede wšemi wěcmi znamenitě to oznamujem, že proti králi JM^u pánu našemu milostiwému w tento zápis společný nikoli newstupujem ani se zapi-

sujem JM^u k jaké nelibosti anebo ke škodě, ale z těch příčin, jakož jest předloženo, abychom w takové jednotě spolu jsouce a JM^u právě a wěrně se přidržejíce k tomu mohli přivesti, aby JM^u w pokoji a tiem dostatečněji, prospěšněji mezi námi kralowati mohl a nás při wěře a práwích, swobodách, privilegiích, zápisích, všech dobrých obyčejích zachowal, jakož nám JM^u i wši koruně slibiti i přisahu učiniti ráčil.

Item, jakož kompaktata našimi předky mnohými prácemi a náklady dobyta i od zboru Basilejského i od slavné paměti ciesaře Sigmunda a zvláště ten list ciesaře Sigmunda JM^u, kterýž jest dán Čechóm a Morawanóm, skrze kterýžto list dostatečnější a stálejší pokoj jest uweden a králowé potomni počnúc od ciesaře Sigmunda na swém přijímaní do králowstwí i také korunowaní při nich Čechy i Morawany slibili, zapsali i přísahali zachowati i obhajowati: při těch my stáli míníme i jich brániti, wěriece JK^uM^u, že nás při nich, tak jakož se wysoce zawázal, zachowati ráči.

Item, jestli žeby kteří z nás nebo všickni pro prawdy boží, zákon jeho, a zvláště přijímání těla božihó a krwe jeho swaté pod obojím spusobem poswátne, kteréžkoli duchowního nebo swětského kdožkoli utiskati chtěl, haněti nebo tupiti: my všickni zápisníci proti takowému neb takovým opúštěti sebe nemáme, ale jednostajně, wěrně a právě radni a pomocni sobě býti, beze všech protahuow i odpornosti.

Item, jakož z daru pána boha všemohúcieho duostojný w bohu otec Augustin Lucian biskup Santurienský, hnut jsa milostí boží, do tohoto králowstwíe (přijíti) ráčil, znaje kompaktata řádně poslá a wěda přijímání pod dwojím spusobem swátosti welebně býti zuostawení pána Krista, a tak přijímajícím užitečné a spasitedlné, i s jinými prawdami zákona božihó, jakož pak sám skutečně tak rozdáwal: zajisté poznawse jeho w tom dobrú wuoli a milost k tomuto králowstwí, slibili sme a slibujem jeho slušně opatřiti, jakožto otce našeho duchowniho, a také jeho hájiti a brániti proti každému, kdož by jemu chtěl které nátisky činiti, neb jemu překážeti w jeho úřadu služebnosti i duostojenstwí biskupské. A on také má se nám zase zapsati, aby s námi trwal až do smrti, swým úřadem posluhuje, tak jako se jest w tom prwé okázal w skutku na časy církwi swaté ustawené bez odporu i odtahowání.

Item, aby w tomto králowstwí sprawedlnosti a práwa i zápisowé i také dobří obyčejowé, kteréž zápisny máme od Otakara krále až do JK^uM^u panowání, chudému bohatému jiti mohla a zápisowé zachowání byli, kteréžto sprawedlnosti my všickni žádost sme měli a králi JM^u k tomu wěrně radili i pomáhali; bylliby pak kdo, ježtoby tomu chtěl se protiwiti aneb co jiného zamýšleti, proti takowému neb takowým powinni budem sobě podlé krále pána našeho pomáhati, abychom w tom zachowání býti mohli, jakož nahoře psáno stojí, bez přerušenie. Pakliby král JM^u té

wěci pohotowě býti ráčil, my proto nikoli sebe opúštěti nemáme. A také aby žádný z zápisníkuow našich na žádného ani jeden na druhého mocí nesáhl, než každý swé sprawedlnosti před králem JM^u hleděl a před JM^u práw byl, a my jemu jeho sprawedlnosti powinni pomáhati budem, k čemuž sprawedlnost měl. Pakliby kdo swé wuole proti sprawedlnosti užíwati chtěl, takowému žádnému jeho swéwuole pomáhati powinni nebudem. Pakliby se přihodilo, žeby kdo na našeho kteréhožkoli z zápisníkuow našich, buď z panuow, rytieřstwa, neb z měst které řeči tajemné neb zjewné wynášel, takowého každého nemíníme opúštěti proti takowému člowěku, kterýž takowé tajemné neb zjewné wěci křiwé sprawowalby, aby přítel náš od JK^eM^u sprawedliwé slyšení měl, a ten zjewen byl a postawen a w oči zjewné mluwil, co jest tajně před králem JM^u neb zjewně prawiti směl; a budeli takowý JM^u i JM^u raddú i naši společnú nalezen a uznán winný, o takowého nechceme státi, alebrž ku kázni jeho mluwiti podlé winy jeho. Pakliby ten se očistil a newinný ukázal, nic méně nemáme spoluzápisníka našeho opúštěti, ale k JK^eM^u o sprawedlnost mluwiti a wolati, aby se též tomu táž pokuta stala pro jeho křiwú zpráwu, kterážby spoluzápisníku našemu, by w nie nalezen byl, státi měla, tak aby král JM^e pán náš milostiwý klewetných jsa lidí zbawen, wesele kralowati mohl, a newinně obžalowaní aby útisku netrpěli.

Item, jakož od starodáwna města Pražská i jiná wšecká města králowská při jednáni wěci obecních u JM^u pána našeho i wšeho králowstwi při hlasu třetím zachowáni byli, jestli žeby je kdo od toho utisknutí chtěl, my jich nikoli opustiti nemáme, než jim radni a pomocni býti máme, aby tak zachowáni byli při třetím hlasu, jakož jsú je předkowé JK^eM^u zachowáwali.

Item, buď pro wieru naši prawú, neb pro kterúž jinú příčinu, jestližeby kteří cizozemci do země wtrhli, zahubiti, škoditi, utiskowati chtiece, proti takowým my zápisnici, jakž rychle to poznáme, tak hned bez meškání s pomocí boží máme a slibujem se sjedúce a sebe nelitujíce, táhnúti a jim wedle wší potřeby odepřieti. Toto také znamenitě přiměnujem a mocné býti wyznáváme, jestližeby kdo k nám w tuto jednotu přistúpiti chtěl a swoj list přiznáwající k tomuto našemu zápisu a k nám pod swú pečetí dal, slibuje tak jakž náš zápis swědčí w tom státi, (wšak tak w plném roce pořád zběhlém, a potom kdyžby rok minul, budemeli chtíti koho w ten zápis přijiti, to buď na naši wuoli), toho nemáme též w ničemž opustiti, ale we wšem slušném powinni jemu budem jako sami sobě dosti učiniti, tak jako by jeho pečet k tomu listu a zápisu přiwěšena byla a jméno jeho napsáno. A ty wšecky wěci nahore psané slibili sme sobě a slibujem, swú dobrú, čistú, křesťanskú wěru a ctí, jako ctní a zachowali lidé, beze wší lsti a forteluow a kterýchžkoli wýmyslów, ježtoby ta slowa měla w který jiný rozum a glosu brána býti než sama w sobě znějí a jsú položena; neb to wšecko w celosti, jakož se swrchu piše, držeti a zachowati a w skutku naplňowati máme.

Toho na svědomie a zdrženie my všichni svrchujmenowani zapisujeti péeti naše k tomuto listu kázali sme přivěsiti. Jenž jest (dán) léta od narozenie božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého čtvrtého, tu sobotu před swatým Wáclawem, dědicem Českým.

28.

Zápis sněmu Kutnohorského o pokoji a swobodě náboženství w Čechách.

Na Hoře Kutné, 1485, 13. Mart. (Z rkp. Tabmb. f. 299).

Pro chválu pána boha všemohúcího a pro obecné dobré království Českého, aby každý w swém řádu a spravedlnosti státi mohl, láska a jednota zachována byla odewšech, anno oc. MCCCCLXXXV, w neděli postní Laetare, majíc sněm obecní všeho království našeho Českého, knížat, pánuow, rytierstwa i měst w městě Hoře Kutné, my Wladislaw z boží milosti král Český oc. majíce toho péci w témž swém království, a znajíce swých poddaných potřebné věci, tyto artikule zřídili a spuosobili a na konec zawřeli sme.

Item najprwé, co se wíry přijímání těla a krwe pána Ježíše Krista pod jednu neb pod obojí spuosobú dotýče, král JM^a to rozwáziw, za slušné se w tom JM^a zdá toto, aby strana strany nehaněla ani utiskala, buď swětských neb duchowních, než obojí k sobě lásku zachowajte, kněží kteréžkoli strany, pod kterýmikoli kniežaty, pány, rytierstwem, městy královskými jsú, slovo boží swobodně a na hřichy kažte, žádní žádných nekaceřujte ani hanějte. A kniežata, páni, rytierstwo i w městech královských ti, kteříž obyčej mají přijímati tělo a krew pána Krista pod jednu spuosobú, kněží i lidi a poddané swé, kteréž pod sebou mají, obyčej přijímající tělo a krew pána Krista pod obojí spuosobú, žádných útiskuow nečiněte, ani jich hanějte, ani jim braňte swého spasení hledati podlé jich zvyklosti a wíry. Též i ti páni a rytierstwo, města, kteříž obyčej mají tělo a krew pána Krista pod obojí spuosobú přijímati, a mají poddané swé a kněží, ježto mají obyčej přijímati pod jednu spuosobú, k těm poddaným swým a proti nim se mají zachowati bez útiskuow, aby každý boží slovo kázal bez hanění na hřichy a swého spasení hledati mohl podlé wíry swé a zvyklosti bez vyhánění a útiskuow. A to státi má a zachováno býti bez pohnutí oběma stranoma až do let XXXI od nynějšibo času pořád zběhlých. A což se kompaktat a smlúwy konciliium Basilejského dotýče, ů na swé míře stuojte a w swé moci zuostaňte, jakž sami w sobě jsú. A w tom času páni, rytierstwo i města obyčej majíce přijímati tělo a krew pána Krista pod obojí spuosobú, mají, budeli se jim zdáti, swé poselstwie učiniti k otcí swatěma. a kniežata, páni a rytierstwo, i města obyčej majíce přijímati tělo a krew pána Krista pod jednu spuosobú, též podlé nich mají swú pilnost a péci učiniti k otě

swatému, aby slušné cesty nalezeny mohly býti u JS^u, kteréžby na wěčnost mezi stranami zachowány býti mohly. Král JMⁱ swú pilnost i péči při otci swatém sám skrze se JMⁱ i přátele swé duchowní i swětské činiti ráčí, aby to mohlo dosaženo býti, aby JM^u poddaní na wěčnost w lásce bez útiskuo mezi sebú o to býti mohli. A to poselstwí k otci swatému má posláno býti a wypraweno, co bude moci najspíš; a král JMⁱ swú pilnost jako král a pán náš ráčí w tom činiti, aby se to nedlilo a neprodléwalo.

Item, jakož před časy minulými smlúwa se jest a zawření stalo mezi stranami obojími a cedule wyřezané smluwčí před rukama jsú: i známe, že se jest tomu ještě dosti nestalo; protož se nám zdá, aby se tomu dosti stalo a napraweno bylo, jakož ty cedule ukazují a samy w sobě zawírají s obú stranú do hodu swatého Wáclawa najprwé příštíeho.

Item, což se Prahy dotýče, při té smlúwě, kteréž král JMⁱ s nimi má a oni s JM^u, JMⁱ jich nechati ráčí, aby ti páni rytieřstwo i města, kteřížto mezi JM^u kráľowskú a Pražany jednati mají o to, což jest w těch smlúwách pozuostaweno, jednali, aby to, což se jest stalo, k slušné náprawě přišlo, a to hned prwní pondělí po rowodní neděli ti páni, rytieřstwo i města aby se do Prahy sjeli, a to před se wzali a jednali, aby o to konec byl. Pakliby se přihodilo, žeby o to konec učiněn nebyl, tehdy knížata, páni, rytieřstwo i města stranný obyčej majíce přijímati pod jednau spuůsobau, budau moci o to mluwiti i státi podlé wší potřeby, až se jim bude zdáti, aby to k slušné náprawě wždy přišlo.

Item, poněwadž mnohá jednání a sjezdowé o to býwali jsú a potom wždy ustrkowé a nezachowání, zdá se nám a chceme, aby všichni obywatelé kráľowstwí tohoto kniežata, páni, rytieřstwo i města jeden záwazek a zápis na to, (a těch zápisuow dwa listy, aby každá strana jeden w swé moci měla,) podlé tohoto přípisu dolepaného učinili a se zapsali do těch let třidciti a jednoho, a pod kterými pokutami, jakož přípis toho ukazuje, a oboje strana společně má a powinna bude udělati; a hned obojí strana před námi mají sobě slíbiti to zdržeti a zachowati až do sjezdu a zápisu, kterýž bohdá při času hodu Ducha sw. o suchých dnech nyní přístích sněm držeti chcem a ten zápis dokonati.

We jméno boží Amen. My Wladislaw z boží milosti král Český, markrabie Morawský oc. wšem nynějším i budúcím k wěčné paměti přiwodíme, že jsme našli w kráľowstwi našem ruoznici mezi kniežaty, pány, rytieřstwem i městy, poddanými a wěrnými našimi, kteréžto i za předkuow našich ještě byla powznikla i často wznikala až i předky našimi i též předky jich pány, rytieřstwem i městy častokrát srownána býwala a na slušných měrách postawena, ale potom opět w ruoznici wcházela; jakož toho listowé a bulle jsau otce swatého papeže Eugenia a zboru

neb koncilium Basilejského i slavné paměti císařův Římských a kráľů Českých předkuow našich milých, i tudíž mnohé zápisy rozličné a obecné a společné předkuow pánuow, rytířstwa i měst nyní dotčených: i zdálo se nám najužitečnější z té péče a milosti, kteráž máme ke všem obywateluum již jmenowaným, pánuom, rytířstwa i městuum, abychom jeden obecní sjezd vši zemi našeho kráľowství tohoto položili, a při tom sněmu z daru pána boha všemohúcího s jich obapolnie wuoll a wědomím o ty ruoznice všecky, kteráž byly vznikly jsme srownali a k místu přiwedli, jakož toho zjednání a wýpowědi každá strana pod naši pečeti pamět má, w kterémžto srownání najznamenitější jeden artikul napřed položen jest: což se přijímání těla a krwe pána našeho Jesu Krista dotýče, lidem obyčej majícím buď pod obojí neb pod jednu spusobau, o kterýž artikul mnohé nepřizně a útiskowé byli jsú, i hledice my na zwyklost starodáwní, nic nowého zamyslíti nechtíc, zdá se nám, aby o ten artikul ten zápis mezi obojí stranú byl w artikulích dolepaných, jakož dole psán jest těmito slowy: Kompaktata a snlúwy koncilium Basilejského, ty w swé míře stuojte a w swé moci zuostaňte, jakž samy w sobě jsú.

My Jindřich starší, Jindřich mladší jiným jménem Hynek, knížata Minsterská oc. Wok z Rozmberka oc. páni pořád, rytířstwo pořád, města pořád A. B. C. wyznáváme oc. že hledice napřed k chwále pána boha všemohúcího, potom k jednotě a pokojné swornosti kráľowství tohoto, majíce srownání mezi sebou skrze krále JM^a pána našeho milostiwého o ten artikul, kterýž mnohé časy mezi námi stál w ruoznici, kterýž se přijímání těla a krwe pána Jesu Krista pod jednu spusobú neb obojí z wíry naší každého dotýče, na JKM^u sme přestali, a takto se proti sobě zachowati máme bez pohnutí i přerušení všelikého a wymyšlených forteluow, počnúce od datum listu tohoto za plných XXXI let pořád zběhlých a přešlých, buď z nás kdo žiw neb mrtew, pro nižádnú wěc ani smrt kterého z nás, má rušen býti tento zápis, ale w celosti takto zachowáno.

Item, najprwé každý z nás swé wíry bude a přijímání té welebné swátosti moci užíwati podle duowěření swého a swědomí.

Item, všickni kněži naši, kterážkoli nyní máme, neb potom za sebou míti budeme na panstwich a zbožích našich dědických neb zástawných, máme k tomu jmiti a držeti, aby obyčej při přijímání těla a krwe boží pod jednu spusobú, neb pod obojí spusobú slušně wěsti mohli a swobodně, kázíce čtení swatě a jiné sprawedliwé písmo swatě bez hanění, kaceřowání strany druhé i všelijakých ústípkuow, podávajíc lidem obecným, jakž w těch farách zwyklost mají, tajně ani zjewně žádného nenutíc; neb byliliby při které faře kteří lidé, buď jeden neb více, jinak při přijímání obyčej majíce, než kněz ten má při podávání té welebné swátosti, ten přijímáním swým muož spasení swého hledati, kdež se jemu zdáti

bude podle duowěření spasení jeho, a mimo to w ničemž jeho neobtěžuj, jako křesťanu přísluší.

Item, každý z nás poddané naše buď na dědinách neb zástawách, kteréž nyní máme a držíme neb jmiti a držeti budeme, w pokoji při obyčeji přijímání jich, buď pod jednu neb pod oboji spůsobů w nich duowěření k jich spasení jest, zachowati máme, žádnú jich moci nenutíce ani připravujice sami skrze se neb kněžstwo naše bez jich wuole, aby každý swého spasení hledal podle duowěření swého při skutku té welebné swátosti. A to má buď w městech, w městečkách neb we wsech wšudy od nás zachowáno býti.

Item, žádných jiných kněží, než kteříž nyní jsú, a kde jak zastání jsú, jiný obyčej majic při podávání té welebné swátosti, na ta místa dáwati nemáme, než ty a takowé, kteříž nyní zastání jsú; pakliby který umřel, na to místo buď jiný taký dán téhož obyčeje, jakož prwní byl kněz. Také jakož před časy minulými smlúwa se jest stala a zřízení mezi námi obojimi, a cedule jsú toho: a čemu se jest ještě dosti nestalo, k tomu se jmiti chceme, aby se tomu dosti stalo mezi nynějším časem a hodem sw. Wáclawa najprwé příštího. A což se Prahy dotýče, jakož král pán náš milostiwý s nimi smlauwu má, a při tom my toho necháváme, aby to k srownání těmi osobami, kteréž to jednati mají, přišlo. Pakliby se to nestalo, to sobě vymieňujem, abychom o to ułowiti a státi mohli podle potřeby, aby to k náprawě přišlo, až se nám zdáti bude. Pakliby kdo mimo srownání toto a zjednání králem JM^u a námi, z nás se wytrhna, proti tomu co učinil, buď z knížat, pánuow, rytířstwa, neb měst, neb kněžstwa, a naň wyznáno bylo a shledáno: proto my všickni podle powinnosti záwazku tohoto našeho, ze cti a z wíry po jednoho upomínání, hanění a dotýkáni býti nemáme, než ten neb ti, kdožby to přečinil neb přečinili. Než my všickni slibujem dolepsaným slowem a záwazkem proti tomu, kdožby co učinil neb učinili, napřed králi JM^u pánu našemu milostiwému uynějšimu i krále JM^u potomkuom, králóm budúcím, ačby JKM^s z dopuštění božého w tom a do toho času s swěta sšel, jehož pane bože ostřež, a kterýby král JM^s neb králi po JM^u byli, i straně druhé takého w moc k opravě přiwesti s Jich Králowských Milostí pomoci i strany druhé máme, aby ten to skutečně napravil i kázán byl, jakž králi JM^u pánu našemu milostiwému a raddě stran obojích při JM^u zdáti se za sprawedliwé bude, aby tak w moci a w té míře zase zuostalo a stálo, jakož nahoře smluveno a srownáno jest.

Item, k tomuto zápisu my všickni knížata, páni, rytířstwo i města, kteréž jména napsána jsú strany naši obyčej majice přijímati tělo a krew pána Ježíse Krista pod jednu spůsobú, pečeti swé přiwěsiti máme; a jichžto jména nejsú wepsána w tento zápis, ti swé příznawací listy položiti mají při našem zápisu straně druhé pod oboji spůsobú tělo a krew pána Ježíse Krista přijímající; kterýž jsme

jim w moc dali a položili, a oni nám zase takowýž. Pakliby kdo pečeti k listu neb příznáwacieho listu nepoložil, buď strany naši neb druhé, slibujem napřed králi JM^u i sami sobě i straně druhé na toho každého, kdož by w tom wuole swé požiwati chtěl a toho odpíral, učiniti sobě pomoc hrdly i statky podlé wšeho přemožení našeho, jako proti tomu rušiteli dobrého, swornosti a pokoje, a jeho žádný z nás nemá zastáwati ani fedrowati, než jeho se zbawiti wšemi obyčejí, jako zprotiwělého pánu swému a wši obci. A to wšhecko slibili sme každý sám za se i za naše erby i potomky, swú dobrou wěru křesťanskú, cti a wěru králi JM^u, straně druhé i sami sobě zdržeti a zachowati we wšem, což w tomto zápisu oznamuje se, wyslowuje a zawirá, bezewšeho přerušenie, obmeškánie a zanedbánie. Pakliby který proti tomu učinil a nenapravit wedle rozkázánie a rozeznánie krále JM^u a osob s obú stranú wydaných, na toho wyznáwáme a seznáwáme, že jest proti swé cti učinil a ji ztratil, jako ten nemiluje swornosti a jednoty, a swému slibu dosti neučinil a proti tomu zápisu učinil. Tomu na jistotu pečeti naše oc. A my nadepsaný král Wladislaw při každém spisu kázali sme pečet naši králowskú přitisknúti.

29.

Zápis sněmu Swatowáclawského r. 1485 o minci.

W Praze, 1485, 13. Okt. (z rkp. Talmb. f. 220 oc.)

Anno oc. LXXXV, feria V ante Galli: Stalo se obecné swolenie při swatém Wáclawě na sněmě držaném, což se mince a peněz bránie dotýče: kniežata, páni, rytierstwo i města ráčili jsú před se wziti zriezenie slawné paměti krále Jirieho, a tak jakž jest zriezeno a dskami zapsáno, a to takto: že groš český, ten má jiti, a tomu groši sedm peněz rovných jakž se nyní dělají, mají za ten groš platiti, a tyto prwnější peníze horské, kteréž w haléri jdú, těch má jiti čtrnácte za český groš, a dwa ta halěre za tento peněz má platiti; a po dnešní den nemají wiece slúti peníze, ale haléri, a tak aby před se již w haléri šli; a již má ty halěre každý bráti, za ně kupowati i prodáwati. A tak w každém městě aby to bylo opatřeno úředniky, aby týž haléf před se na též míře šel, jako prwé, aby zaň nebylo dráže kupowáno ani prodáwáno; a také páni i rytierstwo i jiní wšickni mají ty halěre w úrocích od swých lidí bráti, a čtrnácte za groš, kteřížby lidé neměli českých grošuw anebolito peněz, aby mohli swých pánuow haléri odbyti. Také jest znamenitě swoleno, uherský zlatý má platiti bez jednoho puol kopy grošuw českých, a též peněz také bez jednoho puol kopy grošuw českých, a halěruow za týž zlatý uherský padesáte osm grošuw; a rýnský má platiti XXI^{1/2} grošuw českých a peněz tolikéž XXI^{1/2} grošuw a halěruow XLIII groš. A jestli žeby kto toto swolenie přerušil a z něho wystúpil, buď ktož koliwěk, král JM, kniežata i s pány i s rytierstwem i s městy ráčí se proti takowým mti jako

proti rušiteli obecného dobrého. Gerlické peníze kteříž mají, aby jich odbyli po čtyřech nedělích od swatého Hawla, a potom aby jich žádný wiece nebral; a Kladská mince ta se nezapowiedá bráti. A to w každém městě aby bylo prowoláno.

30.

Zápis sněmowni r. 1486.

W Praze, 1486, 17 Febr. (Z rkp. Talmb. f. 168).

Tertio Andreae, B. primo.

Najjasnější knieže a pán, pan Wladislaw z božie milosti Český král a t. d. se pány a vládykami, na plném saudu s powolením a wuolí kniežat i wšech pánuow a vládyk a Pražských měst, i jiných měst i wši obce králowstwie Českého, na obecním sněmu wšeho králowstwie, kterýž byl léta božieho MCCCCLXXXVI w pátek o suchých dnech postniech, KM' se pány a vládykami, nahledše pilně w starodáwní zřízení a ustanowení, což se zámkuow, hraduow, twrzi w králowstwi Českém odcizowání dotýče, kterak jest to pod welikými pokutami zřízeno a utwrzeno, aby toho nebylo, též i nyní JM' králowská se pány a vládykami na plném saudu zříce na to, aby takowá wěc škodná této koruně newznikla k záhubám, a k škodnému roztržení nepřišla: i nalezli a ustanowili za práwo wuobec, aby po dnešní den žádný z kniežat, z pánuow, z vládyk, kteréhožkoli stawu, buď duchowní nebo swětský, swých hraduow, twrzi, měst i wšelikterakých zboží w králowstwie Českém cizozemcuom buďto osobám nízkým, nebo vysokým nižádným neprodáwali, nazastawowali, nezapisowali, nepostupowali ani nesměňowali nižádným wymyšleným obyčejem, nic sobě ku pomoci neberúce, buďto swobodných, manských, nebo zápisních, bez powolenie JM' králowské i potomniech králuow Českých; a JM' králowská i potomnie JM' králowé Čeští neráči a nemají k takovým wěcem nižádného powolenie dáti bez rady zemské. Pakliby kdo přes tento nález které hrady, twrze, nebo města, aneb jiné wšeliké zboží zastawil, prodal, dal nebo změnil cizozemcuom, jakož swrchu dotčeno jest, ten aby ztratil swú čest, a jmin byl jakožto psanec a zhaubce králowstwie Českého, a z země wypowiedin, a žádným wymyšleným obyčejem aby zase nebyl nawrácen ke cti duchowniem ani swětským právem. A ten každý cizozemec, kteréhožkoli stawu, přes tento nález co by takowého kaupil, dání(m) přijal, anebo zástawú anebo změnú, peníze aby swé ztratil, a zámek ten nebo zboží aby na KM' spadlo nebo spadly, a král JM' s radú zemskú to aby obrátil na obecné dobré. A jestli pak žeby se přihodilo, a který obywatel koruny chtěl dáti, prodati, neb poručiti swuoj statek cizozemci s krále JM' wuolí, tehdy prwé nežli se w to uwáže ten cizozemec, má napřed ujistiti, aby žádného jiného pána dědičného neměl, nežli krále Českého korunowaného, a we wšech powinnostech aby se srownal s oby-

wateli země České. Toto však znamenitě se vyměňuje, že obyvatelé markrabstw Morawského, ani jiných zemí obyvatelé, kteříž jsou dědičně a věčně k království Českému připojeni a wtěleni, že se ti za cizozemce nepokládají. Než poněwadž markrabstw Morawské i jiné země w této míře odzastaweny jsou, o tom se takto nalézá: Jestližby který obywatel těch zemí swrchupsaných kteréhokoli zboží a zámku wedle práwa země České došel: ten má králi Českému nynějšiemu i budúciemu z toho slib a powinnost učiniti jakožto jiní obyvatelé w království Českém, a s takovým zbožím aby žádného jiného za pána neměl, nežli krále Českého korunowaného, pod pokutami swrchupsanými.

31.

Rozsudek krále Wladislawa we při mezi stawy panským a rytieřským o sedanie w saudu zemském.

W Praze, 1487, 18 Apr. (Z rkp. Talmb. 3c.)

Tertio Andraeae, F. 8.

We jméno božie a trojice swatě nerozdílné Amen. Wladislaw, z božie milostí král Český, markrabě Morawský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabě, známo čintme všem tak budúciem jako nynějšiem, že znamenawše některé ruoznice znamenitě mezi pány a vládkami w království našem vzniklé, kteréžto za předkuow našich z dáwné chwile i také za nás k znamenitě překážce jednanie obecného dobrého byly jsou, a potomně k zkáze a ke zlému království tomuto takowá neswornost přijitiby mohla: i majtce péči ustawičnú o poddaných našich, a chtice rádi aby takowé neswornosti w dobrou jednotu uwedeny byly, kteréžby obecnému dobrému nyní i budúcně překážely: s pomocí božie a s přiwoleniem všech pánuow i také vládyk království našeho Českého, tyto artikule dolepsané ku prawému a celému konci sme přiwedli, o kteréž na nás oboje strana mocně jsau přestali, a nyní i budúcně za se i za swé budúcie nám jsou přirekli, že se tak podle wyřecenie tohoto našeho beze všeho přerušeni zachowati mají: Najprwé což se osazenie saudu zemského dotýče, a wýnosuow panských a vládyckých nalezuow, to takto wypowiedáme a na věčné časy za práwo ustanowujem: Aby wždycky, kdyžby se koliwěk nám anebo budúcim našim králuom Českým saud zemský osaditi událo, w takowém saudu aby byli napřed posazeni úřednici, kteříž z práwa při saudu zemském seděti mají, totižto purkrabě Pražský, a najwyšší komorník, a najwyšší sudí království Českého, a k tomu dwanácte osob z pánuow, mužuow k tomu hodných a na cti zachowalých, a k tomu osm osob z vládyk, také hodných a na cti zachowalých, kteřížby od nás, aneb od budúciech našich k takowému saudu vybráni byli. A kdyžby potaz panský a vládycký wynešen býti měl, tehdy

k vynášení potazu nejvyšší sudí království Českého nynější i budoucí má kázati wstáti dvěma z pánuow, a jednomu z vládyk. A tak ti tři spolu, kteří povolání budú, panský a vládycký potaz wynésti mají, však to vždycky dskami znamenitě má zapsáno býti, že tito dva z pánuow a tento z vládyk panský a vládycký potaz wynesli; tak aby po věčné časy beze všeho omýlení znamenitě rozdíl byl mezi stawem panským a stawem vládyckým. Což se pak dotýče saudu dwora našeho u dworských desk, to také tak ustanowujem, aby spůsobem dole psaným osazován byl nyní i budoucně. A na tom saudu aby seděl na místě našem nejvyšší sudí dwora našeho po Čechách, pak k tomu páni, kteříž k tomu jmenování budú, podlé toho s nimi aby seděli čtyřie z vládyk w témž saudu; a kdyžby panský a vládycký potaz wynešen býti měl, tehdy sudí dwora našeho nynější i budoucí má rozkázati dvěma z pánuow a jednomu z vládyk wstáti, a kterýmž káže, ti mají panský a vládycký potaz wynesti; a to má také znamenitě dskami zapsáno býti, že tito dva z pánuow a tento z vládyk panský a vládycký potaz wynesli, aby jeden každý bez omýlení w swém stawu panském nebo vládyčím oznámen byl. Což se pak dotýče relací anebolito posluow ke dskám, to také za práwo nyní i po věčné časy ustanowujem, že komužkoliwěk relací my neb budoucí naši králowé Čeští poručíme buď z pánuow neb z vládyk, kdožby byl naše radda přísežná, ten aby mohl poslem ke dskám býti zemským i také dworským, a relací od úřednikuow desk obojích od takowého od nás poslaného má přijata býti bezewšie odporosti. Však to také úřednici desk obojích s pilností opatrowati mají, kdožby koliwěk relací ke dskám udělal, bylliby stawu panského, aby to tak dskami znamenali; Posel ke dskám tento z pánuow. Pakliby byl stawu vládyckého, aby bylo zapsáno: Posel ke dskám tento z vládyk. A protož my Wladislaw král, znajice, že tito prostředkowé, kteréž sme my od dnešního dne po věčné časy za práwo ustanowili w království našem Českém, nejsou k ujmě, ani k žádnému zlehčení stawu panskému ani také vládyčíemu, ale že mohou nyní i budoucně k obecnému dobrému a zachování lásky a swornosti tomuto království slúžiti: tyto všeccky věci swrchu psané, tímto listem naším utwrzujem a upewňujem a po věčné časy za práwo ustanowujem, tak že strana žádná z pánuow ani z vládyk w takowém spůsobu přes toto naše zřízení na wiece se táhnúti, ani také strana straně toho ujímati nyní ani po věčné časy nemá. Kteréhožto ustanowenie list jeden pod pečetí naši dali sme pánuom a druhý vládykám. A pro wětší pewnost s wuolí všech pánuow i vládyk na obecném sněmu království našeho, kázali sme dskami zapsati toto naše sjednání a ustanowenie. Dán na hradě Pražském, w středu před swatým Jirím, léta božieho MCCCCLXXXVII, království našeho léta šestnáctého. Tento majestát wložen jest we dsky z rozkázanie najjasnějšího kniežete a pána, pana Wladislawa Českého krále oc. a s powolením pánuow

a vládyk královstvie Českého všech jich s powoleniem a dobrú wuol. Poslowé ke dskám od krále JM^u byli jsú Jindřich z Hradce, najwyššie komorník královstvie Českého, Puota z Rismberka a z Šwihowa, najwyššie sudí královstvie Českého z pánuow, a Jan z Raupowa najwyššie písař královstvie Českého a hofmistr dworu krále JM^u z vládyk, wyprawujtc nadepsané wěci, od jmenowaného pana krále jsauce zvláště wysláni.

32.

Sněmovní zápis r. 1487.

W Praze, 1487, 1 Okt. (Z rkp. Talmb. f. 178.)

In communi dieta totius terrae regni Bohemiae anno domini MCCCCLXXXVII feria secunda in crastino Jeronymi.

Item, najprwé což se pomoci, k které sme z dobré wuole pánu swému swolili, ne z práwa, ale pro obecné dobré, k wyplacent Kolína, a to po puol úroce swatohawelském počítajíc na mečowý groš, a též ze všech komorních platuow i ze všech listuow, z kterýchž úroky berú, aby též dali. A jestližeby se kdo zapsal, anebo zawázal jakýmžkoli záwazkem, kdyby berně neb pomoc zemská byla, aby jistec to zastal, cožby té pomoci z toho listu přišlo, to nemá žádné moci takowé zapsání a slib ani přitřčení jmti. A jestližeby kdo jakýmžkoli záwazkem napomenul nebo wzal, ten swé práwo a list má ztratiti, a k této zemské potřebě má obrácen býti. A ta pomoc má se počítí wybierati při swatém Martině najprwé přitřtím, až do wánoc má se vybrati. A jestližeby kdo který list zatajil, ten má na Králowu M^u a k této pomoci zemské obrácen býti. A též také o komorniech platech.

Item, aby všichni dali a JMK^u žádnému aby neodpústěl i někomu oddával, ani na kterých dluziech srážel. Pakliby se kdo tomuto obecnímu swolení protiwil a zemskému dobrému, aneb nechtěl dáti: toho aby JMK^u žádnému netrpěl, a my všichni na toho swéwolného JKM^u chcem pomoci.

Item, dědinníci swobodní dájajtc též s lánú, jako jiní lidé úročni w té wsi aneb najbližší platí, a to po celém úroku na mišenský groš.

Item, židé aby znamenitú berni a pomoc dali, poněwadž země užíwajtc a lichwy znamenité berú, a to též berníci aby vybrali, kteříž usazeni budú, aby měli moc wybierati podle možnosti jich. A tu pomoc berníci aby žádnému w ruce newydáwali, nežli těm, kteříž budú vybráni z kniežat, z pánuow, z rytierstwa i z měst, a týmž aby z toho počet udělali. A ti kteříž vybráni a woleni budú, mají slíbíti knížatóm, pánuom, rytierstwu a městuom, aby žádnému newydáwali těch peněz bez wuole kniežat, pánuow, rytierstwa i měst.

Item, krále JM^u za to žádáme a prosíme, aby ráčil Kolín w swú moc, co najspíše bude moci, přiwesti bez prodlení, a kdožbykoli za Kolín prosil k zástawě

a neb kterakkoli, a neb za tu pomoc, ten aby proti své cti a víře udělal. — Item, také JMK⁴ aby ráčil nám přiréci a ujistiti, aby žádnému Kolína nepostupoval ani zapisoval bez wuole všeho království i wší obce.

Item, pakliby k tomu přišlo, a kněz Hynek chtěl Kolín wyplatiti: ty peníze aby nebyly jinému dány w moc, nežli tomu neb těm, o kohož se páni, rytířstwo i města swolili, a ti bez wuole jich žádnému newydávali těch peněz, kteréžby přijali, ale aby to, jakž se swolil z jednostejné wuole, na obecné dobré obráceno bylo.

Item, což se swobod zemských dotýče, na tom sme s pilností seděli, aby ta wěc k spěšnému konci přiwedena byla; ale nemohúce míti těch potřeb před rukama, i museli sme toho tak ponechatí takowýmto obyčejem, abychom krále JM^u pána svého milostiwého za to prosili, žeby nám ráčil toho přiti, abychom ty, kteří woleni z knížat, z pánuow, z rytířstwa a z měst, sjeli se sem na týden před swatým Wáclawem najprw přístím, a při tom času aby JMK⁴ ráčil poručiti panu kancléři, se všemi registry starými královskými při témž času při těch wolených býti; také k tomuž času aby wšecky dsky, i staré z Karlšteyna přiwzeny byly; též také všickni knížata, páni, rytířstwo, páni Pražané, jiná města, kteřížkoli které wěci mají k takovým zemským swobodám příslušející, buďto listy, neb registra, neb přípisy a nebolito práwa zemská sepsaná, (aby) k tomu času přinesli aneb poslali, žádný aby toho při sobě nezatajil, pro své i obecní poctiwé a dobré. Tu pak dále při tom času s pilností na to ti woleni sedíce to vyhledají. Což se pak najde, chwála bohu; a čehož by se nenalezlo a potratilo, to podle milostiwého přirčení a prosby naši k králi JM^u pánu našemu milostiwému, čehož potřebowati a prositi budem ku potvrzení aneb obnowení, plné doufání máme, že ráčí se k nám w tom milostiwé jmíti jako pán náš milostiwý.

Item, což se cel dotýče, buďto na zemi aneb na wodě: na to zřice, aby se žádnému křiwda a ujma nestala, tím prostrannějši čas toho pokládáme, aby všichni, kdo které weysady a obdarowání na takowá cla a meyta mají, to suesli a okazali před králem JM^u a radú konečně na suché dni adwentní najprw přístí. Pakliby (kdo) zanedbal a neokázal na ten čas, ten sám sebú winen bude, a wíce takowého cla a meyta bráti nemá.

Item, což se mince dotýče, abychom krále JM^u prosili, žeby nyní w této míře až do swatého Wáclawa ponecháno bylo peněz dělání, než groše aby tím wíc dělání byli a drobní haléři; na takowé zrno stříbrné na groších i na haléřích aby umenšowáno nebylo, tak aby w té wáznosti byly dwa haléře za jeden peníz, a čtrnácte za jeden gr.

Item, abychom prosili krále JM^u, když se ten halěř, jako se swrchu píše, dělati bude, žeby JMK⁴ ráčil skrze úředníky své spůsobiti, a zvláště w městech, o wšecky potreby aby zřizeno bylo, žeby drahotú powyšowáno nebylo.

Item, což se jiné zřízení zemské dotýče, to sme vyhledali, kterak ta zřízení se stala za času slavné paměti krále Ladislawa, to aby bylo čteno přede všemi, a budeli co potřebí přičiniti, za to budem prositi, aby se tak stalo.

Item, páni rytířstvo o tom mluví a pravíce, že jest podle práva a potřebnosti, aby žádný nechodil a newstupoval nahoru ke deskám mezi úředníky zemské i také dworské, kteří nejsou úředníci k tomu přísežní, a to proto, aby se we deskách newertowalo.

Item, úředníci u desk zemských neb dworských, kdo tolo žádá, mají zprávu učiniti, kterak se mají jmiti při právních a úřadech zemských neb dworských, buďto puohony neb přísahú, neb jiného wedení práva. Ale o rozsudcích, kteréž pánuom w lawicech rozsuzowati přísluší, o tom žádnému naučení nemají dáwati, ani lidi na omylných troštech posazowati.

Item, jakož král JM^r ráčil tak milostiwě učiniti a přirěci, že ty odúmrti staré mají minúti a zdwiženy býti, za to JM^u prosíme, aby to deskami zapsáno a znamenáno bylo.

Item, kterýby čeledín a člověk zběhna od pána swého z služby aneb z dědiny, a přišel k komuž koliwěk, buď na zámek, na twrz, do měst, do městeček a neb do wsi, aby žádný takowému neb takowým glejtu nedáwal, ani jeho w čem zastáwal, ale bez odpornosti, či jest ten čeledín neb člověk, jemu jej vydal; neb takowý glejt nemá žádnému platen býti.

Item, což se čeledi dotýče neb lidí zběhlých z dědin, kdožby koliwěk je přechowáwal, a mocí u sebe je držel, glejtem zastiraje, žeby mu glejt dal ten jistý, čiž jest čeledín byl, má bez omluwy wszeliké jemu jej wydati, jeho nikam newystiraje. Pakliby ho newyodal, neb jej pryč wyslal, tehdy aby jej mohl pohnati od desiti až do dwadcti hřiwen stříbra, buďto z pánuow, z rytířstwa nebolito z měšťan.

Item, co se dotýče zlodějuow a lúpežníkuow, na silnicích a jinde, ti aby žádného glejtu a bezpečenství u knížat, pánuow, rytířstwa i měst neměli, a kdožby jej koli glejtowal, a králi JM^u nebo poprawcuom toho kraje wydati nechtěl, ten aby sám z takových škod, z kterýchžby ten zločinec winen byl, před králem JM^u aneb před právem byl powinen odpowídati.

Item, ježto někteří křesťané dáwají swé peníze mezi Židy, aby jimi spolu lichwili: kdežby se toho kdokoli doptal, aby toho netajil, aby na krále JM^r wnesl. A těch peněz polowice aby na krále JM^r, a polowice na toho, kdožby se toho uptal, přišla, a ten jistý křesťan aby kázán byl.

Item, JM^u krále také prosíme, poněwadž mince w zemi dobrá jde, aby to

tak opatřeno bylo, aby řemeslníci w městech královských i panských lidí nepřebírali, ale na spravedlnosti všecy věci a na rovnosti aby dávali. A úředníci w každém městě královském i panském aby to opatřili, aby se tomu dosti stalo. Než také i kupci a kramáři, kteříž kupectví do země wezau a prodávají, aby také všecy věci při rowenství wedle těch peněz dobrých dávali, a pokudžby jim těmi úředníky usazeno bylo; a to najprvé aby se w městech Pražských působiti počalo.

Item, žádný aby rejtaruow cizozemcuow ani zdejších nepřechowával a pěšich služebníkuow, než chceli kdo služebníky jmiti, chovej je na swých zámcích; pakliby koho kam poslal po potřebách swých aneb jeho, aby mu listy neb znamení dal; a kterýžby toho neměl, muož k němu saženo býti jako k zhubci.

Item, co se dotýče zlatého uherského a reynského, ten aby wejš brán nebyl, než jakož jest prvé swoleno a dskami zapsáno: uherský bez jednoho groše po polúkopi, a reynský po XX a II gr. českém, a w placení dluhuow aby se též zachowávalo pod pokutau, jakož dskami zemskými zapsáno jest.

Item, sedláci aby všelijakých lowuow nechali pod pokutú starodáwní, a tenat ani rukávníkuow aby nemíwali; pakliby který nalezen byl, aby s tenaty wzat byl, a z toho kázán byl; proto mohú páni, rytířstwo i města tenata poslati k lidem swým, než aby od nich po lowu hned brána byla a na zámek neb domuow, kde kdo sedí, nesena, než u lidí jich neb u sedlákuow aby nechána nebyla. Pakliby kde byla nalezena u sedlákuow, mají bez odporosti brána býti.

33.

Psaní hejtmanůw králowství Českého ke stawům markrabství Morawského o jednání obau zemí společně proti aukladům králi Wladislawowi z Říše strojeným.

W Praze, 1490, 27 Dec. (Z rkp. Děčinsk.)

Urozeným pánóm, p. Stiborowi z Cimburka, hajtmanu markrabství Morawského, p. Wilémowi z Pernštejna, najw. hofmistru král. Českého, p. Wratislawowi z Pernštejna, najw. komorníku cúdy Brněnské, p. Janowi Kunowi z Hodonína, p. Oldřichowi z Boskovic, p. Janowi z Lomnice, p. Albrechtowi z Šternberka, p. Puotowi z Lichtenburka, p. Jindřichowi z Sowince, p. Wáclawowi z Ludanic, p. Janowi z Žerotína, p. Jiřikowi z Weitmile, i jiným pánóm; a urozeným panošiem, Jakubowi z Šarowa, Bohuslawowi z Kobor, Protiwowi z Zástřizl, Wáclawowi z Laškowa; a slowútné múdrosti a opatrnosti purkinistróm měst Olomúce, Brna, Znojna, Jihlavy, Hradíště, Uničowa, a jiným obywatelóm markrabství Morawského, přátelóm našim zvláště milým.

Službu swú wzkazujem WM^u, urození páni, stateční, múdří a opatrní páni a přátelé naši milí! Jakož ste nám oznámili a přiepis poslali psanie vašeho, kteréž ste učinili k najjasnějším kniežatóm a panóm, p. Fridrichowi a p. Maximilianowi ciesaři a králi Římskému JM^{om}, při té věci také oznamujtc nám předeslé časy, kterak koruna Česká w roztrzenie přišla, při tom připominajtc, aby na tu věc myšleno bylo, kudyby se toho mohlo potomně wywarowáno býti; také připomínajtc, kterak národ neb jazyk Německý, kteříž pod říší jsú, hledali zlehčenie našeho, a w nedáwních časiach i o korferstwie připrawiti usilowali sú; to též oznamujtc, jakožto přátelé naši milí, jsúc jednoho jazyku a k jedné koruně přislušiec, cožby se nám koli poctiwého dalo, žebyste nám toho newinšowali jinak, než též jakožto sami sobě oc. Páni a přátelé milí! psaní vašemu takowému všemu sme wyrozuměli: najprwé, což se ciesaře a krále Římského JM^u s králem pánem naším i waším milostiwým JM^u dotýče, w dobré a přátelské wuoli přijali sme, to před sebu majíce, jestližeby takowí útskowné a nepřátelstwie, kteréž se od JM^u ciesaře a krále Římského králi JM^u pánu našemu milostiwému dějt, nebyli přetrženi a přestáni, že my JKM^u, jakožto pána swého milostiwého, nemieníme aniž chceme opustiti; a cest těch hledali sme a bohdá je před sebu máme, že JM^u Král. pánu našemu milostiwému welikú a skutečnú pomoc učiníme, kteráž jest neslýchaná a diel nad obyčej, a všakž pro našeho milostiwého pána sobě to nic obtěžowati nechme; a takowé cesty w krátkém času WM^u oznámeny budú. Kdežto také k WM^u nepochybnú naději máme, že to ráčíte také před se bráti, a té cesty hledati, kudy a kterakby od WM^u JM^u Král. pomoc užitečná a skutečná mohla se státi. Také páni a přátelé milí! jakož péči máte o korunu tuto králowstwie Českého, ufajtc pánu bohu, s pomocí pána boha všemohúcieho, wás i jiných k koruně přislušejícíech, že se Německého jazyku neb národu předsewzetie nám i brání škodného uwarujem, a buohdá spuosoby předkuow našich i wašich proti nim hledati budem, budúli nám k tomu přičinu dáwati. Kdež pak dále některých znamenitých potřeb koruně České přislušejících, nás i wás i jiných dotýče se, i také přátelského winšowání, nám tak mnoho jako wám samým: z takowých všech pečliwostí, napřed o krále pána našeho i vašeho milostiwého, o králowstwie České a o korunu tu, o nás i o wás že péči máte, WM^u z toho welmi děkujem, na mieste nás i všech pánuow i rytierstwa i měst králowstwie Českého. WM^u také oznamujem, že na suché dni postní najprw přístie tu sjezd a sněm držán bude na hradě Pražském. I zdá se nám i wám potřebné, abyšte ráčili některé z sebe k nám na ten sněm wyslati s těmi spuosoby a potřebami, kteréžby se wám zdály k dobrému koruny této, a také kudyby se ta nebezpečienstwie mohla předjiti, kterýchž ste některých w swém psanie sami ráčili dotknúti. A my s těmi, kohož ráčíte wyslati, rádi rozjímati a jednati chceme, cožby k dobrému této koruně

slúžilo nyní i budúcie časy, a též wám všie cti i dobrého přejíc, jako wy nám.
Dán na hradě Pražském, w pondělie po božiem narozenie, den S. Jana, léta
božieho MCCCC XC. 1°.

Wok z Rosenberka, hajtman králowstwie Českého;
Jan z Janowic, najw. purkrabie Pražský a hajtman téhož
králowstwie;
Jindřich z Hradce, najw. komornik králowstwie Českého;
Puota z Risenberka, najw. sudí králowstwie Českého;
Beneš z Weitmile, purkrabie na Karlšteině a mincmeistr
na Horách Kutnách,
a Albrecht z Leskowce, podkomořie a hajtman králowstwie
Českého.

D. IX.
WÝPISKY PRÁVNÍ A SAUDNÍ
ZE STARÝCH DESK ZEMSKÝCH
KRÁLOWSTWÍ ČESKÉHO.

Zbírka třetí.

306.

1389. *Rubeo citationum.*

Haško de Praga cum coactoribus citat Michalka de Oswračina. Ibi anno domini 1389 quatuor temporum quadragesimae dominus rex per Nicolaum de Zampach mandavit, ut praesens jus praetereat in Eliška et Haškone et ejus coactoribus, ex eo quia citata propter certa servitia regia, custodiendo castra domini regis post obitum mariti sui, non potuit ad terminum testationis comparere, et mandat, ut terminus emendetur ad querelas ad feriam IV. post conductum pascae, et mandat patri (sic) per camerarium intimare, ut adstarent ad querelas. Ibi terminus quatuor temporum pentecostes. *Talmb. 67^a.*

307.

1397. *Rubeo citationum.*

Ulricus de Kostelec citat Putam de Opočna pro decem millibus marcarum argenti. Ibi domini barones, auditis partibus, videlicet actoris et citati, et eorum narrationibus, invenerunt pro jure, et Břenko de Švihow dominorum potaz exportavit: quod actor de tanto, quod non habuit nec habet, neque citare non potest, et ideo Puta ab hac citatione debet esse liber. Actum coram dominis baronibus. Relatio domini Antonii protonotarii regni Bohemiae, anno etc. MCCCLXXXVII. *Talmb. 67^a.*

308.

1398. *Rubec citationum.*

Hynko de Wismburg citat Johannem de Wismburg pro hereditate, quia se intromisit et tenet haereditates ejus. Ibi dominus Procopius marchio Moraviae et domini barones, audita querela actoris et defensione Johannis citati, quod actor non esset de legitimo thoro, et quod hereditare non deberet, ac aliis defendentibus suis etc. invenerunt pro jure, et Racko de Šwamberg dominorum consilium exportavit: quod utraque pars debet ducere suos testes, ut est juris, videlicet actor super legitimitate et citatus de illegitimitate, ad feriam VI. quatuor temporum quadragesimae coram dominis baronibus; et si tunc domini invenient et mandabunt, tunc jurabunt, vel sicut domini ibi invenient. Acta sunt haec coram domino Procopio, marchione Moraviae, et coram dominis baronibus Hermanno de Chusnik, supremo camerario, Bohuslaw de Krasikow, supremo iudice, Ulrico de Nova-domo, protonotario tabularum terrae, Henrico de Nova-domo, purgravio Pragensi, et aliis quam pluribus baronibus eodem iudicio praesidentibus. Actum anno MCCCXCVIII. *Talmb. 67^a.*

309.

Rubec citationum.

Katherina de Praga citat Smilonem de Sulejowic. Ibi citatus non adstitit. Actoribus datum est pro jure obtento; dederunt memoriales. Relatio omnium beneficiariorum.

Ibi feria VI. quatuor temporum quadragesimae Wenceslaus rex Bohemiae per dominum Ulricum de Nova-domo protonotarium regni Bohemiae tabularum terrae arrestavit hoc jus obtentum in Smilone, dicens, quia tunc temporis, cum stare debuit, fuit in servitio domini regis, et mandavit continuari terminum ad querelas ad feriam IV. post conductum pascae. *Talmb. 67^a.*

310.

1399. *Rubec citationum.*

Wilem de Duban senior citat Georgium de Hradku. Ibi citatus locutus est contra citationem dicens, quia actor est captivus et citare non potest; et actor e contra dicebat, quia incepit citare, quando fuit liber. Terminus cum his ad barones. Actum anno domini 1399. *Talmb. 67^b.*

311.

Rubec citationum.

Wienko de Slupna citat Wenceslaum de Slupna. Ibi pro eo quod citatus adstans mandavit se ponere infirmum, actori datum est pro jure obtento.

312.

Rubico citationum.

Štěpan et Niklas de Praga citant Johannem de Usti. Ibi anno domini 1398 sabbato quatuor temporum adventus Přibiko de Kamenice nomine Johannis citati defendit contra hoc jus obtentum, dicens, quia ipse citatus est de genere baronum, et per minores beneficiarios judicari non potest nec debet, nec etiam debet citari minoribus damnis per coactores; docere vult, sicut domini sibi invenient.

313.

1399. *Rubico citationum.*

Wenceslaus Bohemiae rex cum majoribus beneficiariis et Pragensibus beneficiariis et Otta de Bergow citant Petrum de Kosti. Ibi Petrus citatus locutus est contra citationem dicens, quod est kmet, et quod non est debite citatus, prout kmet deberet citari; secundo, quia beneficium non est plenum, quia vicecamerarius non fuit locutus, et camerarius testatus est a pleno beneficio; tertio, quia actores positi in citatione, videlicet dominus rex, supremus camerarius, Hynko Berka de Honstein supremus iudex, et Smilo protonotarius tabularum, qui sunt expressi in citatione, non adstiterunt. Ex adverso Otta actor dixit, quod citatus non esset kmet, nec unquam w kmetstwo juravit, et si esset kmet, pro repulsa non deberet ut kmet citari, sed ex quo ordo juris antiquitus tentus circa repulsas est observatus, et majores beneficiarii stant simul cum minoribus beneficiariis, prout fuit ab antiquo circa repulsas servatum, quod ipsa citatio jure processit, et ejus testatio potest esse etiam coram solo notario tabularum quocumque tempore, nec potest contra eam citatus contra minores beneficiarios quidquam loqui, quia testata est pleno jure, et Otta actor, per quem facta repulsa, in testatione ejus adstetit. Terminus cum his ad barones in crastino Jeronymi. Ibi Johannes Seraphin, commissarius Ottae, petiit emendari terminum ad idem ad barones, prout est de jure; et beneficiarii non permiserunt emendari terminum per literam domini regis, per quam mandat, quod contra citatum non procedatur, nisi sit tanquam kmet citatus.

Ibi anno domini Meccc feria V ante Georgii Wenceslaus Bohemiae rex per Hermannum Chusnik supremum camerarium regni Bohemiae dimisit et mandavit dimitti istud jus Ottoni de Bergow, quod mandaverat prius arrestari per literam suam, quod habeat processum suum. Relatio Bohunkonis Publice (sic) et Stephani vicenotarii. *Talmb.* 67—68.

314.

Rubico citaticum.

Wenceslaus Wnietier de suburbio Pragensi citat Michalkonem de Ostrowa. Ibi pro eo, quod citatus respondit querelae non muniendo sibi jus, actori datum est pro^o * obtento. Dedit memoriales etc. *Talmb.* 68.

315.

Rubec citationum.

Jan de Michalowie citat Jaroslaum de Heřman civitate. Ibi actor non comparuit pro eo, quod ex mandato domini regis Ungariae jednal commune bonum, et fuit in servitio domini regis Ungariae et totius terrae. Dominus rex Ungariae mandavit, continuare terminum ad idem sine praejudicio juris partium ad cras Jeronymi, et super eo fuit nuntius ad tabulas actor (sic) senior de Bergow.

Ibi Jaroslaus secundo infirmus. Nicolaus de castro Pragensi ponit terminum juris pro infirmitate in crastino Martini. Ibi citatus tertio infirmus. Ibi dominae reginae literae veniunt ad beneficiarios in haec verba: Nobilibus ac famosis czudariis Pragensibus, nostris dilectis. Sophia, z boží milosti královna Česká. Wěrní a milí! Zpravil jest nás Jaroslav z Opočna, náš věrný a milý, že jest on pohnán, aby stál před wámi na tyto suché dni. Dáváme wám na wědomí, žeť on nyní sám sebou newládne; neb sme my jeho zawázali w takowé práci, že on nyní bez odpocinutí wždy jezdí o králowo pána našeho i naše počestné a dobré, pro něž on nyní našim zawázáním pracuje, k tomu roku pro nižádnú wěc nebude moci přijeti. Protož žádáme toho a prosíme, majte zřitel k tomu, jenž on w takových wěcech našim přikázáním pracuje, tak to ujednali (sic), jakož my wám toho wěříme a ufáme, aby on skrze to jisté nestátní k tomu roku škody newzal o tu wěc, o kteréž jest pohnán. Na tom nám zvlášttní službu učiníte. Datum etc. Qua litera per beneficiarios lecta Johannes Michalec actor locutus est contra eam dicens, quod regina non habet hanc potestatem, quod per servitia sua supportet quem a jure, ex quo est ad causam wstúpil, ponendo se infirmum, petendo sibi dare pro jure; et beneficiarii cum hujusmodi memoria dederunt actori, ex quo citatus ad jurandum pro infirmitatibus non adstitit, pro jure obtento. Dedit memoriales. *Talmb.* 68°.

316.

1401. 4 Nev. *Rubro citationum.*

Wenceslaus et Jan de Praga citant Peřika de Ohniřtan. Ibi anno domini 1401 feria VI post omnium sanctorum actores postulaverunt beneficiarios super inductione in jure praesenti super citatum; et beneficiarii tunc eis responderunt, quia camerarios habere non possunt, ex eo quia camerarii ire nolunt ad inductiones, nec aliquem actum facere, nisi prius camerarius, qui tenetur in captivitate Johannis de Wartmberg, de captivitate mittatur. Et ipsi actores, ne juri eorum noceat, petierunt hanc memoriam adnotare, et est jussu beneficiariorum adnotata. *Talmb.* 68°.

317.

1402. *Rubec citationum.*

Johannes de Mokrece et de Krařowic citat Ofkam de Želčee. Ibi camerarius Bohunko voluit testare citationem, sed camerarius Piescensis non venit, et benefi-

ciarrii pro eo, quod idem camerarius plures citationes intricaret non veniendo ad testandum, decreverunt, quod actores citent per duos camerarios Pragenses. Camerarius Bohunko iterum citat sic, prout beneficiarii decreverunt. Actum anno domini MCCCCII. *Talmb.* 68^a.

318.

Rubeo citationum.

Lucas de Praga citat Ličkonem de Zaječic etc. Ibi Martinus de Chomutic nomine Ličkonis defendit contra citationem dicens, quia Ličko ibi cum dominio non residet, sed in Krnow: et hoc iidem camerarii sunt testati, quia dominam ibi non invenerunt. Et beneficiarii invenerunt pro jure, quod actor debet eum de novo citare, si vult. Relatio omnium beneficiariorum. *Talmb.* 68^b.

319.

Rubeo citationum.

Martinus de Litowic citat Wilhelmum de Ždiara. Ibi citatus audita querela locutus est contra actores, dicens, quia dicti citati fuerunt sui censuales et sui homines, et quod ipsum de jure citare non debent; et ipsi actores contra replicaverunt, quod ipsius censuales nunquam fuerunt; et beneficiarii majores et minores invenerunt pro jure, quod dictus citatus debet probare, ipsos actores fuisse homines suos bono testimonio vel per tabulas; et si probaverit, tunc invenerunt, quod ipsum citare non possunt nec potuerunt. Et ipsa inventione facta, mox dicti actores recesserunt, non expectantes ukázani dicti Wilhelmi, qui voluit docere per tabulas, quod fuerunt sui homines. Relatio omnium beneficiariorum. *Talmb.* 68^b.

320.

Rubeo citationum.

Martha de Ujkowic citat Albertum de Ledec pro damnis X marcarum. Ibi citatus odepřel se ex eo, quia actrix, habens maritum, de damnis citare non potest; et ideo ab instantia ipsius absolutus. Relatio omnium beneficiariorum. *Talmb.* 68^b.

321.

Rubeo citationum.

Petrus de Šmikus citat Petrum de Přibenic. Ibi facta citatione citatus dixit, se non vocari Petrum sed Nicolaum, et beneficiarii invenerunt pro jure, quod citatus debet docere juramento sine errore, quod non vocatur Petrus sed Nicolaus.

Inventionem similem vide, ubi Petrus de Smědowic oc. citat Přibam de Teplice oc. *Talmb.* 69^a.

322.

In rubeo citationum.

Eliška de Citolib citat Annam de Citolib. Ibi domini barones in praesentia serenissimi regis et domini, domini Sigismundi regis Ungariae et gubernatoris regni Bohemae invenerunt pro jure: quod domina Eliška juxta continentiam sua-

rum tabularum, quas ibidem coram eis ostendit, debeat super hereditates contentas in eisdem tabulis induci; et super eo decreverunt ei litera sub sigillo beneficiariorum ad purgravium Pragensem, quod eam tueatur inductam; et super eo ex parte dicti domini regis et baronum nuntii fuerunt ad tabulas Breňko de Skala alias de Švihova et Ulrichus de Nova domo, qui ambo sunt ad hoc a dicto domino rege et baronibus deputati. Actum coram eodem domino rege et baronibus, qui sunt in majoribus tabulis conscripti anno 1402. *Talmb. fol. 79.*

323.

In rubeo citaticum.

Nicolaus de Ujezda citat Agnežcam de Zalanow ꝛc.

Ibi citati exceperunt se, dicentes contra, citationem esse de provincia Gurimensi, et quod cum uno camerario citari non debent. Et beneficiarii deliberati cum Sezema procuratore camerae indagati sunt, quod sunt de provincia Gurimensi. Ideo si actor vult citare de novo, prout debet de jure, bene potest. *Talmb. fol. 80.*

324.

1404. In rubeo citationum.

Hereš de Březowé citat Albertum de Březowé, quia se intromisit ei sine jure et tenet hereditates ejus poslúpnu. Ibi citatus audita querela defendit se, quia actor esset illegitimus et non de legitimo thoro, et quod ei de jure respondere non debet; et replicatione actoris (*sic*) domini invenerunt pro jure, et Bočko de Poděbrad dominorum consilium exportavit: quod actor de hujusmodi objecto debet se expurgare in curia archiepiscopi Pragensis coram officialibus suis, et praesens causa usque huc debet stare in quiete. Actum coram serenissimo principe et domino d. Sigmundo rege Ungariae, pro tunc capitaneo regni Bohemiae, Hermanno de Chusnik, supremo camerario, Hinkone Berka de Honštein, supremo iudice, Smilone de Rychnburg, protonotario tabularum ꝛc.

Item anno domini 1404 f. VI quatuor temporum pentecostes domini in pleno iudicio invenerunt pro jure, et Břenko de Švihow dominorum potaz exportavit: Ex quo Hereš actor expurgavit se de objecto sibi illegitimitatis crimine, et docuit per literam officialatus curiae archiepiscopatus Pragensis, se esse legitimum, et Albertus citatus contra eum aliam defensam non habuit: quod ipse Hereš ad hujusmodi hereditates est justus; et sibi super hujusmodi hereditatibus in querela contentis dederunt pro jure obtento. Dedit memoriales. Actum coram dominis Zbynkone archiepiscopo Pragensi, Hynkone Krušina, supremo purgravio Pragensi ꝛc. *Talmb. fol. 80.*

325.

1405. 25 Mart. Rubeo citationum.

Katherina de Řehowic citat Johannem de Nezamyslic, anno domini 1405 feria IV ante dominicam Laetare. Dobešius commissarius potens actricis dimittit citatos omnes de citationibus, et 8 sexagenas grossorum recepit, et pro eis cum be-

beneficiariis pro culpis concordavit; ideo deletum. Relatio omnium beneficiariorum. *Talmb.* 68^b.

326.

1410. *Rubco citationum.*

Přiba de Bynic citat Katherinam de Planias. Ibi domini barones majores beneficiarii, Alšo de Dražic, supremus camerarius, Hynko Berka de Honštein, supremus judex, Nicolaus de Praga et de Wožice, protonotarius regni Bohemiae, cum dominis baronibus auditis partibus et visis tabulis traductionis ipsius Přibae actricis et unione et responsione Zachariae, qui habuit se při te (*sic*) cum Přiba, ex eorum in eos benivola submissione invenerunt pro jure, et Andreas de Duba dominorum potaz exportavit: quod quidquid ipsa Přiba vivente marito ejus obligavit vel vendidit, hoc sibi in ejus dotalitio praejudicari non debet; si vero quid in sua viduitate venderet vel obligaret, to má odwaditi: ex quo dotem habet in hereditatibus in Bynicich, pro qua citat, et eam nulli in sua viduitate obligavit, super eisdem hereditatibus dotalibus, in querela contentis, dederunt sibi Přibae pro jure obtento. Dedit memoriales. Actum anno domini 1410. *Talmb.* 68—69.

327.

1410. *In rubco citaticnum.*

Anna de Wyšehořovic citat Sigismundum de Praga. Ibi domini barones in pleno judicio auditis partibus invenerunt pro jure, et Ulrichus de Nova-domo dominorum consilium exportavit: quod ex quo zastupcones se defendunt, dicentes, quod ipsa Anna habuit pro dote sua fidejussores, et illi eam pro ejus dote paratis pecuniis in toto evaserunt, quod debent ipsi zastupcones illos fidejussores, qui vivunt, adducere et statuere coram beneficiariis Pragensibus minoribus in capella in crastino Margarethae; et si jurabunt in cruce, quod ita est, že jsú eam odbyli pro ejus dote pecunia parata, mají toho požiti et ab ea esse liberi in toto et soluti. Si vero non jurabunt, vel non procedent jurando, tunc ipsa actrix debet induci per beneficiarios Pragenses super hereditates in querela contentas in suo dotalitio. Actum coram dominis baronibus, Alšone Škopek de Dražic, supremo camerario, Hynkone Berka de Honštein, supremo judice, Nicolao de Praga et de Wožice, protonotario tabularum, Alberto judice curiae dicto Koldic et ceteri barones (*sic*), qui eidem judicio praesiderunt.

Ibi in crastino Margarethae Albertus de Brezowé, fidejussor pro dote Annae, jurando in capella in cruce processit, quia est eam odbyl pecuniis paratis pro ejus dote; et Albertus interrogatus a beneficiariis, pro quo juravit, respondit, quod pro sua portione juravit tantum. Sed alia pars, videlicet Anna, defendebat, dicens, quia plures fidejussores debuerant adduci, et nominaliter Procopius de Wyšehořovic, juxta inventionem baronum, qui Procopius ibi non adstitit; et petiit, ut ab ea memoriales

acciperent. Quo memoriali recepto, beneficiarii non potázawše se cum majoribus beneficiariis, dederunt eis terminum k sepřent ad barones in crastino Jeronymi.

Ibi de mandato dominorum baronum Nicolaus de Wožice protonotarius tabularum cum dominis baronibus, audita Anna actrice et inventione ac processu causae, invenerunt pro jure, et Ulricus de Nova-domo dominorum potaz exportavit: quod, si testis secundus mortuus est ante inventionem baronum prius factam, ex tunc ipsa actrix nihil habere debet: sed si testis obiit post inventionem baronum, et non juravit, tunc ipsa nemá swěho wěna ztratiti.

Item anno domini MCCCCXI feria V post epiphaniam domini Johannes Opršal camerarius missus a beneficiariis Pragensibus fuit in Nehwizdech apud Procopium de Wyšehořowic, quem actrix dixit fore secundum fidejussorem dotis suae, et vidit eum viventem, et locutus est sibi eodem die facie ad faciem, relatione ejusdem camerarii.

Anno domini MCCCCXI feria IV in crastino Fabiani fuit apud Sigismundum Rokycanský et apud possessores hereditatum in Wyšehořowicetech in monitione. Et statim Procopius de Wyšehořowic veniens coram beneficiariis dixit, quia nunquam fuit fidejussor nec est pro dote ipsius Annae actricis.

Ibi temporibus pentecostes domini barones, Alšo de Dubé, supremus camerarius, Hynko Berka de Honstein iudex ceterique barones, sicut Anna dixit, Procopium de Wyšehořowic esse fidejussorem pro dote sua, et ipse dixit, non esse fidejussor, et ipsa Anna podle jiných rukojmí nepohnala, invenerunt pro jure, máli ona Anna s ním co činiti, aby jej právem připrawila. Relatio omnium beneficiariorum *Tabmb.* 63^b–64^a.

328.

In rubec citaticum.

Albertus de Sternberg citat Albertum de Konopišt et de Praga. Ibi testata prima citatione Albertus citatus locutus est contra eum dicens, quia per unum camerarium citatus est in Praga, et camerarius non fuit in hereditate, de qua citatur, videlicet in Konopišt, et ex alia, quia post meridiem citavit, et cum hoc defert se ad barones. Contra quae verba Albertus actor respondens dixit, quod citavit, sicut debuit de jure, quia ubi est domina Pragae, citari non debuit nisi per camerarium; et camerarius recognovit, quia citavit, sicut de jure debuit; et actor super jus suum petiit secundum camerarium pro secunda citatione, et est sibi decretus cum hac memoria super damnum et lucrum. Secundus camerarius Wenceslaus citat secunda citatione oc. *Tabmb.* 64^b.

329.

In rubeo citaticum.

Alexander de Trčeus citat Kunkam de Rožďalowic et Nicolaum ibidem. Et statim contra ipsum Alexandrum et suos coadjutores quandam literam domini regis

obtulit in haec verba: Všem úředníkuom desk, wěrným našim milým. Wáclaw, z Boží milosti Římský král, wždycky rozmnožitel říše a Český král. Mili wěrní! Srozuměli sme, že někteří Mikuláše z Mochowa a máteř jeho, wěrné naše milé, pohání od desíti puowoduow, kterýžto puohon zdá se nám proti obyčeji; protož wám prikazujem pod milostí, abyšte hned, jakž tento list ohledáte, ten jistý puohon stawili a poodložili až do naší příjezdy do Prahy. Neb my, dáli buoh, na suché dni nyní příští w Praze budeme, a tu chceme chudému i bohatému plnú prawdu pustiti a sprawedlnost učiniti. Datum in montibus Kutnís.

Sed ipse Alexander super jus suum correxít terminum ad jus in feria in crastino Fabiani. *Talmb.* 64^b.

330.

In rubeo citationum.

Bětka de Libúše citat Petrum de Kadano. Ibi Petrus citatus non adstítit, nec zastupcones statuit, ter vocatus ex more feria sexta quatuor temporum pentecosten. Ibi dominus rex Wenceslaus Bohemiae per literam suam restituit citatum ad jus suum ex eo, quia tempore eo, in quo debuerat statuere zastupcones habuit inimicitias capitales, et ad hoc adtulit literas, unam domini regis et aliam civitatis Kadanensis, quarum tenores sequuntur. Tenor primae literae regis talis est: Wenceslaus dei gratia Romanorum rex semper Augustus et Bohemiae rex, nobilibus camerario, czudario et vicenotario ceterisque beneficiariis tabularum regni Bohemiae, fidelibus dilectis, gratiam regiam et omne bonum. Fideles nostri dilecti! Quia Petrus Wentler, civis Kadanensis, fidelis noster dilectus, occasione bonorum in Libúš coram vobis dudum tractus in causam, tum propter viarum discrimina, tum propter vitae et rerum pericula nec non ob custodiam civitatis nostrae Kadanensis tabulas terrae adire non potuit ad statuendum suos disbrigatores quovis modo: ideo fidelitati vestrae seriose praecipimus et mandamus omnino volentes, quatenus mox visis praesentibus omnia et singula adversus dictum Petrum occasione dictorum bonorum per adversarios suos coram vobis quomodolibet adtemptata annihilare et cassare totaliter debeatis, ipsum Petrum juri suo restituentes. Debebit namque praefatus Petrus cuilibet ipsum ex nunc in antea jure convenienti coram vobis de justitia respondere, suos disbrigatores juxta consuetudinem regni Bohemiae coram vobis statuendo. Aliter in praemissis non facturi, nostro regio sub favore. Datum Mendici. *Talmb.* 64—65.

331.

In rubeo citationum.

Keruše de Koldenburg citat Joannem de Koldenburg. Querela: že se jí uwázal bezprávně i drží dědiny její poslaupné a dědičné Koldmburg hrad, Pakú město cum agris, pratis, silvis, rivis, piscinis, pomeriis, curiis araturarum et rusticallium s wesnicemi, montibus, vallibus et cum omni libertate et dominio ad ea perti-

nente, ad quas hereditates habet melius jus quam ipse post patrem suum indivisum, post Ulricum quondam dictum de Koldemburg, ad veram medietatem, a k druhé pravé polowici těch dědin i hradu i města po Wenešowi z Kolmburku a společnosti (*sic*) po nedělném, prout hujusmodi unio plenius in terrae tabulis continentur, a dokládá se o ten spolek desk zemských, a o dědictví po svém otci Wol-drichowi někdy řečeném z Kolmburka po nedělném má dobré lidi.

Ibi dominus Procopius marchio Moraviae et domini barones in pleno iudicio, auditis querela actricis et replicatione ac defensione citati, qui impugnavit hoc, quod duae querelae ratione unius citationis ponuntur, invenerunt pro jure, et Andreas de Duba dominorum consilium exportavit: quod primo una querela debet definiri, et deinde alia proponi potest separatim; et quod citatio non est intricata, sed processit. Et statim ibidem factis per partes disceptationibus, si statim debet proponere querelas vel habere hojent, invenerunt pro jure, et Racko de Šwamberk dominorum consilium exportavit: quod ipsa actrix debet suam querelam corrigere seu opraviti, sicut vult, o ta dva kusy, et debet eam repetere seu obnowiti coram dominis baronibus in quatuor temporibus quadragesimae. Actum coram domino Procopio marchione Moraviae et dominis Hermanno de Chusnik, supremo camerario, Bohuslao de Šwamberg, supremo iudice, Ulrico de Nova-domo, protonotario tabularum terrae, Benešio de Liběšic, iudice curiae regalis, Henrico de Nova-domo, purkravio Pragensi, et aliis quam pluribus baronibus, qui in majoribus tabulis sunt conscripti. (1398).

Ibi terminum emendavit actrix ad idem iudicium feria sexta quatuor temporum pentecosten.

Item, querelae de novo impositae et emendatae, že se uwázal bezprávně i držít dědiny její společné Kolmburk hrad, Pakú město oc.

Že se uwázal i držít dědiny její bezprávně poslušné Kolmburk hrad, Pakú město oc.

Ibi Nicolaus commissarius citati negavit, et ducunt testes hinc inde. Testes actricis Zbynko de Kuntho, Nicolaus de Ještic, Litoldus de Jesenice, Ulricus de Jiwi, Jiljš de Řekowa, Radim de Radiče et Petrus de Řekow, tenentur jurare in crastino Margarethae.

Et super aliam querelam, tangentem unionem, Nicolaus praedictus commissarius petiit terminum ad plures barones, že se o dsky svého pána nemuož přiti; et domini barones audita querela et responsione praedicti Nicolai commissarii invenerunt pro jure, et dominus Andreas de Dube dominorum potaz exportavit: quod ex quo Nicolaus est commissarius per tabulas, mandaverunt, quod responderet querelae. Ibi ipse Nicolaus querelae non respondit, sed petiit ut prius terminum super his monere in crastino Jeronymi. Actum coram dominis baronibus, domino

Wenceslao patriarcha dioecesis Antiocensis, praeposito ecclesiae Wyšehradensis et ceteris sacerdotibus. *Talmb.* 65^a.

332.

In rubeo citationum.

Racka de Hradištka citat Jankonem de Děčín. Ibi Ješko Těchlewec Jankonus nomine loquutus est contra citationem dicens, quia ibi domina non est inventa, sed residet Janko cum uxore sua in Marchia. Et beneficiarii mandaverunt, quod actrix citet ipsum de novo oc. *Talmb.* 65^b.

333.

1405. *Albo novo citationum.*

Johannes de Opočna citat Tassonem et Alsonem de Wřeštiow. Ibi domini barones Alšo Škopek de Duba, supremus camerarius, Hynko Berka de Honštein, supremus iudex, Čenko de Weselé et alii barones ex prorogatione termini a sabbato quatuor temporum ad barones, audito Johanne Krušina et litera citati, per quam excusat se, quia in termino citationis stare non potuit, invenerunt pro jure, et Albertus Kolowrat dominorum potaz exportavit: quod Alšo citatus per literam suam missivam non potuit jus suum arrestare; et ideo mandaverunt actori dare pro jure obtento. Dedit memoriales. Anno 1405. *Talmb.* 63^a.

334.

1406. *Albo nove citationum tempore regis Wenceslai.*

Johannes de Sowojuwicz citat Jarošium de Opočna. Ibi domini barones auditis utriusque partis tabulis et narrationibus eorum invenerunt pro jure et Johannes de Nova-domo et de Wilhartic dominorum consilium exportavit; quod nullus hominum potest preswēditi tabulas; et inde Jarošio pro hereditatibus in Opočna, pro quibus cum Johannes citat, cum solus consensit et disbrigator fuit, dederunt pro jure, quia debet in eis ab eo perpetuam pacem habere. Actum anno domini MCCCCVI, quatuor temporum quadragesimae. *Talmb.* 63^a.

335.

1407. *Albo novo citationum.*

Albertus de Konopišt citat Agnežkam de Janowic, et etiam super eo, quod sicut ipsa domina Agnežka dotem suam proscrispsit, si per hoc mutavit statum suum vel non mutavit, debent tenere, quidquid beneficiarii invenirent sub dicta poena. Ibi in termino sancti Jeronymi beneficiarii, auditis partibus et visis tabulis dotalitii ipsius Agnežcae, potázawše se cum dominis Čenkone de Weselé, Heniko de Walštein et de Neztěky (*sic*), Jaroslav de Hermannii civitate in praesentia ambarum partium invenerunt pro jure pronuntiaverunt sub poena praefata: quod ipsa domina debet circa dotem et licet tantum in Janowicich et munitione et curia araturae

cum agris, pratis, silvis, piscinis (*sic*), quae fuerunt eidem dominae ex gratia addita donec statum vidualem non mutaret, illa debent pertinere ad ipsum Albertum, et ipsa debet eis carere, quia per obligationem dotalitii sui statum suum mutavit. Iterum pronuntiaverunt et mandarunt sub ipsa poena, quod ipse Albertus debet dimittere jus in ea obtentum in toto. Iterum pronuntiaverunt, quod omnes impensae, damna, lites, dissensiones et etiam de vestimentis et lectisterniis, de quibus ipsa eum inculpavit, illa omnia debent praeterire et recompensari. Actum anno domini MCCCCVII. *Talmb.* 63^{ab}.

336.

Albo novo citationum.

Čenko et Záviše de Tuchonic citant Purkhardum de Rupowa. Ibi camerarii duo, Přech et Kwèton, testati sunt citationem, dicentes, quia camerarii illius districtus propter nimiam inundationem aquarum haberi non potuerunt; et ad hujusmodi citationem citatus non adstitit, sed literam misit, dicens, se indebite esse citatum; cujus est literae tenor talis, ut sequitur: Služba má napřed. Také vám wěděti dáwám, tak jakž jsem pohnán od těch z Walšteina, od Čenka a bratra jeho k dnešnímu dni, že jsú mě křiwě pohnali: neb jest komorník kraje našeho přítom nebyl; a tohož se táhnu na toho kòmorníka; ani jsú kterého dalšího práwa učinili, jakož země za práwo má. Protož wás prosím z práwa, abyšte na mě swědčiti nedali, tak ačliby chtěli swědčiti; neb by mi se od nich krátko stalo. Paklibyste swědčiti dali, tehdy bych to musil žalowati přede pány na zisk i na ztrátu, žeby mi se krátko stalo. *Talmb.* 63^b.

337.

W bílých dskách puohonných za krále Wáclawa na konci kněh, co má komorníkuom od kterého kraje, když pohánějí, dáwáno býti:

Pražský V gr.

Kauřimský

Wltawský,

Boleslawský,

Litoměřický,

Žatecký,

Rokycanský,

Beraunský,

Časlavský,

Hradecký,

Meytský,

Chrudimský,

ti dáwají Pražskému komorníku X gr. a druhému V gr.

ti dáwají Pražskému komorníku XV gr. a druhému VII gr.

Pisecký,	}	ti dávají Pražskému komorníku XV gr. a druhému VII gr.
Podbrdský,		
Prachenský.		Dávají Pražskému komorníku XV gr. a druhému XIV gr.
Klatovský,	}	ti dávají Pražskému komorníku XV gr. a druhému X gr.
Plzenský,		
Stříbrský,		
Sušický,		

338.

Nigro citationum.

Katharina de Tasowa citat Wenceslaum, alias Wankonem, ibidem de Tasowa. Ibi domini barones in pleno iudicio, audita querela actricis et responsione citati, et viso swědomí consulum juratorum majoris civitatis Pragensis, quod portaverunt coram dominis baronibus, invenerunt pro jure, et Ulicus de Nova-domo dominorum consilium exportavit: quod ex quo actrix jest byla wdána za swých bratří, a zapsala se w městském práwě na rathúze, že jich nemá, swých bratří, upomínati ani budúcich, a že ten, kdož je kaupil ty dědiny w Tasowě a w Hřebci, i jiní, kdož potom dále práwo mají, na nich od ní wěčný pokoj míti (*sic*); et super eo dederunt Wackoni pro jure obtento. Actum coram dominis baronibus anno 30. ut supra. *Talmb.* 66°.

339.

1110, 16 Mai. *Nigro citationum.*

Wenceslaus rex Bohemiae citat Putam de Březnice. Querela, quia se intromisit suo posse sine jure et tenet hereditatem ejus Březnici, medium oppidum, tabernas, curias rusticales cum censu et munitionem, in Bobowicich villam integram, curias rusticales cum censu et de quinquaginta sexagenis grossorum census annui nudi perpetui, quem habet hic idem Wenceslaus rex in hereditatibus in Březnici in alia medietate oppidi, munitione, curiis araturarum, tabernis, curiis rusticalibus cum censu, et aliis omnibus villis ad dictam medietatem pertinentibus, cum agris, pratis, silvis, rivis, piscinis, moledinis, jure patronatus ecclesiae et omni libertate ad ea pertinente, ad quas hereditates et censum habet melius jus quam ipse, quia easdem emit et persolvit apud Andream de Orlik, prout hoc in terrae tabulis continetur. Et ipse citatus Puta, habens cum dicto rege smlúwu, že jemu těch dědin měl stúpiti sine difficultate, et rex Wenceslaus ei voluit et paratus fuit pecunias dare et solvere, et eum ssúti, lečby které listy on polmaný měl, ježtoby je měl jemu plniti.

Ibi domini barones in pleno iudicio post testationem citationis, audita querela et responsione citati invenerunt pro jure, et Ulicus de Novadomo dominorum potaz exportavit: ex quo putus, habens quatuor septimanas chwili ante suam citationem et terminum coadi, si habuit in se securitatem aliquam, infra illas sep-

timanas debuit obeslati beneficiarios Pragenses, ut sibi providerent de securitate, et si non providissent sibi, tunc ipse per suam non comparitionem nihil perdidisset; sed ex quo id non fecit et neobeslal w té chwili, et Wenceslaus rex propria in persona fuit in testatione citationis sicut communis terrigena, volens jure uti a práwem žiw býti, ipso citato non comparente, dederunt sibi domino regi pro jure obtento juxta querelam suam et suas tabulas. Dedit memoriales. Actum coram dominis baronibus Alšone de Dubé et de Dražic, supremo camerario, Hynkone Berka de Honštein, supremo judice, Nicolao de Wožice, protonotario tabularum, Alberto de Koldic judice curiae regalis, Andrea de Duba, Ulrico de Nova-domo et aliis pluribus baronibus, qui eodem judicio praesiderunt. Actum anno domini MCCCCX feria sexta quatuor temporum pentecostes. *Talmb.* 65—66.

340.

Viridis citationum.

Albertus de Konopišt citat dominum Witkonem de Černěic. Ibi domini barones, audita querela Alberti actoris et visa litera domini Witkonis citati, quam portavit ex parte domini archiepiscopi Pragensis, videlicet Albikonis, invenerunt pro jure, et Johannes de Wilhartic dominorum potaz exportavit: sicut Albertus citat dominum Witkonem, et ipse Witko habet et tenet hereditates liberas, et portavit literas, dicens, quia Albertus actor est in excommunicatione, et ex eo ei respondere non debet: debet dominus Witko respondere querelis Alberti, a páni prosí krále, a úředníci mají s Jeho M^u mluwiti, aby každý kněz, kdož má swobodné dědiny, odpowídal přede pány a před úředníky Pražskými, kterýž pohnán jest; pakliby kdo kdy byl pohnán, a listu klecího dobyl proti puohonu, aby byl stawen, a práwo aby předce šlo. Actum coram dominis, videlicet serenissimo principe et domino, domino Wenceslao Romanorum et Bohemiae rege, domino Kunrado gubernatore archiepiscopus Pragensis et ceteris baronibus eodem judicio praesidentibus. *Talmb.* 66^{ab}.

341.

1412. W zelených pohnných.

Nalezli wuobec za práwo, že každá osoba duchownieho řádu odpowiedati (má) před králem JM^u a před saudem zemským, a jestližeby sobě list zjednal, a w němby swěděla kletba, a onby se listem zastieral tiem, že ho súditi nemají, ten list jemu nemá nic platen býti, než má odpowiedati, cožby se zemských wěcí dotýkalo. O tom rozsudek w zelených puohnných, léta etc. CCCCXII. Z. z. 1500 *str.* 52.

342.

Viridis citationum.

Petrus de Drahobuze citat Benešium et Bohunkonem de Ptčiny. Ibi domini barones, audita querela actoris et responsione citati, invenerunt pro jure, et Johan-

nes de Michalowic dominorum potaz exportavit: quod ex quo heres hereditatum in Plčíně vendidit ipsas hereditates, et actor filius vendentis instat pro dote uxoris suae ipsa vivente, quod ipse Petrus actor, filius heredis, non debet sahati super hereditates praedictas virtute dotalitii uxore sua vivente, nisi uxore decedente; si aliquod jus sibi competere praetendit in dictis hereditatibus, hoc jure queratur et si ipsa maritum suum praevixerit, tunc debet suam dotem ibi invenire, et citatus respiciat suos disbrigatores. Et super hoc dederunt ipsi Benešio pro jure. Dedit memoriales. *Talmb.* 66^b.

343.

Viridis citationum.

Paulus de Žitavia citat Benešium de Zděři pro damnis quinque marcarum. Ibi domini barones judicio praesidentes invenerunt, et Johannes de Nova-domo dominorum potaz exportavit, že si vult actor ducere jus suum, debet cautionare fidejussore habente hereditates liberas, ex quo solus non habet hereditates liberas, et citat pro majori, aby stál k swému práwu, dáli jemu citatus z čeho winu, aby jeho také odbywal. Actum ut supra. *Talmb.* 66^b.

344.

1413. *Viridis citationum.*

Rubin de Krčina citat Wichnam de Kněžic prima citatione. Ibi in citatione Wichna citata locuta est, dicens, quia ibi ipsa nihil habet a jest zawadila jiným hereditates, et alii habent in tabulis. Et ipse Rubin fuit paratus cum pecunia dare eis, et ostendit eas beneficiariis, et deponere voluit, et causam petivit nazawitmu; sed beneficiarii non fuerunt ausi dare sine mandato dominorum baronum. Terminus cum hoc ad barones in crastino Jeronymi. Actum anno domini MCCCCXIII. *Talmb.* 66^b.

345.

1415. *Viridis citationum.*

Petrus de Týnce citat Kočkonem de Morawan pro d. M. Ibi citatus ad querelas non adstitit; actori dederunt pro jure. Dedit memoriales. Relatio omn. benef. Item anno domini MCCCCXV feria II in die Jeronymi, visa per citatum, quia actor non est jus prosequutus, et anni lapsi juri. Actum anno quo supra. *Talmb.* 66^b.

346.

Viridis citationum.

Zdeslaus de Stermberg citat Erhardum et Georgium de Bechyně pro hereditate. Ibi citatus ad querelas non adstitit et commissarii stantes noluerunt se přiti nec respondere, ex quo citatus habuit glejt, jakožto jinf et noluit stare ad terminum. Terminus monere. Vide similem citationem, ubi Johannes de Nova-domo citat oc. *Talmb.* 66^b—67^a.

347.

1418. *In libro citationum.*

Herbordus de Roczow citat Margaretam de Smilowic. Ibi citata secundo infirma, Johannes Šitka de Praga ponit (*sic*); at statim actor dixit coram beneficiariis, quod citata est in civitate Pragensi et est sana, et petivit a beneficiariis camerarium ad conspiciendum eam: et beneficiarii destinaverunt Johannem Oduc, beneficarium subcamerarii, ad scrutandum de ea et ad videndum eam; qui beneficiarius invenit citatam in monasterio sancti Thomae in minori civitate Pragensi ambulantem sanam, sed cum baculo. Pro eo beneficiarii dederunt actori pro jure obtento. Dedit memoriales. Actum anno domini 1418. *Talmb. fol. 79 p. v.*

348.

1419. *In libro citaticum.*

Albertus de Bieliny citat Benešium de Pabènic. Ibi Benešius citatus defendit se in testatione citationis, dicens, quod non est debite citatus, quia eum citavit camerarius districtus Gurimensis, et ipse residet in districtu Časlaviensi; et beneficiarii audita ejus defensione et actoris replicatione mandaverunt eum de novo citare duobus camerariis Pragensibus, et statim camerarius Johannes Medwidek citat Benešium.

Sed Ridkerius stans citatus in capella coram cruce jurare noluit. Actori datum est pro jure obtento. Dedit memoriales.

Item anno domini 1419 feria VI post dominicam Judica Ridkerius citatus praedictus suscepit Alberto actori pro inductione in hereditatibus suis in Wršowicích munitione, curia araturae, curiis rusticalibus cum censu et ceteris hereditatibus ad ea pertinentibus in tribus millibus marcarum argenti obtentis pleno jure, tamquam cum beneficiario Pragensi et camerario ipsam inductionem faceret. Relatio omnium beneficiariorum. *Talmb. fol. 79.*

349.

In libro citationum.

Anna de Šwabinow citat Dobranè et Margaretam de Šwabinow. Ibi feria VI post Galli domini barones in pleno judicio audita querela actoris et tabulis ipsius et responsione citatae et ipsius dotalitii tabulis, invenerunt pro jure, et Jaroslaus Plichta de Žerotin et Nicolaus de Landstein et de Borotin dominorum consilium exportaverunt: quod praefata Margareta citata debet manere circa dotem suam juxta suas tabulas bez pohoršent tèche platuow a úrokuow, kteříž sú na tèche dědinách poostaweni, když jest Konrad Náz ty dědiny prodávaje Kozlíkowi i poostawil ty platy na tèche dědinách. A máli Anna práwo které k dědictwi, tehdy také má práwo k splacent wěna. Actum coram dominis oc. *Talmb. fol. 79.*

350.

In libro citationum.

Dorothea de Milešovic citat Bohuslaum de Bohdaněe prima citatione pro dote ad tabulas. Ibi domini barones in pleno iudicio audita querela actricis et tabulis dotalitii, quas ostendit coram dominis baronibus, et responsione Bohuslai citati et litera, quam ostendit coram eis, quam habebat a Mathia Kabát cum fidejussoribus, invenerunt pro jure, et Jaroslaus Plichta de Žerotin dominorum consilium exportavit: quod praefata Dorothea est justa dotalitio suo ad praefatas hereditates juxta ipsius tabulas, et in eis pacem habere debet, et citatus juxta suam literam upominaj swé rukojmě, et praedictus Johannes debet sibi Dorotheae condescendere. Actum anno domini oc. *Talmb. fol. 79 p. v.*

351.

1437, 11 Oct. In libro citationum.

Hynko de Duba et Benešow citat Heniconem de Skal trina citatione pro hereditate dotali, quia se intromisit posse suo et tenet hereditates ejus oc. Ibi domini barones in pleno iudicio auditis tabulis dotalitii olim Gitczae matris praedicti Hynkonis actoris et responsione Henikonis citati, kterýž jest prawil, že se jim moci neuwázal, ale že jest Hynek řečený z Šorfšteina jemu toho zboží hradu Šorfšteina i města Benešowa postúpil, nemoha jeho jim zachowati, i nalezli za práwo, a pan Petr z Michalowic a pan Petr z Rožmberka dominorum consilium exportaverunt: ač mu jest zboží swrchupsaného postúpil i w dluzích zawadil, že jest wěna zawaditi nemohl; a o to panu Hynkowi puowodowi dali za práwo, a pan Henik aby jemu postúpil Benešowa neb tomu, kohožby on poslal, města se všim příslušenstwim oc. než dědici kdyby dali VIICIP grošů wěnných, že mají weyplatu. Actum anno domini 1437, f. VI post Dionysii. *Talmb. fol. 79 p. v.*

352.

1455, 24 Oct. In flaveo citationum.

Anno oc. LIV, ubi Agnežka de Kowařowa citat Johannem Calta.

Ibi domini barones in pleno iudicio audita querela actoris et sui commissarii et citati responsione et eorum ex utraque parte narratione, invenerunt pro jure, et Jaroslaus Plichta de Žerotin et Wilhelmus junior de Ryzmberg et de Rabí dominorum consilium exportaverunt: tak jakož Jan Calta citatus odpiera aktori a práwě, že je nemohlo na těch dědinách wiece wěna kladeno býti než decem sexagenas grossorum bez powolenie Králowy Milosti, a tiehne se na panský (nález), kterýž se je za ciesaře Sigmunda krále českého slawné paměti stal, kterýžto nález páni sú ohledali, kdežto na týchž dědinách jest wěno přisúzeno Katruši relictæ Johannis Smetana, a podlé toho Agnežka actrix má také při swém wěně ostatí a

jeho požítvati w manském práwè bez pohoršenie práwa manského, a ten list, kterýž jest wšel ad tabulas terrae, domini mandaverunt, aby byl přeweden do dworských desk, a potom aby se nižádný toho nedopústèl, aby nekladli w zemské dsky, což slušie k dworským, a také toho wèna aby Johannes Calta citatus sibi Agnescae actrici condescenderet infra hinc et duas septimanas continue decurrentes, a když by jìe dal ducentas sexagenas grossorum, tehdy má to wèno propustiti. Actum anno Domini M^oCCCC^oLV feria VI post XI millia virginum. *Rajgr.* 49^b. *Trebon.* 424^b *sq.* *Mus.* 768, *fol.* 211^a.

353.

1456. *In flaveo citationum.*

Anno oc. LV, ubi Bohuslaus de Praga citat Wenceslaum de Skuhrow.

Ibi domini barones in pleno iudicio audita querela actoris et responsione citati et eorum ex utraque parte narratione, invenerunt, et Georgius de Kunštat et de Podèbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, slowem králowým a na králowè miestè dominorum consilium exportavit: ita prout žaloba prošla od pówoda super Wenceslaum citatum, žeby žena jeho jemu zapisowala dskami, a on dále zapisowal dskami, práwa ani we dskách nemaje, wedlé toho domini barones actori dederunt pro jure, a ty wšecky škody aby ipse citatus dal a splnil actori a data praesentium infra duas septimanas continue decurrentes; a prout Wenceslaus citatus dskami zapisowal, sám we dskách řádnè nemaje, tu je zawinil kázni a pomsty welikè, ale toliko že sú páni s ním milost učinili, a zvláštè proto, že se na něm ta wina najprwè okázala za najjasnějšieho kniežete a pána našeho milostiwého krále Ladislawa; než po dnešní den jestližeby kdy potom na koho se to shledalo, žeby kladl we dsky a sám práwa nemaje, má s hrdlem i s statkem na králowè a panské milosti býti, a k tomu za falešnika wedle té winy má zuostati. Než tento nález má Skuhrowskému na jeho cti nic škoden býti, a on Skuhrowský aby očistil tomu sirotku ty dědiny, kteréž jest dskami zawadil, a to také a data praesentium infra duas septimanas continue decurrentes. Actum anno domini M^oCCCCLVI, feria VI (Talmb. II) ante Galli. *Rajgr.* 49^a. *Trebon. B.* 3 *fol.* 424^{ab}. *Mus.* 768, *fol.* 210—11. *Talmb.* 96^a.

354.

1455, 18 Oct. *In flaveo citationum.*

MCCCCLIV, ubi Johannes Šteger de Mirowic citat Štěpankonem de Socholowic.

Ibi domini barones in pleno iudicio audita querela actoris et tabulis ipsius et citati responsione et eorum ex utraque parte narratione, invenerunt pro jure, et Henricus de Dubè et de Lipèho et Wilhelmus de Riznberg et de Rabí dominorum consilium exportaverunt: ex quo citatus tak starodáwné drženie má, za pokoje a za řáduow jemu na to nižádný nesahal, et actor tum ostendit ta-

bulas ab annis decem a nic jiného, wedlé toho domini dederunt citato pro jure. Actum anno domini M^oCCCC^oLV, sabatho post Galli. *Rajg.* 50^a. *Trebon.* 425^a. *Mus. f.* 211^b. *Talmb.* 96^b.

355.

In slaveo citationum.

Eodem libro anno ut supra, ubi Wojslaw de Čeradíc citat Wenceslaum doctorem de Prachatic.

Ibi domini barones in pleno judicio audita querela actoris et citati responsione et eorum ex utraque parte tabulis et narrationibus, invenerunt pro jure, et Jaroslaus Plichta de Žierotín et Wilhelmus junior de Rizmberg et de Rabi dominorum potaz exportaverunt: ex quo Blažko de Drnowa, pater Wojslai actoris, obligavit hereditates in Dolankách in centum sexagenis grossorum Ješkoni Behm de Praga sub ea conditione, si ipsum Ješkonem mori contigerit prius quam dictum Blažkonem ante solutionem dicti debiti, extunc debuit vice versa jus praefatae obligationis super patrem actoris Blažkonem devolvi, ex quo ipse Ješko bez toho dluh býti nechtěl, a uwázal se w ty dědiny wedlé desk swých, tehdy sú praefatae hereditates nemohly zase připadnúti super praefatum Blažkonem, a wedlé toho domini barones dederunt citato pro jure, et Wojslaw actor, když by chtěl ty dědiny zase mieti, poněwadž praefato Ješkoni nenie zawázáno dědicstwi, bude moci dědiny swě wyplatiti zase w nadepsané summě, prout tabulae testantur. *Rajg.* 50^{ab}. *Treb.* 425^{ab}. *Mus. f.* 211^b. *Talmb.* 96^b.

356.

1456, 4 Mart. *In slaveo citationum.*

Eodem anno ut supra ubi Procopius de Praga et de Obrístwie citat Nicolaum de Lobkowic.

Ibi domini barones in pleno judicio auditis querela actoris et responsione citati et narrationibus eorum ex utraque parte, invenerunt, et Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, na králowě místě a králowým slowem dominorum consilium exportavit: tak jakož pówod okázal tabulas coram dominis baronibus, kteréž swědčie olim avo ipsius et sibi post avum, že jest hereditates in Obrístwie kúpil, et citatus etiam okázal tabulis, která práwa má ad praefatas hereditates et bona, a k tomu také okázal smlúwu, která se stala mezi někdy Johannem de Smiřic et Nicolaum de Lobkowic s wolí olim Angeli patris indivisi actoris, a k tomu postavil swědky, videlicet Jaroslaum Plichta de Žierotín et Johannem de Rabštein, kteříž pod swými přísahami, kteréž sú zemi učinili, wyznali coram dominis, že ta smlúwa se stala s wuolí Andělowú, otce indiviso actoris, et super eo domini citato juxta ipsius tabulas a swědomie dederunt pro jure. Actum anno domini M^oCCCC^oLVI, feria V salus populi. *Rajgr.* 50—1. *Mus.* : *Talmb.* 96—7.

356.

In flavo citationum.

Eodem libro anno oc. LV, (Talmb. LIII.) ubi Bohunko de Klinštejn citat Nicolaum de Piešťan.

Ibi domini barones in pleno iudicio audita querela actoris et responsione citati et tabulis eorum, ex utraque parte invenerunt pro jure, et Jaroslaus Plichta de Žirotin et Johannes de Kolowrat et de Bezdruzic dominorum consilium exportaverunt: že jakož dsky swědčie řádně olim Zawišio de Klinštejn, patri dicti Bohunkonis et suis heredibus tempore divae memoriae Wenceslai, Bohemiae regis, že jest přēs první trh olim Wilhelmus de Ronow nemohl těch dědin zapisowati, a také že jest olim Zawišius tempore imperatoris Sigismundi Bohemiae regis dictas hereditates in Piešťanech pónonem nařiekal, et pro eo dederunt domini barones Bohunkoni actori pro jure, et praedictus Nicolaus citatus, aby postúpil dědin w Piešťanech, twrzi i se všim příslušenstwim, prout tabulae testantur, praefato Zawišio et suis heredibus, nižádného stawenie neboře, et hoc a data praesentium infra hinc et quatuor septimanas continue decurrentes sine omni ulteriori dilatione. *Rajgr.* 51^{ab}. *Mus.* 221^{ab}. *Talmb.* 97^a.

357.

In flavo citationum.

Eodem libro, anno ut supra, ubi Častolor de Piečiny citat Johannem Calta de Kamenné-hory,

Ibi domini barones in pleno iudicio, audita querela actoris et responsione citati, invenerunt pro jure et Henricus de Stráže et Bohuslaus de Zieberga et de Planě dominorum consilium exportaverunt: že jakož Jan Calta položil se k newině takowé, prawě že jest byl jeho strýc nedielný a že jest nemohl dati na swobodných dědinách, a poněwadž Častolor od pánów jsa tázán o tom nedielenstwie i odpowěděl, prawě že newie o tom dielu a že je w ty časy mlad byl, a poněwadž jest toho nedielenstwie coram dominis baronibus neprowedl, a o to jsú páni Johanni citato dederunt pro jure. *Rajgr.* 51—2. *Trebon.* 426^a sq. *Mus.* 212^a. *Talmb.* 97^a.

358.

In flavo citationum.

Eodem libro anno oc. LII, ubi Benešius de Kolowrat citat Fridericum de Wilštejn oc.

Ibi domini barones in pleno iudicio audita querela actoris et literis ejus et citati literis et tabulis et narrationibus eorum ex utraque parte o zbožje Řewničowské, invenerunt pro jure, et Henricus de Stráže et Bohuslaus de Zieberg et de Plane dminorum potaz exportaverunt: poněwadž Beneš Kolowrat pohnal Fridricha de Donina o zbožie Margrety z Donina tetky jeho, jakož jest on Beneš umluwný list okázal, a ten jest umofen panským nálezem za ciesaře Sigmunda slawné paměti, a paní Marketě z Donina to zbožie přisúzeno, a on Fridrich z Donina pro-

wedl jest, že to zboží jemu paní Margreta listem dala a postúpila jakožto dědici; protož páni dali jemu Fridrichowi za právo in pleno iudicio, a ten pohnon, kterýmž on Beneš Kolowrat Fridricha z Donina pohání, páni zdvihli, neb jest na zmatek pohnán. *Rajgr.* 52^{ab}. *Mus.* 212^a. *Talmb.* 97^a.

359.

In slaveo citationum.

Eodem libro anno oc. LIV, ubi Elška de Wartemberg citat Petrum Zmrzlik.

Ibi domini barones in pleno iudicio audita querela actricis Elšce et responsione Petri citati et eorum ex utraque parte tabulis et literis et eorum narrationibus, invenerunt pro jure, et Henricus de Michalowic et Johannes de Kolowrat et de Bezdrúžic dominorum consilium exportaverunt: že poněwadž Petrus Zmrzlik uwázal se w zboží we Dchořowice et quidquid ad hoc pertinet; moci a neprávem, aby praefatus Petrus dictae Elšcae toho zboží swrchupsaného postúpil od dnešnieho dne we dvě neděli pořád zběhlých, toho zboží nic nepohoršuje; a jestliže praefatus Petrus aliquod jus ad dictas hereditates habet, máť právo před sebu. Dedit memoriales. Relatio omnium beneficiariorum. *Rajgr.* 52^{ab}. *Mus.* 212^b sq. *Talmb.* 97^b.

360.

1453, 30 *Mai.* *In slaveo citationum.*

Eodem libro anno oc. LIII, ubi Katharina de Nestanic citat Johannem Malowec.

Ibi domini barones in pleno iudicio audita querela actricis, tabulis et literis et citati responsione, tabulis ipsius et eorum ex utraque parte narrationibus, invenerunt pro jure, et Henricus de Rozmberg et Zbynko Zajiec de Hazmburg dominorum potaz exportaverunt: že jakož jest list paní Kateřina okázala, kterýmž se Petr a Jan, synové Janowi Hynkowi z Malowic, zapisují, jakož sú Petr a Bohuslaw z Malowic wložili sobě spolek we dsky s Janem Hynkem otcem jich, že když by oni Petr a Bohuslaw požádali na nich propuštění z těch spolkuow, že je mají on Petr a Jan synové Hynkowi z takových spolkuow propustiti; tu za ciesaře Sigismunda slavné paměti, Jan z Pacowa rytieř, co se jeho dědin dotýče toliko, jakož dsky káže, propustil Jana z Nestanic z těch spolkuow; ex quo Johannes Malowec při tom byl a stál, když jest Jan z Pacowa jej Jana z Nestanic, manžela paní Kateřiny, z těch spolkuow propuštěl; a poněwadž na něm není požádáno, aby jej on Malowec Jan také z těch spolkuow propustil swrchupsaného Jana z Nestanic, domini invenerunt pro jure, že on Jan Malowec jest spravedliw k polowici těch dědin po otcí swém nedielném, a ona také paní Kateřina jest spravedliwa k druhému dielu těch dědin po Janowi z Nestanic, muži swém, wedle desk a jejieho zapsanie; neb jest wiece nemohl zapisowati, jediné pokud jest jemu propuštěno od Jana rytieře Malowce. Dederunt memoriales. Relatio omnium beneficiariorum. Actum anno domini M^oCCCCCLIII, feria IV ante corporis Christi. *Rajgr.* 52—3. *Mus.* 213^a. *Talmb.* 97—8.

361.

In flavo citationum.

Anno 3c. LIII, ubi Katerina de Praga citat Jarošium de Trčeus.

Ibi domini barones in pleno iudicio audita querela Katerinae actricis et responsione Jarošii citati, invenerunt pro jure, et Henricus de Dubé et de Lipého et Wilhelmus de Rizmberg et de Rabí dominorum consilium exportaverunt: ex quo Katherina okázala jest dsky, kteréžto jie swědčie od Maty (*sic*), relictæ olim Přibikonis de Praga et de Trčeus, et Jarošius citatus neodpírá, než toliko praví, že na těch dědinách má polowici; i páni dederunt actrici pro jure, aby on citatus medietatem illarum hereditatum jie postúpil we dwú neděli pořád zběhlých bez pohoršení těch dědin, jakož jie dsky swědčei. Dedit memoriales. Relatio omnium beneficiariorum. *Rajgr.* 53^{ab}. *Trebon.* 427^{ab}. *sq. Mus.* 768, *fol.* 213^b. *Talmb.* 98^a.

362.

In flavo citationum.

Eodem libro, anno ut supra, ubi Fridericus de Donin citat Burianum de Gutštein.

Ibi domini barones in pleno iudicio, audita querela Friderici actoris et tabulis ipsius et Buriani citati similiter etiam tabulis et eorum ex utraque parte narrationibus, invenerunt pro jure, et Henricus de Stráže et Johannes de Kollowrat et de Bezdrúžic dominorum consilium exportaverunt: ex quo tabulae ze jména swědčie Fridrichowi actori o ty dědiny, o kteréž jest wedle desk jeho za práwo, a on Burian citatus jemu Fridrichowi actori aby těch dědin skutečně postúpil infra hinc et duabus septimanis continue decurrentibus, a to bez pohoršení těch dědin, et ipse Burian citatus má práwo před sebou. Dedit memoriales. Relatio omnium beneficiariorum. *Rajgr.* 53—4. *Mus.* 213^b. *Talmb.* 98^a.

363.

In flavo citationum.

Eodem libro, anno ut supra, ubi Bořiwoj junior de Lochowic citat Nicolaum de Lobkowic.

Ibi domini barones in pleno iudicio, audita querela actoris et ejus tabulis et Nicolai citati responsione et tabulis et eorum ex utraque parte probationibus et narrationibus, invenerunt pro jure, et Henricus de Michalowic et Johannes de Kollowrat et de Bezdrúžic dominorum consilium exportaverunt: ex quo Nicolaus citatus nesahal jemu Bořiwojowi moci w držení jeho, jakož mezi nimi pře jest, než právem sáhl, totiž komorníkem se uwázal wedle desk swých, a potom listem od úřadu ku purkrabi a poslem téhož purkrabi na wrch práwo dowedl na těch dědinách: pro eo dederunt domini citato pro jure. Dedit memoriales. Relatio omnium beneficiariorum. *Rajgr.* 54^a. *Mus.* 213^b *sq. Talmb.* 98^a.

364.

1454, 22 Jun. *In libro citationum.*

Eodem libro anno etc. LIII, ubi Jaroslaus Plichta de Žirotin citat Přebikonem de Klenowého.

Ibi anno domini M^oCCCC^oLIV, sabbato ante Johannis Baptistae, domini barones in pleno iudicio, audita querela actoris et responsione citati et tabulis et eorum ex utraque parte replicationibus, invenerunt pro iure, et Henricus de Michalowic et Wilhelmus de Rizmberg et de Rabi dominorum consilium exportaverunt: ex quo Jaroslaus Plichta citat pro damnis et non pro hereditate ani z dluhu, a dsky Přebikowi swědčie od Žampacha dluh; on se swých desk drž, a o to, z čehož pówod winí Přebika, et ex quo Přebik prawi, by jemu pówodowi tiem winen nebyl, aby se očistil wedle práwa země této. *Rajgr.* 54^a. *Treb.* 428^a. *Mus.* 214^a. *Talmb.* 98^a.

365.

In slaveo citationum.

Eodem libro anno etc. LIV, ubi Johannes de Chcebuze citat Johannem Cigan de Welezic.

Ibi domini barones in pleno iudicio, auditis tabulis actoris et responsione citati et eorum ex utraque parte narrationibus, invenerunt pro iure, et Wilhelmus de Rizmberg et de Rabi et Johannes junior de Děčín dominorum consilium exportaverunt: ex quo actor docuit tabulis Katherinae de Chcebuze a potom dánie jeje, aby on Jan pówod k tomu práwo měl, což dsky praefatae Katherinae swědčie, a toho aby praefatus Johannes citatus sibi Johanni actori condescederet skutečně in fra hinc et duas septimanas continue decurrentes. Actum feria VI. in vigilia Petri et Pauli. *Rajgr.* 54—5. *Mus.* 214^a. *Talmb.* 98^b.

366.

1454, 1 Aug. *In slaveo citationum. In memoriis. K. XIV.*

Ladislau Dei gratia etc. de plenitudine potestatis suae et gratia speciali Johanni de Tažowic et de Nēmčie hereditates suas in Nēmčie hanc gratiam fecit specialiter, sicut olim Brum de Nēmčie hereditates suas in Nēmčie, in Třebešowě et in Petrowičkách per terrae tabulas obligavit, prout tabulae majorum obligationum testantur Zdislao de Nēmčie, de quibus hereditatibus idem Zdislaus se cum camerario juxta consuetudinem regni non intromisit, et in eo decessit, quas quidem hereditates idem Zdislaus Johanni Nasek de Nēmčie patri suo per literam obligavit, virtute cujus literae praefatae hereditates sunt dicto Johanni de Tažowic contra jus regni in iudicio curiae adjudicatae, prout tabulae curiae toho přisůzenie plenius testantur; qua propter praefatus dominus rex dicto Johanni Tažowec mandavit dare camerarium super intromissionem praedictarum hereditatum juxta obligationem, ubi praefatus Brum obligavit, ut ipse Johannes et sui heredes possint dictas hereditates pacifice tenere, et facere de eis quidquid placet sicut de propriis heredita-

Nuntii ad tabulas fuerunt Zbynko Zajic de Hazzburg et Johannes junior de
In, referentes praedicta etc. Actum anno domini MCCCCLIV, feria quinta ad
sanda Petri. *Talmb. fol. 106. p. v.*

367.

1453. *In memoriis.*

Wenceslaus de Skuhrowa citat Margaretham de Praga. Ibi anno domini 1453
domini barones zdvihli tento puohon, ex eo quia actor querelam non imposuit
jest ohlášen a naň přišlo a woláno, aby wožalował, ideo deleta querela.
Talmb. fol. 103.

368.

1454. *In memoriis.*

Hedwika de Hořiněwsi citat Smilonem ibidem. Ibi domini barones in pleno
judicio invenerunt: ex quo actrix odewdána a odbyta otcem prwé, než sú se spol-
ali Procopius et Paulus cum filio suo Nicolao, prout tabulae testantur: domini ba-
rones dederunt Smiloni citato a jeho zástupci Johanni de Wyhnanic pro jure juxta
tabulas ipsius. Et prout Mrakšo de Radimowic est commissarius a Hedwiga uxore
super lucrum et dampnum, ideo debet ipse Mrakšo pokutu trpěti za ženu swú
wedle toho, že jest muž její, juxta dominorum baronum inventionem; a nezdá-li se
Mrakšowi pokuty napředpsané trpěti, aby ženu swú od dnešního dne w témž dni
k té pokutě postawil w purkrabinu moc; neb jest ten puohon na zmatek učinila.
Actum anno domini 1454. *Talmb. fol. 100.*

369.

In memoriis.

Henricus Bawor de Šwamberg citat Joannem judicem de Tiechlowic. Ibi do-
mini barones in pleno judicio auditis eorum narrationibus et replicationibus: quia
Johannes citatus prawil jest coram dominis baronibus, žeby tu nic neměl, než toli-
ko žena jeho, a žeby na zmatek byl puohon, invenerunt pro jure: poněwadž Hen-
ricus actor citatum in dictis hereditibus puohonem zastihl jest, že to puohon není
na zmatek, než kázali jej páni zdvihnúti proto, poněwadž Johannes citatus prawil,
že tu nic nemá. A již Henricus actor bude wěděti, k komu o to má hleděti.
Talmb. fol. 100.

370.

In memoriis.

Henricus de Šprimberg citat Katherinam de Dešnice. Ibi Katherina citata in
testatione citationis non adstittit; ibi terminus ad barones cum memoria.

Ibi domini barones in pleno judicio, ex quo ipsa Katherina citata pro do-

puštění božihó (sic), a zvláště pro nemoc, na sehnaném roce nemohla státi, quia ejus non paritio sibi in praejudicium non debet esse, ibi domini mandaverunt sibi corrigi terminum ad iudicium. *Talmb. f. 100.*

371.

1454. *In memoriis.*

Šlejbor, Wienko, Wilhelmus, fratres de Chlumu citant Mikšonem Pancíř de Slúpna. Ibi domini barones in pleno iudicio auditis tabulis et literis invenerunt: jakož citatus pravil jest, žeby jim těmi škodami winen nebyl, a také dokládaje i swědků lidí sedlských, kterýchžto swědků páni nepřijímají w takowém běhu, et ex quo ipse citatus položil se k newině, aby swú newinu zpravil in crastino Margarethae, ut juris est terrae. Anno 54, quatuor temporum pentecostes. *Talmb. fol. 102. p. v.*

372.

1454. *In memoriis.*

Pechanec Ojtř de Očedělic citat Nicolaum Wentlar de Kadano. Ibi domini barones in pleno iudicio invenerunt pro jure: ex quo citati tabulis docuerunt jus ad hereditates in Čachowic, domini pamatujíc nález praedecessorum suorum, quod nullus hominum tabulas přeswědčiti non potest, et pro eo dederunt citatis juxta eorum tabulus pro jure. Actum anno domini 1454. *Talmb. f. 102.*

373.

1454. *In memoriis.*

Nicolaus de Lobkowic citat Jacobum de Wřesowic. Ibi serenissimus princeps et dominus, dominus Ladislaus Bohemiae rex cum dominis baronibus invenerunt: že poněwadž jest Mikuláš de Lobkowic actor prožalował žalobu swú po řečniku super citatum Jacobum, a w tom té žaloby nezachował, a řeči swú jinak žalobu proměnil, a tak ten puohon i žaloba stala se jest zmatek, a protož ten puohon i s žalobů Královská Milost i se pány zdvihají, a potom aby se nižádný těhož nedopauštel a na zmatek nižádný nepoháněl. Actum anno 1454. *Talmb. f. 101. p. v.*

374.

In memoriis.

Nicolaus Čelich de Minic citat Petrum Puškař. Ibi domini barones in pleno iudicio invenerunt pro jure: ex quo citatus habet literam seniorem šesti léty neřli actor, kterýž swědčí od Ročka z Truzenic Johanni de Wchynic, in qua litera zapisuje 60 fl gr. w Hořanech i jinde, kdež by co měl, s takowú wýmínkú, jestližeby Zdeňka bratra jeho a Jana synowce buoh neuchował, tehdy aby w tom dlužu ty dědiny Johanni de Wchynic dědicky zuostaly: pro eo domini barones dederunt

citato pro jure wedle listu, kterýž jest jemu we dsky wešel. Actum anno ut supra. *Talmb. f. 102.*

375.

1455. *In memoriis.*

Hermannus de Zboře citat Johannem de Jedemilic. Ibi actor in testatione citationis non adstittit, ibi citatus absolvitur a citatione. Relatio omnium beneficiariorum.

Ibi f. III. post Laurentii Georgius de Kunštat et de Podèbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, per Nicolaum de Dube mandavit, ut non comparatio ejus Hermanni actoris in testatione citationis non noceat, ex eo quia missus est ex parte domini gubernatoris i w potřebě Královské Milosti. Relatio omnium beneficiariorum. Actum anno 1455. *Talmb. f. 100 p. v.*

376.

1455. *In memoriis.*

Hanušius de Strpí citat Joannem de Strpí. Ibi domini barones audita querela actoris et responsione citati: ex quo Hanušius actor zmatečně žalobu položil, páni ten puohon zdvihaji, et hoc ideo, že jest žalobu wedl po otci swém nedilném, a to jest naň provedeno hodným swèdomím, že mu jest nebyl otec, ale dèd; a máli kdo práwo k čemu, práwo se mu nezawirá. Actum anno domini 1455. *Talmb. f. 100. p. v.*

377.

In memoriis.

Joannes de Hořepníka citat Joannem de Kunštat. Ibi Joannes de Kunštat citatus ter vocatus in testatione citationis non adstittit. Terminus ad barones. Ibi Georgius de Kunštat, gubernator et magister curiae regni Bohemiae Joannem citatum ponit extra terram. *Talmb. f. 100. p. v.*

378.

In memoriis.

Anna de Dubečka citat Nicolaum de Lobkowie. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt pro jure, et Wilhelmus de Rizmberg dominorum consilium exportavit: ex quo Nicolaus citatus k půwodowè žalobě odpovídaje sám se položil k newinè, aby se w tom stalo wedle práwa zemského. *Talmb. fol. 98. p. v.*

379.

1455. *In memoriis.*

Anna de Holeyšowa citat Machnam Lapačkowu de Řimowic anno oc. 1455. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt, et Jaroslaus Plichta de Žirotin et Theodricus de Janowic et de Chlumce dominorum consilium exportaverunt: ex

quo actrix tabulis docuit, quia jus hereditarium habet ad hereditates, de quibus citat Machnam, et eadem Machna etiam tabulis et literis ostendit jus dotale, quod habet in dictis hereditatibus; i zuostawili páni actricem při jejím dèdictwi et citatam při jejím wènè; a budeli actrix chtíti, bude moci wèno také citatae splatiti; et prout dali Annè actrici winu, žeby bez přátelské wuole ušla, ex quo nullus amicorum ejus jí w tom newinil, pánuom toho předsewziti nebylo potřebi. *Talmb. fol. 98. p. v.*

380.

1455. *In memoriis.*

Anna de Hořepníka citat Johannem Malowec de Pacowa. Anno quo supra. Ibi domini barones in pleno judicio auditis querela actricis et tabulis ejus et citati literis, invenerunt, et Wilhelmus junior de Rizmberg et de Rabi et Bohuslaus de Zieberg et de Plané dominorum consilium exportaverunt: ex quo actrix osirelá byla a let neměla toho času, když jest jí listem zboží prodáno Petrowi Malowcowi, ani poručnikuow žádných neměla, a ona pro léta nedošla a tomu odpirati nemohla, a w tom než let došla spravedliwých, práwa zemská nešla, a wedlé toho páni a wedle desk actricis dali sibi actrici pro jure, aby jí postúpil. *Talmb. fol. 99.*

381.

1455. *In memoriis.*

Bětka virgo abbatissa citat Henricum Mičan de Roztok, a Jaroslaus Plichta zastúpil Henricum Mičan. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt, et Henricus de Straže et Johannes de Kolowrat dominorum consilium exportaverunt: jakož jest panna Bětka, abatyše z Týnce, odpirala proti Jaroslawowi z Žirotína, žeby ten list, kterýž na nie má, měl bez její wuole, a Jaroslaw Plichta provedl přede pány hodným swědomím, že jest ten list Jaroslawowi s woli abatyšinú přisel, et ex quo est Jaroslaus Plichta provedl přede pány, tehdy jest on Jaroslaw tudy očistěn; a by byla provedla naň na Jaroslawa, žeby ten list bez její wuole přisel, bylo by se jemu Jaroslawowi stalo wedle práwa; a také by byla žiwa panna Bětka abatyše, tět by se jí stalo wedle práwa pro nedowedení nároku. Actum anno domini 1455. *Talmb. f. 99.*

382.

In memoriis.

Barbara de Kamenice citat Joannem ibidem. Ibi fer. II post Galli Johannes citatus coram dominis baronibus in pleno judicio dixit, že jest byl raněn a že jest beze lsti státi nomohl na swěděni puohonu. Ibi domini barones mandaverunt: jestližeby ona Barbora jemu toho nollet credere, quia debet ei to zprawiti in crastino Martini. Actum anno quo supra. *Talmb. fol. 99. f. v.*

383.

In memoriis.

Bohunko de Klinštejn citat Joannem de Wrabie, quia fecit ei damnum posse suo sine jure in hereditate sua zápisné in Řeporyjích, kdež jemu někdy Waněk de Wrabí quondam dictus, pater ejus indivisus, úroky vybíral i dědin požíwal. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt, et Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, slowem králowým a na králowě místě dominorum consilium exportavit: prout citatus odpírá, quia Waňko pater ejus nebral k swé ruce puožitkuow z těch dědin, o kteréž jest puohon, že tú škodú za otce swého není powinen, poněwadž ta wěc není toliko otce pohnaného, ale jest sirotčí a jiných poručníkuow. *Talmb. f. 99. p. v.*

384.

In memoriis.

Margareta de Polák citat Chotkonem de Wojnina. Ibi domini barones in pleno judicio auditis narrationibus oc. wedlé toho, prout domini barones byli dali prodlení Chotkoni, aby to provedl, že jest mlad neměl k těm dědinám práwa, než toliko Huček, invenerunt: ex quo ipse citatus docuit tabulis, že Jan Huček kladl wěno ženě swé in hereditibus suis, kdežto se také i w Widolicích klade, a proti tomu wěnu nižádný jest neodpíral, ani kněz Jindřich, po kterémž knězi Jindřichowi Markéta actrix chtěla práwo míti, et ex quo jest kněz Jindřich neodpíral tomu wěnu, maje léta dospělá, tudy se dokazuje, že tu již dílu neměl, a k těm dědinám také práwa neměl, by je komu we dsky kladl; wedlé toho domini dederunt citato pro jure; než kdyby bylo okázáno, žeby se knězi Jindřichowi na kterýchž dědinách díl dostal, a on ty dědiny komu zawázal, tento nález tomu práwu nebude na překážku. Actum anno domini 1455. *Talmb. f. 101.*

385.

1455. *In memoriis.*

Margareta de Želewic citat Balthasar de Želewic. Ibi domin barones in pleno judicio invenerunt: ex quo takowé smlúwy se staly, při kterýchžto smluwách pečeti jsú mnohých dobrých lidí, ježto jest jich ona sama za ně prosila, kterýchžto smluw neodpírala jest, než toliko řečí swú prawiec, žeby k nim přinucena byla, quae litera concordiae tabulis terrae inserta est; a wedlé toho domini barones citato dederunt pro jure; et ex quo actrix směla jest poháněti na zmatek Baltazara, domini mandaverunt, aby pokutu trpěla wedlé nálezu panského. Actum anno domini 1455. *Talmb. f. 101.*

386.

In memoriis.

Markwardus de Ulic citat Wilhelmum Bukowina de Štědrých. Ibi domini barones in pleno iudicio audita querela actoris, litera et bona voluntate super eandem, kdežto citati odepřeli dobré wuoli, žeby nebyla wedlé panského nálezu, dále také sami páni znamenali, že list, k kterémuž jest pohnáno, swědčí na VII š gr. platu ročního, a dobrá wuole na papíru Newlasowa ukazuje na 8 š gr. platu, též i swědomí téhož Newlasa, kterěz jest dal na dobrú wuoli, a také na listu napsáno na hlawním, žeby Petr z Nekmiře, toliko jsa rok toho platu w držení, i umřel dříwe nálezu panského a dobré wuole, invenerunt: ex quo dominorum baronum est inventio, aby dobré wuole byly dělány na pergaméně s wisutými pečetmi, a ta dobrá wuole i s swědomím nesrownává se s hlawním listem, neb hlawní list swědčí summy VII š gr. platu, a dobrá wuole swědčí na 8 š gr., a k tomu wéc jest wědomá, že jest Petr z Nekmiře umřel dobře potom po několiká létech po panském nálezu o dobré wuole na listy vzdělání: a podlé takowého běhu domini barones dederunt citato pro iure. Actum ut supra. *Talmb. f. 101 p. v.*

387.

1455 *In memoriis.*

Offka de Častolowic citat Jiříkonem de Kunštat. Ibi domini barones invenerunt: ex quo actrix neokázala práwa k těm dědinám, z kterýchž pohání wedlé práwa, než toliko zakládala se swědomím, a listowé wšickni ani swědomí proti dskám moci nemajť, et citatus takulis ostendit práwo k těm dědinám, z kterýchž jeho pohнала; pro eo domini barones dederunt citato juxta ejus tabulas pro iure obtento. Actum anno 1455. *Talmb. f. 102.*

388.

1455. *In memoriis.*

Margareta de Dudleb citat Albertum de Jilowic. Ibi domini barones in pleno iudicio auditis querelis, kdežto ona Marketa, puowod, žalowala, žeby jt on Wojtěch citatus držel dědiny jejt, k kterýmž práwo má po strýcích swých nedilných w Strážkowicích, w Huoře, prawieci, že to chce prowěsti dskami zemskými, a on citatus odpíral, že ona práwa k těm dědinám nemá, ale on že práwo k nim má, a na to dsky okázal, kdežto o to zboží králowým dáním w dworských desk (*sic*) práwo úplně a docela dowedeuo jest, a dále we dsky zemské zase wedlé řádu a práwa přewedeno jest; ale ona puowod neukázala jest nic sobě k zisku, než toliko okázala dsky, kdežto někdy strýci jejt spolciwše se a zase se z těch spolciwšow propustili, invenerunt pro iure: poněwadž ona půwod neokázala, by které práwo měla k těm dědinám, z kterýchžto jest pohнала, ale on citatus okázal práwo swé, kterěz k

těm dědinám má, jakož swrchu wylíčeno jest; juxta hoc domini barones dederunt sibi Wojtěchowi pro jure; a poněwadž ona Marketa actrix směla pohnati, práwa k tomu nižádného nemajíc, ana ta pře prwé přesauzena byla, a tak puohon učinila jest na zmatek, protož z toho má trestána býti wedlé jejího prowinění. Actum anno domini 1455. *Talmb. fol. 101. p. v.*

389.

1455. 24. Jan. *In memoriis.*

Frotiwec de Rochowa citat Zbinkonem de Duba. Ibi anno domini 1455 f. VI. post Fabiani Zbinko citatus suscepit pro trina citatione actori, tamquam cum camerario esset tribus vicibus citatus, et testatione citationis similiter, sicut omnes tres citationes essent testatae. *Talmb. fol. 102. p. v.*

390.

1455. *In memoriis.*

Wilhelmus de Herštein citat Arnoštum de Herštein. Ibi domini barones in pleno judicio auditis querelis, kdež jest ipse actor inculpavit citatum pro portione sua juris obtenti, inducti, dominati, taxati, post patrem eorum super eos devoluti, in querela contenti, et ipse Arnoštus citatus odepřel, že jest on Wilhelmus actor nechtěl jemu toho pomocen býti k dobývání, a sám on Arnošt náklady činil, et ipse actor odepřel, že jest stál na saudu zemském wedlé něho, když se jest súdil o to, a toho se táhl na pány, invenerunt: ex quo dictum jus super eos post patrem eorum est devolutum, a o to nikdy sú se nedělili, že jest on Wilém actor tudy sprawedliw k dílu swému juris přáfati; a jakož on Arnošt prawil, že jest sám náklady na to činil, má-li co o ty náklady činiti contra Wilhelmum actorem, práwo má před sebou; a toho dílu jeho práwa swrchudotčeného ipse Arnoštus citatus aby jemu Wilémowi postúpil. Actum anno 1455. *Talmb. fol. 102. p. v.*

391.

In memoriis.

Johannes Dupowec de Dupowa citat Hynkonem de Hněwsina, quia fecit ei damnun suo posse sine jure tamquam potenti commissario orphanorum olim Johannis in ejus et dictorum orphanorum hereditate. Obligavit in Sacro campo.

Ibi domini barones in pleno judicio auditis querelis actoris et responsione citati, invenerunt pro jure: ex quo Dupowec, wěda, že paní Dorotha z Adlaru klade Hynkowi marito suo we dsky, a on žádného odporu neučinil, že tudy práwo své ztratil. *Talmb. fol. 102. p. v.*

392.

In memoriis.

Johannes Malowec de Pacowa citat Wesela de Witanowic. Ibi domini barones in pleno judicio invenerunt: ex quo citatus non ostendit tabulas seniore, ubi

Nicolaus de Borotina unitori tčch sirotkuow, kteřřž Johanni Malowec actori vendunt, vendidit Wenceslao Wesel citato, priusquam dicti orphani habuerunt annos aetatis, a k tomu dicti orphani let došedše, tomu trhu až do smrti neodpírali; wedlé toho domini barones dederunt Wenceslao citato pro jure. *Talmb. f. 103.*

393.

In memoriis.

Jošt de Tupadl citat Johannem de Stráž. Ibi domini in pleno iudicio invenerunt: quia prout ostendit literas in pergameno cum pendentibus sigillis, že otec uxoris Ješkonis actoris dal jest jistú summu peněz pro patre indiviso Johannis citati, et citatus neokázal, by ty peníze byly zase nawráceny patri uxoris actoris; domini barones dederunt actori pro jure obtento, a škody citatus aby zaplatil. *Talmb. f. 103.*

394.

In memoriis.

Jaroslaus Plichta de Žerotin oc. citat Henricum filium Sezemæ de Mydliny. Ibi actores notificaverunt coram beneficiariis Pragensibus, quia voluerunt citatum dohnati juxta dominorum baronum inventionem, sed quia de mandato domini regis et dominorum baronum pro tunc camerarii super citationes non transierunt oc. *Talmb. f. 103.*

395.

In memoriis.

Johannes de Sledowic citat Johannem Sádlo de Leštna, quia fecit ei damnum posse suo sine jure in hereditate ejus in Sledowicích oc., tu když jest naň a na bratra jeho nedílného služebníky swé jřzdné i pěšt poslal, aby je zahubili.

Ibi domini barones in pleno iudicio auditis testibus invenerunt pro jure, ex quo Johannes actor táhl se na swědomí, pohnaw, i nepostawil swědkůw osobních, a on Jan Sádlo citatus testes osobně postawil, kteřřžto swědčili pod přísahú, že jest on Jan Sádlo citatus s Bohuňkem Czehlem fratrem swým Jana z Sledowic actoris smluwen o wšecky wěci, a ta smlúwa má již mezi nimi zachowána býti, a o ty wěci nemají mezi sebú nižádných puohonuow činiti. Actum oc. *Talmb. f. 103.*

396.

1455. *In memoriis.*

Henricus Bawor de Šwamberg citat Bohuslaum. Ibi domini barones in pleno iudicio hanc citationem zdwihli, ex eo quia actor in querela damna, quae posuit, non sunt sibi illata in illis bonis, sed in aliis. Actum anno domini 1455. *Talmb. fol. 103 p. v.*

397.

1455. 23 Oct. *In memorus.*

Wenceslaus de Konèprus citat Elškam de Třebska. Ibi domini barones in pleno iudicio invenerunt, ex quo Elška uxor Ulrici de Třebska wěno swé, kteréž jest od muže swého mēla, owdowěwši to zapsala tabulis Johanni de Hluboše, filio Ulrici, jsúci sebe mocna, a tak dale to prodáwáno dskami, až i na Wáclawa actorem přišlo, a ten trh, kteréhož sú citati list okázali cum pendentibus sigillis, kdež prodáwá Oldřich z Třebska, a její jménò Elšky manželky jeho w tom listu také stojí, kterémužto trhu odepřel jest puowod, že jest ona byla muže swého poddána, a protož že jest ten trh moci neměl, že ona o swé wěno přijíti nemá. Et juxta hoc domini barones actori dederunt pro jure, a toho aby bylo postaupeno. Actum anno domini 1456. f. V. post undecim millia virginum. *Talmb. f. 103. p. v.*

398.

In memoriis.

Wenceslaus Hisrle de Drahowic citat Joannem Calta de Kamenné hory. Ibi domini barones invenerunt. Ex quo Johannes Calta ostendit tabulas, kdežto troje trhy a čtvrté wěno od nadepsaného puowoda strýce syna jeho a wnuka prodáwáno jest a dskami zawázáno jest, jakož dsky okazují, a on puowod těm trhuom neodpíral jest, tudy se swětle okazuje, že sú dílní byli, a podlé toho domini barones dederunt Johanni Calta pro jure, a takový puohon jest na zmatek; ale proto že jest puowod Němec, a snad českým práwuom nerozuměl jest, proto páni jemu tu milost činí, a tu winu jemu odpúštějí. Actum anno, quo supra. *Talmb. f. 104.*

399.

1456. *In memoriis.*

Anna de Luniowic citat Hulricum de Kramolina. Ibi domini barones in pleno iudicio invenerunt, et Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, králowým slowem a na králowě místě dominorum consilium exportavit, ex quo pater ipsius Annae actricis obligavit litera tabulis inserta hereditates, pro quibus citavit Hulricum, že jest tudy pohnala na zmatek, et propter hoc aby trpěla pokutu juxta dominorum baronum inventionem. Actum anno domini 1456. *Talmb. f. 99.*

400.

In memoriis.

Burian de Gutnštein citat Hinkonem Krušina de Šwamberg. Ibi domini barones in pleno iudicio mandaverunt, sicut Burian actor voluit ostendere swědomí

listovní, jichžto páni neslyší: protož aby Burianus, máli jaké svědomí osobní, aby s nim přede pány stál in crastino Jeronymi. *Talmb. f. 99.*

401.

1456. *In memoriis.*

Katherina de Sekyřic citat Nicolaum Čapek de Zalužan in crastino Jeronymi, anno 1456. Ibi domini barones in pleno iudicio invenerunt pro jure, et Jaroslav Plichta de Žerotin panský potaz wynesl: poněwadž jest Kateřina actrix coram dominis baronibus wywedla svědomí, že jest wdána s přátelskú radú za Jana Kostelákowa syna, a wěna po ní dáno sto kop grošů, a jí jmenowáno *iiijC* fl gr. tu na Zalužanech, a tu i wznešena jest, a toho svědomí wywedla jest, jakož sarchu dotčeno jest; a wedlé toho páni dederunt pro jure Katherinae actrici, že nemá swým wěnem hnúti, a toho wěna jejího aby jí Kateřině on Mikuláš postaupil. *Talmb. fol. 100.*

402.

1456. *In memoriis.*

Jakub z Wřesowic citat Jiřikonem de Žďáru. Ibi domini barones in pleno iudicio invenerunt pro jure, et Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator a magister curiae regni Bohemiae, slowem králowým a na králowě místě dominorum consilium exportavit; quia domini dederunt Jacobo pro jure pro damnis, quibus citat, a to proto, poněwadž sú se dskami položili strýci nedílňi, kdež sú Jacobo actori we dsky kladli hereditates infra nominatas, a toho neprowedli, by byli nedílňi ani žeby byli commissarii potentes; et per hoc dictarum hereditatum est Jacobus actor odsúzen panským nálezem, ita tamen, si praefati Jiřiko et Theodoricus possunt sibi Jacobo očistiti i w škodách zastati k Jiřikowí sirotku juniore de Žďáru hereditates sibi orphano adjudicatae (*sic*) per dominos barones in pleno iudicio, že to Jakobus actor má přijiti od nich w těchto škodách, z kterýchž fratres praefatos poháná, a jich pominúti, a to budeli moci očistiti a w škodách jej zastati do nedele prowodni najprw přísti, a to bez puohonu. Actum anno 1456. *Talmb. fol. 101.*

403.

1456, 12. Mai. *W knihách památních A. XV.*

Jiřik z Kunštatu a z Poděbrad, gubernator a hofmistr králowství českého, slowem králowým a na králowě místě a jiní páni na plněn. saudu rozkázali sú toto pamět dskami znamenati, že jakož Jan Kolda z Žampachu swéwolně w mírné zemi zprotiwil se jest práwu zemskému, k puohonuom ani práwuom swéwolně stáwáti ani komu práw býwati nechťel, a wedlé toho páni zemští sáhli sú na takowě práwu protiwného, a zámkuow, kteréž jest držal, na něm dobyli a konečně si *

páni na tom ustanovili, aby již více on Jan Kolda pro takovou svou vůli v království českém příbytku neměl, a žádný aby ho na svou obydlí nepřijímal, a hrado, měst, tvrzí aby jemu v království českém žádný neprodával ani postupoval; pakliby se kdo toho dopustil, má naň sazeno býti tak jakožto na rusitele a zkázce obecného dobrého, a k němu též hleděno k hrdlu i k statku jako k nadepsanému Koldovi; než budeli milosti hleděti na králově milosti a zprávcovi, tomu se nezavírá. Stalo se léta 1456 v středu před svatým Bonifacem. *Talmb. fol. 127. p. v.*

404.

1456. 25. Mart. In memoriis.

Wenceslaus de Walečow citat Hanušium Segental de Swidnice. Ibi anno domini 1456 f. V ante Gregorii Georgius de Kunštat et de Poděbrad, gubernator et magister curiae regni Bohemiae, et Nicolaus Zajic de Hazmburg et de Kosti, supremus camerarius regni Bohemiae, mandaverunt: ex quo Segental citatus obydlé nemá in regno Bohemiae, aby komorník se stawil in hereditatibus, pro quibus citat, a odtud ješ do jeho obydlé do Swidnice, a tu jej pohnal k práwu zemskému. Ad relationem Johannis Daupowec. *Talmb. fol. 103. p. v.*

405.

1456. In memoriis.

Sezema de Wšenor citat Johannem de Řitky. Ibi domini barones in pleno iudicio invenerunt: Tak jakož actor Sezema ostendit tabulis dotem matris suae, aby to wěno při Sezemowi actorem zůstalo, ex quo cum eo chlebila až do smrti, stawu svého nezměniwši; et etiam ipse Sezema vice versa debet wywaditi zpráwce, kteříž sú byli zpráwce za jeho otce za dědiny Černidlicích, kdežto po smrti otce Sezemowa musiwše ten list plniti za otce jeho, i učinil že (sic) jeden z nich jistcem a jiní zpráwce, k kterýmžto wěcem Králowa Milost powolent své račil jest dati; a on Sezema aby již dotčené zpráwce wywadil. Actum anno 1456. *Talmb. f. 102. p. v.*

406.

1456. In memoriis.

Wilhelmus de Talmberg citat Petrum Zmrzlik de Swojštna. Ibi Nicolaus Smysl de Zaluží Petrum citatum ponit infirmum. Terminus jurare pro infirmitate f. V quatuor temporum quadragesimae.

Ibi Petrus Zmrzlik in capella ad jurandum pro infirmitate ter vocatus, non adstitit. Actori datum est pro jure obtento.

Ibi anno domini 1456 sabbato post Mathiae domini barones in pleno iudicio admiserunt Petro Zmrzlik, ut possit substituere suum potentem commissarium

super lucrum et damnum Čenkonem de Klinšteim vice-purgravium Pragensem, a to pro jeho nedostatek.

Ibi domini barones in pleno iudicio restituerunt Petrum Zmrzlík praedictum ku práwu vice versa, et hoc pro nedostatek ipsius infirmitatis; sed alii aby se tohož nedopauštěli. *Talmb.* 103.

407.

1456. 7 Mart. *W kněžách památných A XI.*

Páni na plném saudu mezi Janem z Dětětína a Mikulášem z Lobkowic tyto řeči mluwili o ty věci, kteréž sú mezi nimi byli w žalobě Mikulášowě a w odporčtí Janowě věci dole psané: Mikuláši! jakožs žádal wčera i dnes protahu, páni se tak pamatují, že žádnému puowodu nedáwáno protahuow, ješto se zboží dotýkalo; a poněwadž se tuto wětší věci, cti, dotýče, owšem nezdá se pánóm prodlení dáti; neb hledawše toho při nálezích panských, nemohli sú toho naleznúti; než pamatují wčerejší řeč twú, žes mluwil, žeby to byla wěc netajná a wědomá, a wices řekl, že to chceš prowěsti a dowěsti, jakžby bylo nalezeno; protož mášli swědomí, wediž; pakli swědomím nedowedeš, ale zdáliš se, očišť otce jeho a samého k tomu hodnými slowy. Pakliť se nezdá toho učiniti, ale tak, jakož Jan prawí, že chce napřed otce swého čest očistiti, i rukú swú hájiti toho; protož také máš rukú dowoditi, řád w tom zachowaje. A když tomu porozumíme, o škody, o které jej winíš, také uslyšíš, kterak se má státi. Tu Mikuláš postawil swědky přede pány, kteříž swědci nejsú přijati, by Janowa otce anebo jemu Janowi k úrazu jeho cti mohli oswědčiti. Tu Mikuláš swolil se, že chce rukú dowoditi toho, a tu sú zaručili bitwu každá strana pod tisíce kopami grošiú, že to mají konati ten pátek před swatým Wítem nyní najprwé přístím, a mají w šrancích státi, každý z nich k tomu hotow jsa w hodinu jedenáctú na hradě Pražském, kde jim šrankowé budú uděláni. Rukojmě za Jana z Dětětína: Fridrich z Donína, Jindřich z Kolowrat a z Buštěwsi, Wilém z Ilburka, Lew z Rožmitála, Wilém z Lichtmburka, Bořiwoj z Lochowic a z Okoře a Purkhart Kamaret z Žirownice. A za Mikuláše z Lobkowic: Beneš z Kolowrat a z Ročowa, Albrecht z Kolowrat a z Krakowce, Mikuláš z Kolowrat a z Žehrowic, Beneš Labún z Dubé a z Kozlého, Jan Pardus z Wratkowa, Zbyněk z Soběšína, Jan Sádlo z Smilkowa, pod základem tisíce kop grošú, jakož nahoře psáno jest. Stalo se léta 1456 w sobotu po přenešení swatého Wáclawa, *Talmb. f.* 102.

REGISTRÁK PÍSEMNOSTÍ, w dílu čtvrtém obsažených.

A.

Psaní poselací všelikého druhu.

XIV. Dopisy rodu Hradeckého od roku 1441 do 1451.

	Stránka
1. <i>Jan ze Hradce</i> na panu Oldřichovi z Rosenberka sjezdu žádá o srovnání roztržek mezi nimi. We Hradci, 1441, 13 Jan.	3
2. <i>Páně Oldřichova z Rosenberka</i> odpověd. Na Krumlowě, 1441, 15 Jan.	4
3. <i>Menhart ze Hradce</i> , nejvyšší purkrabí, s panem Oldřichem z Rosenberka před sněmem umluvíti se žádá. We Hradci, 1441, 24 Nov.	—
4. <i>Týž</i> žádá téhož o průvod pro nebezpečnoství cesty. W Benešowě bez r. 25 Dec.	—
5. <i>Oldřich z Rosenberka</i> p. Menhartowi z Hradce stížnost wede na panoše jeho Albrechta z Wydří. Na Krumlowě, 1442, 14 Jun.	5
6. <i>Menhart ze Hradce</i> Oldřicha z Rosenberka zve ke sjezdu do Horažďějowic. Na Welharticich, 1444, 14 Aug.	—
7. <i>Wáclaw z Michalowic</i> , mistr Strakonický, Oldřichovi z Rosenberka se osvědčuje, že, jako on, do Horažďějowic na sjezd jeti nemíní. W Strakonících, 1444, 14 Aug.	6
8. <i>Jan ze Hradce</i> Oldřichovi z Rosenberka píše o swém jednání u krále Fridricha we Widni, a o nowinách z Morawy. W Telči, 1445, 15 Oct.	—
9. <i>Týž</i> témuž opět o sjezdu w Morawském Krumlowě, a o jednání swém we Widni. W Telči, 1445, 22 Oct.	6
10. <i>Týž</i> prosí téhož, aby zjednal wazače k honici páně Zdeňkowě ze Šternberka s panem Petrem Holickým ze Šternberka. We Hradci, 1446, 26 Febr.	7
11. <i>Oldřich z Rosenberka</i> odpovídaje témuž, žádá, aby poslal, komužby něco důležitého tajného proň swěřiti mohl. Na Krumlowě, 1446, 28 Feb.	—
12. <i>Jan ze Hradce</i> žádá Oldřicha z Rosenberka we Widni jsaucího o radu a pomoc, kterakby ku králi Fridrichowi bez nebezpečnoství osobně wyprawiti se mohl. Na Telči, 1446, 2 Apr.	8
<i>A. Č. IV.</i>	

	Stránka
13. <i>Odpověď páně Oldřichowa.</i> We Widni, 1446. 4 Apr.	8
14. <i>Menhart ze Hradce a Jiří z Poděbrad</i> zwau Jana ze Hradce na sněm do Pelhřimowa. B. m. 1446. 14 Máje	—
15. <i>Oldřich z Rosenberka</i> táže se pana Jana ze Hradce na to, co vlastně mezi panem Zdeňkem ze Sternberka, a rytířem Břekowcem se zběhlo, též o Bechynkowi. Na Krumlowě, 1446, 28 Sept.	9
16. <i>Jan ze Hradce</i> odpovídaje na předešlé psaní, o zradě, kterau manželka pana Zdeňka se Šternberka s Břekowcem proti pánu swému obmyslela, zpráwu dává. We Hradci, 1446, 5 Oct.	—
17. <i>Oldřich z Rosenberka</i> Janowi ze Hradce zpráwu o tom dává, co na sněmu w Praze zjednáno oc. 1447, 29 Mai	10
18. <i>Týž</i> témuž we příčině rozepří jejich služebníkůw, o Zdeňkowě ze Šternberka jizdě do Krakowa oc. Na Krumlowě, 1447, 28 Jun.	11
19. <i>Jan ze Hradce</i> odpovídá na předešlé psaní. Na Telči, 1447, 6 Jul.	—
20. <i>Menhart ze Hradce a Pražané</i> žádají Hynka Krušiny ze Šwamberka o rychlau pomoc (proti Jiřímu z Poděbrad a jednotě jeho). 1448, 1 Sept.	12
21. <i>Oldřich ze Hradce</i> Jiřího z Poděbrad žádá o propuštění otce jeho Menharta, jež při dobytí Prahy byl jal. B. d. 1448, c. 20 Sept.	—
22. <i>Jiří z Poděbrad</i> odpovídá na předešlé psaní. B. m. 1448, 23 Sept.	13
23. <i>List smluvní a záškodní</i> od Oldřicha ze Hradce Bedřichowi ze Strážnice daný, pro spojení se proti jednotě Poděbradské. B. m. 1448, 28 Oct.	14
24. <i>Oldřich ze Hradce</i> Oldřichowi z Rosenberka výstrahu dává, že páni jednoty Poděbradské do pole proti nim se chystají. Na Hradci, 1448, 18 Nov.	15
25. <i>Oldřicha ze Hradce</i> manifest proti jednotě Poděbradské, Oldřichowi z Rosenberka poslaný. Na Hradci, 1448, 22 Nov.	—
26. <i>Téhož</i> dowěrné psaní k Oldřichowi z Rosenberka, spolu s předešlým manifestem poslané. Na Hradci, 1448, 22 Nov.	16
27. <i>Oldřich ze Hradce</i> Bedřichowi ze Strážnice, pánu na Kolíně, slibuje zjednati koně potřebné, a dotazuje se na staw otce swého w zajetí na Poděbradech zdržowaného. Na Hradci, 1448, 8 Dec.	—
28. <i>Oldřich ze Hradce</i> Oldřicha z Rosenberka wystíhá i o pomoc proti nepřátelům žádá. Na Hradci, 1448, 10 Dec.	17
29. <i>Bedřich ze Strážnice</i> oznamuje Oldřichowi ze Hradce o příměří, kteréž s jednotau Poděbradskou do nowého léta učiniti musel. Na Kolíně, 1448, 19 Dec.	—
30. <i>Oldřich ze Hradce</i> Oldřichowi z Rosenberka o příměří od Bedřicha učiněném zpráwu dává i k němu přistaupiti se uwoluje. Na Hradci, 1448, 20 Dec.	—
31. <i>Oldřich z Rosenberka</i> Oldřichowi ze Hradce nelibě nese, že ku prodlaužení příměří swoliti nechce. Na Krumlowě, 1449, 9 Jan.	18
32. <i>Oldřich z Rosenberka</i> Jana (Teleckého) ze Hradce žádá, aby k zápisu hlawnímu jednoty Strakonické (wiz díl II. str. 244) pečet swau také poslal, a wzkazuje aumysl jednotníkůw swých, wytrhnauti do pole. Na Krumlowě, 1449, 14 Feb.	—
33. <i>Jan z Hradce</i> odpovídaje na předešlé psaní, pečeti swé k zápisu odpírá, pomoc ale k wálce slibuje. Na Hradci, 1449, 24 Feb.	19

34. *Oldřich ze Hradce a Bedřich ze Strážnice* omlauwají u Oldřicha z Rosenberka jednotníka swého p. Koldy, že sahaje na nepřately swé, pokoje proto mezi stranami neruši. W Horaždějowicích, 1449, 16 Feb. 19
35. *Oldřich ze Hradce* wybtízí Oldřicha z Rosenberka, aby již do pole wytrženo bylo. Na Hradci, 1449, 27 Feb. 20
36. *Oldřich ze Hradce* opět prosí Oldřicha z Rosenberka, aby Koldy z Náchoda proti jednotě Poděbradské brániti pomáhal. Na Hradci, 1449, 28 Febr. —
37. *Jan Kolda z Žampachu a z Náchoda* prosí Oldřicha ze Hradce a jednotníků jeho o pomoc proti jednotě Poděbradské. Na Náchodě, 1449, 10 Mart. 21
38. *Oldřich z Rosenberka* Oldřicha ze Hradce zwe k sobě do Třeboně, dříwe než do pole wytrhnau. Na Krumlowě, 1449, 16 Mart. 22
39. *Oldřich ze Hradce a Bedřich ze Strážnice* opět Oldřicha z Rosenberka o pomoc panu Koldowi žádají. Na Hradci, 1449, 21 Mart. —
40. *Týž témuž o příměří*, kteréž Kolda již učiniti musel, a o tažení Poděbradských proti Kunšowi z Dubé i z Kostelce zpráwu dává. Na Hradci, 1449, 22 Mart. 23
41. *Oldřich z Hradce* (po příměří mezi oběma jednotami 10 Apr. stwrzeném) žádá Oldřicha z Rosenberka o přípisy smluw weřejných w zemi (jež wiz dílu I., str. 245 a 294). Na Hradci, 1449, 17 April 23
42. *Odpowěd* na předešlé psaní. Na Krumlowě, 1449, 19 Apr. 24
43. *Oldřich ze Hradce* k Oldřichowi z Rosenberka odpírá býti rukojmím za celau jednotu Strakonickau, a o zrušení pokoje skrze p. Zmrzlíka zpráwu dává. Na Hradci, 1449, 22 April —
44. *Oldřich ze Hradce* Bedřichowi ze Strážnice o rozpauštění wojenské čeledi, o wedení pře proti jednotníkům Poděbradským oc. Na Hradci, 1449, 2 Maji 25
45. *Oldřich z Rosenberka* žádá Oldřicha ze Hradce, aby příwedl s sebau na Krumlow pana Koldu, Waňka z Pecky a Šofa (Šafgoče). Na Krumlowě, 1449, 28 Maji 26
46. *Oldřich ze Hradce* Oldřichowi s Rosenberka: že odporná strana opět k wojně se chystají oc. Na Hradci, 1449, 27 Sept. —
47. *Týž témuž* opět výstrahy dává, a o zastání se proti Poděbradským žádá. Na Hradci, 1449, 2 Oct. 27
48. *Týž* témuž winy od pánůw Alše i Zdeňka ze Šternberka jemu dawané se sebe swodí. Na Hradci, 1449, 14 Oct. —
49. *Děpolt z Risenberka* Oldřichowi ze Hradce: winy we předešlém psaní dotčené také na odpornau stranu swodí. Na Karlštejně, 1449, 1 Nov. 28
50. *Oldřich ze Hradce* Oldřichowi z Rosenberka, jakožto spolurosudímu, nowé winy strany odporné oznamuje. Na Hradci, 1449, 3 Dec. 29
51. *Oldřich z Rosenberka* Oldřichowi ze Hradce o sjezdu, kterýž na Zwíkowě s jinými ubrmany, a pak w Plzni s jednotau swau míti má. Na Krumlowě, 1450, 20 Feb. —
52. *Oldřich z Rosenberka* wybtízí Jana Teleckého ze Hradce, aby již do boje nemeškaje lidi swé wyprawil, aby na Tachowské zboží w den určený přitáhli. Na Krumlowě, 1450, 9 Maji 30
53. *Jan Telecký ze Hradce* Oldřichowi z Rosenberka o jednaní swém s p. Alšem ze Šternberka k obnowení pokoje piše. W Telci, 1450, 15 Maji —

	<i>Stránka</i>
54. <i>Týž</i> témuž zprávu dává, která a proč s jednání we předešlém psaní oznámeného sešlo. Na Telči, 1450, 20 Mai	31
55. <i>Oldřich ze Hradce</i> Oldřichowi z Rosenberka: že Tábořským od Poděbradských odpověděno, a žeby oni rádi s jednotau p. Oldřichowau stáli. Na Hradci, 1450, 6 Jul.	—
56. <i>Oldřich ze Hradce</i> u Bedřicha ze Strážnice omlauwá se, že pro nemoc k určenému sjezdu přijeti nemůže. Na Hradci, 1450, 30 Aug.	32
57. <i>Oldřich ze Hradce</i> osvědčuje Bedřichowi ze Strážnice, že chce všecko učiniti, co jemu dlužen jest. Na Hradci, 1451, 18 Jan.	—

XV. Pře Racka Kocowského s Budějovskými, od roku 1472 do 1484.

1. <i>Racek z Kocowa</i> dává Budějovským zprávu o swém newěrném služebníku Mikulášu Juristowi, žádaje, aby jej i jmění jeho u nich zabawili. 19 Jul. 1472.	64
2. <i>Budějovští</i> odpovídají na předešlé psaní, že zabawili truhlici Mikulášowu Juristowu, pokládajice o to rok oběma stranám. 18 Aug. 1472.	65
3. <i>Jirák ze Stráže</i> píše Budějovským, aby jeho úředníku Juristowi truhlice jeho vydána byla. W Přeřowě 14 Sept. 1472.	—
4. <i>Budějovští</i> oznamují p. Kocowskému, že na místě bratra jeho Jana pan Děpolt z Risenberka na statek Juristůw též zápowěd učinil, aby se s ním a s nimi o to srownal. (Bez datum.)	66
5. <i>Budějovští</i> omlauwají se Kocowskému, že jemu ničeho swéwolně nedrží. (Bez datum.)	—
6. <i>Budějovští</i> oznamují panu Děpoltowi z Risenberka, že jim Kocowský pro statek Juristůw škodami hrozí, protož aby se s ním a s nimi srownal podlé práwa. (Bez datum.)	67
7. <i>Budějovští</i> domlauwají se na Kocowského, aby spoluměstkám jich statek, kterýž jim pobrán jest, nawrácen byl. 1 Oct. 1473.	—
8. <i>Budějovští</i> žádají téhož, aby služebníky swé, kteří spolutrpicímú jich sukna pobrali, k nawrácení přidržel. 6 Aug. 1474.	—
9. <i>Tíž</i> píše témuž, aby lidi jich, kteří od Šnoble pro Jerga staweni jsau, propustiti rozkázal, podávajice Šnoblowi sprawedlnosti podlé práwa. (Bez datum.)	68
10. <i>Jiný</i> list Budějovských téhož obsahu. (Bez datum.)	—
11. <i>Tíž</i> píše témuž, aby Šnobl stál s Jergem, když jim pan Lew z Rožmitála a z Blatné hauptman kraje Prachenského, rok položí. (Bez datum.)	69
12. <i>Budějovští</i> panu Lwowi z Rožmitála, aby přikázal Kocowskému, ať lidi jich na rukojmě vydá, Šnoblowi pak že s Jergem rok pokládají. 5 Nov. 1474.	—
13. <i>Budějovští</i> se dotazují pana Lwa, majili na Kocowského, jakožto na nepřitele jich péči miti? (Bez datum.)	70
14. <i>Kocowský</i> omlauwá se panu Jindřichowi z Hradce, proč Budějovským odpowěděl. 4 Dec. 1474.	—

Stránka

15.	<i>Kocowský</i> odpovídá panu Jindřichovi z Hradce na jeho dopis, aby nepřátelství s Budějovskými nechal a se s nimi ohledati dal. 11 Dec. 1474.	71
16.	<i>Swědectwí Kunrata z Petrowic</i> a jiných o jednání poslůw Kocowského s Budějovskými pro statek Juristůw, i o výpovědi práwa Šnoblowi na rathauze Budějovském. 16 Mai 1475.	—
17.	<i>Wýpověd</i> královského saudu komorního, we při mezi Kocowským s Budějovskými. W Praze, 1475, 28 Jul.	73
18.	<i>Paměť páně Zdeňkova ze Šternberka</i> o výpovědi, ježto se stala w Praze na sněmě obecném w rozepři mezi Kocowským a Budějovskými. Na Witorazi, 10 Aug. 1475.	—
19.	<i>Pan Zdeněk ze Šternberka</i> dává Budějovským rozličné zpráwy o králi Matiašowi Uherském, zakazuje se jim při tom ke všemu dobrému. Na Witorazi, 31 Aug. 1475.	75
20.	<i>Wýpověd</i> královského komorního saudu českého w též rozepři mezi Rackem Kocowským a Budějovskými. 8 Nov. 1475.	76
21.	<i>Pan Wilém mladší z Řizmberka</i> píše o panu Zdeňkowi ze Šternberka, že p. Kapliři z Sulewic a p. Diwišowi Malowci, aby podle výpovědi královské Kocowskému a Budějovským rok položili, nedopatřením z kanceláře české psáno není, i o jiných věcech. W Praze, 26. Dec. 1475.	78
22.	<i>Týž</i> Budějovským tauž spráwu dává. W Praze, 27 Dec. 1475.	—
23.	<i>Petr Kaplír se Sulewic</i> wymlauwá se Budějovským, že rovnání mezi nimi a Kocowským na se wziti nemůže. Na Winterberce, 2 Jan. 1475.	79
24.	<i>List</i> odpovědni Racka z Kocowa Budějovským. 17 Jan. 1476.	—
25.	<i>Pan Zdeněk ze Šternberka</i> Budějovským radu dává, jak se we při s Kocowským zachowati mají, dosvědčuje se přitom, že jich neopustí. Na Zelené Hoře, 27 Jan. 1476.	80
26.	<i>Jiný list páně Zdeňkůw</i> Budějovským téhož smyslu. Na Zelené Hoře, 4 Feb. 1476.	81
27.	<i>Královské raddy w Praze</i> dávají Budějovským zpráwu, co král Wladislaw na stížnost jich w rozepři s Kocowským dal za odpověd. W Praze, 10 Febr. 1476.	—
28.	<i>Kocowský</i> stěžuje panu Lwowi z Rožmitála na Budějovské, že se jemu spravedlivě nečiní. 21 Mart. 1476.	82
29.	<i>Královské raddy w Praze</i> pokládají Budějovským rok, aby stáli s Kocowským na sjezdu w Benešowě. W Praze, 5 Apr. 1476.	—
30.	<i>Kocowský</i> domlauwá se k Budějovským o swůj statek, s výhrůžkami nepřátelskými, nestaneli se jemu spravedlnost od nich. 19 Apr. 1476.	83
31.	<i>Pan Zdeněk ze Šternberka</i> zwe Budějovské na sjezd do Strakonice, kdež i jich rozepře s Prindlem spoluměšťanem jejich srownána býti má. We Žďáru, 6 Jan. 1475.	84
32.	<i>Paměť poslů Budějovských</i> , kterak by při stání s Kocowským w Strakonících měli mluwiti	85
33.	<i>P. Diwiš Malowec</i> pokládá Budějovským a Kocowskému rok w Strakonících. Na Libějčicích, 25 Mai, 1476.	—
34.	<i>Nowý List</i> odpovědni Racka Kocowského Budějovským. W Horaždějčicích 10 Dec. 1476.	86
35.	<i>Královské raddy w Praze</i> kárají Budějovské z nedostatečného nápisu psaní jich k nim. W Praze, 18 Dec. 1476.	—

	Stránk
36. <i>Racek Kocowský</i> oznamuje panu Bohuslawowi z Šwamberka, co králi Matiššowi na psaní jeho k němu o Budějovské dal za odpověd. 10 Feb. 1477.	87
37. <i>P. Kaplér z Sulewic</i> oznamuje panu Bohuslawowi z Šwamberka, pro které příčiny s Diwišem Malowcem rok Budějovským a Kocowskému před se složiti nemohau. Na Winterberce, 21 Feb. 1477.	—
38. <i>Lew z Rožmitála</i> litaje Budějovských pro škody, ježto se jim od Kocowského staly, a radí, coby nyní činiti měli. W Blatné, 7 Oct. 1477.	88
39. <i>Česák z Klinšteina</i> posílá Budějovským odpověd Rackowu, jižto dal na žalobu jich králi Wladislawowi. W Praze 23 Oct. 1477.	—
40. <i>Odpověd Kocowského králi Wladislawowi</i> na žalobu Budějovských. W Horažďějovicích, 17 Oct. 1477.	89
41. <i>P. Hynek z Šwamberka</i> píše Budějovským o napravení škod, ježto služební jich lidem jeho i jiným učinili, vytýkaje jim w dušce, že málo lidí u Horažďějovic mají. W Třeboni, 2 Apr. 1478.	91
42. <i>Kawrat z Petrowic</i> posílá Budějovským nějaký list Rackůw. W Krumlowě, 17 Sept. 1478.	92
43. <i>Lew z Rožmitála</i> zve Budějovské ke sjezdu na Blatnau, přitom jim dáváje zprávu o sjednání mezi králem Wladislawem a králem Matiššem. W Blatné, 24 Dec. 1478.	—
44. <i>Jan z Rápowa</i> posílá Budějovským list knížete Hynka Minstrberského, w příčině nových žalob pro škody od Racka Kocowského Budějovským učiněné. W Praze. 18 Feb. 1479.	—
45. <i>Hynek kníže Minstrberské</i> omlauwá se králi Wladislawowi, že se od Racka Kocowského na Konopišti škody Budějovským bez jeho vědomí staly. W Poděbradech, 15 Febr. 1479.	93
46. <i>„Item, škody, kteréžto jest Racek Kocowský Budějovským a jich lidem učinil, znamenají se.“</i>	—
47. <i>Wok z Rosenberka</i> žádá Budějovských, aby se Šimanowi z Netolic, kterýž za jich lidí Kocowskému slíbil, náhrada učinila. W Krumlowě, 16 Sept. 1482.	97
48. <i>Jan syn Mikuláše Juristy</i> , odkazuje trublici, kteráž w Budějowících na rathause položena jest, i se vším statkem w ní, Wáclawowi Alderowi z Lazska. W Praze, 1 Sept. 1483	—
49. <i>Wáclaw Alder z Lazska</i> žádá Budějovských, aby jemu s těmi, kdož se na jeho statk u nich táhnau, podlé listu královského k rozeznání rok položili. Na Horažďějovicích Kutných, 17 Nov. 1484.	98

XVI. Příklady listůw holdowních z XV. století.

1.	165
2.	—
3. <i>De kamenný Újezd hold</i>	166
4. <i>De Cerwený Újezd hold</i>	—
5. <i>De Týnec hold</i>	—

	<i>Stránka</i>
6. Na Líně hold	166
7. Na Tlučnú hold	167
8. Na Auherce hold	—
9. Na Nýřany hold	—
10. Na Stod hold	—
11. Na Hořikowice hold	—
12. Na Záluží hold	168
13. Na Losinu hold	—
14. Úherce toho času holdovní	—
15. Na Šlowice hold	—
16. Hold na Nýřany	—
17. Hold na Týnec	169
18. Holdovní žold in genere	—
19. Na Šlowice hold	—
20. Hold na Nýřany	—
21. Hold na Zbuch	170
22. Do Šlowic hold	—
23. Hold do Nýřan	—
24. Na Nýřanské hold	—
25. Hold na Týnec	171
26. Na Týnec hold	—
27. Hold na Černotín	—
28. Hold na Zbuch	—
29. Hold na Hořikowské	—
30. Hold na Stodské a Mantowské	172
31. Hold na Mantow	—
32. Hold na Úherce	—
33. Hold na Hořikowské a Teynské	—

XVII. Dopisy Domažlické od roku 1450 do 1509.

1. *Příbkl z Klenového* přimlouvá se u Domažlických, aby Annu Sedíkovu z wyručení propustili. Bez místa a bez datum 230
2. *Pražané* přimlouvají se, aby Domažličtí podlé nich drželi s jednotou páně Jiřího z Poděbrad proti panu Jindřichovi z Rosenberka a jednotníkům jeho. Bez místa, 1450, 8 Mai. —
3. *Jan Jiskra z Brandýsa* týmž píše, aby wdovy a děti Zeidlowých při spravedlnosti jich zachovali. We Wídni, 1461, 5 Nov. 231
4. *Matiaš* pisař na Rabštejně, prosí Domažlických, aby jeho i dítek jeho w spravedlnosti neopauštěli. Bez místa, 1467, 23 Dec. 232
5. *Král Jiří* napomíná Domažlických, aby na ujmu pana Lwa z Rožmitála, držitele hradu a kláštera jejich, nic nečinili. W Praze, 1470, 10 Mart. 233

Registrík písemností:

	Strana
6. <i>Pan Jan z Lobkovic na Hasištejně</i> panu Benešovi z Kolowrat Libšteinskému piše o dluh sirotčí p. Bawůrkowi, dávaje přitom zprávu, že s králem do Opawy nepojede. Bez místa, 1473. 30 Jul.	233
7. <i>Stříbrští</i> stěžují Domažlickým na Henčuka Mikuláše z Prus, že neohradiv se náležitě, škodu jim učinil. W Stříbře, 1476, 12 Jul.	234
8. <i>List</i> pohrůžčivý pana Zdeslawa ze Šternberka Domažlickým, pro útisky, jež tito straně pod jednau w městě swém čini. Na Zelené hoře, 1478, 18 Mart.	—
9. <i>Wladislaw</i> král piše Domažlickým, aby ku korunování syna jeho Ludwika do Prahy s dary přijeli. W Brně, 1509, 6 Feb.	235

XVIII. Dopisy pánů z Kolowrat od r. 1446 do 1450.

1. <i>Hanuš z Kolowrat</i> Oldřichowi z Rosenberka zprávu dává o swém jednání k upokojení kraje Plzeňského. W Kralowicích, (1446,) 9 Oct.	386
2. <i>Jindřich Libšteinský z Kolowrat</i> Pešikowi z Kunwaldu tehánowi swému zprávu dává o wálečném tažení Čechů w Němcích. Před městem Zuc (Soest?), 1447, 3 Jul.	287
3. <i>Jindřich z Kolowrat</i> Oldřichowi z Rosenberka posílá pečet swau a zprávy o p. Jiřikowě straně. Na Buštěwsi (r. 1449?), 7 April.	389
4. <i>Hanuš z Kolowrat</i> žádá Oldřicha z Rosenberka o přimluwu w příčině sporu jeho s Jindřichem z Kolowrat. B. m. (1449), 17 April.	—
5. <i>Důtkliwá odpověď Jindřicha z Kolowrat</i> Petrowi Holickému ze Šternberka o žaloby jeho. B. m. (1450), 24 Januar.	390
6. <i>Jindřich z Kolowrat</i> Oldřichowi z Rosenberka zprávy dává o jednotě Poděbradské. Na Libštejně, (1450,) 25 Januar.	—
7. <i>Oldřich z Rosenberka</i> Jindřichowi z Kolowrat na předešlé psaní odpovídaje, wystrahy dává. Na Krumlowě, 1450, 30 Januar.	394
8. <i>Oldřich z Rosenberka</i> Jindřichowi z Kolowrat piše o gleit Alšowi ze Šternberka, o sjezd do Plzně oc. Na Krumlowě, 1450, 18 Febr.	392
9. <i>Týž</i> témuž posílá přepisy listu pánůw ze Šternberka a zwe opět do Plzně. Na Krumlowě, 1450, 19 Febr.	—
10. <i>Hanuš z Kolowrat</i> Oldřichowi z Rosenberka, že Zdeněk ze Šternberka osazuje Ostromeč. B. m. 1450, 28 Apr.	—
11. <i>Odpověď</i> na to. Na Krumlowě, 1450, 1 Mai	393
12. <i>Jindřich z Kolowrat</i> Oldřichowi z Rosenberka: že páni jednoty Poděbradské jemu odpowéděwše, již k Buštěwsi táhnau. Na Libštejně, 1450, 29 Apr.	394
13. <i>Odpověď</i> na předešlé psaní. Na Krumlowě, 1450. 1 Mai	—
14. <i>Jindřich z Kolowrat</i> jednotníky Strakonické opět napominá i prosí o rychlau pomoc k zachování Buštěwsi. Na Libštejně, 1450, 21 Mai	395
15. <i>Jindřich z Kolowrat</i> pánům jednoty Strakonické: že ke sjezdu jich s pány jednoty Poděbradské dnes již přispěti nemůže, napominaje jich, aby se příliš nepředáwau oc. Na Libštejně, 1450, 7 Jun.	396

	<i>Stránka</i>
16. <i>Hanuš z Kolowrat</i> oznamuje Oldřichovi z Rosenberka, kterak přiměří na pana Mikuláši z Lobkovic zrušeno jest. Na Dobříši, 1450, 8 Aug.	396
17. <i>Týž</i> témuž opět o křivdě, která Mikulášovi z Lobkovic od jednoty Poděbradské se stala. B. m. 1450, 20 Sept.	397
18. <i>Odpověď</i> na předešlé psaní. B. m. 1450, 5 Oct.	—

XIX. *Dopisy a zápisy pánů z Lobkovic od r. 1433 do 1458.*

1. <i>Mikuláš z Lobkovic</i> prosí Oldřicha z Rosenberka, aby vzal na sebe mocné rozsauzení pře jeho s Budějovskými. Na Hluboké, (r. 1433?) 11 Dec.	398
2. <i>Jan z Lobkovic a na Hluboké</i> Oldřichovi z Rosenberka žaluje na Pešíka auředníka jeho z pychu. B. m. 1443, 30 Jul.	399
3. <i>Odpověď</i> na předešlé psaní. W Prachaticích, 1443, 29 Dec.	—
4. <i>Jan z Lobkovic</i> Oldřichovi z Rosenberka o zášti s Raubíkem a o jízdu do Prahy. Na Hluboké, 1443, 28 Dec.	—
5. <i>Odpověď</i> na předešlé psaní. Na Krumlově, 1443, 29 Dec.	400
6. <i>Umluva</i> mezi Mikulášem a Janem bratřimi z Lobkovic o hrad Hlubokau a twrz Lobkowice. B. m. 1445, 10 Jul.	—
7. <i>Mikuláš z Lobkovic</i> Oldřichovi z Rosenberka zprávu činí o tajném swém jednání u knížete Mišenského (aby se s jednotou Strakonickau spojil), a žaluje na pány ze Šternberka. B. m. 1449, 13 Oct.	402
8. <i>Odpověď</i> na předešlé psaní. Na Krumlově, 1449, 20 Oct.	403
9. <i>Mikuláš z Lobkovic</i> Oldřichovi z Rosenberka opět o nesnázi své s pány ze Šternberka. B. m. (1449), 27 Oct.	404
10. <i>Týž</i> opět Oldřicha z Rosenberka prosí, aby bratru jeho Janowi na Hluboké proti pánům ze Šternberka nápomocen byl. B. m. 1449, 2 Nov.	—
11. <i>Odpověď</i> na předešlé psaní. Na Krumlově, 1449, 10 Nov.	405
12. <i>Mikuláš z Lobkovic</i> Oldřichovi z Rosenberka o swém rokování s pány ze Šternberka w Chomautově, a kterak oni pokaušeli se dobytí města Mostu. B. m. 1449, 18 Nov.	—
13. <i>Mikuláš z Lobkovic</i> pánům jednoty Strakonické proti jednotě Poděbradské wálku wedaucím návěští dáwa o pomoci, které od knížete Mišenského i od něho nadíti se mohau. W Kadani 1450, 30 Mai	406
14. <i>Týž</i> napomíná opět jednotníků swých, aby w boji proti jednotě Poděbradské setrwali. B. m. 1450, 14 Jun.	407
15. » <i>Takto</i> jsem já Mikuláš z Lobkovic nejprw Žateckým psal.« B. m. 1450, 3 Aug.	408
16. » <i>Takto</i> mi nejprw Žatečtí odpisují.« (W Žatci,) 1450, 5 Aug.	—
17. » <i>Druhé</i> mé psaní Žateckým.« B. m. 1450, 6 Aug.	—
18. » <i>Odpis</i> Žateckých na mé drubé psaní.« (W Žatci,) 1450, 8 Aug.	409
19. » <i>Třetí</i> mé psaní, na něž sú mi odpovědi žádné nedali Žatečtí.« B. m. 1450, 9 Aug.	—
20. <i>Mikuláš z Lobkovic</i> Oldřichovi z Rosenberka zprávu dáwa o wálce, kterau Jiří z Poděbrad proti staršimu knížeti Mišenskému wěde. B. m. 1450, 4 Oct.	410

	Stránk
21. <i>Týž</i> témuž o přiměří w Míšni učiněném zpráva dáwa, i o škodách, kteréž od vojska jednoty Poděbradské utrpěl. B. m. 1450, 6 Nov.	410
22. <i>Jan z Rosenberka</i> slibuje postaupiti Janowi z Lobkowic hradu swého Helfenburka. Na Krumlowě, 1458, 3 Apr.	411
23. <i>Král Wladislaw</i> zve Děpolda z Lobkowic na Chlumci na sněm do Prahy. W Praze, 1477, 14 Feb.	—

B.

Zápisy zemské obecné a sněmowní.

VII. Acta mezi králem Jiřím a jednotau panskau w Čechách, od roku 1463 do 1468.

1. <i>Jošt z Rosenberka, biskup Wratislawský</i> , ku předním pánům českým žádost swau jewí, aby učiněn byl sjezd všech přídržejících se cirkwe Římské w koruně České. W Nise, 1463, 27 Mai	99
2. <i>Jan Kaplicer</i> , sekretář paně z Rosenberka, pánowi swému zpráwu dáwa o jednáni swém s některými pány a o nowinách na dvoře králowském. W Praze, 1464, 27 Apr.	100
3. <i>Král Jiří</i> rozpisuje sněm obecný králowství Českého ke dni 23 Sept. do Prahy. W Praze 1465, 19 Aug.	102
4. <i>Stížné články</i> od jednoty panské proti králi Jiřimu na sněmu pronesené. W Praze, 1465, 25 Sept.	—
5. <i>Odpověď</i> od krále Jiřího daná celému sněmu na napředpsané stížnosti jednoty panské. W Praze, 1465, 25 Sept.	105
6. <i>Odpověď</i> stawůw králowství Českého na stížnosti jednoty panské. W Praze, 25. Sept.	110
7. <i>Hlavní zápis</i> , kterým se šestnácte pánůw českých wespolek w jednotu k hájení swobod zemských proti králi Jiřimu na pět let zawazují. Na Zelené hoře, 1465, 28 Nov.	—
8. <i>Forma</i> přiznawací jiných pánůw a rytířůw k témuž zápisu. Bez datum	115
9. <i>Páni jednotnáci</i> omlauwají se u Pražan a stawu městského, že pro swé u krále křivé osočení na sněmy do Prahy wíce jezdití nesmějí. Na Zelené hoře, 1465, 30 Nov.	—
10. <i>Stawové Čeští</i> na sněmu w Praze sebrání podáwají jednotě panské sjezdu kromě Prahy, k jednáni o urownání vzniklých nesnázi. W Praze, 1465, m. Dec.	117
11. <i>Jan z Rosenberka</i> a <i>Zdeněk ze Šternberka</i> žádají na biskupu Olomuckém Tasowi z Boskowic, aby se přiznal k tomu, co jim byl oznámil o ředech, kteréž na dvoře králowském w Čechách o nich šly. W Strakonících, 1465, 31 Dec.	118

	<i>Stránka</i>
12. <i>Tiž</i> oznamují panu Jindřichovi ze Stráže, že ke sjezdu svolují, ale v čas pozdější a jim příhodnější. Na Strakonících, 1466, 1 Jan.	119
13. <i>Pana Jindřicha ze Stráže</i> odpověď na předešlé psaní. Na Kamenici, 1466, 3 Jan.	120
14. <i>Král Jiří</i> pokládá všem stavům Českým sněm obecný do Prahy ke dni 23 Feb. 1466. W Praze, 1466, 22 Januar.	—
15. <i>Tas z Boskovic, biskup Olomucký</i> , králi Jiřimu dává zprávu o jednání svém ve Wratislawi s biskupem tamějším a s legatem papežským. We Wratislawi, 1466, 20 Febr.	121
16. <i>Pamět panu Jana z Rosenberka</i> , za jakovým jednáním svolil přijeti do Prahy na sněm i s přátely svými. Bez datum, (1466, m. Apr.)	123
17. <i>Beneše z Daupowa</i> list odpovědní proti králi Jiřimu, ku pomoci města Plzně. W Plzni, 1466, m. Apr.	124
18. <i>Psaní hejtmanův vojska královského</i> ku panu Janowi z Rosenberka o zpauč Plzeňských proti králi Jiřimu. W Rokycanech, 1466, 15 Apr.	125
19. <i>List</i> odpovědní hejtmanům vojska královského proti Plzeňským a pomocníkům jejich. Bez datum, (r. 1466, m. Apr.)	126
20. <i>Druhá pamět Jana z Rosenberka</i> o jednání svém u krále Jiřího, po kterémžto s králem se smířiv, od jednoty panské odstoupil, 1466, m. Mai	127
21. <i>Pamět</i> o tom, co pán z Rosenberka Plzeňským uprosil na králi Jiřim. W Praze, 1466, 9 Mai	130
22. <i>Zápis</i> na příměří mezi králem Jiřim a jednotou panskou až do 23 Apr. 1467 umluvené. Bez místa, 1466, 3 Oct.	131
23. <i>Tas z Boskovic, biskup Olomucký</i> , stěžuje sobě do jednoty panské na ta příkoří, která pro věrné své při králi setrvání snášeti musí. Na Výškově, 1466, 27 Oct.	133
24. <i>Páni jednotníci</i> nápomínají pana Jana z Rosenberka, aby dle žádosti papežovy a legatovy, i také dle zápisu svého, k jednotě panské skutečně se připojil. W Jindř. Hradci, 1467, 9 Feb.	134
25. <i>Pamět</i> do desk zemských zapsaná, o swobodách zemských králem Jiřim na sněmu obecném potvrzených. (W Praze,) 1467, 27 Feb.	135
26. <i>Zdeňka ze Šternberka</i> list odpovědní a stížný proti králi Jiřimu. Na Zelené hoře, 1467, 2 Mart.	136
27. <i>Královna Johanna</i> psaním ku p. Zdeňkowi ze Šternberka pokauší se ještě o smířlivé mezi oběma stranami sjednání. W Praze, b. d. (1467, m. Mart.)	138
28. <i>Krále Jiřího</i> list odpovědní proti Zdeňkowi ze Šternberka. W Praze, 1467, 20 Apr.	139
29. <i>Krále Jiřího</i> list odpovědní proti Burianowi z Guttenšteina. W Praze, 1467, 20 Apr.	140
30. <i>List</i> odpovědní od Pražanův proti Zdeňkowi ze Šternberka. W Praze, 1467, 23 Apr.	—
31. <i>List</i> odpovědní služebníkům pana Zdeňka ze Šternberka proti králi Jiřimu. Na Šternberce, 1467, 23 April.	—
32. <i>List</i> odpovědní a tuhé domluvy od pana Ctibora Tovačovského z Cimburka proti biskupu Olomuckému, Tasowi z Boskovic, který také králi Jiřimu byl se zpronevěřil, Bez datum, (r. 1467 s počátku m., Jul.),	141

	Stránk
33. <i>Tas biskup Olomucký</i> panu Ctiborowi na předešlé psaní odpovídá. W Olománci, 1467, 9 Jul.	142
34. <i>Pan Ctibor</i> téhož biskupa, pokrewného swého, ještě tužší domluwau stihá. W Přeřowě, 1467, 11 Jul.	144
35. <i>Příměří</i> mezi Janem z Rosenberka a jednotau panskau. Na Krumlowě, 1467, 9 Oct.	147
36. <i>Odpowěd</i> daná od krále Jiřího na poselství od poslůw Kazimíra krále Polského učiněné. (W Praze,) 1467, 26 Oct.	—
37. <i>Druhá odpowěd krále Jiřího</i> týmže poslům Polským we příčině jednoty panské učiněná. (W Praze,) 1467, 11 Nov.	150
38. <i>Třetí odpowěd</i> téhož způsobu, jako předešlá. W Praze, 1468, 11 Januar.	153
39. <i>Zvláštní notule</i> poslům Polským od krále Jiřího wedlé třetí odpowědi podaná. Bez datum. (W Praze, 1468, 11 Jan?)	155
40. <i>Odpor</i> jménem krále Jiřího učiněný proti článkům a pomluwám od Rudolfa Lawantského biskupa a mnicha Gabriele na něho smítaným. Bez datum	157
41. <i>Zápis</i> na příměří mezi králem Jiřím a jednotau panskau ode dne 14 Januarua do 14 Febr. 1468 zjednané skrze posly krále Polského. Bez místa, 1468, 14 Jan.	160
42. <i>Zdeněk ze Šternberka</i> pro výstrahu Budějowských posílá k nim některé služebníky swé s listem wěřícím. Na Hradci Jindřichowě, 1468, 21 Jan.	163
43. <i>Zdeněk ze Šternberka</i> oswědčuje se, že ku příměří prwe umluwenému přistupuje také s Rakauskými hrady swými. Na Jindř. Hradci, 1468, 4 Febr.	164

VIII. Záписy Pražské obecní, od roku 1401 do 1430. (*Zbirka druhá.*)

1. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potwřuzují nálezu Nowoměstských we při o splnění trhu domu. 1401, 22 Mart.	341
2. <i>Obec</i> nowého města Pražského staré raddě děkowání činí za jich práce. 1402, 21 Mart.	342
3. <i>Kosmanowi</i> , měštěninu nowého města Pražského, wina jeho se odpauští, že se kupowal na koňselství a pohaněl purkmistra Jana z Mostku. 1402, 1 Apr.	343
4. <i>Bohuněk z Hořowic a Petr z Trkowa</i> odpowídají nowému městu Pražskému. 1402, 25. Jun. (Na Rabštýně)	—
5. <i>Jan Sokol z Lamberka</i> odpowídá nowému městu Pražskému. 1402, 20 Jul.	344
6. <i>Mikuláš pán w Rochowě</i> a jiní odpowídají nowému městu Pražskému. 1402, 22 Sept.	—
7. <i>Purkmistr a radda</i> nowého města Pražského wypořádání činí we při mezi Zbyňkem a Wáclawem uzdářem o wěno. 1403, 3 Apr.	—
8. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potwřuzují nálezu Nowoměstských we při k nim odwołané mezi Mikšem Chalupau a Marketau někdy Mikšowau o odkaz desíti kop gr. Pražských. 1404, 11 Dec.	345
9. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potwřuzují nálezu kmetů Běchowických we při mezi Janem z Nowého města a Waníkem z Běchowic. 1405, 19 Mai, (Pragae)	346

	<i>Stránka</i>
10. <i>Purkmistr a radda</i> nového města Pražského vypověd čini we při o statek ostavený po Mikšowi Tacasowi. 1406, 20. Jul.	347
11. <i>Duchek veliký</i> bauřil obec Nowoměstskou proti konšelům. 1409, 12 Febr.	348
12. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nálezu Nowoměstských we při o masný krám. 1411, 24 Sept.	349
13. <i>Purkmistr a radda</i> nového města Pražského potvrzují vypověd swau vlastní we při o jistý plat na lázni, od kteréž odvolání učiněno bylo do Starého města, ale odpověd w právní čas dána nebyla. 1412, 11 Mai.	—
14. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského vypovídají we při k nim z Nowého města odvolané mezi Lwíkem farářem z Lisan a Oldřichem služebníkem královým o dům na Nowém městě. 1413, 20 Febr.	351
15. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují vypověd Nowoměstských we při k nim odvolané mezi kupcem domu, do kterého věřitel právem uведен byl, a dlužníkem. 1413, 28 Jun.	—
16. <i>Purkmistr a konšelé</i> nového města Pražského vypovídají we při o statek po Martinu koželuhowi. 1413, 18 Nov.	352
17. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nálezu Nowoměstských o statek po Franowi Olbramowic, 1413, 15 Dec.	353
18. <i>Purkmistr a radda</i> nového města Pražského Staroměstským k známosti přivozují odvolání Prokopa z Rakowníka we při s Jankem Olbramowic o poručenství nad kšaftem Frany Olbramowic. 1414, 22 Febr.	355
19. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského vypovídají k odvolání z Nowého města we při mezi synowci a ženau měšťana Nowoměstského o dům jeho. 1414, 13 Jun.	357
20. <i>Purkmistr a radda</i> nového města Pražského propauštějí Prokopa z Rakowníka z poručenství nad sirotky a statkem Frany Olbramowic, a též poručenství přisuzují Jankowi Olbramowic. 1414, 10 Jul.	358
21. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského činí nález we při z Nowého města odvolané o mlýn kšaftem odkázaný od měšťana Nowoměstského. 1415, 20 Aug.	359
22. <i>Purkmistr a radda</i> velikého města Pražského potvrzují nález Nowoměstských we při mezi Jirglem měštěním Staroměstským a poručníkem statku Lorencowa winaře. 1415, 8 Oct.	361
23. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nález Nowoměstských we při mezi Elškau ze Zderazu a Mikulášem. 1415, 19 Nov.	362
24. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nález Nowoměstských we při mezi wdowau a poručníky po Mařikowi Kačerowi o sto kop grošů wěna. 1416, 4 Jan.	363
25. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nález Nowoměstských o statek po jedné jich spoluměštce. 1416, 12 Sept.	365
26. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nález Nowoměstských we při s strany domu zemřelého dlužníka. 1416, 30 Oct.	—

	<i>Stránka</i>
27. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nález <i>Nowoměstských</i> we při o plat na domě prodaný. 1417, 4 Febr.	366
28. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nález <i>Nowoměstských</i> we při o 70 kop dluhu. 1417, 5 Febr.	367
29. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nález <i>Nowoměstských</i> we při o statek chudým odkázaný. 1417, 18 Febr.	368
30. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nález <i>Nowoměstských</i> we při o plat s domu. 1417, 9 Jun.	369
31. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nález <i>Nowoměstských</i> we při o statek, poručníkům kšaftem svěřený. 1417, 30 Nov.	—
32. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského výpověď činí we při o plat na domě, we kteréž se k nim odvolání stalo z <i>Nowého</i> města. 1418, 9 Febr.	370
33. <i>Purkmistr a radda</i> starého města Pražského potvrzují nález <i>Nowoměstských</i> we při mezi <i>Wáclawem tandlerěm</i> a <i>Jirglem zlatníkem</i> o kámen rubín. 1418, 1 Dec.	371
34. <i>Aneška ze Šternberka</i> , přeworise a <i>wsecken konvent kláštera Sw. Anny w Prase</i> prodávají <i>Šimonowi</i> od <i>bílého Lwa</i> wes <i>swau Radlici</i> . 1419, 3 Jan.	372
35. <i>Consignatio eorum, qui diffidaverunt antiquae et novae civitatibus Pragensibus.</i> 1419, 6 Nov.	375
36. <i>Consignatio eorum, qui diffidaverunt civitatibus Pragensibus.</i> 1420, post 24 April	378
37. <i>Weliká obec Pražská</i> zapovídá placení dluhů z domů <i>odběhlých sausedů</i> . 1421, 30 Jan.	382
38. <i>Nález</i> <i>obce veliké města Pražského</i> s strany prodávání zboží <i>uteklých</i> , 1421, 13 Mart.	—
39. <i>Nález</i> <i>obce veliké Pražské</i> s strany ohlašování w <i>obci bez wůle konšelské</i> , též s strany <i>Němců</i> a <i>odběhlých sausedů</i> . 1421, 5 Apr.	—
40. <i>Swolení</i> nožířů před <i>konšely Pražskými</i> . (1427.)	383
41. <i>Purkmistr a radda</i> <i>welikého města Pražského</i> <i>Swojši ze Zahrádky</i> <i>winu</i> jeho <i>odpaustěji</i> . 1429, 25 Jul.	—
42. <i>Purkmistr a konšelé</i> <i>nowého města Pražského</i> ruší <i>wšecky listy na úroky</i> , w čas <i>ptwé</i> k tomu určený <i>neohlášené</i> a <i>nezregistrowané</i> . 1430, 28 Aug.	384

IX. Akta veřejná i sněmowní w králowství českém od r. 1453 do 1490.

1. <i>Clánky</i> žádostí <i>zemských</i> před <i>uwedením krále Ladislawa</i> do <i>králowství</i> . Bez dat.	415
2. <i>Odpověď krále Ladislawa</i> na žádosti <i>stawůw</i> <i>králowství Českého</i> . We <i>Wídni</i> , 1453, 1 Mai.	416
3. <i>Přísaha krále Ladislawa</i> na <i>pomezí</i> <i>králowství Českého</i> učiněná. B. d. (r. 1453.)	419
4. <i>Zápis</i> sněmowní o <i>naprawení řádu</i> <i>zemského</i> . 1453; w měs. Nov.	—
5. <i>Jednání</i> <i>stawůw</i> <i>králowství Českého</i> k <i>urownání</i> <i>nesnázi</i> <i>wzniklých</i> <i>mezi</i> <i>králem</i> a <i>císařem</i> <i>Fridrichem Rakauským</i> . R. 1455 a 1456	423
<i>A) Poselství</i> od <i>krále Ladislawa</i> k <i>stawům Českým</i>	—
<i>B) Poselství</i> od <i>stawůw</i> <i>král. Českého</i> k <i>císaři Fridřichowi</i> . R. 1456, (m. Mart.)	424
<i>C) Poselství</i> od <i>stawůw</i> <i>král. Českého</i> ku <i>králi Ladislawowi</i> . (R. 1456.)	432

	<i>Stránka</i>
o minci a měnách po králowstwi Českém. R. 1460	434
zápis r. 1462, dne 4. Oct.	435
o naprawení mince w Čechách. W Praze 1469, 5 Jun.	437
o hotowosti veřejné w krajích pro obhájení země České. W Praze, Mart.	441
sněm český na sněmu při wolení krále Władisława II ohlášené. (Na Kutné 1471, konec měs. Máje.)	444
o daních krále Władisława stawům králowstwi Českého na wolení své daný. W Praze, 16 Juni, 1471	451
o odpowědi koruny České ku králi Polskému Kazimírowi, jakowá odpowěd by králi Uherskému w příčině králowstwi Českého dána býti měla. R. 1471	455
o sjezdu Německo-Brodského (po zawřeném příměří Budinském) o wedení řádu w zemi a koruně České až do 1 Máje 1473. R. 1472, 10 Jun.	456
o sjezdu Nisského (1473, 24 Mart. — 25 Apr. o prodlaužení příměří a řádůw mezi králowstwi Českým, Uherským a Polským. R. 1473, (m. Apr.)	460
o sněmu Benešowského (1473, 27 Mai — 9 Jun.) 1473, Jun.	463
o podobném zápisu sněmowního w Brně od stawům Morawských učině- ného. W Brně 1473, 27 Jun.	470
o sněmu králowstwi Českého pokládají nový sněm zemi České do města Benešowa. W Časlawi, 1473, 8 Nov.	—
o sněmu Benešowského r. 1474, (4 Jan. — 27 Feb.)	471
o sjezdu krajůw Plzenského, Prachenského a Podbrdského. W Plzni, 1474, 12 Apr. od stawu městského w Čechách králi Władisławowi podaná s radau, kte- rý by dobré své opatřiti měl. B. d. (R. 1474.)	478
o ujednání první mezi králi, králem Matiašem Uherským oc. a králem Władisławem Uherským učiněná, kterážto jest potom w některých artikulích změněna. W Brně. 1478, 28 Mart.	481
o konečné smláwě o pokoj mezi králi, králem Matiašem a Władisławem, a králow- stwi Českým i Uherským. W Budině, 1478, 30 Sept.	488
Zápisy sněmu Swatowáclawského r. 1479	
A) Zápis první, 1479, 6 Oct.	496
B) Druhý zápis, 1479, 7 Oct.	500
24. Zápis sjezdu Swatotomášského r. 1479. W Praze, 1479, 22 Dec.	503
25. Zápis umlůwy na zachowání pokoje mezi stranami pod obojí a pod jednau w Čechách. W Praze, 1481, 31 Jul.	504
26. Předněsentí wyslaných z města Pražského na sněmu w Kutné hoře držaném. R. 1484, m. Febr.	506
27. Zápis nové jednoty strany pod obojí w Čechách o hájení práv a spravedliwosti swých. B. m. 1484, 25 Sept.	508
28. Zápis sněmu Kutnohorského o pokoji a swobodě náboženstwi w Čechách. Na Hoře Kutné, 1485, 13 Mart.	512
29. Zápis sněmu Swatowáclawského r. 1485 o minci. W Praze, 1485, 13 Oct.	516
30. Zápis sněmowní r. 1486. W Praze, 1486, 17 Febr.	517

31.	<i>Rozsudek krále Wladislawa we při mezi stawy panským a rytieřským o sedanie w saudu zemském</i>	518
32.	<i>Sněmowní zápis r. 1487. W Praze, 1487, 1 Oct.</i>	520
33.	<i>Psaní hejtmanůw králowství Českého ke stawům markrabství morawského o jednání obau zemí společné proti aukladům králi Wladislawowi z Říše strojeným. W Praze, 1490, 27 Dec.</i>	523

C.

Listiny saukromé.

IX. Některé zápisy kláštera Chotěšowského od roku 1272 do 1597.

1.	<i>Řehoř papež X klášteru Chotěšowskému všecka jeho zboží a práwa potvrzuje. W Orvietu, 1272, 23 Maje</i>	34
2.	<i>Král Sigmund Janowi Hanowcowi ze Šwamberka pařero wesnic kláštera Chotěšowského zapisuje. W Kroměřiži, 1422, 16 Mart.</i>	37
3.	<i>Král Sigmund odwolává i ničí své zástawy zboží církewních w Čechách jak wúbec, tak i zboží kláštera Chotěšowského. W Normberce, 1422, 23 Aug.</i>	38
4.	<i>Probošt a konwent kláštera Chotěšowského Janowi Múchkowi z Bukowa zastawují wes swau Kotowice we 315 fl č. 1431, 9 Nov.</i>	39
5.	<i>Petr Brada z Nekmíře moří zápisy dlužní ztracené, kteréž měl na klášter Chotěšowský. 1446, 29 Januar.</i>	40
6.	<i>Jan Múchek z Bukowa wysazuje wes swau zástawní Kotowice právem zákupním (purkrechtním). 1447, 11 Sept.</i>	41
7.	<i>Rytíři Raupowští ruší a moří zápis ztracený, kterýž od císaře Sigmunda na rybník Janow měli. 1448, 21 April</i>	42
8.	<i>Smlauwa mezi proboštem Chotěšowským a bratřimi z Raupowa o užíwaní rybníku Janowa. 1450, b. d.</i>	43
9.	<i>Wáclaw Sekáč z Újezdce moří zápis dlužní kláštera Chotěšowského ztracený, a kwituje z dluhu. 1451, 28 Dec.</i>	44
10.	<i>Král Ladislaw ubezpečuje probošta Chotěšowského, že rybník jeho Janow nikomu w zástawu dáti nemíni. We Wídni, 1455, 29 Apr.</i>	45
11.	<i>Kláster Chotěšowský w dluhu 90 fl Drslawowi ze Stropěic sstupuje své náprawy na wsi Borku. 1455, 11 Dec.</i>	46
12.	<i>Bratři z Chotěšowic kwitují klášter Chotěšowský z dluhu jim odkázaného i z náprawy na Janowě. 1457, 4 Apr.</i>	47
13.	<i>Král Jiří powoluje klášteru Chotěšowskému, aby všecky své statky komukoli zastawené wyplatiti mohl. W Praze, 1459, 19 Apr.</i>	48
14.	<i>Dobrohost z Ronšperka smlawau postupuje klášteru Chotěšowskému majestátu cis.</i>	

	<i>Stránka</i>
Sigmunda na zástavu wesnic klášterských Janowi Hanowci ze Šwamberka r. 1422 daného. 1464, 17 Mai	48
15. <i>Smlauwa</i> mezi proboštem Chotěšowským a pány z Ronšperka o užívání rybníka Sulkowa. 1473, 23 Apr.	50
16. <i>Probošt Chotěšowský</i> kapitole Pražské (na ten čas w Plzni pod ochranau krále Matiaše Uherského bydlící) líčí winy synůw Machkowých proti němu. (B. d. asi od r. 1474)	51
17. <i>Probošt a konwent Chotěšowský</i> prosí Čenka z Klinšteina o přimluwu u krále za příčinau rybníka Janowa. (1479?) 24 Febr.	55
18. <i>Král Wladislaw</i> Půtowi Šwihowskému z Riesenberka potvrzuje zápisu na wes Kotowice kláštera Chotěšowského. W Praze, 1489, 22 Jun.	—
19. <i>Král Wladislaw</i> káže proboštu Chotěšowskému splniti berni králowskau, jakž naň uložena jest. W Praze, 1508, 4 Nov.	57
20. <i>Zdeněk Lew z Rožmitála</i> , nejw. purkrabí, poraučí proboštu Chotěšowskému nakaupiti zbroje na 100 osob a rozdati mezi lidi swé. Na Blatné, 1512, 20 Aug.	—
21. <i>Karel knže Minsterberský</i> , jakožto nejwyšší hejtman král. Česk., powoluje proboštu Chotěšowskému, aby lidi, které we swé zprávě má, za prowinění jejich sám trestati mohl. W Praze, 1525, 6 Oct.	58
22. <i>Jan z Raupowa</i> posílá ku proboštowi Chotěšowskému wozy swé pro slowené ryby. Na Raupowě, 1531, 1 Mart.	—
23. <i>Probošt Chotěšowský</i> opowídá se u pánůw Raupowských k výplatě rybníku Janowa. Na Chotěšowě, 1591, 16 Febr.	59
24. <i>Bratři Raupowští</i> na předešlé psaní odpowídajíce, proti výplatě žádané odpor číní. W Praze, 1591, 1 Apr.	60
25. <i>Císař Rudolf II.</i> klášteru Chotěšowskému k výplatě všech jeho někdejších (nyní zapsaných) statkůw powolení dáwa. W Praze, 1597, 31 Mart.	61

X. *Zápisy panství Pardubského od roku 1357 do 1536.*

1. <i>Karel IV, císař a král Český</i> , bratřím Arnoštowi (arcibiskupu Pražskému), Bohušowi a Smilowi z Pardubic potvrzuje myta na Labi u Pardubic wybíráwaného. W Praze, 1357, 10 Sept.	173
2. <i>Sigmund císař</i> Diwišowi Bořkowi z Miletinka zastawuje hrad Kunětickau horu a zboží kláštera Opatowského w půl pátu tisíci kopách grošů. W Praze, 1436, 21 Sept.	175
3. <i>Císař Sigmund</i> Waňkowi z Miletinka zastawuje wsi opatství Sedleckého w 1000 kopách grošů. W Praze, 1436, 21 Sept.	—
4. <i>List</i> na papíru Pawla biskupa Olomuckého, jímž zastawuje Jestbořice Mikulášowi Bochowcowi w 500 fl. gr. a wyznává, aby se w ně bez překážky mohl uwázati. W Brně, 1442, 21 Juli	177
5. <i>List krále Jiřího</i> , kterýtž zapisuje podle prwního zápisu císaře Sigmunda šest set kop gr. Mikulášowi Berkowi na wsi Libišanech. W Praze, 1465, 18 Juni	—

	Stránka
6. <i>List krále Jiřího</i> na manství Neratovské Majnušowi z Chwalkowic. W Praze, 1465, 26 Jul.	179
7. <i>List krále Jiřího</i> , jímž zapisuje podle prvního zápisu Maslojedy i jiné ws i Petrowi a Benešowi bratřím z Ostromiře w 2500 ř. g. českých. W Praze, 1468, 7 Apr.	181
8. <i>Dobrá vůle</i> na list pod čisl. 5 od pana Mikuláše Berky knížeti Jindřichowi Ministerberskému daná. Bez místa, 1470, 17 Feb.	—
9. <i>Dobrá vůle</i> na týž list od Jana Črta z Hradce témuž knížeti Jindřichowi. Bez místa, 1475, 22 Jul.	182
10. <i>List od knížete Jindřicha</i> Wáclawowi Zahrádkowi na grunty w Dříví a Bukowině. Na Kladště, 1476, 28 Nov.	183
11. <i>Dobrá vůle</i> na list č. 5 od knížete Jindřicha Wáclawowi Zahrádkowi. Na Hoře Kunětické, 1477, 17 Jul.	184
12. <i>List krále Wladislawa</i> , jímž připisuje bratřím z Ostromiře na wsi Maslojedech s jinými wsemi šest set kop gr. českých. W Praze, 1477, 4 Nov.	—
13. <i>List od krále Ladislawa</i> , kterýmž potvrzuje těch listůw napřed psaných Wáclawowi Zahradníkowi na wes Libišany, a k tomu připisuje 6 ř. gr. W Praze, 1477, 14 Nov.	186
14. <i>List knížat Ministerberských</i> , jímž zastawují městečko Přelaučí s jeho příslušenstwím Štěpánowi Andělowi we 2900 zlatých uherských. Na Poděbradech, 1482, 19 Nov.	187
15. <i>List krále Wladislawa</i> , jímž dává powolení knížatům k té zástawě napřed psané. W Praze, 1483, 10 Mart.	188
16. <i>List wywazený</i> od pána Wiléma Zuba, zástawní od knížete Jindřicha na městečku Bohdánči a jiných některých wesnicích. Bez místa, 1488, 27 Jun.	189
17. <i>Swědomí</i> od Náwoje na výplatu pod čisl. 19. Na Kunětické Hoře, 1490, 17 Oct.	192
18. <i>Swědomí</i> od Duchoně z Rybitwi na tauž výplatu. Na Kunětické Hoře, 1490, 17 Oct.	—
19. <i>Swědomí biskupa Jana</i> takowé, že ta výplata stala se z rozkázání jeho. Na Výškové, 1490, 6 Nov.	193
20. <i>Swědomí</i> od knížete Jindřicha, že Náwoj, Kunětickohorský hejman, vyplatil od Jindřicha z Jezera dvě wesnice, Cankowice a Blížnowice, z rozkázání pána swého. W Prostějowě, 1490, 16 Nov.	—
21. <i>Smlauwa</i> s knížetem Jindřichem starším Ministerberským o Horu Kunětickau. We Žďáře, 1491, 8 Jan.	194
22. <i>List knížete Jindřicha</i> , kterýž psal biskupu Waradinskému o majestáty a listy na Horu Kunětickau, kteréž mu byl schowati dal. We Žďáře, 1491, 8 Jan.	196
23. <i>List knížete Jindřicha</i> , jímž přewodí všecko práwo swé na wsi Libišanech panu Wilémowi z Pernšteina. We Žďáře, 1491, 8 Jan.	197
24. <i>List krále Wladislawa</i> , jímž dává výplatu na těch předepsaných wsech Sigmundowi Kurbachowi. Na zámku Balátu w Uhřích, 1491, 28 Aug.	—
25. <i>List od pána Jiřka Pardubského z Milettína</i> , jímž práwo swé ačby které měl na Sezemice, na pána Wiléma z Pernšteina přewodí. Na Pardubicích, 1492, 17 Apr.	199
26. <i>List dobré vůle</i> na ten list krále Wladislawůw, jímž všecko práwo swé Sigmund Kurbach přewodí panu Wilémowi z Pernšteina. Bez místa, 1493, 11 Febr.	—

	Stránka
27. <i>Dobrá vůle</i> na ty dva listy předepsané krále Jiřího od Mikuláše Kdulince panu Wilémowi z Pernšteina. Bez místa, 1493, 1 Mai.	200
28. <i>List od Mikuláše Kdulince</i> , jímž wyznává, že o všecy majestáty a listy, kteréž otec a strýc jeho měli, konec a smlauwu má se panem Wilémem. Na Pardubicích, 1493, 1 Mai.	201
29. <i>List kněze Jindřicha</i> , jímž wyznává, že jest neprosil krále, aby co Zahradkowi na Libišanech připisowati měl. Na Poděbradech, 1493, 16 Juni.	202
30. <i>Dobrá vůle od Markety z Hustiřan a Doroty z Zahradky</i> , kterauž přewodí všecko swé práwo na Libišanech panu Wilémowi z Pernšteina. Na Rychnowě, 1493, 1 Jul.	—
31. <i>Dobrá vůle od Bawora z Hustiřan</i> na ten list krále Jiřího předepsaný panu Wilémowi z Pernšteina daná. Bez místa, 1495, 4 Dec.	203
32. <i>Dobrá vůle od Opršala</i> panu Wilémowi z Pernšteina na zápisy na wes Chrčice. Na Krumlowě, 1496, 20 Sept.	204
33. <i>Dobrá vůle od Opršala</i> na list na pana Michala z Weitmile panu Wilémowi z Pernšteina. Na Třebiči, 1497, 3 Jan.	205
34. <i>List krále Wladislawa</i> , jímž dáwá výplatu Teyneckého zboží panu Wilémowi z Pernšteina a synům jeho, panu Janowi a panu Wojtěchowi. Na hradě Pražském, 1502, 27 Febr.	205
35. <i>Smlauwa</i> mezi urozenými pány, panem Wilémem z Pernšteina a panem Jindřichem z Waldšteina o zatopení rolí měšťanům Pardubským wodau z rybníka Jesenčanského. Bez místa, 1503, 22 Mai.	206
36. <i>Smlauwa</i> mezi panem Wilémem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o různice, kteréž byly mezi nimi vznikly z strany sirotkůw, jak je sobě a které propauštějí; a kterých pozůstawují, též i o dluzích obapolaich a o lidech zběhlých. Bez místa, 1503, 25 Jul.	207
37. <i>Smlauwa</i> mezi panem Wilémem z Pernšteina a panem Mikulášem z Mesilesic o kus řeky pode mlynem Dwakařowským. Na Pardubicích, 1504, 21 Dec.	209
38. <i>Smlauwa</i> mezi panem Bohuňkem z Jenišowic a Janem Pulatým, rychtářem Rowenským, o skopání sausedůw se Zwonice a o wedení wody na rybníček jeho. Bez místa, 1507, 15 Nov.	—
39. <i>Smlauwa</i> mezi pánem, panem Wilémem z Pernšteina, a panem Mikulášem Trčkau o zadělání tokůw rybníkem nowým nad Třebechowicemi. Bez místa, 1507, 27 Nov.	210
40. <i>Swolent</i> od pana Heřmana z Sulic panu Wilémowi z Pernšteina o pauštění wody do rybníka nowého pod Dubowcem. Bez místa, 1508, 16 Jul.	212
41. <i>List krále Wladislawa</i> , kteréž wsi nejsau wepsány w prwní list, a w starých zkažených se najdau, ty w tento list uwodí. Na hradě Pražském, 1509, 21 Oct.	213
42. <i>List krále Wladislawa</i> na výplatu Teyneckého zboží panu Wilémowi z Pernšteina a synům jeho, a s toho aby nebyli splacowáni od žádného, leč od těch duchowních osob; též i s nawráceně pro naložení na to zboží. Na hradě Pražském, 1510, 31 Jan.	214
43. <i>Smlauwa</i> učiněná Bohuslawem Běškowcem a Matlášem z Kosoří mezi panem Wi-	

	<i>Stránka</i>
lémem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o lidi usedlé na gruntech pána z Pernšteina a Hradeckých. Bez místa, 1510, 4 Jun.	215
44. <i>List krále Wladislawa</i> daný panu Wilémowi z Pernšteina i s dědici jeho, že z statků duchovních w Čechách ani w Morawě splacování býti nemají, jakž šif wýminka w listu swědčí. Na Budíně 1514, 13. Dec.	216
45. <i>Smlauwa</i> na ceduli řezané o Přelauč se panem Štěpanem Andělem učiněná. Bez místa, 1518, 11 Sept.	217
46. <i>Potvrzení krále Ludwika</i> na wšecky majestaty předešlé Kunětickohorské a klášterůw Opatowského a Sezemského. W Olomúci, 1523, 6 Apr.	218
47. <i>List krále Ludwika</i> , jimž potvrzuje předešlých listůw a zápisůw na zboží Týnecké panu Wojtěchowi z Pernšteina oc. W Olomúci, 1523, 10 Apr.	222
48. <i>List krále Ludwika</i> , jimž potvrzuje všech předešlých listůw a zápisůw na lesy králowství panu Wojtěchowi z Pernšteina. W Olomúci, 1523, 10 Apr.	223
49. <i>List krále Ludwika</i> daný panu Wojtěchowi z Pernšteina i s dědici jeho, že s statků duchovních splacování býti nemají, jakž šif wýminka listu swědčí. W Prešpurce, 1523, 29 Oct.	224
50. <i>Potvrzení krále Ludwika</i> na smlauwu mezi panem Wojtěchem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o ostrow při stawu Opatowském učiněnou. W Prešpurce, 1524, 14 Jan.	225
51. <i>Smlauwa</i> mezi panem Janem z Pernšteina a měšťany Hradeckými o platy a desátky i jiné powinnosti, kterých se lidé Hradeckých z Wysoké a z Raudničky k záduší Opatowskému zbraňowali platiti a dostáwati. Bez místa, 1535, 22 Aug.	226
52. <i>List Stanislawa, biskupa Olomuckého</i> , jimž přidává žiwotůw třem synům Jana z Pernšteina, panu Jaroslawowi, panu Wratislawowi a panu Wojtěchowi, aby do swých žiwotůw bez wšeliké překážky wes Jezbořice s jejím příslušenstwím, nejsauc s toho splacování, držeti mohli. Na Kroměříži, 1536, 19 Aug.	227
53. <i>Powolení kapitoly Olomucké</i> na přidání žiwotůw k držení wsi Jezbořic s jejím příslušenstwím, synům pana Jana z Pernšteina, panu Jaroslawowi, panu Wratislawowi a panu Wojtěchowi. W Olomúci, 1536, 10 Sept.	228

XI. Zápisy Domažlické od roku 1404 až do 1526.

1. *Bohuše, Jan a Aleš bratři z Příwozce*, prodávají kmetům swým we wsi Milawcích háj řečený Tomin. Bez místa, 1404, 27 Jun. 236
2. *Boreš z Oseka na Přimdě* kwituje Domažlické ze 200 kop gr., kteréž jemu král na nich okázal. Bez místa, 1413, 26 Jan. 237
3. *List dlužní Janka z Bezdědic na Lešanech*, měšťanům Domažlickým na 34 kop gr. swědčí. W Domažlicích, 1420, 24 Jul. —
4. *Město Horšůw Týn* vstupuje w příměří s městem Domažlickým, s paní Annau z Frimburka a s městy Klatowy a Sušicí. Bez místa, 1431, 23 Apr. 238
5. *Bozděch z Kamenice na Ptenině, Olbram z Kamenice a Jan Muchek z Bukowa* obno-

	<i>Stránka</i>
wuji kmetům swým we wsi Milawcích některé porušené listy na práwa jejich. Bez místa, 1454, 13 Apr.	239
6. <i>Sigmund Černín ze Stanětic</i> prodává dwůr swůj swobodný w Staněticích robotnému muži Pawlowi ze Zahořan za 14 kop bez 20ti grošůw stf. Bez místa, 1465, 14 Oct.	240
7. <i>Dobrohost z Ronšperka na Týně</i> (Horšowském) vstupuje w příměří s panem Rackem ze Šwamberka, purkrabím na Domažlicích, a s tím městem. Bez místa, 1471, 6 Mart.	242
8. <i>Jíra, syn Pawlíw ze Zahořan, a Marie, manželka téhož Pawla</i> , prodávají dwůr swůj w Staněticích Petrowi Mikšowu synu z Richowic za 4 kopy bez 12ti grošůw. Bez místa, 1480, 4 Dec.	—
9. <i>Hynek a Petr, bratři z Chřinowa na Merklině</i> , kwitují Domažlické za 200 kop gr. českých, pro zabití Wáclawa z Chřinowa, bratra swrchupsaných, podlé smlauwy na záduši jeho zaplacených. W Týně Horšowském, 1521, 3 Mai.	244
10. <i>Mikuláš z Branišowa</i> , purkrabí na Domažlicích, přiznává se k témuž městu pro dwůr tu na předměstí kaupený. Bez místa, 1526, 21 Sept.	245

XII. Zápisy města Horažďějowic.

1. <i>Oldřich z Prachně</i> postupuje Bětě, mateři swé, lauky pod Prachni we čtyrech kopách úroku ročního podlé rozkázání nebožtíka otce swého Matiše. 1417, 6 Mai.	246
2. <i>Týž Oldřich</i> postupuje práwa překupního ke wsi swé Prachni Drslawowi z Jindřichowic, 1418, 29 Jul.	247
3. <i>Týž</i> postupuje 3 kopy a 12 grošů platu ročního na lidech swých na Prachni Martinowi z Horažďějowic, testi swému, protože zaň slíbil we 32 kopách Drslawowi z Jindřichowic, 1418, 29 Oct.	—
4. <i>Zápis purkmistra a raddy</i> města Horažďějowic o městišti Benešowu krejčího odběhlém. 1431.	—
5. <i>Narowdní před raddau</i> města Horažďějowic a před Janem starším z Běšin učiněné we při mezi Oldřichem z Prachně a Martau sladowníkem z Horažďějowic, pro nedoplatení zboží z Prachně, jež Marta od Oldřicha koupil. 1433, 8 Dec.	248
6. <i>Wšeslaw z Jindřichowic</i> wznawá, že koupil domek chudým w Horažďějowicích, kterýžto domek purkmistr a radda téhož města všech platůw sprošťují i jiné swobody jemu propůjčují. (W Horažďějowicích,) 1438, 21 Mai	249
7. <i>Mikuláš z Chrastu</i> prodává Wáclawowi Sotnowi, Wachowi Brukowi a Martinowi Kozcinskému, sausedům swým, některé swobodné dědiny okolo města Horažďějowic. 1435, 28 Sept.	250
8. <i>Wojtěch a Janek, bratři z Dražowic</i> , prodávají swůj dům w Horažďějowicích Wšeslawowi z Jindřichowic. 1435.	—
9. <i>Zápis Blažka Zbijáka</i> , že se nad raddau města Horažďějowic, byw od ní kázán, nebude mstiti. 1438, 19 Mart.	25

	<i>Stránka</i>
10. <i>Zápis městský</i> , že Wozka mlynář mlýnu svého w Kozlowě Petřikowi Sádłowi z Kladrubec w poplatcích zadrželých postupuje. 1438, 19 Mart.	251
11. <i>Tóma, měšténín Horaždějowský</i> , zapisuje ženě své, Bužkowi z Dlahéwsi w Pakojnicích, a Racháčowi z Dlahéwsi we Lhotě, lauku a dvě niwy we stu kopách grošich. 143:	252
12. <i>Zápis městský</i> výpovědi Petřika z Kladrubec a Mikuláše z Kladrub jakožto smlauwců wydaných we při Oldřicha z Leštnice řečeného Prachenský s Matějem a Martau, bratry Holuby z Horaždějowic o Prácheň wes a sedění tudíž. 1441, 14 Oct.	—
13. <i>Děpolt z Risenberka</i> prodawá půldruhého lánu dědiny w Újezdci za Týnem kmetům z Újezdce. (Bez místa,) 1456, 7 Jan.	254
14. <i>Jan a Racek, bratři z Kocowa</i> , potvrzují nadání špitálu w Horaždějowicích, učiněné od Dětřicha Mečire, měšténína tudíž, a potom od Petra Sádly a Beneše, Otíka a Jindřicha, bratři z Kladrubec, rozmnožené. (W Horaždějowicích,) 1459, 9 Febr.	255
15. <i>Jirí král Český</i> zastawuje wsi křížownikům odjaté, Babinu a Ořechowice, ku kostelu w Horaždějowicích příslušející Rackowi z Kocowa w 700 řř. W Praze, 1467, 15 Jun.	256
16. <i>Barbora Bruková a dcera její Kateřina</i> dáwají Janowi Lhotowi mladšímu z Dlahéwsi w zástawě swůj mlýn Maršowský w jistých dluzich. 1467, 16 Nov.	257
17. <i>Půta z Risenberka a na Šwihowě</i> dáwá měšťanům Horaždějowickým na zawdawek 50 řř. grošů práwo odkazování i nápadů podle swobod starého města Pražského, jakož i práwo k wystěhowání se. Na Rabi, 1497, 21 Aug.	—
18. <i>Smlauwa</i> mezi panem Půtau z Risenberka a na Šwihowě a mezi měšťany Horaždějowickými o wedení wody do téhož města. 1503, 26 Mai	259
19. <i>Půta z Risenberka</i> měšťanům Horaždějowickým práwa jich a wýsady obnowuje. Na Rabi, 1503, 1 Sept.	260

XIII. Zápisy České w Uhřích od r. 1445 do 1490.

1. <i>Zápis Jana Jiskry z Brandýsa</i> Janowi Makowcowi z Senice na dluh 200 dukátůw. We starém Zwolenowě, 1445, 2 Dec.	329
2. <i>Týž Jan Jiskra</i> se swými městy, pomocníky a služebníky vstupuje w mír wědný s Pankrácem od Sw. Mikuláše. W Kremnici, 1449, 4 Mai.	330
3. <i>Oswědčení se Půtko</i> na Korlatowě Kamenu o pobraných koních. Na Korlat. Kamenu, 1445, 27 Apr.	332
4. <i>Swědectwí</i> o téže věci. Na Stráži, 1445, 28 Apr.	—
5. <i>Pankrác od Sw. Mikuláše</i> žádá Prešpurčanůw, aby od měšťanů Skalických mýta i cla nebrali. Na Branci, b. r. a d.	—
6. <i>Aurědnici Fneištatští</i> oswědčují se pánům Prešpurským o zajatých pěstich. We Freištatu, b. d.	333
7. <i>Blažek z Bořetína</i> oswědčuje se Prešpurčanům, že jich sice ještě pro dluh swůj hubiti nedal, ale již jich oň s pohrůžkami upomíná. Na Wesell, b. r.	—

	<i>Stránka</i>
8. <i>Waněk z Rachman</i> (Mladwaněk) slibuje Prešpurčanům za Wáclawa knížete z Ostrowa. Na Najbachu, 1460, 14 Jul.	334
9. <i>Wáclaw kníže z Ostrowa</i> Prešpurčanům wědětí dáwá, že Mladwaněk na rozsudku hrabě Sigmunda ze Sw. Jiří přestati chce. Na Najbachu, (1460,) 23 Jul.	—
10. <i>Waněk z Rachman</i> (Mladwaněk) Sigmundowi hraběti Swatojirskému slibuje státi k roku s Prešpurčany pod Děwinem (Tebni). Na Najbachu, 1460, 12 Aug.	335
11. <i>Týž</i> k témuž omlauwá se a posílá k roku služebníka swého Mikuláše Trčka. Na Najbachu, 1460, 13 Aug.	—
12. <i>Mikuláš Trčka</i> témuž hraběti omlauwá se, proč k roku wčerejšímu přijíti nemohl. Na Najbachu, 1460. 12 Nov.	336
13. <i>Týž Mikuláš Trčka</i> slibuje za pána swého (p. Mladwaňka), že k dalšímu roku a pokoji s Prešpurčany státi bude. Na Najbachu, 1460, 19 Nov.	—
14. <i>Oswald Somarowský</i> pánům Prešpurským o tom, co se w Trenčíně děje, zpráwu dáwá. W Trenčíně, 1461, 14 Apr.	337
15. <i>Pana Jindřicha z Lipého</i> list wěřící a průwodčí pro služebníka jeho Wáwru. Na Stražnici, 1467, 6 Jan.	—
16. <i>Swědectwí</i> města Krnowského o zjednání mezi králem Matiašem Uberským, Hanušem knížetem Opawským a Viktoriem knížetem Minsterberským. W Krnowě, 1474, 30 Aug.	338
17. <i>Aurad městečka Čechtína</i> přimlauwá se u pánůw Prešpurských za sauseda swého do zástawy wzatého. W Čechtíně, b. r.	339
18. <i>Král Wladislaw</i> do Uher jeda, žádá Prešpurských, aby nebránili w městě swém nakaupiti špiže pro lid jeho. Na poli u Angru, 1490, 16 Jul.	339
19. <i>Odpowěd</i> od stawůw králowstwí Českého Prešpurčanům o ochranění města jejich (před Turky) učiněná. Bez datum (pod králem Ferdinandem I.)	340

D.

Wypisky práwní a dějinné.

IX. Nálezy saudu komorního w králowstwí Českém od r. 1471 do 1479.

1. <i>Mezi</i> klásterem Swěteckým a Jakubem z Wřesowic. 1471, 25 Sept.	263
2. <i>Mezi</i> Petrem Kladowským spolu se Stražskými, a mezi sirotky Jana Wlka z Kwitkova. 1472, 25 Mai.	264
3. <i>Mezi</i> Jiřikem z Wartenberka a Annau Blanšteinoiwau. 1472, 27 Mai.	—
4. <i>Mezi</i> Otmarem Žakawcem a Jindřichem Řepnicí spolu s Alžbětou z Želetin. 1472, 29 Mai.	265

	<i>Stránka</i>
5. <i>Mezi Jindřichem knížetem Minstrberským a měšťany Mostskými. 1472, 30 Mai.</i>	265
6. <i>Mezi kwerky Flašerskými a Jandau horníkem kwerkem Rúsským 1472, 27 Mai.</i>	—
7. <i>Mezi Benešem Weitmilnarem spolu s Melchiorem Hochhauserem, a mezi Němcem Krinisem. 1472, 28 Mai.</i>	267
8. <i>Mezi Jiříkem z Wartenberka a Annau Blanšteinowau. 1472, 18 Juni.</i>	—
9. <i>Mezi Benešem Weitmilnarem spolu s Ješkem Uderským, a mezi Oldřichem Krčmú a Henigarem. 1472, 19 Juni.</i>	268
10. <i>Mezi Jindřichem knížetem Minsterberským a měšťany Mostskými. 1472, 20 Juni.</i>	—
11. <i>Mezi Janem Štěpanowcem z Wrtbi a Janem Zmrzlikem ze Swejšina. 1472, 7 Juli.</i>	269
12. <i>Mezi Lwem z Rožmitálu spolu se Zdeňkem ze Šwamberka, a mezi Oldřichem z Hradiště. 1472, 29 Jan.</i>	—
13. <i>Mezi Dobroničkau a Přibíkem Tluksau. 1472, 7 Oct.</i>	270
14. <i>Mezi Racheberkem a Hanušem Šenkem spolu s Němcem z Mišně. 1472, 15 Oct.</i>	—
15. <i>Mezi Mikulášem z Landšteina a Mikulášem Wrbíkem z Tismic. 1472, 19 Nov.</i>	271
16. <i>Mezi Čenkem z Klinšteina a Šumberkem, a mezi Janem Štěpanowcem. 1472, 9 Dec.</i>	272
17. <i>Mezi Jaroslawem Dubským a bratřími jeho, a mezi měškami Nowoměstskými. 1472, 10 Dec.</i>	—
18. <i>Mezi Mikulášem Běščinem a Častolorem. 1472, 19 Dec.</i>	273
19. <i>Mezi pány Dubskými a obyvateli Pražskými. 1472, 20 Dec.</i>	—
20. <i>Mezi Sirašnickým a Malešickým. 1473, 30 Jan.</i>	274
21. <i>Mezi opatem Grynheimským a Fridrichem Šumberkem. 1473, 11 Feb.</i>	—
22. <i>Mezi pány a zemany kraje Žateckého a mezi měškami Žateckými. 1473, 15 Mart.</i>	—
23. <i>Mezi Fridrichem Šumberkem a měškami Kadaňskými. 1473, 17 Mart.</i>	275
24. <i>Mezi Jiříkem ze Stráže a Bohuší z Drahobudic. 1473, 18 Mart.</i>	—
25. <i>Swědomí Mikulášowo Běščinského proti Častalorowi. 1473, 27 Mart.</i>	276
26. <i>Mezi Janem Dubským, a mezi Annau Wlkowau. 1473, 27 Mart.</i>	277
27. <i>Mezi Sigmundem Štosem a Janem Žirotinským, 1473, 18 Dec.</i>	—
28. <i>Mezi Jencem z Janowic a mezi Štefanem a Oldřichem bratřími Wrchotami. 1474, 19 Jan.</i>	—
29. <i>Mezi Štefanem a Oldřichem bratřími Wrchotami, a mezi Janem Záhorkau. 1474, 24 Jan.</i>	278
30. <i>Mezi Ilburkem a Mičánem, a mezi Tetaurem. 1474, 28 Jan.</i>	279
31. <i>Mezi Samuelem z Hrádku a Viktorinem sirotkem po Waškowi z Walečowa, a mezi Haškem Střížkem. 1474, 31 Jan.</i>	280
32. <i>Mezi měškami Nimburskými a mezi Wáclawem Twochem a manželkau jeho, 1474, 31 Jan.</i>	—
33. <i>Mezi Chwalem z Protiwina a Benešem Buřenickým. 1474, 31 Jan.</i>	281
34. <i>Mezi Jindřichem Oseckým a knížaty Mišenskými. 1474, 24 Feb.</i>	—
35. <i>Mezi Samuelem z Hrádku a z Walečowa a Viktorinem z Walečowa a z Opočna, a mezi Haškem Střížkem z Lužan. 1474, 26 Feb.</i>	—
36. <i>Mezi Purkartem a Křištofem bratřími Oppli z Fictum, a mezi Mikulášem Kyčerau a Hynkem Knoblochem. 1474, 9 Mart.</i>	—

	<i>Stránka</i>
37. <i>Mezi Janem z Janowic na Petrsparce a Kateřinou z Sautic. 1474, 15 Mart.</i>	284
38. <i>Mezi knížetem Mikulášem Opolským a Sigmundem Štosem z Kúnic. 1474, 16 Mart.</i>	—
39. <i>Mezi Sigmundem Štosem a Janem Žirotinským. 1474, 16 Mart.</i>	285
40. <i>Mezi knížetem Mikulášem Opolským a Sigmundem Štosem z Kúnic. 1474, 18 Mart.</i>	286
41. <i>Mezi Janem z Janowic a na Petrsparce a Jindřichem Mičanem z Klinštoina. 1474, 21 Mart.</i>	—
42. <i>Mezi Lwem z Rožmitálu a Kateřinou z Pecky. 1474, 21 Mart.</i>	287
43. <i>Mezi Mikulášem Racheemberkem a Lužickým. 1474, 23 Mart.</i>	288
44. <i>Mezi Štosem z Kúnic a Janem Žirotinským, 1474, 11 Jun.</i>	—
45. <i>Mezi Janem z Janowic a na Petrsparce, a mezi Kateřinou z Sautic a paní Zdenkouw a sestrou její. 1474, 11 Jun.</i>	289
46. <i>Mezi Sigmundem Štosem z Kúnic a Janem Žirotinským. 1474, 14 Dec.</i>	—
47. <i>Mezi Wáclawem Běšínem a Sigmundem Popelém. 1474, 17 Dec.</i>	290
48. <i>Mezi opatem Karloským a kněžimi hradeckými, a mezi Bohuslawem ze Swinař. 1475, 11 Jan.</i>	291
49. <i>Mezi proboštem kláštera Zderazského a přeworyš kláštera Swětce. 1475, 16 Feb.</i>	—
50. <i>Mezi Janem Žirotinským a mezi Prosenickým. 1475, 18 Febr.</i>	292
51. <i>Mezi Čenkem z Klinšteina a Janem z Raupowa, a mezi Slawatau z Chlumu. 1475, 4 Mart.</i>	—
52. <i>Mezi Sigmundem Štosem z Kúnic a Janem Žirotinským. 1475, 4 Mart.</i>	293
53. <i>Mezi pány Šliky a Polackým. 1475, 10 Apr.</i>	—
54. <i>Mezi Oldřichem z Říčan a Mikulášem Wrbíkem z Tismic. 1475, 10 Apr.</i>	295
55. <i>Mezi Albrechtem z Kolowrat a Pawlem Knížetem z Sulewic. 1475, 6 Apr.</i>	296
56. <i>Mezi sirotkem Letowského a manželkou mladého Pokonického. 1475, 6 Apr.</i>	—
57. <i>Mezi Ofkau z Dražowic a Ondráčkem pisařem od desk. 1475, 11 Apr.</i>	297
58. <i>Mezi Janem Oboječkem a Hanušem z Kotwic. 1475, 27 Apr.</i>	—
59. <i>Mezi Janem z Postupic a Cúhorem ze Sowince. 1475, 28 Apr.</i>	—
60. <i>Mezi Janem z Šelnberka, Mikulášem Trókan z Lipy a Zruckými, a mezi Bohuš z Drahodobudic. 1475, 29 Apr.</i>	298
61. <i>Mezi Fridrichem Šumberkem a Janem Hasenšteinským. 1475, 24 Mai.</i>	299
62. <i>Mezi Kristofem a Sigmundem bratřimi z Wartenberka na Dědině, a strýci jich Sigmundem a Jiřikem též z Wartenberka. 1475, 24 Juni.</i>	300
63. <i>Mezi Bořkem z Dohalic, Petrem Kluckým ze Solopisk a Wáclawem z Žehušic, a mezi Bořkem z Újezda, člověkem královským. 1475, 26 Juni.</i>	—
64. <i>Mezi Pawlem z Jenšteina a ze Skal, na místě knížete Minsterberského a Janem Šumberkem. 1475, 6 Jul.</i>	301
65. <i>Mezi Čenkem z Klinšteina a Martinem z Měšetic. 1475, 7 Jul.</i>	—
66. <i>Mezi Hynkem z Walšteina, Slawatau z Rožmberka a Janem Zpytowským, a mezi Horníky. 1475, 24 Juli.</i>	302
67. <i>Mezi Litwinem z Klinšteina a Hertwikem Encowanským. 1475, 29 Juli.</i>	303

	<i>Stránka</i>
68. <i>Mezi raddami knížat Minsterberských, Arnoštem kurfirštem Německé říše a Albrechtem knížaty Saskými, a mezi Janem Hasenšteinským z Lobkovic. 1475, 29 Julí.</i>	303
69. <i>Mezi Krištofem a Sigmundem bratřími z Wartenberka na Děčíně, a strýci jich Sigmundem a Jiříkem z Wartenberka. 1475, 24 Aug.</i>	304
70. <i>Mezi knížetem Jindřichem a Janem Šumburkem. 1475, 24 Aug.</i>	—
71. <i>Mezi Rackem z Kocowa a Budějovskými. 1475, 24 Aug.</i>	305
72. <i>Mezi rychtářem a konšely Vyšehradskými a Ručkau. 1476, 1 Jan.</i>	—
73. <i>Mezi p. Strakonickým a měšťany Wodňanskými. 1476, 30 Mart.</i>	306
74. <i>Mezi Fridrichem Šumburkem a měšťany Kadaňskými. 1476, 1 Apr.</i>	—
75. <i>Mezi Jiříkem z Hustěřan Malěšowským a Kutnohorskými. 1476, 3 Apr.</i>	—
76. <i>Mezi Janem Malowcem z Pacowa a Oldřichem Fífkau z Wzdří. 1476, 5 Apr.</i>	307
77. <i>Naučení Sigmundowi Bažtskému w rozepři s Diwišem Štítným. 1476, 20 Mai.</i>	308
78. <i>Mezi Janem z Wartenberka a z Děčína a synem jeho, a mezi Krištofem a Sigmundem bratřími z Wartenberka na Děčíně. 1476, 21 Jun.</i>	—
79. <i>Mezi Janem Přebozkým a mezi Jiříkem z Želetawy a Magdalenau manželkou jeho. 1476, 29 Jun.</i>	309
80. <i>Mezi Machnau, Dorotau a Adličkau sestrami z Tuněchod a mezi Annau z Talmberka. 1476, 19 Jul.</i>	310
81. <i>Mezi Jetřichem Bynickým a Janem Aujezdeckým. 1476, 19 Jul.</i>	—
82. <i>Mezi proboštem Staroboleslawským a Jirau od Černé Růže. 1476, 2 Oct.</i>	—
83. <i>Mezi Wáclawem z Boskowic a Janem Štosem z Kúnic. 1476, 21 Oct.</i>	311
84. <i>Mezi Klatovskými a Kunkau Sobětickau z Němčic. 1476, 24 Oct.</i>	312
85. <i>Mezi Kateřinou dcerau po Ješkowi z Březi, a její macechou Káčau z Bělče. 1476, 16 Nov.</i>	313
86. <i>Mezi Bohuší z Drahobudic a Janem Přebozkým se Zásmuk. 1477, 23 Nov.</i>	—
87. <i>Mezi Janem Zajícem z Hasenburka, a Samuelem z Hrádku. 1476, 2 Dec.</i>	—
88. <i>Mezi Bohuší z Drahobudic a Janem Přebozkým. 1476, 6 Dec.</i>	—
89. <i>Mezi Bohuší z Drahobudic, a Janem Swadbau z Otradowic. 1476, 12 Dec.</i>	315
90. <i>Mezi bratřími z Wartenberka na místě otce jich Jana staršího, a mezi strýci jich též z Wartenberka na Děčíně. 1477, 8 Mart.</i>	316
91. <i>Mezi Mikulášem Daksem z Hamršteina, a Pawlem sekretářem ze Swojšic. 1477, 7 Mart.</i>	—
92. <i>Mezi Alžbětau a Kateřinou z Huěwšina, a mezi Štěpanem a Oldřichem bratřími z Wrchotic. 1477, 30 Oct.</i>	317
93. <i>Mezi sladowniky a jinými řemesly a cechy w Starém městě Pražském. 1477, 28 Nov.</i>	318
94. <i>Mezi Alžbětau dcerau někdy Wawřincowau z Nechanic, a jinými zápisníky. 1477, 13 Dec.</i>	319
95. <i>Mezi Janem Seletickým a Wintřem Řasanským. 1478, 1 Mai.</i>	320
96. <i>Mezi Aneškau Ronowskou a Petrem Waldekem. 1478, 29 Jul.</i>	321
97. <i>Mezi Bohuší z Drahobudic a Janem Swadbau z Otradowic. 1478, 29 Jul.</i>	322
98. <i>Mezi Jindřichem z Kostelce a Heřmanem Hostinským. 1478, 15 Oct.</i>	—

D. IX. *Nálezy saudu komorního w kralowstwi Českém.*

587

	<i>Stránka</i>
99. <i>Mezi Milotau z Kamberka a Matějem Blanickým. 1478, 23 Oct.</i>	323
100. <i>Mezi Hynkem z Waldšteina Hradištským, a Janem Přestawlcským. 1478, 23 Oct.</i>	324
101. <i>Mezi Zdeslawem ze Šternberka a Buškem Lomeckým. 1478, 12 Nov.</i>	—
102. <i>Mezi mistry velké kolleje, a člověkem jich Wítkem z Počernic. 1479, 11 Jan.</i>	—
103. <i>Mezi Fridrichem Šumburkem a opatem Grynheimským. 1479, 8 Jan.</i>	326
104. <i>Mezi Zdeslawem ze Šternberka a Buškem Lomeckým. 1479, 13 Mart.</i>	—
105. <i>Mezi knížetem Hynkem Minstrberským, a Janem Ilburkem ze Wřesowic. 1479, 15 Mart.</i>	—
106. <i>Mezi opatem se Skály od S. Jana, a Wokáčem. 1479, 13 Mart.</i>	328

X.

Wýpisky právní a saudní ze starých desk zemských kralowstwi Českého. (<i>Zbírka třetí.</i>)	527
---	-----

REGISTŘÍK DRUHÝ,

jmen osobních a místních.

- A.**
- Abeceda* Mikuláš z Pamětic, 381.
 * *Adlaru*, Dorota, 555.
Adam z konského trhu, 384.
Albik, 539.
Albrecht II., 418, 437, 453.
Albrecht Bramburský, 429, 433, 462.
Albrecht, kníže Minsterberské, 137, 220.
Albrecht, kníže rakauské, 427, 433.
Albrecht, kníže saské, 303, 454.
Albrechtice, 338.
 * *Albrechtic*, Marotka, 379.
Alder, 266. Wáclaw z Lazska, 97, 98,
 p. *Aleš*, viz: ze Šternberka.
Alexander, 479.
 sv. *Ambroše* v Praze, 364.
Amor, Jan z Tarnowa, 452.
Anděl, Jan, 443. Štěpán (z Ronowce
 a na Přelauči, na Štěpanowě), 187
 — 189, 217, 218.
 sv. *Angela*, kardinal, 122.
Angr, 339.
 * *Anhaltu*, Albrecht, 175.
Anthenus, kardinal, 37.
Antiochia, 536.
Antišnobl, 294.
 p. *Apl*, viz: z Fictum.
Aquilejský, patriarcha, Markus, 460.
Arkleb, 31.
Armist, 378.
Arnošt, arcibiskup, 174.
Arnošt, kurfirst saský, 303.
Augustin, Lucian Santurienský, 510.
Auherce, 167.
- Aujesd*, 35. Čerwený, 53, 54. Kamen-
 ný, 62.
Aujesdec, 310.
Aujesdecký, Jan, 310.
- B.**
- Baběnice*, viz: Schram.
Babina, 256, 261.
Babinský, Wáclaw, 248.
Babylon, 479.
Bacienský, arcibiskup Gabriel, 461.
Balat, 197.
Balický, Mikuláš, 330.
Bán, Nowá, 330.
Banat, Jindřich z Lompardie, 175.
 * *Bara*, Ladislav, 461.
Bardějow, 330.
Barchow, 227, 228. viz: Wyše-
 hněwský.
Barchowský, Čeněk, 328.
 * *Barič*, Petr Holý, 381.
Baroch, 443.
Bartošuw mostek, 208.
Bartušowský, Jan z Labauně, 208.
Barwik, Prokop, 371.
Basilea, 413, 416, 452.
Baštský, Sigmund, 308.
 * *Bathor*, Štěpán, 461, 464.
Bawor, viz: ze Šwamberka.
Baworow, 401.
 p. *Bawuorek*, 233.
Bawory, viz: Ludwík.
Behtan, (Beptan,) Jan z Malewic,
 47, 52.
Bedřich, kněz, (ze Strážnice,) 14,
 16—19, 22, 23, 25—27, 32, 33, 389.
- Behm*, Ješek, 544.
Běchowice, 346.
Běchowský, 323.
Bechyně, viz: ze Šternberka.
Bechyně, Jan, 375.
 * *Bechyně*, Jiří, 540.
Bechynský kraj, 459.
Bechyňka, 9, 10.
Běl, Jan z Kornic, 338.
Běla, 166—168.
Bělec, 216.
 * *Bělce*, Káča, 313.
Bělehrad, (Bělohrad,) 461.
Bělehradský, biskup Gabriel, 461, 462.
 * *Bělhowic*, Wilém, 380.
 * *Bělkowa*, Sulek, 381.
Belsko, 452.
Bělušice, 177.
Benátky, 180, 181, 185, 194, 197,
 198, 200, 201, 220.
Beneda, Jan z Nečtin, 298, z Říčan,
 443.
Benešow, 3, 4, 5, 17, 30, 66, 76, 83,
 165, 234, 273, 312, 463, 465, 466,
 470—472, 474, 476—478, 495, 542,
 viz: z Dubé.
Benešowice, 187.
Beptan, viz: Behtan.
Beran, Jan, 171.
Bergow, 16.
 * *Bergowa*, Čeněk, 375, Otta, 528, 529.
Berka, Aleš, z Dubé, 293, 301. Crha,
 174. Hynek z Dubé, odj. z Lipého,
 376, (z Honšteina,) 528, 531—533,
 536. 539, Jan (z Jestřebí), 204,
 Jaroslav z Dubé na Milštejně, 267.

- 278, 376, 377. Ješek, 284. Jindřich Hlawáč z Dubé na Jestřebie, 377. Mikuláš z Dubé, 178, 179, 181, 182, 184, 186, 202, 203. Wáclaw, (z Leštna) 377.
- Beraunský**, kraj, 537.
- Berún**, 7, 27, 28.
- Běrunice**, viz: Liška.
- Bestval**, 387.
- Běčín** (Běčínský), Mikuláš, 273, 276, 277.
- Běčín**, Jan Starší, 248, 249. Wáclaw 290.
- Běškovice**, viz: Fitrlic.
- * **Běškowic**, Bohuslaw (Běškowec), 212, 215, 216. Jan, 327.
- Beysř**, 216.
- * **Besedáto** (Bendžic), Jan (Janek) na Lešanech, 237, 238.
- Boudčow**, 227, 228, viz: Wacek.
- Boudrušice**, viz: Kolowrat, Střela.
- * **Bowěrowa**, Bušek w Heršowě, 50.
- * **Biberšteina**, Frdrich, 161. Oldřich, 161. Wáclaw, 161.
- Biec**, 452.
- Bierka**, Bernard z Násilé, 79, 263, 264, 267, 269, 272, 276, 278, 280, 288, 288, 290—293, 801, 802, 811, 815, 328, 452.
- Bijady**, viz: Chlumčanský.
- Biolina**, 351, 376.
- * **Bieliny**, Jakub, Jakubek, 386, 392, 404—406. Albert, 541.
- Bielý**, Jakub, 384. Jan, 170.
- Bielý hrad**, 482, 491.
- Biskupce**, viz: Haugwic.
- * **Bišowa**, Dobek, 452.
- * **Bitešky**, Jakub, 381.
- Bitowo**, 35.
- Bláha**, 95.
- * **Blahotic**, Jaroš, 287.
- Blahuta**, 474.
- * **Blanghaima**, Erhart, 381.
- * **Blanice**, Wáclaw, 379.
- Blaničský**, Matěj, 323, 324.
- p. Blankstein**, 26.
- Blanšteinowá**, Anna, 264, 267.
- von Blastorf**, Jurge, 377. Nykl, 377.
- * **Blaskowa**, Brinnek, 381.
- Blatná**, 57, 70, 88, 92. viz: z Rokmitů.
- Blatnice**, 62.
- Blatník**, 175, 220.
- Blasimský**, Jindřich, 444.
- Blíšowice**, 192, 194.
- Bobowice**, 538.
- Boček**, 27.
- Bodoky**, Gasspar, 337.
- Bokdaneč**, 175, 189, 190, 195, 220, 542.
- Bohomileč**, Bohumileč 175, 220.
- Bohuněk**, komorník (publik), 528, 529, 530.
- * **Bochowa**, (Buchowa) Mikuláš, (Bochowec), 177, 178, 227, 228, 443, Štěpán, 227, 228. Zbyněk (na Skalách), 190, 227, 228, 327.
- Bolehošť**, viz: Hložek.
- * **Bolechowie**, Wicher, 379.
- Bolek**, kníže Swidnické, 175.
- Boleslaw**, starý, 310, 311.
- Boleslaw**, viz: z Cimburka.
- Boleslawsko**, Boleslawský kraj, 444, 451, 459, 537.
- * **Bolikowic**, Wilém, 381.
- Bor**, 261, 336. viz: ze Šwamberka.
- Bor**, les, 227, 228.
- * **Borbons**, Petr, 175.
- Borek**, 46, 62, 175, 220. viz: z Moraw.
- Bořek**, Diwiš z Miletínka, 175, 176.
- * **Bořetina**, Blažek, na Weseli 334.
- p. Bořita**, viz: z Martinic.
- Borotín**, z Bystřice, 379.
- Borotín**, viz: Malowec.
- * **Borotina**, Heřman, 375. Jan, 375. viz: z Landšteina.
- Borownice**, viz: Sudlička.
- Borowský**, Petr, 251, 252. Wáclaw 248.
- Borowy**, viz: Muchek.
- * **Boskowic**, páni 146. Benoš (z Černehory), 178, 379, 470. Jan 379. Jaroslav, 379. Ješek (na Růdnici), 77, 233. Jindřich (na Jičně), 379, 470. Oldřich, 379, 523. Wáclaw (Waněk), 178, 311, 312, 459, 481. viz: Olomucký biskup.
- Bošejowice**, 30.
- * **Bošejowic**, Janek, 877.
- Brada**, Petr z Nekmiře, sed. na Poříčí, 40.
- Bradlecký**, Hynek z Mečkova, 200.
- Bramburk**, 410. viz: Albrecht.
- Brandýs**, viz: Jiskra.
- Branec**, viz: sv. Mikuláš.
- * **Branic**, Petr, 452.
- * **Branišowa**, Wojslaw (w Nahošicích) 50, 240, 241, 243. Jan Wojslaw (w Nahošicích), 244. Mikuláš Wojslaw 244, 245.
- Bratři**, 101, 103, 106.
- Brcal**, Mikuláš z Dobré 331.
- Brch**, 151.
- Bršky**, 175, 220.
- Brkowec**, 9, 10. Petr z Ostromeče 77, 280.
- * **Břesé**, Ješek, 313. Katerina 313.
- * **Břeshradu**, Hašek, 188.
- Březnice**, 538.
- * **Březnice**, Páta, 588.
- * **Březowé**, Hereš, 531, Albert, 531, 532.
- Březowice**, 331.
- Bricháč**, Matěj, 248, 251.
- Brist**, 461.
- * **Břístie**, Jan, 126.
- * **Břitoha**, Mikuláš (we Lhotě), 254, 256.
- Brno**, 123, 161, 178, 235, 381, 470, 481, 491, 493, 523.
- Brněnský**, kraj, 459.
- Brniečko**, viz: Tunkl.
- Brnierka**, Katruše, 64.
- Brod**, 271. Český, 443.
- Brod**, Německý, 172, 456, 460, 466, 470, 471.
- Bronec**, Mikuláš z Mlýnc 377.
- Brosany**, 175, 220.
- Bruk**, Wácha, 250.
- Brukowá**, Barbora, 257. Kateřina, 257.
- Brunswick**, 387.
- * **Brušowa**, Mikuláš 452.
- Bubín**, viz: z Přestawlk.
- * **Bubna**, Mikuláš, 379. Stach, 379.
- Budčowice**, viz: Hausal.
- Budějowice**, Budějice (české), 64—98, 101, 118, 123, 127, 128, 163, 305, 395, 398, 457, 460, 493.
- Budin**, 217, 457, 461, 482, 491, 495.
- * **Budislawic**, Jindřich, 380.
- Budisin**, 376.
- v. Budissin**, Reyncz, 377.
- Buchow**, viz: Bochow.
- Buchow**, viz: Muchek.
- Bukowina**, 175, 183, 216, 220.
- Bukowina**, Wilém ze Štědrých, 554.
- Bukowka**, viz: z Hustiřan, Sezema.
- Bukowsko**, 91.
- Bukowský**, rybník 203.

Registrák druhý:

von Bünaw, Henrich 406.
 ot Bušického lice, Wáclaw, 349.
 Buřenice, wiz: Tlaxa.
 Buřenický, Beneš, 281.
 Burgund, wiz: Karel.
 p. Burian, 232, 272, 386, 387, 404, 406.
 Bušek, 363, 398. Jan z Hodkowa, 199, 201, 202.
 Bušěwes, 389, 394, 395. wiz: z Kolowrat.
 Bušków, Janek, 252.
 Bydšow, Mladý, 191.
 Bykolf, Januše z Tarku 330. Ladislaw 330.
 Bynický, Jetřich, 310. (z Bynic) Příba 532.
 Bystřec, Bystřec, 175, 189.
 Bystřice, 220, 330. wiz: Borník.
 * Bystřice, Čeněk, 381.
 * Byšic, Jan, 381.

C.

* Cachowa, Stanislav, 378.
 Calta, Jan (z Kamennéhoory), 114, 140, 232, 404, 406, 423, 424, 432, 542, 543, 545, 557.
 Cankowice, 194.
 Cedlic, Hinc, 378.
 Cigan, Jan z Welezic, 548.
 Cigar, 93.
 Cílský, hrabě Oldřich, 416, 423, 425—427, 429—431, 433.
 * Cimburka a z Towačowa Jan (na Boleslawi), 77, 81, 178, 282, 284, 290, 291, 307, 316, 451, 481, Cúbor (Stibor, Towačowský), 141—146, 267, 451, 459, 470, 523.
 Cip, 96.
 * Citolib, Eliška, 530. Anna 530.
 * Cokar, Jan 381.
 Constantinopole, 479.
 Constantinus, 479.
 Ctibor, (Stibor) purkrabí, 7, 9, 10.
 Cukmantl, 472.
 Cwoček, Wáclaw, 384.
 Cyrus, 479.
 * Csabiczar, Gabriel, 141.
 Csehel, Bohuněk, 556.
 Czezwicz, Otto, 377.

Č.

Čabelický, 420.
 Cachowice, 550.

* Čachrowa, Jan (Kanicý), 245. Wi-
 lém (w Kanicích) 244.
 Čapek, 346. Mikuláš, ze Zalužan 558.
 Čáslaw, 376, 443, 471.
 Čáslawsko, Čáslawský kraj, 443, 459, 537, 541.
 Častolor, 273, 276, 277.
 * Častolowic, Ofka, 554.
 Čechelice, wiz: Tečenský.
 Čehnice, (Čechynce) Jan z Řičan, 42, 47, 239.
 Čech, 95.
 Čechčín, 339.
 Čechlaslaw, 428.
 Čechtice, 30.
 Čechynce, wiz: Čehnice.
 Čelakoway, wiz: Sedkowa.
 Čelich, Mikuláš z Minic, 550.
 Čeminy, wiz: Rús.
 p. Čeněk, wiz: z Klinšteina.
 Čenow, wiz: Wlček.
 * Čeradic, Wojslaw, 544.
 Čerčen, Hanuš, 376.
 Čermoheř, 246.
 Černá, Črná (za Bohdaněf), 175, 220.
 Černá hora, 145. wiz: z Boskowic.
 * Černčic, Witek, 539.
 Černidlice, 559.
 Černien, (Černín) Sigmund ze Stanětic, 240, 241, 243. Černín z Chuděnic, 379.
 Černikow, wiz: z Risenberka.
 Černotin, 35, 171.
 * Černow, Hanuš, 378.
 * Čestic, Dětrich, 376.
 * Čihaně, Jan, 380.
 * Čihowic, Wáclaw, 381.
 Činuow, wiz: Wlček.
 Črkan, 227, 228.
 Črnštejn, wiz: z Lichtemburka.
 Črt, Jan ze Skaličky (Skalický), 182—184, 203.

D.

Daks, Mikuláš z Hamřšteina (Daksse Nikl) 316, 376.
 Dalmatsko, 37, 38, 61, 175, 197, 222, 481.
 * Damečic, Bušek, 381.
 Darius, 479.
 Dašický, (Čeněk), 212, 213, 443.
 Daubrawice, 220.
 * Daubrawice, Sigmund na Hrutowicích 205.

Dauhar, 95.
 Dauš, 171.
 Děčín, wiz: z Wartenberka.
 * Decina, Jan (Janek), 536, 548, 549, 560.
 Dědice, wiz: Ručka.
 Dechser, 427.
 Dekanowic, Mixo, 343.
 p. Depolt, wiz: z Risenberka.
 * Dešnice, Kateřina, 549.
 Dětrich, 9. mečieř, 255.
 Děwečka, Ondřej ze Šidlowa, 141.
 Deyhlik, Wawřinec, 245.
 Dehorowice, 546.
 Ditmar, 388.
 Diwóček, Jan ml. z Pabenejic, 378.
 Diwoký, z Malowic 379.
 Dłask, Jan ze Wchynic, 444.
 * Dlaženého, Beneš, 347.
 * Dłauhéwsi, Jindřich na Wyšehořowicích 190; wiz: Lhota.
 Dłuháwes, wiz: Lhota.
 * Dłuhéwsi, Racháč we Lhotě 252. Bužek 252.
 Dobrá, wiz: Brcal.
 p. Dobeš, 143, 146.
 Dobřany, 35.
 Dobřanský, Jan, 195.
 * Dobřcie, Bohuše, 380.
 Dobřenice, 175, 220.
 * Dobřenic, Jan, 204, 327. Kunat (na Winařech), 190.
 * Dobřewody, Slawek, 381.
 Dobřieš, 396.
 Dobřhost, Jan, 461.
 p. Dobřhost, wiz: z Romšperka.
 * Dobromilic, Sobin, 378.
 * Dobronic, Jan, 120.
 Dobronička, 270.
 * Dohalic, Bořek, 204, 300.
 Doksany, 311, 472.
 Dolanec, 271.
 Dolanky, 544.
 Dolany, 175, 220. wiz: z Risenberka.
 * Domamystlic, Jan Biely, 381.
 * Domašic, Janek, 379.
 Domašlice, město, 35, 230—245.
 Domašlice, wes, 35.
 Donat, Wáclaw z Těchlowic, 182, 183.
 Donat, panoše, 332.
 * Donina, Fridrich, 545, 546, 547, 560. Margreta, 545.
 p. Doninský, 420.

- Dostin**, viz: Tegflk.
Draho, Jan ze Sernče, 381.
 * **Drahobudic**, (Drahobuzic) Bohušc, 77, 138, 275, 276, 285, 290, 292, 295, 296, 298, 299, 307, 313—316, 322.
 * **Drahobuse**, Petr, 539.
 * **Drahoňova Újesda**, Jan, 380. Petr. 380.
 * **Drahotuš**, Jan, 381.
Drahowice, viz: Hisrle.
 * **Drachlowy**, Rymek, 377.
Draženow, viz: Špička.
Draňice, viz: Škopek.
Draňkow, 175, 207, 220.
Draňkowice, (Draňkowice), viz: Luta.
 * **Draňkowie**, Boreš, 379. Oldřich, 380.
 * **Draňowic**, Janek, 250. Ofka, 297. Wojtěch, 250. Wyšek, 250.
Dřič, 183.
Dřiteš, 175.
Dřiteš, 220.
 * **Drnowa**, Blažek, 544.
Drolaw, viz: z Jindřichowic.
Drotka, viz: Kolwin.
 * **Drotky**, Břeněk, 238. Zdeněk, 39, 40, 238, 239.
Dráková, Margreta, 250.
Dub, 475.
 * **Duba**, Jan, 282, 380. Jiří, 282, od Dubu Petr, 398. Zbyněk, 55.
Dubá, viz: Berka, Labán, Škopek.
 * **Duban**, Jan, 378, 380. Markwart, 378. Wilém, 527.
Dubanský, Jakub, 462.
 * **Dubé**, Hynek (z Benešowa), 542. Jindřich (z Lipého), 543, 547. Mikuláš, 551. Ondřej, 532, 535, 539.
Dubec, Matěj, 420.
 * **Dubečka**, Anna, 551.
 * **Dubenska**, Marek, 378.
Dubenský, Oldřich, 459.
Dubičná, 94.
 * **Dubna**, Jakub, 160, 162, 164.
 * **Dubšan**, Hrdoyn, 380.
Dubowec, 212.
Dúbrawice, 175.
 * **Dúbrawice**, Zbyněk, 381.
Dúbrawský, Martin, 248. Wáclaw (Waněk), 248, 249, 251.
Dubský, Jan, 277. Jaroslav, 272, 273, 444.
- Dudik**, Jakub, 249—251.
 * **Dúdleb**, Marketa, 554. Petr, 71.
Duchow, 267.
Duchek, Weliký, 347, 348.
Dunaj, 478.
Dunin, Petr z Prawkowic, 452.
 * **Dúpowá**, Beneš, 124, 126. Bohuslaw, 376.
Dúpowec, Jan z Dúpowa, 555, 559.
Dušeniky, 473.
Dwakačowice, 208, 209.
 * **Dworce**, Oldřich, 71.
Dwory, 94.
Dýmek, Petr z Račiněwsi, 444.
Dyrcajal, 94.
- E.**
- Ebrle**, 94.
Ebrswin, Wáclaw z Hradiště 50.
Ecingar, 427. Ozwald, 116, Sigmund,
Einberk, 388, 116.
de Einsidl, Jodocus, 289.
 * **Elsterberka**, Henrich, 377.
Encendorf, 101.
Enciendorf, 427.
Encowanský, Hertwik, 303.
Eperiaš, 330.
Endrsdorf, 116.
Erkhaucar, 116.
 * **Ertýšowic**, Petřík, 380.
Eugenius, papež, 513.
- F.**
- Falc**, 463.
Farářowý dwory, 95.
Fauolsie, 427.
Fencl, 94, 169.
Ferdinand I., 59—61.
Ferrařský, biskup, Wawřinec, 147.
 * **Fictum**, (Wictum). Apl. (Opl), 424, 432, 454. (Kriřtof), 264, 282, 283, 288, 289, 328. Purkhart (Opl), 282, 283.
Fifka, Oldřich z Wydřie, 307, 308.
Filipowic, Řehoř, 246.
Findelfels, viz: Soffka.
Firšic, Jan z Běškowic, 444.
Flašery, 265, 266.
Forman, Lukáš, 226.
Fogt, Hanuš, 379.
Fransko, 462.
Freiřtat, 333.
Freiřtatský, kněže Henrich, 161.
Friček, 444.
- Fridl**, 95.
Fridrich IV., 415, 417, 423, 424, 524.
 * **Frimburka**, Anna (na Kasejowicích), 238. Neptalim (na Holicích), 199.
 * **Frumštyňa**, Dětiřich, 330.
 * **Fulšteina**, Jan, 195. Jiřík, 195.
 * **Fumacst**, Kuncz, 141.
 * **Fundrolsincst**, Tunczolt, 141.
 * **Fürstenberka**, Ot, 175.
- G.**
- Gabriel**, mnich, bosák, 157.
Gaic, Wolf z Hercnburka, 461.
Gajrowá, 94.
Galický, wojwoda, 461.
Gentesowna, Agneška, 372.
 v. **Gerensdorff**, Cristoff, 381.
 v. **Gererstorf**, Fridman, 376.
Gerlice, 440, 517.
Glauchowský, (Klauchowský) Fridrich, 390, 405—407.
 * **Glogowa**, Niklas, 379.
Gněno, 452.
Gnesenský, arcibiskup Jan, 461.
Gor, Marcin, 376.
Gotfrid, kardinal, 37.
Grauffschlagen, 164.
Grof-Sigmund, viz: od sw. Jiří.
 * **Gruneka**, Mikuláš, 380.
Grynheim, 274, 299, 326.
 * **Gutšteina**, (Gutenšteina) Burian (na Nočtinách, na Rabšteině, na Wserubech), 41, 51—53, 114, 131, 132, 134, 139, 140, 161—163, 169, 170, 289, 291, 296, 328, 547, 557. Kriřtof, 57. Linhart (Leonard, na Klenowém), 114, 134, 161—163, 172, 282, 285, 288, 289, 295, 296, 298, 328.
Gysynk, 427, 428.
- H.**
- Habřie**, viz: Raubík.
Habřina, 175, 215, 220.
Habřinka, Malá, 197, 198, 200.
Habřinky, 180, 181, 185, 201, 220.
Haklowý dwory, 95.
Halér, Jan, 349.
Hamřstein, viz: Daks.
Hanowec, viz: ze Šwamberka.
Hansobě, Maceji, 379.
Hanuš, kníže Opawský, Ratiborský a Krňowský, 236, 336.
Hanušek, krajčl, 248, 251.

- Hanzl*, 94, 96.
Harownik z Přetiny, 379.
Hartemberk, 388.
Hartmanice, viz: Kyj.
Hasenburk, 472, viz: Zajec.
Hasenštejn, Hasistain, Hasastain, 111, 400, viz: z Lobkowic.
Haša, 190.
 * *Hatné*, Wáclaw, 333.
Haugwic, Jindřich z Biskupic, (na Kamenci), 190.
Hausal z Budčovic, 381.
 * *Hauswerdu*, Marcin, 376.
 * *Hauzdné*, Petr ze Stupného, 164.
Havráněk, Martin, 376.
Helpenburk, 387, 411.
Helpenštejn, viz: z Pernštejna.
Henčuk, Mikuláš, 234.
Henigar, 268.
Henrich, kníže, 102.
Hercenburk, viz: Gaic.
 * *Hermanowca Městec*, Jaroslaw, 529, 536.
Hermanstorf, Nikl, 376.
 * *Herminenina*, Hynek, 208.
 * *Hermesperku*, Wilém, 242.
Heroltice, viz: Herult.
Herštýn, Herštejn Nowý, viz: z Wilhartic.
 * *Herštejna*, Arnošt, 555. Chotěbor, 240. Ofka, 240. Pirchesius, 240. Wilém, 555.
p. Hertwik, 10.
Herult, Jan z Heroltic, 381.
Herwert, 388.
Heryuk, Wáclaw ze Slápna, 381.
Heydenrych, Oldřich, 379.
Hirle, Wáclaw z Drahowic, 557.
Hladký, Jan, 257.
Hlas, Petr, 377.
Hlawác, Jan z Maštowa, 184, viz: Berka.
Hlawatce, viz: Rúbík.
Hlinský, potok, 211.
Hlohová (Hlochow), viz: z Romšperka.
Hlošek, Mikeš ze Žampachu (na Bo-lehošti), 190.
Hluboce (?) 88.
Hluboká, 398—401, 405, 473, viz: z Lobkowic.
 * *Hlubokého*, Jan, 381.
 * *Hluboše*, Jan, 557.
- Hlúpin*, 261.
Hněc, 332.
 * *Hněčšina*, Alžběta, 317, 318. Hynek, 317, 555. Kateřina, 317, 318. Míra (?), 317. Wáclaw, 317.
Hnidausy, 35.
Hodějowice, 93.
Hodek, 95.
Hodkow, viz: Bušek.
Hodonin, 486.
 * *Hodonina*, Jan Kuna, 523.
 * *Hofertic*, Sůbor, 381.
Hofkirchar, 427.
Hofnar, Mikuláš, 95.
Hohenberger, 427.
Hoholice, 28.
Hohorka, Petr, 344.
Hochhauer, Melchior, 267.
Hojden, 95.
Hojman, 94.
Holayč, 340.
 * *Holečic*, Jakub, 381.
Holeděč, viz: Šmohař.
 * *Holejšowa*, Anna, 551.
Holice, viz: z Frimburka.
Holický, viz: z Šternberka.
Holík, Michal z Panošeho Újezda, 380.
 * *Holowás*, Jan 379.
Holub, 23. Matěj a Marta, 252—254.
Holý, Stělec, 379.
Homole, Wáclaw Lubna, 319, viz: Kafunk.
Honštejn, viz: Berka.
Hora, Horníci, viz: Kutnáhora.
od Hory, Maceji 379. Ondřej, 376.
Hořany, 550.
 * *Hořan*, Elška, 277. Erbart, 444. Walentin, 344.
Horažďějowice, (Horaždějice, Horažďowice, Oražďějowice, Harawicz), 5, 6, 20, 67—70, 74, 86, 90, 91, 246—262, 305, viz: z Kocowa.
Horčický, 49.
 * *Hořepnika*, Anna, 552. Jan, 551.
 * *Hořic*, Mikuláš (na Pecce), 202, 205, 443.
Hořikowice, 35, 167, 171, 172.
 * *Hořiněwsi*, Hedwika, 549. Smil, 549.
 * *Horky*, Lukáš, 452.
Hórky, 345.
Hořowice, 272.
- * *Hořowic*, Bohuněk, 343. Hořowský starý, 272.
Hořow, viz: z Bezwěrowa.
 * *Hořowca*, Bohuslaw, 239.
 * *Horušan*, Bušek, 379. Jan (Horušanský) z Roztok, 184.
Horyna, Jindřich, 280.
 * *Hostic*, Wáclaw, 381.
 * *Hostěradek*, Stach, 381.
 * *Hostěradic*, Mikuláš, 381.
Hostinná, viz: z Lichtenburka, ze Šonowa.
 * *Hostinné*, Arnošt, 174.
Hostinský, Heřman 322, 323.
Hostin, 172.
 * *Hošćic*, Martin, 381.
Hotowec, 376.
 * *Howswerda*, Petr, 376.
 * *Hrabec*, Petr, 344. Štěpán, 344.
Hradec Jindřichůw, (Nova domus), 3—5, 7, 8, 10, 15—20, 22, 23, 25—30, 32, 33, 131, 135, 138, 164, 259, 390, 443.
 * *Hradce*, páni (de Nova domo), 75, 80, 403. Jan (z Wilhartic), 3—12, 18, 19, 22, 30, 31, 536, 540. Jindřich 70, 71, 114, 134, 147, 161—163, 459, 520, 525, 535. Meinbart (Menbart) na Wilharticích, 4—6, 8, 12—14, 247, 252, 401. Oldřich, 12—33, 231, 395, 396, 406, 407, 532, 533, 535, 538, 539.
 * *Hradce*, Welik, 48.
Hradec Králowé (nad Labem), 178, 181, 182, 184, 191, 203, 207, 208, 215, 216, 220, 225—227, 375.
Hradecko, Hradecký kraj, 29, 182, 184, 185, 197, 200, 202, 205, 223, 443, 537.
Hrádek, 175, 189, 220, 330, viz: Kule, Lopata, z Řičan, Štos, z Walečowa.
 * *Hrádku*, Bohuchwal, 45. Bušek, 380. Heřman, 289. Hyncík, 378. Janek, 15. Jiří, 527. Markwart, 271. Staniměř, 380. Sulek, 380.
Hradenice, 172.
Hradišce, Hradiště, 175, 215, 220. (na Morawě), 493, 523, viz: Ebrzwín, Swestrnun, z Waldšteina.
 * *Hradiště*, Jan, 38, Mates, 126. Oldřich, 269.
 * *Hradištka*, Racek, 536.

Hřan, 314.
Hraňák, Mirek, 342, 349.
z Hrbowic, Heralt, 377.
Hrdý, Mikuláš z Klokočné, 338.
Hřebec, 538.
z Hřešihlaw, Bušek, 126.
Hříbsko, 215.
Hrneček, Petr, 246, 247.
Hrobice, 175.
z Hrobku, Wáclaw, 358.
z Hrochowa, Heřman, 205.
Hron, Jan z Kwětúše, 301, 302.
z Hrošky, Závěse, 381.
Hrubec, Jan, 257.
Hrušowany, 35.
Hrutowice, wiz: z Daubrawice.
Hrsek, 78, 79.
Hubenow, 261.
Huček, Jan 553.
Húgwic, Hanuš, 472.
z Huntierowa, Hájek, 344.
Huolka, Wáclaw (sedenim u Widowě), 71.
Huora, 554.
Húska, 26.
Hustěřany, wiz: Malešowský.
z Hustiřan, Bawor (na Bukowce), 203. Marketa (z Chwalkowic), 183, 184, 202, 203.
z Húsné, Přibík, 381.
od Hwěsdy zlaté, Tomáš, 97.
Hwodier, wiz: z Prostiboře.
Hynek, kníže Minsterberské, (pán z Kunštatu a z Poděbrad, hrabě Kladské), 81, 92, 93, 187—189, 194, 217, 308, 326, 327, 454, 467, 481, 487, 514, 521.
p. Hynek, (auředník), 209, 210.

Ch.

Chalupa, Mikeš, 345, 346.
Chalupka, Macek, 332.
Charwaty, (Charwatsko), 37, 38, 61, 175, 197, 222, 481.
z Chawuk, Sigmund, 116.
ze Chcebusa. (Chcebuzi) Čibor, 377. Janek 377, 548. Kateřina, 548. Mikeš, 126.
Chebský, kraj (Chebsko), 12, 43, 100, 459, 467.
Chelm, 452.
z Chlowského, Alexander, 204.

z Chlumu, Bohuslaw (Chlum), 42, 377. Jan (Košmberský), 278. Přibík, 71. Slawata (z Košmberka), 288, 292, 302, 443. Šlejbor, 550. Wěnek, 550. Wilém, 550.
Chlumčanský, 297. Jan, 62. Jiřk, 61. Markwart (na Bijadlech), 61. Wáclaw z Přestawlk, 58.
Chlumec, 324, 412. wiz: z Janowic, Zub.
Chlumecký, Jetřich, 284, 443.
Chocomysl, wiz: Soffka.
Chodec, 96.
Chochol, 379.
z Chomutic, Martin, 530.
Chomítow, 405, 406, 408. wiz: z Waitmile.
z Chomítowa, Benešek, 381.
Chorwaty, wiz: Charwaty.
Chotek, z Wojnána, 553.
z Chotěnowa, Albrecht, 380.
Chotěsowc, 34—63, 238, 475.
Chotěsowice, 35.
z Chotěsowic, Benedka, 47. Otík, 47.
Chotěsowoy, 48.
Chrast, wiz: Mandelík, Otec.
z Chrastu, Mikuláš, 250.
z Chrastnice, Kateřina, 215. Marketa, 215.
Chrastnice, 215, 216.
Chrašfany, 473.
Chrašfowice, wiz: z Týnce.
Chřčice, 177, 204.
z Chřinowa, Hynek (na Merklíně), 244. Petr (na Merklíně), 244. Wáclaw, 244.
Chrt, Bohuslaw ze Rtína, 212.
Chrudim, 192, 193.
Chrudimsko, Chrudimský kraj, 21, 178, 443, 459, 537.
Chrústenský, Wáclaw z Malowar, 313.
Chrústow, 194.
Chuděnice, wiz: Černín.
Chudoba, Jira, 95.
Chudowice, 384.
Chuchel, Bohuslaw z Obytec, 249. Oldřich z Obytec, 249.
Chusník, 308.
z Chusnika, Herman, 527, 528, 531, 535.
z Chwaletina, Tomáš, 381.
z Chwatišowa, Mikuláš, 376.
Chwalkowice, wiz: z Hustifan, Šwáb

z Chwalkowic, Majnuš, 179, 180, 203.
Chwatlina, 314.

I.

Ilburk, (z Ilburka), Jan (z Wfesowic), 327, 328. Puota, 161. Wilém, 10, 114, 129—134, 161—163, 279, 282, 560.

J.

Jablonné, 273.
z Jajkowic, Mikuláš, 381.
sw. Jakuba, w Praze, 360.
Jakub, kardinal, 37.
p. Jakub, p. Jakúbek, wiz: z Bieliny.
m. Jakub, 133.
Jakúbek, 332, sladownik, 248.
z Jámy, Mareš, 343.
sw. Jana, skála, 328.
Jana Husa kostel u Hradce, 226.
Jan, král, 453.
Jan, biskup Olomucký, wiz: Olomúc.
Jan, hofrychtér, 476.
Jan, kardinal, 37.
Jan, podkomoří, 368.
p. Jan, Burian, 31.
Jan, wedlé rathúzu, 349.
p. Jan, wiz: z Hradce.
Janda, 265, 266.
Janek, purkrabí, 4.
Jankowice, 187, 220.
Janow, 37, 42, 43, 45—47, 49, 50, 58—62.
Janowec, 247.
Janowice, 278. wiz: z Klenowého, Suda.
z Janowic, Anežka, 536. Děťich (Jetřich) (z Chlumce), 130, 136, 551. Jan (Jenec) (na Petrsurce), 77, 263, 264, 269, 272, 276, 278, 280, 282—287, 289, 290, 292, 295, 296, 311, 315, 316, 328, 444, 525. Marult, 381. Oldřich, 45.
Janowsky, Jan ze Sautic a na Žumberce, 212, 217, 218.
Jarohněw, 18.
Jaroměř, 443.
z Jaroměřic, Oldřich, 380.
p. Jaroslaw, wiz: ze Šternberka.
Jaroš, 30.
z Jawiny, Kundra, 379.
Jawor, 484.
z Jawora, Jaroslaw, 378. Kuntrat, 378.

- Jax**, 94.
 * **Jedemilic**, Jan, 551.
 * **Jedowa**, Michek, 381.
Jehla, 94.
Jécha, krajčí, 248.
 * **Jemišt**, Mikeš, 378.
 * **Jemnice**, Prokop, 379.
 * **Jenišowic**, Bohuněk (w Šňakowě), 209, 210.
 * **Jenšteina**, Arnošt, 200. Jindřich (ze Skal, Skalský), 77, 282, 284, 285, 289, 291, 292, 301, 302, 311, 316. Pawel (ze Skal, (Skalský), 77, 78, 82, 86, 87, 200, 263, 264, 267, 269, 272, 276, 278—280, 282—285, 289—292, 301, 302, 311, 316, 328.
Jerg, 68, 69.
Jesencany, 206.
 * **Jesenice**, Litolt, 535.
Jestřebie, wiz: Berka.
Ješek, 96, 247.
 * **Jesic**, Mikuláš, 535.
Jeteč, wiz: ze Sulewic.
Jewička, 380.
Jewišowice, wiz: z Kunstatu.
Jesbořice, 177, 227—229.
 * **Jesera**, Jindřich, 192—194.
Ježná, 35.
Ješov, 241.
Jičin, wiz: z Boskovic.
 p. **Jičinský**, 117, 119. J. Bartoš, 358.
Jiera, 93.
Jierěn, wiz: Škola.
Jihlawa, (Jichlawa), 28, 151, 161, 380, 523.
Jicharec, Jicharec, 35, 61.
Jicharsko, 61.
Jikelér, 272.
Jilek, 95.
 * **Jilowého**, Kunat, 376.
 * **Jilowic**, Albert, (Wojtěch), 554.
 p. **Jindřich**, 29, 231.
Jindřich, kníže Minsterberské (pán z Kunstatu a Poděbrad, wéwoda Kladský, kníže Wolešnické a Kozelské), 73, 75—77, 83, 90, 182—184, 186—190, 192—197, 202, 203, 217, 220, 265, 268, 270, 278, 282—286, 304, 305, 327, 454, 459, 472, 481, 514.
 * **Jindřichowic**, Drslaw (purkrabí z Wilhartic), 246, 247, 252. Wšeslaw, 249, 250.
Jira, 82, 95 (od Černé Růže), 311.
- Jirgl**, 361, 362, 371, 372.
 sw. **Jiri**, 334.
 od sw. **Jiri** a z Pezingen, hrabě Sigmund (Graf-Sigmund), 334—336.
Jiri, král, 48, 99—164, 178—180, 182, 184—186, 201—203, 219, 233, 256, 279, 286, 319, 320, 435, 437, 451, 453, 454, 456, 475, 480.
Jiri, kníže Minsterberské, 220.
 p. **Jiřík**, wiz: z Poděbrad.
Jirkowic, Petr, 347.
Jiskra, Jan z Brandýsa, 231, 329—331.
Jiwa, 96.
 * **Jiwi**, Oldřich, 535.
 * **Jivian**, Lwík, 40, 238.
 * **Jiwowice**, Wojtěch, 71.
Johanes, rychtář, 72.
Johana, králowá, 138, 327, 453, 465.
Jonák, 96.
Jošt, biskup Wratlaský; wiz Wratlaskaw.
Julian, kardinal, 480.
Jungl, Tos, 327.
Jurista, Jan 97, 98. Mikuláš, 64—66, 76, 97, 98.
- K.**
- Kabát**, Matěj, 542.
Káča, 354.
Kačer, Jan ze Ščetina, 317, 381. Mařík, 364.
Kačice, Jan, 317.
Kadaň, 163, 274, 306, 326, 402, 534, 550.
Kadeřáwek, Stanislaw ze Šárky, 97.
Kadeřavý, Janek, 252.
Kador, wiz: z Lukawice.
 * **Kafunk**, Hylbrant na Homoli, 190.
Kalenice, 472.
Kalinowá, wiz: Záruba.
Kališ, 160, 162, 164, 452.
Kamaret, Purkhart ze Žirownice, 187, 560.
 * **Kamberka**, Milota, 323, 324.
Kámen, 307.
 * **Kamene**, Hanuš, 257.
Kamenice, 118, 120. wiz: Haugwic.
 * **Kamenice**, Barbara, 552. Bozděch (na Ptenině), 42, 43, 239, 240. Olbram, 42, 43, 239, 240. Kamenický Otík, 324. Přibík, 528.
Kamenná hora, wiz: Calta.
Kancelér, 372.
- Kancelerowic**, Ondřej, 349, 358.
Kanice, wiz: z Čachrowa.
Kaplér, (ze Sulewic * Jetče), 335. Bušek, 77, 444. Jan ze Sulewic (na Winterberce), 79, 87, 88. Petr (Winterberský), 77.
Kaplicar, Jan, 100—102.
Kapún, 271, 281. Alexander, 285.
Karas, Jaroš, 376.
Karel IV., 109, 136, 173, 175, 414, 417, 453.
Karel, kníže Minsterberské, 58, 220, 222—224.
Karel, kníže Burgundské, 462.
 * **Karčicka**, Racek, 378.
Karlow, w Praze, 291.
Karlaperk, (Karšperk), 473. wiz: Zmrzlik.
Karlštýn, (Karlštain, Karštýn), 15, 17, 25, 29, 77, 108, 109, 123, 124, 127, 128, 262, 293, 296, 310, 313, 316, 328, 447, 453, 461, 468, 481, 521, 525.
Kasalický, 175, 220.
Kasejowice, wiz: z Frimburka.
Kastl, Wawřinec (Laurenc), 59—62.
 p. **Kašpar**, 8, 10.
 sw. **Kateřiny**, w Praze, 346, 347.
Katruše, 95.
Kawčiny, (Kawčinky) Malé, 175, 189, 220.
Kawčiny Weliké, 175, 189, 220.
Kazimir, král polský, 147—162, 164, 451, 452, 455, 459—461, 486, 494.
Kazimir, bratr krále Wladislawa, 460.
Kdulinec, z Ostromě Beneš, 181, 200, 201, 452. Mikuláš (na Smrkowicích), 200, 101. Petr, 19, 77, 78, 180, 181, 185, 200, 201, 267, 278, 307, 443, 459, 481.
Kekule, Albrecht, 444.
Kešmark, 330, 331.
Kfetér, Mikuláš, 472, 475.
Khemsecar, 96.
Khocencogl, 93.
Kladuwe, Jakub, 378.
Kladrubce, wiz: Sádlo.
 * **Kladrubec**, Beneš, 255. Jindřich, 255. Otík, 255. Petřík, 252, 253.
Kladruby, wiz: Lohowie.
Kladsko, 93, 182—184, 186—189, 193, 194, 196, 197, 202, 278, 454, 517.
Kláster, wiz: z Wartenberka.

- Klatovy**, 45, 118, 238, 312, 324, 325.
Klatovský, kraj, 538.
Klauchowský, viz: Glauchowský.
Klef, 388.
Klenová (Klenové), viz: z Gutšteina.
z Klenového, Adam (z Janovic, na Přestawlcích), 62. Příbík, 230, 548.
Klewbr, Matea, 94.
Klin, 473.
Klinštejn, viz: Mičín.
z Klinšteina, Bohuněk, 545, 553. Čeněk, 52—55, 74, 77, 86—89, 92, 124, 126, 179, 180, 263, 264, 267, 269, 272, 276, 278, 282, 284, 285, 288—293, 296, 298, 301, 302, 313, 315, 316, 321, 322, 328, 473, 504, 560. Hlynek, 377. Litwin, 278, 284, 303, 321. Záviše, 545.
Kliwaček, 96.
Klokočná, viz: Hrdý.
Klouber, 95.
Klucovský, Petr ze Solopisk, 264, 271, 300, 443.
Kluchowský, viz: Glauchowský.
Klumin, 314.
Kmoch, Wawřinec, 272.
Knajst, Fenc, 94, 95.
Knapp, Hanuš, 377.
z Kněhnic, Wáclaw, 380.
z Kněje, Wilém, 50.
Kněs, Jan, 349.
z Kněšewsi, Mačejík, 381.
Kněšice, viz: Krček.
z Kněšic, Newlas, 171. Wichna, 540.
Kněšehora, 254.
Kněše, Jan (z Řehlowic), 444. Pawel (z Řehlowic), 77. (ze Sulewic), 296. Wáclaw, 290. (z Ostrowa), 335.
Knobloch, Hlynek, 282, 283.
Kobian, 138.
z Kobor, Bohuslaw, 523.
Kobyła, Jan z Oborského, 380.
z Kocněwic, Jeronym, 271.
z Kocowa, Jan, 14, 66, 71—74, 255, 256. Racek (na Horaždějowicích), 64—98, 255—257, 305. Sezema, 379. Zbyněk, 40, 238.
Kodrlé, 251, 252.
z Kojetic, Lipolt.
Kojice, 177.
z Kokota, Petr, Jan a Oldřich, 380.
Kolda, Jan ze Žampachu (na Náchodě), 19—23, 25—27, 389, 558, 559.
Koldenburk, 534.
z Koldenburka, Jan, 534. Keruš, 534. Oldřich, 535. Weneš, 535.
z Koldic, Albrecht na Bielini, 376, 444, 532, 539. Tíma, 175.
Kolin Nový, nad Labem, 14, 16, 17, 20, 376, 478, 520, 521.
Kolin, na Rýně, 387, 388.
Kolinský, Petr, 247.
Kollar, Petr, 330.
Koloča, 461.
Koločenský, arcib. Gabriel, 461.
z Koloděj, Jan, 376.
Kolowec, 171, 172.
z Kolowrat, Albert (Albrecht) (na Opočně, na Mokrowúsech, na Libštejně), 77, 204, 214, 267, 292, 295, 296, 536. (z Krakowce), 560. Beneš (na Libštejně), 77, 80, 233, 289, 291—293, 295, 307, 311, 316, 328, 459, 476, 545, 546. (z Ročowa), 560. Fridrich (na Libštejně a Krašowě), 377. Hanuš (na Libštejně a Krašowě), 41, 161—163, 238, 272, 377, 386, 387, 389, 393, 396, 397. Jan (Swině) (Bezdrúžický), 77, 129, 130, 380, 387, 420, 545, 546, 547, 552. Jindřich (Libšteinský, Baštěwský), 101, 131, 136, 387, 389—396, 407, 560. Mikuláš (z Žehrowic), 560. Petr, 343. Purkart (z Bezdrúžic), 476.
Kollštejn, viz: ze Zwole.
Koluch, 96.
Kolwin, Zdeněk (z Ronšperka), 42. (z Drštky), 238, 239.
Komachl, 94.
Komárno, viz: z Postupic.
Komárow, 192.
z Komárowa, Boreš, 276. Pešik, 444.
z Komorowa, Mikuláš, 330, 331. Petr, 330.
z Koněprus, Hašek, 379. Jindřich, 379. Wáclaw, 557.
z Konic, Petr, 178.
Konopiště, 93, 151, 152, 302, 533, 536, 539. viz: ze Šternberka.
Konrád Černý, kníže Olešnické, 129—132, 175.
Konstantinopole, 424.
Košský trh, 384.
z Kopydlna a z Lewina, Petr, 19. Zdeňátko, 19.
z Koprive, Jurg, 377.
Koprnice, 314.
z Korbis, Jan, 377.
Kořenec, Hawel, 249, 251. Mikuláš, 257.
Kořim, viz: Píknósek.
Korlátów Kámen, 332.
Korneuburk, 101.
Kornhauský, Zbyněk, 444.
Kornice, viz: Běl.
z Korojed, Jakub, 380. Jindřich z Křišowa, 380.
Kosman, 343.
Kosmidin, 37.
z Kosore, (kosotí) Matias, 208, 215.
z Kosowehory, Witek, 378.
Kost, viz: Zajíc.
z Kosti, Petr, 528.
Kostelák, 558.
z Kostelce, Jindřich, 322, 323. Mikuláš, 378. Oldřich, 526.
Kostka, 21, 23, 128. Bohuše (z Postupic), 178, 195. Jan (z Postupic (na Litomyšli), 278, 282, 291, 293, 297, 298, 443, 459. Zdeněk z Postupic, 15, 130, 131, 136.
z Kostník, Jan, 380.
z Košanc, Jošt, 330.
Košice, 330.
Košik, Beneš z Lomnice, 376.
z Košina, Bohuslaw, 401.
Košmberk, viz: z Chlumu.
z Košmberka, Jan, 77, 282, 292, 298, 443.
Kotlik, 96.
Kotowice, 35, 37, 39, 41, 42, 49, 56, 62.
Kotr, 94.
z Kotúně, Příbík a Markwart, 380.
z Kotwic, Hanušek, 297.
z Kowarowa, Aneška, 542.
Kosašice, 187, 220.
Kosel, viz: Jindřich.
Koslé, viz: Labún.
z Kociho, Jan, 9.
Koslik, 541.
Koslow, 252.
Kosciuský, Martin, 250.
Krajec, Ondřej, 257.
Krajír, 10.
Krakow, 11, 160, 162, 164, 452, 455, 461, 462.
Krakowany, 177.
Krakowec, viz: z Kolowrat.

- Kralický*, Petr, 195.
Kralowice, 387, 390, 406.
Kralowstwi, 223.
 * *Kramolina*, Oldřich, 557.
Krása, Jan, 344.
 * *Krasikowa*, Bohuslaw, 527.
 * *Krásného dwora*, Janek, 377. Jindřich, 242
Krašow, wiz: z Kolowrat.
Krašowice, wiz: z Mokrce.
 * *Krašowic*, Bořiwaj, 327.
Krašowský, Bohuslaw, 475.
 * *Krawař*, Jindřich (odj. z Plumlowa), 380.
Krawař, (Krawařik) Matěj, 249, 251.
 * *Krčan*, Wojslaw, 380.
Krček, z Kněžic, 379.
 * *Krčina*, Rubin, 540.
Krčma, Oldřich, 268.
 * *Krčowa*, Čeněk, 182, 183.
Křemeneč, 361, 362.
Křemnice, 329—331.
Křestianek, Janek, 376.
Křesčická winice, 473.
 * *Křesčic*, Anna, 344. Zbyněk, 344, 345.
Křičeň, 175.
Křičenie, 220.
 * *Křidl*, Petr, 381.
Krnis, Beneš, 267.
Křišow, wiz: z Korojed.
Křiweč, 220.
Křiš, (Crux) koželuh, 251. kožišník, 249.
Křišanow, wiz: Trčka.
Křišek, 257, 384.
Krnow, 338, 530.
Kroměřiš, 37, 228.
 * *Krowa*, Jakeš, 376.
Krsek, 384.
 * *Krtetina*, Jan, 381.
Krtický, Petr, 246.
Krtský, Mach, 352.
Krumlow český, 4, 7, 9—11, 18, 19, 22, 24, 26, 30, 71, 91, 92, 97, 147, 205, 387, 392—395, 400, 405, 411.
 wiz: z Rosenberka.
Krumlow morawský, 6.
 * *Krumšina*, Lambert, 381. Petřík, 381.
 * *Krupci*, Wigant, 379.
Krušina, 31, 386, 387, 399, 402, 403.
 wiz: z Lichtenberka, z Šwamberka.
- * *Krušowec*, Mikuláš, 333.
Kuba, 216.
Kujawsko, 452.
 * *Kukwic*, Hynce (na Rosicích), 470.
Kule, Jan z Hrádku, 44.
Kumburk, wiz: z Lichtenburka.
Kumpolec, wiz: Šillink.
Kuna, Čeněk z Kunštatu, 472.
Kunčice, wiz: Wrabec.
Kunětice, 175, 220.
Kunětická hora, 175, 179, 180, 184, 188—190, 192—196, 209, 213, 214, 219—222.
 * *Kuniho*, Zbyněk, 535.
Kunice, 470. wiz: Štos.
Kunická hora, 73.
Kunie, wiz: Widlák.
 * *Kunkowic*, Artlew, 381.
Kunrad, arcib. 539.
 * *Kunratic*, Petr, 380.
Kunstberk, wiz: z Ronowa.
 * *Kunšiho*, Jan na Zaječicích, 206, 208, 209.
Kunštat, wiz: Viktorin, Jindřich, Hynec, Kuna, z Poděbrad, Zajimač.
 * *Kunštatu* a z Plumlowa Herald, 470. z K. a z Polné Jan Boček, 194, 195. z K. a z Jewišowic Jindřich, 282, 284, 287. Jan, 551.
 * *Kunwaldu*, Pešík, 387.
Kurbach, Sigmund z Witkowa, 197—199.
Kúřim, 377.
Kúřimsko, Kúřimský kraj, 443, 459, 504, 531, 537, 541.
Kusý, Jiří z Mukoděl, 204.
Kutlic, 49.
Kutnáhora (Hora, Horníci), 21, 97, 98, 131, 136, 267, 268, 276, 277, 279, 288, 293, 302, 303, 306, 376, 378, 388, 415, 418, 438, 449, 451, 452, 461, 481, 506, 512, 525, 534.
Kútský, Petr, 443.
 * *Kútuow*, Jarohněw, 307, 444.
Kwětoň, 537.
Kwětuš, wiz Hron.
Kwietkow, wiz: Wlk.
Kycera, Mikuláš, 282, 283.
Kyj, Mikšik z Hartmanic, 381. Wilém, 381.
 * *Kyjowic*, Jan 379.
 * *Kyšperka*, Jaroš, 444.
- L.**
- Labauň*, wiz: Bartušowský.
Labe, 174, 175, 187, 217, 220, 226—228, 264, 267, 499.
Labětín, 187, 220.
Labůn, Beneš (z Dubé a z Kozlcho), 560.
 * *Labuř*, Semík, 381.
Lacembok, Jindřich, 177.
Ladansy, 94.
Ladewský, Jakub, 384.
Ladislaw (Ladslaw), král, 24, 45, 55, 103, 108, 112, 135, 137, 295, 329, 330, 413—416, 419, 423, 426—432, 437, 449, 453, 522, 543, 548, 556.
 p. *Ladslaw*, 472.
Lamberk, wiz: Sokol.
Lán, 211.
Lány, 227, 228.
 * *Landšteina* (Lanšteina, na Štete), Mikuláš, 77, 185, 254, 263, 264, 271, 276, 278—280, 282, 285, 287, 290, 292, 293, 295, 296, 298, 302, 307, 315, 316, 322, 324, 326, 451. (z Borotína), 541, 556.
Lange, Fridrich, 377.
Lapačka, 444.
Lapačková, Machna z Řimowic, 551.
Lapka, 31. Sigmund, 231.
 * *Lasnik*, Hawel, 381.
 * *Lasotek*, Michal, 452.
 * *Laškowa*, Wáclaw, 523.
Lawantinský (Lawentský), biskup Rudolf, 157, 159.
Lawicka, 218.
 * *Lasec*, Marcš, 327.
Lassko, wiz: Adler.
Lašany, 35, 62.
 * *Ledec*, Albert, 530.
Lédwé, 4.
 * *Lašan*, Burian (na Bechyni), 115. Mikuláš, 379.
Lelowo, 35.
Lemegaw, 388.
Lemusská pole, 271.
Lertatonii, Jan, 37.
Leska, Šimon, 257.
 * *Leskowce*, Albrecht, 525.
 * *Leskowce*, Arnošt, 33.
Lešany, wiz: z Bezděsíc.
 * *Leštan*, Pawel, 380.
 * *Leštnice*, Oldřich, 252, 253.

- Lešno*, viz: z Dubé, Sádlo.
Letek (Letków zef), Petr, 248—252.
 * *Letín*, Drslaw, 379. Duha, 379. Roprecht, 380.
Letowice, viz: z Ronowa.
Letowský, 296.
 p. *Lew*, viz: z Rožmitála.
Lewin, viz: z Kopydlna.
 * *Lewle*, Mikuláš, 376.
Lewoň, 330.
Lewtold, 376.
Lhota, 195, viz: z Brloha.
Lhota menší, 220.
Lhota veliká, 187.
Lhota větší, 220.
Lhota Ůrecká, 208.
 * *Lhoty*, Mikuláš, 249. Pawel, 380.
Lhota, Jan z Dluhéwsi, 254, 256, 257.
Lhotka, 175, 177.
Lhotka malá, 187.
Lhotka u Blatníka, 175, 220.
Libakowice, 35.
Libečow, 473.
Libějice (Libějowice), 86. viz: Malowec.
 * *Libejowic*, Diwiš, 289.
 * *Liběšic*, Beneš, 535.
Libetow, 330.
Libice, 474.
Libišany, 178, 182, 184, 186, 197, 202, 220. viz: Zahrádka.
Libnice, 95.
Libochowany, viz: z Raupowa.
 * *Libochowan*, Drlík, 379.
 * *Libochowé*, Niklas, 381.
Liboswar, Jan, 381.
Libštejn, Libštajn, 391, 394, 395. viz: z Kolowrat.
Libůň, 534.
 * *Libuše*, Bětka, 534.
Liebl, 94.
Lichtenburk, viz: Trčka.
 * *Lichtenburka*, Hynek Krušina, 378—380, 531. Jan (na Črnáteině), 381. Jan Krušina (z Hostinné), 375. Puota, 523. Stefan, 161—163. Wilém Krušina (na Kumburce), 443, 580.
 * *Lichtenšteina*, Jan, 403.
Lichtenšteinar, 116.
Likawa, 330.
Likowec, Jindřich, 380.
Limburk, 508.
Liné, 35, 166.
- Linec*, 94.
Lipa, 397, 388. viz: Salawa, Trčka.
 * *Lípy*, Burian, 180, 185.
 * *Lippé*, Maceji, 379.
Lipé, 273. viz: Berka.
 * *Lipého*, Jindřich, 204, 337, 470. Jíra, 380.
Lipina, viz: Stablowec.
Lipnice, 26.
 * *Lipničky*, Mikuláš, 376.
Lisow, 35.
Lišany, 351.
Lišina, 61.
Liška, Prokop z Wysoké a w Běru-nicích, 190, 195, 443.
Litenský, Burian, 444.
Litětiny, 209.
Litice, 190.
Litibor, Jan, 358,
Litochowice, 35.
Litoměřice, 174, 444, 472, 473.
Litoměřicko, Litoměřický kraj, 444, 459, 537.
Litomyšl, 195, 376. viz: Kostka.
Litowice, viz: Lutowec.
 * *Litowic*, Martin, 530.
Litowský, Bohuslaw, 444.
Litwa, 161, 164, 451.
 p. *Litwin*, viz: z Klinšteina.
Litwinowice, 95.
Liwstein (Libštejn), viz: z Kolowrat.
Lisna, Jan, 384.
Lobkowice, 401.
 * *Lobkowic*, Děpold (na Chlumci), 412. Jan (na Hluboké, na Hasištejně), 77, 233, 299, 303, 395, 399—401, 411, 444. Mikuláš (Nikolaj, Chudý, na Hluboké), 376, 390, 391, 396—398, 400—411, 420, 544, 547, 550, 551, 560.
 * *Loděnic*, Wáclaw, 381.
Lohenice, Lohynice, 175, 220.
 * *Lohowic*, Mikuláš, seděním w Kladrubích, 252, 253.
 * *Lochowic*, Botiwój (z Okoře), 547, 560. Jindřich, 203. Mikuláš, 277.
 * *Lochusic*, Jan, 379.
Lojownik, Jiřík, 343.
Lojwa, apatekáf, 359.
Loket, 294.
Loketako, Loketský kraj, 10, 100, 459, 467.
- * *Lomi*, Sazema (Sezema), (w Swinné), 49, 379.
 * *Lomu*, Melchior, 205.
 * *Lomče*, Něper, 379.
Lomecký, Bušek, 324—326.
Lomnice, viz: Košík.
Lomnický, 93. z Lomnice (a Meziříčf), Jan, 178, 381, 523. Markwart, 470.
 * *Lomničky*, Waněk, 381.
Lompardie, 175.
Lomy, 68.
Longinkl, 93.
Lopata, Jan z Hrádku, 379.
 * *Lopaty*, Wilém, 375.
Lorenc, 94, 95, 361, 362.
 * *Lowec*, Pawlic, 378.
Losina, 35, 168.
Lstěň, viz: z Mělnic.
Lubel, 452.
Lubno, viz: Homole.
Lucemburk, 48, 55, 61, 161, 178, 184, 186, 222, 465.
 p. *Lučenský*, 444.
Lučice, 452.
Lučický, 288.
 * *Ludanic*, Wáclaw, 523.
Ludwik, král, 218, 222—225, 235.
Ludwik, kníže baworské, 463.
Lugar, 94.
 * *Luhawce*, Hawart, 378.
Luhow, viz: z Ulic.
Lúka (Lucký opat), 470.
 * *Lukawce*, Bohuslaw, 378.
Lukawice, dolejši, viz: z Řenec.
 * *Lukawice* a Kadowa, Bohuslaw, 254.
 * *Lukawic* hořejších, Jan, 476. z L. Zdeněk, 52.
 * *Lukendorfu*, Nikoláš, 376.
Lukeš, 399.
 * *Lukohořie*, Petr, 344.
Lukow, viz: ze Šternberka.
Lúky, viz: Smiel.
 * *Luňowic*, Anna, 557.
Lúny, 396, 397, 444, 474.
Luta, Petr z Draškowic, 377.
 v. *Luticw*, Jan, Nykl, Thame, 377.
Lutowec z Litowic, řečený Škola, 378.
 * *Lúwe*, Křištan, 97.
Lušany, viz: Střížek.
 * *Lušan*, Jindřich, 378. Oldřich, 43, 49, 379. Ondrásek, 49.
Lušice (Lužnice, Lužnická země), 48, 55, 61, 100, 116, 118, 161, 185.

- 186, 222 - 224, 376, 459, 465, 467, 483, 484, 488—490, 492, 495.
od Lva bílého, Šimon a Anna, 372.
Lwik, 351.
- M.**
- Macěji, 378.*
Macějek, 378.
Macěk, 96.
Magdeburk, viz: Purkhart.
s Machowic, Kunaš, 147.
s Machwic, Otto, 452.
Maidštain, 147.
Makowec, Jan ze Senice, 329.
Makšín, Niklas, 376. Petr, 376.
Malacky, 336.
Malastrana, 474.
s Malejowa, Hynek na Dobříkowě, 201.
s Malejowic, Jiřík, 379.
Malešice, 274.
Malešický, Jiřík, 303.
Malešowský, Jiřík z Hustěřan, 306, 307.
Malewice, viz: Bebtan.
s Malewic, Šebestian, 52.
s Malěwic, Jan, 379.
Malkowice, viz: Šlechta.
Malkowský, Matěj, 251.
s Matněric, Wáclaw, 344.
Malohost, 452.
Malowary, viz: Chrústenský.
Malowec z Borotína, 444. Malowci, 474. Diwiš (z Libějowic), 77—80, 85, 86, 88, 328. Jan (z Pacowa), 77, 307, 308, 546, 552, 555, 556. Petr, 552.
Malowice, viz: Diwoký.
s Malowic, Bohuslaw, 546. Jan Hynek, 546. Petr, 546.
Malý, Jiřík, 344.
Mandelik, Jan ze Chrastu, 187.
Mantow, 35, 172.
s Maresi, Oldřich, 205.
Marhek, 333.
Marchia, 536.
Mařík, wozataj, 344.
Markburk, 127.
s Mařnikowa, Jindřich, 380.
s Maršowic, Hanuš, 444.
Maršowský mlýn, 257.
Marta, sladownik, 248, 249, 251, 252.
Martinek, 22, 138.
s Martinic, Bořita, 282, 307, 316, 459, 474. Hynek, 444. Martinek, 380.
s Martunku, Ludwík, 452.
Mastojedy, 180, 181, 185, 194, 195, 197, 198, 200, 201, 220.
s Maslojed, Jiřík, 215.
Mašek, 94, 248—252.
Maškrow, 61.
Mašow, viz: Hlawáč.
s Mašowa, Purkhart, 378.
Matěj, 29, 95, 171.
Materna z Ronowa, 279.
Mates, 94, 95.
Matiáš, král uherský, 75, 83, 89, 337, 338, 455, 460, 461, 481—495.
Matras, Jan 343.
Matuš, panoše, 332.
Maximilian, císař, 524.
r. Mecserad, Franz, 377. Fridrich, 377.
Meckow, viz: Bradlecký.
Mečowa hora, 96.
s Meduřic, Artlěw, 381.
Medek, 95, 472. Oldřich (z Waldeka), 327. Zdeněk (z Týnce), 375.
s Mědrašic, Beneš, 379. Něpr (Něper), 49, 379.
Medulunský, Janek, 361, 362.
s Medwědic, Macejík, 376.
Medwiedek, Jan, 541.
Měče, 175.
Mělec, 220.
s Mělnic, Dobrohost (we Lštění), 237. Mikuláš, 378.
Meninský, Jan, 330.
Merklin, viz: z Chřínowa.
s Merklina, Michálek, 44.
Měsíček, Jan z Wyškowa, 45.
s Měšetie, Markéta, 301, 302. Martin, 301, 302.
Měšice, 473.
Mězenský, 472.
s Mešiboře, Smiel, 380.
s Mešihori, Jakub, 381.
s Mešilesic, Mikuláš na Teynci, 208, 209.
Mešičic, Mezitičci, viz: Lomnice, z Pernšteina.
s Mezeříeče, Walentin, 381.
Micán, Jindřich z Klinšteina, 276, 279, 286, 444. (z Roztok), 552.
s Miekowic, Nyklan, 380.
s Michalowic, Jan, 529, 539. Jindřich (p. Michalec), 130—132, 136, 138, 546, 547, 548. Petr, 542. Wáclaw (na Strakonících), 6, 254.
s Michwald, Maceji, 379.
Mika, fezník, 384.
Mikeš, hofmistr, 360.
Mikšik, lazebník, 346.
od sw. Mikuláše, Pankrác z Brance, 330—332.
Mikuláš, kníže Opolské, 161, 284—286.
Milawce, 236, 239, 240.
Milejow, 473.
s Milešowa, Bušek, 444.
s Milešowa, Hawel, 344.
s Milešowic, Dorota, 542.
Miletice, 473.
s Miletina, Wáclaw, 400, 401.
s Miletinka, Jetřich, 19. Jiřík (Pardubský) na Pardubicích, 184, 189, 443. Soběslaw, 19. Waněk, 176, 177. viz: Bořek.
Milewsko, 165.
Milicín, 102, 474.
s Milonic, Mikuláš, 178.
s Milonowic, Wlašek, 6, 10, 11, 147.
Milštejn, viz: Berka.
Mindenský, biskup Theodoricus, 175.
Minice, viz: Čelich.
Minice, Petr z Račišowic, 381.
Minsterberk, 472. viz: Albrecht. Hynek, Jindřich, Jiří, Karel, Viktorie.
Mirkow, viz: Nedraha.
s Mirotic, Mikuláš, 344.
Mirow, viz: Walecký.
Mirowice, viz: Štegar.
s Mistric, Lewek, 381. Sich, 381.
Míšeň, Míšeň, 31, 108, 116, 270, 281, 391, 392, 395, 397, 402, 403, 406, 410, 425, 433, 434, 439. viz: Wilém.
Mitrowice, 15, 17.
s Mitrowic, Wratislaw, 14.
Mitwaida, 410.
Mladé, 94.
Mladějowský, 85.
Mladčaněk, 354.
Mlesywa, Petr, 247. Waněk, 252.
Mlsbaba, Hynek z Podčapl, 126.
Mlýnce, viz: Bronec.
se Mnětic, Hertwik, 319.
s Mnichowa, Jindřich, 377. Jachman, 377.
Mnichowec, 300.
s Mnowic, Petr, 381.
Močihub, Oldřich z Wislawic, 379.

* *Modřejowic* (Modřowic), Dobeš, 41, 239, 380. Jira, 380.
 * *Modřic*, Adam, 381.
 * *Mochowca*, Mikuláš, 375, 534.
Mokošin, 220.
 * *Mokrece* (a z Krašowic), Jan, 529.
 * *Mokrého*, Šimon, 95.
Mokrowický, viz: z Kolowrat.
Mokrowický, 389.
Mokrsko, 95.
 v. *Moldroff*, Jorge, 398.
Morawa, 6, 8, 20, 45, 48, 55, 57, 61, 93, 100, 102, 116, 119, 120, 124, 145, 161, 178, 184, 186, 222, 223, 233, 311, 338, 340, 363, 380, 389, 413, 416, 417, 423, 451, 452, 458, 459, 465, 467, 470, 481—484, 488—490, 492, 493, 495, 509, 518, 523. viz: Prokop.
 * *Morawy*, Waněk, 378.
 * *Moraw*, Wáclaw (na Borku), 377.
 * *Morawan*, Koček, 540.
 * *Moríc*, Wojslaw, 381.
Most, 265, 268, 380, 391, 406, 444, 474.
od Mostku, Jan, 342, 343.
 * *Mošnowca*, Čeněk, 381.
Motowús, Wondráček, 216.
Mrakeš, 138.
 * *Mrárotic*, Mikuláš, 200.
Mrdal, Jira, 384.
Mrsák, 20—22.
Múček z Bukowa, Bohuslaw, 51, 56. Jan (Janek, w Borowách), 39, 41, 49, 51—53, 56, 239, 240, 379, 387.
Mukoděly, viz: Kusý.
 * *Mydliny*, Sezema, 556.
Mynster, 388.
Myška, Mařík, 344, 361, 362.
 * *Myslina*, Beneš, 380. Wikéř, 375.
 * *Mýslowic*, Oůk, 249.
Mýto, 298, 443.
Mýtský kraj, 537.

N.

* *Nabdina*, Mikuláš, 379.
Náhaji, 227, 228.
Nahošice, viz: z Branišowa.
 * *Nahošic*, Jan, 379.
Náchod, 22, viz: Kolda.
 * *Náchoda*, Hejman, 174.
Nachwal, 378.
Najbach, 334—336.

Najhrany, 475.
 * *Nalšowa*, Puota, 296.
Nasek, Jan z Nemčic, 548.
Násilé, viz: Bierka.
Náwoj, Kristof z Starchuwic, 192—194.
Naypyrgers, Hanuš, 379.
Nás, Konrád, 541.
 * *Nebélou*, Wilém, 378.
 * *Neblašowa*, Waněk, 379.
 * *Nebřehowic*, Mikuláš, 380.
Nectiny, 40. viz: z Gutšteina.
 * *Nectin*, Burian, 459. Wilém, 378.
Nedraha z Nedražic, w Mířkowě, 42.
Nehwisdy, 533.
Nechánice, 319.
 * *Nechánic*, Alžběta, 319, 320. Markwart, 443. Wawřinec, 319, 320.
Nekmiř, viz: Brada.
 * *Nekmiře*, Kancek, 378. Petr, 554.
Němčice, 175. viz: Sobčtická.
 * *Němčic*, Budík, 379. Michal, 376. Wilém, 141, 379. Zdeněk, 249.
Němec, 29, 270.
Němci, 382, 408, 409, 449, 524.
Němčice, 548. viz: Nasek.
Německo, 477.
Nemošice, 207.
Neplachow, 91.
Nepomuk, 70, 478.
 * *Neprochow*, Oldřich, 378.
Neratow, 175, 179, 203, 204, 220.
 * *Nestanic*, Jan, 546. Kateřina, 546.
 * *Nesowa*, Jan, 126. Jaroš, 380.
Netolice, 70, 97, 475.
Neunhasar, 94.
Neuracský, Jan, 247.
Newlas, 554.
Newosice, viz: Widlák.
 * *Nesamyslic*, Jan, 531.
Nesdce, viz: z Raupowa.
Niklášek, 344.
Niklšpurk, 486.
Nimburk, 280, 348, 444.
Nisa, 100, 146, 460, 462, 463, 465, 470.
Niwčice, 175, 189, 220.
Normberk, 38, 109.
Nosek, Jan z Némčic, 249.
Nora domus, viz: Hradec.
Nowé Hrady, 472.
Nowé město (w Rakamsích), 8, 115, 116, 118, 427—429.

* *Nowého města*, Petr, 381.
 * *Nowéusi*, Alexi, 249.
ot Núse. Martin, 344, 358, 361.
Nymerfol, 94.
Nýřany, 35, 167—170.

O.

Oboječek, Jan, 297.
Oborské, viz: Kobyla.
od Obrasa, Wáclaw, 344, 345.
Obřistwie, 544.
Obytce, 256. viz: Chuchel.
 * *Obytec*, Bohuslaw, 45.
 * *Obsowé*, Petr, 379.
Ocásek Wáclaw z Pozdyně, 141.
Očedělice, viz: Ojjeř.
Odradowice, viz: Swadba.
Oduc, Jan, 541.
 * *Oferic*, Jindřich, 205.
 * *Ohništan*, Pešík, 529.
Ohništko, Jiří z Ohništan, 77.
Ohrasenice, 175, 220.
Ohrašejowice, 397.
Ohře, 274.
Ohuow, 35.
Ojjeř, Albrecht z Očedělic, 77, 297, 301, 311, 315, 325, 328. Pechanec, 550.
Okor, viz: z Lochowic.
 * *Okore*, Bořiwój, 444. Eliška, 178, 179, 181, 182, 184, 186, 202, 203.
Olawa, 122.
 * *Obramowic*, Frana, 353—356, 358. Janek, 353—359. Mareš, 170. Mikeš, 354.
 * *Olčina*, Petr, 344.
 p. *Oldřich*, viz: z Hradce.
Olešnice, 58. viz: Konrád, Zbyhněw.
Olkmar, 128, 306.
Olomúc, 115, 129—132, 144, 161, 177, 222, 224, 227—229, 376, 380, 381, 472, 481—486, 492—494, 523.
Olomucký kraj, 459.
Olomucký biskup Jan, 227, 228, 376. Pawel, 177, 227, 228. Protasius (Tas, z Boskowic), 118, 119, 121—123, 133, 134, 141—146, 161, 481. Stanislaw, 227, 229.
 * *Olši*, Waněk, 381.
Omstorfer, Erazim, 378.
Ondráček, 96, 297, 372, 384.
Ondráček, 95, 248, 249—252.
 * *Opatowa*, Mikuláš, 140. Žich, 140.

- Opatowice*, 175, 178, 180—182, 184—186, 189, 197, 198, 200, 202, 213, 216, 219—221, 225—227.
 * *Opatowic*, Amcha, 378.
Opawa, 234, 452, 461, 463, 466—468, 470.
Opl, wiz: z Fictum.
Opočen, Opočno, 227, 228, 282. wiz: z Kolowrat, z Walečowa.
 * *Opočna*, Jan, 536. Jaroslaw, 529, 536. Půta, 526.
Opočenec, Malý, 227, 228.
Opole, wiz: Mikuláš.
Opráal, Jan, 533. Wáclaw ze Zher. 204, 205.
Orawa, 330.
Oraždějowice, wiz: Horaždějowice.
Ořečowice, 256.
Orenus, Ondráček, 475.
Orlik, 29, 440 (?).
 * *Orlika*, Ondřej, 538.
Orság, 339. Michal z Guth, 461, 464.
Ort, 427.
Ortenburk, 416.
Osek, 281.
 * *Oseka* (Osecký), Boreš (na Primdè), 237. Jindřich, 281.
Osice, 175, 195. wiz: Otec.
Osičky, 175.
Ostřehomský, arcibiskup, 122.
Ostromec, 393. wiz: Břekowec.
Ostromiř, wiz: Kdulinec.
 * *Ostoroğa* (Ostoroğa), Stanislaw, 160, 162, 164, 452, 461.
Ostrow, wiz: Knieže, Talafus.
 * *Ostrowa*, Michálek, 528.
Ostrowský, Štěpán, 210.
 * *Oswracina*, Michálek, 526.
Otakar II., 453, 510.
Otec, Jan z Chrastu a w Osicích, 190.
Ottenslagen, 164.
 * *Otčšic*, Bohuše na Skočcích, 379.
Otice, 302.
Ottobonus, 37.
Ošuchow, 175, 220.
- P.**
- Pabenejice*, wiz: Diwóček.
 * *Paběnic*, Benč, 541. Wolkmar, 379.
Packow, 146.
Pacow, wiz: Malowec.
 * *Pacowca*, Jan, 546.
Pairhansl, 94.
- Paká*, 534, 535.
Pakojnice, 252.
Pakostaw, wiz: z Prostiboře.
Pakosta, 88.
Palac, Jindřich, 461.
Pamberk, 109.
Pamětice, wiz: Abeceda.
Pancieř, Fridrich, 376. Mikeš (ze Slůpna), 550.
 v. *Panewic*, Hanuš, 376. Henrich der junger, 377.
 v. *Pankow*, Caspar, 377.
Panošie Újesd, wiz: Holik.
Panwic, Hanuš, 195.
Paparšek, Wáclaw z Pobudowa, 378.
Pardubice, 174, 195, 199, 201, 202, 206—208, 215, 216. wiz: z Miletínka, z Pernšteina.
 * *Pardubic*, Arnošt, wiz: Arnošt; Bohuše, 174. Smil, 174.
Pardubské sboši, 174.
Pardus, 23. Jan (z Wratkowa), 560.
 * *Pařisku*, Oldřich, 212.
Partl, 95.
 * *Partoltowic*, Jan, 381.
Pasow, 116, 261, 427.
Patriarchowic, Čeněk, 358.
 p. *Pawel*, 100.
Pawel, sekretář ze Swojsic, 316, 317.
Pawel, papež, 482, 494.
Pecka, 287. wiz: z Hořic.
 * *Pecky*, Kateřina, 287. Protiwa, 287. Waněk, 26, 27.
 * *Pěcina*, Bušek, 239.
Peego, 410.
Pehem, Hanuš z Pernowce, 379.
Pelhrimow, 8, 9, 22—24, 31, 393.
Peněsek, Mikuláš z Witowic, 452.
Pepl, 94.
Pernowec, wiz: Pehem.
 * *Pernšteina*, pán (Peršteynský), 7. Jan (na Helfenšteině), 205, 215, 220, 221, 226—229, 267, 278, 292, 459, 470. Jaroslaw, 228, 229. Jindřich, 470. Wilém (na Helfenšteině, na Meziříčí), 192, 195—197, 199—221, 223, 227, 229, 375, 470, 523. Wojtěch (na Pardubicích), 205, 215, 218—229. Wratislaw, 221, 228, 229, 523.
Persie, 479.
Pešik, 11, 399.
 p. *Petr*, 85.
- Petřik*, 11, 187, 339.
 * *Petrowic*, Kunrát, 71, 92. Macěj, 390.
Petrowičky, 548. wiz: z Rychnowa.
Petřpurk, wiz: z Janowia.
 * *Petrwald*, Adam, 381.
Penink, 334, wiz: sw. Jiří.
Pěšice, 195.
Pfajfar, 95.
Piečina, 276. (Pičina), 540.
 * *Pičiny*, Bohuněk, 539. Častolor, 545.
Piesek, 11, 529.
od Pieska, Wáclaw, 342, 343.
Piešek, 16.
Piešřany, 545.
 * *Piešřan*, Mikuláš, 545.
Pikharti, 478. 498.
Piknósek z Kořima, 381.
Pilát, 96.
 * *Pilče*, Jan, 452.
Pirknětein, wiz: Ptaček.
 * *Pirny*, Mikuláš, 464.
Pisecký kraj, 538.
Piskůw Kuba, 215.
Pišek (Pešek), 332.
Pius II., papež, 121.
Plačice, 215, 216.
Planá, wiz: z Raupowa, z Žeberka.
 * *Planas*, Kateřina, 532.
 * *Plané*, Bohuslaw, 387.
Plankl, 94.
 * *Plasné*, Mikuláš, 14.
Plawčané, 339.
Plawno, 472.
 * *Plawna pán*, 386, 375. Henrich ml., 114, 134, 161. starší, 114, 134, 161—163,
 * *Plenkowic*, Martin, 380.
Pleše, 472.
Plichta, wiz: z Žerotina.
Plob, Hanuš, 95.
Plumberk, 388.
Plumlow, wiz: z Krawař, z Kunštat.
 * *Plumlowa*, Waněk, 381.
Plseň (Nowý), 18, 22, 29, 30, 35, 40, 51, 52, 58, 84, 118, 124—127, 129—131, 137, 139, 140, 161, 168—170, 242, 386, 387, 389, 392, 393, 395, 475, 476, 493.
Plzensko, Plzenský kraj, 29, 35, 40, 387, 459, 476, 538.
Plzenský Jan, 375. Mikuláš, 352, 353.
 * *Pnětluk*, Budiwoj, 381. Milota, 375.

- Pňow**, 309.
 * **Pňowan**, Herek, 379.
Podudow, wiz: Papawšek.
Počrnice, 325.
Podbrdský kraj, 476, 538.
Podcaply, wiz: Mlsbaba.
Poděbrady, 25, 93, 188, 202, 278, 327, 444. wiz: Hynek, Jindřich, Viktorin.
 * **Poděbrad** (a z Kunštatu), Boček, 454, 531. Jiří (Jiřík), 6, 8—10, 12—22, 27, 31, 389, 391, 393, 394, 396, 397, 403, 405, 406, 410, 416, 543, 544, 551, 553, 554, 557, 558, 559.
Podmanice, 472.
Podmokly, wiz: z Prostiboře.
 * **Podmohl**, Jan, 387.
Podolínec, 330, 331.
Podolšany, Podulšany, 175, 216, 220.
 * **Podwek**, Oldřich, 141.
Podcinský, Jan, 347.
Pohřebčanka, 175, 220.
Pojhranow, 175, 189, 220.
Pokonický, 296.
Polacký, 293—295.
Poláček, Macek, 379.
Polák, Janek, 257, 381. ze Sulislawě, 379.
 * **Polák**, Marketa, 553.
Polenck, Hanuš ml., 377.
Police, 220.
Polisy, 175.
Polná, 195. wiz: z Kunštatu.
Polska (Polsko), 80, 81, 151, 160, 451, 452, 458—460, 471, 478, 486, 494. wiz: Kazimír,
 von der **Polonica**, Heyncze, 377.
Pomeranie, 452.
Popel, Petr (z Říčan), 443. Sigmund, 290.
Poříčie, w Praze, 346.
Poříčí, wiz: Brada.
Portuenský biskup Jan, 37.
Postupice, wiz: Kostka.
 * **Postupic**, Wojtěch, hrabě Komárnowský, 461.
Potnástein, 208.
Powerica, Henrich, 376.
Pondyně, wiz: Ocásek.
Posnaň, 452.
Pracek, Jan ze Swinné, 387, 444.
Praha, 4, 5, 10, 12, 13, 15, 23, 24, 29, 48, 53, 61, 70, 72, 74, 76, 79, 82, 83, 85—89, 93, 97, 98, 102, 106, 107, 110, 115, 117, 120, 123, 124, 127—131, 138—140, 150, 153, 175—177, 179—181, 185, 187, 189, 230, 231, 233, 235, 257—259, 270, 272, 273, 305, 312, 318, 319, 341—385, 387—389, 391, 394, 399, 400, 406, 411, 412, 416, 420, 421, 424, 433, 438, 441, 443, 446, 449, 451—453, 456, 462, 473, 475, 479, 480, 500, 505—508, 511, 513, 517, 519, 521, 523, 526, 527, 528, 532, 533, 534, 538, 542, 546, 547, 549.
Pražské arcibiskupství, 35.
Pražský kostel, 38, 100.
Pražský hrad, (hrad sv. Wáclawa), 28, 56—58, 63, 77, 206, 214, 215, 221, 271, 281, 285, 288, 291, 301, 303, 311, 315, 325, 328, 346, 373, 374, 447, 529, 560.
Pražský kraj, 537.
Prachalice, 399, 544.
Pracheň, 246, 247, 248, 252, 253, 262.
 * **Prachně**, Běta, 247. Matiš, 246—248. Oldřich, 246—248.
Prachenský kraj, Prachynsko, 69, 82, 254, 459, 476, 538.
Prawkowice, wiz: Dunin.
Práwo, Mikuláš, 384.
Pražák, 93.
Přeboušský, Jan ze Zásduk, 300, 313—315.
Předslaw, wiz: Wratislaw.
Přehořow, 472.
Přehýšow (Přehěšow), 35, 378, 475.
Přech, 537.
Přelauč, Přelaučí, 187—189, 195, 217, 218, 220—222.
Přelowice, 175, 220.
Přemek, kníže Těšinské, 175.
Premonstratský řád, 35.
Přerow, 66, 146. wiz: Strážský.
 * **Přestanic**, Oldřich, 249.
Přestawlký, wiz: Chlumčanský, z Klenowého.
 * **Přestawlk**, Chwal, 381. Jan, 324. Petr, Wlach, Wilém a Rús (na Búbině), 476.
Přesek, Mikuláš, 387.
Přespurk, 224, 225, 332—337, 339, 340.
Přetino, 35.
Přehlica, 273.
 * **Příbenic**, Petr, 530.
Přetina, wiz: Harowník.
 * **Přiewosce**, Aleš, 236, 240. Bohuše, 236, 240. Jan, 236, 240.
 * **Přichowic** (Přiechowic), Přibík, 379. Wilém, 379.
 * **Příkřice**, Swatobor, 47.
Přimda, 40, 237, 238, 387. wiz: z Oseka.
Prindl, 84, 85.
Prokop, markrabí morawský, 318, 527, 535.
Prosenický, 252.
 * **Prosoty**, Protiwa, 381.
Prostějow, 194.
 * **Prostiboře**, Jan, 476. (na Podmoklech, 41.
Protiwa, 378.
 * **Protiwina**, Chwal, 281.
Prunnow, 35.
Prusy, Prusko, 161, 164, 234, 451.
Pštros, Hawel, 97.
Ptaček, Jan z Pirkněstina na Ratajích, 4, 377.
Plenin. wiz: Kamenice.
 * **Pténina** (Ptyšina), Racek, 379. Widolt, 379.
se Ptice, Pawel, 380.
Puchta, 96.
Pukanec, 330.
Puklice, 96.
Pulatý, Jan, 209, 210.
Pulianský žalář, 37.
Pulík, 266.
Puajst, 93.
Purkhart, purkrabí Magdeburský, 175
Puškar, Petr, 550.
Puttendorfar, 116.
PL.
Rabí, 259, 262, 398. wiz: z Risenberka
 * **Rabis**, Jan, 24, 387.
Rabštejn, 114, 169, 233, 343, 420
 wiz: z Gutšteina.
 * **Rabšteina**, Jan, 406, 544. Wáclaw, 476.
p. Racek, 232.
Račice, 180, 181, 185, 194, 197, 198, 200, 201, 220.
Racínowes, wiz: Dýmek.
Racišowice, wiz: Minice.
 * **Ráčowic**, Přibík, 381.
 * **Radiče**, Jan, 288. Rádlm, 535.

- Radim**, 398.
 * **Radimowic**, Mraček, 549.
 * **Radišo**, Jan, 378.
 * **Radkonic**, Jan, 379.
 * **Radkowa**, Petr, 331.
Radlice, 372, 373.
Radúch, 96.
Radyně, 40. *wiz*: z Modřejowic.
Rachemberk, Mikuláš, 265, 268, 270, 288.
 * **Rachman**, Waněk, 334—336.
Rakausy, Rakúsy, 4, 7, 8, 10, 45, 61, 101, 109, 112, 115, 116, 163, 164, 231, 415, 418, 423—429, 431, 495, 496. *wiz*: Albrecht.
 * **Rakowic**, Markwart, 163.
Rakownik, 353—358, 444.
Rakownicko, 444.
 * **Rakúsek**, Zbyněk, 381.
Ralsko, *wiz*: z Wartenberka.
Raměstl, 93.
Rancendorfer, 411.
 * **Rasowic**, Petr, 378.
Řasanský, Wintieř, 320, 321.
Rataje, 96, *wiz*: Ptáček.
Ratibor, *wiz*: Hanuš.
Ratiborský, Jan, 443.
Raudnice, 215. *wiz*: Sezema.
Raudnicka, 226.
Raupow, 55, 59, 172.
 * **Raupowa** (Rúpowa), Adam, 61. Albrecht, 61. Hynek, 42, 43. Jan (na Raupowě a Nezdicích), 42—44, 58, 59, 61, 62, 77—79, 92, 93, 279, 283, 285, 288, 290, 292, 295, 307, 311, 315, 316, 328, 481, 520. Jiří (na Libochowanech a Plané), 59—61. Křištof, 59, 61, 62. Purkart, 42, 43. Štefan (na Libochowanech a Plané), 59—61. Wolf, 61.
Raychl, 378.
 * **Rasowic**, Jan, 379.
Rec, 101.
 * **Reče**, Jan (Hanus), 175, 381.
v. Reden, Nikl, 376.
Řehlowice, *wiz*: Knieže, ze Sulowic.
Řehoř, biskup, 37.
Řehoř X papež, 34—37.
 * **Řehořowa**, Hrud, 381.
 * **Řehowic**, Kateřina, 534.
p. Reinprecht, 7.
 * **Řekowa**, Jiljíš, 535. Petr, 535.
Řekowé, 479.
- Řenca**, *wiz*: Suda.
 * **Řenec** Lwík w dolejší Lukawici, 44.
 * **Řepice**, Chwalek, 472.
Řepnice, Jindřich, 265.
Řeporyje, 553.
Řewisce, 330.
Řewnicow, 545.
 * **Reyhrada**, Beneš, 379.
Řičany, *wiz*: Beneda, Čehnice, Popel, Talašus.
 * **Řičan**, Heřman (od Hrádku), 444. Jan, 44. Oldřich, 295. Šebastian, 62. Zachař (na Štěkni), 254.
Ridkeř, 541.
 * **Richamberka**, Markwart, 319.
 * **Richamburka**, Smil, 526, 528, 531.
Richnawa, 331.
Řichowice, 243.
 * **Richwald**, Hanuš, 344.
Řim, 99, 101, 157, 350, 479.
Řimowice, *wiz*: Lapačková.
Římská říše, Římský císař, 109, 111, 134, 138, 410, 462, 479, 480.
Řipsko, 216.
 * **Řipska**, Hawel, 216.
Risenberk (Rizmberk), 241, 243. *wiz*: Wayrek.
 * **Risenberka**, Anna, 325. Břeněk (ze Skály, ze Šwihowa), 531. Děpolt (z Dolan), 14, 16, 18, 24, 25, 27—29, 32, 66, 67, 74—80, 81, 114, 134, 161—163, 254, 256, 400, 401, 411, 475. Jan (odj. ze Skály), 77, 253, 254, 291, 316, 322, 378. Jindřich (na Černikowě), 126, 243, 476. Nachwal, 476. Puota (na Šwihowě), 55, 56, 254, 258—260, 316, 328, 378, 476, 520, 525. Wilém (na Rabí, ze Skály), 43, 78, 79, 81, 82, 86—87, 99, 130, 136, 257, 263, 264, 266, 269, 272, 276—280, 282, 284, 285, 287, 289, 290, 292, 295—298, 300, 302, 307, 311, 315, 316, 380, 467, 471—473, 475, 542, 543, 544, 547, 548, 551, 552.
 * **Risenburka**, Aleš (Wřeštowský), 180, 536. Albrecht, 182, 183. Jan, 375. Tas, 376.
Řisuty, 473.
 * **Řitky**, Jan, 559.
Robenek, Martin, 248.
Robinhap (Roinhaub), 90.
 * **Ročowa**, Herbord, 541.
- Redowic**, Bernhard, 377. Hmrich, 377.
Roháček, Waněk, 252.
Rohomnice, 175, 220.
 * **Rohoňowa**, Mikuláš, 361.
Rochco, Bohuslaw z Wetowa, 244.
 * **Rochowa**, p. Mikuláš, 344. Protiwec, 55.
 * **Rajowa**, Hynce, 452.
Rokycany, 35, 125, 172. *wiz*: ze Šwamberka.
 * **Rokycan**, Jan (Rokycana), 103, 107, 123, 143—145, 157, 159, 380, 414, 416.
Rokycanský Sigmund, 533.
Rokycanský kraj, 537.
Rokytno, 175, 220.
v. Romburk, Daniel, 376.
Ronow, *wiz*: Materna.
 * **Ronowa**, Aleš, 381. Aněika, 321, 322. Čeněk (z Letowic), 376. Jan, 307. Křištofor, 379, Viktorin (na Kunstberce), 200. Wilém (z Žmosek), 376, 545. *wiz*: Materna.
Ronowec, *wiz*: Anděl.
Ronsperk (Romšperk); *wiz*: Kalwín.
 * **Ronsperka**, Břeněk na Hlohově, 50, 242. Dobrohošt (na Týně Horšowě), 48, 49, 51—53, 114, 134, 161—163, 170, 242, 475, 476. Jan, 51.
Roprechtice, *wiz*: Wichr.
Rorbochar (Robochar), Hanuš, 101, 115—118.
 * **Rosenberka** (Rožmberka) páni, 91, 403, 423, 425—427, 429, 474, 475. Jan, 99, 100, 102, 105, 114—120, 123—125, 129, 130, 134—136, 147, 411, 459. Jindřich, 25, 32, 395, 396, 406, 407, 470, 546. Oldřich, 3—33, 375, 379, 386, 387, 389—395, 397—400, 402—405, 410. Perchta, 403. Petr, 259, 542. Wok, 97, 514, 525.
 * **Rosentala**, Franc, 377.
Rovice, 175, 220. *wiz*: z Kukwic.
Rowensko, 209.
Roskoš, Kuneš, 23.
Rostoky, *wiz*: Horušanský, Mičan.
 * **Roswodowa**, Marcin, 379.
 * **Rošďalowic**, Kunka, 533. Mikuláš, 533.
 * **Rošmitála**, Jan, 375. Lew (na Blatně), 69—71, 80—83, 88, 89, 92, 136, 233, 269, 279, 280, 287, 292, 301,

- 309, 310, 316, 325, 459, 472, 476.
Zdeněk, Lew (na Blatné), 57, 215, 262, 375, 560.
Rožnow, 93, 97.
Rtin, viz: Chrt.
Růbač, Oldřich, 381.
Růbík, Jan, 398. Jindřich z Hlawatec, 471, 472, 475. Oldřich (z Hlawatec), z Habřie, 147, 399, 400, 472.
Ručka z Dědic, 305, 306, 381.
Růdná, 96.
Růdnice, 100, 129. viz: z Boskovic.
Rudolf II., 61.
o Růpova, Purkart, 537.
Rus, 161, 164, 451.
Rús, 5, 29, 30, 140. Jindřich z Čemín, 141, 389, 476.
Rúsy, 265, 266.
Růse černá, 311.
Rybl, 96.
Rybitwa, 220.
Rybitwi, 175
z *Rybitwi*, Duchoň, 192, 193.
Rychnow, 203.
z *Rychnowa*, Albrecht, 203. Heřman, 203, Jindřich (na Petrovičkách), 190.
Rymer, Duchek, 359.
Rýn, 387.
Ryneš, 96.
Rynolt, 332.
Rysák, 94.
Rysawý, Přebík, 387.
z *Rytwan*, Derslaw, 452. Jan, 452.
o. *Rzemkow*, Hodko, 376.
- S.**
- ze *Sádku*, Jakub, 461. Jan ml., 380.
ze *Sádlna*, Jan, 380. Petr, 380.
Sádlo, 31. Jan (z Ležtna), 556. (ze Smilkowa), 560. Petřík z Kladrubec, 252, 254, 255.
Salawa, 280. Maciej z Lipy, 378.
Salc, 388.
p. *Samuel*, viz: z Walečowa.
Sasy, 439. viz: Albrecht, Arnošt, Wilém.
Sautice, viz: Sútice.
ze *Sboru*, Šimon, 380.
ze *Sebusina*, Sigmund, 276.
Seč, 381.
Sedikowa, Anna z Čelakow, 290.
Sedlčany, 474.
Sedlec, 35.
z *Sedlec*, Jan, 381. Jindřich (Šwajda), 40, 237. Jiřík, 164.
Sedlec, viz: Sopina.
Sedmíradský biskup, Gabriel, 461.
Segental, Hanuš ze Swidnice, 559.
Sekáč, Wáclaw z Újezdce, (Waněk), 44.
ze *Sekerčic*, Jan na Zdechovicích, 201, 202.
ze *Nekřan*, Boreš, 379.
Sekyra, Matěj, 298.
Sekyrány, 35, 37. hořejší 49.
ze *Sekyric*, Kateřina, 558.
ze *Selenic*, Mikuláš, 381.
Selctický, Jan, 320.
Selmice, 177.
Semtin, 190.
Sendrašský, Mikuláš, 443.
Senice, viz: Makowec.
Senoszk, Jan, 257.
Serafn, Jan, 528.
Sernoč, viz: Druho.
ze *Seslawec*, Jan, 376.
z *Seswratky*, Walentin, 381.
Sewsongar, 116.
Sewema, Cíbor z Bukowky a na Raudnici, 190.
p. *Sewema*, 472.
Secemice, 194, 199, 213, 219—221.
Schram z Baběnic, 379.
Schrynychow, viz: Wyška.
Sigmund, cisař, 37—39, 49, 51, 52, 55, 159, 175, 176, 178, 180, 204, 219, 292, 413—418, 437, 447, 453, 480, 510, 530, 531.
Sigmund rakauský, 426, 429, 430.
Silwester, papež, 479.
Singar, Nykl, 95.
Sirad, 452.
Skákal, 86.
Skála, viz: z Risenberka.
Skála, viz: sw. Jana.
Skalice, 192, 206, 332, 340, 491.
Skalička, viz: Črt.
ze *Shaličky*, Jan, 313.
Skály, viz: Bochowec, z Jenšteina.
ze *Skal*, Heník, 542.
ze *Skomenice*, Otic, 379.
Sklabina, 330.
Skočce, viz: z Otěšic.
ze *Skočec*, Bohuše, 43.
Skola, viz: Lutowec.
Skopec, Wawřinec, 251.
ze *Skorajed*, Wáclaw, 380.
z *Skošhorberka*, Wilém, 379.
ze *Skřipa*, Otík (z Šchohla), 377.
ze *Skříple*, Jan, 380.
Skron, Bušek, 379.
ze *Skuhrova*, Wáclaw, 543, 549.
Skuoček, 216.
Slanský, Henzl, 344, 349.
Slaný, 289, 444, 471, 474, 508.
Slanský kraj, Slansko, 233, 444, 459, 476.
Slatina, 472.
ze *Slatiny*, Jan (Janek), 380. Petr, 380. Wrchota, 344.
Slatinány, viz: ze Šarowa.
Slawata, viz: z Chlumu.
Slawětín, 474.
ze *Slawikowa*, Jakubec, 379. Jan, 378.
Sledowice, 556.
ze *Sledowic*, Jan, 556.
Slepotice, viz: ze Sulic.
ze *Slawan*, Smiel, 381.
Slesko (Slezl, Slezie), 48, 55, 58, 61, 99, 116, 118, 161, 163, 178, 185, 186, 222, 338, 411, 415, 417, 423, 459, 465, 467, 482—484, 488—490, 492, 495.
Sliwenský, Mikeš, 352, 353, 358.
Sloták, Oldřich, 376.
Slowanský, Slowenský jazyk, 155, 161, 455.
Slúpno, viz: Herynk, Pancíř.
Smetana, Jan, 542.
ze *Slúpna*, Wěněk, 527. Wáclaw, 527, ze *Smédowic*, Petr, 530.
Smid, 95.
Smidowá, 94.
Smiel, Petr z Luk, 379.
Smil, viz: z Richmburka.
Smilkow, viz: Sádlo.
ze *Smilowic*, Marketa, 541.
Smiřický, 22, 392. (ze Smiřic) Alexander, 288. Jan, 544. Jindřich, 278, 444, 451.
ze *Smajna*, Zdeněk, 376.
Smrkowice, viz: Kdulinec.
Smysl, Mikuláš ze Záluží, 559. Petr z Těchonic, 379.
Snek, Beneš, 247.
Soběhrd, Gabriel, 377.
Soběslaw, 17, 18, 30, 32, 307.
ze *Soběšina*, Prokop, 378. Zbyněk, 560.

- Sobětice**, 312.
ze Sobětice, Hendrich, 395. Kunka (z Němčic), 312.
Soest, 387.
Soffka, Hendrich z Findelfelzu a na Chocomyšli, 244.
z Sokostowa, Wolfart, 380.
ze Socholowic, Štěpánek, 543.
Sokol, Jan z Lamberka, 344.
Solopišský, viz: Klucký.
Somarowský, Oswald, 337.
Sopina, Jan ze Sedlče, 379.
Sopřeč, 175, 220.
Sotna, Wáclaw, 248, 250.
Sowa, Ondřej, 65, 68, 72—74, 96.
ze Sowečic, Petr, 344.
ze Sowince, Ctibor, 298. Jindřich, 523.
Sowinský, Pawel, 285.
Sowojewice, viz: Stranowský.
Srb, Jan, 242.
Srby, viz: Železka.
Srech, 175, 220.
Srsa, Jan, 384.
Srsa, 376.
Srubec, 96.
Stablowec, z Lipiny, 379.
Stachowna, Dorota, 372.
Stainmilnar, 93.
Stajč, 16.
ze Stajenowic, Jan, 378.
Staněk, 360.
Stanětice, 241, 243. viz: Černín.
Stanko, 344.
Stankuowy, 51.
Staré město (Civita Vecchia), 37.
Staré Sedlo, 269.
Starchowice, viz: Náwoj.
Stéblowá, 175, 220.
Steinhaisl, 94.
Stežery, 215.
Sthrynowa, Jan, 379.
Stibor, viz: Ctibor.
ze Stieniště, Mareš, 378.
Stich, Jakub, 257.
Stod, 35, 167, 171, 172.
Stoduolky, 28.
Stohrembergar, 427.
Stoklas, 95.
Stokpawr, 95.
Stolany, 175, 220.
ze Strabenic, Supp, 381.
Strakonice, 6, 18, 19, 22, 69, 70, 83, 84, 119, 120, 260, 261, 396. viz: z Michalowic, ze Šwamberka.
p. Strakonický, 306.
Stranowský, Jaroš (ze Sowojewic a na Stranowě), 77, 296, 444.
Strašnice, 274.
Straš, 29, 332, 339. viz: ze Šternberka.
ze Straše, Jan, 556. Jindřich, 118—120, 423—425, 432, 545, 547, 552. Jiří (Jiřík, z Přerowa), 65, 66, 267, 275, 276, 182, 285, 287, 443, 459, 472.
ze Strašewic, Petřík, 380.
Straška, 339.
Straškowice, 554.
Strašnice, 337, 486, 491. viz: Bedřich.
z Střebolec, Jan, 172.
ze Střechowic, Petr, 378.
Střekowský, Wáclaw, 444.
Střela (viz: z Lanětýna), Jindřich z Bedružic, 380. Mikuláš z Rokyc, 126, 474.
ze Střelec, Stanislaw, 452.
Střelice, 35.
Střely, Petr, 378.
Střešek, Hašek, 443.
Stříbro (Stříbro), 35, 37, 136, 234.
Stříbrský kraj, 538.
Stříhaný, Janek, 378.
ze Strietěše, Petr, 381.
Střížek, Hašek (z Lužan), 280, 282.
ze Stropčic (Tropčic), Drslaw, 46. Fremut, 475. Markéta, 46.
ze Strpie, Hanuš, 551. Jan, 71, 551.
Strpy, 67.
Struha, 264.
Studíhrach, Petr, 96.
Stulhow, viz: Šwab.
ze Stupadl, Racek, 378.
Stupné, viz: Hauzdné.
Stupenský, 70, 95.
ze Stušowic, Ondřeji, 380.
ze Stwolenek, Racek, 376.
Suda, Peter z Řelec na Janowicích, 244.
Sudeč, 452.
Sudlicka, Matěj z Borownice, 190.
Sudoměř, 452.
Suchanow, 43.
ze Sulejowic, Smil, 527.
ze Sulejwic, Jan, 377.
ze Sulewic (Sulowic), Petr, (odj. z Řehlowic), 328, 377. viz: Kaplák, Knieke.
ze Sulic, Heřman na Slepoticích, 199, 208, 209, 212, 213.
Sulislaw, viz: Polák.
Sulkow, 42, 50.
Suský, Bláha, 95.
Sušice, 238, 473.
Sušický kraj, 538.
ze Sútic (Sautic), Kateřina, 284, 288. viz: Janowský.
Swaček, 95.
Swadba, Jan z Odradowic, 315, 322.
Swařenice, 35.
Swatka, 376.
Swatopolský, Hynek, 279.
Swejšin, viz: Zmrzlík.
Swestrum (Swestřim?), Jan z Hradiště, 240, 244.
Swétec, 263, 291.
Swidnice, 484, 559. viz: Bolek, Sogental.
ze Swinar, Bohuslaw, 291.
Swině, viz: z Kolowrat.
Swinná, viz: z Lom, Pračok.
Swinská ulice, 344.
Swojše, 40.
Swojšice, 316.
Swojšin, viz: Zmrzlík.
Syrowátka.

Š.

- Šajter**, Jiří, 62.
Šamburský, 427.
ze Šamotul, Petr, 452.
Šarban, 215.
Šariš, 231, 329.
Šárka, viz: Kadeřávek.
z Šarowa, Jakub, 523. Jan, 381. Sigmund (Šarowec, na Slatiňanech), 192, 193, 206.
Šasow, 330.
Šaumburský, 7. hrabě Bernhart, 135.
Šcaunice, 330.
ze Šcedré, viz: ze Štědré.
Ščech, 347.
Ščetin, viz: Kačer.
Ščitkowec, z Wranina, 380.
Šcitný, 11.
Ščohl, viz: ze Skřipa.
ze Šelnberka (Šelmberka), Jan, 77, 189, 206, 293, 298, 301, 307.
Šenk, Hanuš, 270.

- Šarmér**, Mikuláš, 377.
Šest měst, 100, 161, 423, 467, 483, 484, 488-490, 492, 495.
Ševětín, 399.
Šidlow, viz: Döwečka.
Šilhan, Petr, 344.
Šilink z Kumpolce, 379.
Šilperský, Jan, 298.
Šimák, 216.
Šimon, kardinal, 37.
Šimonův, Hanzl, 95.
Šintlhof, 95.
Šitér, 93.
Šitka, Jan z Prahy, 541.
Škaredek, Jan, 31, 323.
Škola, Jettich z Jieřně, 141.
Škopek, 464. Aleš (z Dubé a z Dražic), 532, 533, 536.
Škrle, 268.
Škudly, 187, 220.
Šlechtá, Jan z Malkowic, 376.
Štikowé, 293-295. Štik Mikuláš, 294, 295.
Šlowice, 168-170.
ze Šmikua, Petr, 530.
Šmohar, Holedický, 444.
Šmakow, viz: z Jenišowic.
Šnejdar, 339.
Šnobl, 68-70, 72, 74, 75.
Šoff (Šuoff), 21, 25, 26.
z Sonowa, Aleš na Hostinném, 190.
Šontawa, viz: Zádubský.
z Sonwalda, Hynek, 381.
Šorfštejn, 542.
ze Šorfštejna, Hynek, 542.
Špalek, Jan, 248. Tóma (Tomáš), 252, 257.
Špimberk, 468.
Špicka, Jan z Draženowa, 45.
Špina, Markwart, 77.
Špiš, 481.
ze Špimberka, Jindřich, 549.
Šrank, 346.
Štáhlavý, 35.
Štang, Franc, 344.
Štědrá, 111.
ze Štědré (Ščedré), Bohuše, 237. Otík, 378.
Štědré, viz: Bukowina.
Štegar (Šteger), Jan (z Mirowic), 543. Oldřich z Mirowic, 141.
Štěkeš, viz: z Říčán.
sv. Štěpána v Praze, 352.
- Štěpanow**, viz: Anděl.
Štěpanowec (Štěpanowic), Bušek, 378. Jan (z Wrtby), 269, 272. Jindřich, 378. Sezema, 444.
Šternberk, 140, 141.
ze Šternberka páni, 72, 402-405, 482. Albrecht (z Lukowa), 470, 523, 533, Aleš (Holický), 7, 25, 27-31, 376, 390-393, 405. Anežka, 372. Jan (na Bechyni, na Stráži), 114, 161-163, 262, 459, 481. Jaroslav, 105, 110, 114, 123, 129, 134, 161-163, 504. Petr (Holický), 390-392, 402, 405, 406. Zdeněk (Konopištský), 11, 26, 28, 31, 74-78, 80, 81, 83, 84, 99, 100, 102, 105, 114-120, 130-134, 136-141, 144, 147, 150, 151, 153, 161, 164, 305, 320, 393, 423-426, 429, 431-433, 457, 459, 460, 467, 471-476. (viz: p. Zdeněk.) Zdeslaw, 234, 324-326, 476, 540.
Štětinský, Jiřík, 195.
z Štiawawu, (sic) Mikuláš, 126.
Štiler, 346.
Štitný, Diwiš, 308.
Štos, Jan (z Kúnic), 292, 311, 312. Jiřík, 293. Sigmund (z Kúnic), 277, 278, 284-286, 288-290, 293. Wilém (z Hrádku), 378.
Štumbergar, 116.
Štýrsko, 101.
Šumburk, (na Žebráku), 272. Fridrich, 274, 275, 299, 306, 326, 328. Jan, 301, 304, 305.
Šuplař, 330.
Šwáb, 95. (ze Stulhowa), 378. Zdeněk z Chwalkowic, 178.
ze Šwabínowa, Anna, 541. Dobraň, 541. Marketa, 541.
Šwajda, viz: ze Sedlce.
ze Šwamberka pán, 80. Bohuslaw (na Boru), 87, 88, 114, 131, 132, 134, 161-163, 242, 380, 459, 472, 476, 535. Hynek (Krušina), 12, 40, 41, 43, 91, 557. Jan (Hanowec, na Třebli, na Strakonických), 37-39, 49, 51, 260, 395, 406, 459, 476, 531, 536, Jindřich Bawor, 549, 556. Racek, 242, 527, 535. Zdeněk, 269, 476.
Šwikow, viz: z Risenberka.
ze Šwikowa, Břeněk, 526. Wilém, 38, 387.
- T.**
- Tábor** (Táborští, 10, 11, 31, 165, 472.
Tacas, Mareš, 344, 347.
Tachow, 387.
Talafus, Jan (z Ostrowa, z Říčán), 331, 381.
z Talmberka, Anna, 310. Wilém, 559. Žofka, 372.
z Tancína, Andřej, 452.
Tark, viz: Bykolf.
Tarnow, viz: Amor.
z Tarnowa, Jan, Felix, 452.
Tas, viz: Olomúcký biskup.
z Tasnowic, Bohuše, 238. Jan, 49.
Tasow, 538.
z Tasowa, Kateřina, 538. Wáclaw, 538.
z Tašowa, Wáclaw, 381.
z Tašowic, Jan, 548.
Teben, 335, 336.
Tečenský, Jan z Čečelic, 280, 444.
Teglik, Wáclaw z Dostína, 381.
Těchlowice, 549. viz: Donát.
z Těchlowic, Jan, 377. Ješek (Těchlowec), 536.
Těchonice, viz: Smysl.
Telč, 6, 8, 26, 27, 31.
Teml, Lorenc, 347. Trubač, 361, 362.
Teplá, 238, 386, 387, 472.
Teplice, 327, 391.
Terklér, Hanušek, 363, 364.
Těšin, viz: Přemek.
Tetaur, 279.
Tetin, 35.
Tiec, 116.
z Tiesnice, Lidět ml., 378.
Tichnic, Hanuš, 376.
Tichonický, Zdeněk, 31.
Tima, 384.
Tismice, viz: Wrbík.
z Tismic, Mikuláš, 267.
z Tisnowa, Mikšák, 381.
Tlučná, 167.
z Tlučné, Oldřich, 379.
Tluksa (Tluxa), Oldřich (z Buřenic), 378. Přibík, 270.
Točník, 473.
Tochow, 30.
Tóma, 252, 360.
Toman, 95.
sv. Tomáše v Praze, 541.
Tomáček, 95, 247.
Tomín háj, 236.

- v. *Tercusendorf*, Nykl, 377.
 * *Tottenperger*, Michal, 381.
Towacow, 484, 493. wiz: z Cimburka.
 * *Towacowa*, Morawa, 379.
Towarka, 215.
 * *Tróus*, Alexander, 533. Jarož, 547.
 Přebík, 547.
Tréka, 26, 31, 443. Burian, 110. Mikuláš (z Křižanowa, z Lipy a Lichtenburka), 210, 211, 298, 335, 336, 459, 475, 504.
Třebecowice, 210, 211.
 * *Třebenic*, Laurin, 381.
 * *Třeběwlic*, Ewan, 444.
Třebič, 205, 482.
Třebie, wiz: ze Šwamberka.
 * *Třebewic*, Janek, 376.
Třebesow, 548.
Třeboň, 3, 11, 18, 22, 30, 91, 399.
 * *Třebeska*, Eliška, 557. Oldřich, 557.
Třemšín, wiz: Zajiec.
Trencín, 337.
Třewacký, Petr, 443.
Třieska, Petr, 247, 249, 251, 252.
 * *Trkowa*, Petr, 343.
Trnawa, 333, 334.
Trnoura, 35, 175, 220.
 * *Trnowé*, Přeč, 444. Prokop, 126.
Trnowo, 35.
Troch, 96.
Trojowice, 192.
 * *Tropčic*, Drslaw, 44. Zdislaw, 44.
Trubač, 347. (Lekeš), 358.
 * *Trusenic*, Roček, 550.
Tryras, Petr, 376.
 * *Tučina*, Janek, 381.
Tuswold, 95.
 * *Tuchonic*, Čeněk a Záwišo, 537.
 * *Tuktek*, Wáclaw, 398.
 * *Tuněchod*, Machna, Dorota, Adlička, 310.
Tunkel, Jiří z Brniečka, 267.
 * *Tupadl*, Jošt, 50, 556.
Turci, 75, 424, 425, 433.
Tuřek, 67.
Turowský rybník, 212, 213.
Tuškow, 166—168.
 * *Tuškowa*, Bytek, 379.
Twoch, Wáclaw, 280.
Týn, 68. Horšowský, 39, 40, 42, 52, 238, 239, 242, 244, wiz: z Romáperka.
Týnec, 35, 166, 169, 171, 172, 177, 208, 254, 552. wiz: Medek, z Monilasic.
- Týnec nad Labem*, 205, 214, 222.
 * *Týnec*, Petr, 540. Přibek (odj. z Chrástowic), 376. Zdeněk, 378.
Týruow, 289.
- U.
- Uderský* (Udrský), Ješek, 268, 444.
Udice, 396.
Úherce, 35, 168, 172.
Uhr, Janek, 377.
Uhry, 37—39, 45, 57, 61, 80, 81, 84, 87, 90, 136, 175, 197, 222, 231, 311, 329—340, 423, 424, 428, 427, 430, 431, 455—461, 471, 478—495.
 * *Uchřec*, Jan, 379.
Újesd, 96, 175, 220, 328. čerwený, 37, 49, 166. kamenný, 166.
 * *Újesda*, Boreš, 300. Hanuš, 381. Jan, 376. Mikuláš, 531. Wáclaw, 381.
Újesdec, 254, 261. wiz: Sekáč.
 * *Újesdce*, Děřich, 247. Jan, 44.
 * *Újkowic*, Marta, 530.
 * *Ulic*, Jan (w Luhowě), 41, 379. Markwart, 476, 554. Zdeněk Ulička, 245.
Uničow (Uněčow), 285, 380, 484, 493, 523.
Urbanice, 215.
Ústi, 444.
 * *Ústi*, Jan, 528.
Úsuše, 35.
 * *Úsušie*, Jarohněw, 147, 472, 474.
Usák, Boreš, 19.
- V.
- Viestum*, wiz: Fictum.
Viktorin, kníže Minsterberské, (hrabě Kladský, pán z Poděbrad a Kunštatu), 123, 128, 129, 137, 162, 163, 285, 338, 454, 457.
Vincencius, 95.
- W.
- Wacek*, Matěj z Bezděkowa, 204.
Wáclaw IV., 111, 136, 219, 318, 344, 372, 414, 417, 420, 438, 453, 480, 527, 528, 534, 538, 539,
Wáclaw. purkrabě Chusnický, 308.
sw. Wáclawa hrad, wiz: Pražský hrad.
Wácha, 399.
Wal, 472.
Walecký. Sigmund z Mirowa, 195, 204.
 * *Walce*, Fridrich, 175. Wáclaw, 381.
- Waldek*, Petr, 321, 322. wiz: Zajiec Medek.
Waldštejn (Walštejn), 21. wiz: z Wartenberka.
 * *Waldštýna*, Hašek, 375. Heník, 536. Hynek (Hradištský), 291, 301, 308, 324. Jindřich (na Rychamburce), 204, 207. Šťastný, 77.
 * *Walecowa*, Samuel (z Hrádku, pm Samuhel), 77, 82, 110, 263, 264, 269, 272, 276. 278—283, 288, 290—292, 295, 296, 301, 302, 307, 313—315, 324, 328, 446. Viktorin (z Opořna), 280, 282. Wáclaw, 559. Waněk, 280.
Walkán, 403, 444.
 * *Walsee*, Reinprecht, 135.
Wanas, 381.
Waněk, 347, 381.
Waník, 346, 347.
Waradinský, biskup, Jan 192, 193, 196, 481.
 * *Warlowic*, Petr, 377.
 * *Warnstorf*u Hanuš, 239, 376.
 * *Wartenberka*, Boreš (z Děčína), 377, Čeněk (z Weselě), 375, 536, Eliška 546, Hanuš (na Klášteře), 504, Jan (z Děčína, z Ralska), 308, 316, 375, 519, Jindřich (jinak z Waldšteina), 375, Jiřík 264, 267, 300, 304, 316, Kristof (Kristofor, na Děčíně), 273, 282, 300, 304, 308, 316, 444, Sigmund (z Děčína, in Berstein), 267, 280, 282, 300, 304, 308, 316, 375.
 * *Warty*, Rudolf, 175.
Wary, 293—295.
Wasfuerar, Hauzl, 94.
 * *Wartmberka*, Pawel, 171.
Wáwra, 337.
sw. Wawřince w Praze, 272.
Wax, 95.
 * *Wayglsdorf*, Kanc, Welík, Kundřít, 378.
Wayrek, Jindřich z Rizmberka 141.
 * *Wchowowa*, Ondřej, 381.
Weinperger, 333.
Wejprnice, 35.
Weisenberg, 174.
 * *Weitmile*, Beneš (na Chomútowě, Wajtmüllner), 77, 104, 267, 268, 276, 279, 288, 293, 297, 316, 328, 444, 461, 481, 525, Jiřík, 523, Michal, 265.

- * *Weleslawo*, Mikuláš, 379.
Welesin, 147.
 * *Welesic*, Jan Cigun, 548.
Welf, 94, 95, 376.
Welhartice, 6.
 * *Welhartic*, Arnošt, na Herštejně, 241.
Welicar, 94.
Weliny, 215, 216.
Weltrusy, 311.
 * *Welwar*, Wáclaw, 379.
Wenkler, Mikuláš, 550, Petr, 534.
 * *Wesce*, Borotín, 141. Petr, 380, Wšebor, 381.
Weseli, 334.
Weselice, 227, 228.
 * *Weselice*, Mladota, 280.
Wesprimenský, biskup, Albrecht, 461.
 * *Wetty*, Hynek, 376.
v. der Wese, Hanus, 376.
Wchynice, wiz: Dlask.
 * *Wchynic*, Jan, 550.
Widen (Wiedeň), 7, 16, 24, 45, 59, 107, 116, 137, 416, 419, 427.
Widlak, Mikuláš, z Kunieho, 378. Petr z Newozic, 378. •
 * *Widhostic*, Kumpánec, 241, 243.
Widolice, 553.
Widow, wiz Huolka.
Wiglaš, 330.
Wichr, Jan z Roprechtic, 42,
 * *Wikwe*, Ješek, 381,
Wilém, kníže mišenský (saské), 387, 463.
Wilhartice, 247—249. wiz: z Hradce.
 * *Wilhartic*, Arnušt na Nowém Herštyně, 243. Jan, 539.
Wilštejn, 40, 388.
 * *Wilštejna*, Fridrich, 545.
Winarce, 177.
Winaře, wiz: z Dobřenic.
Wine, 231.
Winterberk, 78—80, 88, wiz: Kapleř.
Wirt, 94.
Wislawice, wiz: Močihub
Wislice, 452.
 * *Wisburka*, Hynek, 527. Jan, 527.
 * *Wisnice*, Doběslaw, 452.
 * *Witanowic*, Wesel, 555, 556.
Witkow, 220, wic: Kurbach.
Witoraz, 75, 164.
Witowice, wic: Peniezek.
Wittenberk, 137.
- * *Wisnowa*, Mates, 344.
Wladislaw, král, 55, 57, 59, 60, 78, 79, 83, 86, 91, 93, 98, 184, 186, 188, 193, 197, 199—205, 213, 214, 216, 224, 235, 318, 339, 411, 444, 448, 451, 454, 455, 457, 460, 478, 481—495, 500, 512, 513, 516—518.
Wladislawský biskup, Jakub, 461.
Wladyka, 372.
Wlašek, wiz: z Miloňowic.
Wlašim, 26, wiz: Trčka.
 * *Wlašimě*, Jan, 378.
Wlček, Wáclaw, z Čenowa (de Činuow), 289, 328, 444.
Wik Jan, z Kwietkowa, 264, 277.
Wikowá, Anna, 277.
 * *Wlkowa*, Michal, 399, Mikuláš 399.
Wltawa, 364, 499.
Wltawsko, Wltawský kraj 443, 459, 537.
 * *Wnětš*, Mates, 344.
Wnietieř, Wáclaw, 528.
Wodňany, 67, 78, 79, 306.
Wodokryt, 35.
Wochnogł, 94.
Wois, 93.
Wojnice, 452.
Wojnin, wic: Chotek.
Wokáč, 328.
Wolešnice, wiz: Jindřich.
Wolff, Hanuš, 93, 94.
 * *Wolšteina*, Ctibor (Stibor), 172, 476.
Wolyně, 405.
Worowska laučka, 225.
Wosice, 220.
Wosický, 220.
Wostromiř, wiz: Kdulinec.
Wotow, wiz: Rochce.
Woska, 252,
Wošice, 532.
 * *Wošice*, Mikuláš, 533, 539.
Wrabec, 96, Jan, 195. Wojtek z Kunčic, 379.
 * *Wrabie*, Jan (Wrabský), 29, 72, 119, 128, 472, 553, Waněk, 553.
 * *Wranejowa*, Jan, 379.
Wranin, wiz: Ščitkowec.
 * *Wranowic*, Sich 381.
Wranowský, Jiřík, 7.
Wrat, 95.
Wratislaw, 16.
- Wratislaw*, město, 103, 106, 121—123, 153, 161, 338, 472, 483, 484, 494.
Wratislawský, biskup, Jošt, 99, 100, 102, 105, 114—119, 131, 132, 135, 144, 256.
Předslaw, 175, Rudolf, 481.
Wratkow, wiz: Pardus.
Wratky, Jan, 381.
Wrbik, Mikuláš (z Tismic), 271, 295, 296, 443.
Wršne české, 94, německé 95.
Wršowice, wiz: Ilburk.
 * *Wršowic*, Jakub, 263, 550, 558.
Wršowský, wiz: z Rismburka.
 * *Wrhawce*, Bohuslaw, 378, Jettich 45.
Wrchotice, 278.
 * *Wrchotic*, Oldřich, Wrchota, 278, 279, 317, 318. Štefan Wrchota, 278, 279, 317, 318.
Wršowice, 541.
Wršowský, statek, 296.
Wrtba, wiz: Štěpanowec.
Wrušice, 35.
Wrutický, Jindřich, 264.
 * *Wršna*, Děpolt 379.
 * *Wšenor*, Sezema, 559.
Wšeruby, 169, 170, wiz: z Gutšteina.
 * *Wyčap*, Pawlík, 381.
Wydrice, wiz: Fifka.
 * *Wydrice*, Albrecht, 5, 14.
 * *Wyhnanic*, Jan, 549.
Wyhnanský, Prokop, 271.
 * *Wykonvic*, Waněk, 381.
Wyskočilów, Bartoň, 215.
Wysoká, 226, wiz: Liška.
Wysehněuský, Čeněk z Barchowa, 77, 443.
Wysehořovice, 533, wiz: z Dlahéwsi.
 z *Wysehořovic*, Anna, 532, Prokop, 532, 533.
Wysehrad, 305, 480, 504, 536.
Wyseňovský, 19.
Wyška, Jan z Schrynychowa.
Wýskow, 133, 193, wiz: Měsíček.
 z *Wýskowa*, Racek, 380.
- Z.**
- Zabítý*, Štěpan, 358.
Zádubský, Jan, z Šontawy, 126.

- se Zahořan**, Jindřich 44, 47. Jíra 242, 243. Marie, 242, 243. Pawel, 241, 242.
Záhori, 416.
Záhorka, Jan, 279.
se Zahrádky, Diwiš, 376. Dorota, 202, 203. Marketa, 186. Swojše, 383. Wáclaw (na Libišanech), 183, 184, 186—195, 202.
p. Zachar, 306.
Zaječice, wiz: z Kunšho.
se Zaječie, Liček, 530.
Zajíc (Zajíc), 101, 118, 128, 132, 389, 392, 420, Jan (z Hasenburka a z Kosti, z Třemšína), 99, 102, 105, 108, 110, 114, 116, 117, 123, 129—134, 151, 161, 162, 314, 375, 459, 467, 471, 472, 474. Mikuláš (z Waldeka, z Kosti), 375, 559. Oldřich (z Hasenburka a z Kosti), 105, 114, 116, 117, 130, 132—134, 161, 162, 459. Wilém, 375. Zbyněk (z Hasenburka), 99, 546, 549.
Zajimač, Jindřich z Kunštatu, 305, 306, 443.
Zajwold, 94.
Zalušany, 558.
Zalesen, Niklas, 376.
se Zalušan, Čapek, 558.
Zálezl (Zálezil), Hawel a Hlawně, 376.
Zaluši, 35, 37, 49, 168, wiz: Smysl.
se Zámrsku, Waněk, 199.
se Zapolje, Štěpan, 491.
Záruba, Jan z Kalinowé 452,
Zásmuky, wiz: Přebozský.
se Zastríel, Protiwa, 523.
Zaubek, Bernard ze Zdětína, 228, (Zub) 381.
Zawincie, Petr a Wok, 378.
Zbádek, Ondrášek, 250.
se Zbihowa, Jan, 376.
Zbítjak, Blažek, 251.
z Zboře, Herman, 551.
Zborow, 96.
Zbraslawice, 315.
Zbuch, 35, 170, 171,
Zbyhněw, kníže Olešnice, 454.
Zbyněk, arcib., 531.
Zdata, 248.
Zdechowice, wiz: ze Sekeřic.
p. Zdeněk, 7, 9, 10, 15, 28, 31, 51, 72, 73, 90, 128, 129, 289.
se Zděři, Beneš, 540.
Zderas, 291, 362, 451.
Zdětín, wiz: Zaubek.
Zeidl, 231.
Zelená hora, 74, 80, 81, 114, 117, 118, 138, 170, 235, 475.
Zelenie, Děřich, 381.
Zelenorský, (sic) purkrabě 325.
Zéler, 303.
se Zešowa, Muzar, 381.
Zhery, wiz: Opršal.
se Zhoře, Wáwra 379.
se Zichowa, Skrip, 377.
Zmrslík, 29, Jan (ze Swejšína), 269. Petr (z Karšperka, ze Swojšína), 404, 405, 546, 559, 560, Wáclaw, 11, 25, 30.
Znojmo, 8, 161, 380, 416, 523.
Zpytowský, Jan, 302.
Zrucký, 298, 299, Ctibor, 298, 299, 443.
Zub, Wilém z Landšteina na Chlumci, 189, 190.
Zuc, 387, 388.
se Zwěstowic, Tomáš, 379.
Zwiekow, 29, 30, 35, 392, 294.
se Zwieretic, Beneš, 375. Heřman, 300, 330, 444, 459. Petr 375, Wáclaw 375.
Zwote, Hlynek (na Kolšteině), 470.
Zwolenow, 330.
Zwonice, 209.

Ž.

Žába, Jan, 307.
Žabka, Hanušek, 376.
Žakawec, Otmár, 265.
z Žalanowca, Aneška, 531.
Žampach, 548, wiz: Kolda.
se Žampachu, Mikuláš, 526.
Žarawice, 175, 220.
Žatec, 274, 396, 397, 408, 409, 410.
Žatecko, Žatecký kraj, 29, 374, 411, 459, 537.
Ždánice, 175, 220.
Žďár, 84, 194, 197.
se Žďaru, Jiřík, 558, Wáclaw, 530.
z Žeberka, Bohuslaw (z Pláně), 552.
Žebrák, 272, 534, wiz: S.
Žehrowice, wiz: z Kolow.
z Žehuic, Wáclaw, 300.
z Želče, Otká, 529.
z Želetawy, Jiřík, 309. Magdalena.
z Želetin, Alžběta, 265.
Želaw, 475.
z Želowa, Marketa, 553.
z Želowic, Baltazar, 558.
Želecka, Wáclaw ze Sbr.,
Železná, 474.
Želwický, Jiecha, 251.
z Žernownika, Heřman, 126.
z Žerotína, Jan, 523. Jaroslaw, Plichta, 541, 542, 544, 545, 546, 547, 552, 556, 558.
Žeskule, 248.
Židé, 520, 522.
z Žihowic, Smil, 379.
z Žichlina, Wojtěch, 452.
Žirotin, 474.
z Žirotina, Bernhard, 381. Jan, 277, 278, 284, 285, 288, 290, 292, 293. Jaroslaw, Plichta, 401, 420.
Žirownice, wiz: Kamarét.
Žitawa, 540.
Žitawský, Ondřej, 349.
z Žitina, Otká, 166—168.
Žiwancie, 175, 220.
Žiwany, 190.
se Žlebuow, Jetřich, 443.
Žlutice, 406.
Žlutický, Jan, 444.
Žofe, králowna, 529.
Žrnoseky, wiz: z Ronowa.
Žumberk, wiz: Janowský.

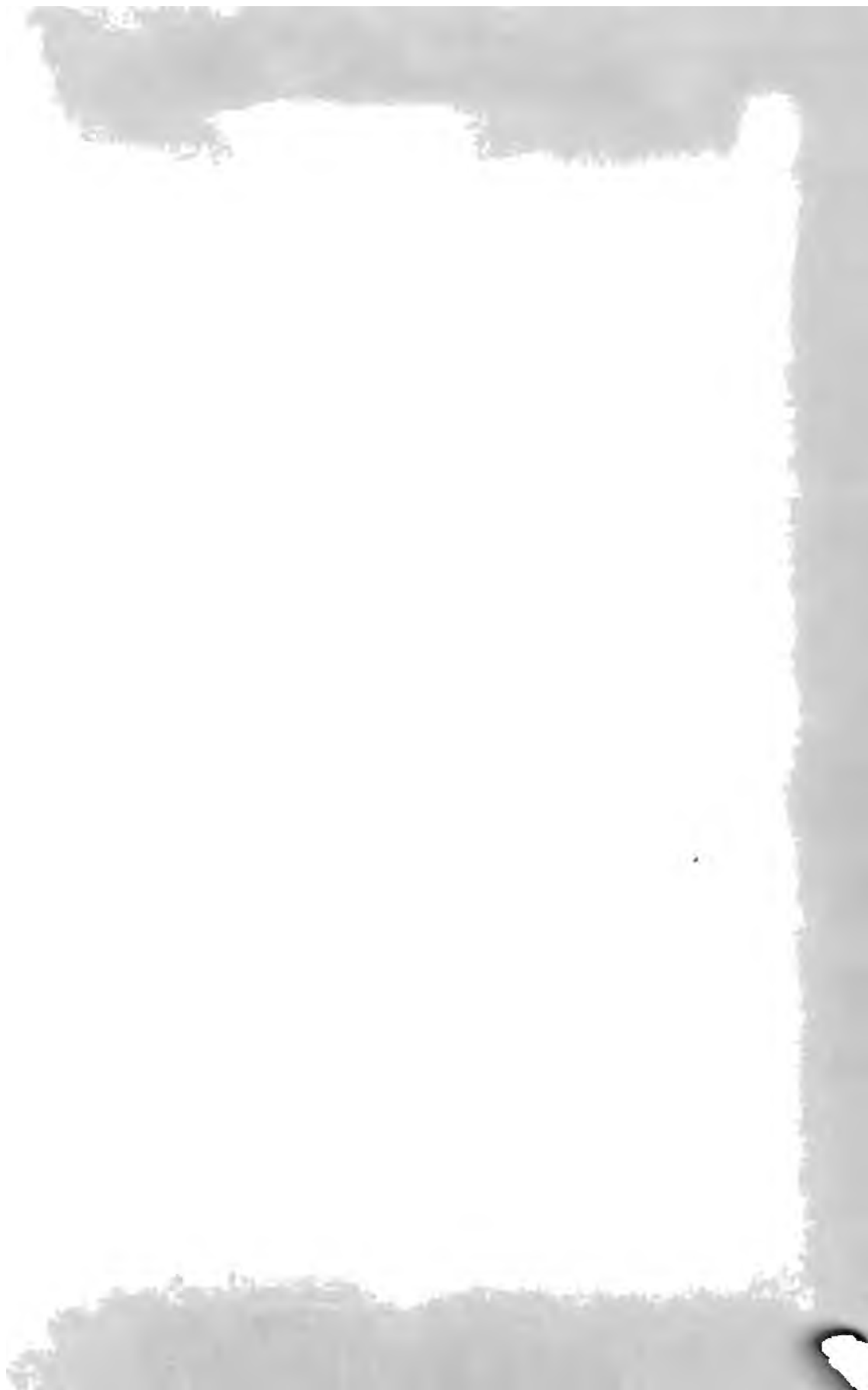
O B S A H.

	Stránka.
B. IX. Akta veřejná i sněmowní v království Českém, od r. 1453 do r. 1490. (Pokračování)	481
D. IX. Výpisky právní a soudní ze starých desk zemských v království Českém. Zbirka třetí	526

Připomenutí. Páni odběratelé Archivu českého, kupíce svazek jeden, hned i k dobrání celého pttisvazkového dílu zavazují se; a to sice předplacením spolu na svazek poslední. Cena kupecká jednoho svazku jest 45 kr. strib. císla.

Tímto svazkem končí se díl čtvrtý Archivu tohoto. Krámská cena celého dílu čtvrtého zvyšuje se od této doby na 4 zl. str. Jednotliví svazkové se nepředávají.

RD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFO
SITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVER
IES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRAR
BRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY L
STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES ·
NIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD U
RD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANF
SITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVE
IES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRAR
BRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY L
STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES ·
NIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD
RD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANF
C LIBRARIES · STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES · STANFORD UNIV

